

GİZEM ASLAN

AŞKA DÜŞÜŞ

PUKKA

İntikamın laneti Cihangir'in ruhuna bir veba misali
çöktüğünde, Cemre'nin masumiyeti yutulması gereken
bir zehir gibiydi.

Yılların biriktirdiği adalet arzusu, Cihangir Arslan'ı
düşmanının yuvasına saklanmış en kıymetli parçasına,
Cemre Başaran'a sürükledi. Artık Cemre'nin avuçlarında
babasının günahlarının bedeli vardı. Bu günahlardan
örülmüş duvarların ardında kaderiyle baş başaydı.

Cihangir'in intikamı, Cemre'nin nefretine çarptığında
kader ikisini de aynı uçuruma sürükleyecekti. İkisinin de
vazgeçmeye niyeti yoktu. Biri adaletin soğuk ağırlığını,
diğeri ise yılların biriktirdiği öfkeyi taşıyordu.

Cihangir'in tek istediği; içindeki boşluğu,
intikamın soğuk tadıyla doldurmaktı.

Ve işte o an geldiğinde; ne adaletin ne de aşkın sınırlarını
bilen bu iki ruh, kendi karanlıklarında birbirlerini yok etmek
veya yeniden var etmek arasında bir seçim yapmak
zorunda kalacaktı.

 /pukikayayinlari

PUKIKA
YAYINLARI

9 786259 381299

O kadar sıkı sarılmıştı ki
sanki paramparça olmuş
ruhumu bir arada tutmaya
çalışıyor gibiydi.

Hem de ben,
onu yerle bir etmeye
yemin etmişken...

ASKA DÜSÜS - I

Gizem Aslan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler Tuzun

Editör: Neslihan Şeremet

Son Okuma: Derya Özkan

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Kasım 2025

ISBN: 978-625-93812-9-9

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkiran Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center

Blok No: 28 İç Kapı No:161

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 80122

AKA DÜŞÜŞ

I

GİZEM ASLAN

Düzenleme
Ny.özlem

SEDEF SEBÜKTEKİN – SEN İSTERSİN
YÜZYÜZEYKEN KONUŞURUZ – BODRUM
CAN OZAN – ÖYLE KOLAY AŞIK OLMAM
MELİKE ŞAHİN – NASIR
KALBEN – SADECE
MARK ELİYAHU & CEM ADRIAN – DERİNLERDE
MABEL MATİZ – MÜPHEM
MELİKE ŞAHİN – PUSULAM RÜZGÂR
SENA ŞENER – İNSAN GELİR İNSAN GEÇER
MABEL MATİZ – KARA DANTELİ GENÇLİĞİMİZE
SEZEN AKSU – KAHPE KADER
MADRİGAL – NE ZAMANDIR SENDEYİM
DOLU KADEHİ TERS TUT – GİTME
MELİKE ŞAHİN – GERİ VER
CEM ADRIAN – SENİ KAYBETTİM

I. BÖLÜM

KADERİN SESSİZ NEFESİ

Gece, pencereden süzülen solgun ay ışığıyla usulca içeri doluyordu. Zamanın durduğu, rüyaların en derin maviliklerinde yüzdüğüm o eşsiz andı. Dışarıdaki dünya çok uzaktaydı ve tüm gürültüler susmuştu. Tam o anda, uykumun en tatlı yerinde duyduğum sesle bu huzurlu sessizlik paramparça oldu.

“Cemre!”

Adımı duydum. Ses; uykumun en derin, en tatlı anında kulaklarıma dolandı. Gözlerimi aralamak istedim ama gözkapaklarımda üzerindeki ağırlık buna izin vermiyordu. Başımı yastığa daha da gömüp bu rahatsız edici sesi duymazlıktan gelmeye çalıştım. Uyandırılmak istemiyordum.

“Cemre uyan artık, hadi ya!”

Bu sefer sesin sahibi omzumu sertçe sarstı. Yatağın da sarsılmasıyla uykunun o sıcak kolları beni bıraktı. Gözlerimi zorlukla açtığımda karşımda kuzenimi, yani Damla'yı gördüm. Saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı ve karanlıkta bir Azrail gibi başımda dikiliyordu.

Gözlerimi ovalayarak mırıldandım. “Ne yapıyorsun gece gece? Ödüm koptu.”

“Hadi kalk, gidiyoruz.”

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Yatakta biraz doğrulup sırtımı bazanın başlığına yasladım. Uykumun sersemliğini üzerimden atmak için gözlerimi birkaç kez daha ovuştururken sesim uykulu ve boğuk çıktı. “Nereye gidiyoruz? Saatin kaç olduğundan haberin var mı?”

Ona bunu sormuş olsam da aslında saatin kaç olduğunu ben de bilmiyordum. Uzanıp komodinin üzerindeki telefonumu aldım. Ekranı aydınlatığımda saatin gece ikiyi gösterdiğini gördüm.

Şaşkınlıkla gözlerimi Damla'ya çevirdiğimde elini havaya kaldırdı. "Bak bende ne var?"

Karanlıkta elindeki seçmem mümkün değildi. Yüzünü bile zor görüyordum. Damla da bunu fark etmiş olacak ki, "Bir dakika," deyip odanın ışığını açtı. Işık gözlerimi kamaştırınca yüzümü buruşturdum. Yanıma döndüğünde elindeki araba anahtarını gözümün önünde sallıyordu.

"Şaka mı bu? Gece vakti araba anahtarı göstermek için mi uyandırdın beni?"

Koyu kahve gözlerini devirdi. Tepesindeki dağınık siyah saçlarına elini geçirdi ve bıkkın bir nefes verip yanıma oturdu. "Cemre bazen o kadar salak olabiliyorsun ki... Babam uyumadan önce cebinden aldım."

Bana salak demiş olmasına uykulu olduğum için pek tepki vermezken, "Tamam da neden?" diye sordum.

Esnediğim için elimle ağzımı kapattığım sırada, elimi yakaladı ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. "Kızım bu kadar soru sorma! Kalk hadi artık!" diyerek ayaklanma dolanan yorganı çekti.

Bıkkınlıkla ofladım. "Damla aklını mı kaçırdın? Bu saate nereye gideceğiz?"

Yatağa dönmek için adım attığımda kolumdan yakalayıp beni tekrar yanına çekti. "Ya sadece birkaç tur atıp geleceğiz, ne olabilir ki? Hem biliyorsun, babam kullanmama asla izin vermiyor."

"İzin vermiyorsa vardır bir bildiği," diye mınıldandım. "Hiçbir yere gelmiyorum seninle. Sen de gitmiyorsun. Şimdi doğru odana, iyi geceler." Kolumu ondan kurtarıp yatağa yöneldim. Ancak o, beni ve söylediklerimi umursamadan dolabımı açtı. Kapılarını çatmış ona bakarken dolaptan bir kazakla bir pantolon alıp yanıma geldi.

"Hadi ama ne olur kırma beni. Sadece birkaç tur."

Başımı olumsuz anlamda salladım.

Dudaklarını bükerek omuz silkti. "Peki, sen bilirsin. Gelme o zaman! Ama ben bu fırsatı kaçıramam." Elindekileri yatağımın üzerine bırakıp kapıya doğru yürüdü. Amcamdan habersiz, gecenin bu saatinde nereye gitmeyi düşünüyordu? İnsan gibi izin istemek ya da bu çılgınlığı daha uygun bir saate ertelemek bu kadar zor muydu?

Kapıyı açıp dışarıya doğru bir adım attı. Bilerek ağırdan alarak yürüdüğünü biliyordum. Kararımı değiştireceğimi ve onu bu saatte yalnız bırakmayacağımı biliyordu çünkü. Lanet olsun ki haklıydı.

“Tamam bekle. Ben de geliyorum.”

Sözlerimi duyar duymaz koşarak yanıma geldi ve boynuma atıldı. “İçimden bir ses geleceksin diyordu! Biliyordum beni yalnız bırakmayacağını. Canım kuzenim benim, çok seviyorum seni.”

Karşılık vermek yerine geri çekildim. İşaretparmağımı yüzünün önünde salladım. “Ama sadece yarım saat. Sonra hemen eve dönüyoruz, anlaştık mı?”

“Anlaştık!” dedi heyecanla ve başını salladı. Sadece *anlaştık* demesinin yetmeyeceğini çok iyi biliyordum. “Yarım saat sonra *biraz daha gezelim* diye ısrar edersen yolda amcamı ararım,” diyerek elimdeki telefonu gösterdim.

“Tamam tamam! Söz veriyorum, sadece yarım saat.”

Nedense bu sözüne hiç inanasım gelmiyordu ama ne olacağını görecektik. Pijamalarımı çıkarıp Damla’nın seçtiği kazağı ve pantolonu giydim. Dağılan açık kahve, uzun saçlarımı rastgele topladım. Gece yarısıydı ve kendimi toparlayacak, iki saat hazırlanacak halim yoktu.

“Hadi gidelim,” dedim ellerimi saçlarımdan çekerken.

Damla başını salladı ve benden önce odadan fırladı. Errafa temkinli bir şekilde bakına bakına ilerleyince gözlerimi devirdim. Sanki evden değil de cezaevinden kaçan bir mahkûm gibiydi.

“Kimse yok, sakın ses yapma,” diye fısıldadı bana dönerek. Sadece başımı sallamakla yetinerek sessizce onu takip etmeye devam ettim.

Odadan çıkıp koridorda ilerledik. Amcam ve yengemin yatak odasının önünden geçerken adımlarımızı olabildiğince hafif tutmaya çalıştık. Amcam en ufak bir çıtırtıya bile uyanan, uykusu çok hassas biriydi.

Kapıya ulaştığımızda Damla durdu. Bana dönüp ayakkabılarımı almadımı işaret etti. Sessizce başımı salladım. Kapıyı usulca araladı, eğilip kendi ayakkabılarını kaptı ve evden çıktı. Onun aksine ben ayakkabılarımı ve montumu daha rahat bir tavırla aldıktan sonra peşinden çıktım.

“Acele et,” diyerek beni kenara doğru itti. Ayakkabılarını bile giymeden evin kapısını usulca kapatıp derin bir nefes vererek bana döndü.

“İşte bu kadar,” dedi zafer kazanmış bir edayla. Gözleriyle elimdeki ayakkabıları işaret etti. “Hadi giy şunları.”

Ayakkabıları yere bırakıp eğildim ve aceleyle giydim. Bağcıklarını bağlayıp doğrulduğumda Damla’yı yanımda bulamadım. Etrafına bakınırken

birkaç metre ilerideki arabanın içinde olduğunu gördüğümde içimden bir of çektim. Bir araba, bir insanı neden bu kadar heveslendirirdi ki? Montumu giyerken koşar adımlarla arabaya ulaştım ve kendimi koltuğa bıraktım.

"Gidelim," diyerek kıkırdayıp motoru çalıştırdı. Evin önünden uzaklaşırken sıkıntıyla iç çektim.

Yaptığımız şeyin doğru mu, yanlış mı olduğundan emin değildim. Zaten tüm hayatım boyunca verdiğim hiçbir karardan emin olamamıştım. Her şey, benim için her zaman biraz karışık.

Babamın işleri yüzünden annem ve babam sürekli ülke değiştiriyorlardı. Babamın tam olarak ne iş yaptığını bu yaşına rağmen ben bile bilmiyordum. Onları en son on dokuz yaşındayken görmüştüm ve şimdi yirmi dört yaşındaydım. Bu yüzden yasal olarak amcam ve yengemin kızı olarak görünüyordum.

Bunun nedenini babama defalarca sormuştum, her seferinde de aynı cevabı almıştım. *İşlerimiz yüzünden sürekli seyahat ediyoruz. Senin bir hayatın var ve okuman gerekiyor. Bizimle beraber olman söz konusu bile değil. Bu yüzden biz yanında yokken annen, yengen Emel; baban da amcam Kenan.*

Babam ne kadar böyle söylese de yengemi bir anne, amcamı da bir baba olarak göremedim hiçbir zaman. Ne kadar uzakta olsalar da onlardan başkasını ailem olarak kabul edemezdim. Amcam ve yengeme duyduğum sevgi, anne ve baba sevgisinden farklıydı. Onları ailem olarak görmesem de beni büyüttüklerini ve Damla'dan asla ayırmadıklarını inkâr edemezdim. Hayatım boyunca hep yanımda olup beni desteklemişlerdi. Onlara olan minnetimi asla ödeyemezdim.

Damla'yla ilişkimiz ise her zaman kendine özgüydü. Bazen birbirinden hiç ayrılmayan iki kardeş gibi olurken, bazen de anne ve babasını benden kıskanması yüzünden iki yabancıya dönerdik. Birkaç hafta kadar önce yanıma gelip benimle bir daha kavga etmek istemediğini, hep iyi anlaşmak istediğini söylemişti. İlk başta şüphelenmiştim ancak sonradan bana karşı olan davranışlarındaki içten değişiklikler sözlerinin samimiyetine inanmıştım.

"Ne oldu? Daldın gittin öyle."

Damla'nın sesiyle kendime gelip etrafıma bakındım. Evden epeyce uzaklaşmıştık. Hangi ara buraya kadar geldiğimizi fark etmemiştim bile. "Hiç, öyle düşünüyordum sadece."

Gülümseyip gözlerini yeniden yola çevirdi. Onu dikkatle izlerken parmaklarıyla direksiyonun kenarına ritmik bir şekilde vurduğunu gördüm.

Damla'yı çocukluğundan beri tanıyordum ve her hareketinin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Bu hareketi ya gergin olduğunda ya da bir suç işlediğinde yapardı.

"Sen biraz gergin misin?"

Hızla başını bana çevirdi. Bakışlarında anlık bir panik belirdi ama hemen toparladı. "Yoo, ne alakası var? Sana öyle gelmiş."

Gözlerimi kısıp şüpheyi yüzüne baktım. "O parmak hareketini gergin olduğunda yaparsın."

Söylediğim şeyle eşzamanlı olarak parmaklarının hareketini durdurdu. Bakışlarını bana çevirmek yerine yola odaklanarak konuştu. "Sonuçta babamın arabasını çaldık, Cemre. Haliyle biraz gerginlik var."

Daha fazla uzatmadım. Telefonumdan saate baktığımda yirmi dakikanın çoktan geçtiğini görünce, "Hadi artık dönelim," dedim.

Gözleri beni buldu ve hemen itiraz etti. "Daha yarım saat olmadı ki!"

Telefonumun ekranını ona çevirdim. "Çoktan yirmi dakika geçti bile. Buradan eve dönmemiz de bir yirmi dakika sürecektir. Yani anlayacağın yarım saatten fazla olacak. Hemen şimdi dönüyoruz."

Bir yola, bir bana bakarak bir an tereddüt etti. Ardından yeni bir fikir bulmuş gibi gözleri parladı. "Tamam ama önce sahil tarafına bir gidelim sonra döneriz."

"Sahil de nereden çıktı şimdi?"

"Canım çok kestane çekti. Sahil kenarında her zaman satan bir amca var. Orada kesin buluruz, gidip bir bakalım."

"Saçmalama! Bu saatte ne kestanesi? Yarın yersin."

"Ama canım bir anda çok çekti." Sesi küçük bir çocuğun mızızlanması gibiydi.

"Tamam da bu saatte bulamazsın."

Bana yalnızca amcamı kandırabileceği bakışlarından birini attı. "Hiç değilse bir bakalım, ne kaybederiz?"

"Ama..."

İtiraz edeceğimi anlamış olacak ki cümlemi tamamlamama bile izin vermedi. "Lütfen."

Bikkunlukla otladım ve başımı salladım. İstedikini yapmadan dönmeyeceğini çok iyi biliyordum. "Tamam o zaman, bari biraz daha hızlı sür de geç kalmayalım."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Heyecanla başını sallayıp biraz daha bastı.

Sahile vardığımızda arabayı yol kenarındaki boş bir yere park etti ve hiçbir şey söylemeden indi. Ben de peşinden inip yanına yürüdüm. O ise dar bir sokağa doğru yöneldi. Kolundan tutarak onu durdurdum. "Nereye gidiyorsun?"

Ofladı. "Nereye gideceğim, Cemre? Kestane almaya işte. Buraya bunun için gelmedik mi?"

Sesindeki gerginlik, içimde garip bir şüphenin uyanmasına neden oldu. "Sahil kenarında bir amca var demiştin. Şimdiyse bir sokağa doğru yürüyorsun. Ne işimiz var bizim buralarda gece vakti?"

"Evet vardı ama o bu saatte çoktan gitmiştir. Ben de şimdi..."

"Madem adamın gittiğini biliyordun, neden buraya kadar geldik?"

"Ya Cemre, amma soru soruyorsun! Başka bir yer biliyorum, o yüzden geldik."

Yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordum. "Sen bir işler karıştırmadığına emin misin?"

"Saçmalama, ne karıştıtabilirim? Eğer bana güvenmiyorsan sen arabada bekle, ben hemen alırl gelirim," diyerek arabanın anahtarını uzattı.

"Gerek yok, hadi gidelim."

Bir işler çevirdiğinden artık emindim. Bu işin sonunun nereye gideceğini merak ederken diğer yandan da bir an önce buradan kurtulmak istiyordum.

Epey yürüdük, varlığından bile haberdar olmadığım sokaklara girdik. Damla'ya baktığımda durmaya hiç niyeti olmadığını gördüm. Merakım yerini giderek artan bir korkuya bırakmıştı. Daha fazla devam edemedim. "Bence yanlış geldik, hadi dönelim," dedim en başından beri bu yolun kestaneceye gitmediğini bile bile. Sadece bu durumu uzatmak istememiş, bir an önce geri dönmek için bir bahane uydurmuştum.

"Hayır, doğru yoldayız," deyince sabrım taşıtı.

"Damla yeter! Saçmalama! Dönelim diyorum, sen hâlâ doğru yoldayız diyorsun! Yürü hadi," diyerek kolunu tuttum ama benimle gelmedi. Kolunu geri çekti, yüzü ifadesizdi.

"Ya Cemre lütfen. Zaten çok az kaldı."

Onunla uğraşmak istemedim. Arkamı dönüp gidecek olursam peşimden geleceğini biliyordum. Bu yüzden kolunu bıraktım ve sesimdeki tüm siniri toplayarak konuştum. "Ne halin varsa gör, ben hiçbir yere gelmiyorum ve dönüyorum!"

Arkamı döndüğüm an, birden karanlığın içinde onlarca adam gördüm. Kendilerini fark ettiğimi anladıklarında bize doğru yürümeye başladılar. İstemsizce geriledim, içimdeki panik soğuk bir el gibi midemi sıktı. Nefesim boğazımda düğümlenirken gözlerim Damla'ya kaydı. Tam o esnada, az önce ilerlediğimiz tarafta bir hareketlenme hissettim. Başımı hızla çevirdiğimde o yolun da adamlarla dolduğunu gördüm ve telaşla yeniden Damla'ya baktım. O, bu duruma hiç de şaşırılmış gibi görünmezken ürkütücü sessizlik kalın bir sesle bozuldu.

“Cemre sen misin?”

Şaşkın gözlerim, bunu diyen ve onlarca diğer adamın önünde duran adamı buldu. Uzun boylu, iri yapılı bir adamdı. Ses tonu, gecenin sessizliğinde insanın içini ürpertmeye yetiyordu. Titrek bir fısıltıyla, “Sen benim adımı nereden biliyorsun?” diye sordum. Kalbim göğüs kafesimi zorluyordu.

Sorumu umursamayıp cevapsız bıraktı. “Bizimle gelmen gerekiyor.”

O an zihnim durdu. Bedenim arkamı dönüp koşmak için can atıyordu ama ayaklarım toprağa kök salmış gibiydi. Nereye kaçacaktım ki zaten? Sokağın diğer tarafında da adamlar vardı. Çaresizlik, yutkunsam bile boğazımdan geçmeyen bir yumruya dönüştü.

Gözlerim panikle Damla'yı buldu. Birkaç adımda yanına ulaşip kendime bir faydam varmış gibi bir şey olursa onu da koruyabilmek için kolunu sımsıkı kavradım.

Ancak o bir anda kolunu öyle sert bir şekilde çekti ki dengemi kaybettim. Şaşkınlıktan donup kalmış bir halde ona baktım. Yüzünde panikten eser yoktu. Gözlerindeki o soğuk bakış, karşımdaki yabancılardan daha çok korkuttu beni. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum ama bu kadar korkunç bir şey olabileceğini aklımdan bile geçirmemiştim.

Damla, beni o karanlığın ortasında tek başıma bırakarak birkaç adım geri çekildi.

“Ne oluyor?” diye sordum duyacağım cevaptan korkarak.

Gözleri dolmuş, gözyaşları akmaya başlamıştı bile. “Özür dilerim, Cemre.”

“Neden özür diliyorsun?” diye sordum ama o sadece ağlıyordu.

“Çok özür dilerim, bunu yapmak zorundaydım,” dedi gözyaşlarına boğulmuş bir halde.

“Neyi yapmak zorundaydın, Damla? Ne oluyor burada?”

Başını öne eğdiğinde hıçkırarak cevap verdi. “Annemle babamı korumam lazımdı, Cemre. Çok özür dilerim.”

Hiçbir şey anlatmadan sadece özür dilemesi sinirlerimi bozmuştu. Bir şey anlamıyordum. Bu adamlar kimdi? Benden ne istiyorlardı? Ve en önemlisi Damla'nın bunlarla ne ilgisi vardı? "Doğru düzgün bir cevap ver bana!" diye öfkeyle bağırdım. Yanına gidip omzuna vurdum. Ağlaması daha da şiddetlendi.

O sırada adamlardan biri yanımda belirip kolumu tuttu. "Gidiyoruz."

Gözlerimi devirerek kolumu kurtardım. "Emriniz olur beyefendi!" diyerek ondan uzaklaştım. "Uzak durun benden, yoksa avazım çıktığı kadar bağırır herkesi başınıza toplarım!"

Söylediğimi umursamadan kolumu yeniden tuttu. "Gidiyoruz dedim."

"Hiçbir yere gelmiyorum, bırak beni!" diye bağırdım kolumu ondan kurtarmaya çalışırken.

Bileğime uyguladığı baskı canımı yakıyordu. Ne kadar çabalasam da parmaklarının arasındaki kolumun milim dahi oynamadığını fark ettim. Adamın gözleri bomboştu, sanki duymuyordu bile beni. "Bırak dedim sana!" diye bağırdım tekrar ama yine umurunda olmadı.

O an, sözlerin bir işe yaramadığını anladım. İçimdeki tüm gücün benden çekildiğini hissettim. Adamdan kurtulamayacağımı fark ettiğimde boğazımı yırtarcasına, "İmdat!" diye bağırdım. Sesim, karanlık sokağın sessizliğinde yankılandı. Adam bu çığlığı hiç umursamadan yanımdaki Damla'ya döndü. "Patron seninle daha sonra görüşecek."

Patron da kimdi? Damla başıyla onu onaylayınca adam beni çekiştirmeye başladı. "İmdat! Yardım edin!" Bir kez daha bağırdım ama yine sesimi duyan olmadı. Son bir umuda Damla'ya baktım ve sanki tüm bu olanlara sebep olan o değilmiş gibi, "Yardım et!" diye haykırdım ama yerinden bile kımlıdamadı.

Kolumu tutan adam beni zorla bir arabaya bindirdi. Aynı arabaya iki adam daha bindi. Korkudan tüm bedenim titrerken bir yandan bu korkuyu belli etmemeye çalışıyor, bir yandan da içinde bulunduğum durumu anlamaya çalışıyordum. Kimdi bu adamlar? Daha önce hiç görmediğim insanlar benden ne isteyebilirlerdi ki? Her şeyi geçtim, ben kime ne yapmış olabilirdim? Kendi halinde yaşayıp giden bir insandım.

Ancak içimden bir ses, artık bunun hiç de böyle olmayacağını söylüyordu.

"Siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz benden?" diye sakince sordum ama adam beni umursamadı. Sinirlerim bozuldu ve öfkeyle bağırdım. "Cevap versene be adam!"

Sonunda gözleri beni buldu. Öyle bir bakıyordu ki sanki ondan korkmamı ister gibiydi. Bunu fark ettiğim için korkumu hiç belli etmedim. Korkumu göstermek, onlara karşı yapacağım en büyük hata olurdu.

“Patron seninle görüşecek.”

“Patron kim?”

“Gidince görürsün.”

“Onu zaten biliyorum! Beni nereden tanıyor ve benden ne istiyor, sana onu soruyorum!”

“Öğrenirsin.”

Fazlasıyla sinirlendim. “Bu yaptığınız yanınıza kalmaz! Bunu biliyorsunuz, değil mi? Elinizden kurtulur kurtulmaz hemen gidip sizi şikâyet edeceğim!”

Alaycı bir şekilde gülüp sessiz kaldı.

“Bu yaptığınızın cezasını en ağır şekilde ödeteceğim size! Sürüm sürüm süründüreceğim hepinizi!”

Adam cevap vermeye tenezzül bile etmeden öne doğru baktı. “Ver şunları.”

Kaşlarımı çatarken merakla onu izledim. Öndeki adam arkaya bir şeyler uzattı. O anda midem kasıldı. “Onlar ne? Ne yapacaksın bana?”

Yine cevap vermemişti. Elindeki şeye bakınca ip olduğunu gördüm. Bir anda bana yaklaşınca refleksle geri çekildim. “Buna hiç gerek yok! Söz veriyorum, hiçbir şey yapmam. Ağzımı bile açmam,” dedim bunu yapacağıma ben bile inanmazken. Zaten o da söylediklerimi umursamadan ellerimi tuttu fakat çırpınmaya başladığım için bir türlü bağlayamadı. Sabrı taşmış olacak ki geri çekilip öfkeyle konuştu.

“Eğer rahat durmazsan canını yakmak zorunda kalacağım ve emin ol, bunu yapmamam konusunda emir aldım. Şimdi uzat şu ellerini.”

Ellerimi arkama saklayıp omuz silktim. “İstemiyorum.”

İnip kalkan göğsünden derin bir nefes aldığını fark ettim. “Uzat dedim.”

Cevap vermedim. Başımı olumsuz anlamda sallamakla yetindim. Gözlerini kapattı, bir kez daha derin bir nefes aldı ve gözlerini yeniden açarak üzerime geldi. “Bırak beni, bırak dedim sana!” Avazım çıktığı kadar bağırdım ama bu yapmak istediği şeyi yapmasına engel olmadı. Kollarımı arkama doğru çekip ellerimi bağladı.

“Çıkar şunları hemen!”

“Sus,” diye bir de emir verdi.

İnat edip daha da yüksek sesle bağırdım. “Çıkar dedim sana!”

Yine umursamadı, o esnada elindeki siyah şeyi gördüm. Onu da başıma geçireceğini anladığım an telaşla, "Sakın düşündüğüm şeyi yapma," diyerek geri çekildim fakat engel olamadım. O şeyi başıma geçirdiğinde benim için her yer karardı. "Ya ne istiyorsunuz benden? Ne yaptım ben size?" diye boğazım yırtılırcasına bağırdım ama yine cevap alamadım. Sesim, zifiri karanlığın içinde anlamsız bir uğultuya dönüştü. Bağırmanın artık bir işe yaramadığını, çırpınmanın da boşuna olduğunu anladığımda çaresizlik tüm bedenime yayıldı. Bundan sonra ne olacaksa ancak yaşayarak görebilirdim. Ne yapacağımı bilemediğim için sessizce beklemekten başka çarem yoktu.

Aradan uzun bir süre geçti. Hiç kimse konuşmadı, ben de sabredip sesimi çıkarmadım. Bu sessiz yolculuğun bittiğini duran arabadan anladım. İşte o an korkum daha da arttı. Hayatımda hiç korkmadığım kadar korkuyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ne olacağını bilmemek, ağır bir yük gibi omuzlarıma çökmüştü.

"Geldik," dedi ellerimi bağlayan adam.

"Nereye geldik?"

Yine cevap alamamıştım. Hiçbir şey görmediğim için sesleri takip ettim. Kulağıma gelen üç kapı sesiyle arabada yalnız kaldığımı anladım ama çok geçmeden oturduğum tarafın kapısı açıldı ve birisi beni kolumdan tutarak indirdi.

Arabadan indikten sonra beni bir yere götürdüler. Nereye gittiğimi ya da nasıl bir yere geldiğimi bilmiyordum. Kimin yanına geldiğimi zaten hiç bilmiyordum. *Patronmuş* diye düşündüm. *Ben bir şu iplerden kurtulayım, o zaman göstereceğim bunlara patronu!*

Bir süre yürüdükten sonra seslerden anladığım kadarıyla bir kapıdan geçerek sıcak bir yere girmiştik. Bir eve gelmiş ya da sıcak bir ortama girmiş olmalıydık.

"Aldık abi." Bu ses beni buraya getiren adamın sesiydi. Konuşmadım çünkü konuşsam bile bana cevap vermeyeceklerini biliyordum. Sanırım *patron* dedikleri kişinin yanına gelmiştik ve şu an karşısında duruyorduk.

"Emredersin abi," diyerek yine beni bir yere sürüklemeye başladı. Konuştuğu her kimse daha tek kelime bile etmemişken ne emriydi ki bu şimdi? *Araba telefonla mı konuşuyordu* diye düşündüm. Bu yüzden mi hiçbir şey duymamıştım?

Beni sürükleyen adam birkaç dakika sonra durunca daha fazla dayanamadım. "Nereye geldik?" diye sordum. Tabii ki beklediğim şey oldu ve cevap alamadım. "Bari şu yüzümü aç artık."

Yine cevap vermedi ve beni bir yere oturttu. Sanırım bir koltuğa oturmuştum. Bir süre sonra içerisi tamamen sessizleşince yalnız kaldığımı anladım. Ellerim arkadan bağlı olduğu için yüzümü açmam imkânsızdı. Beklemekten başka çarem yoktu.

Uzun bir süre bekledim. Artık sıkılmaya ve karanlıktan bunalmaya başlamıştım. Tam bağırıp birilerini çağırarak kapının açılma sesiyle durdum. Birisi gelmişti. Korkudan tüm bedenim titrerken gözlerim doldu ama ağlamadım.

Yavaş adımlarla içeriye girdi. Ayak seslerinden bunu anlamak zor olmadı. Seslerden ne yaptığını rahatlıkla anlayabiliyordum.

“Sen kimsin?” diye sordum sesimdeki titremeyi saklayarak. Adımlarından benden uzakta bir yere gittiğini anladım. İçimden bu kişinin patronları olduğunu umdum. Böylece benden ne istediklerini anlayabilirdim, yoksa delirmeme az kalmıştı.

“Ne istiyorsun benden?” Bir umut sordum ama yine ses vermedi ancak hâlâ burada olduğunu biliyordum. Bir şeyleri sürüklüyordu ve ses gittikçe bana yaklaşıyordu. Sanırım bir sandalye getiriyordu. Konuşmadan ne yapacağını bekledim.

Sandalye sesi bir süre sonra durduğunda hemen ardından ayak sesleri de kesildi. Sanırım tam karşımda sandalyeye oturmuştu ve bana çok yakındı çünkü nefes alışını duyabiliyordum. O an, korkum daha da arttı.

“Merhaba, Cemre.”

Duyduğum bu sert ve soğuk ses, titrememi artırdı. Ama kendimi toparlamaya çalıştım. Ben yanlış hiçbir şey yapmamıştım ve korkmam gerekmiyordu.

“Kimsin sen? Neden buradayım?”

Sandalyesini gıcırtilı bir sesle bana doğru çektiğini duydum. Yaklaştı, iyice yaklaştı... O kadar yaklaştı ki bu örtünün altında nefesini dahi hissedebiliyordum.

“Ben Cihangir Arslan.”

Sesindeki soğukluk, duyduğum adın bıraktığı izle birleşince ruhum çekildi sanki.

Kalbim göğüs kafesimi zorlarken, derin bir nefes alarak son sözlerini söyledi.

“Senin asla değiştiremeyeceğin kaderinim.”

2. BÖLÜM

KIYAMETİN FISILTISI

Duyduklarımı idrak etmem belki de dakikalarımı aldı. Zihnim, kulağımda yankılanan o sakin ve rahatsız edici cümlelerin etrafında dönüp duruyordu.

Senin asla değiştiremeyeceğin kaderinim.

Gözlerimi kapatıp ellerimi bağlatan ve hiç tanımadığımı bu adam, sanki hava durumundan bahsediyormuşçasına olağan bir rahatlıkla konuşuyordu. Koyu, boğucu bir karanlıkta, gözlerim kapalı olduğu halde onun bu rahatlığının ne kadar yabancı ve sinir bozucu olduğunu hissedebiliyordum. Öyle rahat ve kayıtsızdı ki bu durum içimdeki öfkeyi iyice körüklüyordu.

“Sen kendini ne zannediyorsun ya? Ne kaderi, ne diyorsun sen?” diye haykırdım. Başarısız olacağımı bile bile ellerimdeki ipten kurtulmak için çırpındım ama ben çırpındıkça sanki ipler daha da sıkılaştı, tenimi kesmeye başladı. Bu da giderek sinirlerimi daha fazla bozarken ve bu örtünün altında daha fazla nefes alamadığımı hissederken karşımdaki manyak bunu fark etmiş olacak ki örtü hızla çekildi.

Işık, uzun süre karanlıkta kalan gözlerimi kamaştırırken dağınık saçlarım yüzüme döküldü. Elim bağlı olduğu için omuzlarımla saçlarımı geriye atmaya çalıştım.

Bu çabamı fark edince parmak uçları yanaklarıma dokundu. Hızla geri çekildim. “Dokunma bana!” diye bağırdım ve tam o an yüzüne baktım. Gözlerim ışığa alışmaya çalışırken bir süreliğine her şey bulanık göründü. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve nihayet onu net bir şekilde görebildim.

Ela gözlü, buğday tenli bir adamdı. Kirli sakalları, belirgin yüz hatları vardı. Tam da tahmin ettiğim gibi onu daha önce hiç görmemiştim ancak sanki o da beni ilk kez görüyor gibiydi. Bakışlarında, az önceki sözlerinde olan o kendinden emin hali yoktu. Gözlerinde şaşırılmış, hatta bir saniyelik nefesi kesilmiş ve hazırlıksız yakalanıp bocalamış birinin bakışları vardı. Gözleri yüzümde gereğinden uzun kaldığında ben de ne yapacağımı bilemedim.

Ta ki o sanki bir suç işlemiş gibi gözlerini telaşla benden çekene kadar. O an bakışları anında sertleşti ve tuhaf şaşkınlığı yerini bariz bir öfkeye bıraktı.

Onun bu tavırlarıyla ben de kendime geldiğimde, “Ne istiyorsun benden?” diye sordum öfkeyle.

Gözleri üzerimde gezindi, bir şeyi anlamak ister gibiydi ve bunu yaparken sorumu cevapsız bırakmıştı.

Bir an tüm korkumu bastırıp bağırdım. “Cevap versene lan!”

Afalladığını değişen yüz ifadesinden anlarken, “Gerçekten de tuhaf biriymişsin,” dedi. Ne demek istediğini anlamaya çalışırken gözleri yeniden benimkileri buldu.

“Nasıl biriysen biriyim, sana ne?”

Kızmış olmam umurunda olmazken, “Neyse,” dedi. “Asıl konumuza dönelim.”

“Bence de dönelim. Şimdi söyle, neden buradayım?”

“Asıl konu derken bundan bahsetmemiştim.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Eğlenmek için falan mı getirdin beni buraya?”

“Eğlenmek isteyeceğim son kişi bile değilsin,” dedi ciddi bir sesle. Bu da beni iyice çileden çıkardı. Korkudan değil, sinirden ağlamak istiyordum artık.

“Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun ya?”

“Hayır,” diye cevap verdi bir de. “Aslında beklediğimden çok daha sakinisin.” Sesinde alaycı, beni sınavan bir ton vardı. “Bu kadar şeyden sonra daha çok baş ağrıtırın sanmıştım.”

“Aptal mıyım ben? Bu kadar şeyi yaptıktan sonra bağırp çağırırsam bırakacak mısınız sanki?”

“Hayır,” diye yanıtladı anında.

“İşte bu yüzden bağırıyorum.”

"Mantıklı."

"Mantık anlayışına hayran kaldım doğrusu."

"Bana olan hayranlığın konusunda yalnız değilsin, emin olabilirsin."

Egoist, kendini beğenmiş tavırları sinirlerimi altüst ederken cebimde olan ve varlığını bile unuttuğum telefonum titremeye başladı.

Gözleri cebime doğru kaydığında onun da bunu fark ettiğini anladım. "Telefonun hâlâ yanında demek."

"Senin adamların almayı akıl edemediyse benim suçum ne?"

"Bak, bu konuda çok haklısın," dedi ve üzerime doğru eğildi.

"Ne yapıyorsun? Uzak dur benden!" diye bağırıp olabildiğince geri çekildim ama sırtım koltuğa dayanmıştı. Kaçacak yerim yoktu. Biraz daha yaklaştı, ardından yavaşça elini cebime attı ve telefonumu aldı. O an ekranda *amcam* yazdığını gördüm.

İşte bu, içinde bulunduğum duruma rağmen güldürdü beni. "Kesin evde olmadığımı fark ettiler. O telefonu açmadığım an soluğu poliste alacaklardır. O zaman ne yapacaksın çok merak ediyorum," dedim tedirgin olmasını umut ederek. Ancak o hâlâ öylesine rahattı ki bilmediğim bir şeyler mi var diye korkmadan edemedim.

"Haklısın, muhtemelen polise gideceklerdir. Gitüklerinde de kızı gibi görünen yeğenlerinin evden kaçtığını, geri dönmediğini ve telefonları açmadığını söyleyeceklerdir. Bu arada reşit olduğunu söylemeyi de unutmayacaklardır, değil mi?"

Resmiyette onların kızı görünüyor olduğumu bilmesine nedense hiç şaşırmamıştım. Beni buraya kadar getirdiyse hakkımda bir şeyler bilmesi gayet normaldi. "Sen ne dersen de onlar beni arayacaklar ve bulacaklar!"

"Emin ol, herkes kaçırıldığını değil, kaçtığını düşünecek ve kimse peşine düşmeyecek."

"Damla biliyor her şeyi, o anlatır."

"Sana yardım edecek olsaydı en haktan bana getirmezdi." Ne yazık ki haklıydı. Kim bilir Damla'yı nasıl ve neyle korkutmuşlardı ki böyle bir şey yapmıştı? Aramızda ne kadar sürtüşme de olsa, birbirimizden nefret etmezdik. Böyle bir kötülüğü bile isteye asla yapmazdı bana.

"Baham... Baham var. Hiç kimse aramazsa bile o peşime düşecektir."

Cümlemenin bitmesiyle yüzündeki alaycı ifade bir anda silindi. Gözlerindeki eğlence kayboldu. Yerini keskin bir ciddiyet, hatta fark ettiğim

kadarıyla bir öfke aldı. Dişlerini sıktı. "Sen zaten baba dediğin o şerefsiz yüzünden şu anda buradasın!"

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Babamla ne ilgisi var bu olanların? Onun senin gibi bir pislikle ne işi olabilir? Yalan söylüyorsun!"

"Yazık," dedi gerçekten üzülmüş gibi. "O şerefsizi hiç tanıımıyorsun."

"Düzgün konuş!" diye çıkıştım öfkeyle.

"Şu an oturup sana babanın ne kadar şerefsiz biri olduğunu saatlerce anlatarak seni utandırmak isterdim ama önce yapmam gereken başka işler var," diyerek elindeki telefonuma baktı. Parmakları ekranın üzerinde geziyordu. "Şifreni söyle."

"Söylemiyorum."

"İyi," diyerek tekrar bana yaklaştı.

Hızla geri çekildim. "Ne yapıyorsun?"

Bana iyice yaklaştı, ta ki bedeninin sıcaklığını hissedene kadar. Eğilerek arkama geçti. Telefonu bağlı ellerimin arasındaki boşluktan parmaklarıma yaklaştırdı. Parmak izi şifresi olduğunu anlamıştı. Birkaç parmağını denedikten sonra telefonun kilidi açıldı.

"Ne yapacaksın?" diye sordum. Cevap vermeyeceğini bildiğimden sadece onu izledim.

Birkaç dakika telefonumla oyalandıktan sonra kendi telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı. Biraz eğilip ne yaptığına baktığımda babamın numarasını aldığını gördüm.

"Ara ara, belki sana biraz insanlık öğretir!"

Başını kaldırdı ve bana baktı. "İnsanlığı öğreneceğim en son kişi bile değil senin baban."

"Hâlâ öğrenemediğini kabul ediyorsun yani?"

Dilini damağına çarptırıp cıklarken cevap vermedi ve işini halletti. Ardından kendi telefonunu cebine koyup tekrar benimkini gösterdi. "Bununla işim bitti," diyerek tereddüt etmeden telefonu sağımızda kalan duvara fırlatıp paramparça etti.

"Ne yapıyorsun sen be pislik!" Bağırarak ayağına tekme attım ama değişmeyen yüz ifadesinden acıtamadığımı anladım. "Bu yaptıklarını tek tek ödeyeceksin, duydun mu beni? Hepsini sana ben ödeteceğim!"

Alayla güldü, yüzünde keyifli bir ifade varken ayağa kalktı.

Bu rahatlık beni daha da sinirlendiriyordu. "Komik mi, ne gülüyorsunuz?"

Ellerini cebine soktu. "Seni kaçırıp buraya getirdiğimde bile telefonunu kırdığımda verdiğin tepkiyi vermedin."

Alaycı sözleri içimdeki öfkeyi daha da alevlendirdi. "Yaptığın her şey için pişman olacaksın! Sana yemin ederim, bana yaptığın her şey için seni pişman edeceğim!"

Beni umursamadan arkama geçti. Ne yapacağını merakla beklerken ip-lerin çözüldüğünü hissettim ve ellerim serbest kaldı. Bunu fark ettiğim an telaşla ayağa kalktım. Bileklerime baktığımda ipin ikisini de kestiğini gördüm. Bu canımı yakarken o birkaç adımda yanıma geldi, kolumdan tutarak beni tekrar oturttu. "Otur şuraya."

"Oturmayacağım! Sakın dokunma bana!" diye bağırarak kolumu çektim ve tekrar ayağa kalktım.

"Otur ve düzgünce konuşalım artık."

"Sen o şansını beni buraya zorla getirerek kaybettin."

Sabır dilercesine derin bir nefes aldı. "Sabrımı zorluyorsun artık," dedi. Sesindeki sakinlik, bir tehditten çok daha korkutucuydu.

Biraz düşününce şu an elimden başka bir şey gelmeyeceğini, başka çarem olmadığını fark edip yeniden koltuğa oturdum. "Tamam oturdum. Hadi konuş, dinliyorum seni."

Konuşmak istediği halde sustu ve bu sinirlerimi bozdu. "Hadi konuşsana! Niye sustun?"

"Bana yardım edeceksin," deyip doğrudan konuya girdi.

"Ne yardımı?"

"Bana habanı getireceksin."

Duyduklarımı karşısında alayla güldüm. "Yok ya, başka?"

Kapları çatıldı. "Ben çok ciddiylim."

"Sen beni salak mı zannediyorsun? Senin gibi bir adama yardım edeceğim, bir de habamı vereceğim, öyle mi? Çok komikmiş."

"Çok doğru anlamışsın, tam da öyle yapacaksın!"

"Sen kendi işini kendin yapamıyor musun? Babamı buraya getirmek için beni, beni buraya getirmek için de Damla'yı kullandın. Damla'yı getirmek için de birini kullandın mı? Gerçekten çok merak ediyorum!"

Yüz ifadesi bozuldu, söylediklerim onu rahatsız etmişti. "Senin o baban benden korktuğu için Türkiye'ye bile gelemiyor! Her seferinde başka bir ülkeye gidiyor ve ben onun peşinden koştuktan baktım artık. Bu yüzden onu bana sen getireceksin."

“Şimdi de babamın senin yüzünden mi buraya gelmediğini söylüyorsun? Gerçekten tam bir yalancısın!”

Gözlerimin içine baktı, sözlerinin doğruluğuna inanmamı bekliyordu.

“Çok yakın bir zamanda büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın. Çünkü o çok güvendiğin babanın tanıdığın gibi biri olmadığını anlayacaksın. Sana en çok da bu yüzden üzülüyorum.”

“Ben senin üzüleceğin biri değilim!” Tepki vermeyince, bu konuda tartışmaya devam etmek yerine asıl merak ettiğim şeyi sordum. “Hem sen babamdan ne istiyorsun? Onunla derdin ne?”

“Sadece adalet,” dedi rahat bir tavırla ve ekledi. “Adalet istiyorum.”

Afalladım çünkü duymayı beklediğim cevap bu değildi. “Ne adaleti?”

“Sen şimdi bunları boş ver,” dedi sanki şu an en önemli konumuz bu değilmiş gibi. “Kendi isteğinle bana yardım edecek misin, etmeyecek misin onu söyle.”

“Asla! Asla böyle bir şey yapmam!”

“O şerefsiz buraya gelmeden gidemezsin ama. Bu yüzden iyi düşün derim.”

Bu adam beni ne zannediordu? Kendimi kurtarmak için babamı yakaçağımı mı? “Kendimi kurtarmak için babamı kullanacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun. Böyle bir şey bekliyorsan boşuna bekleme derim ben de.”

Söylediklerim onu rahatsız etmeli, istediği olmadığı için sinirlenmeliydi ama o karşımda gayet sakin bir şekilde durmaya devam etti. “Sen bilirsin, o zaman kendi yöntemlerimle devam etmek zorunda kalacağım,” diyerek ayağa kalktı.

Hızla peşinden kalkıp kolunu tuttum. Önce yüzüme, sonra tuttuğum koluna baktığımda istemsizce elimi yavaşça ondan uzaklaştırdım. “Hiçbir şey anlatmadan gidemezsin.”

“Anlatmam gerekenleri anlattım, sormam gerekeni de sordum. Sen de cevabını verdin,” dedi ellerini arkasında birleştirirken. “Oturup burada babanı vermen için sana yalvaracak da değilim.”

“Ne olacak yani şimdi? Ben burada...”

Ne soracağımı anlamış gibi sormama izin vermeden cevap verdi. “Herkes yaptıklarının sorumluluğunu alacak, sonuçlarına katlanacak şimdi. Baban da sen de.”

“Ben sana hiçbir şey yapmadım!” dedim dişlerimi sıkı sıkı. Sabrımın son demlerindeydim artık.

“Bazen hiçbir şey yapmamak da çok büyük bir sorumluluktur. Sen de şimdi hiçbir şey yapmayacağını söyleyerek bu sorumluluğu aldın,” dedi buz gibi bir sesle. “Şimdi, oturduğun yerden o sorumluluğun kendi cehenneme nasıl bir yolculuk başlattığını izleyebilirsin,” dedi ve tek kelime bile etmeme fırsat vermeden odadan çıkıp gitti.

Sesindeki soğuklukla olduğum yerde buz kestim. Kalbim göğüs kafesimde deli gibi atarken ne yapacağımı bilemedim. Bütün bedenim uyuşmuş gibiydi. Yaşadığım şey korkudan çok, büyük bir hata yapmış olmanın verdiği o mide bulandırıcı histi. Bir şeyin geri dönüşü yoktu ve ben ne olduğunu bile anlamadan bir yolun sonuna gelmiş gibi hissediyordum.

Sadece birkaç çift sözünün beni bu denli etkilemiş olmasına izin verdiğim için kendime kızarken pencereye doğru yürüdüm. Bu odaya gelirken hiç merdiven çıkmadığım için ilk katta olduğuma emindim. Pencereye yaklaşıp dışarı baktığımda, demir parmaklıkların arkasında bir bahçe gördüm. Karanlık ve sessizdi, bir kapı dahi yoktu. Burası arka bahçe olmalıydı. Parmaklıklar olmasaydı belki kaçmak için bir şansım olurdu ama ne yazık ki şimdi böyle bir şey mümkün değildi.

Çaresizce çekildim pencerenin önünden, tam o sırada odanın kapısı yeniden açıldı. Cihangir geri dönmüştü ancak bu kez yalnız değildi. Yanında beni buraya getiren adam da vardı. İkisine de öfkeyle bakarken Cihangir’in ela gözleri beni buldu. “Bağla şunu, Fırat!”

Gözbebeklerim dehşetle büyüdü. “Ne demek bağla?” diye sordum küçücük odada kaçabilecek yerim varmış gibi onlardan uzaklaşırken.

“Sana kendi yöntemlerimle halledeceğimi söylemiştim.”

Korku, bir sarmaşık misali içimi sararken Fırat araya girdi. “Emredersin abi,” deyip hana doğru geldi.

“Uzak dur benden!” Avazım çıktığı kadar bağırırken geri geri yürüdüm ama Fırat da üzerime yürümeye devam etti. Sırtım duvara değince gidecek yerimin kalmadığının farkına vardım. Fırat, beni yakalayarak Cihangir’in dediğini yaptı. Ellerimi bağlayıp kolumu ruttu. Çarpınarak ondan kurtulmaya çalışırken Cihangir’in sesini duydum.

“Oturt şimdi.”

“Ne yapacaksınız bana?” diye sordum, sesim titriyordu. İkisi de cevap vermedi. Fırat, beni zorla sandalyeye oturttu. Korkum giderek artarken bunu belli etmekten geri duramıyordum artık. “Size soruyorum! Ne yapacaksınız bana?”

O sırada odaya bir başka adam daha girdi. Cihangir alay edercesine gözlerime baktıktan sonra bakışlarını Fırat'a çevirdi. "Başlayın!" deyip az önce benim oturduğum koltuğa geçti ve oturdu. Erkeksi bir tavırla ayağını diğer bacağına üstüne atarak arkasına yaslandı.

"Neye başlayacaklar? Ne oluyor?" diye sorup hepsine tek tek baktım ama kimseden cevap alamadım. Hiçbir şey anlamıyordum. Anlamak için çaba sarf ederken bir anda Fırat silahını çıkardı ve bana doğrulttu.

Korkuyla kendimi geri çektim. "Yapmayın!" diye bağırdım ama kimsenin umurunda olmadı. Hepsi sessiz kaldı.

Söylediğimin onları durduracağını düşünerek, "Beni öldürürseniz babama ulaşamazsınız," dedim sanki beni öldürmeseler babama ulaşmalarına izin verecekmişim gibi. Zaten yine kimseden bir karşılık alamadım.

"Ben size hiçbir şey yapmadım!" Bağırışlarım, içimdeki çaresizlikle birleşti. Sinirlerim boşalınca ağlamaya başladım. Oysa az önce Cihangir'in karşısında kendimden emin bir şekilde konuşurken ne olursa olsun beni öldürmez, öldüremez diye düşünüyordum. Fakat şimdi tam tersi bir durumda ve gözyaşları içindeydim.

"Şimdi!" diyen Cihangir'in sesiyle daha çok ağlamaya başladım. Korkudan gözlerimi sımsıkı kapattım. Ağlamam giderek şiddetlenirken bu korkuya daha fazla dayanamadım.

"Tamam, vurmayın! Yemin ederim, ne isterseniz yapacağım!" diye bağırdım. Artık buna bir son vermelerini bekliyordum. Cihangir'den yeni bir emir beklerken duyduğum tek şey silah sesi oldu.

Korkudan boğazımı acıtacak kadar bağırdım. *Vurulduğum* diye düşünürken, aynı zamanda *vurulmuş olsaydım şu an bunun farkında bile olmazdım* diye içimden geçirdim. Korkudan gözyaşlarım bile durmuştu.

O an çok büyük bir sessizlik olduğunun farkına vardım. Bu da neydi böyle? Niye kimsenin sesi çıkmıyordu? Usulca gözlerimi açtım. Durmuş, sadece beni izliyor olduklarını gördüm. Peki ya o patlayan silah neydi?

Daha bunu düşünürken duvarda bir delik gördüm. Silahı bana değil de duvara sıkışmış olduklarını anladım. Böyle bir şeyi neden yaptıklarını, bana bu korkuyu neden yaşattıklarını anlamaya çalışırken Cihangir'le göz göze geldim. Eşzamanlı olarak ayağa kalktı ve yanıma geldi.

Korkudan bağırırken *yemin ederim, ne isterseniz yapacağım* demiş olmama yönelik, "Sen o şansını çoktan kaybettin," dedi. Sonra odada bulunan üçüncü adama döndü. "Çekebildin mi?"

"Evet abi," diyerek elindeki telefonu uzattı. Cihangir telefonu alıp bir şeyler yaptı. Bir süre sonra telefondan gelen seslerden anladığım kadarıyla az önce yaşananları videoya çekmişlerdi.

"Çözün şunu," diye emir verdi Cihangir. Fırat hemen yanıma geldi. Hızla bileklerimi çözerken gevşeyen iplerin acısı sanki tenimi yakıyordu.

"Siz çıkın şimdi!"

Bu emirle Fırat ve diğer adam odadan çıktı. Cihangir kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdığında koltuğa doğru itti. Sandalyeyi alarak karşıma oturdu. Yine başa dönmüştük. Az önce olanların şoku hâlâ üzerimde olduğundan sesimi çıkaramazken yutkunup kendimi toparlamaya çalıştım.

"Şimdi bu videoyu babana göndereceğim. Umarım babana güvenmek konusunda haklı çıkarsın çünkü o zaman seni kurtarmak için kendi ayaklarıyla bana gelecek."

Derin bir nefes aldım. Onun karşısında susmak yerine, dilimin ucuna gelen alaycı sözcüklerle cevap verdim. "Gerçekten o videoyu babama gönderdiğinde sorgusuz sualsiz sana geleceğini mi zannediyorsun?"

"Babanın seni kurtarmayacağını mı söylüyorsun?"

"Ben babama güveniyorum, hem de çok. Hangi sebepten onu arıyor olursan ol umurumda bile değil. Beni kurtarmaya gelecektir ama bunu sizin istediğiniz gibi size gelerek değil, kendi istediği şekilde yapacaktır," deyip sırf onu sinir etmek için alayla güldüm. "O zaman kim kendi cehennemine bir yolculuk başlatmış, sen de anlayacaksın."

"Senin için üzüldüm," dedi alaydan uzak, garip bir samimiyetle. "O şerefsizi gözünde çok büyütmüşsün."

"Asıl ben senin için üzüldüm," dedim gözlerinin içine tiksinierek bakarken. "Belli ki hayatın boyunca o kadar sevgisiz kalmışsın ki bir babayla çocuğunun arasındaki bağı anlayamayacak kadar zavallısın. Sana yardım etme ihtimalim olduğunu düşünüp bu kadar zahmete girmeni başka hiçbir şekilde açıklayamıyorum çünkü."

Cihangir'in yüz ifadesi değişmedi. Sadece gözlerindeki o soğuk ifade daha da keskinleşti ve tek kelime dahi etmedi.

Gözlerinin içine alaycı bir gülümsemeyle bakarak, "Ne oldu, sustun?" diye sordum. "Ay kıyamam, yoksa gerçekler bu kadar mı ağır geldi?"

Cihangir'in yüzündeki ifade yine milim dahi oynamazken sessizliğini canını yakıyor olmama yordum ve acımasızca bunu yapmaya devam ettim.

“Belki de haklısın, belki de ben babamı gözümde büyötmüşümdür. Ama en azından benim büyütecek bir babam, inanacak bir ailem var. Ya seninki? Belki de hiçbir zaman gerçek bir ailen bile olmadı. Söylesene, bu yüzden mi bu kadar sevgiden yoksun bir zavallı gibi görünüyorsun?”

“O çok güvendiğin ailen,” dediğinde sesi fısıltı gibiydi. “Umarım bir gün seni kendi sözlerinin altında ezmez, Cemre.”

Güldüm. “Sen benim için hiç tasalanma, Cihangir. Benim ailem altında ezileceğim hiçbir şey yapmaz.”

Sessiz kaldı ancak susarken yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki her şeyi bitirmek iki dudağının arasında gibiydi.

İçimde yeşeren bu korkunç his bana nefes dahi aldırılmazken, “Söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye sordum.

Soğukkanlılıkla o cümle döküldü dudaklarından. “Babanı öldüreceğim, Cemre. Duymak istediğin şey buysa söylüyorum işte; sen ne dersen de, ne yaparsan yap, onu bulduğum ilk an geberteceğim! Kendi ellerimle acı çek-tire çek-tire öldüreceğim,” dedi kelimelerin üstüne basa basa.

Sözleri birer hançer gibiydi. Ses tonu o kadar donuk ve sıradandı ki bu korkunç kelimelerin gerçekliğine inanamadım. Gözbebeklerim dehşetle büyüyüp boğazıma bir yumru otururken zorlukla konuştum. “Ve bunun için benden yardım istiyorsun, öyle mi?” diye sorduktan sonra cevap vermesini bile beklemeden devam ettim. “Sen aklını kaybetmişsin! Burada, bu odada hayatımın sonuna kadar kalacak olsam ve hatta sadece birkaç saniye sonra beni öldüreceğini bilsem yine de sana yardım etmem! Babamın ölümüne sebep olarak yaşayacağıma, burada ölürüm daha iyi!”

“Öl o zaman,” dedi bir anda korkunç bir soğukkanlılıkla. “Umurumda mı sanıyorsun?”

“Sen çok korkunç birisin.”

“Baban sayesinde,” diye fısıldadı.

“Ya ne yaptı babam sana? Ne yapmış olabilir bu kadar kin tutacağın?”

Bir anda öfkeyle ayağa kalktı ve bağırmaya başladı. “Senin o canın pa-hasına savunduğun baban, benim kardeşimin hayatını mahvetti ve sana yemin ederim onu öldürmeden durmayacağım!”

Sesi yankılanırken irkildim. Ne saçmalıyordu bu? “Kardeşin mi?”

“Evet, kardeşim! Senin o şerefsiz baban benim kardeşimin hayatını mahvetti, duydun mu? Mahvetti!”

Ben de ayağa kalktım ve karşısında durdum. “Yalan söylüyorsun! Ne yapmış olabilir babam senin kardeşine?” Yine bağırmasını beklerken derin bir nefes aldı. Sakinleşmeye çalışıyordu. “Senin o kardeşim dediğin de eminim senin gibi yalancının tekidir. Ne de olsa senin gibi birinin kardeşi.”

Kolumdan tutarak beni kendine yaklaştırdı. Parmakları koluma sanki bir mengene gibi kenetlenmişti. “Bana yaptığın, söylediğin her şeye katlanırım ama kardeşim hakkında düzgün konuş! Sana zarar vermek istemiyorum ama eğer bir kere daha onun hakkında kötü bir şey söylersen, yemin ediyorum bunu hiç çekinmeden yaparım,” deyip kolumu bıraktı ve kapıya doğru yürüdü.

“Yalan söylüyorsunuz!” diye arkasından bağırdım.

Durmadı, konuşmadı, dönüp bakmadı bile. Odadan çıktığında kapıyı çarparak kapattı ve ardından da kilitledi.

O sustu...

Susup kapıyı da çarpıp gitti.

Onun canını yakmak için söylediğim sözlerim ise kendi kâbusumun kapısını ardına kadar açmıştı.

Düzenleme

Ny.ozlem

3. BÖLÜM

BUZDAN BİR NEFES

Ne ara daldığımı bile bilmediğim uykumdan ayıldığımda hâlâ aynı odada, aynı koltuğun üzerinde olduğumu fark ettim ve yaşadıklarımın korkunç bir rüya olmadığını anladım. Her şeyin bir kâbus olması için elimde ne varsa verirdim ama ne yazık ki bulunduğum bu oda gerçektir, benim gerçeğim.

“Sonunda uyanabildin.”

Duyduğum sesle hızla oturur pozisyona geldim. Sandalyede oturan Cihangir’e baktım. Gözüm pencereye takıldığında havanın aydınlanmış olduğunu gördüm. Amcamların çoktan polise gitmiş olmaları lazımdı. Buradan kurtulmam an meselesiydi.

“Acıkmışsındır diye sana yiyecek bir şeyler getirdim,” deyip yere bıraktığı tepsiyi gösterdi.

“İstemez.”

“Bence yesen iyi olur, inadına bakılırsa uzun süre burada kalacak gibi görünüyorsun. Aç kalmak istemezsin.”

Sessiz kaldım.

“Sen bilirsin, istediğin zaman yersin,” dedi ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

“Benim babam kötü biri değil,” dedim dayanamayarak. Durdu ve ağır hareketlerle bana döndü. “Sen her ne dersen de ben onu tanıyorum ve biliyorum. O kimseye zarar verecek biri değil.”

“Zamanı gelince öyle biri olduğunu sen de öğrenirsin.”

"Bak," dedim sakince. "Belli ki çok öfkелisin, birini kaçırmaya ve bir başkasını öldüreceğini açıkça söyleyecek kadar bir şeye öfkelenmişsin. Bir yanlışlık olabileceğini bile düşünemiyorsun."

Tek kaşını kaldırdı. "Yanlışlık?"

Ayağa kalktım, yanına giderek karşısında durup gözlerinin içine baktım. "Bu haldeyken bana bunu yapmış, kaçırmış olmana rağmen sakın kalıp seni anlamaya çalışıyorum. Sana yemin ederim benim babam kötü biri değil, kimseye zarar vermez. Belki de bir yanlışlık vardır, bir yanlış anlaşılma vardır."

"Tek yanlış," dedi dişlerini sıkarak. "Babanın hâlâ bir yerlerde nefes almaya devam ediyor olması."

Bu sözlerine rağmen sakın kalmak için çabalamaya ve konuşmaya devam ettim. "Ortada bir hata varsa bile her şeyi çözmenin yolu sadece bu olamaz, değil mi? Tek çözüm yolu, beni burada zorla tutup babamın sana gelmesini sağlayarak onu öldürmek mi?"

Sanki bomboş cümleler sarf ediyormuşum gibi bakıyordu yüzüme. Bu beni sinirlendirirken, "Benim tek çözüm yolum bu," dedi benim aksime sakince. "Diğer yollar da sikimde bile değil."

Ettiği küfür yüzünden şaşkınca karşısında ona bakakalırken, kapıyı çarparak odadan çıkıp gidişini izledim. Sinirle ellerimi saçlarıma geçirip bu sinirimi bastırmak istercesine küçük bir çığlık attıktan sonra az önceki koltuğa yeniden oturdum. Burada böyle hiçbir şey yapmadan oturuyor olmak, elimden hiçbir şeyin gelmemesi canımı sıkıyordu. Bir şeyler yapmalı, bu adamdan bir an önce kurtulmalıydım. Ancak bu silahsız, çaresiz halimle bu adamlara karşı nasıl durabilirdim ki? Mümkün değildi.

Aklıma gelen her fikir bir yenilgi gibi dağılıyor, beni de beraberinde dağıtıyordu.

Düşüncelerimin içinde boğulurken gözüm yere ilişti. Cihangir'in getirdiği tepsi hâlâ duruyordu. Midem guruldayınca ancak fark ettim ne kadar acıktığımı. O adamın getirdiği yemeği yemek istemiyordum ama vücudumun dinç kalması gerekiyordu. Eğer gerçekten bir şeyler yapmak istiyorsam, gücümün yerinde olması lazımdı.

Aldığım bu kararla, daha doğrusu kendimi bu şekilde ikna ettikten sonra yerden tepsiyi alıp içindekileri hızla bitirdim. Sonra da kimse gelmeden tekrar yere bıraktım ve beklemeye başladım.

Zaman nasıl akıp gidiyordu, bilmiyordum. Ne kadar beklediğimi, saatin kaç olduğunu tahmin edemiyordum. Bu belirsizlik beni daha çok korkutuyordu ve belirsizlik içinde geçen her saniyede, hiçbir şey olmaması sinirlerimi daha çok bozuyordu. Kimse aramıyor muydu beni? Ya da arıyorlar da bulamıyorlar mıydı? Bilmiyordum. Burada böyle yalnız kalmaktan korkuyordum.

Odaya sızan gün ışığı yavaşça solup, güneş gökyüzünü terk ederken akşam olmuştu bile. Karanlıkta oturmak istemeyip odanın ışığını açtım. Yeniden yerime dönüp tüm gün oturduğum koltuğa geçtiğimde kapıya yaklaşıp da bağırp çağırmamak için kendimi çok zor tuttum. Çünkü belki de beni burada böyle bırakmalarının sebebi buydu; sabrımı sınamak istemeleri. Bu yüzden onlara istediklerini vermek istemiyor, sabırla beklemeye devam ediyordum.

Neyse ki bu bekleyiş daha fazla sürmedi, sonunda kapı açıldı ve Cihangir odaya girdi.

Sanki saatlerdir gelmesini ve bir şeyler olmasını bekleyen ben değilmişim gibi onu gördüğümde tiksindircesine bakmaktan kendimi alamadım.

Bu bakışlarım onun pek de umurunda olmazken, ağır adımlarla yanıma gelerek karşımdaki sandalyeye oturdu. "Yemek yemişsin."

"Yemedim," diye karşılık verdim.

Dudağının sağ kısmı hafifçe yana kıvrıldı. "Peki nereye gitti o yemek?"

Ne olduğunu o da ben de çok iyi bildiğimiz halde gururumdan geri adım atmayıp, "Nereden bileyim ben?" diye çıkıştım.

"İyi tamam, sen yememiş ol," dedi. Neyse ki uzatmamıştı. "Sana iki haberim var."

Arkama yaslandım. "İlgilenmiyorum."

"Ama seninle ilgili. Bence bilmek istersin."

"İstemiyorum."

"Ben yine de söyleyeyim."

Karşımda bu adamı yerine başka biri olsa kahkahayı basardım.

"Amcan polise gitmiş."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İşte bu heyecan verici bir haberdir ama Cihangir bir sonraki cümlesiyle tüm umutlarımı söndürdü.

"Çok heyecanlanma, tam da benim söylediğim gibi olmuş her şey. O kız -kuzenin- bizimle ilgili hiçbir şey anlatmamış. Burada olduğunu bilmiyorlar yani."

Omuzlarım düştü. Yüzümdeki rüm ifade silinmiş, moralim bozulmuştu.

"Diğer haber iyi ama," dediğinde ilgisizmiş gibi davranmaya devam ettim. "Bu gece, yani birkaç saat sonra kurtuluyorsun benden. Bir günlük esaretin son buluyor."

İşte bu gerçekten şaşırtıcı bir haber olmuştu. "Nasıl kurtuluyorum? Hani babam gelmeden buradan çıkamazdım?" diye sordum duyacağım cevaptan korkarak. *Ya bulduysa babamı? Ya bir şeyler yaptıysa? Ya ben burada otururken her şey bittiye?*

Kalbim, göğsüme sığmayacak kadar hızlı atmaya başladığında sorumu yanıtladı. "İşler değişti."

"Nasıl değişti?"

"Sen o kadarına karışma. Hem nedenini niye sorguluyorsun ki? Sebep her ne olursa olsun, sonuç olarak benden kurtuluyorsun."

Bu nasıl bir cümleydi böyle? Sebep, babamı öldürecek olmasıydı ve o bana rahat bir nefes almamı söylüyordu. Böyle bir adamın içinde nasıl bir karanlık vardı?

"Eğer dediğin gibi beni bırakacaksan haklısın, kurtuluyorum senden," dedim düşüncelerimin korkunçluğundan bahsetmeyerek.

Başını onaylarcasına salladığında dayanamayıp aklıma takılan soruyu cesaretle sordum. "Babam kardeşine ne yaptı?"

Yüzündeki ifade dondu. Birkaç saniye içinde kaşları yavaşça çatıldı, bedeni gerildi. Gözleri yeniden öfkeyle dolduğunda yüzünde az önce var olan gülümseme yerini hırsla bırakmıştı. "Hani baban kimseye bir şey yapmazdı? Ne oldu, bana inanmaya mı başladın?"

"Tamam," dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. "O zaman doğru şekilde sorayım; babamın kardeşine ne yaptığını düşünüyorsun?"

Gözlerini kısıp yüzümü inceledi. "Neden babanın hiçbir şey yapmadığından bu kadar eminsin?"

"Çünkü ona güveniyorum."

"Neden bu kadar çok güveniyorsun ona?"

"Bu saçma bir soru."

"Neresi saçma?"

"Hiç tanımadığın bir adam seni kaçırıp, *senin sayende baban bana gelecek ve ben onu öldüreceğim çünkü kardeşime zarar verdi* dese ve hiçbir açıklama yapmasa o adama mı inanırdın, yoksa babana mı?" dedim. Ondan empati yapmasını beklemek zordu ama denemeliydim.

Cihangir hiç duraksamadan cevap verdi. “Doğru olana inanırdım.”

“Ben doğru olanın hangisi olduğunu bilmiyorum,” dedim düşünmeden. “Ve bu yüzden hiç tanımadığım ve karşıma geçip rahatlıkla babamı öldüreceğini söyleyen adama değil de babama inanıyorum.”

Yüz ifadesi yumuşadı. Bir an için bana hak vermiş gibiydi ve bu hoşuma gitti. “Söylemeyecek misin babamın kardeşine ne yaptığını?” diye sorarak bir kez daha şansımı denedim.

“Bilmemen en iyisi.”

“Bilmek istiyorum,” dedim hemen.

Derin bir nefes alıp cevap vermeden ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü ama çıkmadan önce durup bana döndü. “Buradan kurtulunca kendine yeni bir hayat kur ve babanı siktir edip düzgün bir şekilde yaşa. Emin ol, o şerefsizi öldürdüğümde sadece kendi adaletimi sağlamayacağım, seni de öyle bir piçten kurtaracağım.”

Kendinden bu kadar emin konuşuyor olması sinirlerimi bozuyordu. Ya da belki de kendinden bu kadar emin olduğu için doğru söylüyor olmasından korkuyordum.

Bunun düşüncesi bile nefesimi keserken, “Hadi,” dedi odadan çıkarak. “Gidiyoruz, peşimden gel.”

Telaşla ayağa kalktım. Peşinden odadan çıkıp, “Nereye?” diye sordum kapının önünde dururken.

Durdu ve elleri cebindeyken bana döndü. “Seni bırakacağımı, benden kurtulacağını söylemiştim ya?”

“Evet söylemiştin de beraber nereye gidiyoruz onu anlamadım.”

“Gidince görürsün.”

O ilerleyip odanın bulunduğu koridordan ayrılırken, ben olduğum yerde durmaya devam ettim. Aniden beni bırakacak olması normal değildi, bunu yapmak için bu kadar zahmete girip de beni buraya getirmiş olamazdı. Bu işin içinde başka bir şey olduğu çok belliydi.

Gergince dudaklarımı ısıtırken aklıma dün olanlar geldi. Babama göndermek için bir video çekmişlerdi. O kadar uğraştıktan sonra o videoyu kendilerine saklayacak halleri yoktu. Babama çoktan göndermiş olmaları gerekiyordu.

Fark ettiğim bu gerçekle dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Babam Türkiye’ye dönmüş olmalıydı. Hatta belki şu an onun yanına bile gidiyor olabilirdik.

Olduğum gibi halime, vapıdaki hırsı geçtikten Hırs de hırsı baltalamak

Kalitim püfetimde hisle atarken başını döndü. Hırsımemet için Hırsı memet vurduğum sırada. "Cemre" diye seslendiğini duydum

Gözlerimi birkaç defa kapatıp açtım, bir yandan da derin nefesler alarak kendimi toparlamaya çalıştım

"Cemre" diye seslendi bir kez daha

Bir perdeni fark ettiğimi ona belli etmemem lazımdı. Bu yüzden tüm korkumu ve endişelerimi bastırıp elinden geldiğince kendimi toparlayarak hızlı adımlarla az önce onun gittiği tarafa doğru yürüdüm.

Koridorun sonundan sağa döndüğümde bir salona ulaştım. Cihangir burada idi. Gözlerim etrafa gezindi. Burası tahmin ettiğimin ve az önce çıktığım o odanın aksine gayet normal bir evdi. Hatta anormal bir şekilde normaldi.

"Fırat," diyen Cihangir'in sesiyle kendime geldim. Eve giren Fırat'ı gördüğüm anında Cihangir'in gözleriyle beni Fırat'a işaret ettiğini fark ettim. "Bağla ellerini."

Fırat üzerime gelirken istemsizce geri adım attım. Eğer ellerimi bağlarsa hiçbir şey yapamazdım. Evden çıkmak için kapıya doğru yürüyen Cihangir'e baktım.

"Cihangir," dediğimde sesim olabildiğince sakindi.

Ağır hareketlerle bana döndü, yüz ifadesine bakılırsa bayağı şaşırmıştı. Sanırım ilk kez ismini bu kadar sakin bir şekilde, hatta yalvarırcasına telaffuz etmiştim. Fakat şu an bunun pek de bir önemi yoktu.

"Efendim," dedi o da fazlasıyla sakin bir şekilde.

"Ellerimi bağlamayın, söz veriyorum yanlış bir şey yapmayacağım," deyip Fırat'ın elindekileri gösterdim. "Bunlar ellerimi acıtıyor," derken kızaran bileklerimi gösterdim ona.

Gözünün ucuyla Fırat'ın elindekilere baktıktan sonra gözlerini yeniden bana çevirdi. "Neden sana güveneyim?" diye sorarken gözleri bileklerimdeydi. Öyle bir bakıyordu ki onu tanımayan bir insan, bu merhametli bakışların altında ezilip yalan söylediği için utanabilirdi.

"Bana güvenmeye ihtiyacın yok. Bu kadar adama karşı tek başıma bir şey yapamam herhalde."

Gözleri birkaç saniye bileklerimde oyalandıktan sonra konuştu. "Bağlama," dedi Fırat'a ve bana bakışlarıyla kapıyı gösterdi. "Gel peşimden."

(1) çıkışında ben de Fırat'la hiç konuşmadan hemen peşinden çıktım. Bir arabanın yanında beni beklediğini görünce ona doğru gittim.

"Bana" dedi ve ön tarafı gösterdi. Hiç itiraz etmeden gösterdiği tarafın kapısını açtı.

Arabamın kapısını kapandıktan Cihangir'in Fırat'a. "Siz adamlarla benzer şekilde gelin." dediğini duydum. Kapıyı kapatıp onun da arabaya binmesini beklemeye başladım.

Bir süre daha Fırat'la konuşuktan sonra arabanın etrafından dolandı. Kapıyı açarak göste konusuna onurdu. "Kemerini bağla."

Yine esir verdi ve ben de yine itiraz etmeden dediğini yaptım. Bana sınırlanmamı gerekiyordu çünkü sınırlanır ve her şey benim için çok daha zor olabirdi. Eğer bu gece ondan hem kendimi hem de babamı kurtarmak istersam, en azından birkaç saatliğine onunla iyi anlaşmam gerekiyordu.

Kemerimi bağladığımı görünce arabayı çalıştırdı, hareket ettik. Sonunda bu evden kurtuluyordum ve bir daha da asla geri dönmeyi umuyordum.

Çok sessiz geçen bir yolculuğun ardından dakikalar sonra eski bir depo gibi bir yerde durduk. Böyle bir yere gelmek, şüphelerimden tam anlamıyla emin olmam için yeterli olurken etrafa bakındım. Çok karanlık ve ürkütücü bir yerdi. Zaten adamın beni kalabalık bir yere getirecek hali de yoktu.

"Neden geldik buraya?" diye sordum çünkü çok fazla sessiz kalmam onun için şüphe uyandırıcı olurdu.

"İşimiz var."

"Ne işi?"

"Çok soru soruyorsun."

"Sen de cevaplamıyorsun," dediğimde başını çevirip gözlerime baktı.

"Bilmen gerekmiyor çünkü," dedi sabrının taşıdığını belli eden bir sesle. Bu yüzden daha fazla soru sormadım ve yine aramızda sessizlik oldu. Bu sessizliği bozan da Cihangir'in telefonu oldu.

"Söyle," diyerek açtı telefonu. Merakla onu dinlemeye başladım. "Geldiniz mi?" Sanırım adamlarıyla konuşuyordu. "Güzel, adam ne zaman gelecek?" Bahsettiği kişinin babam olduğunu hemen anladım. "Geliyoruz," diyerek kapattı telefonu.

"İn arabadan," deyip kendisi de indi. Hemen dediğini yaparak arabadan indim. Ben daha etrafıma bakarken yanıma gelip kolumu tuttu.

"İçeri giriyoruz."

"Neden?"

“Soru sorma,” dedi ve beni depo gibi olan yere doğru sürükledi. İçeri girince etrafa baktım, hiçbir şey yoktu ve fazlasıyla karanlıktı.

“Ne yapacağız burada?”

“Birisini bekliyoruz. O gelsin, sen gideceksin.”

“Peki,” diyerek etrafa bakmaya devam ettim. *Buradan bir şekilde kaçmalıyım* diye içimden geçirirken tam karşıda bir pencere gördüm. Belki oradan kaçabilirdim. Yavaş adımlarla pencereye doğru yürürken içeri girdiğimiz kapıdan Fırat ve diğer adamlar girdi.

“Geldi mi?” diye sordu Cihangir onlara bakarak. Olduğum yerde durup konuşmalarını dinledim.

“Geliyor abi.”

Fırat’ın söylediği şeyle kalp atışlarım hızlandı. *Ya hiçbir şey yapamazsam? Ya babama bir şey olursa?* O zaman kendimi asla affetmezdim. *Hayır hayır, geç falan kalmadım. Birazdan buradan kaçmış olacağım.* Ben daha bunları düşünürken Cihangir’in gözleri beni buldu.

“Gitmeye hazır olsan iyi olur.”

Ona cevap vermedim. Yavaş adımlarla pencereye doğru yaklaşıp dışarıya baktım. Cihangir’le içeriye girdiğimiz kapının etrafında adamlar bekliyordu. Oradan çıkamazdım. Hemen diğer tarafa baktım. O tarafta kimse yoktu ama duvar vardı. Dikkatle inceleyince, biraz zorlarsam duvarın diğer tarafına geçebileceğime dair kendimi ikna ettim.

“Ne yapıyorsun sen orada?”

Cihangir’in sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. “Hiç, öyle bakıyorum,” derken gözüme ileride, yerde duran demir bir sopa çarptı. Onun orada olduğunu anlamasın diye gözlerimi yeniden Cihangir’e çevirdim.

“Bakınmana gerek yok, birazdan gideceksin buradan zaten.”

Yine cevap vermeden başımla onayladım ve yanına gittim. Bu sefer de o pencereye doğru yürüdü.

Bundan daha iyi bir fırsat olamaz. Zaten kaybedecek vaktim yok, yapmam lazım. Sonunda başarısız olsam da bir şeyler yapmalıyım diye içimden geçirirken Cihangir pencerenin kenarında durdu ve dışarıya doğru baktı.

Bu sayede bana arkasını dönmesiyle, elimden geldiğince sessiz olup biraz önce gördüğüm sopayı aldım. Yavaş adımlarla ona yaklaştım ve bu saatten sonra geri dönüşü olmadığı için cesaretimi toplayıp tüm gücümle sopayla kafasına vurarak geri çekildim.

Ben geri çekilir çekilmez o yere düştü. Dikkatle baktığımda başının kanadığını gördüm fakat tam anlamıyla bayılmış gibi bir hali yoktu. Sadece biraz sersemlemişti.

“Cemre!” dedi dişlerini sıkarak ve acıyla inledi.

Hâlâ konuşabiliyor olması bağırma ihtimalini aklıma getirdiğinde hiç acımadan bir kez daha vurdu kafasına.

Yüzüne doğru akan kanı fark etmemle kendinden geçip bayılması bir oldu. Her şeye rağmen yine de *umarım ölmemiştir* diye düşünmeden edemezken çok fazla vaktimin olmadığını farkına varıp hızla yanından ayrıldım. Pencerenin önüne giderek dışarıya baktım. Adamların hepsi tek bir tarafta duruyorlardı ve kapının önüne park ettikleri arabalar sayesinde görüş açılarında sayılmazdım.

Bu yüzden kendimi şanslı hissedip, yerde yatan Cihangir’e son bir defa bakarak pencereden dışarıya çıktım. Dışarıya çıkar çıkmaz, diğer tarafa doğru sessiz bir şekilde koştum ve hemen bir duvarın arkasına saklandım. Bir süre orada durduktan sonra tekrar adamlara baktım. Hepsi aynı şekilde duruyorlardı. Hiçbiri tarafından fark edilmediğimden emin olduktan sonra hemen duvara doğru koştum.

Duvarın önüne gelince bir süre diğer tarafa geçmek için uğraştım. Fakat neyse ki sonunda duvarın üzerine çıktım ve sessizce diğer tarafa atlayıp depodan çıkabildim. Çıkar çıkmaz da sokağın başına doğru koştum. Sokağın başına gelince duvarın arkasından deponun kapısına baktım. Adamlar hâlâ orada duruyorlardı ve hiçbir şeyin farkında değillerdi.

Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Tek planım, babamı onların yanına gitmeden durdurup onunla beraber buradan gitmekti. Bu yüzden beklemeye devam ettim. Zaten çok beklemeyecektim, Fırat gelmek üzere olduğunu söylemişti ne de olsa.

Ben daha ne yapacağımı düşünürken gecenin sessizliğini bozan bir araba sesi duyuldu. Heyecanla etrafa baktığımda karşı sokaktan gelen bir araba gördüm. Kalbim göğüs kafesimi döverken araba durdu. Gelenin babam olduğuna emindim ama yanına gidemezdim. Karşı sokağa geçmeye çalıştığım an adamlar beni yakalarlardı. Aklımda bir plan oluşturmaya çalışırken duyduğum sesle irkildim.

“Cemre!”

Bu Cihangir’in sesiydi ve öfkeliydi. Bağırırken bile sesi acı dolu çıkıyordu. O bağırınca deponun önündeki adamlar da hareketlenmişti. Ne yapacağımı düşünmeyi bırakarak, sonunu hiç düşünmeden karşı sokağa doğru koşmaya başladım.

“Dur, yoksa vururum!”

İleriye doğru baktığımda deponun önündeki bütün adamların silahlarını bana doğrulttuklarını gördüm. En ufak bir hatamda beni öldüreceklerine emindim. Dikkatle adamlara bakınca aralarında Cihangir’in olmadığını gördüm. Ondan emir almadan beni öldürmeyeceklerini biliyordum. Belki bir şansım daha olabilirdi.

Hemen az önceki arabanın durduğu yere baktım ve arabanın içinden inen babamı gördüm. Son kez şansımı deneyecektim. Ben ölsem bile babamı kurtarabilirdim. Onun benim yüzümden ölmesinden çok daha iyi olurdu bu. Hiç değilse böyle bir vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalmazdım.

“Baba kaç! Seni öldürecekler!”

Avazım çıktığı kadar bağırıp az önce saklandığım duvara doğru koştum. O an en yakın sığınak oydu.

“Cemre!” Babam da bağırıyordu, sesine bakılırsa şaşkınlık içindeydi.

“Baba kaç!” diye haykırdım avazım çıktığı kadar. Eşzamanlı olarak duyduğum ayak sesleriyle adamların koşarak bu tarafa geldiğini anladım. Babama baktığımda arabaya bindiğini gördüm. Onu kurtardığıma inanarak ters yöne doğru koştum.

Köşeyi dönmeden tekrar arkama baktığımda babamın arabayla hızla uzaklaştığını; adamların da bazılarının babamın, bazılarının da benim peşimden geldiğini gördüm. Hiç durmadan köşeyi dönerek koşmaya devam ettim.

Babamı kurtarmıştım, şimdi sıra kendimdeydi. Bir an önce bu adamlara izimi kaybettirmeli ve kendimi de kurtarmalıydım. Bu yüzden tüm gücümle yakalanmamayı umut ederek sokakların arasında, karanlığa doğru koşmaya devam ettim. Ancak her adım, boğazımda düğümlenen bir fısıltıya dönüştürdü nefesimi. Arkamda bıraktığım her adım, sanki bir öncekinin kopyasıydı. İssiz sokakların içinde kaybolmuş, nereye gittiğini bilmeyen bir fareden farksızdım. Eski, paslanmış fabrika binaları ve terk edilmiş depolarla dolu bu alanda her yer birbirine benziyordu. Tek çıkış yolu, izimi kaybettirmektir ama bu lanet olası yerde bunu başarmam imkânsız gibiydi.

“Orada!”

Duyduğum ses, buz gibi bir demir pençeymişçesine sırtıma saplandı. Başımı çevirdiğimde, hepsinin bu tarafa doğru geldiğini gördüm. Bir anlık duraksamam, onlara beni yakalama cesareti vermiş olmalıydı ki sanki az öncekinden daha süratli koşuyorlardı. Panikle daha da hızlandım, dizlerimde kalan son güçle adeta uçuyordum ama faydası yoktu. Sürekli aynı yerde dönüp dolaşıyor gibiydim.

Onların nefesi, kendi nefesimden bile daha yakındı. Bu böyle devam edemezdi. *Koşmaktan bitap düşüp de yakalanmadan önce bir şeyler yapmam gerekiyor* diye içimden geçirirken eski bir fabrikanın kapısını gördüm. Bir an bile tereddüt etmeden, demir kapıyı iterek içerideki zifiri karanlığa daldım.

Fabrikanın içi soğuktu. Her köşede paslanmış makineler duruyordu. Hiç oyalanmadan o makinelerden birinin arkasına saklanırken dışarıdan gelen sesleri duydum.

“Buralarda bir yerde olmalı! Sesler burada kesildi.”

Sesin geldiği yöne, fabrikanın kırık penceresine doğru baktım. Tek tek hepsi fabrikanın önünde toplanıyordu. Nefesimi tutarak yere çömeldim. Ses yapmazsam belki beni bulamazlar ve pes edip giderlerdi. Öyle umuyordum.

“Cemre!”

Duyduğum sesle irkildim. Bu Cihangir’di. Sadece sesindeki öfke bile korkudan titremem için yeterli olmuştu. Yakalansam başıma gelecekleri hayal bile edemiyordum.

“Beni duyduğunu biliyorum, Cemre! Ya şimdi kendin çıkarsın ya da ben seni bulurum ve inan bana, bu senin için hiç iyi olmaz!”

Bu tehdit damarlarımdaki kanı dondurdu. Yere daha da sindim, yok olmak istercesine küçüldüm. Bu adamın beni bulmasına asla izin veremezdim. Beni öldürürdü, hem de hiç acımadan. Gözlerini kin ve nefret bürümüş bir canavardı o benim gözümde.

“Dağılın etrafa! O kızı bulmadan eve dönmek yok!”

Sözleriyle birlikte ayak sesleri her yöne dağıldı. Korku tüm benliğimi ele geçirmişti. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmemesi için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağlamak şu anda en son isteyeceğim şeydi. Gücümü, cesaretimi ve kalan son umudumu korumam gerekiyordu.

Uzun bir süre bekledim. Tek bir ses dahi gelmiyordu dışarıdan. Gidip gitmediklerinden emin olmak için sessizce ayağa kalktım ve pencerenin kenarına saklanarak dışarıya göz attım.

Cihangir ve adamları bitişikteki fabrikanın kapısını açarak içeri giriyorlardı. Gözbebeklerim korkuyla büyüdü çünkü o fabrikayı da aradıktan sonra sıra buraya gelecekti ve işte o an, burada kapana kısılmış olacaktım. Onlara görünmeden kaçmak için başka bir kapı ya da kaçış yolu aradım ancak yoktu. Tek çıkış yolu geldiğim kapıydı.

Derin bir nefes aldım. Bu son şansımdı. Cesaretle kapıya yaklaşarak etrafı kolaçan ettim. Ağacın arkasına saklanarak kaçabilir, onların dikkatini çekmeden ters yöne doğru koşabilirdim.

Bu düşünceyle yan tarafa doğru baktım ve beni görmeyeceklerinden emin olduğum ilk an, fabrikadan çıkıp hızla az önce gözüme kestirdiğim ağacın arkasına saklandım. Tam o esnada adamlardan birinin söylediği şeyi duydum. "Burada kimse yok abi."

Nefesimi tuttum. Kalbim göğüs kafesimi patlatacakmış gibi atıyordu. "Diğerine bakın!"

Bu Cihangir'di. Ayak sesleri yaklaşıyordu, çok az vaktim kalmıştı. Ya şimdi burada duracak ve az sonra yaklaştıklarında kısıkvrak yakalanacaktım ya da ağacın arkasından çıkıp, beni vurmalarını göze alarak yeniden koşmaya başlayacaktım.

Yakalansam da başıma farklı bir şey gelmeyeceğini anlayınca, tüm cesaretimi toplayıp ağacın arkasından çıktım ve onların tam tersi yöne doğru depar attım.

"Cemre!"

Arkamdan bağırان Cihangir'i umursamadım. Koştukça arkamdan gelen adımların sesleri de hızlanıyordu. Birden duyduğum silah sesiyle irkildim. Geriye dönüp baktığımda arkamdan ateş ettiklerini fark ettim. Koşmaktan başka bir çarem yoktu. Eğer yakalanırsam hayatım biterdi. Korkudan ölecek gibi hissetsem de pes etmeden koşmaya devam ettim.

Tam köşeyi dönecekken omzumda keskin bir acı hissettim. Bedenim yere yığılacak gibi oldu. Duvara tutunarak kendimi dengeledim. Ardından köşeyi dönüp sırtımı duvara yasladım ve omzuma baktım.

Korku, acıdan daha baskındı. Gözyaşlarım kontrolsüzce akmaya başladı. Omzumdan sızan sıcak kan, tenimi yakıyordu. Vurulmuştum. Buna inanmak zordu ama gerçektir. Yine de pes etmedim. Hâlâ gücüm vardı. Bacaklarım titrese de koşmaya devam ettim.

Dakikalar sonra yorgunluktan bitap düştüm. Durduğumda kendimi tanıdık bir yerde buldum; ilk geldiğimiz alandaydım. Cihangir'in ve adamlarının arabaları bile buradaydı. Aklıma gelen şeyle son bir umutla arabalara doğru koştum.

Hepsini teker teker kontrol ettim. Sonunda birinin kapısını açmayı başardım ve anahtarın kontakta olduğunu gördüm. Tam tereddüt etmeden arabanın içine atlayacaktım ki bu tarafa doğru gelen adamları gördüm.

“Dur, yoksa vururum!” diye bağırان adamı dinlemedim bile ve hızla arabaya bindim.

Çığlığım eşliğinde arabanın arka camı patladı. Bir an bile beklemeden motoru çalıştırdım. Gaza yüklendim ancak daha ilerleyememiştim ki bir el daha ateş edildi ve lastiğın patladığını duydum.

Öfkeyle direksiyona vurup hemen arabadan indim. Koşmak istedim ama daha fazla gücüm kalmadığından yapamadım. Bacaklarım beni daha fazla taşımadığından yere çöktüm. Adamlar bana yaklaşmak yerine birkaç metre uzakta durmuş, bu yaralı halimle onlara bir şey yapabilecekmişim gibi silahlarını bana doğrultmuşlardı.

“Ne olur,” dedim gözyaşları içinde elimi kaldırırken. “Ne olur yapmayın.”

Yüzlerinde tek bir mimik dahi oynamazken hiçbirı yanıt vermedi. Gözyaşlarım daha da hızlandığında sessizliği gür bir ses bozdu. “İndirin lan silahları!”

Cihangir’in sesi, gözyaşlarımın daha da hızlanmasına neden olduğunda başımı çevirip ona doğru baktım. Yüzündeki öfke tüm vücudumu titretmeye yetiyordu. O an omzumdaki acı bile Cihangir’in öfkesinden daha önemsizdi.

Yanımda durur durmaz, “Gel sen buraya,” diyerek kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Siyah kazağım ve gecenin karanlığı yüzünden yaralı kolumdaki kan görünmüyordu.

“Ne olur bırak beni,” diyerek kolumu çekmeye çalıştım ama tutuşu o kadar sertti ki başaramadım.

“Senin yüzünden her şey mahvoldu, duyuyor musun beni? Her şey!” diye bağırdı.

O bağıırken boynundaki kan izini fark ettim. Ona bunu yapan bendim. Bir an bile olsun bu yüzden pişman olmayıp, hatta bu durumdayken bile *keşke daha sert vursaydım* diye içimden geçirdiğim sırada Cihangir beni çekiştirmeye başladı.

Ne dersem, ne yaparsam yapayım şu an aklında olan şeyi yapmasına engel olamayacağımı çok iyi bildiğimden ona karşı koymadım. Acı içinde, beni çekiştirdiği yöne doğru zorlukla yürüdüm.

İlerideki arabasının yanına ulaştığımızda zorla beni arabaya bindirip kendisi de şoför koltuğuna geçti. Daha fazla dayanamadım, “Nereye götürüyorsun beni?” diye sordum ancak bir cevap alamadım.

“Ne yapacaksın bana?”

Yine sessiz kaldı.

"Ne kadar öfkelenirsen öfkelen, ben yapmam gerekeni yaptım! Gözümün içine baka baka babamı öldürmene izin veremezdim."

Sonunda bir tepki verdi. Gözünün ucuyla bana baktı. "Ne yaparsan yap, ne kadar uğraşırsan uğraş, babanı bir gün mutlaka yakalayacağım ve kendi ellerimle öldüreceğim!"

Bir şey söylemeye gerek duymadım. Sadece öfkeyle yüzüne baktıktan sonra bakışlarımı önüme çevirdim. Onu umursamadan yaralı omzumu kontrol ettim. Acısı artık dayanabileceğim gibi değildi. Gözlerimi kapattım. Kendimi sıkarak acımı bastırmaya çalıştım.

Dakikalar sonra araba durduğunda geldiğimiz yere baktım. Yine kendi evine getirmişti beni. Aslında nereye geldiğimiz pek umurumda değildi. Şu an tek istediğim bu acıdan kurtulmaktı. Ya da en azından bu acıyı bir köşede sessizce yaşayabilmekti, oradan oraya sürüklenerek değil.

Cihangir arabadan indiğinde arabanın kapısını öyle bir çarptı ki oturduğum yerde irkildim. Ardından hızla yürüyüp olduğum tarafa gelerek kapımı açtı. Bu sefer yaralı kolumu tuttu ve zorla indirdi.

Acı tüm vücuduma yayılmıştı artık.

"Bırak beni!" diye feryat ettim acıyla. "Bırak diyorum!"

Omzumdan yayılan acı, sesimin de titremesine sebep olmuştu. Cihangir beni umursamadı. Bileğimi demir bir mengene gibi sıkmaya devam ederek beni evin içine kadar çekti.

Eve girdiğimizde daha fazla kolumdaki acıya dayanamadım ve tüm gücümle kolumu çekip kurtardım ondan. Bunu yapmak canımı daha çok yaktığında acıyla kolumu tutup dişlerimi sıktım.

Bu acımın farkında bile değilken, "Her şeyi mahvettin," diye bağırdı bir kez daha. Gözlerimi ona diktim ancak hiçbir şey söylemedim.

"Seni bırakacaktım. Kurtulma şansın vardı!"

Sözleri bir hata yaptığımı kanıtlamaya çalışır gibiydi.

"Umurumda bile değil. Pişman da değilim! Şimdi olsa yine aynı şeyi yaparım!"

"Pişman değilsin, öyle mi?" diye sordu öfkeyle yanan el gözlerinin aksine sakince.

"Evet, değilim."

"Olmayacaksın da?"

"Evet, olmayacağım da," diye karşılık verdim inatla.

"Gel o zaman!" dedi bir anda yeniden kolumu kavrarken.

Acı bir bıçak gibi saplandığında inledim. Öfkeden bunu bile duymadı ve zorla yukarıya çıkardı beni.

“Cihangir dur, yeter artık!” Gücümün yettiği kadar bağırsam da sesimi ona duyuramadım.

Bir üst kata çıktığımızda duracağını sanmıştım ama o bir üst kata doğru beni götürmeye devam etti. Ne yaptığını gerçekten anlayamazken evin en üst katına ulaştık ve beni ilerideki bir odaya götürdü.

Önünde durduğunda, “Gerçekleri öğrenmek istemiyor muydun?” diye sordu. Bu soru, içimdeki korkuyu daha da büyütürken odanın kapısını açıp beni içeri itti.

İtmesinin etkisiyle yaralı kolumun üzerine düştüm. Acıdan dişlerimi sıktım ama sızı gitgide artıyordu. Artık öyle bir noktaya gelmişti ki bağıra bağıra ağlamamak için kendimi zor tuttum. Yerde çaresizce kıvranırken hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım.

“Abi ne yapıyorsun sen? Kim bu kız?”

Sesi duyduğum an başımı yavaşça kaldırdım. Yatakta uzanmış, bize korku ve şaşkınlık içinde bakan genç bir kız vardı.

“Bak!” derken Cihangir yanıma geldi. “Görüyorsun, değil mi? Babanın kardeşime ne yaptığını görüyorsun, değil mi?”

Anlamsız bakışlarımı yataktaki kızdan çekip ona baktım.

“Ne diyorsun sen?”

Bu soru dudaklarımdan zorlukla dökülmüştü.

“Abi ne yapıyorsun dedim sana!” diye araya girdi kız. Ne olduğunu anlamadan Cihangir’e şaşkınlıkla bakıyordu.

“Sen karışma, Yaren!”

“Ne demek karışma abi? Görmüyor musun kızın halini?”

Cihangir, Yaren’e cevap vermeden bana bakmaya devam etti.

“O korumaya çalıştığın babanın yaptığı şeyleri görüyor musun?”

Ne söyleyeceğimi, ne hissedeceğimi bilemezken gözlerim odanın bir köşesinde duran tekerlekli sandalyeye takıldı. Kızın neden ayağa kalkmak yerine uzandığı yataktan bir şeyler yapmaya çalıştığını anlamak, yüzüme sert bir tokat gibi çarparken gözlerimin bulanık görmeye başladığını fark ettim.

“Abi yeter!”

Bulanık bakışlarım giderek kararırken vücudumun titrediğini hissediyordum.

“Ne oldu? Bağırp duruyordun az önce, şimdi niye sustun?” Cihangir’in sesi kulağıma boğuk gelmeye başlamıştı.

"Abi bağırma! Görmüyor musun, kız iyi değil! Yeter artık, rahat bırak kızı."

"Yaren sen karışma!"

"Abi, kızın kolu kanıyor farkında değil misin? Ne yaptınız siz kıza ya?"

Yerden destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım ama gücüm yetmeyince tekrar yere düştüm. Başım yere çarpınca bilincim tamamen kaybolmaya başladı.

O esnada Cihangir'in şaşkın sesi bir fısıltı gibi geldi kulağıma. "Cemre?"

Bir anda o öfkeden, o gürültüden eser kalmamıştı. Sesi sanki buz tutmuştu. Gözleri kolumdaki yaraya takılınca yüzü soldu. Beni buraya kadar getirirken, bağırıp çağırmaktan başka bir şey yapmadığı için muhtemelen yaralandığımı daha yeni fark etmişti.

Neye uğradığını şaşırmışçasına bana bakarken gözkapaklarımin kapan-
dığını hissettim. Uyanık kalmak için savaşımayı bırakıp gözlerimin kapan-
masına izin verdim.

Çok geçmeden birinin beni kucığına aldığını anladım. Nereye gittiği-
mi, başıma ne geleceğini bilmiyordum. Tüm bunlara engel olamamanın
çaresizliği beni yavaş yavaş ele geçiyordu. Sadece oradan oraya sürükleni-
yordum. Kendi bedenimde bir misafir gibiydim.

Kafamın içindeki zonklama, dışarıdan gelen uğultulu seslerle birleşti-
ğinde gözlerimi ağır ağır araladım. Boğazım çölden tardı, kuruluştan
çatlamış gibiydi. Yürümü buruştururken pencereden gelen bağırtilar beni
irkiltti.

"Ben size ılah kullanmayacağınız demedim mı lan!"

Bu ses Cihangir'e aitti. Öfkeli duvarları delip geçmesine yankılanıyor-
du. Ağırlaşmış bedenimi zar zor doğrulttum ve etrafıma bakındım. Yine
tanımadığım bir odadaydım ama bu seferki, daha önce kaldığım karanlık
zindandan çok farklıydı. Burada bir yatak odasıydı ve her yer çok güzel de-
kore edilmişti.

Görüm kolumdaki sargıya takıldı. Kendi kuyafetlerim yerine üzerimde
koyu renk bir ceket vardı. Ceketin fermuarını yavaşça indirdim. İçimde de
yine bana ait olmayan beyaz bir tıfört vardı.

Bunları bana kimin giydirdiğini merak ederken ceketı çıkardım ve yara-
lı koluma baktım. Yara düzgünce sarılmıştı, acı hissetmiyordum.

Yataktan usulca kalkıp pencereye yaklaştım. Bahçeye baktığımda Cihangir'in etrafında toplanan adamlarına bağırdığını gördüm. Pencereyi bir parmak aralığı kadar açıp dinlemeye başladım.

"Otuz tane adam bir kızın başına toplanmış silah çekiyor, öyle mi?" Sesi öfkesiyle titriyordu. Adamlardan biri çekinerek öne çıktı.

"Abi sen kızı ne olursa olsun yakalayın dedin, biz de ondan öyle yaptık."

"Ben size kızı yakalayın dedim! En fazla korkutmak için havaya sıkın dedim! Kıza sıkıp vurun mu dedim!"

"Abi kız adamın kaçmasına sebep olunca..."

Adam daha kendini savunamadan Cihangir bir anda tokadı patlattı. Adamın yüzü kıpkırmızı kesilirken şaşkınca bakakaldım.

Cihangir, adama bağarmaya devam ederken onları daha fazla izlemek istemeyip geri çekildim.

Beni kaçırıp zorla buraya getiren de başımı dertten derde sokup yaralanmama sebep olan da oydu. Ancak tuhaf bir şekilde beni yaralayanlara kızan da yine kendisiydi. Ne bir kahramandı ne de bir kötü adam. Her ikisi de aynı bedende sıkışıp kalmıştı sanki.

Pencereden geri çekildiğimde dün gece olanlar aklıma bir film şeridi gibi geldi. Konuşulanları ve olanları tam hatırlamıyordum ama yukarıya bir kızın yanına çıktığımızı net hatırlıyordum.

Kapıya doğru yürüdüm. İçimde bir umut kırıntısı kapının kilitli olmadığını fısıldıyordu. Kapı kolunu indirdim ve kapı gıcırtyla aralandı. Kilitli olmamasına bir an şaşırsam da üzerinde çok durmayıp odadan çıktım.

Merdivenlere yöneldiğimde aşağıya inmek yerine yukarıya çıktım ve dün gece girdiğimiz odanın kapısına doğru yürüdüm. Kapının önünde bir süre durduktan sonra cesaretimi toplayıp kapıyı birkaç kez tıklattım.

"Gel!"

İçeriden gelen o nahif sesle beklemeden içeri girdim. Beni görünce yüzündeki tebessüm bir anda şaşkınlığa dönüştü. Ama bu şaşkınlık uzun sürmedi ve hızla tebessüm etti. "Sen dün geceki kızsın."

Başımı salladım. "Evet."

"Neden kapıda öyle dikiliyorsun? Gelsene içeriye," diyerek yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Yavaş adımlarla yanına ilerleyip gösterdiği sandalyeye oturdum.

"Yaren," deyip elini uzattı.

Uzattığı elini sıktım. "Cemre."

Gülümseyerek gözleriyle yaralı olan kolumu işaret etti. "Nasılsın? Dün gece iyi görünmüyordun."

"Daha iyiyim, teşekkür ederim."

Yüzünde mahcup bir ifade oluştu. "Abim adına ben özür dilerim. Aslında iyi biridir ama sinirlenince gözü hiçbir şeyi görmez."

İyi biridir mi demişti o? Cihangir için? İki gündür tanıdığım Cihangir için hem de? Sinirden gülesim gelse de bunu yapmayıp ağzımın içinden mırıldandım. "Onu dün gece fark ettim."

"Sen de az değilmişsin ama," dedi keyifle gülerken. "Kafasını kırarak kaçmışsın."

Bunu nasıl biliyordu? Ve daha önemlisi, bu durum neden hoşuna gitmiş gibi davranıyordu?

Düşüncelerimi okumuş gibi, "Fırat iyi arkadaşımıdır, bütün olanları anlattı bana," dedi. "Abimin sana yaptıkları hiç doğru değil." Sesindeki samimiyet, içimdeki kuşkuları bir anlığına rafa kaldırdı. Bu fırsatı kaçırmak istemedim.

"Bana her şeyi anlatır mısın?" diye sorduğumda meraklandığını fark ettim.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Gerçekleri," dedim. Gözlerime anlamsızca baktı. Daha açık konuşmam gerektiğini anladım. "Eğer Fırat iyi arkadaşınsa ve sana her şeyi anlattıysa, kim olduğumu da neden burada olduğumu da biliyordur ama ben bilmiyorum."

Bir anda yüz ifadesi değişti. Ne hissettiğini anlamam imkânsızdı. Hem kızmış hem üzölmüş hem de korkmuş gibiydi.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum.

Yalancı bir öksürükle kendini toparladı. "Hayır, söylemedin."

"O zaman anlatır mısın babamın sizinle ne ilgisi olduğunu? Abin neden babamdan intikam almak istiyor? Bu olanların seninle ne ilgisi var? Abin bana hiçbir şey anlatmıyor. İki gündür yaptığı tek şey, bağırıp çağırıp beni oradan oraya sürüklemek! Başıma bunların neden geldiğini bile bilmiyorum."

Yaren'e dikkatle baktığımda gözlerinin dolduğunu ve ellerinin titrediğini fark ettim. Korktuğu belliydi. İşte bu yalan olamazdı. Bu kızın gözlerindeki korku sahte değildi.

"O adam, yani baban..." Sesi titreyince sustu, devam edemedi. Boğazına bir şey düğümlenmiş gibi yutkunurken gözlerinin dolduğunu fark ettim.

O an garip bir hisle doldu kalbim. Bu evde kimseye güvenmemem gerektiğini çok iyi bildiğim halde ona güvendiğimi hissettim. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki hissettiği korkunun gerçek olduğuna inanmıştım. Korkuyu bu denli hisseden biri yalan söyleyemez gibiydi.

Yaren kendini toparlayıp konuşmaya devam edecekken, buna izin veremeyip ayağa kalktım. "Anlatma."

Yüzündeki şaşkınlık iyice belirginleşti. "Anlamadım?"

"Anlatma istemiyorum. Vazgeçtim," diyerek kapıya doğru yürüdüm.

"Cemre dur!" diye seslendi arkamdan ama onu dinlemeden odadan çıktım.

Sırtımı kapattığım kapıya yaslayıp derin bir nefes aldım. Cihangir'in sözlerine inanmamıştım ama Yaren, babamdan bahsederken öyle korkuyordu ki kimse beni o korkunun yalan olduğuna inandıramazdı. Babamın bu insanlara bir şekilde zarar verdiği belliydi. Bugün Yaren'in gözlerinde gördüğüm korkudan sonra bunu inkâr edemezdim ama babamın ne yaptığını bilmiyordum. İsteyerek mi, yoksa istemeden mi bu kötülüğü yapmıştı? Ya da bir başkası yapmıştı da onun üzerine mi kalmıştı bunu bile bilmiyordum ve öğrenmekten çok korkuyordum.

Hayatımda ilk defa gerçeklerle yüzleşmekten korkuyordum. Babamın kötü biri olduğunu öğrenmekten, Yaren'in anlatacaklarından, Cihangir'in öfkesinden ve kininden, babamı kaybetmekten, kimsesiz kalmaktan...

Ben... Ben sadece korkuyordum ve hiçbir şey yapamıyordum.

"Senin ne işin var burada? Ne zaman uyandın?"

Sesin geldiği yöne baktığımda merdivenlerde Cihangir'i gördüm. Hızlı adımlarla yanıma geldi.

Yaren'in odasını gösterdim. "Sadece onunla konuşmak istedim."

Telaşla yanımdan geçip odaya girdi. Gözlerimi devirip geri gelmesini bekledim. Bu sırada içeriden konuşma sesleri geliyordu.

"Yaren?"

"Efendim abi."

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Bir şeyin yok, değil mi?"

"Yok abi, ne olabilir ki?"

"Hiç, sadece sormak istedim. Neyse madem iyisin, sorun yok. Birazdan tekrar gelirim yanına," deyip Yaren'in bir şeyler söylemesini beklemeden kapıyı kapattı ve yeniden yanıma geldi.

"Ben kötü biri değilim, kardeşine bir şey yapacak da değilim," dedim sakince.

"Sana kötü biri olduğunu söylemedim."

"Söylemene gerek yok. Kardeşine zarar verdiğimi düşündün."

"Sadece tedbir amaçlı kontrol ettim."

Sessiz kaldım.

"Şanslıymışsın," dedi göz kırparak. "Kurşun sıyrıp geçmiş."

Dalga geçer gibi bunu söylemesi sinirlendirdi beni. "Senin yüzünden vuruldum, sense karşıma geçmiş bana şanslı olduğumu mu söylüyorsun!"

Gözlerinin içinde bir anlığına pişmanlık görür gibi olsam da bunu çok çabuk saklamayı başardı. "Böyle olsun istemedim." Sesi gergindi. Ne yapacağını şaşırması gibi görünürken bunu saklamak istercesine ellerini arkasında birleştirdi. "Yani sana zarar vermek..." Sustu, devam edemedi.

"Özür dilemeye mi çalışıyorsun?" diye sordum dayanamayarak.

"Yok," dedi anında. "Ben mi vurdum seni, niye özür dileyeyim?"

Ben bir anda değişen tavrı yüzünden afallarken o konuşmaya devam etti. "Sadece her şeye rağmen böyle olmasını ben istemedim, onu söylüyorum sana."

"Tabii canım, tabii," dedim alay ederek. "Sen gel kuzenimin aklını çel, gecenin bir yarısı beni ıssız bir yere götürt, sonra otuz tane adamla beni oradan kaçırıp evine getir. Babamı öldürebil diye ayağına getirmek için beni kullan, bunlara boyun eğmeyip kaçmaya çalıştığımda bir de adamların yüzünden vurulayım ama sen yine de hiçbir şeyin böyle olmasını istemedin, öyle mi?" diye sordum sinirle ve cevap vermesini beklemeden ekledim. "İstemediysen niye yaptın lan?"

"Otuz değil," dedi sözlerim bittiğinde. "On sekiz."

"Ne?"

"Otuz değil, on sekiz adam göndermiştim."

Sinirle güldüm. "Söylediğim o kadar şeyin içinde buna mı takıldın, Cihangir?"

"Tek yanlışın buydu çünkü."

"Bunun farkında olman ne güzel! Acaba buna son mu versek artık?"

"Çıktığın odaya dön, Cemre," dedi sorumu duymazlıktan gelerek. "Dinlen, birazdan yanına geleceğim."

Burada daha fazla kalıp, onu insan yerine koyarak konuşmak için çabalamaya devam edersem akıl sağlığımı ciddi manada kaybedeceğimi fark

ettim. Söylene söylene doğrudan merdivenlere yöneldim ama giderken, “İnşallah gelemeyesin,” diye de mırıldanmadan edemedim.

“Ne dedin?” diye sordu arkamdan.

İlk basamakta durup ona döndüm. “İnşallah gelemeyesin dedim! Gelmeye çalışırken merdivenden falan düşüp kafanı bir yerlere çarparsın da kurtulurum inşallah senden!”

Sadece güldü, bir de hoşuna gidiyordu.

“Bir de gülüyor geri zekâlı!” dedim duymasını umursamadan ancak onu fazla sinirlendirmekten de korkmadım değildi. Bu yüzden bunu söyler söylemez bir tepki vermesini beklemeden hızla merdivenleri inip, bahsettiği odaya girdim. Neyse ki peşimden gelmemişti.

Gelmeyeceğinden emin olmak rahat bir nefes almamı sağlarken yatağın kenarına oturdum ve başımı hafifçe önüme eğdim. Yaren’in gözlerindeki o korkuyu düşündükçe delirecek gibi oluyordum. Yalan bir korku değildi çünkü onu da beni de korkutan tam olarak buydu; babam. Ona ne yapmış olabilirdi ki? Sadece dakikalar önce bunu öğrenmeye çok yakındım ama iki gündür babama güveniyorum diyerek haykıran ben, duyacaklarımdan korktuğum için anlatmasına izin vermemiştim.

Kendimi o kadar halsiz hissediyordum ki yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım kirpiklerimde asılı kalmıştı ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Dakikalarca öylece, boşlukta asılı kalmış gibi durdum. Aklımda o kadar çok şey dönüyordu ki hiçbirini bir sıraya koyamıyordum. Tek istediğim, bütün bu karmaşadan uzaklaşmaktı.

Bu düşünceler arasında zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim ama epey bir geçmiş olacak ki odanın kapısı yavaşça açıldı. Kimin geldiğini çok iyi bildiğimden dönüp bakmaya gerek duymadım. “Karnın aç mı?”

Konuşmadan başımı olumsuz anlamda salladım. Yan yatıyordum ve o arkamda kalıyordu. Ayak seslerinin ardından yanımda belirdi.

“Kolun için ağrı kesici alman lazım, doktor öyle söyledi. Bunun için de yemek yemen gerekiyor.”

“Yemek falan istemiyorum.”

“O zaman ilaç da içemezsin.”

Omuz silktilim.

“Kolun ağrımaya başladığı zaman görürüm ben seni. O zaman da aç olduğun için ben sana o ilacı vermeyeceğim.”

“Verme,” dedim umursamazca.

Kenardaki sandalyeyi çekerek yatağın yanına, onu görebileceğim bir yere oturdu. "Bak, kızgın olduğunun farkındayım. Hak da veriyorum sana ama yukarıda da söylediğim gibi bu halde olmanın suçlusu ben değilim. Sen bayılana kadar ne olduğunun farkında bile değildim."

"Öfkeden gözün dönmüştü çünkü!"

"Sen de her şeyi mahvettin ama!"

Doğrularak arkama yaslandım. "Babamı öldüreceğini söylerken başka ne yapmamı bekliyordun? Bir köşede oturup babamı öldürmeni izledikten sonra beni bırakmanı mı bekleyecektim?"

Sessiz kaldı. En azından bu da bir şeydi, yaptığı saçma şeyi savunmaya devam etmiyordu.

"Bana ne yapacaksın bilmiyorum. Belki de babama olan öfkeni benden çıkarmak isteyeceksin ya da belki..."

"Sana hiçbir şey yapmayacağım," dedi bir an bile olsun tereddüt etmeden. "Nasıl biri olarak görüldüğümün farkındayım. Beni nasıl biri olarak gördüğün de pek umurumda değil aslında ama emin ol, sana hiçbir şey yapmayacağım. Benim derdim babanla. En başından beri hep onunlaydı ve hep onunla olacak."

"O zaman ben neden buradayım? Neden vuruldum dün gece? Niye bu haldeyim? Bunları açıklayabilecek misin bana?"

"O korktuğu için her hafta başka bir ülkeye kaçan babanı Türkiye'ye getirmenin tek yolu sendin çünkü."

Sessiz kaldım.

"Şimdi buradan kurtulmak istiyorsan, bunları yaşamaya devam etmek istemiyorsan bana babanın nerede olabileceğini, nereye saklanmış olabileceğini söyle. Bu evden elini kolunu sallayarak çık git. Seninle başka hiçbir derdim yok."

"Bilmiyorum," dedim sadece.

Sandalyede geriye yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Böyle bir cevap seçeneğin yok."

"Bak, dün geceye kadar babamı en son beş yıl önce görmüştüm."

Daha devam edecekken anlatmaya, "Beş yıl," diye araya girdi. "Onu en son beş yıl önce mi gördün?"

"Evet, sana yemin ederim en son beş yıl önce gördüm onu."

"Benden kaçmaya başladığı zamanlar," diye mırıldandı. Sanki buna şimdi bir kez daha öfkelenmiş gibiydi.

Söylediğini duymamışım gibi anlatmaya devam ettim. “Bu beş yıl boyunca da sadece annemle geçiş yaptıkları ülkeleri bilirdim. Bir ev ya da işyeri adresi hiçbir zaman olmadı. Şimdi de bildiğim tek şey, Türkiye’de olduğu. Başka hiçbir şey bilmiyorum.”

“Türkiye’de olduğunu biz de biliyoruz. Bize burada saklanabileceği yerleri söylemen gerekiyor.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun, yoksa söylemiyor musun?”

“Bilmiyorum. Bilseydim de bazı şeylerden emin olmadan onu sana asla vermezdim.”

“Emin olsan vereceksin yani?”

Bu soru karşısında sessiz kaldım. Verir miydim? Gerçekten bilmiyordum.

“Bak,” dedim sakince. “Benim yerime kendini koymaya çalış biraz. Sen olsaydın, her ne yapmış olursa olsun birilerinin babanı göz göre göre öldürmelerine izin verir miydin?”

“Hak ediyorsa verirdim.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Yalan söylüyorsun. Veremezdin. Değil sen, hiç kimse böyle bir şeyi yapamaz.”

Cevap vermeyince devam ettim.

“Eğer babam gerçekten kötü biriye, size bir kötülük yaptı ve cezasını çekmediyse sana yardım ederim. Ama onu öldürmen için değil, adalete teslim etmen için yardım ederim. Benden başka hiçbir şey bekleme.”

“Ben kendi adaletimi kendim sağlayacağım ama.”

“İşte bu yüzden istersen beni hayatımın sonuna kadar bu eve hapsed ama yine de sana yardım etmem,” diye karşılık verdim ben de öfkeyle.

“Ne oldu sana? Sanki babanın suçlu olduğuna inanıyor gibi konuşuyorsun.”

Cevap veremedim. Evet, haklıydı. Yaren’in yüzünde gördüğüm o korkuya inanmıştım ama hâlâ babamın ne yaptığını ve bunu gerçekten isteyecek mi, yoksa istemeden mi yaptığını bilmiyordum. Bunu öğrenene kadar, daha doğrusu öğrenmek için cesaretimi toplayana kadar mantığımla düşünecek ve bu doğrultuda hareket edecektim.

“Neden cevap vermiyorsun?”

Cihangir’in sesiyle kendime geldim. “Babama değil, senin de dediğin gibi doğru olana inanacağım.”

“Doğru olanın hangisi olduğunu bilmediğini söylemiştin.”

“İşte bu yüzden doğru olanın ne olduğunu öğreneceğim.”

"Umarım bunu yaptığına pişman olmazsın. Sana diyecek başka hiçbir şeyim yok," deyip sandalyeden kalktı ve başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Gözümünden akan bir damla yaşı silerken tekrar yatağa uzandım. Kolumdaki acı yavaş yavaş kendini belli etmeye başlamıştı. Zaman geçtikçe canımın daha çok yanacağından emindim ama Cihangir'e ilaç hakkında söylediğim onca şeyden sonra geri adım atamazdım. Bu yüzden gözlerimi kapatarak uyumaya çalıştım fakat zihnimdeki düşünceler uyumama engel oluyordu.

En kısa zamanda gerçeklerle yüzleşmek için cesaretimi toplamalı ve Yaren'le konuşmalıydım. Ama yine de öğreneceğim şeyler her ne olursa olsun, babam her ne yapmış olursa olsun Cihangir'e de söylediğim gibi eğer gerçekten bir suç varsa onu adalete teslim etmelerine yardım ederdim. Öldürmelerine asla izin vermezdim. Hatta bu yüzden sonunda ölecek bile olsam bunun için savaşacaktım.

Kolumdaki acı bir zehir gibi damarlarıma yayılıyor, her saniye daha da şiddetleniyordu. Yatağın içinde kıvrılırken terden ıslanmış çarşaflara tutunarak kalkmaya çalışıyordum.

Sonunda oturur pozisyona gelmeyi başardığımda kolumu kavradım. Yüzüm kasılırken dişlerimi öyle bir sıkıyordum ki çenemin kemikleri sızıyordu. Bu acı canımı alacak gibiydi.

Tam o sırada kapının gıcirtısıyla irkildim. Kapı yavaşça açıldı ve Cihangir odaya girdi. Onu görür görmez refleks olarak kolumu bırakıp yüzümdeki acı ifadesini silmeye çalıştım. Boş bakışlarla karşıya, odanın duvarlarına odaklandım. Sanki az önce hiçbir şey olmamış gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu. Karşımdaki sandalyeye oturup beni izlemeye başladı. Bakışları kolumdaydı.

"İyiyim," diye mınıldandım.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Neye gülüyorsun? Komik bir şey mi var?"

"Canının yandığı o kadar belli ki. Ama sırf bana söylediğin sözlerden dönmek için acını bile saklıyorsun."

"Canım falan yanmıyor," derken sesim titredi. Kendimi bile inandıramadığım bu yalan, yüzündeki alaycı ifadeyi daha da artırdı. Bir süre sonra pantolonunun cebinden küçük, yuvarlak bir kutu çıkarıp bana doğru salladı.

“Doktorun ağrılarının artarsa kullanman için verdiği ilaç, istersen verebilirim.”

“İstemez,” dedim tereddüt etmeden.

Tek kaşını kaldırdı. “Emin misin?”

Durup düşündüm. Acı, gururumu yenecek kadar güçlüydü. Şu an inatlaşmanın hiçbir anlamı yoktu. Canım o kadar yanıyordu ki tek istediğim bu ağrının son bulmasıydı. Bu yüzden gururumu bir kenara bırakıp sessizce elimi uzattım ve ilacı vermesini bekledim. Ancak bunu yaptığımı fark ettiği an kutuyu cebine koydu. Kan beynime sıçradı.

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Versene şunu!” diye bağırdım.

“Önce yemek.”

“Ne?”

“Neredeyse iki gündür hiçbir şey yemedin. Bu yüzden önce yemek yiyeceksin, sonra ilaç içersin. Kurallar basit.”

“Senin yemeğini falan istemiyorum! Vereceksen ver şunu! Vermeyeceksen de çık git odadan!”

“Beni kendi odamdan mı kovuyorsun?”

“Benim gidebilme seçeneğim olsaydı emin ol burada bir dakika bile durmazdım,” diye çıktım.

“Doktor ilacı tok karnına içmeni defalarca söyledi, Cemre. Şimdi, bu acıdan kurtulmak istiyorsan önce bir şeyler yemeyi kabul etmen lazım. Bilererek sana acı çektiirdiğim yok, aç karnına ilacı alırsan daha çok canın yanacak. Bu yüzden...”

Sözünü kesen şey, odanın kapısına birkaç defa vurulması oldu. Gözlerini kapıya doğru çevirip, “Gel,” diye seslendiğinde kapı açıldı ve Fırat içeriye girdi. Elinde bir yemek tepsi vardı.

Cihangir ona gözleriyle beni işaret edince Fırat sessizce yanıma geldi. Yiyip yemeyeceğimi hiç sormadan tepsiyi kucağıma bıraktı ve arkasına bile bakmadan odadan çıkıp gitti.

O giderken Cihangir, “Hadi,” dedi sakince. “Önce doğru düzgün bir şeyler ye, sonra ilacını içip biraz daha dinlenirsin.”

Cevap vermedim, istediğini de yapmadım. Öylece önümdeki tepsiye bakmaya devam ettim.

Yiyip yememek konusunda tereddüt ettiğimi fark etmiş olacak ki, “En azından bir daha eline fırsat geçtiğinde kaçmaya çalışmak için gücünün olması lazım,” dedi.

"Bir de beni gaza getirmeye mi çalışıyorsun? Küçük çocuk mu var senin karşında ya?"

"Sadece sesli düşündüm."

"Bir daha düşünme," diye çıktım. "Hem nereden bileyim beni zehirlemeyeceğini? Bu kadar ısrarla yemek yedirmeye çalışmanın nedeni bu olabilir. Belki benden de böyle kurtulacaksın?"

"Senden kurtulmak istediğimi nereden çıkardın?" diye sordu ve aynı rahatlıkla devam etti. "Ki isteseydim de bunu seni zehirleyerek yapmayı tercih etmezdim. Daha kısa ve beni uğraştırmayacak çok fazla yol var."

"İçime su serptin resmen!" dedim ciddi bir ifadeyle ama alaycı bir ses tonuyla. "Allah razı olsun senden ya, gönül rahatlığıyla yiyeceğim şimdi."

"Cemre," dedi sıkılmış bir halde. "İster ye, ister yeme ama bir şey yemediğin sürece ilacı unut. Bunu hiç istemesem de böyle acı çekerek yatarsın burada."

Sanki her şeyin sorumlusu kendisi değilmişçesine, şimdi karşıma geçmiş iyilik meleği gibi davranıyordu. Bu yalancı tavırları o kadar sinir bozucuydu ki kucağımdaki tepsiyi kafasına geçirmemek için kendimi çok zor tuttum. Çünkü ne kadar istemesem de haklı olduğunun ve bir şeyler yemem gerektiğinin farkındaydım. Az önce de dediği gibi hem bu evden kaçıp kurtulmak için biraz güce ihtiyacım vardı hem de omzumdaki acıdan kurtulmak için onun cebindeki ilaca...

Bu yüzden gururumu umursamadan tepsinin içindeki kaşığı aldım ve çorbadan birkaç kaşık içtim. Cihangir'in yüzünde memnun bir ifade oluşurken bu bile sinirimi bozdu. Gözlerimi önüme çevirip ona bakmadan çorbayı içmeye devam ettim.

Bu sakinliğimi fırsat bilmiş, hatta bundan cesaret almış olacak ki, "Üsrünü değiştirmek istersen benim kıyafetlerimi kullanabilirsin," dedi ilerideki gardırobunu gösterirken.

"Gerek yok."

"Yaren'in kıyafetlerinden de verebilirim ya da yeni bir şeyler aldırabilirim."

"Senin pis paranla alınmış hiçbir şeye ihtiyacım yok benim!" diye çıktım dayanamayarak.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken, "Sen bilirsin," dedi.

Öfkeli gözlerimi ondan çekip yavaşça yemeğimi yemeye devam ettim. Daha fazla yiyemeyeceğimi anladığımda uzanıp tepsiyi komodinin üzerine bıraktım. Ancak tek kelime etmedim, onun bir şeyler yapmasını bekledim. Neyse ki o da beni bekletmedi. Yemek yediğimden emin olduktan sonra

kalkıp yanıma geldi ve cebindeki ilacı çıkardı. İçinden bir tane alıp bana uzattı. Göz teması kurmamak için yüzüne bakmadan ona elimi uzattığımda hapi avucumun içine bıraktı. Uzanıp tepsinin içindeki suyu aldım ve hapi yuttum.

Cihangir istediği şey olduğundan dolayı sessizce yanımdan ayrılıp odadan çıkarken, bardağı yerine bıraktım ve yine çaresizce yatağa uzanacakken durdum. Neden onun istediği gibi hiçbir şey yapmadan bekliyordum ki? Bu evden bir an önce kaçmam gerekiyordu. Bense her şeyi kabullenmişçesine hiçbir şey yapmadan uzanıyordum resmen burada.

Kendime olan kızgınlığımla ayağa kalktım. Bu kızgınlık, omzumdaki acıyı bile bastırırken pencerenin kenarına yaklaştım ve bahçeye baktım. Her yer silahlı adamlarla doluydu. Kaçmak zordu ama imkânsız değildi. En azından kendim için bir şeyler yapmalı, denemeliydim. Burada öylece oturup başıma gelecekleri bekleyemezdim.

Dikkat çekmemek için pencerenin önünden çekildim. İlk önce Cihangir'i atlatmam ve bir şekilde bahçeye çıkmam gerekiyordu. Bahçeye çıktuktan sonra her şey çok daha kolay olacak gibiydi.

Cesaretimi toplayarak kapıya yürüdüm ve sessizce açtım. Kilitli değildi. Aynı sessizlikle odadan dışarı çıktığımda merdivenlere yöneldim. Birkaç basamak indikten sonra salona baktım. Cihangir koltukta oturmuş, telefonunda bir şeye bakıyordu. O uyanıkken kaçamayacağımı biliyordum. Bu yüzden hiç dikkat çekmeden sessizce yeniden odaya döndüm.

Uzun bir süre bekledim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama gece yarısını geçtiğine emindim. Cihangir'in uyumuş olacağını düşünerek oturduğum koltuktan kalktım ve tekrar odadan çıktım.

Merdivenlere geldiğimde bu sefer birkaç basamak daha inip salona baktım. Cihangir'in telefonu elinden düşmüştü ve gözleri kapalıydı. Sanırım uyumuştur. Sessiz olmaya dikkat ederek basamaklardan indim ve salona girdim.

Daha önce bu salonda bahçeye açılan bir kapı olduğunu görmüştüm. Şimdi o kapıdan çıkacaktım. Adımlarım yavaş ve kontrollüydü. Gözüm sürekli Cihangir'deydi. Tam kapıya yaklaştığım anda hareket etti. Panikle koltuğun arkasına saklandım. Yalnızca uykusunda döndüğünü fark edince rahat bir nefes aldım.

Uyanmadığından emin olduktan sonra koltuğun arkasından çıkarak kapıyı sessizce araladım ve dışarıya baktım. Adamların hepsi kapının sağ tarafındaydı. Bu yüzden yapmam gereken tek şey, onlara görünmeden sol taraftan arka bahçeye kaçmak olacaktı.

Acele etmek istemeyip birkaç saniye bekledim. Kimsenin bu tarafa bakmadığından emin olunca hızla dışarı çıktım ve evin arkasına doğru koştum.

Arka tarafa döndüğüm an, sırtımı duvara yaslayıp sessizce durdum. Burada kimse yoktu ama çok vaktim olmadığını da biliyordum. Çünkü böyle bir evde elbet birileri kontrol için ara sıra da olsa buraya gelirdi.

Bu düşünceyle daha hızlı olmaya çalıştım. *Bahçe duvarını aşarsam kurtulurum* diye içimden geçirirken hiç duraksamadan duvara doğru koştum. Tüm gücümle sıçrayıp duvarın tepesini yakalamaya çalıştım. Tuttum ama yaralı kolum aniden sızladı. Acıyla inleyerek tutuşumu gevşetince yere düştüm.

Hemen üzerimdeki ceket çıkarıp koluma baktım. Sargı kan olmuştu ve birkaç damla kan kolumdan bileğime doğru süzülüyordu. Ancak ne olursa olsun artık geri dönüş yoktu. Pes etme lüksüm yoktu. Bu düşünceyle bir kez daha gücümü toplayıp ayağa kalktım. Birkaç defa daha denedim ancak her seferinde başarısız oldum.

Son bir kez denemek için birkaç adım geri çekildim. Derin bir nefes alıp tüm gücümle zıpladım. Bu kez duvara tutunmayı başarmıştım. Kolum yine yanıyor ve çok da acıyordu ama bu sefer pes etmeyecektim. Kendimi zorlayarak duvarın üzerine çıkmaya çalıştım.

Tam kendimi duvarın üzerine atacakken bir köpek sesi duydum. Sesin geldiği yöne baktığımda bahçenin diğer ucundan bir köpeğin bana doğru koştuğunu gördüm. Hızla duvarın diğer tarafına geçmeye çalıştım ama olmadı. Köpeğin sesi giderek yaklaşıncaya dayanamadım. Duvara sıkı sıkı tutunduğum elimi gevşetip ileriye doğru atlamamla birlikte ön bahçeye doğru koşmaya başladım. Köpek de havlayarak peşimden geliyordu.

"Gelme!" diye bağırdım sanki hayvan beni anlayıp dinleyecekmiş gibi.

Az önce yakalanmamak için nefes bile alırken sessiz olmaya çalışan ben, "İmdat!" diye avazım çıktığı kadar bağırarak ön bahçeye doğru koşmaya devam ettim.

Herkesin bu tarafa şaşkınlıkla baktığını görürken, ben bir tek havuzun kenarında duran Fırat'a baktım ve doğrudan onun yanına koştum.

"Lan!" diye bağırdığını duymamla, kollarına yapışıp arkasına saklanmam bir oldu. "Ne olur yardım et, yiyecek bu beni!" derken korkuyla ceketini sıkı sıkı tutuyordum.

"Lan senin ne işin var dışarıda?"

Sırtının ortasına bir tane vurdum. "Şu an konumuz bu mu? Durdur şu hayvanı!" dedim hâlâ bana doğru havlayan ancak Fırat'ı geçmeyip onun karşısında duran köpeğe bakmaya bile korkarken.

Fırat, bana dönmek için hareket ettiğinde ceketini tuttuğum için ben de onunla beraber dönüyordum. Ben döndükçe köpek de bana ulaşmak istercesine aynı şeyi yapıyordu.

“Cemre bırak beni,” dese de bırakmadım çünkü köpek hâlâ havlıyordu.

“Tamam, bırak. Isırmaz o,” dese de bırakamıyordum. Köpek bir anda daha çok havlamaya başlayıp bana doğru gelince daha da uzağa kaçmak istedim. Bu yüzden arkamı dönüp tek bir adım attığım an, o adımım boşluğa düştü ve kendimi havuzun soğuk suyunun içinde buldum. Fakat yalnız değildim, düşmemek için son anda tutunduğum Fırat da benimle birlikteydi.

Soğuk suyla temas eden kolum birden yanmaya başlayarak acıyla sızladı. Buna rağmen kendimi zorlayıp suyun yüzüne çıktım. Her ne kadar bunu çok çabuk yaptığımı hissetsem de biraz oyalanmış olmalıydım. Çünkü Fırat benden önce suyun yüzeyine çıkmıştı, hatta havuzun kenarına tutunarak kendini dışarıya atmaya çalışıyordu. Bir yandan da söyleniyordu. Küfür ediyordu desem daha doğru olabilirdi.

Utançtan kimseye bakamadım, yüzlerindeki o dalga geçercesine olan ifadeyi görmek istemedim. Tek kolumu kullanarak havuzun kenarına ulaştım ve yine tek kolumu kullanarak kendimi yukarıya doğru çekip havuzun kenarına oturdum.

Tüm vücudum soğuktan ve omzumun acısından tir tir titriyordu.

Korkuyla ve gözümün ucuyla biraz ileride duran Fırat’a baktığımda saçlarını düzeltiyordu. O an sanki kendisine baktığımı fark etmiş olacak ki bir anda öfkeli gözlerini bana çevirdi. “Rahat dursan olmuyor, değil mi?”

“Olmuyor,” diye çıkıştım. Haklı çıkma çabasıyla kızmaya devam edecekken gözlerim bahçe kapısının önünde duran Cihangir’i buldu. Ellerini arkasında birleştirmiş, dümdüz bir ifadeyle bu tarafa doğru bakıyordu.

Dudaklarımı ısırırken gözlerimi önüme çevirdim. Neden bilmiyordum ama utanmıştım. Fakat kaçtığım için değil, onların gözlerinin önünde bu hale düştüğüm için.

Bu utançla yerimden dahi kalkamazken, “İçeri gel!” diye seslendiğini duydum.

Bu emrin bana verildiğinin farkındaydım ve ne yazık ki kalkıp içeri girmekten başka da şansım yoktu. Zaten soğuğa daha fazla dayanabilecek gibi değildim.

Kimseyle göz teması kurmamaya özen göstermeye devam ederken yavaşça ayağa kalktım. Daha fazla üşümemek için hızlıca yürüdüm ve eve girdim. Cihangir salonun ortasında duruyordu.

Kızmasına, hatta bağıırıp çağırmasına kendimi hazırlayıp anında karşılık vermek için hazırda beklerken, hiç beklemediğim bir şekilde sakince kurdu cümlesini. "Bu evden kaçmak için biraz daha zekice planlar yapmalısın."

"O köpek olmasaydı çoktan kaçmıştım. Hiçbirinizin ruhu bile duymazdı."

Alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Saat on gibi odandan çıktın ve merdivene kadar indin ama uyanık olduğumu görünce tekrar odana gittin. Sonra saat birde tekrar çıktın, bu sefer uyuduğumu düşünerek salona kadar indin. Hatta bir ara uyandığımı sanıp koltuğun arkasına saklandın. Ardından bahçeye çıktın ve hemen arka tarafa doğru koştu. Arkaya gittiğinde tam sekiz kez duvara tırmanmak için zıpladın. Dördüncüde tutundun ama kolun acıdığı için bırakmak zorunda kaldın. En sonuncuda kendini zorlayarak duvarı geçmeye çalıştın ama bu sefer de köpeğe yakalandın."

Şaşkınlıkla kalakaldım.

Elindeki telefonu gösterdi. "Odalar hariç evin her yerinde kamera var ve ben bunu telefondan rahatlıkla takip edebiliyorum."

Gözlerimi devirdim. Bunu tahmin edemesem de şaşırdığımı söyleyemezdim. *Meğer ben onu izlerken o da beni izliyormuş.*

"Niye dışarıya kadar çıkmama izin verdin o zaman? Sonuçta köpek gelmeseydi kaçıyordum. Tüm gece benimle uğraşmak zorunda kalabilirdin."

"Birincisi, o köpeği zaten oraya ben gönderdim. İkincisi, yakalanmadan nereye kadar gidebileceğini merak ettim. Ayrıca bir daha bunu hiç deneme bence çünkü o zaman seninle işimiz bitene kadar seni odaya kilitlemek zorunda kalırım."

Gözlerimi öfkeyle onunkilerin içine odakladım. "Arkayı her döndüğünde kaçmak için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsin," dedim. Ne zannediordu ki? Bana bu kadar şeyi yaparken uslu uslu oturacak mıydım?

İç çekti, sabır dilercesine yüzüme baktıktan sonra hiçbir şey demeden salondan ayrıldı.

Bu da neydi şimdi? Nereye gitmişti bu?

"Nereye gittiyse gitti ya! Bana neyse!" Söylene söylene salondaki koltuğa oturdum. Üstümdeki kıyafetlerin ıslak olması da koltuğun kirlenecek olması da umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, canımın çok yanıyor olmasıydı.

Sinirden ve acıdan dişlerimi sıkarken duyduğum ayak sesleriyle başımı kaldırıp ileriye doğru baktım. Cihangir, elinde küçük bir ilkyardım çantası ve kıyafetlerle bana doğru geliyordu.

Gözlerimi ondan ayırmazken yanıma ulaşip elindeki kıyafetleri kucağıma fırlattı. “Kalk üzerini değiştir, sonra da yarana bakalım.”

İnat edecek durumda değildim bu kez çünkü soğuktan donmak üzereydim. Bu yüzden hiç sesimi çıkarmadan kıyafetleri aldım ve buraya geldiğim ilk gün kaldığım odaya girerek kapıyı arkamdan kapattım. Kolumdaki acıyı unutmaya çalışarak hızlı bir şekilde üzerimdekileri çıkarıp temiz kıyafetleri giydim. Bunlar da erkek kıyafetleriydi; yumuşak, sıcacık ve buram buram içime işleyen bir kokuyla doluydu. Hani şu ormanlık bir alanda yürüyüş yaparken duyulan, ferah ve huzur veren kokulardan...

Kıyafetlerin kimin olduğunu bilmek, bu kokunun hoşuma gitmesinden dolayı kendime öfkelenmeme neden olurken bu öfkeyi bastırdım ve hemen odadan çıkarak tekrar salona geçtim. Cihangir koltukta oturmuş, beni bekliyordu.

Salona girdiğimi fark ettiği an, “Yanıma gel,” dedi.

“Yarama bakacaksan gerek yok,” dedim. Sesimin titrememesi için dişlerimi sıktım.

Oturduğu yerde hafifçe doğruldu. Yüzünde ne öfke ne de şefkat vardı. “İnat etme, iltihap kaparsa canın daha çok yanar. Gel şuraya.”

Buraya geldiğim ilk günden beri beni can evimden vuran bu adam, şimdi canımın yanmaması için mi uğraşıyordu? Mantığım bu durumu bir türlü açıklayamıyordu. Adımlarım tereddütle de olsa ona doğru yöneldi. Koltuğun hemen önünde durdum. Sonra istemeye istemeye oturdum yanına çünkü onu dinlemek, bu adama mecbur olmak gururuma dokunuyordu.

Cihangir hiçbir şey söylemeden kolumu nazikçe tuttu. Üzerimdeki tişörtün kolunu hafifçe yukarıya doğru sıyırdı. Ardından omzuma yakın olan yaraya odaklandı.

O an istemsizce gözlerim yüzünde gezindi. Yüz hatları; keskin ve belirgin çene kaslarıyla, kirli sakalıyla daha da sert görünüyordu. Ela gözleri yarayı dikkatle incelerken kaşları hafifçe çatılmıştı.

Yanındaki ilkyardım çantasından pamuk ve tentürdiyot çıkarırken, “Canın yanacak,” diye uyardı.

Gözlerimi kapattım. Kendimi canımın yanmasına hazırladım ama yine de tentürdiyot yarama değdiğinde ve o keskin acı tüm bedenime yayıldığında dudaklarımdan istemsizce bir inilti kaçtı. Cihangir’in elleri anında durdu. Pamuğu yaramdan çektiğini anladım ve hemen ardından tenime ılık bir nefes değdiğini hissettim.

Acıyla kapattığım gözlerimi araladığımda yarama üflediğini gördüm. Onun gibi biri canımın yandığını fark edip yaramı mı üflüyordu? Aklım

bu çelişkiyi bir türlü kabul edemiyordu. Kalbim, zihnimin tüm itirazlarına rağmen deli gibi çarparken ciğerlerime yine o tanıdık koku doldu. Bu kez o koku giydiğim kıyafetlerden değil, onun teninden geliyordu.

Bunu fark ettiğim an başımı hızla diğer tarafa çevirdim.

O esnada Cihangir yaranın etrafını özenle temizledi ve ardından sarğı bezini sardı. İş bittiğinde kolumu yavaşça bıraktı. "Birkaç gün düzenli pansuman yaparsak çabuk iyileşir. Zaten kurşun sıyrıp geçtiği için derin bir yara değil."

"Birkaç gün daha burada kalmaya hiç niyetim yok."

"Yine başlama, Cemre."

Sinirle gözlerimi ona çevirdim. "Bana sanki normal olan tüm bu yaşananları kabullenmekmiş gibi davranma! Senden bir an önce kurtulmak için elimden geleni yapacağım! Böyle numaralarla beni kandırıp uslu uslu başıma gelecekleri beklememi sağlayamazsın."

"Numara?"

"Bir de karşımda durup bilmezlikten gelme! Bana yardım etmene izin vermemin tek nedeni, başka çarem olmaması! Sana güvenmem falan değil! Bu yüzden hiç boşuna bu ilgili, merhametli adam rollerini oynama!"

Konuşmak için dudaklarını araladı ancak bunu fark ettiğim an devam edip engel oldum ona.

"İyi bir insanmış gibi davranman o kadar sinir bozucu ki! Sen..." deyip sustum. Tiksinerek baktım yüzüne. "Sen bir adamı öldürmek için onun kızını kaçırıp kendine mecbur bırakacak kadar aşağılık bir adamsın! Ne kadar iyi adam rolünü oynarsan oyna, bu asla değişmeyecek benim için!"

Tüm bu sözlerimden sonra sakinliğini yitirmesini bekledim. Çünkü gerçek yüzünü bir kez daha görmek ve ona *bak işte sen busun* demek için buna ihtiyacım vardı.

Fakat o, tüm sakinliğini koruyarak ve sanki ona az önce o kadar şey söylememişim gibi, "Odaya çık, Cemre. Banyoda saç kurutma makinesi var, kurut saçlarını. Yoksa bir de hasta olacaksın," dedi.

Öylece kalakaldım sözleri karşısında. İçimdeki fırtınayı kelimelere dökerken onun sakinliği içinde boğuluyordum. O an anladım ki asıl korkmam gereken bu adamın öfkesi değil, merhametinin ardındaki o dipsiz boşluktu. Bu boşluk, yaramı üflerken tenime değen buzdan bir nefes gibiydi; tenimi yakıp içime işleyen, en sıcak anı bile donduran.

4. BÖLÜM

İHANETİN ZEHİRLİ TOHUMLARI

Yüzümün ter içinde olduğunu ve tüm vücudumun kaskatı kesildiğini hissediyordum. Başımda zonklayan bir ağrı vardı. Sanki beynimin içinde yankılanan boğuk bir çığlık gibiydi. Gözlerimi açmak, binlerce tonluk bir yükü kaldırmak kadar imkânsız geliyordu. Yine de kendimi zorlayıp gözkapaklarımı ağır ağır araladığımda gözlerimin içinin cayır cayır yandığını hissettim.

Elimi alnıma götürdüm. Avucumun içinde hissettiğim sıcaklıkla yüzümü buruşturdum. Ateşim vardı. Aklıma dün gece havuza düşmem ve sırf Cihangir söyledi diye inat edip saçlarımı kurutmadan uyuduğum geldiğinde, neden bu halde olduğumu anlamam pek de zor olmadı.

Kendimi zorlayıp ayağa kalkmaya çalıştım. O esnada başım döndü, dizlerimin bağı çözüldü. Düşmemek için yatağın kenarından destek alarak kendimi toparladım.

Dışarıda yine beni aynı şeylerin beklediğini, bu evden öyle kolay kolay kurtulamayacağımı biliyordum. Zaten bu haldeyken kaçmak gibi bir derdim de yoktu çünkü sonunun ne olacağı belliydi. Ancak bu odada kalmaya tahammülüm de yoktu. Bu yüzden ağır adımlarla kapıya doğru ilerleyip kapıyı yavaşça araladım.

Koridorda kimse yoktu, odalardan da ses gelmiyordu fakat salonda birileri konuşuyordu. Odanın önünden uzaklaşıp merdivenlere yaklaştım. Gelen konuşma seslerine biraz kulak kabartınca Cihangir'in birisiyle konuştuğunu fark ettim.

Durmak yerine merdivenleri indim. Her basamakta salondaki sesleri daha net duymaya başlamıştım. Son birkaç basamak kala salon görüş açımı girdiğinde, gördüğüm ilk şey salonun ortasında duran genç bir kadın oldu. Açık kahve, kısa saçları vardı. Hafif esmer tenliydi. Şık, lacivert bir elbise vardı üzerinde. Güneş vuran yüzünde kendinden o kadar emin bir ifade vardı ki insan gerilmeden edemiyordu.

Cihangir ise kadının tam karşısında duruyordu. Ellerini arkasında birleştirmiş, yüzünde ise bulunduğu durumdan pek memnun değilmiş gibi bir hal vardı.

İkisi de beni fark etmeden konuşmaya devam ettiler.

“Bak,” dedi Cihangir sakince. “Yaren için geldiğini ben de biliyorum ama buraya her kafana estiğinde böyle çıkıp gelemezsin. Bunu sana defalarca kez söyledim.”

Cihangir’in sesi de yüzündeki ifadeyi destekler nitelikte çıkarken *kadın, Yaren’in arkadaşı mı acaba* diye düşünmeden edemedim. Her kimse, Cihangir’in bu kadından hoşlanmadığı çok belliydi.

“Aradım Yaren’i ama açmadı, ben de...”

Kadının gözleri bir anda beni bulunca cümlesi yarım kaldı. Bunu fark eden Cihangir de olduğum tarafa doğru dönüp beni görünce sıkıntıyla nefesini dışarıya verdi. “Sen neden indin aşağıya?”

Sinirle baktım gözlerinin içine. “Bu da mı yasak?”

Cihangir cevap verecekken kadın, “Hanımefendi kim?” diye sorarak araya girdi.

Tam kendimi tanıttıyordum ki Cihangir benden önce davranıp, “Önemli biri değil,” dedi. Beni bu şekilde tanıtmayı sinirlerimi bozarken devam etti. “Sen gitsen iyi olur artık, Begüm. Bundan sonra da gelmeden önce haber ver. Yoksa kapıdan dönmek zorunda kalırsın.”

Cihangir’in sözleriyle Begüm’ün yüzündeki o kendinden emin ifade yok oldu. Bozuldu ya da üzüldü diyemezdin, daha çok hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. Eğer buraya sadece Yaren için gelmiş olsaydı, arkadaşının abisi tarafından açıkça evden kovuluyor olmasına bozulur, en fazla öfkelenirdi. Ancak o hayal kırıklığıyla bakıyordu Cihangir’e.

Sadece bu tek bir bakışla anladığım şeyle dudaklarım hafifçe yana kıvrıldı. Demek ki bu eve geliş amacı yalnızca Yaren’i görmek değildi ve belki de bu benim için bir fırsat olabilirdi.

Dikkat çekmemek için yüzümde beliren tebessümü hızla silerken üst kattan Yaren'in sesi geldi. "Abi!"

İstemsizce arkamı dönüp merdivenlere doğru baksam da sesin en üst kattan geldiği belliydi.

Cihangir, kardeşine cevap vermek yerine durmaya devam ederken Yaren bir kez daha, "Abi!" diye seslendi.

Cihangir hızlı adımlarla yanıma geldi. "Ben dönene kadar odaya dönmüş ol," dedi ve arkasını dönüp salonda durmaya devam eden Begüm'e baktı. "Sen de gitmiş ol."

Onda olan gözlerini yeniden bana çevirip uyarıcı bir bakış attı. Eşzamanlı olarak Yaren bir kez daha yukarıdan, "Abi!" diye seslendiğinde daha fazla oyalanmadı ve hızlı adımlarla yanımdan geçti. Merdivenleri çıkıp gözden kayboldu.

O giderken Begüm'e baktım. Cihangir git demesine rağmen gitmeye pek niyeti yok gibi görünürken, bana attığı küçümseyici bakışları fark ettim. Ancak şu an beni nasıl gördüğü, neden böyle baktığı umurumda bile değildi. Umurumda olan tek şey, bana yardım edebileceğiydi.

Durmak yerine birkaç hızlı adımda yanına giderek elimi uzattım. "Cemre ben."

Uzattığım elime tiksindircesine baktıktan sonra gözleri benimkileri buldu. Aynı şekilde yüzüme bakmaya devam ederken elimi sıkmamayı tercih etmişti. "Kimsin sen? Nereden tanıyorsun Cihangir'i?"

Havada olan elimi indirdim. "Tanımıyorum aslında."

"Tanımıyorsun ama evinde mi kalıyorsun? Sana odana gitmeni söyledi az önce."

"Zorla kalıyorum."

Kaşlarını çattı. "Zorla mı?"

"Hıhı," dedim sanki çok sıradan bir şey anlatıyormuşum gibi. "Cihangir beni zorla getirdi bu eve, zorla da tutuyor. Defalarca kurtulmaya çalıştım ondan ama başaramadım."

Çatık olan kaşları indi, dudakları şaşkınlıkla aralanırken kaşları havalandı. "Ne?"

"Duydun işte, zorla tutuyor beni burada."

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle ya?"

Merdivenlere doğru baktım. Kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra gözlerimi yeniden ona çevirdim. "Dalga falan geçtiğim yok. Lütfen."

dedim yalvarırcasına ve ekledim. "Lütfen yardım et." Bana tiksindircesine hakan birine yalvarmak gururuma dokunuyor olsa da şu an bunu umursayacak durumda değildim. Kurtulmak için bir şansım vardı ve bunu sonuna kadar kullanmalıyım.

"Yardım mı?" deyip güldü. Az önceki şaşkınlığı bir anda yok olmuştu. "Neden sana yardım edeyim ki? Cihangir gibi bir adam böyle bir şey yaptıysa eminim geçerli bir sebebi vardır."

Şaşkınca kalakaldım. Bu ne saçma bir düşünceydi böyle?

"Ben artık gitsem iyi olacak," dedi gergince ve hızla arkasını döndü. Girmek için bir hamle yaptı ama telaşla önünde durup ona engel oldum.

"Bir şeyler yapmak zorunda değilsin, sadece bir telefon... Telefonunu ver yeter bana."

"Çekil önümden," deyip yine gitmeye çalıştı ama yine önünde durup engel oldum.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" diye sordum.

Afalladı. "Ne saçmalıyorsun sen ya?"

"Az önce ona olan bakışlarını gördüm, bayağı bayağı hoşlanıyorsun ondan. Hatta belki de âşıksın."

Dudaklarını araladı, konuşmak istedi ama izin vermeyip devam ettim. "Yabancı bir kadının onunla aynı evde kalması da hoşuna gitmedi. Benden de bu yüzden hoşlanmadın belli ki."

Konuşmak için araladığı dudaklarını birbirlerine bastırdı, inkâr edemedi.

"Senin de işine gelmez burada kalmaya devam etmem," deyip elini tuttum. "Bak sana söz veriyorum, senin yardım ettiğini kimseye söylemem. Sana yemin ederim, kimse bilmez bunu yaptığını. Sadece birini arayayım yeter bana."

Ellerini çekti benden, birkaç adım geri gidip uzaklaştı. Tereddüt eder gibi bir hali vardı.

"Cihangir gelmek üzere, vaktimiz yok lütfen."

Gözleri omzundaki çantasına kaydığında umutla baktım ona. Titreyen elleri hareket edip çantasına doğru yol aldığı anda ise korkuyla merdivene doğru baktım. Cihangir hâlâ görünürlerde yoktu ama gelmek üzereydi. Neredeyse hiç vaktimiz kalmamıştı.

Bu yüzden daha da gerilirken Begüm'ün telefonuna gelen mesaj sesini duydum. Begüm, bundan cesaret almış olacak ki telefonunu daha hızlı çıkardı çantasından ve gelen mesajı kontrol etti.

Yem verilmesini bekleyen bir kedi misali elindeki telefona saldıracakmış gibi bakarken, Begüm bir şeyler yapıp ekranı kapattı. Gözleri o an yeniden beni bulduğunda hâlâ tereddüt ettiğini fark ettim.

Ona cesaret vermek istercesine elimi uzattım. “Lütfen.”

Merdivenlere baktı. Birkaç saniye daha düşündükten sonra telefonu hızla avucuma bıraktı.

Sevinçle gülümserken telefonu sıkı sıkı tuttum. “Burada konuşamam,” diye fısıldadım. “Hemen halledip geleceğim, Cihangir gelirse sen onu oyala yeter.”

Başını salladı. Ondan aldığım bu sessiz cevaptan sonra telaşla yanından ayrılarak kaldığım odaya gittim. İçeriye girdiğim an, telefonun ekranını açıp ezbere bildiğim babamın numarasını tuşladım ve arama tuşuna bastım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra babamın sesi duyuldu. “Alo?”

Günler sonra duyduğum bu ses, tanıdık bir limana sığınmak gibiydi. Dolan gözlerimden akan bir damla yaşı hızla silerken, “Baba, ben Cemre,” dediğimde sesimin titremesine engel olamamıştım.

“Cemre, kızım sen misin gerçekten?”

“Benim baba,” diyebildim sadece ve ağlamamak için dudaklarımı telaşla birbirlerine bastırdım.

“Kızım iyi misin? Bir şey yaptı mı o adamlar sana?”

“Hayır hayır, hiçbir şey yapmadı ama çok korkuyorum baba. Bu evden de onlardan da çok korkuyorum.”

Sessiz kaldı.

Kendimi toparlayıp devam ettim. “Baba ben buranın adresini biliyorum. Seni gördüğüm o gece buraya gelirken öğrendim. Ama dikkatli olman lazım buraya gelirken. Bak şimdi, sana hem adresi vereceğim hem yolu tarif edeceğim. Çok vaktim yok, beni iyi dinlemen lazım. Sahilden...”

“Cemre, kızım ben oraya gelemem,” diye sözümü kesti babam.

“Biliyorum,” dedim telaşla ve yakalanma korkusuyla kapıyı kontrol ettim. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra konuşmaya devam ettim. “Gelemeyeceğini biliyorum, sen gelme zaten. Bu adamın gözü dönmüş, öldürecek seni. Sen polisleri gönder yeter. Daha sonra...”

“Polis mi?” diye sordu gergince.

“Evet baba. Az önce dediğim gibi çok fazla vaktim kalmadı. Evin yeni...”

“Özür dilerim, Cemre,” diyerek kesti sözümü bu kez de. “Özür dilerim kızım ama...”

“Ama ne?” diye sordum sesim titrerken.

“P-polis,” dedi kekeleyerek. “Arayamam Cemre, yapamam.”

Bu sözler, ruhumdaki son umut parçasını da paramparça etti. O an anladım ki bir babanın en büyük suçu, bir evladın en derin umudunu kırmasıymış.

“Neden?” diye sordum umutla. Mantıklı bir açıklaması vardı elbette. Vardı, değil mi? Yoksa sebepsizce beni burada bırakacak hali yoktu ya. Yapmazdı ki. Yapmazdı, değil mi? Babamdı o benim.

“Cemre...” Sustu, boğuklaşan sesiyle devam etti. “Çok özür dilerim.”

Sadece özür dileyip mantıklı hiçbir şey söylememesi sinirlerimi bozdu. Bu sinirle gözyaşlarım akmaya başladığında, “Ya neden? Neden ya, neden?” diye bağırdım artık birilerinin duymasını umursamayarak.

Cevap vermedi, sadece aldığı nefesin seslerini duydum.

“Bana bir neden söyle baba! Yalvarırım bir şey söyle! Beni burada böyle bırakamazsın! Beni...”

“Affet beni kızım,” demesinin ardından telefonun kapanma sesini duymamla birlikte beynimden vurulmuşu döndüm.

Telefon elimden kayıp yere düşerken gözyaşlarım yüzümden akıyordu.

Babam beni yalnız bırakmıştı. Hem de nedenini dahi açıklamaya gerek duymadan, birkaç kelime daha etmeme fırsat vermeden.

Tek başıma kalmıştım artık; bu evde, Cihangir’in elinde...

Sesi kulaklarımda yankılanmaya devam ederken hıçkırıkları boğazımda bir yumruya dönüştü. Bacaklarım beni daha fazla taşımayınca arkamdaki yatağın kenarına çöktüm. Bir ölü gibi yığılıp kalmıştım olduğum yere.

Kapı açıldığında başımı kaldırmadım bile. Babama o kadar bağırdıktan sonra kimin geldiğini tahmin etmek zor değildi.

Adımlarının yaklaşmasıyla yatağın ucunda bir çökme hissettim. Hiçbir şey demeden oturdu yanıma. Ona bakmak istemediğimden başımı önümden hiç kaldırmadım.

Garip bir şekilde o da beklediğimin aksine sessiz kaldı. Kiminle konuşuyordun diye sormadı. İleride, yerde duran telefona dokunmadı. O telefonun burada ne işi var diye hesap sorması gerekirken onu da yapmadı. Zaten ini soruların cevabını biliyor gibiydi.

Boğazımdaki kocaman yumrudan kurtulmak için yutkunup, “Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordum dayanamayarak.

“Umarım babana iftira atmadığıma inanmışsındır artık,” dedi. Sesi her zamanki gibi soğuk ve umursamazdı. “Başına geleceklerin, yaptıklarının ortaya çıkacak olmasının korkusundan polise bile gidemiyor,” deyip başını bana doğru çevirdi. Gözlerimin içine baktı. “Hâlâ ona inanmıyorsun, değil mi?”

Kaşlarımı çattım. Kiminle konuşmuş olduğumu tahmin etmesi pek de zor değildi aslında ancak bu kadar detayını bilmesi normal değildi. “Sen nereden biliyorsun onunla konuştuklarımı?”

“O telefonu sana Begüm’ün isteyerek verdiğini mi zannettin, Cemre? Ben buna müsaade etmeseydim bunu yapabilecek miydi sence?”

Duyduklarımın aklıma gelen tek şey; Begüm’ün telefonu bana vermeden önce telefonuna gelen mesaj oldu. O mesajdan sonra tüm tereddüdü yok olmuş, telefonu bana vermişti.

Bu basit ruzağa düşmekle kendimi o kadar salak hissetmiştim ki söyleyecek tek bir kelime bile bulamadım.

“Telefonu dinlemek en kolayıydı zaten,” diye ekledi.

“Niye konuşmama izin verdin o zaman?”

“Çünkü bu gerçeği, babanın bu kadar şerefsiz biri olduğunu kendi kendine öğrenmen gerekiyordu. Benim sözlerimin senin için bir pek bir önemi yok.”

“Ben onun kızıyım,” dedim tüm bu olanlara rağmen. “Nasıl emindin böyle davranacağına? Nereden biliyordun bana yardım etmeyeceğini? Ya adresi vermeme izin verseydi? Ya polisleri sahiden gönderecek olsaydı?”

Yüzünde buruk bir tebessüm peyda oldu. “Bunu yapacak olsaydı, çoktan yapmış olurdu.”

“Anlamadım?”

“Babanın bu evi bilmediğini mi düşünüyorsun? Beni ne kadar iyi tanıyor, bu evi de senin bu evde olduğunu da çok iyi biliyordu en başından beri. Buna rağmen hiçbir şey yapmadı, yapmamayı tercih etti.”

Yutkundum. Boğazıma takılan yumru daha da büyüdü.

“Sen *babama güveniyorum* deyip ortalığı birbirine katarken o senin için kılını bile kıpırdatmadı.”

“Tamam, sus,” diyebildim sadece. Sesimdeki hayal kırıklığı ve öfke birbirine karışmıştı.

"Sırf onu kurtarmak için kendi canını tehlikeye attığın o gece de yine aynı şeyi yaptın Cemre fakat sen bunu görmek istemedin."

Anlamsızca baktım yüzüne.

"Sen o gün, bana vurup elimden kaçtığında babanı kurtarmayı başardın. Peki o ne yaptı? Arabasına binip arkasına bile bakmadan kaçıp gitti. Sen oradaydın, birkaç sokak ilerideydin. Baban senin yanına gelmedi. Onun için yaptıklarının aksine seni kurtarmak adına hiçbir şey yapmadı."

Dudaklarımı acıyla birbirlerine bastırdım, hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tuttum.

"Kendisinin bir şeyler yapmasını geçtim, polisi arayıp yardım bile göndermedi. Sana ne olacağı umurunda olmadı."

Daha fazla dayanamadım bu sözlerle. "Yeter!" diye çıktım ayağa kalkarken ve gözyaşlarımı sildim. "Çık git odadan, seni dinlemek istemiyorum!"

"Çünkü doğruları söylüyorum," dedi o da oturduğu yerden kalkarken.

"Doğru ya da yanlış, umurumda bile değil! Sesini duymak istemiyorum senin! Madem ben bu evden gidemiyorum, sen defol git bu odadan!"

Ellerini arkasında birleştirdi. "Her şeye rağmen bir umut, babandan bir şeyler bekliyordum senin için. Seni burada tutmamın sebebi de o umuttu zaten ama bugün anladım ki babanın senin için hiçbir şey yapacağı yok."

Bu sözlerin sonunun nereye varacağını merak ederken devam etti.

"Burada kalman için bir sebep yok artık sanırım."

"Ne?"

"Duydun işte, seninle daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum."

"Ne yapacaksın? İşin bitti diye öldürecek misin beni? Zamanı geldi mi artık?"

"Sana en başında da söyledim," dedi ellerini cebine sokarken. "Ben sana hiçbir şey yapmam çünkü benim derdim seninle değil, hiçbir zaman da olmadı."

"Öyleyse ne olacak?"

"Seni bırakacağım," dedi düşünmeye gerek duymadan. "Evine dönebilirsin artık."

Afalladım. "Ne?"

"Ne zaman istersen gidebilirsin."

Bu kadar kolay olamazdı. Altından bir şey çıkacağı o kadar belliydi ki bu sözleri duyduğuma sevinemedim bile.

“Babama nasıl ulaşacaksın peki? Vaz mı geçtin her şeyden?”

“Seni bırakacağımı söyledim, babanın peşini değil.”

“Nasıl bulacaksın ki onu? Benim için bile gelmedi sana, çıkmadı ortaya. Ne yapacaksın?”

“Bu meseleyi böylesine önemseydiğini bilmiyordum. Sana ne ki nasıl bulacağımdan?”

“Sadece neler olacağını merak ediyorum,” diye açıklayabildim bu durumu. *Yapacaklarından korkuyorum* diyemedim.

“Sen orasını dert etme, herkesi yola getirecek bir şeyler vardır.”

Kalbimi derin bir korku sardı. İçimden bir ses, bunun sonunun pek de iyi bitmeyeceğini söylerken bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim.

Babamla aramızdaki şey artık ikimizin arasındaydı. Bana vermesi gereken bir hesap, açıklaması gereken çok şey vardı. Ancak tüm bunlar Cihangir’den kurtulduktan sonra mümkündü ve bunun için aklımda bir şeyler vardı.

Her şeyi kökünden çözecek bir şey...

“Şimdi biraz işim var,” dedi keyifsizce. “Akşam seni bırakırım. Bu kadar dayandın, akşama kadar da dayanabilirsin bence,” derken eğilip yere düşürdüğüm Begüm’ün telefonunu aldı ve cebine koydu. Ardından dolabına yöneldi. “Şimdi beş dakika dışarıya çıkarsan üstümü değiştireceğim,” deyip kıyafetlerini aldıktan sonra bana döndü. Hâlâ çıkmadığımı, çıkmak için bir şey yapmadığımı fark edince, “Sorun değil,” dedi rahat bir tavırla ve kıyafetlerini yatağın üzerine bıraktı. “Sen varken de değiştirebilirim.”

Elini kazağının ucuna atıp yukarıya kaldırdığını fark ettiğim an, “Hih!” diye sesli bir nefes alıp hemen arkamı döndüm.

“Hih mi?” diye sordu gülerek. “Karşında adamın biri soyunurken verdiğin tepki bu mu gerçekten?”

Dayanamayıp ona döndüm, neyse ki kazağı hâlâ üzerindeydi. “Kusura bakma ya, karşımda adamın birinin aniden soyunmaya kalkmasına alışık olmadığım için ne tepki vereceğimi bilemedim ama sen iyi biliyor gibisin. Kim bilir daha önce kaç kişinin karşısında soyunduysan artık!”

“Lan!” diye çıkıştı bir anda yüzü kıpkırmızı olurken. “O ne demek?”

Tepkisi çok komik gelince dayanamayıp güldüm. Cevap vermeden odadan ayrılmak için kapıya doğru yürüdüm.

“Sapık mıyım kızım ben? Kimin karşısında soyunacağım!”

O, söylediğim şeyi ciddiye alıp kendini savunmaya devam ederken odadan ayrıldım. Salona girdiğimde hâlâ kendi kendime gülümsemeye devam

ettiğimi fark edince hızla buna bir son verdim. Ne yapıyordum ben? Bu durumda bir de onunla eğleniyor muydum?

Bir an için bile olsa bunu yapmış olduğum için kendi kendime kızarken salonda bir süre bekledim. O sırada Cihangir de üzerini değiştirmiş olarak gelmişti.

Beni görünce durdu. Hâlâ odada söylediğim şey yüzünden kızgın gibi görünürken yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Akşama hazır ol. Şaka yapmıyorum, seni gerçekten evine götüreceğim," dedi ve bir tepki bile vermemi beklemeden kapıyı çekip çıktı.

Kısa süreliğine bile evin içinde yalnız kalmak, içime tuhaf bir korku yaydı. Akşam beni bırakacağı sözüne sıkı sıkıya tutunmaya çalışıyordum.

Evin içine boş boş bakınırken karnımdan gelen gürültü sesiyle ne kadar acıktığımı fark ettim. Evde kimsenin olmamasından cesaret alıp bir şeyler yemek için mutfığa gittiğimde bile tedirgindim. Çok açtım ama bir yandan da iştahım yoktu. Yine de dolapta bulduğum şeylerle zorla boğazımdan birkaç lokma geçirdim. En azından ayakta durabilecek kadar bir şeyler yemeliydim. Geri kalan zamanı evin içinde bir aşağı bir yukarı yürüyerek, bir oturup bir kalkarak geçirdim. Bir ara Yaren'in yanına çıkmak istedim ama nedense yapamadım. Onunla konuşmaktan çekindim ve çıkmadım yanına.

Akreple yelkovan adeta yerinde durmuş gibiydi. Zaman geçmiyordu. Her geçen dakika, bana beni bırakacağına dair söylediği bir yalanın ortasında kalacağım endişesi daha da ağırlaşıyordu.

Bir ara odaya çıkmış, orada da uyuyakalmıştım. Uyandığımda çoktan hava kararmıştı. Akşam çoktan geçmiş, gece olmuştu bile ve muhtemelen Cihangir hâlâ evde değildi. Gelseydi beni uyandırır mıydı, değil mi?

Bu sorunun cevabını alabilmek için uykulu uykulu yataktan çıkıp odadan ayrıldım. Yavaş adımlarla alt kata indim. Salona girdiğimde Cihangir'i koltukta uyurken gördüm. Ne yani gelmiş ve uyumuş muydu? Hani bu gece bitecekti her şey?

Sessiz adımlarla yanına yaklaştığımda yüzüne baktım. Uykudayken ne kadar da farklı görünüyordu. Sanki o tehlikeli ve acımasız adam değilmiş gibi... Acaba uyandırsam kızarmıydı?

Kızsa da umurumda olmayacağını düşünerek, "Cihangir," dedim fısıltıyla ama bir tepki vermedi.

"Cihangir," diyerek biraz daha sesli konuştum ama yine uyanmadı. Derin bir uykuya dalmış olmalıydı. Yanına geçip koluna dokundum.

“Cihangir,” dememle birlikte kolumdan tutup beni koltuğun üzerine doğru düşürdü. Eşzamanlı olarak diğer elini yumruk yapıp havaya kaldırdı. Bunu fark ettiğim an, korkuyla bir çığlık atıp gözlerimi kapattım.

“Cemre?”

Şaşkın sesini duyunca korkuyla gözlerimi araladım. Yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu. Yumruk yaptığı elini çoktan indirmişti.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu nefes nefese kalmış bir şekilde.

“B-ben seninle konuşmak için gelmiştim sadece.”

“Öyle sessiz sessiz yaklaşılr mı kızım? Manyak mısın sen?”

“Yok değilim de şey...” deyip sustum. Ne yapıyordum ben? Hem de bu durumda? Ben koltukta, o da benim üzerimde uzanırken? Bu gerçekliği fark ettiğim an, “Kalksana lan üzerimden!” diye çıktım.

“Lan mı?” diye sordu alayla. “Verdiğin tepkiler bazen...”

O daha konuşurken araya başka bir ses girdi. “Abi adamlar...”

Ve bu cümle de yarıda kaldı. Bahçe kapısından içeri giren Fırat, bizi o halde görünce şaşkınlıkla donup kalmıştı.

Telaşla Cihangir’e baktım. Hiçbir şey söylemeden çatık kaşlarla Fırat’a bakıyordu.

Fırat, “Özür dilerim abi!” diyerek hızla dışarı çıktı.

Cihangir’in göğsüne tüm gücümle vurdum. “Kalk üstümden! Senin yüzünden rezil oldum,” deyip en başında yapmam gereken şeyi yaptım ve onu üzerimde itip koltuktan kalktım. Telaşla karşıdaki diğer koltuğa oturduğumda o da doğrularak arkasına yaslandı. “Gece gece beni bu şekilde uyandıracaksın ne oldu, Cemre?” diye sordu bezmiş bir tavırla.

“Ne oldu mu? Sen evden çıkarken bana söylediğin şeyi unuttun herhalde! Hani beni bırakacaktın?”

“Geldiğimde uyuyordun, ben de uyandırmak istemedim. Sabah...”

“İstemez!” dedim telaşla. “Söz verdin, tut. Hemen şimdi gitmek istiyorum ben! Hem...” deyip sustum, çekiniyormuş gibi davrandım.

“Hem ne?” diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım, ağzımın içinden mırıldanırcasına, “Yardım,” dedim zar zor duyabileceği bir şekilde. “Yardım etmek istiyorum sana.”

“Ne?”

“Sana yardım edeceğim,” diye yineledim daha rahat duyabileceği bir ses tonuyla ve ekledim. “Babam konusunda sana yardım edeceğim ama bir şartla.”

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Ben seni bırakacağım diyorum, sen baban konusunda yardım etmekten bahsediyorsun."

"Ben ne dediğimin de ne yaptığımın da farkındayım! Sana gerçekten yardım edeceğim ama tek bir şartla."

"Neymiş o?"

"Babam bana bile böyle davrandığına göre gerçekten sizin canınızı yakmış olmalı ve bunun ortaya çıkmasından ölesiye korkuyor."

Bu sözlerimde samimiydim. Düşüncelerim de artık gerçeklerle aynı yöndeydi. Babamın telefondaki davranışından sonra başka bir şey düşünmek aptallık olurdu zaten.

"Ee?" dedi devam etmem için.

"Ve bu şey her neyse cezasını gerçekten çekmeli."

Belki bu sözüme de inanmayacaktı ama ben bunda da ciddiydim. Eğer gerçekten birilerinin canını yaktıysa -ki ben bile artık böyle olduğuna inanıyordum- cezasını çekmeliydi.

"Ama bu cezayı veren sen olamazsın," dedim kendimden emin bir şekilde. "Eğer onu yakaladığında polise teslim edip derdin neyse bu şekilde çözmeyi kabul ediyorsan, sana yardım edeceğim."

Sıkıntıyla nefesini verdi. "Cemre..."

"Bana bunun mümkün olmadığını söyleme sakın. Sana başka hiçbir şekilde yardım etmeyeceğimi sen de çok iyi biliyorsun. Birinden babasını öldürmek için yardım istemek çok acımasızca bir şey, Cihangir. Sana bu yüzden yardım etmemi bekleyemezsin benden."

Sessiz kaldı.

"Kabul ediyorsan teklifim bu."

"Seni zaten bırakacaktım, yardım etsen de etmesen de. Neden şimdi böyle bir şey yapıyorsun?"

"Az önce de dediğim gibi babamın sizin canınızı yaktığından emin oldum. Bir suç işlemiş olduğunu kabul ediyorum artık ve hiçbir suç cezasız kalmamalı. Ne yaptığını bilmiyorum, bu yüzden tek başıma adaletin onu cezalandırmasını sağlayamam ama sen yapabilirsin bunu. Ben de sana yardım ederim."

"Kabul edersem bana güvenecek misin şahiden?"

"Senin gibi bir adama güvenmek, intihar etmek demek belki ama güvenmeye çalışacağım. En azından bir söz verirsen tutacağına inanmaya çalışacağım. Beni pişman edip etmemek sana kalmış bir şey."

Sessiz kaldı.

“Ya vereceğin sözü tutup benimle birlikte onu adalete teslim edersin ya da beni kandırıp onu yakaladıktan sonra öldürür, beni de hayatım boyunca pişmanlığını yaşayacağım bir acının içine sürüklersin.”

Aslında her şey benim için bu kadar da basit değildi. Ona güvenmiyordum, hem de hiç. Beni kandırmaya çalışacağından emindim. Beni tuzığa çekip işin sonunda babamı öldürmeyi planladığından hiç şüphem yoktu. Yapmasını istediğim şey de buydu zaten; beni salak yerine koyup kandırmaya çalışması. Çünkü şu an benim yaptığım şey de tam olarak buydu. Ona en çok istediği şeyi verecekmiş gibi görünüp sonsuza kadar ondan kurtulacaktım.

“Kabul ediyor musun, etmiyor musun?” diye sordum bir cevap alabilmek için.

“Kabul edersem nasıl ortaya çıkartacaksın babanı? Sana o kadar şey söyledikten sonra güvenip ortaya çıkar mı sence?”

“Orasını bana bırak. Her şeye rağmen o benim babam, ne yapacağımı çok iyi biliyorum.”

Kaşlarını çattı. “En başından beri bunu yapabiliirdin zaten, değil mi?”

“En başından beri hiçbir şey anlatmayıp sadece babamı öldüreceğini söyleyip durmasaydın, işler bu noktaya hiç gelmezdi. Bir suçu savunacak biri değilim ben, hiçbir zaman da olmadım.”

Sessiz kaldı.

“Hadi artık bir cevap ver. Kabul ediyor musun, etmiyor musun?”

Gözlerini gözlerimden ayırmadan düşündü. Bana güvenmeye mi çalışıyordu, yoksa aklından çok başka şeyler mi geçiyordu bilmiyordum ama aslında ne düşündüğünün pek de bir önemi yoktu. Önemli olan, benim onun hakkında düşündüklerimdi.

Bir cevap vermek yerine ayağa kalkıp, “Gidelim,” dedi.

“Kabul ediyorum demek mi oluyor bu?” diye sordum ben de ayağa kalkıp karşısında dururken.

Başını salladı. “Öyle demek oluyor.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Babamı öldürmekten vazgeçtin yani?” diye sordum. Ona inanacak değildim bu konuda ama inanmış gibi görünmek için elimden geleni yapacaktım.

Ellerini arkasında birleştirdi. “Vazgeçmedim.”

Afalladım, bu duymayı beklediğim bir cevap değildi.

“Ama sözümü tutacağım. Sen bana babanı vereceksin, ben de onu polise vereceğim.”

"Nasıl olacakmış o? Hem öldürmekten vazgeçmiyorsun hem de..."

"Cemre," dedi sakince. "Sen bir anlaşma teklif ettin, ben de kabul ediyorum. Daha fazlası seni ilgilendirmiyor."

Sinirlenmemek, sakın kalmak için insanüstü bir çaba sarf ederken bu sözlerini umursamamaya karar verdim. Ne de olsa aklımdaki plan, ona söylediklerimin çok daha ötesindeydi.

"Peki," dedim bu düşüncelerle. "Madem öyle, anlaştık."

"Gel o zaman peşimden," deyip kapıya doğru yürüdü.

Bir an bile olsun oyalanmadan peşinden ilerledim. Birlikte evden çıktık. Bahçedeki şoför koltuğunda Fırat'ın olduğu arabaya bindiğimizde içten içe sevinçten bayılmak üzereydim.

"Bilmen gerekenler var bu arada," dedi Cihangir gözlerini yoldan çekip bana bakarken.

"Ne gibi?"

"Amcanlar burada olduğunu bilmiyorlar."

Şaşkınlıkla kaldım karşında. Kaç gündür buradaydım, bilmiyor olmaları imkânsızdı. "Ne demek bilmiyorlar?"

"Seni babanın yanına gitti zannediyorlar. Kuzenin de hiçbir şey söylememiş."

Damla sahiden de bu kadar ileri gitmişti demek ki. Artık olanlara şaşırıyordum bile.

"Korkma, kimseye bir şeyden bahsetmem."

"Bahsedip bahsetmemen umurumda değil, Cemre," dedi dümdüz bir ses tonuyla. "Sadece haberin olsun diye anlattım."

Sessizce başımı önüme çevirdim.

() sırada bir telefon uzattı bana. "Babanla konuşman gerektiğinde bu telefonla konuş. İçinde benim numaram da var. Ne olursa olsun, her şeyi haber vereceksin bana ve aradığım zaman açacaksın."

Muhtemelen dinleyebildiği bir telefonda. Ne ara hazırlamıştı, ben bu teklifi yapmasam da başka bir planı var mıydı merak ederken aldım telefonu çünkü bu benim için sorun değildi. Hatta işime bile gelirdi çünkü bana daha fazla güvenmesi çok iyi olurdu.

Telefonu üzerimdeki ceketin cebine koyarken, "Tamam, her şeyi haber ederim," dedim.

Cihangir bir an şüpheyle yüzüme baktıktan sonra sessizce önüne döndü. Şüphe ediyordu, bunu açıkça belli de ediyordu ama yine de benimle iş yapıyordu. İşte bu yüzden çok daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Gergin bir yolculuğun ardından sonunda evimin olduğu mahalleye girdiğimizde ve çok geçmeden evimden biraz ileride durduğumuzda, garip bir hüznün peyda oldu kalbimde. Burayı ne kadar çok özlediğimi ancak şimdi fark ediyordum. İçinde annem, babam olmasa da burası benim evimdi. Kendimi en güvende hissettiğim yerd.

“Sence ne kadar sürer?”

Cihangir’in sorusuyla kendimi toparlayıp gözlerimi evden çektim ve ona baktım. “Yarına kadar,” dedim düşünmeye gerek duymadan. “Yarına kadar her şey hallolmuş olacak.”

“Umarım,” diye mırıldandı sadece ve gözleriyle arabanın kapısını gösterdi. “Gidebilirsin.”

“Sen peki?” diye sordum. Beni öylece bırakıp gitmeyeceğini çok iyi biliyordum.

“Burada bekliyorum.”

Başımı salladım. “Tamam,” dedim ve daha fazla oyalanmadan arabadan indim.

Arkama dönüp bakmaya bile gerek duymadan hızlı adımlarla evin kapısına yürüdüm. Kapının önünde durup zile bastım. Açmalarını beklerken başımı çevirip indiğim arabaya baktım. Cihangir içeriden beni izliyordu.

Kapının açılma sesiyle gözlerimi ondan çektim. Kapıyı açan ve beni şaşkınca karşılayan yengeme baktım. “Cemre?” demesiyle telaşla bana sarılması bir oldu. “S-sen neredeydin kızım? Neden haber vermeden gittin?”

Buraya gelene kadar içimde küçük de olsa bir umut vardı. Ne olmuş olursa olsun Damla bir şeyler anlatmıştır, onlar da bir şekilde Cihangir’e belli etmemişlerdir, belki bir planları vardır diye umut ediyordum ama şimdi tüm umudum sönüp gitmişti. Cihangir meğer doğru söylemişti, Damla kimseye bir şey anlatmamıştı.

“Anlatacağım,” dedim sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemeyerek.

Yengem benden ayrıldı. Gözleri dolu doluyken elimi tuttu. “Hadi gel içeriye,” deyip beni içeri doğru çekti. O kapıyı kapatmadan hemen önce Cihangir’e doğru baktım. Arabanın camını kaldırdığı için onu göremezken yengem kapıyı kapattı.

Ayakkabılarımı çıkarıp yengemle beraber içeri girince amcamı salonda otururken gördüm.

“Kenan?”

Yengemin sesiyle bize baktı. Beni görünce şaşkınlıkla ayağa fırladı. "Cemre, kızım!" diyerek tıpkı o da yengem gibi yanıma geldi ve sıkıca boy-numa sarıldı.

Tam o esnada, "Anne kim geldi?" diyerek odasından çıkan Damla ile göz göze geldim.

Beni görür görmez olduğu yerde kaldı. Dudakları şaşkınlıkla aralanırken gergince parmaklarıyla oynamaya başladı.

Ona öfkeyle bakmaktan kendimi alamazken amcam benden ayrıldı. "Neden haber vermeden gittin kızım?"

Cihangir'in söylediğine göre onlar beni babamın yanında olarak biliyorlardı. Sanırım bu yüzden de nerede olduğumu, nasıl olduğumu sormak yerine sadece haber vermeden gittiğim için sitem ediyorlardı.

"Anlatacağım amca," diyebildim bir tek.

Amcam, Damla'ya baktı. "Niye öyle uzakta duruyorsun kızım? Gelip sarılsana Cemre'ye."

Damla yavaş ve çekingen adımlarla yanıma geldi. Karşımda durduğunda gözleri doluydu ve mahcup bir ifadeyle bana bakıyordu. Sanırım vereceğim tepkiden korktuğu için benden bir şeyler bekliyordu. Amcamların şüphelenmelerini istemediğim için ilk hamleyi ben yapıp ona sarıldım.

Kolları hemen belime dolanırken, "Nasıl kurtuldun?" diye fısıldadı kulağıma.

"Sonra konuşacağız," dedim ondan ayrılırken ve amcamın yanına gittim. Merakla benden bir şeyler duymayı bekliyordu. "Gel amca," deyip koltuğa oturduğumda hemen gelip yanıma oturdu. Yengem de diğer tarafıma otururken Damla'nın endişeyle bana baktığını fark ettim. Muhtemelen yaptıklarını anlatmamdan korkuyordu ama şu an bunun sırası değildi. Ne birinden intikam alacak ne de hesap soracak vaktim vardı. Şimdi sadece kapıda beklemeye devam eden manyaktan kurtulmaya odaklanmalıydım.

Bu yüzden gözlerimi ondan çekip amcama baktım. "Babam aradı beni o gece," diye konuya girdim ve devam ettim. Babamın o gece Türkiye'ye döndüğünü, benimle acil görüşmesi gerektiğini söylediğini, hemen dönceğimi düşündüğüm için onlara hiçbir şey anlatmadan evden ayrıldığımı söyledim. Ancak yanına gidince babamın onun yanında kalmamı istediğini, o sırada telefonumun kırıldığını ve onları arayamadığımı anlatıp en sonunda da inandırıcı olmak için, "Ama babam haberiniz olduğunu söylemişti bana," diyerek bir yalan daha uydurdum.

"Doğru," dedi amcam. "Baban aradı bizi. Seni aramamamızı, iyi olduğunu söyledi ama biz yine de merak ettik işte."

Göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim bir anda. Ben inandırıcı olmak için öyle bir yalan söylemiştim ama demek ki babam gerçekten de arayıp böyle bir şey söylemişti. Kendisi beni aramadığı ve yardım etmediği yetmezmiş gibi yardım etmek isteyenlere de engel olmuştu. Bu gerçeği her düşündüğümde midemdeki kasılma artıyordu.

“Peki ya baban, o nerede şimdi?”

“Bir işi vardı, gelemedi,” dedim ve vakit kaybetmeden asıl konuya girdim. “Ben de yarın yeniden gideceğim zaten.”

“Ne demek gideceğim?” diye sordu amcam endişeyle.

“Babam bir süre kendileriyle kalmamı istiyor,” dedim sanki bu beni çok mutlu etmiş gibi. “Yurtdışına gideceğiz sanırım. Bu yüzden gitmeden önce sizi görmek ve birkaç eşyayı almak için geldim.”

“Bu kadar çabuk mu gideceksiniz?” diye sordu yengem.

“Evet. Babamın işleri varmış, hemen dönmesi gerekiyormuş. Bir haftadır burada zaten, işlerini daha fazla bırakamayacağını söyledi.”

“Ne işiymiş bu yıllardır hâlâ anlamadım,” diye mırıldandı amcam. “Ticaret yapıyorum deyip duruyor sürekli.”

Sessiz kaldım, bir yorum yapmak istemedim. O esnada Damla’yla göz göze geldim. Neler olduğunu çok iyi biliyor olduğundan bu anlattıklarımın da yalan olduğunu fark etmiş gibiydi. Ancak kendi yaptıkları ortaya çıkmaması diye hiçbir şey söyleyemedi.

“Sen gitmek istiyor musun peki?” diye sordu yengem. “Yoksa baban istiyor diye mi gidiyorsun?”

“İstiyorum,” dedim düşünmeye gerek duymadan. “Annemi de çok özledim, onu da görmüş olurum. Hem sadece birkaç aylığına gidiyorum, geri dönmek zorunda kalacağım muhtemelen,” deyip daha fazla soru cevaplamamak için ayağa kalktım. “Ben şimdiden eşyalarımı hazırlayayım, sonra da biraz uyuyup dinlenirim. Yarın yorucu bir gün olacak,” dedim sanki çok heyecanlıymışım gibi ve Damla’ya baktım. “Bana yardım eder misin?”

Sessizce başını sallayıp ayağa kalktığı anda birlikte odaya geçtik. Ben odanın kapısını kapatırken Damla çoktan kendini savunmaya geçmişti bile. “Cemre çok özür dilerim. Yemin ederim böyle olsun istemedim.”

Sessiz kaldım.

“O adamları sen de tanıdın, beni tehdit ettiler. Seni de aileni de öldürürüz dediler. Cemre’ye bir şey yapmayacağız, sadece bir şeyler sorup bırakacağız dediler. Sen onu getirmezsen biz geliriz eve dediler.” Gözyaşları akmaya başlamıştı bile. “Yapmak istemedim, yemin ederim yapmak istemedim

ama mecbur kaldım. Sonra pişman oldum, anlatmak istedim ama amcam beni arayıp kimseye bir şey söylemememi tembihledi. Senin çok iyi olduğunu, kimsenin sana bir şey yapmayacağını söyledi. Ben de ona güvendim, Cemre. Bu yüzden kimseye anlatmadım. Yemin ederim...”

“Damla tamam,” diye araya girdim dayanamayarak. “Ne olduysa oldu, şimdi bunları konuşmanın sırası değil.”

Gözyaşları içinde başını salladı sadece. Yanına gidip kolundan tuttum ve o daha ne yaptığımı anlamaya çalışırken pencerenin kenarına götürdüm onu. Tül perdenin arkasından, sokağın diğer ucunda duran arabayı gösterdim. “Kurtulamadım onlardan.”

Şaşkınlıkla bana baktı. “Ne demek kurtulamadım? Nasıl bıraktılar ki seni o zaman? Hem neden kapıda bekliyorlar? Onlarla mı gideceksin yoksa?”

“Kimseyle bir yere gideceğim yok. Sadece amcamlara bir şeyler uydurmam gerekiyordu. Uydurdum, hepsi bu.”

Sessiz kaldı, aklı karışmış gibiydi.

“Bu adamlardan kurtulmamız lazım, Damla. Bu yüzden yardım edeceksin bana.”

“Tamam,” dedi hiç düşünmeden. “Polisi arayalım hemen. Kapıda bekliyorlar zaten, gelip götürsünler.”

“Bu o kadar basit bir şey değil.”

“Başka ne yapabiliriz ki?”

“Aklımda bir şeyler var, bu adamlardan tamamen kurtulacağımız bir şeyler.”

“Tamam,” dedi yine hiç düşünmeden. “Yapalım hemen.”

Her şeyi sorgulamadan kabul ederek kendini affettirmeye çalıştığı o kadar belliydi ki ona kızamıyordum bile. Babamın yapıklarının yanında onunkisi bir hiç olarak kalıyordu zaten.

“Sen amcamları birkaç haftalığına buradan uzaklaştırabilir misin onu söyle.”

“Birkaç hafta mı?”

“Evet,” dedim ve dışarıdaki arabaya doğru bakıp mırıldanarak ekledim. “En azından olanlardan sonra onun siniri geçene kadar nerede olduğunuzu bilmemeli.”

“Peki ya sonra? Dönmek zorunda kaldığımızda ne olacak?”

“Hiçbir şey, size hiçbir şey yapmaz.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

“Çünkü bana bile yapmadı. Beni kendi isteğiyle bıraktı.”

Damla daha fazla soru soracak gibiyken, "Sen şimdi boş ver bunları. Korkma, hiçbir şey olmayacak. Amcamları uzaklaştırabilecek misin?" dedim.

"Uzaklaştırırım, elimden geldiğince de geç dönmeleri için çabalarım."

"Tamam, ben yarın evden çıkacağım. Sen de o arada amcamları alıp evden ayrılacaksın. Ben sonra sanki siz hâlâ evdeymişsiniz gibi geri döneceğim çünkü yapmam gereken şeyler var."

"O adamlar kapıdayken nasıl gideceğiz? Öyle bir yerde duruyorlar ki fark etmemeleri mümkün değil."

"Ben çıktığımda onları da uzaklaştıracağım buradan, sen merak etme. Sadece o arada çok hızlı olman lazım. Hemen gitmeniz gerekiyor buradan. Tabii bir de taksiyle gitmelisiniz. Araba kapıdan yok olursa bir şeyler olduğunu anlarlar."

"Tamam o zaman, benim şimdiden gidip babamları bir şekilde ikna etmem lazım. Yoksa annem aniden, hiç hazırlık yapmadan hayatta tatile gitmeyi kabul etmez."

"Hadi o zaman, sen git yanlarına konuş. Ne yapıp edip bir şekilde gitmek için ikna et onları."

"Tamam da Cemre, biz gittikten sonra senin tek başına gücün yetecek mi o adamlara? Ya sana..."

"Merak etme," diye kestim sözünü. "Hiçbir şey yapmayacak kimse bana, hem yalnız da olmayacağım zaten. Sen sadece istediğim şeyi yap yeter bana."

Kabul etmekten başka çaresi olmadığını anlamış olacak ki çaresizce başını salladı ve odadan çıktı. O giderken son bir kez ilerideki arabayı kontrol ettim. Hâlâ aynı yerde duruyordu. Camlar kapalı ve filmli olduğundan içini göremiyordum, onlar da beni burada fark etmesin diye geri çekildim. Günlerdir aynı kıyafetlerin içinde olduğumdan ve kendimi çok pis hissetmeye başladığımdan bir duş alıp üzerimi değiştirmek istedim. Ne de olsa yarın sabaha kadar yapılacak başka hiçbir şey yoktu.

Dolabımdan temiz pijamalarımı ve çekmecedен temiz havlu aldıktan sonra odadan ayrılıp banyoya gittim. Salonda kimse yoktu. Sesler amcam ve yengemin odasından geliyordu. Damla'nın onları ikna etmeye çalıştığını duyabiliyordum. *Umarım başarılı olur* diye içimden geçirirken banyoya girdim.

Yaralı omzuma çok fazla su değirmemeye özen göstererek bir güzel yıkandım. Uzun zaman sonra duş almış olabilmek, tüm vücudumu yumuşak yapıp gevşetirken suyun altından hiç çıkmak istemedim. Ancak kolum yüzünden de çok oyalanamadım ve çıktım. Üzerimi giyinip saçlarımı nemli

kalacak kadar kuruladıktan sonra da banyodan ayrıldım. Damla hâlâ amcamların yanında olmalıydı çünkü sesi oradan geliyordu.

Bu işi sadece o başarabileceği için yardıma gitmeye gerek duymayıp doğrudan mutfağa yöneldim. Uzun zaman sonra ilk defa lokmalarım boğazıma düğümrlenmeden, kimseden çekinmeden karnımı doyurdum. O kadar acıkmıştım ki yemeği ısıtmamıştım ama yine de bana hayatımda yediğim en güzel yemekmiş gibi gelmişti.

Mutfağı toparlayıp oradan ayrılırken sonunda amcamların odasından çıkan Damla'yla karşılaştım. Sevinçle, hatta bayağı seke seke yanıma geldi. "Biz yarın tatile gidiyoruz!" dedi başarmış olmanın verdiği mutlulukla. O sırada amcamlar da odadan çıktılar.

Yengem, "Nereden çıktı bu tatil hâlâ anlamadım ama," diye kendi kendine söylenirken Damla omuz silkti. "Bana ne ya? Hem Cemre de gidiyor zaten. Bizim tatil yapmaya hakkımız yok mu?" diye söylendi çaktırmadan bana göz kırparken.

Bu işe kendini bu denli kaptırmasını beklemiyordum doğrusu.

"Tamam, bir şey demedik. Gideriz işte yarın birkaç günlüğüne."

"Birkaç günlüğüne mi?" diye sordum.

Damla telaşla açıkladı. "Evet ancak öyle ikna edebildim," dedi ve omuz silkti. "Bu da yeter benim için," derken çaktırmadan bir kez daha göz kırptı bana. O an bunu da gidince halledeceğini anlayıp uzatmak istemedim. Şimdilik uzaklaşmaları bile yeterliydi aslında. Sonra onları orada tutmak çok daha kolay olurdu.

Zaten bir an önce odama kaçmak istediğimden, "İyi geceler," dedim hepsine birden ve doğrudan odama yöneldim. Yaptığım ilk şey, pencereden bakıp arabanın hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek oldu. Hiçbir yere gitmemişti. Orada, içinde bulunduğum kâbusun bitmediğine dair acı bir hatırlatma gibi duruyordu.

Pencereden uzaklaştım ve odamın ışığını kapatıp yatağımın kenarına oturdum. Burası... benim yuvamdı. Sadece bir hafta geçmişti belki ama sanki yıllar olmuş gibiydi. Dışarıda yaşadığım her şeyin ağırlığı üzerimden kalktı bir anda. Odamın kokusunu solumak, içinde bulunduğum bu karmaşık durumda bile huzurla dolmamı sağlıyordu. Burası en güvende hissettiğim yerdi.

Yatağıma uzandım. Yorganı üzerime çekip başımı yastığa koyunca o yumuşaklıkta huzur buldum. Ancak zihnimin içinde dolanmaya devam eden düşünceler, bu huzurun yavaş yavaş içimden çekilmesine neden oluyordu.

Kendimce bir plan kurmuştum ve sonunda başarılı olup olmayacağımı dahi düşünmeden onu uyguluyordum. Çünkü başarılı olmaktan başka çarem yoktu. Eğer her şey yoluna girsin istiyorsam yarın bir şekilde her şeyin yolunda gitmesini sağlamalıyım.

Gözlerimi kapattım. Saatlerce uykusuz kaldığım, diken üstünde olduğum o günlerin ardından nihayet ait olduğum yerde, biraz olsun güvende hissederek uyuyacaktım. Bedenim yatağa gömülürken bir süre sonra ruhumun da nihayet dinlenmeye başladığını hissettim.

Zamanın ne kadar geçtiğini bilemedim. Derin uykumdan uyanışım elimin bir şeye çarpmasıyla oldu. Gözlerimi araladığımda yanımda birinin olduğunu gördüm. Uykulu uykulu başta ne olduğunu idrak edemedim. Fakat çok geçmeden odada biri olduğu gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarptığında kalbim de hızla çarpmaya başladı. Çığlık atmak istedim ama eliyle ağzımı kapatınca bağıramadım. Karanlık ve uykulu halim yüzünden başta fark edemesem de elini ağzıma bastırdığı an, onun Cihangir olduğunu anladım. Ellerimle omzundan ittim ama kıpırdamadı bile. Ancak diğer eliyle bana sessiz olmamı işaret edince başımı usulca salladım.

Benden aldığı bu sessiz onayla bağırmayacağımdan emin olunca elini yavaş yavaş dudaklarımdan uzaklaştırdı.

Eşzamanlı olarak, "Nasıl girdin sen buraya?" diye çıktım.

"Kapıdan," diye gayet rahat bir tavırla cevap verdi bir de.

"Kapıdan mı?"

"Evet, çok kolay oldu."

"Ya sen kafayı mı yedin? Aklım mı kaybettin yoksa? Ne işin var senin gece gece burada?"

Söylenirken çoktan doğrulmuştum bile. O da dizlerinin üstünden kalkmış, yatağın kenarında oturuyordu.

"Ben sana her aradığımda telefonu aç demedin mi, Cemre?"

"Dedin."

Dişlerini sıkarak sordu. "Niye açmıyorsun o zaman kızım?"

Dudaklarımı ısırdım. "Ben montumun cebinde unuttum telefonu sanırım ya."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Sen bunun için mi geldin?"

"Yok, Cemre. Geçerken uğradım ne yapıyorsun diye!"

"Geçerken mi uğradın?" diye sordum aklım karışırken. "Siz zaten kapıda beklemiyor muydunuz?"

"Sen daha ayılamadın bence," dedi bezmiş bir tavırla.

Gözlerimi ovalayıp esnerken sessiz kaldım.

"İş yaptığımız kadına bak arkadaş! Ben dışarıda bir şeyler yapsın diye bekleyeyim, o burada horul horul uyusun!"

Sinirlendim. "Ya yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Ne yaptın, Cemre?" diye sordu bir şey yapmış olduğumdan hiç umudu yok gibi.

Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda ancak fark edebildim ona verecek bir cevabım olmadığım. Ne diyecektim ki? Amcamları senden korumak için onları kaçıracağız, onun için mi uğraştık diyecektim?

Tabii ki diyemeyeceğim için dudaklarımı birbirlerine bastırdım.

"Verecek cevabın yok, değil mi? Hiçbir şey yapmadın muhtemelen."

"Sabah yapacağım," diye savunabildim kendimi yalnızca.

"Kızım ne yapıyorsun sen geldiğinden beri burada? Niye sabaha bırakıyorsun?"

"Amcamlarla konuştum, her şeyin yolunda olduğu konusunda onları ikna ettim," diye açıkladım.

"Ee başka?"

Söyleyecek bir şey bulamayınca doğruyu söylemeye karar verip, "Duş aldım," dedim.

"Ne? Duş mu?"

Başımı sallayıp sessiz kaldım.

"Ee başka, Cemre?"

"Yemek yedim."

Bir kez daha sabırla derin bir nefes aldı. "Ee?"

"Uyudum bir de."

Başını hafifçe önüne eğip güldü. Gülerken elini yüzüne bastırmış, sakallarını sıvazlıyordu. O gülünce kızmadı herhalde diye düşünüp ben de güldüm.

Benim güldüğümü duyduğu an, "Kızım sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye çıkıştı bir anda. "Ben seni buraya ne diye gönderdim, sen ne yapıyorsun?"

"Kızıp durma be!" diye bağırdım ben de. "En başında yarın demedim mi sana? Bekle işte yarını!"

“Bağırıp durma bana!”

“Sen de bağırma o zaman beni! Sabırsızlığın yüzünden...”

Odanın kapısına birkaç defa vurulmasıyla birlikte cümlem yarıda kesildi ve hemen ardından amcamın sesini duydum. “Cemre!”

Sesini duyduğum an irkilip olduğum yerde donup kaldım. Avucumun içleri anında terlemişti. Cihangir *şimdi ne yapacaksın* dercesine alaycı bir gülümsemeyle beni süzüyordu. Bakışları bu durumdan keyif aldığını belli ediyordu.

“Bir dakika amca!” diye seslendim aceleyle. Sesimin titrememesine özen göstermeye çalışmışım ama Cihangir’in alaycı bakışları altında bu pek de kolay değildi. “Sakın sesini çıkarma!” deyip hızla yerimden fırladım. Cihangir’i kolundan tuttuğum gibi ayağa kaldırıp kapının arkasına, daracık alana çekti. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor, sanki dışarıdan duyulacak kadar gürültü çıkarıyordu. Kapıyı açmak için uzandım ama kolu dönmüyordu.

“Kilitli,” diye fısıldadı Cihangir.

Ona öfkeli bir bakış fırlattıktan hemen sonra kilitli kapıyı açtım. “Efendim amca?”

“Odandan ses geldi de bir şey mi oldu diye merak ettim.”

Durumu toparlamak için hızlıca bir yalan uydurdum. “Yok, ben sadece su içmek için kalkmışım ama karanlıkta ayağımı yatağın kenarına vurdum. Canım acıyınca biraz ses oldu.”

Amcam bir an duraksadıktan sonra gülümsedi. “Tamam o zaman. Ben yatmaya gidiyorum, iyi geceler.”

“İyi geceler,” dedim ben de gülümseyerek.

Amcam yavaş adımlarla kendi odasına doğru yürüdüğünde ben de rahat bir nefes aldım. Tam odama girecektim ki durup yeniden bana döndü. “Su içmeyecek miydin?”

“Aa... şey, içecektim. Unuttum bir anda,” diyerek kapıyı aceleyle kapatıp hızla mutfığa yöneldim. Bir bardak su alıp o manyak yüzünden içmeye bile cesaret edemedim telaşla mutfaktan çıktım. Amcam odasına dönmüştü bile.

Ses yapmadan ben de aceleyle tekrar odaya girip kapıyı arkamdan kapattım. Hâlâ kapının arkasında duran Cihangir’e baktım. “Senin yüzünden tüm hayatım boyunca söylemediğim kadar çok yalan söyledim bugün!” diye fısıldadım ama kelimelerim öfke doluydu.

Bir şeyler söylemek yerine uzanıp elimdeki bardağı aldı ve suyu bir yudumda içti. Sonra da sanki özellikle kendisine getirmişim gibi, "Eyvallah," deyip bir de kendince teşekkür etti. Ardından bardağı yeniden elime tutuşturdu.

Sinirle bardağı masanın üzerine bıraktım. "Git artık."

Cevap vermeden kapının kolunu indirdiği anda onu durdurdum. Elimi kapıya koyup tekrar örttüm. "Ne yapıyorsun sen?"

"Git demedin mi? Gidiyorum işte," dedi omuz silkerek.

"Sanki her sözümü dinliyorsun da bunu hemen dinleyeceğin mi tuttu?"

Aklı karışmış gibiyken, "Gideyim mi, kalayım mı bir karar ver!" dedi.

"Amcam daha uyanık! Şimdi çıkarsan yakalanırsın!"

Aslında yakalanması işime gelirdi. Böylece ondan kurtulurdum. Ama bu, planladığım çözüm değildi. Kendi hayatımla birlikte amcamları da tehlikeye atardım. Benim planım, ondan sonsuza dek kurtulmaktı ve bunun yarın olmasını umuyordum.

"Sen niye benim yakalanmam ile bu kadar çok ilgileniyorsun?" dedi şüpheyle yüzüme bakarken. "Babanın ortaya çıkması benden çok senin işine gelecekmiş gibi davranıyorsun ve bunun bozulmaması için elinden geleni yapıyorsun."

Bu kadar şüphe çekici mi davranmıştım? Bunu yapmak, isteyeceğim son şey bile değildi. "Bir anlaşma yaptık," dedim gerildiğimi belli etmemeye çalışırken. "Ona uymaya çalışıyorum. Umarım babam ortaya çıktığında sen de aynı şekilde anlaşmaya uymak için çaba gösterirsin."

"İyi," dedi açıklamama rağmen şüpheli bir tavırla. "Altından başka şeyler çıkmasın da."

"Çıkamaz çıkamaz," dedim geçiştirmek istercesine. "Hadi geç otur bir köşeye, ben seni çıkaracağım buradan."

"Emrin olur!" dedi tek kaşını kaldırarak ve ağır adımlarla gidip ilerideki yatağımın kenarına oturdu.

Ben de odadaki masaya gittim. Sandalyeyi çekip otururken gözüm Cihangir'in üzerindeydi. Sanki ilk defa bir oda görmüş gibi etrafa dikkatle bakıyordu. Burada olduğu gerçeği bir kez daha sinirlerimi bozarken gözlerimi önüme çevirdim.

Beş dakikaya amcam yeniden uykuya dalar diye düşünürken salondan sesler gelmeye devam ediyordu. Bir Damla'nın, bir de yengem ve amcamın sesleri gelip duruyordu. Bir türlü uyumak bilmemişlerdi.

Arkamda bir hareketlilik hissettiğimde dönüp Cihangir'e baktım. Ayak-kabıllarını çıkarıp yatağa uzanmış, kolunu da yüzüne koymuştu.

"Adamdaki şu rahatlığa bak ya! Ben burada korkudan ne hale geldim, bu yatıyor resmen!"

Kolunu hafifçe yüzünden çekti. "Bir şey mi dedin?"

"Yok bir şey," deyince tekrar başını yastığa koyup gözlerini kapattı.

Ben de başımı masaya koyarak biraz zaman geçsin diye bekledim. Emin olmak için bir saat falan bekledim hatta ve en sonunda artık uyumuşlardır herhalde diye düşünüp Cihangir'e baktım. Fazlasıyla rahattı ve bu rahatlığı tamamen sinirlerimi bozuyordu. Yine de elimden geldiği kadar sakın kalmaya çalışıp yanına gittim. "Kalk hadi."

Gözlerini açtı hemen. "Ne oldu?"

"Kalk git hadi, herkes çoktan uyumuştur."

Neyse ki uzatmayıp ayağa kalktı ve biraz önce çıkardığı ceketini tekrar giydi.

Ondan önce davranıp sessizce odadan çıktım. Herkesin yattığından emin olup ona baktım. "Çık hadi."

Hiçbir şey demeden çıktı odadan. Hızla kolundan tutup çektişirdim onu ve kapıya doğru götürdüm. Daha sonra ise hızlı bir şekilde kapıyı açarak dışarı ittim. "Bir daha sakın gelme!"

"Sen de o telefonu aç o zaman!"

"Bakarız," dedim inat edercesine.

"O zaman ben de gelip gelmeyeceğimi düşünürüm," dedi göz kırparak.

Her şeye bir cevap vermesinden dolayı sinirlenip kapıyı yüzüne kapattım, ardından telaşla odama döndüm. Ne olur ne olmaz diye düşünüp bu kez kapıyı kilitledim ve gidip yatağımın kenarına oturdum.

"Kendisine çok meraklıymışım gibi her seferinde burnumun dibinde bitiyor," diye söylenirken bana verdiği telefonu montumun cebinden çıkardım. Sesini açarak masanın üzerine bıraktım. Daha sonra ise az önce onun uzandığı yatağa yeniden uzandım.

Uzanır uzanmaz burnuma onun kokusu geldiğinde sinirle doğrulup, hırsımı yataktan almak istercesine yastığa birkaç defa vurdum. "Bir de her yeri kokutmuş! Ben senin kokunla uyumak zorunda mıyım ya?"

Söylene söylene yastığın diğer tarafını çevirdim. Yatağa sırtüstü uzandığımda ellerimi karnımın üzerinde birleştirip sağıma soluma dönmeden, herhangi bir şeyden onun kokusunu almamak için bir put misali uyumaya çalıştım.

Hareketsizlik yüzünden vücudum kaskatı kesilmişken, nefretle dolup taşan aklıma rağmen kalbime o kokuyla uyuma arzusu sızdığının farkında bile değildim.

Gözlerimi yavaşça araladığımda kendimi yastığıma sarılmış halde buldum. Daha tam kendime gelemeden burnuma yine aynı koku doldu. Bunu hissetmek, bir türlü içinden çıkamadığım uykudan beni çekip alırken telaşla doğruldum.

Uykulu gözlerle etrafa bakındım ancak odada benden başka hiç kimse yoktu. Öyleyse o koku neydi diye düşündüğüm sırada gözüm az önce sım-sıkı sarıldığım yastığa çarptı. Neler olduğunu anlamam, geri gelmediğinden emin olmam için yeterli olduğunda rahat bir nefes aldım. Ardından hızla yataktan çıkıp pencereden dışarıya baktım.

Dün indiğim araba ileride durmaya devam ediyordu. "Hâlâ gitmemiş," diye mırıldanırken odanın içinde bir melodi yankılandı. Pencerenin önünden çekilip masanın üzerinde duran telefonu aldım. Ekranda Cihangir'in ismini gördüğümde beni penceredeyken gördüğünü anladım.

Telefonu açıp kulağıma götürdüm. Önce onun konuşmasını beklerken yeniden pencereye yaklaşarak arabaya doğru baktım.

"Uyanmışsın," dedi keyifli bir ses tonuyla ve ekledi. "Uyanır uyanmaz da aklına ilk ben geldim galiba."

Beni pencerede gördüğünden, hâlâ da görmeye devam ettiğinden emin oldum.

"Ya ne demezsin, hiç aklımdan çıkmıyorsun. Hatta rüyalarım bile giriyorsun," dedim alay ederek.

"İnsanlar üzerinde öyle bir etki bıraktığım söylenir."

"İnsanların kâbusu olmak hobim diyorsun yani?"

"Beni saatlerdir burada bekletiyorsun ama daha hiçbir şey yapmadın diyorum."

İçimden onun verdiği tarzda bir cevap vermek geldiğinde dudaklarım yanlara doğru kıvrıldı. Bunu, beni gördüğünü bildiğimden yapmıştım. "Kapımda bekleyen biri olmasına alışık olduğumdan acele etmeye gerek duymuyorum."

Güldü. Bunu bilmemi istercesine sesli yapmıştı. "Kapıda bekleyen ilk adam olduğuma yemin bile ederim, Cemre."

"Doğru," dedim ben de gülerek. "Böyle saçma sapan bir sebepten bekleyen ilk sensin gerçekten. Genelde hepsinin derdi başka bir şeydi," dedim

ve salondan gelen sesleri duydum. Bizimkiler uyanmış olmalıydı. “Neyse, biraz daha bekle. En kısa zamanda haber vereceğim.”

“Nedense sana hiç güvenmiyorum.”

“Ben de sana güvenmiyorum ama seninle işbirliği yaptım. Burada en büyük riski alan da benim, ortada babamın hayatı var ne de olsa. Biraz daha sabret sen de,” deyip telefonu yüzüne kapattım. Perdeyi de çekerek pencereden uzaklaştım ve üzerime düzgün bir şeyler giydim.

Ardından vakit kaybetmeden odadan çıktım. *Hemen gidip Damla'yı uyandırmam gerekiyor* diye içimden geçirirken buna gerek kalmadı çünkü Damla çoktan uyanmıştı.

“Uyanmışsın,” dedim.

“Hiç uyuyamadım ki,” deyip sıkıntıyla ofladı yanıma gelirken. “Ee ne yapıyoruz şimdi?”

“Amcamlar uyandı mı?”

“Evet. Annem kışın ortasında ne tatili diye söylene söylene valiz hazırlıyor, babam da ona yardım ediyordu.”

O cümlesini tamamlar tamamlamaz yatak odasının kapısı açıldı. Amcam valizlerle odadan çıktı.

Damla bunu fark eder etmez biraz daha yaklaştı yanıma. “Arabayı kapıdan uzaklaştırmam lazım, Cemre. Babam valizleri arabaya yerleştirecek.”

“Tamam, ben şimdi babamın yanına gidiyormuş gibi evden çıkacağım. En fazla on beş dakikanız olacak. Oyalanmadan çıkar amcamları sen de evden.”

Başını salladı. “Merak etme sen, o iş bende.”

“Taksi çağırdın mı?”

“Çağırdım. Sokağın başındaki evin adresini verdim, bekliyor. Siz uzaklaşınca buraya çağıracağım adamı.”

“Tamam. Şimdilik her şey yolunda gibi ama sen yine de çok dikkat et, olur mu?”

“Sen merak etme, ben her şeyi düşündüm. Biraz masraflı oldu ama kendimiz için bilet aldıktan sonra uçakta kalan son dört boş koltuğa da aldım. Bir şeyler ters giderse, gittiğimizi fark etseler bile aynı uçağa binmeleri mümkün değil çünkü boş yer kalmadı. Sen de biliyorsun, babam otele kalmaz zaten. Mutlaka günlük evlerden kiralayacaktır. Onların en fazla bakacakları yer oteller olur ama biz otele olmayacağız. Bizimkileri elimden geldiğince evden çıkarmamaya ve buraya olabildiğince geç dönmek için ikna etmeye çalışacağım.”

Yanıma gelen amcamı fark ettiğimde ona cevap vermeyip amcama gülümsedim. "Cemre, kızım biz çıkacağız şimdi. Baban ne zaman almaya gelecek seni?"

"Gelmeyecek, ben gideceğim. Taksi çağırdım, hatta gelmiştir bile. Çıkayım ben artık, geç kalmayayım. Siz de gideceksiniz zaten."

"Ara sürekli bizi, olur mu? Merakta bırakma."

"Aranım," dedim gülümseyerek ve sınıksız sarıldım ona. Ardından odadan çıkan yengemin yanına gidip ona da sarıldım, en sonunda da Damla'ya.

Damla'ya sarılırken, "O uçağa bu adamlara yakalanmadan mutlaka binin ve uzaklaşın buradan. Sonra da benden mesaj bekle ve söylediğim şeyi yap, tamam mı?" diye fısıldamadan edemedim.

"Halledeceğim, merak etme" deyip geri çekildi. "Sen de çok dikkatli ol. Bu arada benim eski telefonu bıraktım odama," diye fısıldadı sessizce. "İçinde eski hattım da var, mutlaka al yanma. Bir şey olursa bana haber edersin."

Gülümsemekle yetindim sadece.

Yengem, "Valiz hazırlayacaktın, nerede?" diye sorduğunda, "Sonradan gerek duymadım," dedim ayakkabılarımı giyerken. "Zaten orada da çok eşyam var, boşuna taşımayayım yanımda," dedim ve aklıma gelen şeyi de ekledim. "Ama babam senin böreklerinden istedi."

"Börek mi?"

"Evet, çok seviyor biliyorsun. Dün dolapta biraz vardı, onu..."

"Yok yok," dedi yengem mutfığa yönelirken. "Sabah taze yaptım kahvaltıda yeriz diye, hemen ondan hazırlayayım," deyip mutfığa girdi.

Damla ne oluyor dercesine göz kırptığında yanımda amcam olduğu için cevap veremeyip omuz silkmekle yetindim.

Biraz sonra yengem mutfaktan içinde börek olan bir saklama kabıyla çıktı. Kabi hemen ondan alıp teşekkür ettikten sonra çaktırmadan aldığım anahtarları cebime koyup, onlara son bir kez veda ettim ve evden ayrıldım.

Koştura koştura ilerideki arabaya gittim. Arabaya binmeden önce eve doğru döndüm. Arkamdan kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra telaşla arabaya bindim.

Biner binmez de öndeki Fırat'a, "Arka sokağa doğru gidelim, görmesinler," dedim.

Fırat hemen dediğimi yapıp arabayı çalıştırırken Cihangir, "Hayırdır?" diye sordu.

Elimdeki kabi kucağına bıraktım. "Size getirdim."

Kabın içindekilere sanki ilk kez börek görüyormuş gibi baktıktan sonra gözleri beni buldu. “Sebep?”

“Acıkmışsınızdır diye düşündüm. Geceden beri buradan bir yere ayrılmadınız.”

Biz konuşurken çoktan arka sokağa ulaşmıştık bile. Bundan sonrası artık tamamen Damla’ya bağlıydı. Umarım ben geri dönmeden yengemi ve amcamı alıp çıkmayı başarırdı evden.

“Ne zamandan beri bizi düşünür oldun?”

Cihangir’in sorusuyla düşüncelerimden sıyrılıp ona odaklandım. “İnsanlık yapayım dedim. Sen pek anlamazsın ama,” dedim sanki bunu gerçekten iyiliğimden yapmışım gibi. Buraya gelmek için bir bahaneye ihtiyacım olmasaydı eğer değil ona börek getirmek, o böreklerle boğardım onu ama şimdi işler farklıydı.

“İçine zehir falan mı koydun yoksa?” diye sordu alayla. Sinirlenmiş gibi yaparak kabı elinden geri aldım.

“Yemezsen yeme, iyilik de yaramıyor,” diyerek incekken kolumdan tuttu ve kabı tekrar aldı.

“Hemen kızma, bir şey demedim,” dedi sakince.

Zaten ineyeğim derken de blöf yaptığımdan pek fazla uzatmadım. Damla’ya vakit kazandırmak adına burada biraz daha kalmak için bir şeyler uydurmam gerektiğini fark edip aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

“Bilmen gereken bir şey var aslında, biraz da onun için geldim.”

“Neymiş o?”

“Dün Damla’nın telefonundan babamla konuştum. Çünkü onun telefonuyla ararsam daha kolay ulaşır, kurtulduğuma onu inandırabilirdim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ee?”

“Başarılı da oldum, inandı sende kurtulduğuma. Benimle konuşmak istediğini söyledi. Ben de buraya gelmesini istedim ama ortaya çıkmamak konusunda kararlı, buraya gelmeyi kabul etmedi.”

Dikkatle dinlemeye devam ediyordu.

“Benim onun yanına gitmemi istiyor. Bugün beni arayıp yerini söyleyecekti. Bir şeyler yapmak için ondan telefon bekliyorum yani.”

“Dün neden anlatmadın bana bunları?”

“Arayıp aramayacağından emin değildim, hâlâ değilim. Belki de inanmadı, belki de beni kandırmak için arayacağım dedi bilmiyorum.”

“Şimdi neden söylüyorsun o zaman?”

"Çünkü sürekli bir şey yapmadığımı söyleyip beni sıkıştırıyorsun ama elimden geleni yapıyorum ben," derken sokağın başından geçen taksiyi fark ettim. Bu, az önce bizim evin ilerisinde duran taksiyle aynıydı. Demek ki Damla başarmıştı. Çıkarmıştı bizimkileri sonunda evden.

Keyfim fazlasıyla yerine gelirken bunu belli etmemeye çalıştım.

"Neyse," dedim burada daha fazla kalmaya gerek duymayarak. "Ben gideyim artık, babamdan bir haber gelirse sana da haber ederim," deyip arabanın kapısını açtım.

Tam dışarıya doğru bir adım atmıştım ki Cihangir'in söylediği şeyi duydum. "Dikkat et, Cemre."

Durdum, gerginlikten nefes bile alamazken yeniden ona döndüm.

"Dikkat et ki çevirmeye çalıştığın oyun ayağına dolanmasın."

Bir anda boğazım kurudu, mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. "Ne?"

"Her ne yapmaya çalışıyorsan yol yakınken vazgeç derim. Pişman olursun çünkü," dedi ve buz gibi bir ses tonuyla ekledi. "Pişman ederim."

Şu an bilmezlikten gelmek en doğrusu olacaktı. "Neyden bahsediyorsun sen? Ne oyunu?"

"Sen daha iyi bilirsin onu," dedi kendinden emin bir tavırla. İçimden bir ses, bir şey bildiği ya da anladığı yok diyordu. Çünkü eğer öyle olsaydı çoktan müdahale ederdi. Öylece oturup da kendisini kandırmama izin vermezdi. Muhtemelen sadece bir şeylerin farkındaymış gibi davranıp beni korkutmaya, bir ihtimal eğer bir şey yapıyorsam geri adım attırmaya çalışıyordu.

"Benim bir şey bildiğim falan yok! Oyun çevirdiğim de yok!"

"Ben seni uyarmış olayım da sonradan olacıklardan suçlu olan ben olmayayım."

"Bana o kadar şey yaptığın halde sırf babamın suçlu olduğuna inandığım için sana yardım ediyorum. Seninle işbirliği yapıyorum ya ben! Eğer birine güvenmemesi gereken biri varsa o da benim! Nereden bileceğim mesela sözünü tutup babama bir şey yapmak yerine onu polise teslim edeceğini ya da onu teslim ettikten sonra hayatımdan çıkacağını? Ya peşimi bırakmazsan? Bu da bir ihtimal ve ben bu ihtimallere rağmen seninle işbirliği yapıyorum!"

"Bırakmayıp da ne yapacağım seni, Cemre?" diye sordu bezmiş bir tavırla. "Nikâhıma mı alacağım?"

Bu cümlesi beni afallatırken devam etti.

"Ayrıca ben verdiğim sözü tutarım! Bir şey yapmayacağım dediysem yapmayacağım, tabii sen de sözünü tutarsan. Her şey karşılıklı ne de olsa."

"Umarım," dedim sadece. Oysa sözlerine zerre güvenim yoktu. Aslında o da bana güvenmemekte haklıydı ama güvenmeye çalışmak için küçük bir fırsat vermesi bile yeterliydi ondan kurtulmam için. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu.

Bu konuşmaya daha fazla devam etmek istemeyip bir kez daha gitmek istediğimde, "Börekler için sağ ol bu arada," dedi.

İndikten sonra arabanın içine doğru eğildim. "Afiyet olsun," deyip kapıyı sertçe kapattım. "İnşallah boğazında kalır," diye kendi kendime mırıldanıp bir alt sokakta kalan eve doğru yürüdüm.

Eve ulaştığımda cebimdeki anahtarı çıkarıp kapıyı açtım. İçeriye girdiğimde derin bir sessizlik karşıladı beni. Her şeyin yolunda gitmiş olmasından dolayı bir anlığına rahat bir nefes aldıktan sonra hiç oyalanmadan ev telefonuna gittim. Ezberimde olan babamın numarasını yazıp aradım ancak açmadı.

Salondaki koltuğa oturduğumda bir daha aradım ama yine açmadı. Pes etmeyip durmadan, üst üste aramaya devam ettim çünkü kaybedecek vaktim yoktu.

Kaç defa aradım bilmiyordum. Ancak bir türlü açmak bilmedi telefonu. Pes etmeden bir kez daha aradım. "Hadi baba, hadi!" deyip gergince ayağımı sallamaya başlamışken sonunda telefonun diğer ucundan babamın sesi geldi. "Kenan?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Dakikalardır üst üste arayıp açmasını bekleyen ben değilmişim gibi susup kaldım.

"Bir sorun mu var? Neden bu kadar aradın?" diye sordu babam benden bir şey duymayı beklemeyerek. Amcamla konuştuğunu düşünüyordu.

Zorlukla dudaklarımı araladım. Boğazım kupkuru olmuşken, "Benim," diyebildim sadece.

"Cemre," dedi kekeleyerek ve şaşkınca sordu. "Sen misin kızım?"

Dudaklarımı birbirlerine bastırdım. Ağlama isteğimle baş etmeye çalışırken, "Benim," dedim bu kez de sadece. Sanki uzun bir cümle kursam hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım.

"Sen... Sen nasıl kurtuldun oradan? Amcanlar... Onlar iyiler mi? O adam-"

"Kimseye bir şey yapmadı," diye kestim sözünü. "Amcamları gönderdim. Tatile gittiler."

"Tatil mi?"

"Buradan uzaklaşmalarını istedim sadece, neden gittiklerini onlar da bilmiyorlar."

"Sen?" diye sordu sözlerimi umursamadan. "Sen nasıl kurtuldun o evden?"

"Senin sayende," dedim sitem edercesine. "Beni umursamayıp bir başıma bıraktığın için benimle bir işleri kalmadı, bıraktılar."

"Cemre..."

Kendini savunmasına izin vermek istemiyordum çünkü onunla aramızdaki şeyden çok daha önemli bir konu vardı şimdi. "Seninle konuşmam lazım," dedim ve daha kısık bir sesle ekledim. "Yüz yüze."

"Böyle bir şey..."

"Şimdi de güvenmiyor musun bana?"

"Öyle değil kızım. Biliyorum, dün çok kııldın bana ama yemin ederim, her şeyin mantıklı bir açıklaması var."

"Yanına gelmeme izin ver o zaman. Her ne açıklaman varsa o zaman anlatırsın her şeyi bana."

Sessiz kaldı, bunu hiç istemediği her halinden belliydi.

"Yapamaz mısın yoksa?" diye sordum duyacağım cevaptan çok korkarak.

"Peşinde kimsenin olmadığına emin misin?"

"Eminim, hiç kimse yok."

"Yine de gelirken çok dikkatli olman gerekiyor, Cemre. Eğer o adamlar yerimi bulurlarsa her şey biter. Öldürürler beni. Bunun sen de farkındasın, değil mi?"

Gözümünden akan bir damla yaşa engel olamayıp hızla sildim. "Farkındayım. Merak etme dikkatli olurum," dedim yine sadece.

Bir an sustu. Hâlâ tereddüt ediyordu sanırım. Sabırla bekledim. Biraz sonra cesaretini toplamış olacak ki, "Hani sen küçükken amcanlarla beraber hafta sonları gittiğimiz bir dağ evi vardı, hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hatırlıyorum."

"Bir saat sonra orada seni bekliyor olacağım."

Yine yerini söylememeyi tercih etmişti ama neyse ki yine de onu görebilecektim.

"Hemen geliyorum," dedim ve cevap dahi vermesini beklemeden telefonu kapattım. Ardından hızlıca odama gittim.

Odaya girince Cihangir'in bana verdiği telefonun çaldığını fark ettim. Onu umursamadan Damla'nın odasına gidip benim için bıraktığı telefonu aldım ve Damla'ya mesaj yazdım.

Cemre: İki saat sonra dağ evinde.

Hemen gönderdim mesajı. *O ne yapacağını çok iyi biliyor* diye içimden geçirirken telefon titredi.

Damla: Tamam.

Damla'nın cevabıyla telefonu sessize alıp cebime koydum. Daha sonra da Cihangir'in verdiği telefonu alarak odadan çıktım. Hemen ayakkabılarımı giyip evden ayrıldığımda yavaş adımlarla Cihangir'in içinde olduğu arabaya doğru gittim. Oyalanmadan hemen bindim.

"Neden açmıyorsun yine telefonu?"

"Buraya geliyordum, o yüzden açmadım."

"Niye geldin yine?"

"Babam aradı, nerede olduğunu öğrendim."

Büyük bir tepki vermesini bekliyordum duyduğu şeyle ancak beklediğimin aksine tepkisiz kaldı. Dümdüz bir ifadeyle baktı yüzüme. Fakat gözlerinde öyle büyük bir şüphe vardı ki gerilmeden edemedim.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum dayanamayarak.

"Neredeymiş?" diye sordu sadece.

Doğrudan söylememin daha çok şüphe çekeceğini biliyordum. Bu yüzden, "Öncesinde bana bir kez daha söz vermen gerekiyor," dedim.

Tek kaşı kalktığında sessiz kaldı.

"Ona hiçbir şey yapmayacaksın, bir kez daha söz ver bunun için."

"Onu öldürmeyeceğim," dedi buz gibi soğuk bir ses tonuyla. Sürekli aynı şeyi söylüyor olsa da ona güvenmiyordum ancak güveniyor gibi görünmek zorundaydım. "Polise teslim edeceğim."

"O zaman polisi alıp gidelim."

"Cemre," dedi dişlerini sıkarak. "Sabrımı sına."

Şimdi bile verdiği sözü tutamıyordu, babamı gördüğünde bunu hiç yapamayacaktı. İşte bu yüzden Damla'nın zamanlaması çok önemliydi. Eğer biraz geç kalırsa her şey mahvolabilirdi.

"Söyle şimdi," dedi gözleri öfkeyle yanarken. "Nerede baban?"

"Tam adresi bilmiyorum," dedim başımı önüme çevirirken. "Tarif edebilirim ancak."

Aslında adresi biliyordum ve buradan oraya gitmemiz en az iki saat sürer diye tahmin ediyordum. Ancak daha çabuk ulaşma ihtimalimiz de vardı. O zaman da Damla'nın işi zorlaşırdı. Bu yüzden yolu tarif etmek en mantıklısıydı, o zaman süreyi kendim ayarlayabilirdim. Erken ulaşacağımızı fark ettiğim an onları yanlış yola sokardım, sonra da uzun zamandır gelmiyorum deyip bir bahane uydurabilirdim.

"İyi," dedi Cihangir ben bu düşünceler arasındayken ve Fırat'a çevirdi bakışlarını. "Sen sür, Cemre sana yolu tarif edecek."

Fırat hemen arabayı çalıştırırken gözlerimi önüme çevirdim. O ilerledikçe ben yolu tarif ettim. Bir yandan da çaktırmadan sürekli saati kontrol ettim. Damla'ya iki saat diye mesaj atmıştım. Oraya ulaşma vaktimizi de buna denk getirmeye çalışıyordum. Neyse ki yine her şey yolunda gitmişti ve iki saatin dolmasına sadece on beş dakika kala babamın bahsettiği dağ evine ulaşmıştık.

Kurduğum planın gerçekleşmesi için en zor kısım da tam olarak burasıydı zaten. Babam ve Cihangir karşı karşıya geldiklerinde Cihangir'in öfkesiyle baş edebilmek...

Evin önüne kadar gitmek yerine, ilerideki bir ağaçlık alanda durdurmuşlardı arabayı. Cihangir dikkatle ileride, önünde siyah bir araba duran eve doğru bakıyordu. "Burada mı şimdi baban?"

"Bana burada olduğunu söyledi," dedim gerginlikten dolayı fısıldar gibi.

Cihangir bir cevap vermek yerine arabadan indiğinde ben de oyalanmadan hemen indim. "Söz verdin bana!" dedim yine hatırlatmak için.

Yüzüme bile bakmadan, "Öldürmeyeceğim," dedi bir kez daha.

Onu buraya kadar getirmiş olmama ve bundan sonra ona yardım etmeme ihtiyacı olmamasına rağmen hâlâ verdiği sözün arkasında durması şaşırmama neden olsa da bunun üzerinde çok fazla durmadım. Çünkü bu halinin sadece babamı görene kadar süreceğini çok iyi biliyordum. Onu gördüğü an öfkesine yenik düşecek, sözünü falan hatırlamayacaktı.

Bundan adım kadar eminken etrafa bakındım. Bizim haricimizde dört araba daha vardı arkamızda duran ve hepsinin içinden adamlar inmişti. Bu saatten sonra artık geri dönüşü kalmamıştı bu işin.

Cihangir, arkasında duran adamlarına bakıp gözleriyle bir şeyler işaret ettiğinde hepsi evin etrafına dağıldılar.

Onlar giderken Cihangir'in gözleri beni buldu. "Hadi, git çal bakalım kapıyı. Sahiden de burada mı baban öğrenelim."

Önden gidecek olmak işime gelirken bir an bile olsun oyalanmadan ayrıldım yanından. Gözlerim evin pencerelerindeydi ama görünürde hiç kimse yoktu. “Umarım buradasındır baba,” diye mırıldanırken kapıya ulaştım.

Kapıya vurmadan önce dönüp arkama baktığımda Cihangir’in de bu tarafa geldiğini gördüm. Önüme dönüp vakit kaybetmeden her şeyin yolunda gitmesini umut ederek kapıya birkaç defa vurdum.

Sadece birkaç saniye sonra kapı açıldı ve babam tam karşımda belirdi. Kalbim bir anda hızla göğsüme vurmaya başlamıştı.

“Cemre,” dedi kocaman gülümserken.

O esnada Cihangir yanıma ulaştı, biraz kenarda duruyordu. Gözlerimi bir anlığına bile babamdan ayırmadığım halde orada olduğunu görebiliyordum. Bu yüzden ne babamın gülümsemesine karşılık verebildim ne de içimden gelen şeyi yapıp ona sımsıkı sarılabildim. Sadece öylece durdum karşısında, başka hiçbir şey yapamadım.

Babam bu halimi garipsemiş olacak ki yüzündeki gülümseme giderek soldu. Kaşları hafifçe çatılırken gözlerinin kenarı şüpheyle kısıldı. “İyi misin?”

Gözlerimin dolmasına engel olamazken, “Baba,” diyebildim sadece çattallanan sesimle.

Babamın gözlerindeki o şüphe giderek artarken Cihangir daha fazla durmadı uzakta ve birkaç adım atıp babamın görüş açısına girdi. Babamın yüzünde kalan o minicik gülümseme, Cihangir’in ona attığı bakışla anında soldu.

Konuşmadan, sadece durdu öylece yanımda. Babam korkuyla birkaç adım geri gitti ve gözlerimin içine baktı. “Cemre sen ne yaptın?”

Cevap veremedim, susup kaldım.

Babam birkaç adım daha geri gitti. “Cemre bana bunu nasıl yaptın?” diye bağırdı bu kez de.

O esnada Cihangir kolumdan tutup beni hafifçe içeriye doğru itti. “Gir hadi.”

El mahkûm girdim içeriye. Hemen arkamdan da kendisi girerek kapıyı kapattı. İçeriye başka birinin girmesini istemedi.

Babam o esnada bizden biraz daha uzaklaştı. Bir anda elini beline atıp bir silah çıkardı ve Cihangir’e doğrulttu.

“Baba,” dedim kekeleyerek.

“Sen sus!” diye öfkeyle bağırdığında irkildim.

Cihangir, sanki kendisine bir silah doğrultulmamış gibi babama doğru birkaç adım attı. Babam ise bunu fark ettiği an silahı havaya doğrultup bir el sıktı.

Korkuyla bağırıp ellerimi kulaklarıma bastırırken birkaç adım geri gittim. Bunu fark eden Cihangir, "Korkma," diye fısıldarken kolumdan tutup beni hafifçe arkasına çekti.

Şaşkınlık, korkudan baskın gelirken gözlerimi ona çevirdim. Babam bile burada oluşumu umursamayıp böyle davranırken o *korkma* deyip beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kalbim, az sonra olacıklardan dolayı bunun altında ezilirken babamın sesini işittim. "Sen bunu bana nasıl yaptın?" diye bağırmaya devam ediyordu.

Bakışlarım yeniden onu buldu. Kendimi açıklamak, bir şeyler söylemek istedim. Ancak daha bunu yapmaya fırsat bulamadan babamın arkasında kalan mutfak kapısında beliren Fırat'ı gördüm.

Gözbebeklerim korkuyla büyürken yapabildiğim tek şey, "Baba dikkat et!" diye bağırma oldu.

Ancak o daha ne olduğunu bile anlamadan Fırat ona yaklaşmıştı. Elindeki silahın kabzasıyla kafasına vurup babamı yere düşürdü ve diğer tarafa savrulan silahı aldı.

Önümde duran Cihangir'i kenara itip babama koştum. Yardım etmek için yanına oturmak istedim ama kolumdan tutup beni salonun diğer ucuna çekiştiren Fırat buna izin vermedi. "Bırak beni!" diye avazım çıktığı kadar bağırırken Cihangir'in babama yaklaştığını fark ettim.

Gözyaşlarım bir çağlayan misali yanaklarımdan akarken, "Sakın!" diye bağırdım boğazımı acıtacak kadar. "Bana söz verdin! Cihangir söz verdin sen bana!" diye haykırmaya devam ettim bir gözüm kapıdayken.

Neden hâlâ bir şey olmuyordu? Damla neden bir şeyler yapmamıştı daha?

"Verdim," dedi sesindeki soğuklukla. "Öldürmeyeceğim dedim."

"Uzak dur o zaman ondan! Sözünü tut!"

"Ama dokunmayacağım demedim," diye ekledi.

"Hayır!" diye bağırdım yapmaması için ama zerre umurunda olmadı ve hâlâ başına aldığı darbe yüzünden ayağa kalkamayan babamın yanına gitti. Ceketinden tutup onu ayağa kaldırdığı gibi yüzünün ortasına bir yumruk atıp yeniden yere düşürdü.

"Cihangir yalvarırım yapma!" diye bağırdım avaz avaz.

Bağırışlarımı duymayacak kadar gözü dönmüşken babamı bir kez daha yerden kaldırdı ve bu kez karşı duvara doğru savurdu. Babam duvara çarp-
tığı an, burnundan kan patladı ve yüzü kan içinde kalırken yere yığıldı.
Cihangir buna rağmen durmadı. Yeniden kaldırdı onu yerden.

Bir kez daha bağırdım ona durması için ama yine umurunda olmadı. Ar-
kamdan kollarımı tutan Fırat'a vurup onun ellerinden kurtulmaya çalıştım
fakat onu da başaramadım. Gözyaşlarım giderek hızlanırken Cihangir'in
babamın yüzünün ortasına kafasını geçirdiğini gördüm. Babam değil ona
karşılık vermek, kendini savunmak için bir şeyler yapıp yüzündeki kanı
temizleyecek bir an bile bulamıyordu.

Ağlamaktan nefesim kesildiğinde ve artık bağıramayacak kadar boğa-
zım acımaya başladığında, Cihangir bir kez daha yere düşürdüğü babamın
bedenine tekmeler savurmaya ve küfretmeye devam ediyordu. Ta ki sonun-
da beklediğim şey olup da dışarıdan silah sesleri gelmeye başlayana dek.

Bu sesleri duyan Cihangir sonunda babamı bıraktığında Fırat'ın da
kollarımı sıkı sıkı tutan elleri gevşemişti. Son bir güçle elinden kurtulup
babamın yanına koştum.

Cihangir, "Ne oluyor, bu sesler ne?" diye sorarken yerde yatan babamın
başını dizlerimin üzerine aldım. Kazağımın koluyla gözyaşlarımı silerken
bir yandan da babamın yüzündeki kanı temizlemeye çalıştım.

O sırada silah sesleri giderek çoğaldı, hatta biri çok yakından geldi.
Hemen ardından da büyük bir gürültüyle vurulduğu için kapı savrularak
açıldı. Gözucuyla o tarafa doğru baktığımda sonunda eve giren polisleri
gördüm.

Cihangir'in gözleri polislerin, "Kaldır ellerini!" diye bağırmasıyla bana
döndüğünde, içimdeki korku donup kaldı. O bakışta ne öfke ne de suç-
lama vardı. Sadece bir anlığına olmamasını umut ettiği şeyin gerçekleş-
tiğini gören birinin acımasız netliği vardı. O acımasızlığın sebebi de haklı
çıkmaktan kaçındığı o şüpheyi, kendi ellerimle gerçeğe dönüştürmüş ol-
mamdı. Ondan kurtulmak için Cihangir'in bu küçük güvenini kullanarak
attığım her adım, ona ihanet etmeyeceğime dair olan umudunun gölgesine
bir tohum ekmişti. Ve şimdi o tohum, bütün bu yıkımı getirerek bir zehir
gibi büyümüştü. Ne de olsa güvenin gölgesinde büyüyen en zehirli tohum
ihanetti.

5. BÖLÜM

KALBİN KENDİ ZİNDANI

Kalbim hâlâ onun acımasız bakışını hatırlıyordu. Gözlerimin önünden silinmeyen o soğuk ifade, göğsümü sıkıp nefesimi kesiyordu. İçimde yükselen öfke ve korku birbirine karışıyordu ancak artık korkmama gerek olmadığını biliyordum.

Bitmişti işte her şey, güvendeydik artık.

Gözümünden akan bir damla yaşı silerken başkomiserin odasından ayrıldım. Polisler, Cihangir ve adamlarını eve zorla girerek babamı darp ettikleri gerekçesiyle tutuklayıp karakola getirmişlerdi. Ben de peşlerinden gelmiş, her şeyin sadece bununla sınırlı olmadığını söyleyerek beni kaçırdıkları ilk günden beri olanları bir bir anlatmıştım.

Ne anlatırsam anlatayım onu sonsuza kadar orada rutamayacağımı, kendini oradan bir şekilde kurtaracağını çok iyi biliyordum. Ancak anlatığım her şeyin bana biraz daha zaman kazandıracağını da çok iyi biliyordum. Orada ne kadar kalırsa benim için o kadar iyiydi.

Ağır adımlarla başkomiserin odasının önünden uzaklaşıp ilerideki masada oturan polise yaklaştım. “Merhaba.”

Sesimi duyar duymaz başını kaldırdı. “Buyurun.”

“Başkomiserin yanından geliyorum, yardımcı olacağınızı söylemişti.”

“Cemre Hanım siz misiniz?”

“Benim.”

Ayaklandı. “Gelin benimle,” deyip koridorda ilerlemeye başladığında peşinden ilerledim. Bir kapıdan girdiğimizde telefonumu oradaki görevli

polise teslim ettikten sonra diğer polisin yönlendirmesiyle nezarethanelerin önünden geçtik. Her adımında içimdeki fırtına daha da büyüyordu. Her şey bitmiş olsa bile kalbimdeki o tarifsiz acı ve öfke hâlâ dinmiyordu. O sırada, koridorun sonundaki nezarethane demirlerinin arkasında onu gördüm. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamış bir şekilde oturuyordu ve sinirden bembeyaz olmuş parmakları birbirine kenetliydi.

Onu böyle, gücünden hiçbir şey kaybetmemiş bir halde görmeyi beklemiyordum. Daha çok, perişan bir halde görüneceğini düşünüyordum. Yüzünde bu duruma rağmen yenilmemiş bir ifade vardı. Gergin çenesi, çatılmış kaşları ve sanki birazdan patlayacakmış gibi duran hali içimi yine bir korkuyla doldurdu.

Tam o esnada bakışları beni buldu. Gözleri anlık bir şaşkınlıkla açıldı. Bu şaşkınlık kısa bir an sürdü ve hemen yerini o tanıdığım öfke aldı. Ağır ve kararlı bir şekilde oturduğu yerden kalkarak gözlerini benden ayırmadan parmaklıklara doğru ilerlemeye başladı.

O hareket ettiğinde ben de adımlarımı hızlandırdım. Bütün o korku, öfke ve acı bir anda yerini kararlı bir cesarete bıraktı. Tam karşısında durdum. Cihangir de aynı anda parmaklıklara ulaşip ellerini demirlere kenetledi. O an, aramızda sadece soğuk demirler vardı.

“Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum,” dedi.

“Seni burada görme fırsatını kaçırarak değildim.”

“Bu durum çok uzamayacak, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum ama sen buradan çıktığında ben çoktan izimi kaybettirmiş olacağım.”

“Nereye gidersen git seni bulurum, Cemre,” dedi kendinden emin bir tavırla.

Sıkıntıyla ofladım, bu sözlerin artık üzerimde pek bir etkisi yoktu.

“Seni görmek için gelmedim aslında buraya,” dedim.

“Ne için geldin peki?”

“Sözümü tutmak için.”

“Söz?”

“Sana söz vermiştim, babamı polislere teslim ederim diye.”

Kaşlarını çatı. “Sen yolunu seçtin, söz falan kalmadı ortada.”

“Bak,” dedim parmaklıklara biraz daha yaklaşıırken. “Sana güvenmediğim için buradasın. Babamı öldürmeyeceğine inanmadığım için. Ki haklı

da çıktım, babamı görünce gözün öyle bir döndü ki verdiğin sözü unuttun. Az kalsın öldürüyordun onu.”

Sessiz kaldı.

“Sana ancak bu şekilde engel olabilirdim. Hem bana yaptıklarının cezasını da çekmen gerekiyordu.”

Sessizliğini sürdürdü, devam etmemi ister gibiydi.

“Her suçlu cezasını çekmeli, sen de babam da. Eğer babamın da gerçekten bir suçu varsa o da çekmeli.”

“Yani?”

“Yarım saat, sadece yarım saat bekleyeceğim dışarıda. Babam da benimle olacak. Yani yanına bir polis çağırıp babamın suçu her neyse anlatacak ve onun gözaltına alınmasına yetecek kadar süren olacak.”

Tek kaşını kaldırdı ama yine ağzından tek bir kelime çıkmadı.

“Sonrasında suçu her neyse yargılanır, cezasını alır.”

“Ya yapmazsam?”

“Dediğim gibi sadece yarım saat beklerim. Eğer herhangi bir şey olmazsa babamı da alıp giderim ve sen buradan çıktıktan sonra babamı yine ülke ülke kovalamak zorunda kalırsın. Tabii beni de ve eğer bir gün bulursan ikimizi de öldürmen gerekir.”

Gözleri, gözlerimde takılı kaldı. Bakışları sanki beni ilk kez görüyormuş gibi üzerimde gezindi. İstemsizce kıpırdandım olduğum yerde. Ta ki gözleri yeniden gözlerimi bulana kadar.

“Biliyor musun?” diye sorarken bir adım daha yaklaştı parmaklıklara.

Aramızdaki demir parmaklıklara güvendiğimden geri çekilmek yerine korkmadan tüm cesaretimle gözlerinin içine baktım. “Neyi?”

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. O an ilk defa yüzüne bu kadar dikkatli baktığımı fark ettim. Bu yüzden sol yanağındaki küçük gamzenin de ancak şimdi farkına varabilmişim. “Seninle başka bir zamanda ve başka bir yerde tanışmış olsaydık...”

Sustu, iç çekercesine bir nefes alırken yüzündeki gülümseme yerini derin bir öfkeye bıraktı ve öyle devam etti.

“Ve sen o adamın kızı olmasaydın,” derken gözlerini kaçırdı. Bakışları sertleştiğinde kaşlarını çatı. Babamdan ne zaman bahsetse hep aynı öfke belirliyordu yüzünde.

“Ne olurdu o zaman?” diye sordum.

Ela gözleri, yeniden gözlerimi bulduğunda bakışları yumuşadı ve gamzesi yeniden yanağında belirdi. “Muhtemelen sana âşık olurdum.”

Duyduğum şeyle nefesim kesildi. Bedenim bir an buz gibi oldu. Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başladığında bunun nedeninin, söylediği cümlelerin hoşuma gitmesi olmasından çok korktum. O düşmanımdı. Onun bana âşık olma ihtimali bile içimdeki her şeye ihanetti. Kısa bir anlığına bir yandan öfkelenirken, bir yandan da ona doğru çekildiğimi hissettim. Bu doğru değildi, olamazdı. Hızla bir adım geri attım. Sanki mümkünmüş gibi aramıza mesafe koymaya çalıştım ve söylemem gereken tek şeyi söyledim. “Muhtemelen ben yine senden nefret ederdim.”

“Biliyorum,” dedi sadece.

“Umarım bir daha hiçbir zaman seni görmem!”

“Bunun mümkün olmadığını da sen biliyorsun.”

İçimden ona çok şey söylemek geldi ama ne dersem diyeyim beni alt edecek bir cevap vermeyi başardığından, daha fazla konuşmadan parmaklıklardan uzaklaştım.

“Cemre,” diye seslendi arkamdan.

Bunu yapmamam gerektiğini bildiğim halde istemsizce durup ona döndüm. Bakışlarım ela gözleriyle temas ettiği an, “Kendini en güvende hissettiğin an,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan ve ekledi. “İşte o an bugünle yüzleşeceksin.”

Boğazım bu cümlelerin etkisiyle kupkuru olurken içime o zehirli korku rohumu ekilmişti bile. Buna rağmen ona hiç belli etmeyip, hatta bir de alaycı bir şekilde gülerek ayrıldım yanından.

Bakışlarını sırtımda hissederken dönüp ona bakmadan geldiğim yollar-
dan geçtim. Telefonumu yeniden teslim alıp hiç oyalanmadan karakoldan ayrıldım. Gözlerim etrafta gezindi. İlerideki bankta oturan babamı görünce yanına gittim. Karakola gelmeden önce hastanede yaralarına baktırmış, karakola öyle gelmişti. O da ifadesini verip Cihangir’den şikâyetçi olmuştu. Şimdi de bankta oturmuş, beni bekliyordu.

Saatimi kontrol ettim. Ne olursa olsun Cihangir’e verdiğim sözü tutup onu yarım saat daha burada tutmalıydım.

Yanına gittiğimde hiçbir şey söylemeden banka oturdum. Dönüp yüzüne bakmaya cesaret edemedim boş boş karşıdaki caddeye doğru baktım.

“En başından beri planladığın bu muydu?” diye sordu. “Polisin geleceğine güvenerek mi onu benim yanıma getirdin?”

Başımı sallamakla yetindim.

Sustu birkaç saniye. Sonrasında söylediği ilk şey, "Gidelim mi artık?" oldu.

"Bana anlatman gerekenler var," dedim. Hâlâ yüzüne bakmıyordum.

"Biliyorum ama gittiğimiz yerde-"

"Burada," diye kestim sözünü bakışlarımı yüzüne çevirirken. "Burada konuşalım."

Çaresizce başını salladı. "Peki."

Susup bekledim konuşmasını çünkü bir şeyler anlatması için soru sormama gerek yoktu.

"Bilmeni istediğim ilk şey, senden hiçbir zaman vazgeçmediğim, Cemre. Seni onun eline bırakmadım, asla yapmam böyle bir şey."

Sinirle güldüm. "Adresi bile verdirtmedin bana. Amcamlara da güvende olduğumu söylemişsin, onlar bile beni senin yüzünden aramamışlar."

"Ben senin nerede olduğunu biliyordum zaten. Bu yüzden sana nerede olduğunu söylemene izin vermedim. Amcamlara da güvende olduğunu söyledim çünkü seni ararlarsa onlar da tehlikeye gireceklerdi, bunu istemedim. Bu zamana kadar polisi de aramadım çünkü o adamları polislerin durdurmayacağını biliyordum. Sana yardım edemeyeceğimi söylememin nedeni, sana her şeyi zorla söyletiyorlar zannetmemdi. Benimle konuşurken o adamların yanında olduğunu düşündüm. Eğer senden vazgeçtiğimi düşünürse seni bırakır sandım. Bak düşündüğüm gibi de oldu, seni bıraktılar. Zaten bırakmasalardı ben seni almaya gelecektim. Seni bir şekilde oradan kurtaracaktım. Ben senden nasıl vazgeçebilirim kızım?"

Söylediği her şey aslında mantıklı geliyordu. Sözleriyle yaptıklarını birbirlerine bağlayabiliyordum ama kalbim inanmıyordu bu sözlerle ve bu yüzden bile kendimi suçlu hissediyordum.

"Bu adam neden senden bu kadar nefret ediyor?" diye sordum hislerimi belli etmemeye çalışarak.

"Sana hiçbir şey anlatmadı mı?"

"Bana sadece senin, onun kız kardeşine zarar verdiğini söyledi."

"Sana yemin ederim kızım, o kıza ben hiçbir şey yapmadım. Beş sene önce oldu her şey," diye girdi konuya. "Her şey sadece bir kazaydı."

"Kaza mı? Ne kazası?"

"Beş yıl önce en son Türkiye'ye geldiğimde bir kaza oldu. Yemin ederim suçlu ben değildim, ben sadece yolumda gidiyordum. Karşıdan gelen

araba çarptı bana. Sonradan öğrendim, arabanın içinde o kız varmış. Daha on yedi yaşındaydı, ehliyeti bile yokken araba kullanıyordu. Bana hiçbir şey olmadı ama o kız ağır yaralandı. İyileştiğinde ayaklarını kullanamıyordu. Abisi bunun için beni suçladı, ölümle tehdit etti. Korktum kızım, çok korktum. Bu yüzden anneni de alıp gittim buradan. Sen amcanın kızı olarak görünüyordun, bu yüzden seni bulacakları aklıma hiç gelmedi. Eğer senin peşinde olduklarını bilseydim canım pahasına korurdum seni.”

Ne yani her şeyin sebebi bir trafik kazası mıydı? Cihangir’in öfkesinin nedeni bu muydu? Evet, belki kardeşinin hayatı mahvolmuştu bu kazayla ama yine de bu öfkesine bir neden değildi. Hem de suçlu taraf kardeşiyken.

Bu hikâyede bir eksiklik vardı ve tamamlayacak kişinin babam olmadığını çok iyi biliyordum. Bu yüzden sormadım, soramadım. Kandırılmaktan korktum. Çünkü ona yeniden güvenmeyi o kadar çok istiyordum ki beni kandırmasına izin verebilecek durumdaydım şimdi.

Karakolun kapısına doğru baktım. Bu tarafa doğru ne gelen vardı ne de giden. Cihangir yapmayacaktı belli ki şikâyet etmeyecekti babamı.

Arkama yaslandım. “Şimdi ne yapacağız?”

“Buradan gideceğiz ve o adam bizi hiçbir zaman bulamayacak.”

“Ya amcamlar, onlara ne olacak?”

“Neredeler şimdi?”

“Onların hiçbir şeyden haberi yok ama Damla’nın var. Onları tatil bahanesiyle şehir dışına götürdü. Şimdilik güvende sayılırlar.”

“Ben konuşacağım onlarla da. O adam bizi bulamadan gideceğiz buradan. Sen bundan sonrasını bana bırak.”

Saatte baktım, on beş dakika geçmişti bile. Sadece bir on beş dakikaya daha ihtiyacım vardı. İleride simit satan bir amca görüp bunu kullanmaya karar verdim. “Acıktım ben.”

Babam baktığım yeri fark etmiş olacak ki, “Simit alayım hemen,” diyerek ayaklandı ve simitçiye doğru gitti.

O giderken cebime sakladığım telefonu çıkararak Damla’ya mesaj attım.

Cemre: Her şey yolunda gitti. Polis tam zamanında gelip Cihangir’i yakaladı.

Mesajı gönderdikten sonra bir kez daha karakolun kapısına baktım. Hâlâ bir hareketlilik yoktu.

Bir süre sonra babam yeniden yanıma döndü. Elindeki simidi uzattığında aldım. On beş dakikayı doldurmak için bilerek yavaş yavaş yedim. Hatta öyle ki on beş dakikayı bile geçti ancak kimse gelmedi, hiçbir şey olmadı. Cihangir kararını vermişti sanırım.

“Gidelim mi artık?” diye sordu babam elimdeki simidin bittiğini görünce.

Daha fazla beklemeye gerek duymayıp, “Gidelim,” dedim ve ayağa kalktım. Doğrudan ilerideki arabaya doğru gidince ben de peşinden ilerledim.

Birlikte arabaya bindiğimizde, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Arabayı çalıştırırken cevapladı sorumu. “Güvenli bir yer var, şimdilik oraya gideceğiz. Sonra da amcanların yanına gider, her şeyi anlatırız.”

Tüm yol boyunca pencereden dışarıyı izledim. Babam sessizce arabayı kullanıyor, bense aklımdaki bin bir soruyla boğuşuyordum. Şehir yavaş yavaş geride kalırken yol kenarındaki binaların yerini ağaçlar ve tarlalar almıştı.

Babamın yüzündeki endişeli ifadeyi, direksiyonu sımsıkı tutuşunu camdaki yansımasından görüyordum. Belli ki o da benim gibi ne olacağını, nereye gittiğimizi, başımıza neler geleceğini düşünüyordu.

O esnada ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum; belki bir saat, belki de iki. Bu saatlerin sonunda vardığımız yer ormanın içindeki bir ev oldu. Daha önce buraya ne onunla ne de amcamlarla geldiğimizi hatırlıyordum. “Burası kimin evi?”

“Bir arkadaşımın evi. Ona kalacak yere ihtiyacım olduğunu söyleyince burada kalabileceğimi söyledi.”

Başka bir şey sormaya gerek duymadan arabadan indim ve evin kapısına doğru yürüdüm. Kapının önüne gelince durup babamın kapıyı açmasını bekledim. Ardından babam kapıyı açınca içeriye girip etrafa baktım. “Burası çok soğuk.”

Hızlıca şöminenin önüne gitti. “Ben hallederim şimdi. Sen otur dinlen biraz.”

İlerideki koltuğa gidip oturdum. “Çok kalmayalım burada, annemin yanına gidelim.”

“Yarın akşam çıkarız yola, merak etme.”

“Neden o kadar bekliyoruz ki?”

“Yarın halletmem gereken birkaç iş var. Sabah hallederim, akşam da yola çıkarız.”

Cihangir yarına kadar çıkmazdı, değil mi? Yok canım verdiğim o ifadenin sonra o kadar da çabuk kurtulamazdı. Bu kadarı mümkün değildi. *Yani umarım mümkün değildir.*

Babam şömineyi yaktıktan sonra karşımdaki koltuğa oturdu. Yüzünün hali içimi acıtıyordu. “Çok acıyor mu?” diye sordum dayanamayarak.

“Yok, fazla değil. Hastanede krem sürmüşlerdi, o iyi geldi. O adamdan kurtulduk ya yeter, gerisi önemli değil.”

“Kurtulmadık baba. Türkiye’den ayrılana kadar da kurtulmuş olmaya-
cağız.”

“O girdiği yerden biraz zor çıkar artık kızım. Sen hiç korkma.”

“O belli olmaz, bir yolunu bulup çıkar o adam baba. Çıkamasa bile gitmemize engel olmak için elinden geleni yapar. Bir sürü adamı var, peşimize takıp başımıza bela eder. Bu yüzden bir an önce kaçıp gitmeliyiz buradan.”

“Yarın işlerimi halledeyim gideriz.”

Hâlâ işten bahsediyordu. Olan biten bu kadar şeyden sonra nasıl böyle rahat davranabiliyordu, aklım almıyordu.

Babam telefonu ile ilgilenirken dizlerimi koltuğa çekip sarılarak başımı dizlerimin üzerine koydum.

“Yorgunsan uyu biraz, arkada yatak odası var,” dedi.

Başımı kaldırmadan cevap verdim. “Böyle iyi.”

Babam başka bir şey demediğinde gözlerimi kapattım. Korkuyordum ama bunun için kendimi kötü hissetmiyordum. Kötü hissetmemin tek nedeni içimdeki suçluluk duygusuydu. Yanlış bir şeyler yapmış gibi hissediyordum kendimi ve bu his içimde büyüdükçe delirecek gibi oluyordum.

Ne kadar öyle oturdum bilmiyordum. Sırtım ağrımaya başladığında kalkıp evin içinde biraz gezindim. Gözüm sürekli kapıda, penceredeydi. Babama belli etmemeye çalışıyordum ama Cihangir’i kendi gözlerimle o parmaklıkların arkasında görsem de her an bir yerden çıkıp gelecekmiş gibi hissediyordum. Çünkü oradan ayrılmadan önce söyledikleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Kendimi en güvende hissettiğim anda hesap soracağını açık açık söylemişti. Bu kadar erken olmayacağını bilsem de kalbime ektiği o zehirli korku tohumu çoktan içime kök salmıştı bile. Söküp atmak da o kadar kolay değildi.

Bu korkunun gerginliğini bir türlü üzerimden atamazken akşamı ettim. Babamın hazırladığı yemekten birkaç lokma zorla yedikten sonra biraz yalnız kalmak isteyip yatak odasına geçtim.

Yatağa girmeden önce pencereye yaklaşıp son bir kez etrafı kontrol ettim. Kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra ise yatağa geçip uzandım.

Yarına dair umutsuzluğumun ve belirsizliğin ağırlığı altında ezilirken uykunun beni tüm bu düşüncelerden uzaklaştırmasını diledim. Bilincim yavaş yavaş kaybolurken son bir umut kırıntısıyla uykuya teslim oldum. Belki de yarın her şey daha iyi olurdu.

Dışarıdan gelen seslerle gözlerimi araladım. Gerçekten seslerin geldiğini, dışarıda biri olduğunu anlayınca uykulu uykulu telaşla ayağa kalktım ve koşarak pencereye gidip dışarıya baktım.

Babamın telefonda biriyle tartıştığını görünce rahat bir nefes aldım. Bir an Cihangir geldi zannetmiştim. Resmen bu adam yüzünden paranoyak olmuşum.

Pencerenin kenarından geri çekildim. Odadan çıkıp doğruca banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra banyodan çıkıp salona geçtim. Babamın hâlâ eve girmediğini fark edince kapıya doğru yürüyüp evden çıktım. Ancak ses edip kendimi fark ettirmek yerine sessiz kalıp onu dinlemeyi tercih ettim.

“Bana söz vermiştin!” diye bağırdı ve karşısındaki her ne söylediye aynı öfkeyle devam etti konuşmasına. “Beni bu şekilde yalnız bırakamazsın! O adamın ne kadar tehlikeli olduğunu ikimiz de biliyoruz!”

Sanırım Cihangir’den bahsediyordu ama onu yalnız bırakan kimdi, onu anlayamamıştım.

“Yakalandığını ben de biliyorum ama oradan çıkar çıkmaz tekrar peşimize düşecek.”

Gerçekten de Cihangir’den bahsediyordu.

“Tamam, yine arayacağım ben seni,” dedi. Karşısındakinden cevap almış olacak ki telefonu kulağından indirip cebine koydu. O esnada arkasını dönüp beni görünce şaşırır gibi oldu ama yine de kendini çabucak toparlayıp yanıma geldi. “Cemre?” derken yanıma ulaştı. “Sen beni mi dinliyordun?”

“Hayır, şimdi geldim. Kiminle konuşuyordun?”

“Annenle.”

Yalan söylüyordu.

“Ne konuşuyordunuz?”

“Hiç, öyle konuşuyorduk işte,” diye geçiştirmeye çalıştı beni.

“İyi miymiş annem?”

“İyiymiş, bizi bekliyor. Neyse, hadi gel kahvaltı edelim. Çok işim var benim, gideceğim,” deyip önden yürüdü.

Neden yalan söylüyordu bana? Ne saklıyordu benden? Niye yapıyordu bunu?

Eve girecekken durup yeniden bana döndü. “Hadi gelsene.”

Peşinden yürüyüp arkasından ben de eve girdim. Artık emindim; Cihangir’le arasındaki şey, dün bana karakolun bahçesinde anlattığı kadar basit olamazdı. Babam bir şeyler saklıyordu ve o her neyse benim bunu bir an önce öğrenmem gerekiyordu.

Hızlıca yaptığı kahvaltının ardından üzerini değiştirmek için odaya gince masanın üzerindeki telefonunu aldım. Son aramalara girip bahçede konuştuğu kişinin numarasını buldum. Koray Bey diye kaydetmişti adamı.

Belki lazım olur diye adamın numarasını kendi telefonuma kaydettikten sonra babamın telefonundan mesaj bölümüne girerek adamın numarasını buldum. Tek bir mesaj vardı. Adam, babama bir adres atmıştı ve altına *kızın bu adreste yazmıştı*. Babam o mesaja cevap dahi vermemişti.

Bakacak bir şey kalmadığından telefonun tuş kilidini kapatıp tekrar aldığı yere bıraktım. Muhtemelen bu adam, Cihangir konusunda babama yardım ediyordu ama kim olduğunu ve babamın neden bu adama güvendiğini anlayamamıştım.

“Ben gidiyorum, Cemre,” diyen babama baktım. Odadan çıkmış, kapıya doğru yürüyordu.

“Telefonunu unuttun.”

Hızlıca yanıma gelip telefonu aldı. “Sen de hazır ol. İşim bitince hemen geleceğim, gideceğiz buradan.”

“Tamam,” dedim sadece. O da başka bir şey demeden evden çıkıp gitti.

Babamın konuştuğu adam aklımı karıştırıyordu. Eğer iyi biri olsaydı ve gerçekten babama yardım ediyor olsaydı babam onunla konuştuktan sonra bana annenle konuşuyordum diye yalan söylemezdi. Yutkunup derin bir nefes aldım. Gerginliğimin bütün vücuduma yayıldığını hissedebiliyordum.

Pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Etrafımızdaki orman her zamanki gibi sessizdi. Sadece rüzgârın, ağaçların hışırtısı ve uzaktan gelen kuş sesleri duyuluyordu. Bu sessizlik, içimdeki gürültüyü daha da artırıyordu. Boğazımdaki kurulukla mutfığa gidip bir bardak su doldurdum. Koltuğa

oturup bardağı masaya bıraktım ve dışarıyı dinlemeye başladım. En ufak bir çıtırtı bile irkilmeme yetiyordu. Sürekli içimde hissettiğim huzursuzluk, bir an olsun beni rahat bırakmıyordu ve zaman geçmiyordu sanki. Saniyeler bile dakikalar gibi uzuyordu.

Oturduğum yerde korku içinde bekliyordum. Bazen kalkıp evin içinde gezinsem de bir türlü zaman akıyordu ve hâlâ gelen giden yoktu. Babam ne zaman gelecek diye düşünürken saate bir daha baktığımda öğlen üç olduğunu gördüm. Bu kadar geç kalacağını tahmin etmemiştim. Artık daha fazla dayanamayacağımı hissedip aramak için cebimden telefonumu çıkardığımda sessizliği delen, uğultulu bir ses duyuldu.

Ormanlık alanın bu ıssızlığını bozan, uzaklardan gelen bir araba sesi oldu. Kalbim göğüs kafesimi döve döve yerinden çıkacak gibi olurken, duyduğum ses giderek yaklaştı.

Yerimden fırlayarak pencereye gittim. Gördüğüm manzara, içimdeki bütün kanı çekip almıştı sanki. Bahçede arka arkaya durmuş, dört siyah araba vardı ve hepsinden adamlar iniyordu.

Eğer gelen Cihangir ise köşeye sıkışmıştım ve kaçacak tek bir yerim dahi yoktu.

Bu düşünce nefesimi keserken en öndeki arabanın kapısı açıldı ve içinden babam indi. Onu gördüğümde içime ansızın dolan derin nefesle kaslarımın gevşediğini hissettim. Bütün vücudumu saran o buz gibi korku, yerini yavaş yavaş bir rahatlamaya bırakmıştı.

Donakalmış bir şekilde bakmaya devam ederken aynı arabadan uzun boylu, beyaz tenli, genç bir adam inerek babamın yanına geldi. Adamı görünce rahatlamam yerini daha karmaşık, daha büyük bir endişeye bıraktı.

Pencerenin kenarından çekilerek hızlıca gidip kapıyı açtım. Babam ve kim olduğunu bilmediğim adam yanıma geldiklerinde sadece babama bakıyordum.

Bir açıklama yapmak yerine, "İçeriye girelim," dedi.

Yanındaki adama gözümün ucuyla bakıp itiraz etmeden içeriye geçtim. Onlar da peşimden gelmişlerdi. Babam yanıma ulaştınca, "Biraz konuşalım mı?" diye sordum.

"Sonra konuşuruz."

Aldığım bu cevapla kaşlarım çatıldı.

"Sonrası yok, şimdi konuşalım," dedim ısrarla. Babam bir şey söyleyecekken yanımızda duran adam araya girdi.

“Sen git kızınla konuş, Engin. Ben bekliyorum burada sizi, acelemiz yok,” dedi ve gidip salondaki koltuğa oturdu.

Babam, “Tamam Cemre, gel konuşalım,” deyip odaya doğru yürüyünce salonda oturan adama son bir kez baktım ve hızlıca yatak odasına gittim.

Odaya girer girmez karşısında durdum. “Neler oluyor, bana da anlatacak mısın? Hani gidecektik buradan? Hem bu adam da kim?”

“Gideceğiz, Koray Bey de buraya bunun için geldi zaten. Bize yardım edecek.” Bu cevapla salondaki adamın, babamın sabah telefonda konuştuğu ve benim mesajlarını okuyup numarasını aldığım adam olduğunu anlamam hiç de zor olmadı. “Tabii sen tanımıyorsun, o yüzden böyle şaşırdın. Koray Bey seni bulmamda bana çok yardım etti.”

“Beni sen bulmadın baba.”

“Cemre, bu konuyu konuştuk seninle kızım. Sen eğer o evden çıkmayı saydın biz senin için gelecektik zaten. Senin Cihangir’in yanında olduğunu da Cihangir’in evinin adresini bulan da Koray Bey’di.”

“Kim peki bu Koray Bey? Sen nereden tanıyorsun onu?”

“İş ortaklığımız var.”

“İş ortağın neden bizim hayatımızla bu kadar ilgileniyor?”

“Sen bana hesap mı soruyorsun?” diye çıkıştı bir anda.

“Hesap sormuyorum, sadece merak ettiklerimi soruyorum. Sanki sürekli benden bir şeyler saklıyormuşsun gibi hissediyorum.”

“Senden bir şey sakladığım yok. Koray Bey bizimle ilgileniyor çünkü seni ararken yardıma ihtiyacım olduğunu fark edip bize yardımcı oldu.”

Bu cevap beni hiç tatmin etmezken bir yandan da çok büyük bir şüpheye düşürdü. “Karşılığında ne istedi senden?”

“Adamın kapının önünde onlarca adamı ve bir sürü arabası var. Bunlar sahip olduklarının yüzde biri bile olabilir hatta. Onun gibi biri benden ne isteyebilir?”

“Bilmiyorum,” dedim. Karşılıksız yardım edecek olması çok da mantıklı gelmiyordu.

“Korkman gereken hiçbir şey yok. Koray Bey iyi biri ve bize yardım ediyor. Sen de hiç değilse adama bir teşekkür et,” deyip kapıya doğru yürüdü. Tam dışarıya çıkacakken durdu ve bana baktı. “Hadi gel peşimden.”

Sıkıntıyla ofladım ve peşinden odadan çıkıp yanlarına gittim.

Ben salona gidince adam ayağa kalktı ve yanıma gelerek elini uzattı. “Pek de iyi bir şekilde tanışamadık ama olsun, Koray ben.”

Uzattığı elini tuttum. "Cemre," deyip hemen elimi geri çektim ve gidip babamın yanına oturdum.

"Başka bir yere kaçmanıza gerek yok," dedi Koray geçip karşımızdaki koltuğa otururken. "Ben gereken her şeyi yapacağım, o adam artık size zarar veremez."

"Siz ne yapabilirsiniz ki?" diye sordum.

"Tahmin edebildiklerinden daha fazlasını."

Bu kibirli tavırları sinirlerimi bozarken babamın telefonu çaldı. "Ben hemen geliyorum," deyip ayağa kalktı ve telefonla konuşmak için bahçeye çıktı. Babam çıkar çıkmaz tekrar adama baktım.

"Kimsin sen?" diye sordum anında.

Başını kaldırıp yüzüme baktığında şaşkın olduğunu fark ettim.

"Anlamadım?"

"Kimsin diyorum, bize neden yardım ediyorsun?"

"Baban benden yardım istedi ben de ona-"

Cümlesini tamamlamasına izin vermedim. "Yalan söyleme, hiç kimse karşılığında bir şey almadan bu kadar tehlikeli bir işin içine girmez."

"Size karşılıksız yardım ettiğimi de nereden çıkardın?"

Tam da tahmin ettiğim gibi babam yine yalan söylemişti. "Ne istedin babamdan karşılığında?"

"Hiçbir şey."

"Hem karşılıksız yardım etmiyorum diyorsun hem de hiçbir şey istemedim diyorsun. Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya?"

"Karşılığında babandan hiçbir şey istemedim. Çünkü babanla bir işim yok, benim işim Cihangir'le."

"Cihangir mi? Tanıyor musun onu?"

"Tanıyorum," derken ses tonu bile değişmişti.

"Hı," dedim bütün taşlar yerine oturunca. "Düşmanımın düşmanı dostumdur yani, öyle mi?"

"Sayılır."

Bu cevabı bile güven vermiyordu, sırf beni kandırmak için uyduruyor dahi olabilirdi. Hatta çok büyük bir ihtimalle tamamen uyduruyordu bunu.

"Babamla nasıl tanışınız peki?" diye sordum şüpheyle. Cihangir'in düşmanıysa babamla ne işi olabilirdi ki? Nereden tanışmış, nasıl bu kadar samimi olmuşlardı? Hepsi çok mantıksız şeylerdi.

“Ben sana tam olarak neyin hesabını veriyorum? Hem size yardım etmeye çalışıyorum hem de suçlu muamelesi görüyorum!”

“Sen bize yardım falan etmeye çalışmıyorsun, sen bizi kullanmaya çalışıyorsun resmen!”

“Öyleyse ne yapacaksın? Benden başka çareniz mi var sanki?”

“Var,” dedim düşünmeye gerek dahi duymadan.

“Öyle mi, neymiş o? Ben pek göremiyorum da,” diye sorarken oturduğu koltukta geriye doğru yaslandı ve ellerini göğsünün altında birleştirdi.

“Buradan kaçıp Cihangir’in bizi bulamayacağı bir yere gitmek.”

“Çare dediğin şey bu mu? Hayatının sonuna kadar korkak gibi kaçmak mı? Hem nereye kadar kaçabilirsin ki?”

“Sen bizi nereye kadar koruyabilirsin ki? Hayatımızın sonuna kadar mı?”

“Cihangir’in hayatının sonuna kadar diyelim,” dedi nedensiz bir keyifle. “Emin ol, o da çok uzak sayılmaz.”

Açıkça onu öldüreceğini iddia ediyordu ve babam da bu adama güveniyordu, öyle mi? Cihangir’in bile bu adamdan daha güvenilir olduğuna yemin edebilirdim. En azından onun derdi de yapacağı şey de belliydi. Bunun ne olduğu bile belli değildi.

Babam yeniden salona girerken, “Ne konuşuyordunuz?” diye sordu ve yanıma oturdu. “Koray Bey sana bir şeyler anlattı mı?”

“Kaçmamıza gerek olmadığını söyledi.”

“Ne diyorsun peki?”

“Tamamen saçmalık,” dedim. “Kaçıp kurtulmak varken ne diye korku içinde yaşayalım ki? Bence hemen şimdi kalkıp ilk uçakla gitmeliyiz buradan.”

“Bu Cihangir senin gözünü bayağı korkutmuş belli ki,” dedi Koray alay edercesine.

“Sorunun sadece Cihangir olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? Senin bizi kullanmaya çalışman da başlı başına bir sorun!”

“Cemre yeter!” diye çıkıştı babam.

“Ne yeter baba ya? Başımıza neler geldi ama sen hâlâ böyle insanlara mı güveniyorsun? Zaten çok düzgün biri olsaydı Cihangir’le bir sorunu olmazdı, onu tanımazdı bile! Ki bunun bile doğru olduğundan şüpheliyim,” diye bağırdım.

Koray ayağa kalktı. “Ben bahçedeyim,” deyip kapıya yöneldi.

O giderken babamın öfkeli gözleri, gözlerimi buldu. "Çocukluk yapmayı, inat etmeyi bırak artık!"

Ayağa kalktım. "Çocukluk mu? Sen buna çocukluk mu diyorsun baba? Adam bizi resmen kullanmaya çalışıyor, bunu saklamıyor bile! Nasıl güveniyorsun ona?"

"Ama bizi kurtaracak da!"

"Cihangir'i öldürerek mi?"

Koray'ın bu kadarını söylemiş olması, bir anlığına onu şaşırttı ama kendini çabucak topladı. "Nasıl olacağının hiçbir önemi yok!"

"Nasıl böyle bir şey söylersin sen ya? Nasıl bu kadar umursamaz olursun?"

"Cihangir'e ne olacağı neden bu kadar umurunda?" diye sordu şüpheyle.

O şüphe beni daha da öfkeliendirdi. "Ona ne olacağı umurumda falan değil baba! Konu o da değil zaten! Konu bizim yüzümüzden birinin ölebileceği gerçeği! Sen bunu nasıl kabulleniyorsun? Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun!"

"Eğer o ölmezse ben öleceğim. Bugün, yarın ya da birkaç yıl sonra bir şekilde bulacak bizi ve istediğini yapacak. Söyle bana, hangisini tercih edersin?"

Sustum, cevap veremedim bu kez.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi benden cevap alamayınca. "Bu yüzden sus ve kabullen! Başka çaremiz yok!"

"Ben burada kalmak istemiyorum. Sen bu adamla istediğini yapabilirsin ama ben yokum."

"Ne? Ne demek bu şimdi?"

"Ne yapacaksanız, ikiniz yapın. Beni bulaştırmayın. İlk uçakla annemin yanına gideceğim. Sen istersen kal burada, o adamla ne planlıyorsanız onu yapın!"

"Cemre, kızım..."

"Adamı ben öldürecek değilim ya, bana ihtiyacınız yok! Eğer gerçekten her şey yoluna girerse annemle birlikte dönerim ama her ne olarsa, onlar gerçekleşirken burada olmak istemiyorum."

"Hiçbir yere gidemezsin!" diye çıktı yeniden. Bu kez sesi daha yüksek çıkmıştı.

"Sebep?"

"Sen daha havaalanına ulaşmadan yakalarlar çünkü seni!"

“Baba...”

“Burası Koray Bey’in evi, Cemre. Bu yüzden bizi bulamıyorlar. Onunla olabileceğimiz akıllarının ucundan bile geçmiyor. Dün senin de dediğin gibi o adamın içeride olması hiçbir şeyi değiştirmiyor. Dışarıda bir sürü adamı var ve çoktan bütün otogarlarda, havaalanlarında bizi aramaya başlamışlardır bile! Artık buradan ayrılmam mümkün değil! Tabii tekrar o adamın yanına dönmeyi göze alabiliyorsan dene bir şansını!”

Sinirden dolan gözlerime engel olamazken karşımda bana çok yabancı bir adam varmış gibi hissediyordum. Sanki babam değildi o benim. Tanıdığım adam değildi. Bambaşka biri vardı karşımda.

“Şimdi aklını başına topla, otur oturduğun yerde! Güvende olduğumuz tek yer burası!”

Sustum, cevap veremedim.

“Ben, Koray Bey’i gönderip geliyorum!” deyip evden ayrıldığında arkamdaki koltuğa oturdum. Sinirle koltuğa vururken gözyaşlarım akmaya başladı.

Çok geçmeden bahçeden araba sesleri geldi, sonra o sesler uzaklaştı. O adamın adamlarını da alıp gittiğinden emin olduğumda ayaklandım. Girişteki askıda olan montumu alıp evden çıktım.

Babam beni fark eder etmez hızla yanıma geldi. “Cemre, ben sana...”

“Bir yere gittiğim yok! Sadece biraz hava alacağım! O da tehlikeli değildir herhalde! Burası Koray Bey’in evi ya hani, güvenlidir!”

“Kızgın olduğunun farkındayım ama ben en doğrusunu yapmaya çalışıyorum! Sen de yakında anlayacaksın beni.”

“Umarım,” dedim aslında buna dair hiç umudum yokken. “Umarım pişman olmazsın.”

Sıkıntıyla ofladı. “İleride bir benzinlik var, gidip yiyecek bir şeyler alacağım. Sen de gel istersen.”

Dilimi damağıma çarpıtarak cıkkladım. “İstemiyorum, ben biraz dolaşıp eve gireceğim zaten.”

“Çok uzağa gitme yine de.”

“Gitmem,” deyip uzaklaştım yanından.

Babam arabasına doğru giderken ben de ilerideki ağaçlık alana doğru yürüdüm. Tam o esnada ileriden gelen arabaları gördüm. “Geri dönüyor beyefendi, bakalım bunun altından ne çıkacak!”

Kendi kendime söylenirken, babam da arabanın kapısını açmış bir şekilde durarak geri dönen arabalara bakıyordu. Az sonra o arabalar durduğunda ve en öndeki arabanın kapısı açılıp içinden biri indiğinde gözlerim yerlerinden çıkacakmış gibi irileşti. Çünkü arabadan inen kişi, Cihangir'den başkası değildi.

Olduğum yere çivilenmiş gibi hareket dahi edemedim. Arabadan inen Cihangir babamın ileride oluşunu bile umursamadan yalnızca bana bakarken, korkumu da şaşkınlığımı da bastırıp babama yöneldim. Onlardan önce babamın yanına ulaşmalıydım. Arabaya binerek buradan kaçmayı planlarken, babamın o arabaya binip yanına ulaşmamı beklemeden uzaklaşması bir oldu.

Bense öylece arkasından bakakaldım.

“Baba.”

Bu kelime hayal kırıklığıyla dudaklarımdan dökülürken ondan geriye sadece son hız sürdüğü arabanın tozu kalmıştı.

Gözlerim dolarken boğazım düğüm düğüm oldu. Sadece durdum ve arkasından öylece baktım.

Cihangir'in adamlarının bazıları arkasından ateş edip, bazıları da kendi arabalarına binip peşinden giderken olanlar umurumda bile değildi. Umurumda olan tek şey, ben buradayken gidiyor olmasıydı. Oysa ona doğru koştuğumu da görmüştü. Sadece birkaç saniye bekleyecekti.

Gözümünden bir damla yaş aktı acıyla. Bağıra çağıra ağlamak isterken çoktan gözden kaybolmuş olan babamın arkasından bakmaya devam ettim.

O esnada üzerimde birinin bakışlarını hissedip Cihangir'e doğru baktım. Gözleri üzerimdeydi. Kaçıp giden babam umurunda bile değilken orada durmuş, beni izliyordu. Acı çektiğimin farkındaymış gibi gelmiyordu yanıma.

Gözümünden akan yaşları hızla sildim. Hâlâ babamın yaptığının ağırlığı omuzlarımdayken kurtulmam gerektiğini düşündüm. Benim de bir şey yapmam lazımdı, öylece ona teslim olamazdım ki.

Ben daha bunu düşünürken Cihangir'in bana doğru bir adım attığını fark ettiğim an, tek bir saniye bile olsun düşünmeden arkamı döndüm ve ormana doğru koştum.

“Cemre!” diye bağırdı arkamdan. Dönüp bakmadan tüm gücümle koşmaya devam ettim. Arkama dönmesem de adamlarıyla peşimden geldiğinin farkındaydım.

“Cemre dur!” diye bağırdı Cihangir bir kez daha. Sanki kendisi dur dediğinde duracaktım. Hem bu kez durmam mümkün değildi. Durmam demek, ölmem demekti. Bu kez yakalanamazdım çünkü yakalanırsam ona yaptığım o kadar şeyden sonra kesin beni öldürürdü. Elinden kurtulmam mümkün değildi.

Sürekli sağa sola doğru yön değiştirerek koşmaya devam ettim belki izimi kaybederler diye ama olmuyordu, hâlâ peşimdeydiler. Buna rağmen pes etmedim, nereye gittiğimi bile bilmiyorken koştum. Nefesim kesildi ama yine de durmadım, durmamaya da kararlıyım. Fakat bu hızda koşmaya devam ederken kendimi bir anda boşlukta buldum. Sanki bir anda yer ayaklarımın altından çekilip alınmıştı.

Zemine çarptığım ilk an, “Ah!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar ve çok sert çarptığım başımı tuttum. Bir yandan yerde acı çekerken, bir yandan da nereye düştüğüme bakındım. Bir çukurun içinde olduğumu fark edip öfkeyle toprağa vurdum.

“Kahretsin!” diye bağırdım ancak duyduğum ayak sesleriyle hemen sessizleştim. Doğrudum ve çukurun bir köşesine sindim. *Belki beni burada görmez ve geçer giderler* diye düşünürken bir yandan da gözyaşlarımı sildim.

Bir süre sessizce durdum. Beklerken dişlerimi sıkmaktan çenem ağrı-mıştı ama yine de sıkmaya devam ettim. Çünkü düştüğüm için her yerim ağrıyordu ve bununla ancak böyle başa çıkabiliyordum.

Kendimi sıkmaya, sessizce acımla başa çıkmaya çalışırken biri dilini damağına çarpıtarak birkaç kez cıkladı. Hızla başımı kaldırdığımda Cihangir’i gördüm. Çukurun başında ellerini cebine koymuş, bana bakıyor ve aynı sesi çıkarmaya devam ediyordu. Kaçacağım yer kalmadığından çaresizce ona baktım sadece. Bu sefer gerçekten her şey bitmişti.

“O kadar kaçıp bu şekilde yakalanmak sinir bozucu olmalı,” dedi alayla.

Hissettiğim çaresizliği anında bastırdım ve öfkem gün yüzüne çıktı. “Emin ol, senin kadar sinir bozucu değil.”

Tek kaşını kaldırıp alaycı bir şekilde konuşmaya devam etti. “Şimdi seni burada bırakıp gitsem ne olur sence?”

“Kurtulurum senden!”

“Doğru kurtulursun, hem de sonsuza kadar. Çünkü eminim burada tek başına ölüp gidersin.”

“Senin elinde ölmektense burada tek başıma ölmeyi tercih ederim. Nefret ediyorum senden!”

"İster nefret et, ister sev. Hiç önemli değil ama unutma şu an burada sana benden başka yardım edecek tek bir kişi bile yok."

"Senden yardım isteyen de yok."

"Şimdi sana iki seçenek sunacağım," dediğinde eğleniyor olduğu her halinden belliydi. "Ya benden yardım ister buradan çıkarsın ya da seni burada bırakıp giderim."

Hiç düşünmeden cevap verdim. "Git."

"Bu kadar acele cevap verme. Önce bir düşün bu çukurdan tek başına çıkma şansım var mı diye."

Düştüğüm yere tekrar baktım. Ne yazık ki doğruyu söylüyordu. Buradan tek başıma çıkmam mümkün bile değildi.

"Söyleyecek bir şeyin yoksa gidiyorum ben."

"Git!" dedim bir kez daha.

"Sen bilirsin," derken arkasına baktı. "Geri dönüyoruz," demesiyle birden fazla kişinin ayak sesi duyuldu. O sırada Cihangir yeniden bana döndü. "Sen de takıl buralarda," derken resmen benimle dalga geçiyordu.

"Aptal!" dedim arkasından sessizce.

Beni umursamadan gözden kayboldu fakat sesleri hâlâ geliyordu. Muhemelen geri dönecekti ama bu manyak ceza olsun diye geceyi burada bile geçirtirdi bana. Bu yüzden çukura bir kez daha baktım, tek başıma çıkmam imkânsızdı. *Gere kalabilir miyim burada* diye düşündüm. Kendime *kesinlikle hayır* cevabını verdiğim an gururu falan bıraktım ve sesler daha da uzaklaşmadan bağırdım.

"Yardım et!" dedim sadece. Yeniden dönmesini bekledim ancak gelen giden olmadı.

"Cihangir!" diye bağırdım ama yine ses gelmedi. "Bu kadar çabuk gitmiş olamaz ya," diye mırıldandım kendi kendime ve daha yüksek bir ses tonuyla bağırdım. "Cihangir yardım et!" O kadar çok bağırdım ki sesim kesildi, derin bir nefes aldım.

Bir anda, "Yardım eder misin?" dediğinde hemen sesin geldiği tarafa baktım. Yine ellerini cebine koymuş, başımda dikiliyordu.

"Senden de sana mecbur olmaktan da nefret ediyorum!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Valla ben hiçbir şey yapmıyorum, kendini bu hale hep sen düşürüyorsun."

Tartışmaya devam etmek istemeyip elimi uzattım. "Hadi, çıkar beni buradan."

Dilini damağına çarpıtarak cıkladı. “Böyle değil,” dedi. “O cümleyi değiştirmen gerektiğini çok iyi biliyorsun.”

Sinirlendim. “Yardım edecek misin, etmeyecek misin?” diye sordum. Cevap vermeyip gözlerime bakmaya devam edince, daha fazla uzatmak istemedim ve oflayarak istediğini yaptım. “Lütfen bana yardım edip buradan çıkarır mısın?”

Bir saniye bile olsun oyalanmadan başıyla onaylayarak bana doğru eğildi. “Tabii ki yardım ederim, sen yeter ki böyle güzel güzel konuş benimle.”

Bu adam gerçek bir ruh hastasıydı.

Bir yeri işaret etti. “Bak orada küçük bir delik var. Tek ayağını oraya koy, elimi tut. Ben seni çekeceğim,” deyip yere oturarak elini uzattı. Gösterdiği yere ayağımı koydum ve uzattığı elini tuttum. Daha doğrusu tiksindircesine sadece parmaklarının ucunu tuttum desem daha doğru olabilirdi.

“Düzgün tut şu elimi, düşeceksin yoksa,” deyince mecburen elini daha sıkı tuttum. O da elimi sıkıca kavrayıp beni bir kerede yukarı çekti.

Çukurdan çıkıp yere oturunca ne ona ne de bir başkasına baktım. Çünkü bu sefer hepsinden delicesine korkuyor, göz göze gelmek bile istemiyordum. Bu yüzden de onlar yokmuş gibi davrandım. Saçlarımı ucundan tutup baktığımda yüzümü buruşturdum, hep çamur olmuşlardı. Üstüm zaten berbat bir haldeydi.

Ben onunla ilgilenmesem de, “Kalk gidiyoruz,” dedi ve kolumdan tutup ayağa kaldırdı.

Kurtulma umudumun kalmaması bana yapacak bir şey bırakmadığından, onun yönlendirdiği yere doğru yürüdüm. Ölümü, onun beni öldürecek olma ihtimalini çoktan kabullenmişim. Ta ki bu karmaşa içinde atladığım şeyi fark edip denizin sesini duyana kadar.

Cihangir kolumu bir saniye bile bırakmazken, başımı çevirip diğer tarafa baktığımda uçurum olduğunu gördüm. Uçurumun tam aksi yönünde ilerliyorduk.

“Hızlı yürü biraz,” dediğinde gözlerim onu buldu. Belki de son çarem bu olabilirdi. Bu kez sonu benim için bile karanlıktı ama onunla gitmek kadar karanlık değildi.

Gözümü karartıp bunu yapabileceğime kendimi ikna ettiğim ilk an. Cihangir’in ayağının en çok acıyacak yerine, bileğine doğru tekme attım. İlk söylediği şey, “Ananı!” olduğunda canının acısıyla gevşettiği elinden kolumu kurtarıp öfkeyle bir tane de sırtına vurdum. “Anamı karıştıрма

hayvan herif!" diye bağırıp koşarak uçuruma doğru gittim ve kenarda durdum.

"Cemre!" diye bağırdı ayak bileğini bırakırken. Öfkeyle bana yöneldi ancak durduğum yeri fark ettiğinde olduğu yerde kaldı. "Ne yapıyorsun sen? Aklını mı kaybettin?" diye sordu şaşkınlığını üzerinden atıp yanıma yaklaşıırken.

"Yaklaşma!" diye bağırıp arkama baktım. Kayalık falan yoktu, atladığım an denize düşerdim. O zaman belki yüzerek kaçabilirdim. Bu saatten sonra başka çarem de yoktu zaten.

Gözümü öyle bir karartmışım ki aklıma gelebilecek her türlü olumsuzluğu, boğulma ihtimalimi, atladığımda denizin içinde bir kayaya çakılma olasılığımı, hatta suya çarpmamın etkisiyle bilincimi kaybedip suda kaybolmayı bile göz ardı ettim. Tek düşündüğüm, ondan ve bu durumdan kurtulmaktı.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu Cihangir bağırarak. "Saçmalama, gel buraya!" dedi ve biraz daha yaklaştı.

"Çok umurunda sanki!"

"Umurumda!" diye bağırdığında birkaç adım daha attı. Artık aramızda çok fazla mesafe kalmamıştı. "Umurumda Cemre, yemin ederim umurumda. Ölmeni istemiyorum. Hadi gel yanıma."

"Benim ölmem senin umurunda bile değil! Bunu zaten benimle işin bittiğinde, babamı bulduğunda sen yapacaksın!"

"Yapmayacağım," dedi bir adım daha atarken. "Yemin ederim hiçbir şey yapmayacağım, gel şimdi buraya." Konuşurken biraz daha yaklaştı. Tek bir adım daha atarsa bana ulaşacağını fark ettiğim o an, ona arkamı döndüm ve tereddüt dahi etmeden, tek kurtuluşumun bu olduğuna inanarak kendimi boşluğa bıraktım.

Bir anlığına tüm bedenim havada asılı kaldı. O son özgürlük anını yaşadığımı sandım. Ama tam düşüşe geçtiğim sırada geriye doğru güçlü bir şekilde savruldu. Cihangir beni belimden yakalayarak hızla kenardan çekip almıştı. Ne olduğunu anlamadan onun kollarının arasında buldum kendimi.

Başımı kaldırdığımda gözüm hemen az önce atlamayı düşündüğüm boşluğa takıldı. Ne yapmıştım ben? Neden yapmıştım ki bunu?

Kalbim deli gibi atarken nefesim boğazımda düğümlendi. Sanki az önce kendimi bilerek bir uçurumdan atmamışım da yanlışlıkla ayağım kaymış ve düşmüşüm gibi bir hisle titremeye başladım.

Yüzümden akan sıcak yaşları hissederken Cihangir'in sesini duydum. "İyi misin?"

Hâlâ onun kollarının arasında olduğumu, beni sımsıkı sardığını ancak fark edip telaşla ondan uzaklaştım. Titreyen dizlerimin beni daha fazla taşımayacağını hissettiğimde yere çöktüm.

"İyi misin?" diye sordu sesinde garip bir endişeyle.

Elim istemsizce ayak bileğime giderken sorusunu yanıtladım. "Bileğim acıyor."

"İyi oluyor sana! Hak ettin sen!" diye çıkıştı bir anda öfkeyle. Yaşlı gözlerim onu bulduğunda biraz önce düşmek üzere olduğum uçurumu gösterdi. "Kim dedi sana uçurumun kenarına git diye!"

Sesimi çıkarmadım.

"Ya düşseydin, ya tutamasaydım! Ne olacaktı o zaman?"

"Bağırma bana!" derken ben de bağırıyordum.

"Salak mısın sen kızım? Ne düşünüyordun oraya çıkarken?"

"Senden kurtulmayı!" diye bağırdım bileğimi ovmaya devam ettiğim sırada.

"Kendi kendini öldürerek mi benden kurtulacaksın!"

"Sanki bu çok umurundaymış gibi davranma bana!" Konuşmak için dudaklarını araladığında ne söyleyeceğini az çok tahmin edip, "Karşıma geçip *öl o zaman, umurumda mı sanıyorsun* diyen sendin hatırlarsan!" diye bağırdım.

Tek dizinin üzerine, yanıma çöktü. "Sen hiçbir şeyi unutmaz mısın?"

"Unutmam! Unutmayacağım da! Bana da aileme de yaptığın hiçbir şeyi unutmayacağım ve zamanı geldiğinde tek tek hepsinin hesabını soracağım senden!"

Bu sözlerimin onu kızdırmasını beklerken, "Eyvallah," dedi. Sözlerim hoşuna gitmiş gibiydi. "Seninle uğraşmak hiç yormaz beni."

Sinirlendim. "Sen bir de beni küçük mü görüyorsun ya?"

"Cemre," dedi derin bir nefes alırken. "Sen her şeyi yanlış anlamak için özel bir çaba falan mı sarf ediyorsun?"

Neyi yanlış anladığımı bile anlayamazken kolumdan tuttu. "Neyse kalk hadi."

Başka bir çarem ya da çıkış yolum olmadığını, bu yüzden yine onunla gitmek zorunda olduğumu çok iyi biliyordum. Bu da sinirlerimi bozuyordu ama elimden gelen bir şey de yoktu.

İstemeye istemeye kalktım ayağa. Cihangir'in gözleri üzerimde gezindiğinde istemsizce ben de kendime baktım. Üstüm başım, hatta saçlarıma kadar çamur içinde kalmıştım. Pantolonumun diz kısmı ve montumun kolu da yırtılmıştı. Bunlar yetmezmiş gibi bir de burktuğum bileğim yüzünden sağ ayağımın üzerine basamıyordum.

"Yaptığın bu kadar şeyin hesabını sormuyorsam şu halin yüzünden."

"Soracaksan sor be! Senden mi korkacağım sanki? Korksam o kadar şey yapmazdım!"

Kolumu kavradı. "Yürü Cemre, yürü. Hâlâ laf yetiştirme peşindesin," deyip adamların ilerideki yola kadar getirdikleri arabaya doğru çektiirdi beni.

Bu kez burkulan bileğim yüzünden ona ayak uyduramayıp, "Yavaş ol biraz ya, bileğim acıyor!" diye çıkıştım.

Durdu, bir de bunun için kızacak diye beklerken ayağıma doğru baktı. Sabırla bekledim kızmasını, cevap vermeye bile kendimi hazırladım hatta. Ancak o bu düşüncelerimin aksine bir anda bana doğru eğildi. Bir eli belimi, diğer eli bacaklarımı kavradı ve daha ne olduğunu bile anlayamadan beni kucağına aldı.

Kendimi aniden havada bulmak küçük bir çığlık atmama neden olurken, düşecekmiş gibi hissedip omuzlarımdan tutundum. "Ne yapıyorsun ya? İndir beni!"

"İki dakika sus. Allah aşkına sadece iki dakika sus!"

"Ne susacağım ya! Ne alıyorsun sen beni kucağına! İndir hemen beni, bak valla vururum şimdi bir tane!"

Gözücüyla baktı yüzüme. Sanki hiçbir şey söylememişim gibi cevap dahi vermeden yeniden gözlerini önüne çevirdi.

Söylediğim şeyi yapıp tam ona vuracakken arabanın yanına ulaştığımızı fark ettim. Bunu yapmama gerek kalmadan beni kucağından indirdi. Yere o kadar yavaş bırakmıştı ki beni ayağımın üstüne bastığımı hissetmemiştim bile.

“Ben de seni kucağıma almaya meraklı değilim zaten,” dedi az önce söylediğim şeye yönelik ve ekledi. “İnsanlık yaptım ama merak etme, seninki gibi altından bir şey çıkmaz.”

Sözleri, aklıma ona börek götürdüğümde söylediğim şeylerin gelmesine neden olurken, istemsizce dudaklarımı ısırıp gözlerimi kaçırdım. Yapmam gereken en doğru şeyi yaptığımın farkındaydım ama yine de kendimi suçlu ve mahcup hissetmekten alıkoyamıyordum.

“Bin arabaya,” dedi arabanın kapısını açarken.

“Ben sana hiçbir şey yapmadım, hatta sözümü bile tuttum sayılır. Sen beni bırakmıştın, şimdi neden...”

“Hiçbir şey yapmadın mı?” diye sordu bunu sahiden söylemiş olmama şaşırmış gibi.

“Hayatımı mahvettin sen benim. Vuruldum ya ben senin yüzünden! Sadece bana yaptıklarının cezasını çek istedim!”

Konuşmak için dudaklarını araladı ama izin vermedim. “O kadar şeye rağmen yine de sözümü tuttum! Babamı şikâyet edip yakalatman için fırsat verdim sana ama yapmadın, bu benim suçum değil ki!”

“Keyfimden mi yaptım ben sanki tüm bunları? Çok mu istiyorum seni böyle peşimden sürüklemeyi! Eğer o şerefsiz baban, kardeşimin hayatını mahvetmeseydi ben de bunların hiçbirini yapmayacaktım. Yapmak zorunda kalmayacaktım!”

“Kardeşinin hiç mi suçu yok?” diye sordum dayanamayarak.

Çenesindeki kas seğirirken alnındaki damar belirginleşti. Gözleri karar-
dı, öfkesi yanan bir ateş gibi bakışlarında alevlendi. Nefesi hırıltılı bir hal
aldığından göğsü inip kalkıyordu. O kadar kasılmıştı ki yumruk yaptığı el-
lerinin eklemleri bembeyaz olmuştu. Sanki patlamaya hazır bir bombaydı.
Bu hali beni korkuturken bana doğru bir adım attı. “Ne diyorsun lan sen?”

“Kaza,” dedim korkudan kekeleyerek. Bir adım geri gidip ondan uzak-
laştım. “Kazadan bahsediyorum.”

Öfkeli gözlerinde boş bir bakış belirdi. “Ne kazası?”

“Babamla kardeşinin geçirdiği kaza.”

Bakışlarındaki o boş ifade büyüdü, bu yüzden daha fazla açıklama yap-
ma gereği duydum. “Kaza geçirmişler ya hani? Yaren ehliyetsizmiş, baba-
mın kullandığı arabaya çarpmış. Ağır yaralanmış, bacaklarını bu yüzden
kullanamıyormuş.”

Her kelimemde bakışlarındaki öfke giderek azaldı. "Kim anlattı bunu sana?"

"Babam," dedim fısıldarcasına. "Dün anlattı, senin bu yüzden ona öfkeli olduğundan bahsetti."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Az önceki öfkesinden eser kalmamıştı. Tek bir cümlele gözü dönmüştü adamın resmen.

"Cemre," dedi sakince. "Bin şu arabaya."

"Niye bir şey söylemiyorsun?" diye sordum. "Niye kardeşinin de suçlu olduğunu kabul etmiyorsun? On yedi yaşında, daha ehliyeti bile yokken..."

"Cemre!" diye bağırdı bu kez. "Yeter," derken ses tonu düşmüştü. "Bin şu arabaya."

"Binmeyeceğim ya! Binmiyorum! İnsan gibi konuşmaya çalışıyorum seninle, farkında değil misin?" derken aslında tek amacım onu daha da öfkeliendirmekti. Çünkü sadece bu şekilde kaza olayının doğru olup olmadığını anlayabilirdim. Dün babam bu olayı ilk anlattığında da bazı şeyler eksik gibi gelmişti. Tüm bu yaşananların nedeni yalnızca bu kaza olamazdı. Ki zaten Cihangir'in az önceki tavrına bakılırsa haklıydım da.

"Ben konuşmak falan istemiyorum! İstediğim tek şey, o şerefsiz babanı bulup gebertmek!"

"Şerefsiz, öyle mi?" dedim histerik bir şekilde gülerken. "Sen çok mu şerefliyin?"

"Cemre," dedi dişlerini sıkarak. "Haddini aşma."

"Madem bunu duyunca bu kadar sinirlenecek kadar şerefliyin, git babamın yaptığının hesabını babama sor! Benden ne istiyorsun?" Bağırarak sordum bunu, bir şey söyleyecek gibi olduğunda devam edip ona engel oldum.

"Tabii ona gücün yetmiyor, bu yüzden her seferinde beni kullanıyorsun!" deyip ona yaklaştım. Ayağım hâlâ acıdığı için üstüne yüklenmemeye çalışıyordum. "Ya hadi diyelim ki tek suçlu babam ve gerçekten kardeşinin hayatını mahvetti-"

"Diyelim ki değil," diye kesti sözümü. "Baban gerçekten kardeşimin hayatını mahvetti."

"Peki şu an senin bana yaptığın ne? Sen de benim hayatımı mahvediyorsun, farkındasın değil mi? Ama tabii bu senin umurunda bile değil, değil mi? Sen intikamını al, gerisi ne olursa olsun, öyle değil mi?" dedim ve biraz daha yaklaştım ona. "Ama şunu sakın unutma; böyle yaptığında o her seferinde şerefsiz dediğin babamdan hiçbir farkın kalmıyor!" deyip

bir şeyler söylemesini bekledim. En azından öfkelenip kendini savunmak, haklı çıkmak için bir şeyler söylemeliydi ama konuşmadı. Yaptığı tek şey, yanında durduğumuz arabanın kapısını açıp binmem için gözleriyle işaret etmek oldu.

“Var ya,” dedim sakın kalmak için çabalarken. “O kadar şey söylememe rağmen hâlâ aynı şeyi yapıyorsun ya, yemin ederim seni böyle döve döve öldürmek istiyorum.”

Sanki güzel bir şey söylemişim gibi dudakları yana kıvrıldı. “Ben o planı başkası için düşünüyorum.”

İma ettiği şeyi anlamak sinilerimi daha da bozarken, onun karşımdaki sakinliğine ve soğukkanlılığına tahammül edemeyip arabaya bindim. Öne geçmek yerine kendisi de yanıma bindiğinde Fırat arabayı çalıştırdı ve ormanlık alandan uzaklaştık. O an düşündüğüm tek şey babamdı. Onu da yakalamışlar mıydı? Yoksa kaçıp kurtulmuş muydu? *Umarım kurtulmuştur da beni burada, böylece arkasında bırakıp gitmeye değmiştir.* Bu kez karşılaştığımızda bunu nasıl açıklamayı düşünüyordu, en çok bunu merak ediyordum.

Ayak bileğimdeki acı giderek artarken omzumdaki yarada da ufak bir sızlama vardı. Muhtemelen o lanet çukurda tam kolumun üstüne düşmüş olmalıydım. Bir süre bunun acısını çekecek gibiydim. Tabii hâlâ hayatta olursam...

Yol belki de saatler sürmüştü. Başlarda ormanlık bir yolda ilerlerken sonrasında ana yola çıkmıştık ve tüm yol boyunca ikimiz de tek kelime etmemiştik. Bu sessizlik gerilmeme neden olurken sonunda evine ulaşmıştık. Araba bahçede durur durmaz indim ve karşımdaki eve tiksindircesine baktım. Dönüp dolaşıp yine bu Allah'ın cezası eve gelmek zorunda kalmıştım.

Cihangir hiçbir şey demeden yanımdan geçip eve doğru ilerlediğinde, istemeye istemeye peşinden gidip eve girdim. Tam karşıdaki aynada yansımamı görünce korkmadan edemedim. Her yerim çamur içindeydi, saçları ve yüzüm iğrenç görünüyordu.

Cihangir salona doğru giderken, en azından bir bardak su içip kendimi toparlamak istediğimden mutfığa doğru yöneldim. Cihangir bunu fark edince, “Bana da bir bardak su getir,” dedi utanmadan ve bir de ekledi. “Peşinde koştuktan canım çıktı.”

Öfkemi bastırmaya çalışırken hiçbir şey söylemeden mutfığa girdim. Önce kendime bir bardak su doldurup bir güzel içtim. Sonra bir bardak daha doldurup salona gittim. Cihangir başı koltuğun arkasına yaslanmış bir

gösterini kapatmış dinleniyordu. Hiç ses vermeden yanına gittim ve bir an bile olsun düşünmeden, "Al sana su!" deyip bir bardak suyu başından aşağı aktım.

"Lan!" derken hızla doğruldu.

"Anıyet olsun," dedim bir de yalandan da olsa tatlı tatlı gülümsemeye çalışarak.

Ortadaki sehpaye doğru eğildi. Orada duran peçeteden birkaç tane alıp yüzünü kuruladı. Daha sonra elindeki peçeteyi koltuğun üzerine bırakıp ayağa kalkınca birkaç adım geri gittim.

"Kaçma kaçma, gel buraya," deyip üzerime doğru gelmeye devam etti.

"Ne geliyorsun üzerime ya? Valla bak, şaka yaptım sadece," diye kendimi açıklasam da onu durduramadım.

Hızlı birkaç adımda yanıma geldiği gibi kolumun altına girip beni tepe-taklak etti, kendimi sırtında buldum.

Çılgık atıp düşeceğim korkusuyla sırtından sıkı sıkı tutmaya çalışırken bahçe kapısına doğru yürüdü. "Nereye gidiyorsun? Bak valla şaka yaptım ya! İndir beni! İndirsene lan!"

Bir an bile susmadan konuşmaya, beni indirmesini söylemeye devam ederken bahçeye çıktık. İlerideki görüş açım da duran adamların hepsinin bizi izlediğini gördüm. Nereye götürüyor diye önüme baktığımda havuza doğru yürüdüğünü gördüm. Ne yapacağını anladığım an daha da telaşlandım. "Cihangir! Cihangir yapma! Şaka yaptım! Sen hiç şakadan anlamaz mısın ya! Bak yemin ederim-" dememle birlikte kendimi havuzun soğuk suyunda bulmam bir oldu.

Suya çarptığım an nefesim kesildi. Çarpmanın etkisiyle dibe batsam da kendimi toparlayıp suyun yüzeyine çıkmam uzun sürmedi. Çıkar çıkmaz derin bir nefes alıp yüzüme yapışan saçlarımı geri çekmeye çalışırken, öfkeyle Cihangir'e bakıyordum. "Ne yapıyorsun sen ya?"

Dudakları yana kıvrıldı. "Ne güzel temizlendin işte, kötü mü oldu?"

Elimi sertçe suya vurup yüzüne su sıçratmaya çalıştığımda yaptığı tek şey gülmek oldu. "Bıktım senden! Yemin ederim bıktım!" derken bir yandan da elimi uzattım ona. "Çok soğuk, yardım et de çıkayım."

Elimi tuttuğu an onu da havuzun içine çekmeyi düşünürken dudaklarındaki gülümseme genişledi. "Yemezler, Cemre," deyip havuzun kenarını işaret etti. "Kenardan tutunarak çık kendi başına."

"Her şeyi de anla!" diye ağzımın içinden sessizce söylenirken gösterdiği yere tutunup suyun içinden çıktım ve yerden destek alıp ayağa kalktım.

“Üşüyor musun?” diye sordu bir de utanmadan.

“Sen ruh hastası mısın ya? Hem bu havada havuza atıyorsun hem de üşüyor musun diye soruyorsun!”

“Yok üşümediysen bir daha atacaktım, o yüzden sordum.”

“Sen sahiden ruh hastasıysın, hiç şüphem kalmadı artık bundan.”

“İltifatların için çok teşekkür ederim ama biraz daha burada durursak hasta olacaksın.”

Hiçbir şey söylemeden yanından geçip gittim. İleride bize doğru bakan, gülmemeye çalışan ama içten içe güldükleri her hallerinden belli olan adamlara da öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra bahçe kapısından eve girdim.

Cihangir peşimden gelirken onu hiç beklemeden üst kata çıktım. Daha önce de kaldığım odasına girdim. Ona sormaya gerek duymadan dolabını açıp, bana olması en muhtemel kazağı ve eşofmanı alıp banyoya girdim. Banyonun kapısını kilitledikten ve kimsenin giremeyeceğinden emin olduktan sonra kıyafetlerimi çıkarıp kendimi sıcak suyun altına attım.

Hızlıca aldığım duşun ardından saçlarımı kuruladım, sonra da onun dolabından seçtiğim kıyafetleri giydim. Kazağın kolları çok uzun geldiği için kıvrırmak, eşofmanın da paçalarını biraz katlamak zorunda kaldım.

Bu şekilde pek iyi görünmesem de *en azından öncekinden çok daha iyi görünüyorum* diyerek kendimi teselli edip banyodan çıktım.

Cihangir odadaydı, o da üstünü değiştirmişti. Bir an için bu evde, onun odasında çok rahat davrandığımı fark edip gerildim. Bu esnada seslerden çıktığımı anlamış olacak ki bakışları beni bulduğunda gözleri üzerimde gezindi. “Çok yakışmış.”

Dalga geçmesini umursamadan yanına gittim. “Babamı da buldunuz mu?”

“Az önce haber geldi, yurtdışına kaçmaya çalışıyormuş.”

Gözlerimi yere indirdim. Yurtdışı mı demişti o? Hani gitmeyecekti? Hani burada kalacaktı? Ben ona gidelim diye kızarken kalmak için ikna etmeye çalışmıştı beni. Şimdi ben burada, tekrar bu eve ve bu adama dönmek zorunda kalmışken o kalmanın hata olduğunu anlayıp gitmeye mi çalışıyordu?

Ben... hiç mi aklına gelmiyordum?

Cihangir, “Ne oldu?” diye sorduğunda başımı kaldırdım yerden. “Niye şaşırdın ki bu kadar? İlk kez vazgeçmiyor senden.”

Boğazımı düğümlenirken ona cevap veremedim. Haklı değil miydi ne de olsa?

"Baba dediğin adamın umurunda bile değilsin ama hâlâ onun için kendi canını tehlikeye atıp duruyorsun."

Bileğimdeki acıya dayanamayıp arkamdaki yatağa oturdum. "Git baskından!"

İç çekişini duydum. "Aklın başına ne zaman gelecek çok merak ediyorum," diyerek uzaklaştı yanımdan. O sırada ağzının içinden mırıldandığı sevi işittim. "Kızamıyorum bile sana."

Cihangir odadan çıkıp giderken gözlerimi sımsıkı yumdum, ağlamak istemiyordum. Bu evde bunu yapmak istemiyordum ama ağlayamadığım her an, boğazım öyle bir düğümleniyordu ki bu artık çok zor gelmeye başlamıştı.

Serttini yatak başlığına yaslarken dizlerimi karnıma çektim ve başımı da dizlerimin üstüne koydum.

Az önce duyduklarım zihnimi o kadar dağıtmıştı ki ne düşüneceğimi bilemiyordum. Her şey bir anda anlamsızlaşmıştı. Babamın beni arkasında bırakışı, defalarca yalan söylemesi, gitmeyeceğini söylemesine rağmen şimdi kaçmaya çalışması... Onun için tehlikeye attığım hayatım, çektiğim acılar, hepsi birer hiçe dönüşmüştü.

İçimde tarifsiz bir boşluk vardı. Kalbim göğüs kafesimin içinde bir taş dönmüş gibiydi. Bu kadar çok sevdiğim, inandığım bir adam tarafından defalarca yanı yolda bırakılmak o kadar acı veriyordu ki fiziksel bir ağrıdan çok daha fazlasıydı. Sanki tüm umutlarım, hayallerim, güvenim yavaş yavaş içimde eriyip yok oluyordu. Her ne kadar ağlamak istesem de gözlerimden yaşlar akıyordu çünkü artık ağlayacak gücüm bile kalmamıştı. Sadece o acı vardı; beni içten içe kemiren, kimsesizliğin ortasında tek başıma bırakan o çaresizlik.

Yalnızdım, hem de korkunç derecede yalnız.

Herkes tarafından terk edilmiş, kandırılmış bir çaresizdim.

O acı ve boşluk içinde ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Dizlerimin uyuştüğunu bile hissetmemiştim. Sanki zaman benim için donup kalmıştı.

Kapının yavaşça açılışını duyduğumda irkildim. Gelenin kim olduğunu biliyordum. Yavaşça başımı dizlerimin üzerinden kaldırdım ve ona baktım.

Ağır adımlarla yanıma gelip yatağın kenarına oturduğunda, elinde tuttuğunu yeni fark ettiğim bir merhemi uzanıp yanıma bıraktı. "Bileğin için, iyi gelirmiş."

Dudaklarımda buruk bir tebessüm peyda oldu. "Gerçekten merhamet mi ediyorsun, yoksa halime acımaya mı başladın anlamıyorum."

“Boş ver, anlamasan da olur,” dedi ve gözleriyle merhemi işaret etti. “Hadi sür şundan biraz, sabaha kadar ağrısını çekme.”

Bıraktığı merhemi aldım. Yarım ağızla, “Sağ ol,” derken merhemden biraz parmaklarımın ucuna sıkıp bileğime sürerek ovaladım.

“Hastaneye de gidebiliriz istersen.”

“Gerek yok, o kadar önemli değil,” dedim bileğime merhemi sürmeye devam ederken.

Merhemle işim bittiğinde komodinin üzerine bıraktım ve ellerimi bir peçete yardımıyla temizledim.

“Hadi aşağıya gel, bir şeyler ye.”

Bu iyi tavırlarına dayanamıyordum. “Bana böyle davranma!”

Kaşlarını çattı. “Nasıl?”

“Acıyormuş gibi iyilik yapıp durma! Hesap sorsana sen bana! Beni tuzağa düşürdün, senin yüzünden tutuklandım diye bağırıp çağırsana! Ne diye iyilik yapıp duruyorsun?”

“Niye? O zaman daha mı iyi hissedeceksin?”

“Evet, senden merhamet görmekten daha iyidir.”

“Merhamet ettiğim falan yok,” dedi yanımdan kalkarken. “Acıdığım da yok. Bir şey yapmıyorsam zamanını beklediğimden. O da çok uzak değil zaten.”

“Ne demek bu şimdi?”

“Anlarsın yakında,” derken kapıya doğru yürüdü.

Tam gidecek sanıp rahatlayacakken, omzunun üstünden bana döndü. Bakışlarında bir anlığına ne olduğunu anlayamadığım bir şey belirdi. Sadece bir anlığına, tüm bu kavganın arkasında başka bir Cihangir'i gördüm. Sanki bir şeyleri yapmak istemiyormuş gibiydi ama omuzlarındaki yük, çoktan yapmaya karar verdiğini söylüyordu.

İçime bir korku düştü ama bildiğim bir korku değildi bu, yabancı olduğu bir korkuydu.

O an anladım ki bazen en büyük korku; ne yapacağını bilmediğin birine duyduğun hisler değil, o hislerin doğru çıkacağına dair duyduğun korkunç kesinlikmiş.

Bütün bu ağırlığın içinde, doğruluğunu bildiğim hislerim bile bana düşman olmuştu. Sessizlik boğazımı sıkarak her nefesimi çalarken, kalbim kendi zindanına mahkûmdu artık.

6. BÖLÜM

KARANLIK SURET

CIHANGİR ARSLAN

İntikam, adaletin karanlık suretiydi.

Kimse görmek istemezdi ama o herkesin içinde yaşırdı. Ben, o suretle yıllar önce göz göze gelmişim. Yıllarca onunla yaşamış, onunla uyumuş, onunla nefes almışım. Artık kim olduğumun bile bir önemi yoktu.

Bir yerden sonra insan kendi sesini bile tanımaz oluyordu. Aynada gördüğün yüz sana ait değildir artık, gözlerinde sadece içinden eksilenlerin yankısı kalırdı. Zaman bile senden vazgeçerdi. Her şey dururdu ama içindeki o şey, o karanlık hep yürürdü. Ne acırdı ne de konuşurdu, sadece kalırdı. Ve sen onunla yaşırdın, sanki başka birinin günahını taşıyormuşsun gibi ömür boyu susarak.

Her an, her yerde, kardeşinin gözlerine bakarken bile susarak...

Ama bitmişti artık. O karanlığı içimden çıkarıp atma vakti sonunda gelmişti. Yıllarca gözlerimi her kapadığımda göz göze geldiğim o sureti içimden parçalarına ayıra ayıra atacaktım.

Acı çeke çeke değil bu kez, acı çektire çektire...

Yaren'in odasının önüne geldiğimde kapıya birkaç defa vurdum. "Gel," diye seslendiğini duyduğumda kapıyı açıp içeri girdim.

Beni her gördüğünde olduğu gibi yine kocaman bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Sonunda geldikdin abi ya, neredesin sen?"

“Biraz işim vardı,” dedim yanına giderken ve yatağının kenarına oturdum.

“Duydum ben o işin ne olduğunu,” dedi kaşlarını çatarak. “Cemre seni içeri mi attırdı?”

“Sana bu haberleri vereni bulduğum an bir tur da onun ağzını burnunu dağıtacağım,” dedim. Oysa kimden öğrendiğini çok iyi biliyordum. Ya Kerem ya da Fırat anlatıyor olmalıydı her şeyi. Bu evde başka hiç kimseyle yakın değildi.

“Mümkün bile değil, bulamazsın,” dedi keyifle ve kendine güvenerek. “O az önce bahçeden gelen sesler neydi öyle? Cemre mi bağıırıyordu yine?”

“Hıhı,” dedim başımı sallarken. “Cemre bağıırıyordu.”

“Yine ne yaptın kıza?”

“Ben ne yapacağım kızım ona? Kendi kendine bağıırıp duruyordu.”

“Abi, kız manyak mı? Bir şey yapmış olmalısınız ki bağıırıyordur. Hadi söylesene ya, ne yaptın kıza?”

Aslında bu kez suçsuz da sayılmazdım, hatta çoğu kez olduğu gibi suçsuz sayılmazdım.

“Bak işte inkâr edemediğine göre yapmışsın bir şey! Söyle hadi, ne yaptın? Sesiniz çok geldi ama kalkıp bakamadım.”

Son cümlesi, kalbime saplanan bir mermi gibiydi. Sanki konuşmamış da silahını çekip kafama sıkmişti. Öyle yapsa daha az yanardı belki canım.

Bu hissi belli edip bir de onun moralini bozmamaya çalışarak, “Havuza attım,” dedim.

“Ne?” diye bağıırdı anında.

Yüzümü buruşturdum. “Bağıırmasına kızım.”

“Abi, sen kıızı niye havuza atıyorsun ya?”

“Hak etmişti diyelim.”

Ters ters baktı yüzüme.

“Bakma öyle,” dedim uyarıcı gibi ve bir anda ne söylediğimin farkına bile varamadan, “Seni de atarım görürsün,” diye ekledim.

Cümleyi ancak kurduktan sonra fark edip *dilimi sikeyim* diye öfkeyle içimden geçirmeden edemezken, o bunu umursamadı bile ve hatta hoşuna gitmiş gibi gülüp omuz silktili.

“At, ne de olsa sonunda kurtarmak zorunda kalacaksın.”

Söyleyecek bir şey bulamayıp sessiz kaldım, daha doğrusu konunun değişmesi için söyleyecek bir şey bulamamış gibi davrandım.

O sırada başını önüne eğip parmaklarıyla oynamaya başladı. Nefes alış hızlandı, aldığı nefeslerin sesini duydum. Bu hale gelmişken kimden bahsedeceğini anlamak zor olmadı. Yıllardır ne zaman sormak istese hep aynı şeyleri yapıyordu çünkü.

“Babası,” dedi zor duyabileceğim kadar kısık bir ses tonuyla. “Babası kaçtı mı yine?”

“Hayır.”

Aldığı bu hızlı cevapla önündeki bakışlarını kaldırdı. Korku dolu mavi gözleri benimkileri buldu. “Yakaladın mı onu?”

Başımı salladım. “Yakaladım.”

Nefesi kesilir gibiyken soluğunu bıraktı, elleri titremeye başladı. Aldığı nefesler daha da hızlandı. Üzerindeki pikenin ucunu kavradı titreyen elleriyle ve sıktı. “Öldü mü?”

“Henüz değil.”

Gözlerindeki o korku daha da arttı. Dayanamayıp yanına biraz daha yaklaştım. Titreyen ellerini sımsıkı tuttum. “Bu gece son ama. Bu gece bitecek.”

“Abi...”

“Şşt,” dedim devam etmesine izin vermeyerek. “Sen düşünme bunları, biteceğini bil yeter.”

“Cemre peki? Ona ne olacak?”

“O da yarın gidecek buradan.”

“Babasını çok seviyor,” dedi sesi titrerken. Bu durumda bile hâlâ bir başkasını düşünüyordu. “Çok üzülecek.”

“Babasını tanımıyor çünkü,” diyebildim sadece.

“Bana söz verdin hiç kimsenin olanlardan haberi olmayacak diye,” dedi ellerimin arasındaki elleri titremeye devam ederken. “Ama istersen ona anlatabilirsin. Belki o zaman seni de beni de anlar. Belki o zaman daha az üzülür.”

Yüzüne dokundum, akmak üzere olan bir damla yaşı sildim gözlerinden. “Cemre’ye hiçbir şey anlatmak yok, Yaren. Hiçbir şey bilmeyecek.”

“Ama neden? Diğer türlü daha çok üzülecek.”

“Asıl gerçeği öğrenirse daha çok üzülür, acı çeker. Bırak bilmesin hiçbir şeyi, nefret etsin bizden.”

Gözleri dolu dolu başını salladı. “Ne zaman anlatacaksın peki olanları ona?”

“Anlatmayacağım.”

“Söylemeyecek misin babasının öldüğünü?”

Yüzünün önündeki saçlarını geriye atıp yanağından öptüm onu. Geri çekilirken, “Boş ver dedim ya, sen düşünme şimdi bunları,” diye fısıldadım.

Sessiz kaldı bu kez.

Konuyu tamamen değiştirmek isteyip, “Doktorun aradı bugün,” dedim.

Hemen dudaklarını büzdü. “Hemen şikâyet mi etti beni?”

“Eskisi kadar hevesli olmadığını söyledi.”

“Çünkü eskisi kadar umudum yok.”

“Bunu konuşmuştuk seninle, hem de defalarca kez.”

“Beş yıl oldu,” dedi sesi titrerken. “Beş yıldır her gün aynı şeyleri yapıyorum ama bir faydası olmadı. Hâlâ bu yataktayım ben,” deyip gözleriyle odasının bir köşesinde duran akülü sandalyesini gösterdi. “Hâlâ onunla gezmek zorundayım. Bir de yetmiyormuş gibi her gün yoruyorlar beni.” Bunları söylerken gözyaşları akmaya başlamıştı bile.

Gözünden akan tek bir damla yaşa bile dayanamıyordum.

“Doktorun her şeyin yolunda gittiğini söylüyor ama.”

“Hep aynı şeyi söylüyor!” diye çıkıştı. “Ama değişen hiçbir şey yok.”

“Sana bunun uzun süreceğini de söylemişti, sen de hepimize asla vazgeçmeden çabalayacağına dair söz vermiştin. Şimdi vaz mı geçiyorsun?”

Gözyaşları akarken başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır ama...” deyip sustuğunda başını önüne eğdi. “Sadece yorulduğum artık.”

Gözyaşlarını silip sımsıkı sarıldım ona, saçlarını okşadım. “Biliyorum... Biliyorum güzelim ama söz veriyorum sana bunun sonunda her şey düzelecek. Bu yataktan da kalkacaksın, istediğin o üniversiteye de gideceksin.”

“Yurtdışına?” diye sordu ağlamaklı sesiyle.

Bu durumu bile kullanmaya çalışması beni güldürürken geri çekildim. “Sen, beni ikna etmek için duygu sömürüsü mü yapıyorsun yoksa en başından beri?”

Gözyaşlarını bu kez kendi silerken omuz silkti. “Hayır ama senden söz almadan asla durmam.”

Dilimi damağıma çarpıtarak cıkladım. “Olmaz, seni bırakamam hiçbir yere.”

Dudaklarını büzerek baktı gözlerime. "En fazla gidip gezer, geri gelirsin." diye düzeltmeye çalıştım durumu.

Dudakları yeniden yana kıvrıldı. "Birlikte yani," diye değiştirdim hemen. "Birlikte gidip gezer, geri geliriz."

Anında yeniden büzdü dudaklarını. "Bak yine aynı şeyi yaptın ya! Kandırıyorsun beni resmen."

"Şuna bak sen, bizi beğenmiyor yanında! Kızım senin benimle derdin ne?"

Güldü. "Tamam tamam, şaka yaptım. Seninle gitmeyeceğim de kiminle gideceğim?" dedi yeniden boynuma sımsıkı sarılırken.

"Söyle söyle sonra şaka yaptım de," dedim geri çekilip ayağa kalkarken.

"Abi ya!" diye büzdü dudaklarını yine.

"Yemezler bu sefer," deyip kapıya yöneldim.

"Abi ya gitme!" diye seslendi ben odadan çıkarken.

"İşim var, geleceğim yine."

Aldığı bu cevapla yüzündeki gülümseme büyüdü. Bunu fark edince ben de gülümsedim ona ve odasının kapısını kapattım.

Kapı kapanır kapanmaz yüzümdeki gülümseme soldu. Omuzlarıma sanki yeniden bir yük biniyormuş gibi hissederken bir alt kata inip odamın kapısına doğru baktım. Uyumuş muydu acaba? Yoksa uyanık mıydı hâlâ? Uyanık olsa dayanamaz, illa olay çıkaracak bir şeyler yapardı bence.

Bu düşünceyle aşağıya inmekten vazgeçip odaya yöneldim. Kapıyı sessizce açıp içeriye doğru baktığımda uyuduğunu gördüm. Yarın neler olacağını bildiğimden biraz dinlenmesini isteyip geri çıkmak istedim. Ancak yapamadım bunu. Ayaklarım geriye değil, ona doğru gitti.

Yatağın kenarında durdum. Yatağımda kıvrılmış bir şekilde uyuyan Cemre'ye baktım. Teninin beyazlığını fark ettim. Saçları omuzlarından dökülmüştü, birkaç tel alnına yapışmıştı.

Ona bakarken içimde taşlaşan bir his oluştu. Ona dokunmak, saçlarını geri itmek, parmaklarımı yüzünde gezdirmek istedim ancak bunu yapamadım.

Onu uyandırmadan yatağın kenarına oturdum. Gözlerim, yüzünün her zerresinde gezindi. Bu gece olacaklar yıllardır istediğim ve beklediğim şeylerdi ama bu, onun hayatını mahvedecek kadar güçlüydü. Fakat girdiğim yolun geri dönüşü yoktu. Olsa da dönmezdim. Yapamazdım bunu, yapamazdım.

İçimdeki öfkeye ihanet edemezdin.

Gözlerimi yüzünden ayıramazken hareketlendi. Her an uyanacak telaşla yanından kalkacağım sırada yaptığı tek şey, üzerindeki battaniyeyi ayaklarının ucuyla itip yan dönmek oldu. Battaniyeyi üzerinden itince ayaklarını karnına kadar çekmiş, uyumaya devam etmişti.

Yan döndüğü için saçları tamamen yüzüne döküldü ve yüzü kapandı. Daha fazla dayanamadım. Elim istemsizce uzandı. Saçlarını yüzünden geri itmek, yüzünü yeniden görmek istedim.

Bunu onu uyandırmadan yapmış olmama rağmen elimi uzaklaştıramadım. Parmaklarım usul usul yanağında gezindi. Bunu yaparken dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm belirlediğinin farkındaydım.

Ta ki bu gece yapacaklarımı hatırlayana kadar.

Hatırlar hatırlamaz elim titreyince Cemre'den uzaklaştırdım. Kendime kızdım. İrademin zayıflığını, içimdeki öfkenin beni ne kadar kontrol ettiğini gördüm.

Hızla yanından kalktığımda kalbim deli gibi atıyordu ama aynı zamanda içimde garip bir boşluk hissi de vardı.

Birkaç adım geri gidip uzaklaştım ondan, bir an için bile olsa yumuşayan kalbime öfkelenirken arkama bile bakmadan odadan çıkıp gitmek istedim. İstedim ancak yapamadım yine bunu. Öylece gidemedim.

Yeniden yaklaştım ona. Bu kez yanına oturmam. Sadece az önce üzerinden ittiği battaniyeyi onu uyandırmamak için ağır hareketlerle yeniden omuzlarına kadar örttüm. Ardından geri çekilip son bir kez yüzüne baktım. Biraz daha kalırsam içimdeki bu saçma hislerle baş edemeyeceğimi fark edip gözlerimi ondan çektim ve telaşla kapıya yöneldim.

Kapının kolunu ses yapmamaya dikkat ederek indirdim. Odadan çıkarken ışıkları kapattım. Bir an geri dönüp baktığımda hâlâ uykudaydı, hiçbir şeyi fark etmemişti.

Kapıyı sessizce, neredeyse nefesimi tutarak kapattım. Birkaç derin nefes alıp kendimi toparladıktan sonra merdivenlere yönelip aşağıya indim ve bahçeye çıktım.

Fırat beni görür görmez koşarak yanıma geldi. Karşımda durduğunda ellerimi arkamda birleştirdim. "Anlat neler olduğunu."

"Abi yurtdışına çıkmaya çalışırken yakalamış bizim çocuklar," dedi ve alay edercesine ekledi. "Deniz yoluyla."

Şerefsiz, kızını bile umursamayıp kaçırmaya çalışıyordu demek ki. Kızı orada, o evin önünde bıraktığı yetmiyormuş gibi bir de burada bırakıp kaçırmaya yeltenmişti piç kurusu.

“Abi,” diyen Fırat’ın sesiyle kendime geldim. “Senin dediğin yere görürdük.”

Başımı çevirip eve doğru baktım. Odanın ışıkları hâlâ kapalıydı, demek ki odaya girip çıkışım onu uyandırmamıştı.

“Orada kalsın mı bizim çocuklar, yoksa şerefsizin başına birkaç kişiyi bırakıp gelsinler mi?”

Gözlerimi evden çekip yeniden ona baktım. “Kimse gelmesin, biz gideceğiz.”

“Yarın demiştin abi.”

“Beklemeye gerek yok, yeterince bekledik zaten,” dedim arabaya doğru yürürken.

Fırat koşarak ilerideki diğer arabaya giderken ben de arabama bindim ve çalıştırdım. Ancak ilerlemeden bir kez daha odamın penceresine doğru baktım. Zaten benden nefret ediyordu ama gözlerini açacağı yeni günde daha da çok nefret edecekti.

Bu düşüncenin neden içimi eziyormuş gibi hissettirdiğini anlayamazken hissettiklerim bana derin bir iç çekti. Ardından gözlerimi evden çekip gaza basarak oradan ayrıldım.

Dakikalar sonra o piçi getirmelerini istediğim yerdeydim; Cemre’nin kendince beni kandırmaya çalışıp yakalattığı o evde. O gün aslında böyle bir şey olacağını, Cemre’nin rahat durmayıp bir şeyler yapacağını, bir sözüme güvenip de babasını öylece vermeyeceğini çok iyi biliyordum. Zaten bunu bildiğim ve buna güvendiğim için o sözü ona rahatlıkla verebilmiştim. Babanı öldürmeyeceğim demiştim. Bilmeme rağmen ruzağa isteyerek düşmemin tek nedeni de buydu işte; o piçi ruzağa düştüğümde bile yakalayabilecek olmam. Cemre beni kandırıp, benden kurtulmak için bile olsa babasını ortaya çıkarmıştı. Beklediğim de bir tek buydu zaten.

Arabadan indiğimde Fırat da arkamda duran arabaların birinden inip yanıma geldi.

“Kimse gelmesin,” dedim ona bakmak yerine ve ilerideki kapıya doğru baktım. Dağ evinin arka tarafında kalan küçük kulübenin kapısıydı. O piç kapının arkasındaydı. Yıllardır aradığım o şerefsiz şimdi ellerimdeydi.

Fırat bir şeyler söylerken dinlemedim bile onu. Gözümü o kapıdan çekemedim. Bir yanım *içeriye gir, tek kelime etmesine fırsat vermeden kafasına sıkıp nefesini kes* diyordu ama diğer yanım *bu kadar basit olmamalı* diyordu. *Acı çekmeli, acıyla bağıra bağıra can vermeli* diyordu ve benim sadece bu yanıma dinleyesim geliyordu. O piçin gözümün önünde acı çeke çeke son nefesini vermesini istiyordum. Oturup onu o şekilde izlemek, yavaş yavaş can verişinin her anını görmek istiyordum.

Acele etmedim bu yüzden. Ağır adımlarla ilerideki kapıya doğru yürüyüp içeriye girdim. O piç ilerideki bir koltukta oturuyordu. Önüne eğdiği başını ellerinin arasına almış, sağ ayağını gergince sallıyordu.

Kapının sesini duymuş olacak ki başını kaldırıp bana baktı. Gözleri, gözlerime değdiği ilk an kalbimi öyle bir öfke esir aldı ki belimdeki silahı çıkarıp kafasına sıkmamak için kendimi zor tuttum. Böyle değildi, böyle olmamalıydı. Bu kadar basit bir ölüm değildi onun hakkı.

Oturduğu yerden kalktı. Başında bekleyen adamlar yanıma geldiğinde gözlerimi o piçten çekmeden, "Siz çıkın," dedim.

Adamlar söylediğimi yapıp dışarıya çıkarlarken o sanki kaçacak bir yer arıyormuş gibi çaresizlikle etrafına bakıyordu. Bu hali içimdeki öfkeyi daha da alevlendirirken bir yandan da düştüğü durum yüzünden keyiflendim.

Ellerimi arkamda birleştirip yanına doğru yürüdüm.

Bunu fark edince telaşla, "Anlaşalım," dedi.

Olduğum yerde durduğumda yumruklarımı sıktım. Tek kelime etmeyip devam etmesini bekledim.

"Anlaşıyoruz," diye devam etti korkudan nefes nefese kalmış bir halde.

Gözlerine bakmayı sürdürürken yumruklarımı daha da sıktım.

"Önce sakın ol," dedi gözleri hâlâ etrafta gezinirken. Kaçma düşüncesinden çoktan vazgeçmiş, kendini savunacak bir şey arıyor gibiydi bu kez de çünkü gözleri her yerde geziniyordu.

"Sakin ol, konuşalım önce," diye devam etti.

"Konuş," dedim yanına doğru birkaç adım daha atarken. Konuşmalı, bir şeyler söylemeliydi. O zaman ona olan öfkem bin kat daha artacak, canını daha çok yakmak isteyecektim. İstedğim de buydu; sanki yeterince öfkeli değilmişim gibi onun beni daha da öfkeliendirmesine izin vermek.

"O gece..." dedi sonunda gözlerini yerden çekip de yüzüme bakarken. "O gece o kızla karşılaştığımda kardeşin olduğunu bilmiyordum."

“Ne önemi var lan?” diye bağırdım dayanamayarak. “Bunun ne önemi vardı lan piç! Sen o gece beni de tanı mı yordun ki zaten, sen o gece kardeşimi gördün...” Sustum, öfkeden göğsüm hızla inip kalkarken devam bile edemedim.

“Bak,” dedi geriye doğru birkaç adım atarken. “Bak sana yemin ederim, ne yaptığının farkında değildim. Çok sarhoştum, doğru düzgün hatırlamıyorum bile ne olduğunu. Ertesi sabah uyandığımda...”

Tutamadım daha fazla kendimi, üzerine yürüdüm. Bunu yaptığım an devam edemedi daha fazla, kaçmaya yeltendi ancak daha birkaç adım atmamıştı ki yakaladım.

“Dur, dur bak önce...”

O daha bir şeyler söylemeye çalışırken kafamı yüzünün ortasına geçirip yere serdim. Düşerken burnundan patlayan kan üstüme sıçradığında eğilip saçlarından tuttuğum gibi yeniden ayağa kaldırdım onu. Kan içindeki yüzünün ortasına bu kez de yumruğumu geçirip yere düşmesini sağladım ve bacaklarının arasına tekmeyi geçirdim.

Acıyla bağırırken inledi. Eli bacak arasında, yerde acı içinde kıvranmaya başladı. “Yapma, yalvarırım yapma!” dedi acıyla dişlerini sıkarak.

Yanına çöküp kan içindeki suratına baktım. “Senin hatırlamıyorum dediğin geceyi benim kardeşim yıllardır unutmadı!” dedim. “Ben de unutmadım,” diye ekleyip boğazına yapıştım. “Bugünün gelmesini bekleyerek yaşadım lan ben! Sen görünün korkusuyla ülke ülke dolaşırken ben her gece seni nasıl öldüreceğimi hayal ettim!”

Nefes alamadığı için garip sesler çıkarırken, kendini kurtarmak istercesine bileğime yapışıp elimi çekmeye çalıştı ama gücü yetmedi. O çabaladıkça daha da sıktım boğazını.

Gözleri büyürken dudaklarını araladı. Nefes almaya çalıştı. Bunu başaramazken, “An...” dediğinde gözleri daha da büyüdü. “Anlaşalım,” diye tamamladı az sonra cümlesini zorlukla.

Biraz daha boğazını sıkarsam gebereceğini bildiğimden uzaklaştırdım elimi boğazından ve yanından kalktım. Derin nefesler alıp bir yandan da öksürdüğü sırada, anlaşalım deyip durması sinirlerimi bozduğundan bu kez de göğsüne doğru tekme attım.

Bu kez de bu yüzden kesildi nefesi, göğsünü tutarken iki büklüm olup nefes almaya çalıştı. “Ce-Cemre,” dedi zorlukla.

Kaşlarımı çattım, vurmayı bırakıp devam etmesini bekledim. Birkaç nefes daha aldı. Üzerindeki ceketin koluyla burnundan akan kanı sildi. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Yerden kalkmaya çalışmıyordu.

“Cemre’yi neden kaçırp bu işin içine çektiğini ikimiz de çok iyi biliyoruz.”

Sustum, devam etmesi için izin verdim.

“Kardeşinin intikamını böyle alacaktın. Planın buydu, değil mi?”

İma ettiği şeyi anladığım an kan beynime sıçradı.

“Aynı şeyi sen de yapmayı düşündün. Belki de yaptın, bilmiyorum.”

Öfkeden tüm vücudum kaskatı kesildi.

“Yapmadıysan bile yapmak istediğin şeyin hâlâ bu olduğunu biliyorum.”

Her cümlesinde ölüme bir adım daha yaklaştığını fark etmeden devam etti konuşmasına.

“Sana Cemre’yi kendi ellerimle veririm.”

Yumruklarımı daha da sıktım.

“Ne öncesi gibi peşine düşen olur ne de karşına çıkan.”

Başını sağa doğru çevirdi, ağzındaki kanı tükürdükten sonra başını kaldırıp yeniden bana baktı.

“Sen onu elinde tutabildiğin, kaçırmadığın sürece senin olur. Kimse de peşine düşüp başını ağrıtmaz.”

Ellerimi arkamda birleştirdim. “Ya Cemre? O nasıl kabul edecek bunu?”

Gözlerindeki o çaresizlik bu sorumla yerini umuda bıraktı. Bir kez daha ağzından gelen kanı tükürdükten sonra, “Ben onu ikna ederim,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Seninle kalır, istediğin her şeyi yapar.”

“Her şeyi,” diye yineledim.

Başını salladı. “Her şeyi.”

Yeniden yanına diz çöktüm. “Senin kardeşime yaptığının karşılığını ödemesini istesem, onu da yapar mı?”

“Yapar,” dedi düşünmeye gerek duymadan. “Cemre, benim için her şeyi yapar.”

Dümdüz, soğuk bir bakışla baktım gözlerinin içine. “Yatar yani benimle, öyle mi?”

Bu piçten bunu beklemek hataydı ama yine de olumsuz bir cevap vermesini bekledim. Kendi kızından, öz kızından bahsederken canını bu

kenara bırakıp bu soruyu sormuş olmamdan dolayı bile bana bir tane vurmaya çalışması lazımdı.

O ise beklediğimin aksine daha da heveslendi. "İsteddiğini yapar," dedi bir an bile olsun tereddüt edip *ben ne diyorum* diye düşünmeden.

"Ya istemezse?"

"İster," dedi anında. "Ben onunla konuşursam ister."

"Ya istemezse?" diye yineledim sorumu.

"Erkek değil misin?" diye sorduğunda yine ağzına kan geldi ve yine rüküdü. "İlla istemesi mi lazım?"

"Kardeşim," dedim dişlerimi sıkarak. "Kardeşıme dokunurken de böyle mi düşünüyordun?"

Sessiz kaldı, gözlerimin içine baktı ama soruma cevap veremedi.

"Düşünüyordun," deyip kendi soruma kendim cevap verdim. "O sana bırak diye yalvarırken illa istemesi mi lazım diye düşünüyordun, değil mi?"

Yine sustu ve cevap veremedi. Aynı sakinlikle devam ettim konuşmaya.

"Sapık bir orospu çocuğu olduğun yetmezmiş gibi şimdi de götünü kurtarmak için kızını bana satmaya mı kalkıyorsun?"

"Yanlış anladın," dedi eli göğsüne giderken. Hâlâ az önceki tekmenin acısını çekiyordu. "Hesaplaşalım diyorum sadece."

"Yıllarca bu geceyi kardeşim için bekledim," dedim elim belime giderken. "Senden ona yaptıklarının hesabını sormak için bekledim ama şimdi hem kardeşim hem de Cemre için geberteceğim seni. Birinin geçmişini, birinin geleceğini kurtaracağım."

"Sen, sen beni gerçekten yanlış anladın." O konuşurken ayağa kalktım. "Bak sana yemin ederim..." dediği an belimdeki silahı çıkarıp sol dizine sıktım.

O piçten ciğerlerini yırtan bir çığlık koptu. Vücudu sert bir şekilde kassıldı ve olduğu yerde sıçradı. Zaten yerdeydi ama bu darbeye yüzüstü devrilir gibi oldu.

Dizinden oluk oluk kan akmaya başladı. Yüzü anında bembeyaz kesildi. Acıdan dolayı gözleri büyüdü, açılmış ağzından sadece hırıltılı bir nefes sesi geliyordu.

Eli hemen yarayı buldu, can havliyle dizini sıktı ama bu sadece daha çok bağırmasına neden oldu. Hıçkırıkla kanşık inlemeler çıkarıyordu. Bütün gücü çekilmiş gibi titreyerek yerde çırpınıyordu. Dişlerini o kadar sıktı ki

çenesi kasıldı. Artık konuşmaya çalışmıyordu, sadece bir hayvan gibi inleyerek acısının dinmesini bekliyordu. Boynundaki damarlar şişmişti.

Elimi silahın tetiğinden çekip acizce kıvranışını izledim öylece. Yüzündeki o ağrı, korku ve yalvarış karışımı ifade yıllardır beklediğim manzaraydı. Hızlı hızlı nefes alıp verişini, dizini tutmaya çalışıp beceremeyişini birkaç saniye daha seyrettim.

Ardından silahı umursamazca belimdeki yerine geri koydum. Yerdeki pislikten yayılan acı, bende zerre kadar bir etki yaratmadı. Ona doğru eğildim. Dizinden sızan kanı görmezden gelerek saçlarından hızla kavradım. "Kalk lan!"

Şerefsiz inleyerek yerden kalkmaya çalıştı ama bacağı onu taşııyordu. Saçlarını daha sert çekerek zorla ayağa diktim. Yüzü dizindeki acının da eklenmesiyle daha da buruşmuştu. Henüz tam olarak toparlanamamıştı ki bütün gücümle yumruğumu yüzünün ortasına bir kez daha indirdim.

Bu vuruş, zaten ayakta zor duran piçin dengesini tamamen bozdu. Yumruğun etkisiyle başı geriye savruldu, sonra da vurulan dizinin üzerine düştü. Yaralı dizinin üzerine düştüğü için çıkan bağırma sesi az öncekinden bile daha keskin, daha acılıydı.

Vücudu ikiye katlanırken hırıltılı sesiyle inliyor, elleriyle dizini ve şimdi darbe alan yüzünü aynı anda tutmaya çalışıyordu. Zemin kan içindeydi.

Yerde, dizlerinin üstünde acıyla inleyip duruyordu. Durmadım, belinin ortasına güçlü bir tekme attım.

Tekme isabet edince öne doğru savrulup tamamen yığıldı. Yüzü ve göğsü zemine çarptı. Artık yerde tamamen çaresiz bir şekilde kıvranıyordu.

Hemen yanına çöktüm. Yerde debelenirken kolunu yakalayıp arkasına, beline doğru zorla çevirdim. Eklem yerini gerip ardından dirseğinin tam eklem yerine sert bir tekme daha vurdum.

O piçten bu kez tıslama gibi bir ses çıktı. Bağıramadı bile sadece nefesi kesildi. Kırılan kolu artık yamuk duruyordu. Dizindeki acıya şimdi kolunun sızısı da eklenmişti.

Buna rağmen durmadım. Ayağımı kaldırdım ve tam yüzünün ortasına kuvvetli bir tekme attım.

Tekme çarptığında sert bir ses çıktı. Başı yere çarparken ağzından ve burnundan anında yeni, sıcak kan fışkırdı. Yüzü darbenin etkisiyle daha da dağılmış görünüyordu. Bağıramadı bile, boğazından boğuk bir homurtu

koptu. Kısa bir an için kasılıp kaldı, sonra katlanmış acısıyla daha şiddetli bir şekilde yeniden kıvranmaya başladı.

Gözlerimin önünde ezik, çaresiz bir et parçası gibiydi.

"Dur artık," dedi acıyla haykırırken. "Yalvarırım dur artık!"

Durmadım. Sesini duymaya bile tahammülüm yokken yalvarışları öfkemi daha da biletti. Bir eli kırık kolunu, diğeri paramparça dizini tutmaya çalışıyordu.

Hemen yanında diz çöktüm. Çaresizce yüzüme bakarken hiç konuşmadan sağ elimle ensesini sıkıca kavradım. Kafasını hafifçe yukarı kaldırdım. Ardından sol elimi yumruk yapıp tüm gücümle çenesinin hemen altına vurdum. Darbe kemiğe oturduğu an, içeriden kemiğin yerinden oynama sesi geldi ve kafası yana düştü.

Vuruşun etkisiyle çenesi yerinden oynamıştı ve artık konuşamıyordu. Gözleri şoktan açılmıştı fakat bakışları bomboştu. Hırıltılarla nefes almaya çalışıyor ama ağzını hareket ettiremediği için boğuluyor gibiydi. Ağzından akan kanı bile tüküremiyor, yutmak zorunda kalıyordu.

Onu bu halde görmek, bütün acısını ve pisliğini yutmasını sağlamak, içimi müthiş bir tatminle doldurdu.

O piç, yerde çenesi kaymış ve hırıltılarla boğulurken umutsuzca benden uzaklaşmayı denedi. Yerde sürünerek kendini kapıya doğru atmaya çalışıyordu. Belinden yukarısını hafifçe doğrultup elleri ve sağlam bacağının yardımıyla yavaşça ilerlemeye başladı.

Onu hemen yakalamadım, yavaş adımlarla arkasından yürüdüm. Sanki bir kaçış umudu varmış gibi ona birkaç metre mesafe verdim. O şerefsiz, bütün gücünü toplayıp birkaç metre daha sürünmüştü ki arkasından yettiğim.

Yerden kalkmaya çalıştığı, belinden hafifçe doğrulduğu o anda tam sırtının ortasına, bel hizasına kuvvetli bir tekme savurdum.

Tekme çarptığında tok bir ses çıktı. Bir anda bütün gücünü kaybetti ve yüzü yere kapaklandı. Dudaklarından kesik bir acı sesi çıktı.

Yere düştüğünde durmadım. Göğsüne ve karnına doğru defalarca tekme savurmaya başladım. Her tekmede göğsünden boğuk bir inilti yükselirken kınlan kaburgalarının sesini tek tek duyuyordum. Elimin altında nefes almak için çılgınca çaballıyor ama göğsünden gelen acıyla boğuluyordu. Her vuruşumun ardından gelen kemik sesi, içimi büyük bir keyifle

dolduruyordu. Göğsü aldığı darbelerle ezilmiş gibiydi. Artık sürünemezdi. Sadece yerde titreyerek sessizce can çekişiyordu.

Başını bile kaldıramıyordu. Yüzünden ve dizinden sızan kan, zeminde koyu birikintiler oluşturmuştu.

Konuşacak da bir şey yapacak da hali kalmamıştı. Ona bu kadar basit bir ölüm bahşetmek büyük haksızlık olurdu. Bu şerefsiz, bu sapık, kardeşimin çektiği acının çok küçük bir kısmını bile hissetmemişti daha. Yavaş yavaş, acıyla ölmekti onun hakkı.

Hâlâ yerde acıyla titreyerek yatan pislikten gözlerimi ayırmadan, ağır adımlarla odanın köşesindeki eski koltuğa doğru yürüyüp oturdum.

O piç, oturduğum yerden net bir şekilde görünüyordu. Yerde kıvranıyor, nefes alıp vermekte zorlanıyordu. Bu gece onun için daha yeni başlıyordu. Gözlerimi ondan ayırmadım, onu izlemeye devam ederken cebimden bir sigara paketi çıkardım.

Tek bir sigara alıp yaktım. Çakmağın ateşi kulübeyi aydınlattı. Sigara-dan derin bir nefes çektim.

Koltuğa yaslandığımda sigaramdan bir nefes daha aldım. Önümdeki manzarayı görmeyi ipe çekmişim ve bu gece ikimiz için de hatta en çok onun için uzun sürecekti.

İçime çektiğim sigaranın dumanını dışarı bırakırken gözlerim yerdeki o pislikteydi. Acıyla hırıltılar çıkarıyordu. Onu bu halde izlemek yıllardır beklediğim şeydi.

İçtiğim sigaranın sonuna gelmişim ki kapı yavaşça açıldı. İçeri Fırat girdi. Önce gözleri beni buldu, sonra yerde yatan şerefsize baktı. Yüzünde gördüğü manzaradan dolayı hafif bir memnuniyet belirdi. Gözlerini hızla yerden çekip yanıma geldi.

“Geberdi mi?” diye sorduğunda sesi alçaktı.

Sigaramın izmaritini yere attım. “Daha değil,” dediğimde Fırat’a bakmadım bile. “Önce böyle acı çekecek, yavaş yavaş geberecek.”

Fırat bu sözleri duyunca yüzünde bir memnuniyet daha belirdi.

“Sen eve git,” dedim. Fırat’ın kaşları çatıldı.

“Cemre uyandığında,” diye devam ettim içim ezilirken. “Onu buraya getir.”

Bu emri verirken göğsüm sıkıştı. Sanki bir an nefesim kesildi ama bunu yapmak zorunda olduğumu da biliyordum.

Fırat şaşkınca kaldı. “Buraya mı getireceğiz abi sahiden?”

Gözlerimi ondan çekip tavana sabitledim. Cığerlerimi dolduracak kadar derin bir nefes aldım. "Buraya getireceğiz."

Fırat duyduğı şeye inanmamış gibi yerinde durmaya devam etti.

"Git hadi," dedim tereddüt etmesine izin vermemek için. "Siz uyandırmayın. Kendi uyanınca alıp getirin. Yola çıktığınızda da mesaj at."

Fırat başını eğdi. "Emredersin abi."

Gözleri yerde kanlar içinde yatan pislığe kaydı. Yüzünde tiksınme ve iğrenme karışımı bir ifade oluştu. Son bir kez baktıktan sonra arkasını döndü. Kapının açılıp kapanma sesi duyuldu.

Fırat çıktıktan sonra koltuğuma iyice yerleştım. Yerdeki piçi izlemeye devam ederken ikinci, üçüncü sigarayı yaktım.

Dördüncü sigarayı içerken bir ara hafifçe kıpırdandı, sanki bacağındaki ya da kolundaki acıyı bastırmaya çalışır gibiydi. Ama bunu yapmak için çabalayıp hareket ettiğinde yapabildiğı tek şey, daha fazla inlemek oldu.

Onu izlemeye devam ederken bir ara ayağı kalktım. Vücudum uyuşmuştu. Dış kapıya yürüdüm, kapıyı aralayıp soğuk havayı içime çektim. Hava içerideki kan kokusunu biraz olsun dağıttı.

Biraz hava aldıktan sonra kapıyı yavaşça kapattım. Tekrar içeri girerek koltuğa oturdum. O piç hâlâ aynı pozisyondaydı. Biraz daha cansız, biraz daha sessizdi.

Beşinci sigarayı yaktım. Yüzünde kurumaya başlayan kana baktım keyifle ve başımı arkaya yasladığımda gözlerimi kapattım.

Pencereden sızan karanlık, yavaş yavaş rengini kaybediyordu. Gökyüzü, siyah yerine kirli bir griye dönmeye başlamıştı. Sabah yaklaşıyordu. Beşinci ve altıncı sigara arasında, yerdekenden gelen sesler artık hırıltıdan çok, hafif ve kesik inlemelere dönüşmüştü. Gücü azalıyordu.

Yedinci sigarayı söndürdüğümde pencereden içeriye sızan ışıktan anladığım kadarıyla hava tamamen aydınlanmıştı, artık sabahtı.

Epeyce vakit geçtikten sonra telefonum titredi. Sonrasında saate baktığımda 08.03'tü. Gelen mesaj Fırat'tandı.

Fırat: Abi yoldayız.

Benim evimden burası yaklaşık kırk dakika sürerdi.

Ellerimi arkamda birleştirip kulübenin içinde bir sağa bir sola gitmeye başladım. Az sonra dışarıdaki gün ışığı, kulübenin penceresinden daha net sızmaya başlamıştı.

Gelmek üzere olduklarını tahmin ettiğim bir vakitte ağır adımlarla yanına doğru yürüdüm.

Şerefsiz hâlâ aynı pozisyonda, kurumuş kanların içinde yatıyordu. Dize vurduğum yer şişmişti ve kırık kolu bedeninden bağımsız bir şekilde öylece yanında sallanıyordu. Tüm gece acı çekmekten bitap düştüğünden sadece kesik nefes sesleri çıkarıyordu.

Yanı başında durdum. Eğilmedim, konuşmadım da. Gözlerimi ondan çekmeden belimdeki silahı çıkardım. Silahı göğüs hizasına doğrulttum.

O an aklıma sadece kardeşim geldi. Çektiği acıyı, yıllardır omuzladığım o ağır yükü düşündüm. Bu düşünce, birazdan Cemre'nin yaşayacağı o acıyı yok saydırdı bana ve bu yüzden kurtulmak isteyip bir an bile düşünmeden, elimin titremesine izin vermeden tetiği çektim.

Silahın sesi yankılandı. Vurulan piçten ne bir çığlık ne de bir inleme geldi; sadece boğuk, kesik bir hırıltı duyuldu. Dizini tutmaya çalışan eli şimdi cansızca yere, boşluğa düşmüştü.

Arkamı döndüm.

Yerdeki pisliğe bir saniye daha bakmadım. Ağır adımlarla kulübenin kapısına doğru yürüdüğümde kapıyı açtım ve dışarıdaki gün ışığına çıktım.

Gün, hiç bitmeyecek sandığım o gecenin ardından doğmuştu.

Yıllar önce göz göze geldiğim o karanlık sureti içimden söküp parçalaya parçalaya atmıştım.

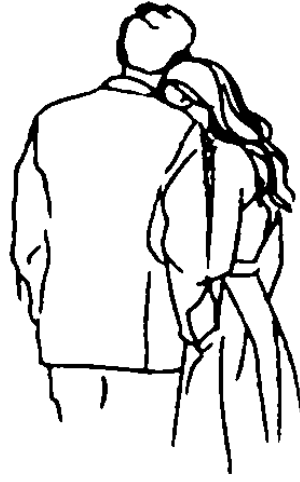
Yıllarca onunla yaşamış, onunla nefes almış, onunla susmuştum belki ama artık bitmişti.

Fakat bu beklediğim kadar ferahlatıcı değildi. Karanlık gitmişti evet ama giderken içimden bir parçayı da alıp götürmüştü sanki. İnsan, gölgeyle fazla uzun yaşarsa sonunda aydınlıkta bile yabancı kalıyormuş meğer kendine.

İçimden taşan duygunun ne olduğunu çözemiyordum; rahatlama mı, boşluk mu, yoksa sadece bitkinlik miydi bilmiyordum. Tek bildiğim, artık kardeşimin gözlerinin içine bakabilecektim ve bu bile bana yetiyordu.

Kardeşimin gözlerinin içine bakarken yıllarca başka birinin günahını taşımıştım ve şimdi bunun bedelini acı çektire çektire ödetmiştim.

Ve artık gerçekten gözlerimi kapadığımda içimde benimle birlikte yürüyen hiçbir karanlık yoktu.

7. BÖLÜM

KARANLIĞA SİĞİNAN KALP

Gözlerim bahçesinde durduğum evin üstünde gezindi. Gün daha yeni aydınlanırken uyanmıştım ve hemen ardından Fırat beni, Cihangir'i tutuklattığım o eve getirmişti. Buraya gelişimize dair herhangi bir şeyi açıklamak bir yana, yolda tek kelime bile etmemişti.

Eve arkamı dönüp arkamda kalan Cihangir'e baktım. "Neden getirttin beni buraya?"

Üstü yaralanmış olan ellerini arkasında birleştirdi ve ağır adımlarla yanıma geldi. Elindeki o yaralann sebebi benim için ayrı bir merak konusu olurken konuştu. "Seninle anlaştığımız halde bana bu evde yaptıklarını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Cihangir bak ben..."

"Cemre," diye kesti sözümü. Bir şeyler söylememe izin vermedi. Gözlerini gözlerime dikti ve başıyla arkamızdaki kapalı kapıyı işaret etti. Bu, evin arkasında kalan küçük bir kulübeye ait kapıydı.

Ben daha gösterdiği yere doğru bakarken o cümle döküldü dudaklarından. "Baban içeride."

Bu sözleri duyduğum an, içimdeki tüm dünya paramparça oldu. Sesler, renkler, her şey aniden solup gitti. Bedenim buz kesti. Titremeye başladım. "Hayır." Başımı iki yana sallayarak geri çekildim. "Hayır, yapmadın."

Sessiz kaldı. Sadece gözlerime bakıyordu.

Elindeki yaraları hatırlarken yanaklarımdan süzülen damlalarla birlikte başımı tekrar olumsuz anlamda salladım. "Yapmadın. Lütfen yapmadığını söyle."

Hızla ona yaklaştım ve ellerimi kollarına sardım. "Lütfen, lütfen yapmadım de!"

Cihangir'in gözleri bile titriyordu ama konuşmuyordu. Gözyaşlarım hızlanırken kollarını sıktım. "Lütfen yapmadım de."

Ona yalvarırken o soğuk bakışlarında en ufak bir pişmanlık dahi belirmezken yapmadığına dair de en ufak bir umut görmedim.

Ellerim, kollarını bırakıp boşluğa düştü. Önce birkaç adım geri gidip uzaklaştım ondan. Ardından arkamı dönüp koşarak gösterdiği kapıya gittim ve açıp içeriye daldım.

Babam buradaydı sahiden de. Orada, öylece yerde yatıyordu. Vücudu hareketsizdi. Ne yapacağımı bilemeden durdum. Ayaklarım gitmiyordu. Kalbim durmuştu.

Birkaç saniye sonra cesaret edip titrek birkaç adımda yaklaştım ona. Yanına ulaştığımda dizlerimin bağı çözüldü, yere yığıldım.

Bir eli göğsünün üzerindeydi. Eli kanla kaplıydı. Gözleri kapalıydı ve yüzü mosmordu. Dizinden akan kanın oluşturduğu küçük bir gölün içinde yatıyor gibiydi. Bir an için uyuyor olduğunu düşündüm. Sanki birazdan gözlerini açacak ve Cemre diyecekti.

Ama konuşmadı.

Kanlı yüzüne dokunduğumda soğuktu.

Dudaklarım titremeye başladı. "Baba," diye fısıldadım. Sesim daha fazla çıkmıyordu. Boğazıma bir yumru oturmuştu. Yutkunamıyor, çığlık atamıyor, sessizce ağlıyordum. Hıçkırıklarım boğazımda düğümlenmişti.

"Baba uyan lütfen. Lütfen uyan. Bak ben geldim. Lütfen uyan."

Gözümünden akan yaşlar hızlandı. Başımı göğsüne yasladım. Yanağım, kanla kaplı göğsüne değse de bunu umursamadan kulağımı kalbinin üzerine koydum. Bir kalp atışı duymak istedim ama duyamadım. Sadece sessizlik vardı.

"Hayır! Hayır ölmüş olamazsın! Baba lütfen uyan!"

Kollarımla onu sımsıkı sardım. Başımı göğsüne yaslayıp hıçkırarak ağlamaya devam ettim.

Kapıda bir karartı belirdiğinde gözlerim o tarafa kaydı. Orada durmuş, yaptığı şeyi izliyordu bir de. "Allah senin belanı versin!" diye bağırdım. Sesim kulaklarımı çınlatarak kadar güçlüydü. "Allah senin belanı versin!"

Yanaklarımdan süzülen yaşlar giderek hızlanırken acıyla bağırmaya devam ettim. "Senden nefret ediyorum! Duyuyor musun? Nefret ediyorum!"

Cihangir'in yüz ifadesi değişmedi. En ufak bir tepki bile vermedi. Ben daha devam edemedemden kapının önünden çekildi ve adamlarına doğru döndü. "Gidelim!" diye seslendi. Sesi, babamın ölümüne karşı duyduğum sessizlik kadar soğuktu.

Onlar giderken yeniden babama baktım gözyaşları içinde. Dudaklarımdan tek bir kelime bile dökülmezken hıçkırarak ağladım. Başını usulca kucağıma alıp yüzüne dokunurken, uzaklaşan arabaların sesini duyabiliyordum.

Babamın yüzündeki yaralarına dokunurken bir daha nefes alamayacağını, gözlerini bir daha açamayacağını düşündüm. Avazım çıktığı kadar bağlamak istedim ama yapamadım.

Tam o sırada, avucumun içindeki yüzü bir anda kımıldadı. Cılız, neredeyse yok denecek kadar zayıf bir nefes göğsünü kaldırdı. Sadece bir saniyeliğine...

Kalbim göğüs kafesimi patlatacak gibi atmaya başladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yaşıyordu, hâlâ yaşıyordu.

Bu; soğuk bir kış gününde güneşi ilk kez görmüşüm gibi, karanlıkta kalan birinin aniden aydınlığa kavuşması gibi hissettirdi. İçimde tarifsiz bir mutluluk ve aynı zamanda telaş belirdi.

Onu kurtarabilme umuduyla hemen yardım çağırmak istedim. Telefonum olmadığı için babamın ceplerini karıştırıp bir telefon aradım ancak cepleri bomboştu. Bir anda o umut seli, yerini korku ve çaresizliğe bıraktı.

Başını kucağımdan usulca indirip yanından kalktım ve hızla dışarı çıktım. Bahçede kimse kalmamıştı. Belki etrafta birileri vardır diye, "Kimse yok mu?" diye bağırdım fakat sesim ormanın derinliklerinde kayboldu. "Yardım edin! Kimse yok mu?"

Bağırışlarıma rağmen etrafta bir hareketlilik olmadı, böyle bir yerde olmasını beklemek bir hataydı zaten.

Umutsuzca koşarak babamın yanına döndüm. Dizlerimin üzerine çöküp başını yeniden kucağıma aldım. “Dayan baba!” diye mırıldandım. “Ne olursa olsun kurtaracağım seni!”

Bir şeyler yapmak istedim, en azından denemeliydim. Üzerimdeki ceket çıkarıp göğsüne bastırdım. *Belki kanaması durursa kurtarırım onu* diye düşündüm umutsuzca. Zaten başka ne yapacağımı da bilmiyordum ki.

Gözyaşları içinde göğsüne ceketimi bastırmaya devam ederken kulağıma tekrar göğsüne dayadım. Bu kez o cılız nefes bile yoktu. Kalp atışı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik vardı.

Babam gitmişti.

Ölmüştü.

Acı bir çığlık koptu dudaklarımdan. “Hayır!” diye bağırdım. Hıçkırıkları içinde ağlamaya devam ettim.

Belki de babamın cansız bedeninin başında, o halde dakikalar geçirdim. Artık ağlayacak gücüm kalmamıştı, bitap düşmüştüm. Kalbim o kadar çok acıyordu ki artık hissetmiyordum bile.

O anda bahçeden tekrar araba sesleri geldi. Bu bile umut vermedi bana. Kimin geldiği de umurumda değildi zaten. Babam ölmüştü ve artık kimse- nin bana bir yardımı dokunamazdı.

Çok geçmeden kapıda Cihangir yeniden belirdi. Utanmadan bir de geri dönmüştü.

Onu görünce içimdeki tüm acı bir anda öfkeye dönüştü. Dişlerimi sıkıp hızlı hızlı nefesler alırken babamın başını yere indirdim usulca ve yerden kalktım. “Seni öldüreceğim! Yemin ederim, seni kendi ellerimle öldüreceğim!” diye bağırdım. Sesim korkudan değil, nefretten titriyordu. “Babamın katilisin sen! Katil!”

Yanına ulaştığımda tüm gücümle göğsüne vurdum. “Allah senin belanı versin!”

Tepki vermedi, kendisine vurmama engel olmadı.

“Katilsin sen! Canisin!”

Bağırırken göğsüne bir kez daha vurdum. Bu darbelerime karşılık vermiyor olması beni daha da sinirlendirince yüzüne vurdum. Buna da engel olmadı. Canını yakmak istercesine göğsüne, omzuna üst üste darbelerimi indirdim ama hiçbir şey yapmadı.

Gücüm tükenmişti, tüm enerjim bu boş darbelerle yok olmuştu. Dizlerimin bağı çözülürken çaresizce yere, dizlerimin üzerine yığıldım. Babamın cansız bedenine bakıp hıçkırarak ağlamaya devam ettim.

Tam o sırada omzumda bir el hissettim. Cihangir'in elinin sıcaklığı buz kesen tenime değdiğinde sanki bir kor parçası dokunmuş gibi irkildim. Hızla geri çekilip, "Dokunma bana!" diye bağırdım.

Derin bir nefes aldı. "Gidelim artık buradan."

Bu cümle beni çıldırttı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, babamı öldürmemiş gibi *gidelim buradan* diyordu.

Kalan tüm gücümle ayağa fırladım ve yeniden ona vurmak için hamle yaptım. Bu kez izin vermeyip kollarımı sıkıca tuttu. Kurtulmaya çalıştım elinden ama olmadı. Beni dışarı götürmeye çalıştı. "Bırak beni! Bırak dedim!"

Bağırırken babama baktım. Onu gördükçe gözyaşlarım hızlanıyor, hıçkırıkları artıyordu. Bunu fark edince kolumu bırakıp, diğer kolumdan tutarak babama bakmama engel oldu. "Bakma artık," dedi bir de.

İstemediğim halde zorla çıkardı beni o evden. İlerideki arabaların yanına götürdü. Bir yandan da emir verdi adamlarına. "İçeridekini de alın."

"Dokunmayın sakın ona!" diye bağırdım. Kimse beni dinlemedi, duymadılar bile sanki.

Cihangir kolumu bir an bile olsun bırakmayıp hareketsiz kalmama neden olurken babamı o evden çıkardıklarını gördüm.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, beynim feryat figan bağıırıyordu. Gözüm babamın cansız bedenine takılı kalmıştı. Ona koşmak, onu bu canilerin elinden kurtarmak istiyordum. Oysa ona daha fazla zarar veremezlerdi ki...

Yine de babama koşmak istedim. Hatta bunun için bir hamle yapmaya çalıştım ama yapamadım, gücüm yetmedi. Bir anda başım dönmeye başladı ve midem altüst oldu. Gözlerim kararıyor, dünya etrafımda dönüyordu.

Cihangir beni sıkı sıkı tutuyor olmasaydı çoktan yere düşmüş bile olabilirdim. Cihangir bedenimin ağırlığını ona verdiğimi fark etmiş olacak ki, "Cemre?" dedi endişeyle.

Ona cevap veremedim gözlerimin önü daha da karardı. Ayakta durmak daha güç hale geldi ve kendimi zorlamayı bıraktım. Yere düşmeyi, canımın yanmasını beklerken kendimi bir çift sıcak kolun arasında, havada buldum. Hatırladığım son şey de buydu zaten.

Bazı acılar vardı, insanı bir gecede büyütürdü.

Artık gözyaşların sadece ağlamak için değil, içinden söküp atamadığın acılar için de akardı. Nefret yavaş yavaş kalbini sarar, öyle derinlere işlerdi ki

sevgiye yer kalmazdı içinde. Ve insan bazen öyle bir sabaha uyanırdı ki artık eski *sen* olmazdın. Hayatının geri kalanı o sabahla birlikte gölgelenirdi. İşte ben de tam olarak böyle bir sabaha uyanmıştım.

Gözkapaklarım ağırdı, sanki rüyayla uyanıklık arasında sıkışmış gibiydim. Zihnim bulanıktı, derin bir nefes aldım. Göğsümde bir ağırlık hissederken kolumda da sızlayan bir acı vardı.

Gözlerimi yavaşça araladım. Başımı hafifçe yana çevirdiğimde kolumdaki iğneyi ve ona bağlı serumu gördüm. Gözlerimi birkaç kez kırptırarak kendime gelmeye çalıştığımda etrafı inceledim.

Burası yine onun eviydi.

Babam... Babamın öldüğü gerçeği bir darbe gibi yüzüme çarptığında gözlerimden yaşlar süzüldü. İçimdeki boşluk, yerini yakıcı bir öfkeye bıraktı. Acının bedenimi nasıl sardığını umursamadan serumu kolumdan çekip attım ve hızla doğrulup ayağa kalktım. Yer ayağımın altından kayıyormuş gibi başım döndüğünde birkaç saniye sendeledim. Sonra derin bir nefes alıp kendimi toparladım.

Vakit kaybetmeden odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Birkaç adım kala durdum. Aşağı mı insem, yukarı mı çıksam karar veremedim. Tam o sırada alt kattaki merdivenlerden gelen ayak seslerini işittim.

Bunu duyduğum an hızla yukarı yöneldim. Koşarken fazla ses çıkardığımda arkamdan yankılanan sesi duydum. "Cemre!"

Cihangir'in sesiydi. Adımın onun sesiyle birleşmesi midemi kaldırdı. Daha da hızlandım. Üst kata çıktığım gibi Yaren'in odasına yöneldim. Kapıyı sertçe açtım. Yatakta uzanmış, telefonuyla ilgilenen Yaren başını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde yüzündeki ifade afallamayla karışık bir korkuydu. "Cemre?" dediğinde sesi titrekti.

"Senin yüzünden oldu!" diye bağırdım.

"Ne?" diye sordu yerinden doğrulmaya çalışırken.

"Babam senin yüzünden öldü!" Sesim o kadar yüksek çıktı ki kendi sesim kulaklarımda yankılandı.

"Ben... Ben hiçbir şey yapmadım!" dedi dolan gözleriyle.

"Sen ona iftira..."

Cümlem yarım kaldı. Biri kolumdan tuttuğu gibi beni odadan dışarı sürükledi. Bunun Cihangir olduğunu fark etmem uzun sürmedi. "Yok bir şey Yaren, korkma sen abiciğim," deyip kapıyı kapattı. Peşinden gelen ama hiç adamı gibi görünmeyen, daha çok bir arkadaşı gibi görünen adama. "Kerem, sen Yaren'e bak," dedi.

Kerem, hızla Yaren'in odasına girerken Cihangir gözlerini bana çevirdi "Ne yaptığını zannediyorsun sen?"

"(O) içerideki yüzünden babam öldü benim! Sen öldürdün onu!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Bak," dedi yanıma yaklaşarak. "Bana ne dediysen, ne yaptıysan sesimi çıkarmadım ama bir daha sakın Yaren'e yaklaşma. Ona tek kelime edersen..."

"Babamın katilleriyle aynı evdeyim! Bir tanesi de şu an karşımda duruyor!" dedim sesimi daha da yükselterek. "Sen gerçekten beni susturabileceğini mi zannediyorsun? Neyle tehdit edeceksin bu kez? Öldürebileceğin bir babam da kalmadı! Neyle korkutacaksın beni!"

"İyi olmadığın için getirdim seni buraya, burada kal diye değil."

Söylediği şeye bir an donup kaldım, sonra gözyaşlarımın arasından kahkahayı bastım. "İyi olmadığım için," diye tekrar ettim. "İyi olmadığım için." Bu kez fısıldayarak yineledim. Gülmeyi kesip gözlerinin ta içine baktım. "Babamı öldürdüğün için bu halde olabilir miyim acaba? Bu hiç aklına geldi mi?"

Sessiz kaldı, cevap veremedi. Ne diyebilirdi ki zaten? Bu durumda kendini nasıl savunabilirdi?

Durup ona bir şeyler anlatmanın bile kendime yaptığım bir eziyet olduğunu fark ettiğimde, daha fazla konuşmaya devam etmeyip yanından geçip gittim.

"Nereye?" diye sordu.

Cevap vermedim, merdivenleri indim. Bir alt kata ulaşınca durmayıp diğer merdivenlere yöneldim.

"Cemre nereye?" diye sordu yine peşimden gelirken.

Yine cevap vermeden salona ulaştım. Doğrudan kapıya yönelmek istesem de aniden başım dönünce duraksadım. Merdivenin tırabzanından tutunup gözlerimi kapadım, birkaç saniye bekleyip kendime gelmeye çalıştım.

Ta ki kolumda bir el hissedene kadar. "İyi misin?"

Gözlerimi hızla açtığımda kolumu çekip kurtardım ondan. "Dokunma bana!"

İç çekip çaresizce gözlerime baktı.

Durmadım yanında, başımın dönmesini bile umursamadan kapıya yöneldim. Kapıyı açmak üzereyken yanıma ulaşip araladığım kapıyı itti ve yeniden kapattı. Öfkeyle bağırarakken, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

“Ya sana ne? Sana ne!”

“Bu halde tek başına bir yere gidemezsin!”

Ellerimi yumruk yaptım, yüzünün ortasına bir tane vurmamak için kendimi zor tuttum.

“Gitmene engel olmaya niyetim yok ama birini arayalım -şu kuzenin- onu arayalım. Gelip alsın seni.”

“Git başımdan!” deyip yeniden kapının kolunu indirdim. Kapıyı açmak istedim ama yine engel oldu bana.

“Cemre,” dedi sakince. “İyi değilsin, tek başına hiçbir yere gidemezsin. Bir taksi çağırayım, onu bekle en azından.”

Dişlerimi sıktım, gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Öfkeden titreyen ellerimi saklamak için yumruklarımı sıkmaya devam ettim.

“Önümden çekil,” dedim dişlerimin arasından.

Hareket dahi etmedi.

“Çekil!” diye bağırdım sesim çatallanırken.

Pes edip elini indirdi sonunda. Bir adım da geri gidip kapının önünden çekildi. Kapıyı açıp evden çıktığımda engel olmadı. Koşarak büyük demir kapıya gittim. Kapının yanındaki adamlar beni görünce hareketlendiler. *Bir de bunlarla uğraşacağım şimdi* diye içimden geçirirken hepsi arkama doğru bakıyorlardı. Omzumun üstünden ben de arkaya baktığımda Cihangir’in evin girişinde, ellerini arkasında birleştirmiş bir halde bu tarafa doğru baktığını gördüm.

Önüme döndüm. Kapıya ulaştığımda birilerinin engel olmasını beklerken kimse hiçbir şey yapmadı ve kolaylıkla evden çıktım.

Evin önünden uzaklaşmadan önce durup yeniden ona baktım. Hâlâ oradaydı ve tüm bu olanlara rağmen yüzünde ne pişmanlık vardı ne de korku. İçimde bir fırtına koptu, kelimeler boğazımda düğümlendi.

Ruhumda ince bir sızı başladı. Görünmez çizgilerle örülmüş yaralar, bastırdıklarımın arasından sessizce sızıyordu. Bazı yaralar sadece bedenini değil, ruhunu da yaralıyordu. Ve yara, ruhu vurduğunda içinde sakladıkların dışarı sızıyordu çünkü yara kanamasa bile ruh kanıyordu.

Benim içimde sakladıklarım da artık dışarı sızıyordu; görünmez bir sızı gibi ruhumun derinliklerini oyuyor, sınırlarımı zorluyordu. Ne kadar bastırmaya çalışsam da kendini gösteriyor, her düşüncemde, her nefesimde varlığını hissettiriyordu. Bu sızı önce fark edilmeyen küçük çatlaklardan başlamış, zamanla tüm ruhumu sarmış ve masumiyetimi yavaşça kırmıştı. Ve masumiyet kırıldığında insanın içindeki karanlığa yer açılıyordu.

Evimin önüne geldiğimde durdum. Kapıyı uzaktan gördüğümde bir an gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak tekrar açtım. Adımlarımı geri çekmek, arkama bile bakmadan kaçmak istedim ama yapamadım.

Babama... Babama olanları anlatmam lazımdı. Anlatmak zorundaydım.

Kapıya doğru bir adım attıktan sonra durdum. Avuçlarım terlemişti. Kalbimin sesini bastırmaya çalıştım.

Az sonra cesaret edip bir adım daha attım. Parmağımı kapıya yaklaştırdığımda titrediğini fark ettim. Geri çekilip birkaç saniye öylece bekledim. Sonra tekrar elimi kaldırdım. Artık geri dönüş yoktu. Babamın ölüm haberini söylemek zorundaydım. Tabii her şeyi öğrenip Damla'nın onları kaçırdığı yerden geri döndülerse...

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladıktan sonra sonunda zile basabildim. Elimi hızla zilden çekip parmaklarımla oynarken, kapının ardından gelen ayak seslerini duyduğumda evde olduklarını anladım. Çok geçmeden kapı, Damla tarafından açıldı.

Şişmiş ve kızarmış olan gözlerini gördüğüm an haberi vermek için geç kaldığımı fark ettim. Belli ki çoktan öğrenmişlerdi. Tüm yol boyunca tuttuğum gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. gözlerimden yaşlar akmaya başladı hızlıca.

Damla, "Cemre," deyip boynuma sımsıkı sarıldığında başımı omzuna gömüp içimden geldiği gibi ağlamaya başladım.

"Yardım edemedim ona," dedim zorlukla ağlamamın arasında. "Yardım edemedim, Damla."

Damla daha da sıkı sarıldı bana, sonra bir hıçkırık koptu dudaklarından. "Sana da bir şey yaptılar zannettim, çok korktum."

"Babamı öldürdü, hiçbir şey yapamadım ben," dedim hıçkırırken.

Geri çekilip gözlerime baktı. "Senin bir suçun yok, elinden geleni yaptın."

"Cemre!"

İçeriden gelen sesle eve doğru baktım. Amcam beni görür görmez hızla evden çıkıp yanıma geldi.

"Amca," dedim çaresizce. Ona sarılmak için bir adım attığımda bir adım geri gidip bana engel oldu. Öylece kaldım olduğum yerde.

Amcam yüzüme bakmadan Damla'ya döndü. "Damla sen eve gir."

"Ama baba, Cemre..."

"Damla eve gir!" diye sesini yükseltti amcam.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken Damla gözünün ucuyla bana baktı. Gitmeyi hiç istemiyor gibiyken yanımdan uzaklaştı ve eve girdi.

O girer girmez amcamın öfkeli gözleri beni buldu. "Neden yaptın bunu?"

"Neyi?"

"Engin beni aradığında o adama onun yerini söyleyenin sen olduğunu söyledi!"

Afalladım, babam bunu da mı yapmıştı?

"Amca ben..."

"Sen nasıl böyle bir şey yaptın, Cemre? Kimi korumak için yaptın? Kendini mi, yoksa bizi mi? Sen babanın ölümüne..."

"Ben yapmadım," dedim gözyaşları içinde. "Amca yemin ederim öyle olmadı hiçbir şey. Ben o adamı oraya götürdüm ama..."

"Aması ne?" diye bağırdı. "Aması ne, Cemre? Öldü senin baban! Benim kardeşim öldü!"

"O gün değil," dedim çaresizce. "O gün hiçbir şey yapamadı o adam. Polisi aramıştık, geldiklerinde biz kurtulduk onun elinden sonra..."

"Daha karşıma geçmiş ne anlatıyorsun?" diye bağırdı bir anda, irkildim. "Bir de yalan mı söylüyorsun?"

"Yalan falan söylemiyorum." Gözyaşlarımı hızlanmıştı. "Yemin ederim, yalan söylemiyorum amca."

"Engin anlattı bana bunları, Cemre. Ondan duydum ben bunları! Sen göz göre göre onu ölüme götürdün!"

"Ben onu kurtarmaya çalıştım ama o tanımadığımız bir adama güvendi. Gitmek yerine kaldı, sonra da o adam geldi. Babam, beni orada yalnız bıraktı ve kaçıp gitti."

"Bu yüzden mi ölümüne göz yumdun?"

Gözyaşları içinde başımı sağa sola salladım. "Hayır yapmadım, yemin ederim yapmadım ben öyle bir şey. Onu nasıl yakaladıklarını bile bilmiyorum. O adam beni zorla evine götürdü, sonra ne oldu bilmiyorum ama bir şekilde yakalamış onu." Daha fazla devam edemedim anlatmaya, gözyaşlarına boğuldum.

Çaresizce bana inanmasını bekledim fakat onun dudaklarından dökülenler farklıydı. "Ne olduysa oldu, bunun bir önemi yok artık. Baban öldü," dedi ve gözlerini kaçırarak ekledi. "Senin de bundan sonra annenin yanında kalman en doğrusu olur."

Hayal kırıklığıyla baktım gözlerine. "İstemiyor musun beni artık?"

“İstememek değil, hem annen yalnız kalmamalı bu günlerde hem de...” Sustu, devam edemedi.

“Hem de ne amca?”

“Hem de peşinde hâlâ silahlı adamlar var, Cemre. Benim de koruman gereken bir kızım ve karım var, sen de biliyorsun.”

Gözyaşlarım yaşadığım hayal kırıklığıyla bıçak gibi kesilirken ağlayamayacak kadar yandı canım ve dudaklarımı sımsıkı birbirlerine bastırıp sessizliğe gömüldüm.

“Beni de anla, Cemre. En iyisi annenin yanına gitmen olacak.”

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkunup başımı salladım. “Haklısın,” diyebilirdim sadece. Oysa içimde söylemek istediğim onlarca cümle vardı ama hiçbirinin artık bir anlamı yoktu. “En azından eşyalarımı alabilir miyim?”

“Yengen hazırladı valizini, geleceğini tahmin ediyorduk.”

Kalbimin bir kez daha parçalandığını hissettim. Eve birkaç dakikalığına da olsa girmeme tahammülleri yoktu belli ki. Daha ben gelmeden eşyalarımı toplamışlardı.

Amcam yanımdan ayrılıp eve girdi. İçeriye ilerlemek yerine kapının arkasına doğru eğilerek valizimi aldı. Ardından yanıma dönüp valizi yanıma bıraktı.

“Annen Türkiye’de,” dedi cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzatırken. “Burada yazılı olan adreste kalıyor.”

Kâğıdı alıp okumaya gerek duymadan cebime koydum. Amcam elini yeniden cebine atıp bir miktar para çıkararak uzattı. “Bunu da al, lazım olur.”

“Gerek yok.”

“Gerek var, al. En azından bir taksiye binersin,” deyip engel olmama fırsat vermeden parayı montumun cebine koydu. Tekrar çıkartıp veremedim, bunu çok istesem de yapamadım. Çünkü gerçekten paraya ihtiyacım vardı. En azından annemin yanına gidebilmeliydim.

“Gideyim ben artık,” dedim valizimi tutarken.

Amcam başını salladığında ona sarılmayı düşündüm bir an. Ancak o geriye doğru birkaç adım atıp eve yöneldiğinde bunu da yapamadım ve valizimi de alıp evin önünden uzaklaştım.

Sadece birkaç adım uzaklaşmıştım ki kapı sesi duydum. Arkamı döndüğümde amcam çoktan eve girmişti. Birkaç dakika bile bekleyememişti gitmemi. Belki de geri dönerim diye korkmuştu.

Ciğerlerimi bir nefesle doldurup önüme döndüm ve yürümeye devam ettim. Bir taksi bulup annemin yanına gidebilmek için caddeye çıkmam gerekiyordu.

“Cemre!”

Damla'nın sesini duyduğum an durdum, yeniden arkamı döndüm. Koşarak yanıma geldiğini gördüm. *Bir şey mi unuttular acaba* diye düşünürken yanıma ulaştı ve boynuma atılıp sımsıkı sarıldı bana.

Ellerim beline giderken, “Bir şey mi oldu?” diye sordum.

Kollarını boynumdan uzaklaştırıp geri çekildi. Gözleri dolu, kirpikleri ıslaktı. “Gitmek istemediğini biliyorum.”

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama engel oldu. “Boşuna yalan söyleme, babamın senden gitmeni istediğini biliyorum.”

“Haklı ama. Gitmem en doğrusu. Hem o istemese bile gidecektim, annemi yalnız bırakmam doğru değil.”

“Biliyorum, zaten seni durdurmak için gelmedim.”

“Niye geldin o zaman?”

“Ben sadece seni sevdiğimi söylemeye geldim. Bak, biliyorum biz pek fazla anlaşılamadık ama ben yine de seni çok seviyorum. O gün mecbur kalmasaydım asla seni o adamların yanına götürmezdim. Biliyorsun bunu, değil mi?”

Onu rahatlatmak için zorlukla da olsa gülümsedim. “Biliyorum.”

“Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, her zaman yardım için gelirim. Sonuçta biz beraber büyüdük. Sen benim kardeşim gibisin. Hatta gibisi fazla, sen benim kardeşimsin.”

Bu kez de ben sarıldım ona. Hemen karşılık verip kollarını belime doladı. “Ben de seni çok seviyorum, Damla.”

Gözyaşlarını silerken geri çekildi. “Neyse git hadi. Yoksa ağlayacağım.”

Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu.

“Gülme,” demesi ise sesli gülmeme neden oldu. Çünkü gülmezsem ağlamaya başlayacaktım.

“Tamam, gidiyorum,” dedim bıraktığım valizimi yeniden tutarken. Ağlamak istemediğim için oyalanmadan uzaklaştım yanından.

“Kendine iyi bak,” diye seslendi arkamdan.

Yürümeye devam ederken omzumun üstünden baktım ona. “Sen de ”

“Telefon alırsan beni mutlaka ara.”

“Tamam, arayacağım.”

"Almazsan da yengemden ara."

Güldüm. "Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Üf tamam, git be! Bir şey demiyorum," deyip arkasını döndü ve eve doğru yürüdü.

"Merak etme arayacağım," diye seslendim. Duyduğunu biliyordum ama dönüp bakmadan yürümeye devam etti. Sanırım ağladığını göstermek istemiyordu.

Arkasından bakmayı bırakarak hızlıca yürüyüp caddeye çıktım. Bir süre sonra bir taksi bularak bindim ve cebimdeki adres yazılı olan kâğıdı çıkartıp adama verdim. "Bu adrese gideceğiz."

Adam gülümseyip arabayı çalıştırırken başımı cama yaslayıp gözlerimi kapadım. Hiçbir şey düşünmeden, daha doğrusu düşünmemeye çalışarak biraz olsun dinlenmek istedim.

Dakikalar sonra, "Geldik," diyen taksicinin sesiyle gözlerimi araladım. Amcamın verdiği paranın bir kısmını taksiciye uzatarak arabadan indim. Adam da inmiş, bagaja yerleştirdiği valizi çıkarmak için arabanın arkasına geçmişti. Buraya gelene kadar çoktan akşam olmuştu ve ben bir an önce annemi görmek istiyordum. Taksici valizi indirip bana getirince adama gülümseyip teşekkür ettim. Ardından valizi de alıp önünde durduğum tek katlı, bahçeli eve baktım.

Kimin eviydi burası, annem neden burada kalıyordu anlayamazken bahçeye girdim. Kapıya ulaşıp zile bastım.

Annemin kapıyı açmasıyla birlikte gözlerinin kıpkırmızı ve şiş olduğunu gördüm. Yıkılmış bir haldeydi. Onu böyle görmek kalbime bir kor gibi düştü. Beni görünce şaşkınlıkla, "Cemre," dedi.

"Anne," diye fısıldadım. Ona sarılmak için kollarımı uzattım ama o adeta elektrik çarpmış gibi geri çekildi. Kollarımdan önce ruhum geri çekildi. Buz kesen ellerimi bir yara gibi saklamak istedim. Nefretle bakan gözlerindeki tiksintiyi gördüğümde kalbimin bir kez daha paramparça olduğunu hissettim.

"Anne?" dediğimde sesim titriyordu. Gözlerindeki öfkeyi görmemek mümkün değildi.

"Sen hangi yüzle geliyorsun buraya?" dedi. Sesi buz gibiydi.

"Anlamadım," diye mırıldandım. Boğazıma bir yumru oturmuştu.

Öfkeyle haykırdı. "Babanın ölümüne sebep olduktan sonra hangi yüzle geliyorsun buraya?"

Gözlerinde gördüğüm nefret, duyduğum sözlerle birleşince dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Babamın anneme de aynı yalanı söylediğini anladım. Ölmüş dahi olsa ona duyduğum öfke katlanarak büyüdü. Annemin gözlerindeki o nefretin aslında bana değil, babamın yalanına olduğunu bilmek içimdeki acıyı dindiremedi. Aksine annemin benden utan-dığını görmek, beni bir kez daha hayal kırıklığına uğrattı.

“Öyle bir şey olmadı anne, ben sadece babama yardım ettim. O adamı babamın yanına suçüstü yakalansın ve biz kaçıp gidelim, zaman kazanalım diye götürdüm ve öyle de oldu,” deyip çaresizce kendimi açıkladım.

“Ben ondan bahsetmiyorum!”

“Neyden bahsediyorsun ya?”

Yanağından süzülen gözyaşları sanki her damlasıyla beni suçluyordu. “Eğer sen olmasaydın biz buraya hiç dönmeyecektik! Baban o adama hiç yakalanmayacaktı! O adam, babanı öldürmeyecekti! Her şey senin suçun, anlıyor musun? Senin suçun!” diye haykırdı.

“Anne böyle bir şeyi nasıl söylersin?” diye sorduğumda sesim titriyordu. Gözlerindeki öfke beni delip geçiyordu.

“Söylerim çünkü gerçekten her şey senin suçun!” diye bağırdı.

Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. “Ben ne yaptım ya, ne yaptım? Babamın hatasının bedelini ödemekten, onun yaşamasını sağlamaya çalış-maktan başka ne yaptım? O beni defalarca kez yalnız bırakıp arkasına bile bakmadan giderken, ona yardım etmek için uğraşmaktan başka ne yaptım? Şimdi ölünce ben mi suçlu oldum?” diye haykırırken yüzüme yediğim sert tokatla sustum.

O an sözcüklerin tükendiği yerde, acı bütün bedenime yayıldı.

“Seni hiçbir zaman istemedim!”

Buz kestim. Sanki bütün vücudum kaskatı olmuştu. Gözlerimi donuk bir ifadeyle onun gözlerine kenetledim. “A-anlamadım?” diye kekeledim. Sesim bana ait değil gibiydi.

“Seni hiçbir zaman istemedim, Cemre! Hiçbir zaman sevmedim, sana sadece baban için katlandım! Artık o da yok ve sana katlanmak zorunda değilim. Senin yüzünden kendi hayatımı yaşayamadım.”

Ağızdan dökülen her kelime, kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Ka-nıma karışan zehir misali tüm benliğimi ele geçiriyordu. Ardı ardına akan gözyaşlarıma engel olamadım. “Sen ne diyorsun anne?” diye fısıldadım. Göğsüm acıyla sıkışıyor. Her hayal kırıklığıyla birlikte, içimdeki o umut kıntısı da yok olup gitmişti.

Yüzüme diktiği bakışlarla zehir akıtıyordu. “Gerçekleri söylüyorum sana! Ben seni hiçbir zaman istemedim! Bu yüzden babanı ikna ettim, seni amcanlara bıraktık. Onların büyütmesine izin verdik. Babanın işi falan hepsi bahaneydi! Ben sadece seni yanımda istemiyordum, hepsi buydu! Baban senin gibi biri için ölmeyi hak etmedi. Hep uğursuzdun, sonunda o uğursuzluğunu bize de bulaştırdın ve babanın ölümüne neden oldun!”

Karşımda duran annemin yüzüne bakarken tek dileğim, kötü bir kâbus görüyor olmaktı. Keşke her şey bir kâbus olsaydı ve uyandığımda geçseydi. Keşke o kâbusu kahvaltı masasında anlatırken hep beraber gülebilsaydık.

Annemin hâlâ bana sinirli bir şekilde baktığını fark edince kendimi toparlayarak, “Sevsen de sevmesen de ben senin kızınım, bunları bana nasıl söylersin?” diye sordum. Sesim çatallanıyor ve çaresizlikle titriyordu.

“Değilsin!” dedi bir an bile tereddüt etmeden.

Bu söz kalbime saplanan bir hançer gibiydi. “Değilsin?” diye sorguladım duyacağım şeyden delicesine korkarak.

“Sen benim kızım falan değilsin, Cemre!”

“Hayır anne, hayır,” dedim çaresizce. Her bir hücrem bunun gerçek olmadığını haykırıyordu. “Biliyorum şu an çok sinirlisin, o yüzden böyle söylüyorsun! Gerçek değil, ben senin kızınım,” dedim. Canım o kadar çok yanıyordu ki ağlayamıyordum bile.

“Doğru, çok sinirliyim ama gerçekleri söylüyorum,” dediğinde gözleri nefreti ve öfkesiyle alev alev yanıyordu.

“Doğru değil, yalan söylüyorsun!” diye haykırdım acıyla. Elimden başka bir şey gelmiyordu.

“İster inan, ister inanma! Sen benim kızım değilsin! Engin bir gün seni alıp getirdi. *Bu bizim kızımız dedi, onu seveceksin dedi ama olmadı işte.* Seni hiçbir zaman sevemedim çünkü gerçek kızım değildin. Söyledim aslında babana, *istemiyorum* dedim ama beni dinlemedi. Seni almazsam, sevmesem, annelik etmezsem benden ayrılacağını söyledi. Ben de mecburen sana annelik yapmak zorunda kaldım ama şimdi o yok ve ben artık sana yalandan annelik yapmak zorunda değilim! Hatta yüzünü bile görmek istemiyorum.”

Bu sözler karşısında donup kaldım. Ağzımı açıp tek bir kelime bile edemedim. O ise hiç acımadan bana olan tüm nefretini kasmaya devam etti.

“Sen benim için hep uğursuzdun. Engin seni bana verip *bu senin kızın* dedikten sonra eve gelmemeye başladı. Kötü işlere bulaştı ve başımızı sürekli belaya soktu,” dedi. Onu bomboş bir ifadeyle dinledim.

“En son kaçıp gitmek zorunda kaldık. Engin’i zar zor ikna ettim senin burada kalman için ve kaldın da. İşte o zaman sen hayatımızdan çıkınca her şey yeniden düzeldi. Tekrar onunla mutlu oldum. Ta ki bir gün arayıp *kızını kaçırdık* diyen o adamlarla yeniden hayatımıza girene kadar. Bak şimdi hayatımıza, sonuç bu işte; Engin öldü! Her şey ama her şey senin suçun!” dedi. Son cümlesinde bana doğru bağırıyordu.

“Yeter sus, yeter!” diye bağırdım. Sesim titriyordu.

Birkaç adım attı ve yanıma yaklaştı. “Duymak istemesen de gerçekler bunlar. Artık büyüdün, küçük bir kız çocuğu değilsin. Bunları bilmen gerekiyor,” dedi. Sonra geri çekilerek konuşmaya devam etti.

“Hiç düşünmedin değil mi, Cemre? Bak, sen onun için uğraşırken onun seni bıraktığını az önce kendin söyledin. Niye bıraktı, biliyor musun? Çünkü sen onun gerçek kızı değildin! Bu yüzden o kadar rahat bir şekilde bıraktı seni ve arkasına bile bakmadan kaçtı. Neden neden diye bağırıp duruyordun, al işte sana neden! Sen bizim gerçek kızımız değilsin!” dedi ve içeriye geçip kapıyı yüzüme çarptı.

Kapanan kapının önünde dizlerimin bağı çözüldü. Bedenimin tüm ağırlığıyla yere yığıldım. Hıçkırıkları boğazımı parçalarken, sanki içimden bir şey kopup gidiyordu. Yaşadıklarım, öğrendiklerim, duyduklarım artık taşıyamayacağım kadar ağırdı.

Gecenin o korkunç sessizliğini bölen tek şey, acıdan ve çaresizlikten patlayacak gibi olan hıçkırıklarımdı.

Titreyen ellerimle yüzümü kapattım. Bu kâbusun bir an önce bitmesini diledim. O an, omzuma dokunan bir elin sıcaklığını hissettim. Başımı kaldırdığımda, acı dolu gözlerimle bana uzatılan bir el gördüm. Gözyaşlarım hiç durmazken şaşkınlık ve inanamaz bir ifadeyle elin sahibine baktım.

“S-senin burada ne işin var?” diye kekeledim. Sesim tanınmaz bir halde çıkmıştı. Bir cevap vermesini beklerken o da benim gibi diz çöktü. Yanı başıma oturduğunda artık ne gözlerimden bir damla yaş akıyor ne de dudaklarımdan tek bir kelime dökülüyordu.

Kalbim, bütün bu acıya karşı kendini hissizliğe teslim etmişti.

O ise sadece gözlerimin içine baktı ve o an, gün boyu herkeste arayıp da bulamadığım o saf anlayışı gördüm orada. Bütün yalnızlığımın ortasında anlaşıldığımı hissettim.

Şaşkın bakışlarım hâlâ onun üzerindeydi. Ne söyleyeceğini, burada ne işi olduğunu düşünüyordum. Bir yandan sabırla bir cevap vermesini bekliyor, bir yandan da akmaya devam eden gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyordum.

"Sana yardım etmek için geldim," dedi Koray. Sesi o kadar sakindi ki içimdeki fırtınanın tam aksineydi.

Gözlerimden akan yaşları hırsıyla sildim. "Neden?"

"Yardıma ihtiyacın var çünkü." Verdiği bu rahat ve umursamaz cevap, içimde bir yerleri yaktı. Tüm hüznüm, anında bir öfke dalgasına dönüştü.

"Sana ne benden! Beni mi takip ediyorsun sen?" diye haykırdım. İçimden bir ses; bütün yaşadıklarımın belki de en az suçu olanın, hatta hiç suçu olmayanın o olduğunu fısıldıyordu ama öfkem o sesi bastırıyordu.

"Hayır, ben zaten burada seni bekliyordum. Geleceğini biliyordum," dedi gözlerini bir an bile ayırmadan. O kadar emindi ki bu sakinlik beni daha da çileden çıkarıyordu. Ona cevap vermeden ayağa kalktığımda benimle birlikte o da kalktı.

"Nereden biliyordun?"

"Baban, annenin burada kaldığını söylemişti. Onun ölümünden sonra annenin yanına gelmek isteyeceğini tahmin etmek zor olmadı," diye açıkladı. Hâlâ bir şey anlamış değildim. Bütün bunlar bir kâbus gibiydi.

"Tamam. Buraya geleceğimi biliyor olabilirsin ama neden buradasın, onu anlamadım."

"Dediğim gibi sana yardım etmek istiyorum."

"Yardıma falan ihtiyacım yok benim," dedim sanki bu sözler beni daha güçlü kılacakmış gibi.

"O yüzden mi bu haldesin?" diye sordu. Sesi küçümser bir tını taşıyordu.

"Seni sadece bir kere gördüm babamın yanında. Sen de beni sadece orada gördün. Neden, ne halde olduğumu umursayıp peşime düşüyorsun?" diye tersledim.

"Sana anlatmam gerekenler var, o yüzden buradayım."

Sıkıntıyla ofladım. Yüreğimden artık yeni bir bilgiye daha yer yoktu. "Ben artık hiçbir şey bilmek istemiyorum, öğrendiklerim bana yetti. Yardıma da ihtiyacım yok. Sen de benden uzak dursan iyi olur," deyip valizimi kaptım ve evin bahçesinden çıktım. Bu evden, bu sokaktan, bütün bu gerçeklerden bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

"Cemre dur bir dakika," diye seslendiğini duydum. Ayak sesleri peşimden gelirken, dönüp ona bakmadan yürümeye devam ettim. Fakat çok geçmeden kolumdan tutarak beni durdurdu.

Hızlıca kolumu ondan kurtardım. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak."

Az önceki öfkemin aksine daha sakin bir ses tonuyla, "Tamam, ne söyleyeceksen söyle hadi. Dinliyorum seni," dedim.

"Gecenin bu saatinde, sokak ortasında olmaz."

"İyi, yarın konuşursun o zaman. Zaten anladığım kadarıyla istediğin zaman bulabiliyorsun beni," deyip gidecekken önüme geçti. "Çekil önümden," dedim sakin kalmak için kendimi zorlarken.

"Nereye gidiyorsun?"

Bu soru beni durdurdu. Düşüncelerim bir anda dondu. Sahiden nereye gidecektim? Gidebilecek hiçbir yerim olmadığını anladığımda; ne kadar yalnız olduğumu, daha doğrusu ne kadar yalnız kaldığımı fark ettim. Yine de bu çaresizliği belli etmemeye çalışarak, "Sana ne, sen de mi geleceksin?" diye sorup yine onu tersledim.

"Gidecek hiçbir yerinin olmadığını biliyorum," dedi. Konuşmak istedim ama devam edip beni susturdu. "Amcanlara gittin ama o seni istemeyip gönderdi. Bu yüzden kalkıp buraya geldin fakat annen de evden içeriye tek bir adım dahi atmana izin vermedi."

"Sen beni gerçekten takip etmediğine emin misin?"

"Eminim, bunları sadece babanın anlattıklarından çıkarabiliyorum."

Bir kez daha sıkıntıyla ofladım. "Babam sana bunları tahmin edebileceğin ne anlatmış olabilir ki?" diye sorduğumda sesimdeki sabır kırılmıştı. Her cevaba hazırdım. Zaten canım daha fazla yanamazdı.

"Bilmem gereken her şeyi," dedi. Verdiği üstü kapalı cevaplar canımı sıkmaya başlamıştı. Bu yüzden daha fazla konuşmak istemedim.

"Burada durup seninle konuşmayı çok isterdim ama hiç iyi değilim ve yalnız kalmak istiyorum," dedim beni anlamasını umut ederek.

"Tamam haklısın ama böyle olmaz, Cemre. Senin de dediğin gibi iyi değilsin. Bu şekilde gitmene izin veremem. Benimle gel, hiç değilse seni bir otele falan bırakayım."

"Otel mi?" diye sordum hüznüyle. Cebimde, otelde tek bir gece bile kalmama yetecek para yoktu.

"Benim evime gidelim derdim ama kabul etmeyeceğini bildiğim için otel dedim."

"Doğru, kabul etmezdim. Hatta otele de gitmek istemiyorum. Kendi başımın çaresine bakarım, çocuk değilim," dedim. Oysa ne yapacağımıza dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

“Paran olmadığını biliyorum,” dedi bunu söylediği için çekiniyor gibi görünürken. “Otel parasını dert etmene gerek yok. Lütfen kabul et, yardım edeyim sana. Gecenin bu saatinde sokaklarda oradan oraya gidip durma.”

“Ya sen anlamıyor musun? Açıkça mı söylemem gerekiyor illa? Sana güvenmiyorum, seninle hiçbir yere de gelmiyorum! Oldu mu şimdi? Rahat bırak beni ya!” deyip yürümeye devam ettim. Ne kadar yardıma ihtiyacım olsa da cebimde tek kuruş param olmasa da hayatımda bir kez gördüğüm bir adama güvenecek değildim.

Kendi kendime söylene söylene yürüdüm fakat biraz sonra arkamdan gelen ayak seslerini fark edince durdum. Arkama baktığımda Koray’ın peşimden geldiğini gördüm. Onun arkasından da şoförü yavaş bir şekilde arabayla bizi takip ediyordu. Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecekken konuştu. “Kabul ediyorum, bu sefer seni takip ediyordum,” dedi ve samimi bir tavırla gülümsedi.

“Gelme peşimden!” dedim onun aksine öfkeyle.

“Seni bu haldeyken yalnız bırakamayacağımı sana söylemiştim.”

“Ne varmış benim halimde?”

“Sorun da o zaten, hiçbir şeyin yok! Paran yok, gidebileceğin bir yer yok hâlâ gurur yapıyorsun!” dediğinde sesi sabrının taşıdığını belli ediyordu.

“Gurur falan yapmıyorum, sadece sana güvenmiyorum.”

“İyi, ben de güvenene kadar peşinden gelirim,” dedi. Yenilginin ağırlığıyla yanaklarımı doldura doldura ofladım. Ne yaparsam yapayım ondan kurtulamayacağımı anlayınca yanına gittim. “Otele bıraktıktan sonra peşimi bırakacak mısın?”

Keyifle gülümsedi. “Sadece bu gecelik.”

“Peki o zaman, beni otele götürmene izin vereceğim ama bir şartla.”

“Neymiş o şart?”

“Gel benimle,” deyip valizimi çekiştirerek caddeye doğru yürüdüm.

Hızlı adımlarla yanımda yürüyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Görürsün şimdi,” dedim ve daha da hızlı yürüyüp caddeye çıktım.

“Ne yapacağız burada?” diye sordu Koray merakla.

“Taksi bulacağız.”

“Taksiye gerek yok, araba var,” dedi ilerideki arabasını gösterirken.

Ona cevap vermeden yoldan geçen taksileri durdurmaya çalıştım. En sonunda bir tane durdurmaya başarmıştım.

“Taksiyle mi gideceğiz?” diye sordu. Buna bir anlam veremediği her halinden belliydi.

"Gideceğiz değil, gideceğim."

"Anlamadım?"

"Bak şimdi, sen gidiyorsun ve kendi arabana binip otele sürüyorsun. Ben de seni taksiyle takip edeceğim," diye açıkladım. Bu sırada taksici valizimi bagaja yerleştiriyordu.

"Sebep?"

"Eğer beni kaçırmayı düşünüyorsan kendimi kurtarabileyim diye."

Bir anda kahkaha atmaya başladı. Kaşlarımı çattım. "Niye gülüyorsun?"

"Seni kaçırarak olsam sence bu kadar uğraşır mıyım? Tutar kolundan götürürüm," dedi omuz silkerek.

"Son günlerde kime, neye güveneceğimi şaşırdım ben! Şimdi eğer çok istiyorsan bin arabana, sür otele! Yoksa ben gideceğim!"

"Tamam sakın ol, şaka yaptım sadece. Ben arabaya gidiyorum o zaman."

Parmağımı yüzünün önünde salladım. "İssız yollara falan gireyim deme, gelmem peşinden!"

Güldü. "Yok girmem, merak etme," deyip arabasına doğru yürüyünce ben de taksiye bindim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu taksici.

"Bir dakika bekleyin lütfen," deyip Koray'a baktım. Biraz yürüdükten sonra arabasına bindi ve araba bize doğru geldi. Yanımızdan geçip önümüze geçtiğinde, "Şu arabayı takip edin lütfen," dedim.

Taksici birkaç saniye yüzüme şaşkınca baksa da dediğimi yaptı ve içinde Koray'ın olduğu arabayı takip etmeye başladı.

Yaptığım şeyin doğru olup olmadığını sorgularken bir on beş dakika geçirdim. Şehir ışıkları geride kalmış, yollar ıssızlaşmaya başlamıştı. Bu da beni şüpheyi düşürmüştü. Panik içinde öne doğru eğildim. "Bu yolun nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Özel bir hastaneye gidiyor."

"Hastane mi?" diye sordum içime aniden yayılan korkuyla.

"Evet," dedi adam sesi tereddütsüzdü.

"Otel falan yok mu yani?"

"Hastanenin karşısında büyük bir otel olacaktı."

"Daha çok var mı?"

"Geldik sayılır," dedi. Yeniden arkama yaslandım. Zihnimde dönüp duran düşüncelerle yola baktım.

Bu gece belki de hayatımın en zor gecesi olmuştu. Babamın ölümü, annemin söyledikleri... Hiçbiri aklımdan çıkmıyordu. Hâlâ baba, anne diyordum çünkü annemin söylediklerine inanmak istemiyordum. Kalbimin bir yanı *çok üzgündü, sağlıklı düşünemediği için öyle söyledi* diyordu. Diğer yanı ise *ne kadar üzgün olursa olsun hiçbir anne evladına bu kadar acımasız şeyler söylemez, sana sadece gerçekleri söyledi* diyordu. Artık düşünmekten delirmek üzereydim.

"Araba durdu hanımefendi," diyen taksicinin sesiyle kendime geldim ve ön tarafa baktım. Koray arabadan inmiş, bize doğru geliyordu. Hiçbir şey söylemeden arabadan indim. Taksici de inip bagajdaki valizimi verdi.

O sırada Koray da yanımıza gelir gelmez önce taksicinin parasını ödeyip gönderdi, sonra da bana baktı. "Şimdi güveniyor musun artık bana?"

"Hayır," dedim anında.

Afalladı. Bunu üzerinden attıktan sonra da güldü. Tam o sırada karşıda bir hastane olduğunu fark ettim. Koray nereye baktığını fark etmiş olacak ki, "Cihangir'in olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Şaşkın gözlerim onu buldu. "Ne?"

"Hastane Cihangir'in de sen öyle bakınca onun olduğunu biliyorsun sandım."

"Bilmiyordum," dedim Cihangir'in bir hastanesi olmasına ve şu an onun karşısındaki bir otele gelmiş olmamıza şaşırken. "Öylesine baktım bir an sadece," derken bunun bir tesadüf olup olmadığını düşündüm ama sonra bunun gereksiz bir şüphe olduğuna karar verdim. Çünkü beni, annemin kaldığı evden ayrıldıktan sonra getirebileceği en yakın yere getirmişti sahiden. Özellikle seçmiş olamazdı burayı.

"İstersen başka bir otele de gidebiliriz, ben yakın diye buraya geldim," dedi sanki ne düşündüğümü fark etmiş gibi.

Dilimi damağıma çarpıtarak cıkıldım ve umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Gerek yok."

"Tamam o zaman, gel hadi benimle," dedi ve elimdeki valizi alıp otele girdi. Hiçbir şey demeden peşinden yürüdüm.

Otele girince resepsiyona gitti. Ben biraz ileride durmuş, üzerimdeki tüm utanç ve çaresizlikle onun işinin bitmesini bekliyordum. Bir süre sonra yanıma geldiğinde elindeki kartı uzattı. "Sen odana çıkabilirsin, görevli yardımcı olacak zaten," dedi. Hiçbir şey demeden oda kartını aldım. "Ben gidiyorum ama yarın konuşmak için tekrar geleceğim."

"Tamam."

“Ben gelmeden lütfen otelden ayrılma, Cemre,” derken bunu yapacağıma hiç inanmıyor gibiydi.

“Merak etme, gidebileceğim bir yer yok zaten,” diye karşılık verdim. Sözlerim hem ona bir açıklama hem de kendime bir hatırlatmaydı.

“Peki o zaman, iyi geceler sana.”

“Sana da,” dedim. Başka bir şey söylemeden çıkış kapısına doğru yürüdü. Tam gidecekken içimden gelen bir şeyle arkasından seslendim. “Koray.”

Durdu ve bana baktı. “Efendim?”

Birkaç saattir sergilediğim tavrın aksine ona hafifçe gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

O da gülümsedi ve önüne dönüp yürümeye devam etti, ardından da otelden çıkıp gitti. Ben de lobinin ortasında durmayı bırakarak odaya çıktım.

Görevliyle birlikte odaya ulaştığımda adam valizimi bıraktıktan sonra odadan ayrıldı. Yalnız kalır kalmaz kendimi duşa attım. Sıcak su; yanaklarımdaki kurumuş gözyaşlarını, ruhumdaki ağırlığı temizliyordu sanki. Sıcak bir duşun ardından temiz kıyafetlerimi giyip yatağa girdim. Hiçbir şey düşünmeden sadece uyumak istiyordum ama bu mümkün değildi. Çünkü ne babamın ne de annemin söyledikleri bir türlü aklımdan çıkıyordu.

Aklımda sürekli aynı sorular dönüp duruyordu. Acaba gerçekten de ailem değiller miydi? Peki, beni sevmedikleri halde neden yanlarına almışlardı? Eğer öyle bir şey varsa gerçek ailem kimdi? Amcamla yengem biliyorlar mıydı?

Aklımdaki bu sorular birer birer kendilerini belli ederken gözlerimi sıkıca kapattım ve uyumaya çalıştım. Keşke yarın sabah uyandığımda her şey düzelmiş olsaydı da bu yaşadıklarım sadece bir kâbus olsaydı.

Başımdaki ağrıyla gözlerimi araladım. Ellerimle yüzümü kapatıp şiddetli ağrının geçmesini diledim. Dün gecedan sonra kendimi iyi hissetmemem çok normaldi.

Kendime gelmeye çalışırken birinin, “Günaydın,” dediğini duydum.

Sese kulak kesilip ellerimi yüzümden çektim. Gördüğüm şeyle ruhum buz kesti. Cihangir, yatağın yanına bir sandalye çekmiş ve bana bakıyordu. Şaşkınlığımı bir kenara bırakıp hızla doğruldum.

“Senin ne işin var burada?”

“Hiç, bir ziyaretine geleyim dedim.”

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya?" diye bağırdım ve aynı ses tonuyla devam ettim. "Hem sen nasıl girdin içeriye?"

"Çok basit oldu." Yüz ifadesi ve ses tonundaki keyif, kanımı beynime sıçrattı.

"Çok basit oldu, öyle mi?"

"Evet, hatta istersen anlatabilirim," diye alay edince üzerimdeki örtüyü kenara fırlattım.

"Bir de utanmadan anlatacaksın, öyle mi?"

Oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. Yüzündeki o keyifli ifade sinirimi bozdu ve kendimi daha fazla tutamayarak öfkeyle üzerine atladım. Yere düşerken başını çarptığında, "Ah!" diye bağırdı. Ben onun üzerine düştüğüm için canım acımamıştı.

"Cemre ne yapıyorsun sen?" diye bağırarak beni üzerinden itip kalkmaya çalıştı ama üzerinden kalkmayarak ona vurmaya başladım. Hem beni durdurmaya çalışıyor hem de bağıırıyordu.

"Cemre dur!" diye bağırdıysa da vurmaya devam ettim. "Cemre dur, bak çok kötü olacak!"

"Ne yaparsın, beni de mi öldürürsün?" diye bağırarak daha sert vurmaya başladım. Fakat buna daha fazla devam etmeme izin vermeyip bileklerimi sımsıkı tuttu.

"Kızım bir dur!" Bu kez sesi biraz daha yüksek çıkmıştı ve bu da beni daha çok sinirlendirdi.

"Bırak ellerimi!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Bırakayım da vurmaya devam et, değil mi?" diye sordu. Ellerimi ondan kurtarmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Pes etmedim ve aklıma gelen ilk şeyle yüzüne doğru eğilip yanagını ısırdım.

"Ah! Kızım ne yapıyorsun sen?" diye haykırarak bir anda beni üzerinden itti. İtmesinin etkisiyle üzerinden düşmüş ve ayağımı yatağın kenarına çarpmıştım.

"Ah!" diye bağırın bu kez ben olduğumda ayağımı tuttum. O da tıpkı benim gibi yere oturmuş, yanagını tutuyordu.

"Kedi misin sen, niye ısıtıyorsun beni?" diye kızdı.

"Benim yaptığım seninkinin yanında ne ki? Hem iyi oluyor sana!" dediğimde gözlerimin içine bakıyordu. Korkmadığımı belli etmek için aynı şekilde yüzüne bakarken yanagında dişlerimin izini gördüm. Gözlerimle yanagını işaret edip, "Çok yakışmış," dediğimde önce kaşlarını çatı, sonra ise ayağa kalktı ve odadaki aynaya gitti. Ben hâlâ oturduğum yerden ona

gülüyordum. Aynanın yanına gidince bir süre kendini inceleyip ardından bana döndü ve öfkeyle gözlerimin içine baktı.

“Pislik!” dedim tiksindircesine ve ayağa kalktım. “Sen niye benim peşimi bırakmıyorsun ya? Ne istiyorsun benden? Delirtmek mi istiyorsun beni?”

“Yoo, oradan bakınca öyle mi görünüyor?” diye sordu.

“Ben buradan bakınca karşımda sadece bir katil görüyorum,” dedim. Bu cümlem onu susturdu. Bundan cesaret alıp konuşmaya devam edecek-ken de engel oldu bana.

“O adamla ne işin var senin?”

“Hangi adamla?”

“Seni buraya getiren it heriften bahsediyorum. Ne işin var senin onunla?”

Bir de utanmadan bana hesap soruyordu. “Sana ne?”

“Nereden tanıyorsun sen onu?” diye ısrarla sormaya devam etti.

“Duymadın galiba, sana ne dedim!”

“Cemre, bana adamakıllı cevap ver! O adamı nereden tanıyorsun ve ne işin var onunla?” Sesi öfkeli çıktı.

“Defol git hemen buradan! Yoksa bütün oteli başına toplarım senin! Zaten kimi kandırıp girdiysen içeriye onu da şikâyet edeceğim hemen!”

Ellerini arkasında birleştirdi. “Et hadi, dinliyorum seni.”

“Ne?”

“Bu otelde birini şikâyet edebileceğin en yetkili kişi benim. Dinliyorum seni.”

Afalladım, inanamayarak baktım yüzüne.

“Evet, benim otelim,” dedi sanki kendisine bir soru sormuşum gibi.

“Nasıl ya, hastane gibi bu otel de mi senin?”

Güldü. “Evet, o kadar zenginim.”

“Bana ne senin parandan be? Kim bilir nasıl kazandın o kadar parayı!” dedim tiksindircesine.

“Çok çalışarak desem inanacak mısın?”

“Hayır!”

“İşte o yüzden demiyorum.”

“Ben seninle daha niye konuşuyorsam!” deyip hemen valizimin yanına gittim. İçinden rastgele bir kazakla pantolon aldım.

“Dışarıya çık, üzerimi değiştirip gideceğim buradan.”

“Bana cevap vermeden hiçbir yere gidemezsin.”

"Sana cevap vermek zorunda değilim çünkü benim hayatım seni hiç ilgilendirmez."

"Cemre, hak o iyi bir adam değil."

"Bunu sen mi söylüyorsun? Babamı öldüren adam."

"Tamam, ben de değilim ama o da değil. O adam seni kullanıyor, bu otelin benim olduğunu bilmediğini mi zannediyorsun? Bilerek getirdi seni buraya, sırf ben senin onun yanında olduğunu öğreneyim diye bilerek getirdi."

Ne kadar ona kızsam da ondan nefret etsem de şu an mantıklı konuşmasının farkındaydım. Yine de böyle düşündüğümü bilmesine hiç gerek yoktu. "Sana ne? Kullanırsa kullansın, seni ne ilgilendirir?"

"Çünkü benim yüzümden seni kullanıyor. Bana inat olsun diye."

"Ben senin hiçbir şeyin değilim. Bir akraban, eşin dostun değilim! Yani sırf sana inat birini kullanacak olsa o ben olmam. Ya uğruna her şeyi yaptığın kardeşin olurdu ya da yakınında olan herhangi biri, anlıyor musun?" diye sordum söylediği şeyin saçmalığının farkına varsın diye.

"Ben anlıyorum ama sen anlamıyorsun. Babamı öldürdüğümü ve benden nefret ettiğini biliyor. Emin ol, onun için senden daha kullanışlı başka biri yoktur," dediğinde sıkıntıyla ofladım. Durup ona bir şey anlatmaya gerek yoktu, zaten yüzünü bile görmek istemiyordum daha fazla.

Bu yüzden hiçbir şey demeden banyoya girdim. Kapıyı kilitleyerek hızlıca üzerimi değiştirdim. Daha sonra ise tekrar banyodan çıkarak üzerimden çıkardığım eşofmanları valize yerleştirdim ve valizi alarak Cihangir'e baktım.

"Uzak dur benden! Bir daha sakın karşıma çıkma!" deyip gitmek istedim ama kolumdan tutarak durdurdu beni.

"Bana güvenmiyorsun, benden nefret ediyorsun, hatta belki beni öldürmek bile istiyor olabilirsin ama doğruyu söylüyorum. O adam iyi biri değil ve seni kullanıyor!"

Kolumu ondan kurtardım. "Doğru, sana güvenmiyorum. Senden nefret ediyorum ve evet, hatta seni öldürmek bile istiyorum. Bu yüzden de söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum!"

Gözlerindeki çaresiz ifadeyi fark ettim o an. "Yapma böyle, Cemre. Sırf bana inat olsun diye o adamın seni kullanmasına izin vereceksin, farkında mısın?"

"Sen kimsin de ben sana inat olsun diye böyle bir şeye izin vereyim? Kendini bu kadar büyütme. Umurumda bile değilsin!"

“Umarım öyledir. Çünkü eğer öyle bir şey yaparsan zarar gören ben değil, sen olursun. Ben sadece seni uyarmak için geldim.”

“Emin ol, kimse bana senden daha fazla zarar veremez! Korkmam gereken de uzak durmam gereken de bir tek sen varsın bu hayatta, başka hiç kimse değil! Bu yüzden uzak dur benden! Yüzünü görmek, sesini duymak bile midemi bulandırıyor!”

Sustu, cevap veremedi.

Valizimi tutup çekiştirerek odadan çıktım. Kapıyı çarparak kapatıp bir anlığına duraksadım. Bu adamdan kurtuluş yok muydu? Sürekli böyle karşıma çıkmaya devam mı edecekti?

Bunun düşüncesi bile kalbimi sıkıştırırken arkamda kalan kapının açıldığını duyduğum an asansöre doğru yürüdüm. Ancak sadece birkaç adım atmıştım ki Cihangir önümde durdu. “En azından niye burada kaldığını söyle bana.”

Ben ona midemi bulandırdığını söylüyordum, o hâlâ benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Buna gerçekten tahammül edemiyordum artık.

“Neden amcanın ya da annenin yanında değilsin?”

“Sana ne!” dedim bir kez daha çok büyük bir öfkeyle.

“Düzgünce bir soru sordum sana, doğru dürüst cevap ver,” dedi sanki bunu yapmaya mecburmuşum gibi ve sinirlerimi biraz daha bozdu. Zaten artık onun karşımda nefes alması bile sinirimi bozuyordu. Aynı ortamda bulunduğumuz için bile kendimden nefret ediyordum.

“Sen o hakkını çoktan kaybettin,” diyerek yanından uzaklaştım, asansöre bindim. Orada öylece durmuş, gözlerini benden ayırmazken asansörün kapısı kapandı.

Öfkeyle valize tekme atıp ellerimi saçlarıma geçirdim. O manyağın yüzünden elimi yüzümü yıkamaya bile fırsat bulamamıştım.

Asansör durduğunda hızla indim. Peşimden gelme ihtimalini düşünüp hızlıca çıkışa doğru yürürken ileriden gelen Koray’ı gördüm.

Beni görünce, daha doğrusu elimdeki valizi görünce sıkıntıyla oflayıp yanıma geldi. Tam bir şey söyleyecek gibiyken gözleri arkama takıldı. Bir anda yüz ifadesi sertleşince Cihangir’i gördüğünü anladım.

“Burasının onun olduğunu bildiğin halde niye beni buraya getirdin?” diye sordum.

O daha cevap verememişken Cihangir yanımıza ulaştı. “Hadi cevap ver, niye getirdin buraya?”

"Sana ne lan!" dedi Koray. Verebildiği tek cevap bu oldu.

"Ona ne olabilir ama beni ilgilendiriyor!" dediğimde gözleri beni buldu. "Cevap ver!"

"Yalnız konuşalım."

Dudaklarımı araladım ancak daha konuşmaya fırsat bulamamıştım ki Cihangir'in sesi araya girdi.

"Ben senin yalnız kalma çabanı sikeyim!"

Öfkeyle ona döndüm. "Ya sen ne karışıyorsun, defolup gitsene!"

"Sen de bağırp durma," dedi öfkeli gözlerini bana çevirirken ve daha sessiz bir şekilde ekledi. "En azından bu piçin yanında."

Artık ciddi anlamda aklımı kaybediyormuşum gibi hissederken Koray'ı duydum. "Cemre'nin hatına sana bu sözleri yedirmiyorum burada, yoksa..."

"Ya benim sende ne gibi bir hatırım olabilir?" diye ona çıkıştım bu kez. "Tanımıyorum bile ben seni!"

"Tanımıyorsun ama dibinden de ayrılmayıp seni buraya getirmesine izin veriyorsun!" diye kızan Cihangir'di.

Başımı ellerimin arasına aldım. Ellerimi saçlarıma geçirirken sinirle gü-lüp, "İkinizin de Allah belasını versin!" dedim dişlerimi sıkarak. Başımı kaldırıp gözlerimi ikisinin arasında gezdirdim. "Ne derdiniz varsa aranızda halledin, sakın beni buluşturmayın!" deyip Cihangir'e yaklaştım ve işaret-parmağımı kaldırıp yüzünün önünde salladım. "Ama seninle hesabım bir-medi daha! O çok başka!"

Yüzünün önündeki parmağımdan gözlerini çekip gözlerimin içine bak-tı. "Cemre," dedi sakince. "Benim tek derdim sensin."

Sinirle güldüm. "Bekle sen," dedim. Sesim az önceki kadar öfkeli çık-madı. "Bekle, o derd senin başına çok yakında bela olacak."

Ellerini arkasında birleştirdi. Bir anlığına Koray'a öfkeli bir bakış at-tıktan sonra eğildi. Kendimi geri çekmek istesem de bir an karışan aklım yüzünden bunu yapamadım. Cihangir bundan cesaret almış olacak ki biraz daha eğilerek dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı. "Keşke her bela bu kadar güzel olsa."

Bir an -sadece küçük bir an- kalbimin sesini duyar gibi oldum. Ancak kulaklarımdan bu sesi işitmesiyle göğsüne dokunup tüm gücümle onu it-mem, kendimden uzaklaştırmam bir oldu. "Kes saçmalamayı!"

Sanki kuzumamışım da güzel bir tepki vermişim gibi dudakları yana kı-vırdı.

Bu tavrı sinirimi bozarken bizi izleyen, muhtemelen Cihangir'in ne söylediğini anlamaya çalışan Koray'a baktım. Ancak yaptığı şeyden sonra söyleyecek bir şey bulamadım. O an aslında ikisiyle de bir işimin olmadığını fark edip valizimi çekiştirerek çıkışa doğru yürüdüm.

Koray, "Cemre!" diye seslendiğinde dönüp bakmadan yürümeye devam ettim.

"Hâlâ Cemre diyor şerefsiz!" diye bağırarak Cihangir'i duyunca istemsizce durup onlara baktım. Arkamı döndüğüm an, Cihangir'in Koray'a kafa atarak yere düşürdüğünü gördüm. Şaşkınlıkla ikisine bakarken otelin güvenlikleri araya girdi.

"Bir tane düzgün insan beni bulmuyor ya!" diye söylendim ve durup onları izlemek yerine daha da hızlı yürüyüp otelden çıktım.

Montumun cebinde olan, amcamın verdiği parayı çıkarıp saydım. Bu parayla ancak bir gün daha idare edebilirdim. Sonrasında ise ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Bir an önce iş bulup para kazanmam gerekiyordu ama kalacak evim bile yokken bunu nasıl yapacaktım ki?

Ben daha bunları düşünürken Koray'ın ismini seslendiğini duydum. Buna rağmen durmayıp yürümeye devam etsem de bana ulaşip önümde durması çok uzun sürmemişti. O an istemsizce arkama baktığımda Cihangir'in otelin kapısında bizi izlediğini gördüm.

Gözlerimi ondan çekip Koray'a çevirdiğimde gözünün altının hafif morardığını ve alnının kızardığını fark ettim.

"Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu. Öyle bir ses tonuyla sormuştu ki sanki bir yere gitmek için ondan izin almam gerekiyordu.

"Sana ne!"

"Cemre, biliyorum seni o otele götürdüğüm için kırgınsın ama..."

"Aması falan yok, Koray! Ben o adamdan uzak durmaya çalışıyorum, yüzünü bile görmek istemiyorum ama sen *sana yardım edeceğim* diyerek beni onun kucığına atıyorsun resmen."

"Bak, yemin ederim karşılaşacağınızı düşünmedim. Zaten bu sabah seni hemen buradan götürecektim."

"Hiç getirmemeliydin."

"Biliyorum ama dün bana güvenmiyordun. Seni daha uzak bir yere götürseydim benimle gelmeyecektin," derken sesi çok çaresiz çıkıyordu.

"Dün hiç değilse biraz olsun güverdim sana ama şimdi hiç güvenmiyorum. Dün gece bana buranın Cihangir'e ait olduğunu söyleseydin değil burada kalmak, önünden bile geçmezdim."

Yüzünde mahcup bir ifade oluştu. "Haklısın, hata yaptım ve çok özür dilerim ama gideceksen de hiç değilse söyleyeceklerimi dinledikten sonra git," derken resmen yalvarıyordu ve ben ne söyleyeceğini gerçekten merak etmeye başlamıştım. Zaten şu an yapacağım daha önemli başka bir işim de yoktu, hatta hiç işim yoktu.

"Tamam," dedim. "Hadi dinliyorum, anlat."

"İleride bir yer var, oraya gidelim. Hem bir şeyler yersin hem de konuşuruz."

"İste-" Tamamlamama izin vermedi.

"Lütfen itiraz etme. Zaten şurası hemen, çok yakın."

Derin bir nefes aldım. "Tamam, gidelim ama söyleyeceklerin ilgimi çekmezse bir dakika bile kalmam yanında," deyip baştan uyardım.

"Tamam, kalma," dediğinde başımla onayladım onu. "Önce şunu halledelim," dedi ve valizimi alıp biraz ileride duran şoförüne verdi.

"Bunu arabaya bırak." Adam valizi alarak arabaya doğru yürürken Koray bana döndü. "Hadi gidelim."

İstemsizce bir kez daha arkama baktım. Cihangir hâlâ otelin önündeydi. Ellerini arkasına koymuş, kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu. Onu umursamayıp yeniden Koray'a odaklandım.

"Gidelim," dedim. Onun yönlendirmesiyle gitmek istediği yere doğru yürüdüm.

Hemen otelin diğer tarafında olan restorana ulaştık. İçeriye girince bulduğum ilk boş yere oturdum. Koray garsondan bir şeyler istedikten sonra, "Ne konuşmak istiyorsun benimle?" diye sordum. Ne yemek umurumdaydı ne de başka bir şey. Bir tek söyleyeceklerini duymak istiyordum.

"Önce yemeğimizi yiyelim istersen, sonra..."

"Hayır, ben şimdi konuşmak istiyorum."

"Peki, şimdi konuşalım o zaman," deyip arkasına yaslandı. "Baban ölmeden önce dağ evine, senin yanına gelmiştik ya?" diye sorduğunda başımı salladım.

"Evet. O gün bizi korumak için her şeyi yapacağını, Cihangir'in bize yaklaşmayacağını söylemiştin ama aynı gün, hatta sadece yarım saat sonra Cihangir bizi buldu. Önce beni, sonra da babamı yakaladı. Bana bir şey yapmamış olabilir ama babamı öldürdü."

"O gün olayların bu kadar çabuk gelişeceğini tahmin edemedim. Yoksa size yardım etmek için hazırdım, etmeyecek olsam zaten oraya kadar gelmezdim."

Sessiz kalıp devam etmesini bekledim.

“O gün baban bana her şeyi anlattı. Cihangir’in neden peşinizde olduğunu, neden yıllarca yurtdışında yaşamak zorunda kaldığını... Özellikle de seni Cemre, seni anlattı bana.”

“Benim neyimi anlatmış olabilir ki sana?”

“Dün gece annenin seni neden eve almadığını biliyorum.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü seni istemedi, yıllardır yanında istemediği gibi dün gece de istemedi.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

“Baban senin onların kızı olmadığını anlattı bana,” dediği an gözlerim doldu. Ağlamamak için kendimi zorladım ama çok zordu.

“Bu çok saçma, tamam mı?” Sesim titredi. “Ben onların kızıyım, başka bir ihtimal söz konusu bile değil. Madem beni istemiyorlardı, sevmiyorlardı neden aldılar o zaman beni? Neden *biz senin aileniz* dediler? Böyle bir mecburiyetleri yoktu, anlıyor musun? Yoktu!” dedim. Buna inanmak istiyordum.

“Biliyorum ama...”

“Aması falan yok! Ya hadi diyelim babam bir hevesle annem istemese de aldı beni ve bakıp büyüttü, peki ya sonra? Sonra ne oldu da sevmekten vazgeçti? Hadi diyelim sevmekten vazgeçti ve artık istemiyordu beni, neden döndü? Neden ben tehlikedeysen bile hayatını tehlikeye attı? *O benim kızım değil, zaten artık sevmiyorum da istemiyorum da kurtarmama gerek yok* diyebilirdi ama demedi ve döndü buraya,” deyip sustum. Gözümden akan birkaç damla gözyaşını silerek konuşmaya devam ettim.

“Ben onların kızı değilsem eğer, benim bu kadar soruya verebileceğim bir cevabım yok. Senin var mı?”

Başını öne eğdi ve öylece durdu. Bir süre o şekilde kaldıktan sonra tekrar başını kaldırarak gözlerimin içine baktı. “Yok.”

“Gördün mü işte? Ne sen ne de ben mantıklı cevaplar bulabiliyoruz ve ben bu soruların cevabını bulmadan durmayacağım.”

“O cevapları ararken ben de yanında olmak istiyorum. Baban için bir şey yapamadım, ona söz verdim ama tutamadım. En azından senin için bir şeyler yapmak istiyorum. Babana verdiğim sözü bu şekilde tutmak istiyorum.”

“Sana güvenmiyorum. Bana gerçekten yardım mı ediyorsun, yoksa yardım ediyor gibi mi görünüyorsun emin değilim.”

"Bunlar senin değil, Cihangir'in düşünceleri," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Onun ya da benim, ne fark eder ki? Sonuçta mantıklı olanlar bunlar."

"Tamam, güvenme bana ama en azından bundan sonra ne yapacaksın onu anlat. Ben de elimden geleni yapayım senin için."

Gözlerimi yere indirdim, cevap veremedim.

"Her şeyden önce kalacak bir yer bulman lazım kendine," dedi sanki benim aklımda bir şey olmadığını fark etmiş gibi. "Tabii artık bir iş de bulman lazım."

Tüm bunların benim için hiçbir anlamı yoktu artık. Ancak onun bunu bilmesine gerek de yoktu. Bu yüzden devam etmesine izin verdim.

"Haberin var mı bilmiyorum ama bugün babanın cenazesi var." Bilmesem de tahmin ediyordum bunu zaten.

"Dün onun cenazesi amcanlara ulaştığında..."

"Ne?" diye kestim sözünü. "Ne dedin?"

"Bilmiyor musun?"

"Neyi?"

"Cihangir, babanın cenazesini oraya göndermiş. Adamları evin önüne bırakıp kaçmışlar."

Ellerimi öfkeyle yumruk haline getirdim. Bunu da mı yapmıştı?

"Onlar da polise haber vermişler tabii ilk önce. Soruşturma da başlatıldı ölümüne dair. Muhtemelen yakında senin de ifadeni alacaklardır, hatta seni arıyor bile olabilirler."

Sessiz kaldım.

"Anlatacak mısın olanları polise?"

Arkama yaslandım. "Anlatsam ne olacak? Cihangir tutuklanacak mı sence? Ben sana söyleyeyim; hiçbir şey olmaz ona. Ben daha eve ulaşmadan o serbest kalır."

"O kadar kolay kurtulamaz bu işten," dedi kendinden emin bir tavırla.

"Ne bir kamera kaydı ne de bir görgü tanığı var, neyle suçlayacaklar onu?"

"Sen anlatacaksın, neler yaşadıysan her şeyi bir bir anlatacaksın."

"Bunu yaptım zaten daha önce. En azından birkaç hafta rahatım diye düşünürken sadece bir gün sonra çıkıp babamı öldürdü. Yine aynı şey olur, yine kurtarır o kendini. Benim sözlerimin hiçbir faydası olmaz."

"Ne olacak o zaman? O adamın yapukları yanına mı kalacak?"

Kalmayacaktı ama düşüncelerimi onunla paylaşmak istemiyordum. Bu yüzden konuyu değiştirmek istedim. "Benim annemin yanına gitmem lazım her şeyden önce."

"Annenin mi?"

"Onunla konuşup dün söylediklerinden emin olmam lazım. Her şeyi öfkeyle mi söyledi, yoksa gerçek..." Çatallanan sesim yüzünden sustum. Yutkunup boğazımdaki yumrudan kurtuldum. "Gerçek miydi öğrenmem lazım."

"Hadi o zaman," dedi benden daha istekli bir tavırla. "Seni annenin yanına götüreyim, konuş onunla."

Bu istekli tavırlarına olan bakışlarımı yadırgamış olacak ki, "Bakma bana öyle. Eğer sana iyi geleceğini düşündüğün şey buysa hemen yapmalısın," dedi.

Yanıliyordu, bu bana iyi gelecek bir şey değildi. Ancak yine de yapmalıydım, yapmak zorundaydım. Çünkü bugünden sonra bunu yapmak için hiç fırsatım olmayacaktı.

"Gidelim," dedim bu yüzden ayağa kalkarken.

Birlikte hiçbir şey yemeden ayrıldık restorandan ve kapıda bekleyen arabasına doğru ilerledik. Binmeden önce istemsizce etrafıma bakındım. Her an bir yerden Cihangir çıkacakmış gibi hissediyordum.

Araba sessizce hareket etti. Arka koltukta Koray ile yan yana oturuyorduk. O kendi telefonuna bakıyor, bense camdan dışarıyı seyrediyordum. İçimde giderek büyüyen bir huzursuzluk vardı. Midemdeki burkulma açlıktan mı, yoksa gerginlikten miydi ayırt edemiyordum. Her saniye, yüzleşeceğim gerçeğe biraz daha yaklaşıyor gibi hissediyordum ve bu sessizlik, bekleyişi daha da çekilmez kılıyordu.

Yarım saat kadar sonra otele çok yakın olan eve ulaştığımızda ve araba durduğunda oyalanmadan indim. O sırada Koray da inmişti. Şoförüne kendisinin işinin uzun süreceğini, bir taksiye binip eve geçmesini söylüyordu.

Korkak adımlarla evin bahçesine girdim. Adımlarımı geri geri gitmek istese de bunu yapmak zorunda olduğum için kapıya ulaştım. Tereddüt edersem hiç yapamayacağımı bildiğimden oyalanmadan zile bastım.

Sadece birkaç saniye sonra kapı annem tarafından açıldı. Beni görünce önce şaşırdı ama sonra yüzüne yerleşen sinirli ifadeyle konuştu. "Sen yine niye geldin buraya?"

"Konuşmamız lazım," dedim elimden geldiği kadar duygularımı bastırmaya çalışırken.

"Ben sana söylemem gereken her şeyi söyledim zaten," deyip kapıyı kaparmaya yeltendiğinde ayağımı kapının arasına koyup engel oldum. Kapıyı tüm gücümle iterek açtım ve içeri girdim.

"Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye sordu. Sinirden gözleri parlıyordu.

"Öyle birkaç şey söyleyip kapıyı yüzüme kapatamazsın! Anlatacaksın!"

"Neyi anlatacağım?"

"Bir de soruyor musun? Dün gece bana söylediğin her şeyi düzgünce, rek tek anlatacaksın!"

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Kızımız değilsin derken doğru mu söyledin, yalan mı?"

Cevap vermeden içeriye doğru yürüdü, salondaki koltuğa oturdu. Ben de hemen peşinden giderek karşısına oturdum. "Cevap ver."

Gözlerimin içine baktığında gözlerinde o kadar büyük bir öfke ve nefret vardı ki bugüne kadar *anne* dediğim kadının o olduğuna inanamıyordum.

"Neden böyle bir yalan söyleyeyim ki sana?"

"Doğruydum yani?"

"Evet, doğruydum."

O an tüm dünyam durdu. Gözlerim doldu ama ağlamadım. Ağlamak için kendime söz vermiştim çünkü.

"Neden beni istemediğin, nefret ettiğin halde sana anne dememe izin verdin o zaman?" diye sordum. Sesimdeki kurnazlığı saklayamıyordum.

"Dün gece de söylediğim gibi Engin zorladı beni."

"Bu çok saçma," diye mırıldandım ve o da bunu duydu.

"Bence de saçma ama ona bunu anlatamadım!" dedi. Hâlâ çok öfkeliydi ve bunu belli etmekten hiç çekinmiyordu.

"Peki ya o neden ısrarla bana bakmak, beni büyütmek istedi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum diye bir cevap yok! Sen onun karısıydın, ne demek bilmiyorum? Hiç mi sormadın?"

"Bana hesap mı soruyorsun sen?" diye sordu bir de.

"Ben sadece doğruları öğrenmek istiyorum. Madem istemiyordunuz, sevmiyordunuz neden daha önce söylemediniz? Hatta her şey böyleyken siz neden beni evlatlık aldınız ya?"

"Bilmiyorum dedim sana! Engin'e de sormadım hiçbir zaman çünkü umurumda değildin!" dediğinde sesi bir zehir gibiydi.

İçimdeki öfkeyi bastırmaya çalışarak ellerimi yumruk yaptım. “Nasıl bu kadar vicdansız olabiliyorsun? Beni sevmesen de sana yıllarca anne dedim. Seni sevdim, çok sevdim ben! Ya sen nasıl bu kadar kötü olabiliyorsun?” diye isyan ettim.

“Yalan söyleyip seni kandırsaydım daha mı mutlu olacaktın?”

“Olmayacaktım belki ama senden de nefret etmeyecektim. Canım bu kadar çok acımayacaktı.”

“Ben zaten yıllarca canın acımasın diye sustum, şimdi gelmiş bana yine sussaydın diyorsun,” dedi. Kendime ağlamayacağıma dair söz verdiğim halde akan gözyaşlarımı sildim hemen.

“Hayır. Sen istediğin için değil, babam seni zorladığı için sustun,” dedim acıyla.

“Şimdi de nankörlük yapıyorsun.”

“Bana istediğini söyleyebilirsin çünkü artık sen de benim umurumda değilsin. Fakat hâlâ bana anlatman gerekenler var,” dedim. İçimdeki acıyı bastırmak çok zor geliyordu.

“Neymiş onlar?”

“Amcamlar biliyor muydu?”

Hiç tereddüt etmeden başını olumsuz anlamda salladı. “Bilmiyorlardı, yani ben öyle biliyorum. Belki Engin onlara da söylemiştir.”

“Onlara da derken? Başka birine de mi söyledi?” diye sordum. Sesim endişeyle doluydu.

“Son günlerde artık bizim kızımız olmadığını saklamamaya başlamıştı,” dedi. “Birkaç kişiye anlatmıştı.” Kaşlarımı çattım. Bu bilgi, zaten paramparça olmuş dünyamı yeni bir belirsizliğe sürüklemişti.

“O birkaç kişi kim?”

“Hepsini tanımıyorum ama biri bize yardım edeceğini söyleyen bir adamdı.”

Aklıma tek bir kişi geldi bu söylediğiyle. “İsmi Koray mı?”

“Evet, Koray’dı sanırım. Sen nereden tanıyorsun?”

“Tanıştık işte bir şekilde,” dedim konuyu hemen kapatarak. “Şimdi meselemiz bu değil.”

“Meselemiz ne?”

“Belli ki doğruları söylüyorsun ve gerçekten ailem değilsiniz. Zaten bir yalanı bu kadar sürdüremezsin ama ben gerçek ailem kim, onu bilmiyorum,” dedim. Tek bir nefeste söylemiştim ama aslında bu cümleyi kurmak hiç de kolay değildi benim için. Avaz avaz bağırmak, birilerinden hesap

sormak istiyordum fakat ne bunu yapmanın faydası vardı artık ne de önemi. Yapsam ne değişecekti ki?

“Ben de bilmiyorum.”

Sakin kalmak için çabaladım. “Yapma, yalan söyleme. Bilmemen imkânsız.”

“Yemin ederim bilmiyorum.”

“Yetimhaneden mi aldınız beni? Yoksa bir aileden mi?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorum deyip durma bana! Bir şeyleri bilmen lazım!”

“Bilmiyorum diyorum, anlamıyor musun? Bilmiyorum! Şimdi defol git buradan!”

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüğümde o da ayağa kalktı. Karşısında durup gözlerinin içine baktım. “Bir şeyler saklıyorsun!”

“Hiçbir şey saklamıyorum. Bilsem bir daha buraya gelme, karşıma çıkma diye yine anlatırdım sana. Bu kadar şeyi ortaya dökrükten sonra gerçek aileni saklayacak değilim senden. En başta da dediğim gibi baban alıp getirdi seni. Gerçek ailen kim, seni nereden aldı, sana neden sevmediği halde bakmak istedi bilmiyorum. Artık rahat bırak beni! Acımı yaşamak istiyorum kendi başıma!”

Sözleri kalbime birer hançer gibi saplanıyordu. Benim acılar içinde kıvrandığımın farkında değilmiş gibi acısını yaşamaktan bahsediyordu. Ben günlerdir o acının içindeydim.

“Biliyor musun, iyi ki de gerçek annem değilmişsin,” dedim hayal kırıklığıyla.

Şaşkınca kalakaldı.

“Bu zamana kadar fark edemediğim o iğrenç, acımasız tarafını fark ettim. Bu yüzden iyi ki de gerçek annem değilmişsin. Şu an bile sana yıllarca anne dediğim için utanıyorum. O zaman ne yapardım hiç bilmiyorum.”

Her şeye rağmen aslında bu sözleri içimden gelerek söylemiyordum. Sadece biraz daha canı yansın istiyordum. Belki o zaman bir nebze olsun anlardı beni. Sanki anlasa bir şey değişecekmiş gibi...

Bir an için söylediğim sözlerin ağırlığı havada asılı kaldı. Yüzünde en ufak bir hayal kırıklığı, sözlerimin canını yaktığına dair en ufak bir belirti görmediğimde kırılan yine kendi kalbim olmuştu.

“Git artık buradan!” dedi sanki beni daha fazla görmeye tahammülü yokmuş gibi. “Ben de gideceğim, ölümüne sebep olduğun adamın cenazesine yetişmem gerekiyor.”

Artık bu konuda kendimi savunmak dahi istemediğimden hiçbir şey söylemedim. Burada da daha fazla durmak istemeyip ona arkamı döndüm. Sanki yüreğimin üstüne ağır bir yük binmiş gibiydi. İçimdeki öfke ve kırgınlık birleşmiş, boğazımda kocaman bir düğüm oluşturmuştu.

“Nankör!” diye arkamdan bağırdı. Sesi evin içinde yankılandı ama ben artık duymuyordum. Kapıdan çıktığım anda ayaklarımın bağı çözülse de yere çökmedim, en yakındaki duvara yaslanarak ayakta kalmaya çalıştım. Titreyen ellerimle yüzümü kapatırken gözyaşlarım sessizce akıyordu. Sanki etrafımdaki dünya bulanık bir suya dönüşmüş, ben de o suda nefes almaya uğraşıyordum. Ayakta durmakta zorlanırken içimdeki bütün öfke ve acı gözyaşlarımla birlikte dışarı taşıtı.

“Cemre!”

Koray’ın sesi kulaklarıma geldiğinde yaşlı gözlerimle ona baktım. Birkaç hızlı adım atarak yanımda bitiverdi. Yüzüme bakarken gözlerinde korku ve endişe birbirine karışmıştı. “İyi misin?”

Konuşacak güç bulamayıp başımı sağa sola salladım.

Koluma dokundu. “Hadi,” dedi elinden başka bir şey gelmiyormuş gibi. “Gidelim.”

İtiraz edecek, başka bir yere gitmeye çalışacak durumda değildim. Bu yüzden hafifçe başımı sallayıp onunla gitmeyi kabul ettim ve birlikte arabasına doğru yürüdük. Ben öndeki yolcu koltuğuna oturduğumda o da direksiyona geçti.

Koray arabayı çalıştırırken ben de gözyaşlarımı silip kendimi toparlamaya çalıştım. Bunu fark edince, “Torpidoda peçete olacaktı,” dedi. “Kullanmak istersen.”

Uzanıp torpidoyu açtığımda gözüm direkt peçetenin arkasında kalan silaha takıldı. Peçeteyi de alamayıp silaha öylece bakarken, “Orada değil mi?” diye sordu.

Kendimi toparlayıp, “Burada,” derken peçeteyi alıp torpidoyu kapattım.

Peçeteyle yanaklarımdaki yaşları silerken arabanın içinde derin bir sessizlik hâkimdi. Yalnızca hızlı nefeslerimi duyabiliyordum, kalbim göğsümde çırpınan bir kuş gibi çarpıyordu. Parmaklarımda yapmak istediğim şeyin korkusunun hafif bir titremesi vardı.

Bir marketin önünden geçtiğimizi fark ettiğimde tün cesaretimi topladım. Yapmak istediğim şeyden emin olduğumu son bir kez düşünüp, “Bana su alır mısın?” diye sordum marketten çok uzaklaşmadan. Onu durdurup arabadan inmesini sağlayacak başka bir şey gelmemişti aklıma.

Sanki ondan bir şey istemem Koray'ı mutlu etmiş gibi arabayı hemen sağa çekti. "Hemen alıyorum, başka bir şey daha ister misin?"

"Hayır, sağ ol."

Gülümsemekle yetindi ve arabadan indi. Geride kalan markete doğru yürüdü. Aynadan onu takip ettim ve o markete girer girmez elim torpido-ya gitti. Hızla oradaki silahı aldım. Silahı saklamak için elimi montumun geniş cebine sokup kapıyı açtığımda kendimi dışarıya attım ve koşmaya başladım. Arkama hiç bakmadım.

Dakikalarca koşup yeterince uzaklaştığıma emin olunca durdum. Nefes nefese kalmıştım. Biraz dinlendikten sonra yürüyerek devam ettim yoluma. En sonunda bir taksi bulmayı başarıp bindim ve gideceğim evin adresini verdim.

Tüm yol boyunca yapacağım şey için kendime cesaret verdim. Sonunda ne olacağını kendime defalarca kez söyledim, bunu göze aldım ve gözümü kararttım. İçimdeki hırsı, öfkeyi dindirmek istiyordum ve bunu ancak ondan hesap sorarak yapabilirdim. Hesabımı da ancak bu şekilde sorabilirdim. Bu yüzden yol boyunca öfkemi dinç tuttum, geri adım atmamak için her şeyi yaptım.

Dakikalar sonra onun evinin önüne gelince amcamın verdiği paranın geri kalanıyla da taksinin ücretini ödedim. Ne de olsa bu saatten sonra paraya pek ihtiyacım olmayacaktı.

Taksiden indiğimde hava çoktan kararmış, güneş gökyüzünü terk etmişti. Cebimde sıkı sıkı tuttuğum soğuk metali hissederek kapıya doğru yürüdüm. İçimdeki öfke, soğuk havadan daha yakıcıydı.

Evin önündeki korumalar karanlıkta bana gözlerini dikmiş, anlam vermeyen bakışlarla beni süzüyorlardı. Gelen sesleri duyduğumda gözlerim o sesin geldiği tarafa doğru kaydı. Cihangir, Kerem, Yaren ve bir kadın -arkası dönüktü ama sanırım Begüm olmalıydı- neşeyle sohbet ediyorlardı.

"İçeri giremezsiniz," dedi korumalardan biri.

Ona cevap vermek yerine ileriye doğru bakmaya devam ettim. Onların huzur dolu halleriyle karşılaşmak, yaşadığım acı ve öfkeyi bir anda daha da yoğunlaştırdı. İçimdeki öfke kalbimi sıkı sıkıyordu. Bana yaşattıkları yetmezmiş gibi hayatlarına hiçbir şey olmamış gibi devam etmeleri, kendimi daha yalnız ve çaresiz hissettiriyordu. Sanki dünyada tek başına kalmışım gibi avuçlarımda titreyen silahın soğukluğunu derin bir öfkeyle hissediyordum.

Koruma bir kez daha, "Giremezsiniz," dediğinde ileriye doğru, "Cihangir!" diye olanca gücümle bağırdım.

Hepsinin gülen yüzleri anında bana döndü. Tek tek her birine baktım. Şaşkınlık, biraz da endişe gözlerinden okunuyordu. Birbirlerine bir şeyler fısıldadılar. O sırada ilk ayağa kalkan Cihangir oldu, sonra da Kerem kalktı ve bana doğru yürüdüler. Yaren ise oturduğu yerden yanındaki kadınla birlikte hâlâ bana şaşkınlıkla bakıyordu.

İçeriye girmek için birkaç adım attığımda adamlar engel oldu, kollarını açıp geçmeme izin vermediler. Cihangir de bunu fark etmiş olacak ki, "Gelsin!" diye bağırdı. Eşzamanlı olarak adamlar önümden çekildiler. Hızlı bir şekilde içeriye girdim. Onlar da bana doğru geliyordu. Bahçenin tam ortasında karşı karşıya geldik.

Cihangir karşımda durur durmaz, "İyi misin?" diye sordu sahici bir endişeyle. "Neden geldin buraya?"

Cevap vermedim. Önce yeniden cesaretimi toplamam gerekiyordu.

"Cemre bir şey mi oldu? Ne bu halin?"

"Bir de soruyor musun?" diye sordum tüm öfkemle. "Her şeye sen sebep olmuşken bir de ne oldu diye soruyor musun?"

"Yine bağıırıp çağırmaya geldiysen eğer..."

"Yok, bu sefer sadece bağıırıp çağırmayacağım," dedim. Sesim her kelimede daha da sertleşiyordu. "Bu sefer istediğim şeyi yapacağım."

"Ne yapacaksın?" diye sormasıyla cebimdeki elimi çıkarıp silahı ona doğrultmam bir oldu.

Aynı anda bahçedeki tüm adamlar da kendi silahlarını bana doğrultmuştu. Bu beni biraz korkutsa da belli etmedim, Cihangir'e bakmaya devam ettim.

"Abi!" diye bağıran Yaren'in korkusunu sesinden anlamak zor olmadı. O tarafa doğru baktığımda diğer kadının bize doğru geldiğini gördüm.

"Cemre ne yapıyorsun?" diyen Kerem'e baktım.

"Onun bana yaptığını yapıyorum!" diye bağırdım. Gözlerimi yeniden Cihangir'e çevirdim. Yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu.

"Sen ne yaptığını zann ediyorsun?" diye sorarak yanımıza gelen kadına baktım ama cevap verme ihtiyacı duymadım.

"Sen karışma, Begüm!" diye bağırdı Cihangir.

"Ama Cihangir-" Cümlesini tamamlamadan Cihangir'in yüksek sesiyle sözü kesildi.

"Sana, sen karışma dedim!" diye bağırdı. Begüm birkaç adım geri gitti ve Kerem'in arkasında durdu.

"Siz de indirin silahları!" diye adamlara da bağırdı ama kimse hareket etmedi. "İndirin dedim!" Daha yüksek sesle bağırdığında bu kez hepsi aynı anda silahlarını indirdi.

Cihangir de yeniden bana çevirdi bakışlarını ve bir adım atıp yaklaştı. "Vur hadi, vur ki içindeki nefret biraz olsun azalsın," dediğinde sesi alay doluydu.

Bu, beni daha da sinirlendirdi. "Benim sana olan nefretim sen ölsen de bitmez!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Tamam, vur işte hadi! Buraya bunun için gelmedin mi?" diye sordu. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum.

"Bu kadar çabuk kurtulamazsın," dedim. "Önce anlatacaksın!" Kaşlarını çattı.

"Neyi?"

"Bildigin her şeyi anlatacaksın! Babamı neden öldürdüğünü anlatacaksın!"

"Anlattım zaten," deyip sinirlerimi bozdu.

"Bana sakın her şey bir kaza yüzünden deme! Aptal değilim ben! Hayatım ne için mahvoldu, bilmeye hakkım var!" diye haykırdım yüzüne. Tek kelime etmedi.

"Sen yokken ben çok mutlu idim," dediğimde sesim titredi ve sırf bunu bastırmak için bağırmaya devam ettim. "Duyuyor musun beni? Çok mutlu idim!" dedim ve kendime engel olamadım, gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı.

"Sen beni mahvettin! Senin yüzünden hiç olmayan ailemi kaybettim! Ben gerçekleri bilmeden önce çok mutlu idim! Neden ya, neden? Neden öğrenmeme sebep oldun?" diye sorarken ağlamaya devam ediyordum.

"Neyden bahsediyorsun sen? Ne demek hiç olmayan ailemi kaybettim?" diye sorduğunda sesi şaşkınlık doluydu.

"Hiçbir şey bildigin yok! Neye sebep olduğun hakkında en ufak bir fikrin bile yok, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Neyden bahsettiğini anlamıyorum, Cemre."

"Çünkü hiçbir boktan haberin yok senin!" diye bağırdım acıyla avazım çıktığı kadar. "Neye sebep olduğunun farkında bile değilsin."

O daha bir şey söyleyememişti ki Begüm araya girdi. “Aptal mısın sen? Eğer o tetiği çekersen bu evden sağ çıkamazsın. Görmüyor musun adamları?”

“Sağ çıkmak istediğimi kim söyledi?” dememle birlikte Cihangir’in adamlarına doğru, “Herkes beni dinlesin!” diye bağırması bir oldu. “Hiçbiriniz ne olursa olsun silahını kullanmayacak!” dedi. Ben bile şaşırıp kaldım. Böyle yaptığı zaman onu vurmayacağımı mı düşünüyordu?

“Ne yapıyorsun kardeşim sen?” diye araya girdi Kerem ama Cihangir onu duymadı bile.

“Eğer biriniz verdiğim emrin dışına çıkarsa işte o zaman ben onu öldürürüm!”

Öfkeyle araya girdim. “Böyle yaptığın zaman seni vurmayacağımı mı düşünüyorsun?”

Ela gözleri benimkileri buldu. “Bilmem, vuracak mısın?”

O sırada Yaren, “Abi!” diye bağırdı ileriden. Sesine bakılırsa ağlıyordu.

“Bence vuramayacaksın, buraya kadar boşuna gelmişsin.” Bu sözleri üzerine parmağımı tetiğe götürdüm.

“Bence bir daha sıkamayacağın silahı çekme,” diye alay edince tüm damarlarımdaki kan kaynadı. O an içimdeki öfkeyi kontrol edemedim. Zaten kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Parmaklarımin ucunda hissettiğim o soğuk metal, bütün hayatımın bir özeti gibiydi; boşluğa düşen hayatımın. Ona her baktığımda hissettiğim o bitmek bilmeyen öfkeyle parmağımı tetiğe biraz daha bastırdım. Gözlerimi kapattım ve tetiği çektim.

Silahın sesi kulaklarıma bir çığlık gibi geldi. O anda içimden bir şey kopmuştu. Sanki bir ruh, göğüskafesimi yırtıp çıkmıştı. Yüzüme çarpan sıcak bir rüzgâr irkilmeme neden oldu. Gözlerimi yavaşça araladım. Önce Kerem’in bağırisını, sonra Yaren’in çığlığını duydum. Yerde kanlar içinde yatan Cihangir’i gördüğümde elimdeki silahı yere attım. Titreyen ellerimle dudaklarımı kapatıp geriye doğru sendeleyerek bir adım attım.

Meğer karanlık, ışığa sırtını çevirdiğinde sahiplenirmiş insanı. Ve ben de o an, umut ışığına sırtımı dönüp o enkazın altında bütün bir ömrü karanlığa teslim etmişim.

8. BÖLÜM

SAKLI DUYGULAR, SESSİZ DUDAKLAR

Kırık bir ayna, binlerce parçaya ayrılrsa da yansıttığı şey aynıydı. İnsan da öyleydi. Kalbi ne kadar kırılırsa kırılsın, yansıttığı benlik hep aynı kalırdı. Asıl mesele, o yansımayı tekrar birleştirmekti. Ancak benim için artık o ayna paramparça olmuş, yansıması kaybolmuştu. Elimdeki silahla Cihangir'e sıktığım o kurşunla sadece onu değil, kendimi de vurmuştum sanki. Artık yansıtacak bir benliğim kalmamıştı, sadece enkazı vardı.

Ellerim tir tir titrerken dizlerimin üzerinde durmak çok zor geliyordu. Oysa buraya gelirken ve bunu yaparken kendimde o kadar büyük bir cesaret görüyordum ki her şeyi göze almıştım. Yaşadığım acı ve öfke beni o kadar kör etmişti ki sonuçlarını düşünememiştim. Fakat şimdi göze aldığım şeyleri yaşamak ağır geliyordu. Gözümün önünde, benim vurduğum Cihangir'in kanlar içinde yattığı vardı.

"Cemre!" Koray'ın sesiyle arkamı döndüm. Yanında onlarca adamla eve girmeye çalışıyordu ama Cihangir'in adamları da buna müsaade etmemek için her şeyi yapıyorlardı. Bir yandan Yaren'in, "Abi!" diye bağırdığını duydum. O tarafa döndüğümde Begüm'ün koşarak oraya gittiğini gördüm. Onlardan gözlerimi çekip yerde yatan Cihangir'e baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu, Fırat'la Kerem'in de yarasına bastırdıklarını gördüm.

"Öldürdüm," diye mınıldandım korkuyla. Tam o anda birinin kolumu tutup beni çekmesiyle arkamı döndüm. "Hadi Cemre, gidiyoruz buradan," diyen Koray beni dışarıya doğru çekti. Cihangir'in adamları biraz önce aldıkları emirden dolayı hiçbir şey yapamıyorlardı sanırım, sadece fiziksel güç kullanıyorlardı. Bu kargaşa içinde Koray'ın beni götürmesine

direnemeyip arabaya bindim. Ne olacağını bilmiyordum... Fakat bildiğim tek şey, artık geri dönüşü olmayan bir yola girmiş olduğumdu.

"Tamam, sakın ol. Hiçbir şey olmayacak," dedi Koray. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Katil oldum."

Koray kolumdan tuttu, bakışlarını bana sabitledi. "Olmadın, ölmeyecek."

"Ben ondan sadece her şeyi anlatmasını istedim. Ama o üzerime geldi, korkup vurdum," diye fısıldadım. Kendimi haklı çıkarmaya çalışıyordum.

"Biliyorum Cemre, anlıyorum da seni. Korkma, hiçbir şey olmayacak."

"Ona katil diyordum, şimdi ben de katil oldum."

"Şimdi hastaneye götürürler, hiçbir şey olmaz ona. Hem ben gördüm, yarası kötü değildi," diyerek beni rahatlatmaya devam etti. Ama söyledikleri kendimi daha da kötü hissettiriyordu.

"Cemre..." diye tekrar konuşmaya başladığında sözünü kestim.

"O da benim babamı öldürdü ama. Babamın o hali bir saniye bile gözümün önünden gitmiyor. Rüyalarıma giriyor, korkuyorum. Unutmak istiyorum o günü, o anı ama olmuyor. Ne zaman gözümü kapatsam babamın cansız bedenini görüyorum. O hak etti, haklıydım ben." Başımı kaldırdım ve Koray'a baktım. Yüzü şaşkınlıkla dolu bir ifade taşıyordu. "O ölürse ben katil olacağım. Ama onun da dediği gibi adalet sağlanmış olacak."

"Saçmalama! Sen katil olmayacaksın, o da ölmeyecek."

"O zaman adalet sağlanmış olmaz ama. O zaman bana yaptıklarının bedelini ödemiş olmaz. Ölecek olan o ise ben katil olmaya hazırım." Bu cümle ağızımdan çıktığında söylediğime kendim bile inanamıyordum. Bu kadar ileri gitmiş olmak, ruhumun ne kadar kirlendiğini gösteriyordu.

"Cemre sen iyi değilsin," dedi Koray. Gözümden bir damla daha yaş süzüldü ve acı bir şekilde gülümsedim. İyi değildim. Bir daha asla iyi olmayacaktım.

"Ben o adam hayatıma girdiğinden beri iyi değilim zaten. O benden ailemi aldı! Ben gerçekleri hiçbir zaman öğrenmeden aptal gibi yaşamaya razıydım ama o benden ailemi aldı. Onun yüzünden kalacak evim yok, param yok, gidecek yerim yok, güvenebileceğim biri yok! Artık ben de olmasam olur ama önce o yaptıklarını ödeyecek. Yaptığı her şeyin bedelini bana ödettiği gibi ödeyecek, bu yüzden ölmesi de katil olmam da umurumda değil," dedim. Sözlerim yüzünden Koray'ın bakışlarını endişe esir aldı.

"Şu an mantıklı düşünemiyorsun."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Ben iyiyim, hem de çok iyiyim. Tamam, başta korktum ama şimdi iyiyim çünkü hak etti o. Bana yaptıkları yanına mı kalacaktı? Babamı öldürüp hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam mı edecekti?"

Sessiz kaldı.

"Sence ne zaman gelirler?" diye sordum.

"Kimler?"

"Polisler."

"Polis mi?" diye sordu şaşkınca, başımı salladım. "Korkma, Cihangir seni şikâyet etmez."

"Neden etmesin ki?"

"Sana kızdı mı, kızmadı mı bilmiyorum ama kızdıysa bile işini kendi halledecektir. Polisi karıştırmaz."

"Ölmezse beni bulup öldürecek yani, bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Böyle bir şey olmasına asla izin vermem. Bulamaz bundan sonra seni."

Bu sözleriyle yola baktım istemsizce. "Nereye gidiyoruz?"

"Benim evime."

"Neden?"

"Gidecek başka bir yerin yok ve şimdilik en güvenli yer benim evim. Otele bırakıyorum, Cihangir buluyor. İki dakika yalnız bırakıyorum, ne yapacağın belli olmuyor. En iyisi benim evime gitmek."

Ne yazık ki haklıydı. Aslında kaçmak gibi bir niyetim yoktu, güvende olmak gibi bir derdim de yoktu. Ne olacaksa bir an önce olmalıydı. Onun evinde ya da başka bir yer de olmasının da bir önemi yoktu artık.

Koray, bir itirazda bulunmamış olmamdan dolayı memnun olmuş gibiyken başımı cama yasladım ve yolları izledim. Aklımdaki tek şey, onu öldürmeyi başarıp başaramadığımdı. Şu an başka hiçbir şey umurumda değildi. Bir an önce bunu öğrenmem gerekiyordu.

Koray'ın evine ulaştığımızda arabadan ilk inen ben oldum. Bahçede durup etrafa bakındım. Ne Cihangir'in evindeki gibi bahçede onlarca adam vardı ne de öyle büyük, sur gibi duvarlar. Gayet sıradan, normal bir evdi.

"Gel hadi benimle," dedi önden ilerlerken. Peşinden yürüdüm.

Evin salonuna girdiğimizde saat çoktan gece yarısını geçmişti bile. "Sen istersen bir banyo yap, sonra da uyu. Olanları sabah konuşuruz."

"Gerek yok, ben burada otururum," dediğimde önümde durdu.

"İyi görünmüyorsun. Duş alıp kendine gelsen iyi olur. Hem çekinmene gerek yok, ben gideceğim zaten şimdi."

“Gidecek misin, nereye?”

“Ben buradayken rahat edemeyeceğini biliyorum. Bu yüzden sen kal burada. Birazdan güvenlikler kapıya gelirler, korkmana gerek yok. Ben başka bir yerde kalırım, sen rahat et yeter ki.”

“Gerek yok buna.”

“Gerek var Cemre, rahatça uyu sen.”

“Gerçekten gerek yok, rahatsız olmam ben. Duş almak da istemiyorum. Sadece bir elimi yüzümü yıkasam çok iyi olur. Neredeydi banyo?”

“Benim odamdakini kullanabilirsin istersen. Üst katta, sağdaki ilk oda.”

“Peki tamam. Sen burada bekle, hemen geliyorum,” deyip üst kata çıktım.

Söylediği odaya girecekken duş almayacak olsam da en azından bir üzerimi değiştirsem iyi olacak diye içimden geçirip gerisingeri döndüm. Onunla restorana girmeden önce şoförüne teslim ettiğim valizi almak için aşağıya inecekken Koray’ın sesini duydum ve duraksadım.

“Evet. Sen merak etme, burada şimdi.” Kaşlarımı çattım, benden mi bahsediyordu o? “Evet, Cihangir’i vurdu.”

Kesinlikle benden bahsediyordu.

“Gebersin isterse, umurumda bile değil. Cemre de başta biraz korktu ama şimdi iyi görünüyor.”

Kiminle konuşuyordu bu?

“Hayır, bırakmam artık. Gitmek istese de bir şekilde kandırırım, burada kalır.”

Kandırırım mı demişti o? İçimdeki ses yine haklı çıkmıştı, yine yanlış kişiye güvenmeye çalışmıştım ama şu an bundan çok daha önemli bir mesele vardı. Kiminle konuşuyordu? Kim beni, ona soruyordu? Merak etme diyordu, kim beni merak ederdi ki bu saatten sonra?

“Yok şüphelenmedi benden. Nereden aklına gelecek ki zaten kim olduğum? Gitmez bir yere, bırakmam. Sen endişelenme.”

Merakım giderek arttı. Kim endişeleniyordu benim için? Ya da yanlış mı anlıyordum? Belki de benim için endişelenmiyordu. Buradan kaçma, Koray’dan kurtulma ihtimalim de onu endişelendiriyor olabilirdi. Hatta böylesi çok daha yüksek bir ihtimaldi.

“Tamam, benim şimdi işim var. Cemre de gelir zaten, kapatmam lazım. Müsait olduğumda ararım ben yine seni.”

Sözlerini duyar duymaz hemen kendimi toparladım. Hiçbir şey duymamış gibi davranmalıydım. Çünkü gidip hesap sormak, beni bu eve hapsedmesine bile neden olabilirdi.

Daha fazla ses gelmediğinde telefonu kapattığından emin olup az önceki odaya geri döndüm. Üstümü falan değiştirmekten vazgeçerek banyoyu kullanıp elimi yüzümü yıkadım. Yüzümü kuruladığımda aynadaki aksime baktım. Daha bir beladan kurtulamadan yenisi geliyordu başıma. Ancak bu kez eskisi kadar korkmuyordum. Başıma gelecek en kötü şeyler gelmişti ne de olsa.

Derin bir nefes alıp kendimi toparladıktan sonra banyodan çıktım. Ardından onun odasından ayrılarak salona indim. Salondaki tekli koltukta hafifçe öne doğru eğilmiş, bir şeyler düşünüyor gibi oturuyordu.

Ayak seslerimi duymuş olacak ki başını kaldırıp bana baktı. Ağır adımlarla yanına gidip karşısına oturdum. "Cihangir'den bir haber var mı?"

"Birini neler olduğunu öğrensin diye hastaneye göndermiştim. Az önce mesaj attı, sadece ameliyata girdiğini öğrenebilmiş."

"Hâlâ yaşıyor yani?"

Başını salladı sessizce. Ben de sustuğumda, "Peki ne olacak şimdi?" diye sordu. "Cihangir'i yaraladın. Zaten peşini bırakmıyordu, artık hiç bırakmaz. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey... Hiçbir şey yapmayacağım. Ne olacaksa olsun."

"Ama..."

"Lütfen," diye araya girdim. "Şimdi konuşmayalım bunları. Hem çok yorgunum, biraz dinlenmek istiyorum."

"Kusura bakma, düşünemedim bir an. Hadi gel sana kalacağın odayı göstereyim," deyip ayağa kalktığında oturduğum koltuğu gösterdim. "Ben burada uyuyabilirim."

"Burada mı?"

"Evet."

"Burada nasıl uyuyacaksın, Cemre? Yukarıda bir sürü yatak odası var."

"Lütfen ısrar etme, burada daha rahat edeceğim."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Peki, sen nasıl istersen öyle olsun. Bir dakika o zaman," deyip ilk kattaki başka bir odaya gitti. Ne yapacak diye beklerken bir süre sonra elinde bir yastık ve battaniyeyle geri döndü. Elindekilerle birlikte yanıma gelip koltuğa bıraktı.

"Emin misin burada uyumak istediğine?" diye sordu bir kez daha. İçine sinmiyor gibiydi. Ya da belki de bir şey yapmamdan korkuyordu.

"Evet, eminim."

"Tamam o zaman, iyi geceler."

"Sana da."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslenebilirsin."

"Sağ ol," demekle yetindim.

Gülümsedi ve üst kata çıktı. O gider gitmez yüzümdeki o yalandan gülümseme soldu. Dikkatle arkasından bakmaya devam ettim. Merdivenlerden ağır ağır çıkıp gözden kaybolursa da gözlerimi merdivenden ayırmadım. Sadece birkaç saniye sonra yukarıdaki bir odanın kapısının açılıp kapanma sesi geldiğinde odaya girdiğini anladım. Ancak yine de emin olmak için bekledim. Birkaç dakika beklememe rağmen bir ses duyamayınca odada olduğundan emin olup, *umarım o da Cihangir gibi beni kameradan izlemiyordur* diye içimden geçirdim. Ardından bu umuda bağlanıp hızla ayağa kalktım ve montumu giydim.

Ön kapıdan çıkarsam odasının penceresinden beni görebilirdi. Bu yüzden evin içinde gezinmeye başladım. Salonda bahçeye geçmek için kullanabileceğim bir kapı olmadığından doğrudan mutfığa yöneldim. Ne yazık ki burada da bir kapı yoktu fakat pencere vardı ve bu da benim için yeterliydi.

Hızlı ama sessiz adımlarla pencereye gidip dışarıya baktım. Arka bahçeye bakan bir pencereydi ve görünürde kimseler yoktu. Zaten eve girerken de bahçede kimseyi görememiştım ama güvenliklerin geleceğini söylemişti Koray.

Birkaç kişiye de yakalanmam herhalde diye içimden geçirip, oyalanmadan pencereyi kullanarak arka bahçeye geçtim. Doğrudan bahçe duvarına yönelip duvarı kolaylıkla aştım ve kendimi diğer tarafa attım. Doğrusu buradan kurtulmanın bu kadar basit olacağını hiç düşünmemiştim.

Bu bir an garip gelse de oyalanmadan koşarak caddeye çıktım. Aslında o telefon konuşmasını duymasaydım bu gece gerçekten de onun yanında kalacaktım, hatta belki sonraki birkaç gün de. Ancak o konuşmayı duyduktan sonra öylece kalmaya devam etmek, aptallıktan başka bir şey değildi. Küçük de olsa ona bir fırsat vermişim, güvenmeye çalışmışım ancak tahminlerimde beni yanıltmamıştı.

Caddeye ulaştığımda bir an durdum. Tamam kaçmışım, kaçarak da en doğrusunu yapmışım belki ama nereye gidecektim şimdi? Nerede geçirecektim geceyi?

Sıkıntıyla oflarken etrafıma bakındım. Vakit geçmişti belki ama neyse ki kalabalık bir caddedeydim, ıssız bir yerde değil. Ellerimi cebime sokup hızlı adımlarla yürüdüm. En azından bu geceyi geçirebileceğim güvenli bir yere ihtiyacım vardı ve bunun için gidebileceğim tek bir yer vardı.

Bu düşünceyle yürümeye devam ettiğimde ulaştığım yer, bir karakoldan başka bir yer değildi. Buraya kadar kendimi şikâyet için gelmemiştim. Şimdilik öyle bir niyetim de yoktu. Çünkü bu hamleyi onlardan bekliyordum. Muhtemelen en kısa zamanda onlardan biri bunu yapacak, şikâyet edeceklerdi beni. Şimdi ise buraya sadece sokakta kalıp kendimi tehlikeye atmak yerine bahçesinde oturup sabah olmasını beklemek için gelmiştim. En azından güvenli bir yerdi. Kimse bana burada zarar vermeye kalkamazdı.

Ağır adımlarla karakolun geniş bahçesindeki banklardan birine oturdum. Elimden geldiğince birini bekliyormuş gibi görünmeye çalıştım. O an gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. İyi hissetmek için derin bir nefes aldım ve gözümünden akan yaşları her zamanki gibi yine kendim sildim. Biriken tüm yorgunluğum, omuzlarımin taşıyamayacağı bir yüke dönüşmüştü. Bağıra bağıra *yoruldum* demek istiyordum ama tek yaptığım şey, susup etrafı izlemektir. Hayatım sanki küçük bir labirent gibiydi ve ben o labirentte yolumu kaybetmişim.

Güven kelimesinin bedelini bana o kadar ağır ödetiyorlardı ki omuzlarım artık bu yükü kabul etmiyordu. Beni en çok yoran şey ise aklımdaki cevapsız sorulardı. Onlarca sorum vardı ama hepsi cevapsızdı ve ben alacağım o cevapların altında ezilmekten çok korkuyordum. Yanımda birilerinin olmasına, elimden tutmasına ve beni ayağa kaldırmasına ihtiyacım vardı. Özellikle annemle babama ihtiyacım vardı.

Babamın bana yol göstermesine ihtiyacım vardı ama o *gitmem* deyip yine de gitmişti. Annemin saçlarını okşarken *her şey geçecek* demesine ihtiyacım vardı ama o da *bırakmam* deyip yüzüme kapıyı çarpmıştı. Ve ben bu işin içinden tek başıma çıkamıyordum. Zaten artık ne olacağı umurumda bile değildi. Çünkü halledemiyordum ve çok yorulmuştum.

Etrafta kimseler olmadığını fark edince bankın üzerine kıvrılıp gözlerimi kapattım. Belki uyursam her şey geçerdi.

Uykuya dalmak biraz zor oldu ama yine de biraz olsun zihnim boşaldı. Fakat derin bir uykuya düşmeden, henüz uyku ve uyanıklık arasında gidip gelirken birinin, "Hanımefendi," dediğini duyup bana dokunduğunu hissettim ve gözlerimi araladığımda bir polis memuru gördüm.

"Kalkın lütfen, burada bu şekilde uyuyamazsınız," dedi. Zihnim yerine gelirken nerede olduğumu hatırladım ve telaşla doğruldum. Hava yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Ayağa kalkınca boynumun ve belimin ağrıdığını fark ettim. Polis merakla bana bakarken açıklama yapmam gerektiğini hissedip, "Birini bekliyordum da uyuyakalmışım," deyip mecburen yalan söyledim.

"Anlıyorum," dedi genç adam ve gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. "Yardımcı olabilirim size isterseniz."

"Sağ olun, çok teşekkür ederim ama ben gitsem iyi olacak," deyip telaşla uzaklaştım polisin yanından ve karakoldan çıktım.

Karakoldan çıkınca da etrafta boş boş gezmeye başladım. İleride simit satan yaşlı bir adamın tezgâhından yükselen sıcak simit kokusu, midemin kazınmasına neden oldu. En son ne zaman yemek yediğimi dahi hatırlamıyordum. Belki bir gün, belki de iki gün önceydi. Açlık içimi kemiriyordu ve cebimde bir simit alacak param bile yoktu.

Yutkunarak başımı öne eğdim ve yürümeye devam ettim. Hayatımı nasıl düzene koyacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Kendime önce kalacak bir yer bulmalıydım ama param yoktu. Bu yüzden iş bulmalıydım ama bu o kadar da kolay değildi. Hem iş bulsam bile bir ayın sonunda maaşımı alacaktım. Bir ay boyunca sokakta kalmayı hiç istemiyordum. Bu yüzden de yapabileceğim tek şey, yanına gidebileceğim tek bir kişi kalıyordu. Belki o da olanlardan sonra beni görmek istemeyecekti ama yine de şansımı denemem lazımdı. Fakat öncesinde öğrenmem gereken bir şey vardı.

Yürümeye devam ettim. Gideceğim yer çok uzaktı ama bir işim olmadığı için yavaş yavaş yürüyerek giderdim.

Epey sonra bacaklarımın titrediğini, ayaklarımın altının acıdığını hissettim ama durmadım, yürümeye devam ettim.

Saatler sonunda ulaştığım yer, Cihangir'in hastanesi olmuştu. Artık bir şekilde onun yaşayıp yaşamadığını öğrenmem gerekiyordu. Bu yüzden korksam da yavaş adımlarla hastaneye girdim. Birine soramazdım, ne de olsa hastane onundu. Birinin kendisini sorduğundan hemen haberi olurdu. O şu an bundan haberdar olacak bir durumda değilse bile yakınlarından biri elbet haberdar olurdu.

Bu yüzden bekleme alanına yürüdüm ve orada giriş kapısını görebileceğim bir yere oturup bir dergi aldım. Dergiyi okuyormuş gibi yapıp yüzümü gizledim. Mutlaka Cihangir'in yanındakilerden birini görecektim. O zaman peşine takılır, Cihangir'e ne olduğunu öğrenirdim.

Uzun bir süre sabırla bekledim. Gelen giden hiç kimse yoktu ve sabrım giderek azalmaya başlamıştı. Hiç mi kimse gelmiyordu bu adamın yanına? Belki de hepsi zaten yanındaydı. Tabii başka bir ihtimal de vardı, ölmüş olması gibi...

Bunun gerçek olabilme ihtimali bile gerilmeme neden olurken asansörden inen Fırat'ı gördüm. Hızla yüzümü dergiyle kapattım.

Asansörden inmiş, telefonla konuşa konuşa çıkışa doğru yürüyordu. Beni göremeyeceği kadar uzaklaştığında rahat bir nefes aldım. Elbet geri dönecekti Cihangir'in yanına. Ben de onu takip edip bu koca hastanenin içinde nerede olduklarını öğrenirdim en azından.

Neyse ki bu bekleyiş daha da uzamadı. Yaklaşık on beş, yirmi dakika sonra Fırat'ın tekrar hastaneye girdiğini gördüm. Acele etmek yerine sabırla bekledim. Ta ki o asansöre binene kadar.

Asansörün kapısının kapandığından emin olduktan sonra hızla bindiği asansörün önüne gittim ve kaçınıcı kata çıktığına baktım. Asansör üçüncü ve sekizinci katta durmuş, sonra yeniden aşağıya inmeye başlamıştı. Bu yüzden bu iki kata da bakmam gerekiyordu çünkü ikisinde de inmiş olabilirdi.

Hemen ben de diğer asansöre bindim ve üçüncü kata çıktım. Koridorlarda dikkatlice gezinmeye başladım. Muhtemelen Cihangir'in kaldığı odanın ya da yoğun bakımın önü adamlarla dolu olacaktı. Bu yüzden nerede olduğunu bulmak çok da zor değildi.

Üçüncü katı biraz gezdikten sonra bu katta olmadıklarını anladım. Bu yüzden tekrar asansöre bindim ve sekizinci kata çıkıp bu katı da dikkatlice gezdim. En son girdiğim bir koridorun sonundaki odanın önünde adamlar olduğunu görünce, hızlıca beni göremeyecekleri bir yere saklandım ve izlemeye başladım.

Normal bir odada olduğuna göre durumu gayet iyi olmalıydı, demek ki öldürmeyi başaramamıştım onu.

Gitsem mi artık, yoksa biraz daha beklesem mi bilemezken saklandığım duvarın arkasından başımı hafifçe çıkarıp odaya doğru baktım. Kerem, Yaren ve Begüm odanın önünde duruyorlardı. Kapının önünde bir şeyler konuştuktan sonra Begüm, Yaren'in sandalyesini sürerek asansöre doğru gitti. Arkasından da Kerem gitmişti. Sanırım adamlar gitmek yerine burada kalacaklardı.

Cihangir'in yanına gidemeyeceğimi anlayınca hastaneden ayrılmam gerektiğini de anlamış oldum. Zaten öğrenmiştim de ölmediğini ama yine de onu ne hale getirdiğimi bir kez olsun görmek isterdim. Bunun mümkün olmadığını bildiğimden saklandığım yerden çıkacakken bu sefer de odadan Fırat çıktı ve adamlara bir şeyler söyledi. Buradan uzaklaşmak için onların yeniden odaya girmelerini beklerken tam aksine odanın önünden ayrıldılar.

Bu da neydi şimdi? Niye hepsi birden gitmişti ki? Belki de Cihangir bu odada değildi. Kendilerinin dinlenmek için kaldıkları bir oda da olabilirdi. Sonuçta hastane onlarındı. Yoksa böyle bir başına bırakıp gitmezlerdi herhalde. Eğer öyleyse hâlâ ne durumda olduğunu biliyor sayılmazdım.

Bu sorunun içimi kemireceğini çok iyi bildiğimden ve kimsenin kalmamış olmasından cesaret alarak odaya doğru ilerledim. Odanın kapısının önüne gelince cesaretimi topladım ve tedbiri elden bırakmayıp çok yavaş bir şekilde kapıyı açarak içeriye doğru baktım.

Cihangir yatakta uzanmış, telefonu ile ilgileniyordu. Kapıyı çok az açtığım için beni fark etmemişti. Bundan cesaret alıp onu izlemeye devam ettim. Üstünde hiçbir şey yoktu. Bir kolu omzundan itibaren sarılıydı.

Garip bir his yeşerdi bir an kalbimde. Pişmanlık diyemezdik buna ama sanki o kurşunun acısını bir an içimde hissettim. Bu hisle mideme güçlü bir ağrı girdi. Buraya gelmenin bana iyi gelmediğini fark edip gitmeye karar verirken, Cihangir'in bir anda başını olduğum tarafa çevirmesiyle bir çift ela gözle temas etti gözlerim.

Kalbim bir anda hızla göğsüme vurmaya başladı, nefesimin kesilip başımın döndüğünü hissettim.

Cihangir beni görmenin şaşkınlığıyla, "Cemre?" dedi dudaklarında nedenini anlayamadığım bir gülümseme belirirken.

Bir saniye bile olsun oyalanmadan kapıyı kapattım ve koşmaya başladım.

"Cemre!" Arkamdan bağırma sesini duysam da koşmaya devam ettim ve yanına ulaştığım asansörün düğmesine üst üste bastım.

"Cemre dur!" diye bağırdı Cihangir bir kez daha. Odadan çıkmış, bana doğru geliyordu. Yürürken zorlandığını fark etmemek mümkün değildi. Telaşla asansöre döndüm, hâlâ ikinci katta olduğunu fark edip hızla merdivenlere yöneldim. Ancak daha merdivenlere açılan kapıya yaklaşmamıştım ki Cihangir'in yanıma ulaşip kolumdan tutması bir oldu.

Üstünde odada da gördüğüm gibi hiçbir şey yoktu. Bir kolu omzundan göğsüne doğru sarılmıştı. Altında ise sadece siyah bir eşofman vardı ve hastanenin ortasındaki bu hali yüzünden etraftakiler kaçamak bakışlarla bu tarafa bakıyorlardı.

"Cihangir bırak," dedim kolumu çekmeye çalışırken. Elinden kurtulmamam için daha sıkı tuttu kolumu. "İnsanlar sana bakıyorlar," diye uyardım onu yaptığı şeye bir son vermesi için.

"Umurumda bile değil," dedi. Garip bir şekilde bu haldeyken bile mutlu gibi görünüyordu. "Şu an umurumda olan tek şey, senin burada olman."

"Benim de umurumda olan tek şey, senin hâlâ ölmemiş olman!" Sanki buraya kadar gelirken ona bir şey oldu, katil oldum diye aklım çıkmamış gibi ne de güzel yalan söylüyordum.

Ne düşündüğümü fark etmiş gibi bu söylediğime o bile inanmazken daha da inandırıcı olmak adına, "Keşke gebertebilseydim seni!" dedim.

Derin bir iç çekti. "Ölsem üzüleceğim tek şey, benim için buraya kadar gelişini görememek olurdu."

"Kes saçmalamayı!" diye çıkıştım. O sırada az önce düğmesine üst üste bastığım asansör geldi. Bunu fark edince her ne kadar kolumu sıkı sıkı tutsa da yaralı olmasından faydalanıp kolumu çekip kurtardım ondan. "Umarım bir daha asla karşılaşmayız," deyip asansöre yöneldim.

Engel olma ihtimalini düşünsem de bunu yapmadı. Bu durumdayken peşimden gelmek gibi aptallık da yapmadı neyse ki ve orada öylece durup asansöre binişimi izledi.

Hızla en alt katın düğmesine bastım. Asansörün kapısı kapanırken gördüğüm son şey, hâlâ gözlerinin üzerimde olmasıyken kapı tamamen kapandığı an rahat bir nefes aldım. Onun uyanık olduğunu bilseydim buraya asla gelmezdim. Hatta o odada olduğundan emin olsaydım odanın önünden dahi geçmezdim.

Asansör giriş katına gelince açılan kapıdan koşarak çıkmayı ve hemen bu hastaneden ayrılmayı düşünürken, kapı açıldığında karşılaştığım kişilerle olduğum yerde kaldım. Gidemedim.

"Sen o kadar şey yapıp kaçabileceğini mi düşünüyordun?" diye sordu Begüm.

"Sana ne? Seni ne ilgilendirir?" diye çıkıştım.

"Doğru, beni ilgilendirmez ama polisleri ilgilendirir!" dedi ve yanındaki polislere baktı. "Cihangir Arslan'ı evinde yaralayan kişi bu kadın, memur bey. Zaten size verdiğimiz kamera kayıtlarında da görünüyor kendisi."

"Hanımefendi," diyen polisin sesiyle gözlerimi ona çevirdim. "Hakkınızda şikâyet var, bizimle karakola kadar gelmeniz lazım," dedi polis.

O an boğazıma düğümlenen nefesimi yutkunarak bastırmaya çalıştım. Cihangir'in sesi hâlâ kulaklarımda, beni gördüğünde yüzünde beliren o garip gülümseme hâlâ gözlerimin önünde duruyordu. İçimde bir yer, her şeyin böyle biteceğini çoktan biliyordu. Sadece onun, beni bu noktaya getirecek adımı atmayacağını bir an için bile olsa düşünmüş, hatta belki içten içe umut bile etmiştim. Ama artık o umudun da yitip gittiğini görmek, karşımdaki polislerin bakışlarıyla birleşince içimi daha da karartıyordu. Demek asansöre binerken bana engel olmayışının sebebi de buydu, aşağı indiğimde yakalanacağımı bilmek.

İçimde bir şey yavaşça çöktü. Her adımım, geri dönüşü olmayan bir yola attığım son adımmış gibi hissettiriyordu. Karanlık dediğin bazen ışığın

yokluğu değil, o ışığa rağmen hiçbir şeyi görememektir. İşte ben de şimdi böyle bir anın içindeydim. Umudun artık beni kurtaracak kadar güçlü olmadığını fark ettiğim bir an. Geriye yalnızca, yolun sonuna geldiğimi bilmenin ağırlığı kalmıştı.

Büyük bir boşluğun ortasında asılı kalmış gibiydim. Önümdeki parmaklıklara bakıyordum. Sadece birkaç gün önce burada, Cihangir'in karşısında *ben kazandım* deyip gururla duruyordum ama şimdi tek kaybeden ben olmuştum.

Polisin, "İşlemlerinizi bitip de mahkemeye sevk edilene kadar burada kalacaksınız," demesiyle irkildim. Cevap vermedim. Gözleri nezarethaneyi işaret etti, girmemi bekliyordu. Yavaş adımlarla içeriye geçtim. Kapının kilit sesini duyunca içimdeki son umut kırıntısı da toprağa karıştı. Polis yanımdan uzaklaşırken tek başıma kalmıştım.

Nezarethanenin tam ortasında durarak etrafıma baktım. Diğer nezarethanelerde de birkaç kişi daha vardı. Ufak bir titreme geldi üzerime, korku bedenimi ele geçiriyordu. Adımlarımı sürükleyerek oturdum. Bundan sonra ne olacağına dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Korku ve şaşkınlıkla etrafıma bakarken aklıma gelen düşünceyle dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi. "Hiç değilse yatacak bir yerim var şimdi," diye fısıldadım. Sanki kendi kendimi kandırıyor, bu durumun ortasında bile bir umut kırıntısı bulmaya çalışıyordum.

"Hem burası dışarıya göre sıcakmış da," diye mırıldandım. İçimde biriken tüm çaresizlik, kalbimin ortasına saplanan bir hançer gibiydi. "Kimse bana burada bir şey de yapmaz," diyerek kendi kendimi teselli ettim. Ne kadar acınası bir duruma düştüğümün farkındaydım ama elimden bir şey gelmeyeceğinin de farkındaydım. Bu yüzden bu durumu kabullenmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Başımı geriye yaslayıp biraz dinlendirmek için gözlerimi kapattım. Ta ki dakikalar sonra etrafımdaki sesleri duyan kadar. O sesleri duyunca gözlerimi açtım ve gördüğüm kişiyle şaşkınlığım katlandı.

Karşımdaki nezarethanenin önünde duran Cihangir'e baktım. Benim yaptığım gibi o da biraz alay etmek, biraz kazananın kim olduğunu göstermek için geldi herhalde diye düşünürken polisler yan taraftaki nezarethanenin kapısını açtı. Onu içeriye doğru itip ardından kapıyı tekrar kilitlediler.

Şaşkınca onları izleyip ne olduğunu anlamaya çalışırken polisler uzaklaştı. Cihangir bölmelerimizi ayıran parmaklıklara yaklaşıncı ben de ona doğru ilerledim. "Neden buradasın?"

"Çünkü sen buradasın."

"Ne olduğunu düzgünce anlatacak mısın?"

"Senin yanına geldim." Bu ruhaf duruma anlam veremezken ekledi. "Seni ben şikâyet etmedim, Cemre," dedi sanki bu umurundaymış gibi. "Bunu yaptıklarından bile haberim yoktu."

Aklım onun burada olmasının arkasındaki sebebe takılı kalmıştı.

"Seni neden gözaltına aldılar?"

"O mu? Önemli bir şey değil. Yanına gelmek istedim, izin vermediler. Ben de Fırat'ı dövdüm."

Duyduklarımınla afalladım. "Ne alakası var?"

"Ben onu dövünce o da benden şikâyetçi oldu. Beni içeri almak zorunda kaldılar," dedi.

Bir an gülmek istedim ama kendimi zor tuttum. Bu durumda sinirle gülmek mi, yoksa gözlerimden yaşlar gelene kadar ağlamak mı gerekirdi karar veremedim.

"Buraya gelmek için Fırat'ı dövdün, sonra da onun senden şikâyetçi olmasını mı istedin?"

"Evet," dedi anında.

Daha fazla tutamadım kendimi ve gülmeye başladım. Sanki bütün bunların içinde ilk defa bir nefes almıştım.

Gülüşümün arasında başımı kaldırdığımda Cihangir'in bana baktığını gördüm. Yüzünde ruhaf bir ifade vardı. Sanki daha önce hiç görmediği bir şeye bakar gibiydi. Gözleri parlıyor, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyordu.

Bu bakışları yüzünden gülüşüm yavaşça dindiğinde sessizliği bozdu. "İlk defa bana güldün."

Soluğum içimde kaldı bir an. Nefes alamadım. İstemsizce bir adım geri attım. O söylemese bunun farkında bile değildim oysa. Ne diye kalbim hızla atıyordu şimdi? Niye hemen kızıp *sen ne diyorsun* diye çıkışmam gerekirken susup kalmıştım karşısında?

Dudaklarımı aralayıp bir nefes aldım. Kalbimin hızlı atışını umursamamaya çalışıp, "Sen ne diye bu halinle hastaneden çıkıp buraya kadar geldin? Aklını mı kaybettin?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"İyiyim ben, önemli bir şey yok. Öldüremedin yani beni."

"Kismet değilmiş, bir dahakine inşallah!"

"İnşallah," demesiyle birlikte ne dediğini ancak fark edip, "Ne?" diye sordu.

Az önceki şeyi yine yaşamamak için gülmek istemeyip dudaklarımı birbirlerine bastırdım.

“Bir daha vurmaya niyetin var yani beni?” diye sordu kaşları çatılmışken.

“Böyle her yerde karşıma çıkmaya devam edersen niyetim var mı, yok mu görürsün!”

“Seni ben şikâyet etmedim demeye geldim buraya,” diye açıkladı kendini bir kez daha.

“Niye şikâyetçi olmuyorsun ki? Buradayken bana bir şey yapamayacak-sın diye mi?”

“Bir şey yapmak?”

“Sana yaptığımın hesabını sormayacak mısın?”

“Hayır,” dedi hiç düşünmeden. “Hesaplaştık bitti diyelim.”

“Bizim seninle hesabımız bu kadar çabuk kapanmaz yalnız.”

“Tamam işte. Madem öyle ben de seni buradan çıkarmak için geldim. Çık ki hesaplaşmaya devam edebilelim.”

Bu adam gerçekten normal değildi ve hiç kimse bu adamın normal olduğunu iddia etmemeliydi. Şimdi de bana yardım etmek için hesaplaşma bahanesini öne sürüyordu. “Senden yardım isteyen olmadı.”

“Hapse mi girmek istiyorsun?”

“Sana borçlu olmaktansa hapse girerim daha iyi!”

“Sen gerçekten hayatımda gördüğüm en inatçı insansın!”

“Sen unutmüş olabilirsin, hatta normal hayatına dönmüş de olabilirsin ama ben babamı öldürdüğünü unutmadım. Senin yüzünden hayatım mahvoldu be benim. Bu yüzden sakın bana yardım etmek istiyormuş gibi davranma. Ben başımın çaresine bakarım!” deyip ona arkam dönük olacak şekilde yerime oturdum.

“Hapse girmeyi kabul edeceksin yani?”

Yüzüne bile bakmadım. “Hiç değilse yatacak bir yerim olur,” diye mırıldandım ağzımın içinden.

“Ne dedin?” diye sorduğunda ona bakmadım ama duyacağı bir ses tonuyla cevap verdim.

“Sana ne diyorum, sana ne!” diye çıkıştım.

“Arkadaş, ben seni gerçekten anlamıyorum artık! Bir insan neden hapse girmek için uğraşır ki?”

“Senden kurtulmak için!” dedim sesimin yüksek çıkmasına engel olmayarak. “Belki oraya kadar gelemezsin, belki en azından orada karşıma çıkacak bir yol bulamayıp peşimi bırakırsın diye!”

“Kaçırırım seni,” dedi bir anda.

“Ne?”

“Valla kaçırırım seni oradan. Bak bakalım o zaman kurtulabiliyor musun benden!”

“Sen takıntılı bir manyaksın biliyorsun, değil mi?”

Dilini damağına çarpıtarak cıkladı. “Hayır,” dedi derin bir iç çekerken. “Sadece ne istediğimi çok iyi biliyorum.”

“Ya Allah aşkına, ne istediğini bir bana da söyle vereyim de sen de kurtul ben de! Belki o zaman bırakırsın peşimi!”

Bakışları değişti, yüzünde garip bir ifade oluştu. Gülecekmiş de gülemiyormuş gibiydi. Neden böyle bir tepki verdiğini anlayamazken, “Şu cümleyi ne için kurduğunu bilsen bu kez kafama sıkarsın,” dedi.

Böyle demesi aklımı karıştırırken, “Ne için kurdum?” diye sordum daha sakın bir tavırla.

Birkaç saniye sustu, vereceği cevabı merakla beklerken bunu yapmak istememiş olacak ki, “Hastaneye niye geldin?” diye sorup kendince konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Öldün mü diye kontrol etmeye geldim,” dedim cevap alamamış olmanın siniriyle ve hafifçe ona dönerken. “Ölmediysen yarım kalan işimi halledecektim.”

“O yüzden mi ölmediğimi öğrenince kaçtın? Zor yakaladım kızım seni koridorda. Madem öyle niye içeriye girip işini halletmedin?”

Ne diyeceğimi bilemedim. O esnada beni bir cevap vermekten kurtaran şey, Koray’ın sesi oldu. “Cemre!”

İleriye doğru baktım. Onu gördüğüm an, hemen Cihangir’e çevirdim bakışlarımı ama onun gözü beni görmüyordu. Çünkü öfkeli bir şekilde Koray’a bakıyordu. Koray hızlı adımlarla benim olduğum tarafa geldi ancak yan tarafa doğru bakınca durup kaşlarını çatı.

“Senin ne işin var lan burada?” diye sordu Cihangir’e. Biraz öfkeli biraz da şaşkın gibiydi.

“Sana ne lan! Nerede olacağımı sana mı soracağım?” diye karşılık verdi Cihangir de.

Yine olay çıkacağını anlayınca araya girdim. “Senin ne işin var asıl burada?”

Koray’ın gözleri beni buldu. “Benim mi ne işim var? Cemre seni uyu diye salonda bırakıyorum ama sen evden kaçıp tutuklanıyorsun!”

Cihangir anında, “Sen bunun evinde mi kalıyorsun?” diye sordu.

Hırsla ona döndüm. "Sana ne!" deyip Koray'a odaklandım yeniden. "Kim olduğunu bilmiyorum ama iyi biri değilsin."

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Sana güvenmiyorum," diyerek Cihangir'i gösterdim. "Onu bile haklı çıkardın."

"Ben hep haklıyım ama beni dinleyen yok," dedi hemen Cihangir. Bir kez daha sinirle ona döndüm.

"Sen karışma! Bir konuda haklı olman seni iyi biri yapmıyor," deyip onu susturdum, Koray'a baktım.

"Ben sana ne yaptım?" diye sordu çaresizce. "Bir anda ne oldu anlamıyorum."

"Telefon konuşmanı duydum."

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Sanırım sakinleşmeye çalışıyordu. Bir süre sonra gözlerini açtı, sinirli olduğu besbelliydi. "Sen beni mi dinledin?"

"Dinlemedim, tesadüfen duydum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sonuçta bana yalan söylediğini öğrendim."

"Sadece bir arkadaşım ile konuşuyordum. O da babanla tanışıyordu. Sana yardım ettiğimden haberi vardı ve merak ettiği için arayıp sordu, hepsi bu."

Aptal mı zannediordu bu beni?

"Yalan söyleme lan!" diye araya girdi Cihangir.

Onu umursamadan sordum. "Bu yüzden mi kızı elimden kaçırmam merak etme diyordun?"

"Kaçırmam derken bir yere gitmesine izin vermem, benim yanımda güvende demek istiyordum," diye savundu kendini.

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan falan söylemiyorum, Cemre! Şimdi gidip seni buradan çıkaracağım. Bu konuyu da buradan çıktığın zaman konuşuruz," deyip cevap vermeme beklemeden yanımdan uzaklaştı. Bense tekrar oturduğum yere gitmek için döndüğümde Cihangir'le göz göze geldim. Hemen ondan gözlerimi çektim ve biraz önce kalktığım yere oturdum.

"Sonunda bu adamın iyi biri olmadığını anladın."

Sessiz kaldım.

"Kiminle konuşuyordu onu da öğrenebildin mi?"

"Ne yapacaksın öğrenip?"

"İsim falan öğrendiysen söyle de bulayım. Derdi neymiş öğrenistiz."

“Seni ilgilendirmez bu konu.”

“Tamam, Cemre. Hiçbir şey söylemiyorum ben artık sana. Ne halin varsa gör!”

“Defol git o zaman buradan!” derken sesim bayağı yüksek çıktı.

“Gidemem, buraya isteyerek girmiş olabilirim ama öyle her istediğimde çıkamıyorum işte,” deyip yerine oturdu ve arkasına yaslandı.

“Girmeseydin o zaman.”

“Girdik bir kere,” dedi. Ellerini göğsünün altında toplayıp rahat bir pozisyona gelerek oturmaya devam etti.

“Aramızda şu parmaklıklar olmasa seni boğarak öldürürdüm yemin ederim!”

Gözünün ucuyla yargılayıcı bir bakış attı. “Belki de seni buradan çıkarmamak insanlık için daha iyi olacaktır. Farkında değilsin ama senin cinayete eğilimin var. Her an her şeyi yapabilirsin.”

“İnsanın karşısında sen olunca böyle oluyor işte!”

“Bak o konuda çok haklısın. Genelde herkes benim karşımda heyecanlanır, kalp atışları falan hızlanır. Sonra ne yapacaklarını bilmezler ve bu hale düşerler. Sanırım fazla yakışıklıyım.”

Sinirle güldüm. “Sadece senden korkuyor olmasınlar?”

“Tabii o da bir ihtimal ama ben hâlâ bunun fazla yakışıklı olmamdan kaynaklandığını düşünüyorum,” dedi. Rahatlığından dolayı şaşkınca ona bakarken sinirle güldüm.

“Buraya girerken katil değildim ama sanırım dışarıya çıkmadan o da olacak. Ya sen ne kendini beğenmiş bir insansın böyle?”

“Yalan mı söylüyorum sanki kızım?”

“Yalan değil belki ama...” Sustum, ne diyordum ben?

Söylediğim şeyi duyduğu an dudaklarındaki kıvrım arttı. Bir şey söyleyeceğini anladığımda, “İnsan ol önce, insan!” diye çıktım sırf söyledğim şeyi unutturmak için. “Artık senden de ne kadar insan olursa, pis katil!”

Sıkıntıyla ofladı. “Sen şimdi bunları boş ver,” dedi aniden aklına bir şey gelmiş gibi. “Sen niye o herifin evinde kalıyorsun?”

“Sen hâlâ orada mısın?”

“Ben bunu duyduğumdan beri oradan çıkamadım zaten,” dedi bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle.

“Sebep?”

“Sebepe mi?” diye sordu bunu sormama inanamıyor gibi bir hali varken. “Sebepe, seni o şerefsizin evinde hayal ettikçe kendi kendime delirmem olabilir mi mesela?”

Karşımda o değil de başka biri olsaydı beni kıskandığını, hatta bu yüzden deliye döndüğünü bile düşünürdüm. Ama karşımda o varken düşündüğüm tek şey; yaptıklarının, söylediklerinin fazla anlamsız olduğu ve tüm bunları sırf beni biraz daha delirtmek için yaptığıydı.

“Sen zaten delisin, Cihangir. Bunun için bir şeyler düşünüp kendini daha da delirtmeye çalışmana gerek yok,” dedim fazla sessiz kaldığımı fark edince.

“Sen böyle her seferinde bana kızıp laf sokmaya çalışmaya devam et. Zaten ben ne dersem diyeyim boş senin için. Sen ancak başına bir şey geldiği zaman akıllanacaksın!” Küçük bir çocukmuşum gibi resmen beni karşısına almış azarlıyordu. “Şimdi bu yüzden bana laf sokmayı bırak da soruma cevap ver. Niye o herifin evinde kalıyorsun?”

Bir kez daha dönüp dolaşıp aynı yere geldiğimizi fark edince, “Biz sahidenden senin akıl sağlığının yerinde olduğundan emin miyiz ya?” diye sordum bezmiş bir halde.

“Ben eminim, sen emin misin?” diye sordu bir de.

“Valla bu olanlardan sonra ben pek değilim.”

Gözlerinin kenarı kısıldı. “Bir psikiyatriste görünmeni tavsiye ederim o zaman sana.”

“Ben senden bahsetmiştim, Cihangir.”

Jetonu yeni düşmüş olacak ki, “Ha,” dedi. “Ben de emin değilim derken kendinden bahsediyorsun zannediyordum.”

Başımı diğer tarafa çevirip görmeyeceğinden emin olduktan sonra sessizce güldüm.

“Bak konuyu değiştirip duruyorsun, yapma. Sen önce bir soruma cevap ver. Neden annenin ya da amcanın yanında kalmıyorsun da az önceki kılıkuyruğun evinde kalıyorsun?”

Yüzümdeki gülümsemeyi silerken arkama yaslandım. “Canım onun yanında kalmak istedi.”

“Yalan söyleme,” dediğinde sesi bu kez fazlasıyla ciddi çıkmıştı.

“Yalan söylediğimi biliyorsan inanmazsın olur biter, Cihangir.”

“Cemre,” dedi sakince. “Sakın bana buradan çıkıp o adamın evine gideceğini söyleme. Kendi kulaklarınla duymuşsun şerefsizin arkandan ıı çevirdiğini.”

Sessiz kaldım, hatta dönüp bakmadım bile ona.

"Sana diyorum," diye sesini yükseltti kendini duyurabilmek için.

"Kalacak olsam ne yapacaksın, ne yapabilirsin? Kalmayayım diye beni bir kez daha mı kaçıracaksın?"

"Kalacaksan söyle, ben de bizimkilere söyleyeyim hiç uğraşmasınlar seni buradan çıkarmaya," dedi ve ben şok içinde ona bakarken ekledi. "İçeride daha güvende olursun ne de olsa."

Dayanamayıp sinirle güldüm, artık ona söyleyecek bir şey bile bulamıyordum. Kelimelerim tükenmişti resmen ona karşı.

Bunun sıkıntısıyla otlarken bir polis memurunun sesi araya girdi. "Cihangir Arslan!" diye seslenip onun olduğu tarafın kapısını açtı. Bunu yaparken de bir yandan konuşuyordu. "Dövdüğün adam şikâyetini geri çekti, serbestsin."

Gözlerim istemsizce Cihangir'i buldu. O zaten bana bakıyordu. "Sen de hazırlansan iyi olur, beş dakikaya seni de çıkarırlar," dedi ve bir şey söylememi beklemeden polisle birlikte çıkıp gitti. Çok geçmeden de tam da söylediği gibi olmuş, bu sefer de başka bir polis benim için gelmişti.

"Cemre Başaran," dedi. Ayağa kalktım ve parmaklıklara yaklaştım. O sırada çoktan kapıyı açmıştı bile. "Vurduğun adam şikâyetçi olmadı, yanlışlıkla vurduğunu söyledi."

Begüm onlara kamera kayıtlarını vermişti. O kayıtlara rağmen polisleri yanlışlıkla olduğuna nasıl inandırmışlardı?

Bir an sesli düşünüp, "Bu kadar çabuk bırakılacağımı tahmin etmemiştim," diye mırıldandım.

"Dışarıdaki avukatları sayamadım bile," dedi polis söylediğim şeyi duyunca. "Arkan sağlamış senin."

Cihangir en azından o kadar şeyden sonra bir işe yaradı diye içimden geçirirken polisle birlikte saatler önce geçtiğim yolları tekrar yürüyerek nezarethanelerin olduğu yerden sonunda çıktım.

"Burayı imzalayın lütfen," diyerek yanıma gelen polisin gösterdiği yeri imzaladım ve bıraktığım eşyaları teslim alıp büyük bir kapıdan koridora, oradan da karakolun bahçesine çıktım. Çıkar çıkmaz da onları gördüm.

Cihangir ellerini cebine koymuş, bir ağaca yaslanmıştı. Koray da bir bankta oturuyordu. Sanırım ikisi de beni bekliyordu.

"Cemre," dedi birisi. Sesin geldiği yere baktığımda bunun Kerem olduğunu gördüm. Onun ismini söylemesiyle Cihangir'in de Koray'ın da bakışları beni buldu. Sonra ikisi de aynı anda kalkıp yanıma geldi.

“Cemre iyi misin?” diye sordu Koray, sadece başımı salladım. “Hadi gel, seni eve götüreyim,” deyip kolumdan tutunca Cihangir, Koray’ın elini tutup benden uzaklaştırdı.

“Yavaş götür,” deyip ittirdi Koray’ı. “Duymadın mı sen? Kız sana güvenmiyorum dedi içeride!”

“Bana güvenmeyecek de sana mı güvenecek?” diye sordu Koray da.

“Güvenmiyor olabilir ama hiç değilse benim kim olduğum belli, derdim belli. Senin kim olduğun bile belli değil. Niye dolaşıyorsun sen bu kızın peşinde?”

Koray anında onun üzerine yürüdü. “Sana ne lan!”

Yine kavga edeceklerini anlayınca ikisini de orada bıraktım ve çıkışa doğru yürüdüm.

“Cemre!” Arkamdan Kerem’in seslendiğini duydum ama umursamadan yürümeye devam ettim.

“Cemre sen de bir dur kızım, nereye gidiyorsun?” Cihangir’in sesiyle durdum ve hem onun hem Koray’ın peşimden geldiğini gördüm.

“Gelmeyin peşimden.”

“Nereye gideceksin?” diye soran Koray’a baktım.

“Sana ne? Sakın gelme peşimden!”

Cihangir araya girdi hemen. “Duydun işte, istemiyor seni. Hadi toz ol hemen,” deyip bana doğru gelecekken elimi kaldırıp durmasını işaret ettim.

“Hele sen hiç gelme peşimden.”

Yüz ifadesi bir anda sertleşti. “Nereye gideceksin gecenin bu saatinde tek başına?”

“İkiniz de emin olun, bana hiç kimse sizin kadar zarar veremez. Beni korumak, yardım etmek istiyorsanız benden uzak durun yeter. İkiniz de birbirinizden betersiniz.”

“Kiminle konuştuğumu bilseydin bana böyle davranmazdın.”

Koray’ın kendine fazlasıyla güvenerek söylediği bu şeyle omuz silktim. “Ama bilmiyorum ve böyle davranıyorum, bilmek de istemiyorum. Biraz ya, biraz olsun rahat bırakın artık beni. Hepiniz birleşip hayatımın içine ettiniz be!”

Hiçbiri cevap veremezken onlara arkamı dönüp karakolun bahçesinden çıktım. Koşar adımlarla yürüdüm, bir ara dönüp arkama baktığımda hiç kimsenin gelmediğini görüp rahatladım.

Bir süre boş boş yürüdüm, nereye gittiğimi bilmeden. Bir ara girdiğim sokak o kadar sessizdi ki *kalabalık bir caddeye çıksam mı olur diye*

düşündüm. Bunu yapmak için bulunduğum sokağın sonuna ulaşır köşeyi döndüğüm an, sokağın ortasında birkaç adamın toplandığını fark ettim.

Adımlarım istemsizce durdu. Orada durmuş ne yaptıklarını anlayamazken birinin elindeki küçük paketleri fark ettim. Diğerleri de onun etrafında duruyor ve fısıldaşıyorlardı.

Pek iyi bir şeyin içine düşmediğimi anladığımda hızla geriye dönüp az önceki sokağa yeniden girdim. Tam o esnada birinin, "Orada biri vardı!" dediğini duydum. "Sağdaki sokağa girdi!"

"Gidin bakın hemen!" diyen diğer adamı da duyduğum an ellerimi montumun cebinden çıkarıp var gücümle koşmaya başlamam bir oldu. Bir yandan da bunun bile beni bulmuş olmasından dolayı kendi kendime söyleniyordum.

Koşmaya devam ederken nefesim boğazımda düğümleniyordu. Ayaklarım sokağın taşlarına takılacak gibi hızlıca ilerliyordu ve arkama dönüp bakmak zorunda hissediyordum kendimi. Peşimde kimse yoktu. Daha görünürde yoklardı ama gecenin sessizliğinde yan sokaktan gelen koşma seslerini duyabiliyordum.

Bu yüzden daha da hızlı koşmaya çalışırken, bir elin aniden beni yakalayıp ara sokağa çekmesiyle bağırarak istedim ama elini ağzıma bastırarak buna engel oldu. Sırtımı duvara yaslayıp tam önümde durunca başımı kaldırdım ve yüzüne baktım.

Kendisini fark ettiğimde elini gevşetti. "Cihangir?" dedim şaşkınca. Eş zamanlı olarak işaretparmağını dudaklarına yaklaştırıp sus işareti yapınca susmak zorunda kaldım.

Tam o anda, yanıma yaklaşan ayak sesleriyle başını bana doğru çevirdi ve gözlerimin içine baktı. Sesi hiç çıkmazken dudaklarının hareketinden *özür dilerim* dediğini anladım. O esnada adamların ayak sesleri biraz daha yaklaştı. Ben daha ne yapacağımı bilemezken Cihangir bir anda bana daha da yaklaştı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Neye uğradığımı şaşırdım. Onu engellemeye çalışan ellerimi o kadar sıkı tutmuştu ki hareket bile edemiyordum. Tam o anda adamlar yanıma gelmişti. Cihangir kendi yüzüyle yüzümü öyle bir kapattı ki adamlar az önce kovaladıkları kişinin ben olduğumu fark etmeden, sadece halimize gülerek yanımdan geçip uzaklaştılar.

Adamlar gitmesine rağmen Cihangir beni öpmeye devam ediyordu.

Sanki hep bu anı beklemiş gibi...

Sanki hep bu anın içinde kalmayı istermiş gibi...

9. BÖLÜM

FIRTINANIN DİNDİĞİ GECE

İnsan bazı anlarda ne yapacağını bilemiyordu. Zaman sanki ellerinden kayıp giderken olan bitenlere sadece tanıklık ediyormuş gibi hissediyordu. Belki de kader dedikleri şey tam olarak buydu; müdahale edemediğin bir anda akışa teslim olmak. Tıpkı şu an benim yaşadığım gibi... Cihangir beni öpmüştü, hâlâ da öpüyordu ve ben sanki kendi bedenimin içinde kilitli kalmıştım. Ellerim istemsizce kollarına uzanmış, orada donup kalmıştı.

Ta ki biraz olsun kendime gelip de bu yaptığım şeyin yanlış olduğunun farkına varana kadar.

Bunun farkına vardığım ilk an, tüm gücümle onu iterek dudaklarından kurtuldum ve şaşkınca yüzüne bakakaldım. “Sen ne yapıyorsun ya?”

Kendini toparlaması biraz fazla sürdükten sonra, “Seni kurtarıyorum,” deyip sinirlerimi bozdu.

“Beni böyle mi kurtarıyorsun? Pis sapık!”

“Şimdi bir de sapık olduk, tam oldu.”

“Bana bak, bir daha sakın bunu yapma! Yersin tokadı!”

“O adamları başka nasıl atlatabilirdik?”

“Bana o adamlardan korktuğunu söyleme, hiç inandırıcı olmuyorsun çünkü!”

“Korktuğumu söylemedim zaten ama sayende yaralıyım ve gördüğün gibi yalnızım. O adamlara karşı tek başıma hiçbir şey yapamazdım,” deyip bir de utanmadan kendini savundu.

"Madem adamları atlatmak için öptün, adamlar gidince niye öpmeye devam ettin o zaman?" diye sordum. *Hadi buna da cevap versin de göreyim onu* diye içimden geçirirken yüzünde gereksiz keyifli bir ifade oluştu ve buna da cevap verdi.

"Gittiklerini fark etmemişim."

"Bir de utanmadan fark etmemişim diyor ya!"

"Gerçekten fark etmedin, yoksa çok da meraklı değilim seni öpmeye," deyip ellerini cebine koydu.

"Madem meraklı değilsin, ne diye öpüyorsun? İlla saklanmak için dudığıma yapışmak zorunda mıydın? Öpüyormuş gibi yapsaydın, dudığımın kenarından falan öpseydim bari!"

"Aslında amacım oydu," dedi gergince sakalını kaşırken ve ekledi. "Karanlıkta denk getiremeyince olan oldu."

Düpedüz yalan söylüyordu. Bu daha da sinirlenmeme neden olduğunda, "Ben senin yalanını..." deyip sustum. Küfretmekten son anda vazgeçip öfkeyle nefesimi dışarıya verdim. "Hem senin burada ne işin var ya?" diye sorup konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Seni takip ettim. Başını belaya sokacağından adım kadar emindim ve yanılmadım," dedi. Sanki rûm bunlar olduğu halde haklı çıktığı için çok memnun gibiydi.

"Sen niye beni takip ediyorsun?" diye sordum sinirle. Ona vurmamak için kendimi çok zor tutuyordum.

"Ne yapsaydım? Gecenin bu saatinde tek mi bıraksaydım seni?"

"Bıraksaydın ya, bıraksaydın!"

"Ben olmasam o adamlar seni yakalamış olacaktı, farkında mısın?"

"Kaçardım onlardan da."

"Gördüm, çok güzel kaçıyordun. Yetişmeseydim çoktan yakalamışlardı seni. Sonrasında ne olacağından bahsetmeme gerek yoktur umarım."

Ona laf yetiştiremeyeceğimi anlayınca ofladım. "Ben gidiyorum, sen de ne halin varsa gör. Seninle hiç uğraşamam," deyip omzundan ittirdim onu. Eşzamanlı olarak omzunu tuttu. "Ah!"

Gidemedim, durdum. "Ne oldu?" diye sordum endişeyle.

Başını usulca kaldırdı ve gözlerime baktı. "Sanırım dikişlerim açıldı."

"Yalan söyleme, o kadar sert vurmadım."

Hiçbir şey demeden duvarın kenarına oturdu ve acı çektiğini belli edecek sesler çıkarmaya başladı.

“İnanmıyorum sana.”

Cevap vermedi ve gömleğinin içinden yarasına bakmaya çalıştı.

“Gidiyorum ben,” deyip yanından uzaklaştım. Ayağa kalkıp beni durdurmasını beklerken o oturmaya devam etti. Dayanamadım ve durup yeniden ona baktım. “Bak, benimle dalga geçiyorsan çok kötü olur.”

Gözücüyla baktıktan sonra yeniden yarasıyla ilgilenmeye devam etti. O an şaka yapmadığını anlayıp hemen yanına giderek diz çöktüm. “Valla bilerek yapmadım. Unuttum bir an, ondan vurdum. Kalk hadi, hastaneye gidelim.”

Altan altan baktı bana. “Ne oldu, birden beni sevmeye mi başladın?” diye sordu.

“Bu halde bile hâlâ benimle uğraşıyorsun! Kalkıyor musun, kalkmıyor musun yoksa ben gideceğim.”

Elini yarasının üzerine koyup yüzünü buruşturdu. “İstesen de gidemezsin, az önceki gibi geri dönersin,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Sinirlenip ellerimi ondan çektim. “Senin yaran falan acımıyor, değil mi? Yine yalan söylüyorsun bana.”

Dudakları yana kıvrıldı. “Sadece gidecek misin, kalacak mısın diye merak ettim,” deyip itiraf etti.

Bir yanım bir şeyi olmadığı için rahatlarken diğer yanım çok sinirlendi. “Sen gerçekten kötü birisin, biliyorsun değil mi?”

“Sadece şaka yaptım, Cemre.”

“Yapma, bundan sonra şaka falan da yapma!” deyip ayağa kalktım. “Bende hata! Niye geri dönüyorsam? Bırak ne hali varsa görsün işte,” diye mırıldandım ve daha fazla durmayıp yanından uzaklaştım.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi arkamdan.

Dönüp bakmadan yürümeye devam ederken cevap verdim. “Sana ne!” diye bağırdım.

“Cemre dur bir dakika,” dedi. Durmama gerek kalmadan yanıma gelip kendisi beni durdurdu zaten. “Ben seni gerçekten anladım sanırım artık, sen düzgünce konuşmaktan hiç anlamıyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Anlamadım?”

“Bak yine anlamadın,” deyip yeniden kolumdan tuttu. “Sen gel benimle, bu böyle olmayacak.”

“Ne yapıyorsun yine ya? Bırak beni!” dediğimde itip kendimden uzaklaştırmaya çalıştım onu.

"Anladığın dilden konuşuyorum seninle."

"Ya bırak, nereye götürüyorsun yine beni?"

"Seni kendinden bile koruyabileceğim bir yere gidiyoruz."

"İstemiyorum seninle gelmek!"

Sanki bu çok umurundaymış gibi söylemiştim bunu, o da zaten hiç umursamamıştı. Etrafıma baktım, çoktan ara sokaktan caddeye çıkmıştık bile.

"Cihangir bırak bak beni, sinirleniyorum artık."

"Ben sinirlendim bile, Cemre," deyip beni bir arabanın yanına götürdü ve kapısını açıp zorla bindirerek koltuğa oturttu.

O tam geri çekilecekken avazım çıktığı kadar, "İmdat, yardım edin!" diye bağırdım.

Bir anda yeniden yaklaştı bana, sıcak nefesini dudaklarımda hissedeceğim kadar yaklaştı. Telaşla geri çektim kendimi. "Susmazsan seni yine öperim."

Hızla elimi ağızma bastırdım. "Öpersen vururum bu sefer."

Hoşuna gitmiş olacak ki gülüp geri çekildi ve arabanın kapısını kapattı. Arabanın etrafından dolanıp şoför koltuğuna geçecekken aniden kapıyı açtım.

"Cemre bin şu arabaya!" diye bağırınca irkildim ama yine de binmedim. "Bin dedim sana!" diye yeniden bağırınca ve bununla yetinmeyip bana doğru gelince alelacele yeniden arabaya bindim.

Cihangir sinirli bir bakış atıp şoför tarafına geçti. Daha sonra da arabaya binerek gözlerini bana çevirdi. "Sen bundan anlıyorsun işte!" deyip arabayı çalıştırdı ve gaza bastı.

"Nereye götürüyorsun beni?"

"Gidince görürsün."

"Niye benimle bu kadar uğraşıyorsun? Neden peşimi bırakmıyorsun?"

"Çünkü yapma dediğim şeyleri inadına yapıyorsun. Dur diyorum durmuyorsun, sana o şerefsizce güvenme diyorum sen gidip..." deyip sustu ve öfkeyle bana döndü. "Sen gidip onun evinde kalıyorsun!"

Konuşmak istedim ama devam edip engel oldu.

"O adamın ne bok olduğunu bile bile nasıl onun evinde kalırsın, Cemre?" deyip dönüp bana baktı. "Ya sana bir şey yapsaydı? Ya kaçamasaydın elinden?"

"Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun? Niye onun evinde kalmam ya da onun bana bir şey yapacak olması seni bu kadar ilgilendiriyor? Niye ya, niye? Mantıklı tek bir şey söyle bana bunun için ya!"

Bir anda arabayı durdurup gözlerime baktı. "Çok mu merak ediyorsun?"

"Evet," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Çünkü ben hayatımda ilk defa..." deyip sustu. Merakla söyleyeceği şeyi bekledim fakat gözlerime bakmaya devam etse de cümlesine devam edemedi.

"Hayatında ilk defa ne?" diye sordum dayanamayarak.

Dudaklarını araladı bir şey söylemek için. Birkaç saniye durdu öylece. Ancak söyleyeceği şey her neyse vazgeçti sonradan. Bu hali tuhaf gelirken, "İlk defa kendimi suçlu hissediyorum," dedi.

Bu, aniden aklına gelmiş bir bahane gibiydi. Asıl söylemek istediği şeyin bu olmadığı her halinden belliydi. Ancak içinden geçenler umurumda bile değildi. Sadece söyledikleri ve yaptıkları önemliydi. Bu yüzden, "Hissetmene gerek yok, suçlusun zaten," diye karşılık verdim.

"Haklısın, suçluyum ama bırak yine de sana yardım edeyim. Çünkü belli ki sen kendi başının çaresine bakamıyorsun. Artık kendine zarar vermeye başladın. Nedenini bilmesem de annen ve amcan seni evlerine almıyorlar. Ne yapacaksın, sokakta mı yatacaksın? Yoksa bir gün sana bir şey yapacağını bile bile o şerefsizin yanında mı kalacaksın?"

"Onun yanında kalmayacağım ama senden de yardım istemiyorum. Babamı öldüren katilden yardım alacağıma, sokakta yatarım daha iyi!"

"Hak etmişti baban!" diye bağırdı bir anda öfkeyle.

"Hak etti ya da etmedi! Sen öldürdün mü onu, öldürdün! Beni sadece bu kısım ilgilendiriyor."

"Cemre bak..." Konuşmasına izin vermeden araya girdim.

"Benim babam bir kaza yüzünden, senin kardeşinin suçlu olduğu bir kaza yüzünden öldü. Bunu bana babam anlattı, sen de onu onayladın," dediğimde gözlerini önüne çevirdi. "İnanmasam da sizin söylediğiniz olsun. Her şeyin nedeni o kaza olsun. Sen bir kaza yüzünden nefret ettin babamdan, o yüzden öldürdün. Onu görmeye, sesini duymaya tahammülün yoktu, değil mi?"

Bir an bile düşünmeden cevap verdi soruma. "Yoktu."

"Peki neden kendi yapamadığın bir şeyi benim yapmamı istiyorsun? Neden senin yanında olmamı, seni dinlememi ya da senin dediklerini yapmamı istiyorsun? Neden uzak durmuyorsun benden? Sen nasıl babamı görmeye tahammül edemediysen ben de seni görmeye tahammül edemiyorum," dedim ve artık bunu anlamasını umut ettim. "Seni her gördüğümde aklıma gelen tek şey, babamın cansız bedeni oluyor."

Sessiz kaldı.

"Şimdi söyle; senden nefret etmekte, senden kaçmakta, uzak durmak istemekte haklı mıyım değil miyim?" diye sordum ve sabırla konuşmasını bekledim.

Bunun için beni çok bekletmedi. "Haklısın."

"O zaman bırak artık peşimi, uzak dur benden!" dediğimde sessiz kaldı.

Bu kez onu ikna ettiğimi düşünerek arabanın kapısını açtım, engel olmadı. *Sahiden de konuşmam işe yaradı mı* diye düşünürken ve tam arabadan inecekken bir anda kolumdan tutarak beni durdurdu. Daha sonra bana doğru eğildi ve açtığım kapıyı kapattı.

"Ne yapıyorsun?"

Bu sorumla kapıları da kilitledi.

"Hiçbir yere gidemezsin."

"Ya sen laftan anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum," dedi ve arabayı tekrar çalıştırdı.

"Sen insanı delirtirsin."

"Biliyorum."

"Gerçekten normal değilsin, onu da biliyor musun?"

Dudakları yana kıvrıldı. "Onu da biliyorum sayende."

"Sen var ya şu hayatta tanıdığım en inatçı, en bencil, en sinir bozucu insansın!"

"Sen de hep kötü özelliklerimi görmüşsün be kızım."

"Bana hep kötülerini gösterdiğin içindir o."

"Çünkü sen hep kötülerini göstermeme neden olacak şeyler yaptın."

Bu cümlesi beni sinirle güldürdü. "Senin ne gibi iyi bir özelliğin olabilir ki?"

Cevap vermedi.

"Beni her nereye götürüyorsan oradan da kaçacağımı biliyorsun, değil mi?"

“Kaç,” dedi rahat bir tavrıyla. “Ben alıştım artık peşinden koşup yakalamaya.”

Bunu bile ciddiye almıyor olması sinirlerimi biraz daha bozarken, kollarımı göğsümün altında toplayıp yolu izledim. Yol boyunca bir daha tek kelime bile etmedim ve o yol bitmek bilmedi bir türlü. Her geçen dakikada etraf biraz daha ıssızlaşmış ve kararmıştı. En sonunda da ormanlık bir alana girmiştik. *Bu manyak nereye götürüyor beni* diye içimden geçirmeden edemezken, sonunda bir evin önünde durduk.

“Geldik işte,” dedi arabayı durdururken.

Etrafıma bakındım. Değil başka bir ev, başka bir canlı belirtisi bile yoktu etrafta. “Bir şey soracağım,” dedim gözlerimi ona çevirirken.

“Sor bakalım.”

“Seninle benim yan yana bile durmamız mucizeyken bir başımıza ormanın ortasındaki bir evde ne işimizin olduğunu bana açıklar mısın?”

“Tabii,” dedi tamamen bana doğru dönerken. “Seni otele götürmüş olsaydım ben daha yan odaya geçene kadar sen çoktan oteli terk etmiş olurdun ve sabaha kadar her yerde seni aramak zorunda kalırdım. Seni eve götürseydim en son yaptığın gibi o evi başımıza yıkardın. Ben de seni buraya getirdim ki ne cesaret edip kaçabilesin ne de ortalığı ayağa kaldırabilesin. Ha istersen yapabilirsin de,” dedi ve keyfi gayet yerinde gibiyken ekledi. “Ben sabaha kadar dinlerim seni. Hiç sıkıntı değil, her şeye razıyım. Yeter ki dur artık, bir yere kaçma.”

Bunu karşımda o değil de bir başkası söylemiş olsaydı eğer, benim için bu kadar çabalayıp uğraşan, yaptığım her şeye rağmen ne olursa olsun asla pes etmeyen biri olduğundan dolayı mutlu olabilirdim. Hatta belki, belki ona... İçimden geçirdiğim bu şeyi düşünmek bile tüm yaşadıklarımın ihanetmiş gibi geldiğinde o düşüncenin sonunu getiremedim ve def ettim aklımdan. Sonra gözlerimi kaçırdım ondan. Sanki gözlerine bakarsam ne düşündüğümü anlayacak gibiydi.

Benden önce arabadan indiğinde sessizce ben de indim. O doğrudan eve giderken ben biraz gerisinde kalıp etrafa bakındım.

Peşinden gitmediğimi fark etmiş olacak ki, “İstersen kaç,” diye seslendi. Arkamı dönüp ona baktığımda ise devam etti. “Tabii benden kurtulacağım derken gecenin bir yarısı kurda kuşa yem olmak istiyorsan.”

Yanına gittim. “Amazon ormanları mı sanki burası da kurda kuşa yem olayım? En fazla sincap, tavşan falan vardır burada,” dememle ormanın

nişinden uluma sesi gelmesi bir oldu. İstemsizce ağaçların sık olduğu alana doğru bakarken Cihangir'in söylediği şeyi duydum.

"Rütün evren o kadar benden yana ki daha sen cümleleri bitirmeden beni haklı çıkarıyor," dedi ve ekledi. "Şu ormanda yaşayan hayvanlar bile halime acıyıp yardım etmek için ses veriyor, sen hâlâ anlamadın derdimi."

"Allah Aillah neymiş senin derdin?"

"Ne çabuk unuttun?" diye sordu. Ardından sanki cevap vermemi istemiyormuş gibi konuyu değiştirmek istercesine ceplerini yokladı. "Nerede bu anahtarlar?"

Aklıma oteldeki konuşmamız geldiğinde neyi unuttuğumdan bahsettiğini anlamak pek de zor olmazken, işime gelmediği için hatırlamamış gibi davranıp sessiz kaldım.

O sırada hatırlamış gibi, "Doğru ya," deyip kapının önünde duran sakıya eğildi. Ne yaptığım anlamaya çalışırken, "En son Fırat buraya bırakmıştı," diyerek saksının altından anahtarları bulup kapıyı açtı. "Gir hadi."

Bunu derken kendisi benden önce eve girdi. Girmek yerine kapıda durup arkamda kalan ormanlık alana doğru baktım. Uluma sesleri gelmeye devam ediyordu. *Ya ışık yüzünden hayvanlar buraya gelirse* diye düşünmeden edemedim. Bunun düşüncesi bile rüylerimi diken diken ederken içeriden Cihangir'in sesi geldi.

"Cemre kaçmayı düşünmüyorsan içeriye gir ve kapıyı kapat, soğuk geliyor," dedi resmen alay edercesine.

Gözlerimi devirirken eve girdim. Ayakta durmuş beni bekliyordu. Yüzünde her zamanki o alaycı ifadesi vardı. "Kaçmayı düşünmüyordum," diye açıkladım bu ifade yüzünden kendimi.

Pek de inanmış gibi görünmezken, "Aç mısın?" diye sordu.

Açtım, hem de çok açtım ama yine de başımı sağa sola sallayıp sessiz bir cevap verdim. Bir yandan da salona yönelip koltuklardan birine oturdum.

Sanki asıl vermek istediğim cevabın başka bir şey olduğunu anlamış gibi, "Ben çok açım ama. Senin peşinde gezeceğim diye tüm gün hiçbir şey yemedim," dedi karşıma otururken.

"Ne yapayım? Git ye bir şeyler o zaman."

"Yemek yapabilirsin mesela," dedi.

"Az ye de kendine bir uşak tut. Ben sana yemek falan yapmam."

Dudakları yana kıvrıldı ve yıllardır bunu söylemeyi bekliyormuşçasına konuştu. "Valla uşak tutmak için az yememe gerek yok, istediğim her zaman tutabilirim."

"İyi, git tut o zaman. Ayrıca o kadar açsan da kendi yemeğini kendin yap."

"Yaralıyım, sen vurdun hatta beni hatırlarsan. Ayağa kalkacak halim bile yok bu yüzden."

"Yaralıyken kız kaçırabiliyorsun da yemek mi yapamıyorsun?"

"Konu sen olunca Allah bir güç veriyorsa demek ki," dedi alay edercesine.

Dümdüz bir bakış attım ona.

"Bilmiyorum yapmayı, Cemre," deyip sonunda pes etti. "Bilsem senden istemem zaten."

Bir an için gözüme çok masum göründü ve ben bunun için bile kendime kızarken ağzımın içinden mırıldandım. "Beceriksiz."

"Bak şöyle düşün," dedi arkasına yaslanıp oturduğu koltuğa biraz daha yerleşirken. "Sen kendine ancak birkaç saat ya da en fazla yarın sabaha kadar hâkim olabileceksin. Sonra yine bir yolunu bulup kaçmaya çalışacaksın. Senin kaçmak için, benim de yarın sabah kalkıp yine peşinden koşmak için halimin olması lazım."

Başımı hafifçe yana çevirip güldüm. Bu adam, kendisine olan tüm öfkeme rağmen beni güldürmeyi her seferinde başarıyordu. Anlamadığım tek şey, bunun için özel bir çaba sarf edip etmediği idi. Normal hali de olabilirdi bu.

Gözlerimi yeniden ona çevirdiğimde, gülümseyerek beni izlediğini fark edip yüzümdeki gülümsemeye bir son verdim. "Senin için değil, kendim için yapacağım," dedim ve az önce aksini söylemiş olmama rağmen, "Ben de acıktım," diye ekledim.

Dudaklarında keyifle bir tebessüm belirirken, "Tamam, siktir et beni. Sen kendin için yap, o da yeter bana," dedi.

Ayağa kalkıp yanına gittiğimde işaretparmağımı yüzünün önünde salladım. "Bana böyle davranmayı kes artık."

"Nasıl?"

"Böyle işte; sanki senin için çok önemliymişim, çok umurundaymışım gibi."

"Gibi mi?" diye sordu bir an, sonra hızla kendini toparladı. "Öyle davrandığım yok benim." Sesi, daha öncekiler gibi kendinden emin çıkmamıştı. Öyle ki zor duymuştum ne dediğini. "Sana öyle gelmiş."

"Bana öyle gelecek şeyler yapma o zaman," deyip ayrıldım yanından.

Söylenerek mutfağa girdim. Aslında o zerre kadar umurumda değildi. Sadece biraz olsun bir şeyler yemek istiyordum artık. Açlıktan midem bulanmaya başlamıştı ve kendimi halsiz hissediyordum.

Bu düşünceyle hemen bir şeyler yemek isteyip yapabileceğim en basit şey ne olabilir diye dolapları, rafları karıştırırken gözümün bir paket makarna çarptı. Bunu bulduğuma sevinip ocağın altını açarak suyu kaynamaya bıraktım. Su kaynayınca da makarnayı suya atıp pişmesini bekledim.

Sosu yapana kadar makarna da pişmişti. Hızla iki tabak hazırlayıp masaya bıraktım. Salona geçtiğimde Cihangir'i orada göremedim. Nerede olabileceğini düşünürken banyodan gelen su sesine doğru yürüdüm. Kapının hafif aralık olduğunu görünce yavaşça araladım ve içeriye baktım.

Cihangir kazağını çıkarmış, aynadan omzundaki yaraya bakıyordu. Yüzü bana dönük olmamasına rağmen aynadan yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordum. Geniş ve kaslı sırtı bir kaya gibiydi ama omuzlarına doğru uzanan kasları yaranın etrafında gerilip kasılmıştı. Belli ki kendini zorluyordu, hatta kendini ne kadar çok zorlamışsa sargısının üzerinde kıpkırmızı bir leke belirmişti. Bunu fark edince istemsizce kaşlarımı çattım. Aklıma yine ona vurduğum an geldi. Benim yüzümden birinin -kim olduğunun hiçbir önemi yoktu- bu kadar acı çekiyor olması kötü hissetmeme sebep oldu.

Bir an, suçluluk duygusuyla kalbimin göğüs kafesine sığmadığını hissettim. Yanına gidip ona yardım etmek geldi içimden. Hatta bunu yapmak için elimi kapının koluna bile götürdüm ama sonra yapamadım. O; beni kaçıran, hayatıma dertsiz bir şekilde devam etmeme izin vermeyen adamdı. Onun için üzülme, en son yapacağım şey olmalıydı.

Babamın kanları içindeki o halini getirdim gözlerimin önüne. Öfkemi diri tutmaya çalıştım. Çünkü Cihangir, ona merhamet edilmesini hak edecek bir adam değildi. Bir caniydi, canavardı ve böyle bir adama karşı yumuşadığımı hissetmek canımı yakıyordu. Sanki babama ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Bu duyguyla savaşıyor, o beni fark etmeden kapının önünden ayrılıp mutfağa döndüm.

Mutfak kapısından, "Yemek yiyeceksen gel, bir de ayağına getiremem," diye seslendim vicdanımın sesini bastırmak için yüksek bir sesle.

Birkaç saniye bekledim. Sesime bir yanıt gelmeyince işini bitirip geleceğini anladım ve kendi tabağımdaki makarnayı yemeye başladım. Birkaç çatal almıştım ki mutfak kapısından içeriye girdiğini fark ettim. Yüzünde az önce banyoda gördüğüm o acıdan eser yoktu.

Hiçbir şey olmamış gibi masaya oturarak kendi tabağını önüne çekti. “Bu kadar hızlı bir şey yapmanı beklemiyordum,” dediğinde dudakları yana kıvrıldı. “Mutfağı savaş alanına çevirirsin önce falan diye düşünüyordum.”

Şaşkınca izledim onu. Sanki karşımda az önce banyoda yüzünü acıyla buruşturup aynada yarasına bakan o adam yok da başkası var gibiydi. Oysa yarasının kanadığını kendi gözlerimle görmüştüm ve bunun ne kadar canını acıtacağını az çok tahmin edebiliyordum. Peki o bu acıya rağmen yüzünde en ufak bir acı belirtisi olmadan nasıl böyle oturabiliyordu?

Makarnasını yemeye başladığında, ben de önümdeki tabağa uzandım ama çatalı ağzıma götüremedim. Onu izlemeye devam ettim. Aslında içimden geçen, ona iyi olup olmadığını sormaktı ama gururum ve bir türlü bastıramadığım öfkem bunu yapmama engel oluyordu.

Ben bunları düşünürken Cihangir aniden başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu. Beni, onu izlerken yakalamış olmanın verdiği şaşkınlıkla kaşları hafifçe havalandı.

“Bir şey mi oldu?”

Hızla kendimi toparlayıp başımı iki yana salladım. “Yok bir şey,” diye mırıldandım. Bakışlarımı tabağıma indirdim ve makarnayı yemeye devam ettim.

O sırada, “Eline sağlık, güzel olmuş,” dedi. Cevap vermeye gerek duymadım. Sadece yemeğime odaklanmaya çalıştım.

Makarna tabakları önümüzde dururken ikimiz de sessizce yemeğimizi yiyorduk; tek bir kelime bile etmeden ve benim bile bizden beklemediğim kadar sakinçe. Sadece çatalın tabağa çarpma ve ara sıra duyulan yutkunma sesleri dolduruyordu mutfağı.

Yemeğini benden önce bitiren Cihangir arkasına yaslanıp elini karnının üzerine koydu. “Çok yedim,” diye mırıldanırken dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı.

O an, bu hareketinin amcaminkine ne kadar benzediğini fark ettim. Birden yüzümde bir gülümseme beliriverdi, hemen fark ettirmemek için başımı tabağıma doğru eğdim.

“Eline sağlık, güzel olmuş,” dedi bir kez daha.

Cevap vermedim. Başımı kaldırmadan tabağımdaki makarnayla ilgilenmeye devam ettim. Ama gözlerini üzerimde hissettim. Baktığından emindim. Bakışları o kadar yoğunlu ki istemsizce başımı kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğunda az önceki neşeli halinden eser kalmamıştı. Yüzündeki gülümseme silinmiş, bakışları donuklaşmıştı. Keyfinin bir anda kaçtığını fark edince kaşlarım çatıldı.

Masadan kalkıp kendi tabağını topladı ve gelişigüzel bir şekilde maki-neye koyduktan sonra hiçbir şey söylemeden mutfaktan ayrıldı. O gittikten sonra ben de kendi tabağımı toplayıp salona geçtim.

Beni görünce koltuğunda doğruldu. "Tek bir oda var," dedi. Sesi artık ne neşeli ne de ukalaydı. "Uyumak istiyorsan gidip uyuyabilirsin." Sözünü bitirince bakışlarını benden kaçırdı ve ekledi. "Ben burada olacağım."

Ona hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp bahsettiği odaya yöneldim. Arkamdan gelen sesi duraksamama neden oldu. "İyi geceler."

Adımlarım daha fazla ileriye gitmedi, duraksadım. Hatta başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. İçimden bir şeyler söylemek, *iyi geceler* diye karşılık vermek geçti. Tıpkı banyoda onu gördüğümde ve sonrasında masaya geldiğinde *iyi misin* diye sormak istediğim gibi... Boğazımda düğümlenen cümleler ağzıma kadar geldi ama tek bir kelime bile edemedim. Başımı sessizce önüme çevirdim ve odaya doğru yürüdüm, dönüp yeniden ona bakmadan odaya girdim.

Küçük bir odaydı. Ortasında eski, demir karyolalı bir yatak duruyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp kendimi yatağın üzerine bıraktım. Bir an karakolun bahçesinde, soğuk bir bankın üzerinde uyuyakaldığım geceyi hatırladım. Kalbim sızladı. Yanaklarımdan süzülen birkaç damlayı hızla sildim.

Üzerime battaniyeyi çekip yan döndüm, bedenimi cenin pozisyonunda bük-tüm. Sanki kendimi tüm dünyadan, tüm yaşananlardan saklamaya çalışıyordum.

Ailem beni terk etmişti. Herkes arkasını dönmüştü bana. Ama o... babamın katili olduğuna inandığım, en büyük düşmanım olarak gördüğüm Cihangir ona yaptığım, söylediğim her şeye rağmen beni yalnız bırakmayı reddediyordu. Ona duyduğum bu tarifsiz öfke, aslında içimdeki o yara yüzündendi. Ama sandığının aksine bu yara babamla ilgili değildi. Onunla ilgiliydi; onun iyi biri olabileceği düşüncesiyle.

Çünkü eğer o iyi biriye o zaman babamın kötü olma ihtimali vardı. Bu düşünce tüm acılarımın, uğruna savaştığım her şeyin bir yalan olduğu

gerçeğiyle yüzleşmem demekti ve bu gerçeğe yüzleşmemek için en büyük savunma kalkanım, bu korkunç gerçeğe karşı duyduğum nefretti. Onun merhameti beni bir kılıçtan daha çok yaralıyordu. Ve ben, bu yarayı bir türlü kabul edemiyordum.

Uzun zamandır ilk kez bir yatağın sıcaklığıyla huzurlu bir şekilde uyuyordum. Bedenimdeki tüm ağrıların, ruhumdaki tüm fırtınaların dindiğini hissettiğim o an, kapının açılıp kapanma sesiyle uykum bölündü. Gözlerimi bir an araladım, karanlık odaya alışmaya çalıştım ama hemen ardından yeniden kapattım.

Birinin ağır adımlarının sesini duyarken bu seslerin Cihangir'e ait olduğunu hemen anladım. İçimde biriken endişeyle neden buraya geldiğini anlamaya çalışırken uyandığımı belli etmemeye karar verdim.

Nefesimi düzenledim, sanki hâlâ derin bir uykudaymışım gibi. O ise adım adım yaklaşmaya devam etti. Az sonra yüzüme düşen gölgeyi hissettim. Belli ki yatağın kenarında durmuş, bana bakıyordu. Tüm vücudum istemsizce gerildi ama en ufak bir hareket bile yapmadım.

O sırada hiç beklemediğim bir şey oldu. Gecenin soğukluğunda, üzerime bir battaniye daha örtüldü.

Bir an için nefesim kesildi. İçimde yükselen o tanıdık öfke, yerini anlam veremediğim bir tedirginliğe bıraktı. Bıraktığı battaniyeyi üzerimden atmak istedim ama yapamadım. Sanki ayaklarımla bir yere zincirlenmişim de bu iyilikten kaçamamışım gibi üzerime örttüğü battaniyenin altında öylece kaldım. Tam göğsümün ortasına saplandı bu iyilik.

Karanlığın içinde o bile farkında olmadan gözümünden süzülen bir damlayı saklamamın nedeni de buydu; iyiliğinin karşısında duymaya başladığım minneti kabullenemeyişimin acısı.

Onun bu merhameti, en büyük düşmanım olarak gördüğüm adamın beni bir kılıçtan daha çok yaraladığını bir kez daha yüzüme vurmuştu. Öfke ile minnet arasında sıkışıp kalmıştım. Babamın katili olan bu adam, beni koruyordu. Ve bu, benim en büyük savunma kalkanımı, nefretimi yıkıyordu. O battaniyenin sıcaklığı altında, hayatım boyunca inandığım her şeyin bir yalan olabileceği düşüncesiyle yüzleşiyordum. Bu düşünce beni üşütüyordu. Ve hiçbir zaman hiçbir battaniye bu üşümeyi geçiremeyecekti.

Sadece nefes alış verişimin sesini duyuyordum. Sanki kendi sesim bile boğazımda bir düğüm gibiydi. Her şey sessizdi ama ben, kalbimin atış sesinin yankılandığını duyuyordum.

Cihangir yatağın kenarına oturdu. Neden yapmıştı şimdi bunu? Niye gitmiyordu odadan? Niye oturmuştu yanıma?

Zihnimdeki sorulann ardı arkası kesilmezken o sessiz ve hareketsiz duruyordu. Ondan ne kadar nefret etmeye çalışsam da içimdeki bu duyguyu yeniden gün yüzüne çıkarmaya çalışsam da hissedebildiğim tek şey, minnettarlıktı. İçimde biriken o öfke bu defa kendine bir hedef bulamıyor, havada asılı kalıyordu.

Birden yanağımda parmağını hissettim. Çok hafif, neredeyse tüy gibi bir dokunuştur yanağımdaki. Ama bu, benim için bir kılıç darbesi gibi keskindi.

Kalbim hızla atmaya başladı, sanki göğüs kafesimi patlatıp çıkacak gibiydi. Vücudumdaki tüm kaslar istemsizce gerildi.

Parmağı yanağımdan süzülüp çeneme doğru ilerledi ve az önce gözüm-den akan bir damlayı nazikçe sildi. İşte o an anladım, uyanık olduğumu biliyordu. Ne zaman fark etmişti? Odaya girer girmez mi? Yoksa daha sonra mı?

Bunu fark ettiğini anlasam da gözlerimi açmadım, uyuyor gibi davranmaya devam ettim.

Cihangir'in parmağının yanağımdan çekildiğini hissettim. Ardından yatağın kenarından yavaşça kalktı. Adımları odanın sessizliğini bozmadan yavaş yavaş kapıya doğru uzaklaştı. Kalbimdeki hızlı atışlar yavaşlamaya başlamış, bedenimdeki gerginlik yerini ağır bir yorgunluğa bırakmıştı. Gözlerimi hâlâ sımsıkı kapalı tutuyor, uyuduğumu kanıtlamak istercesine nefesimi düzenlemeye çalışıyordum.

Kapının kolunun çevrildiğini ve aralanma sesini duydum. O an, içimde biriktirdiğim her şey bir anda yüzeye çıktı. Yanaklarımdan süzülen ilk sıcak damla yastığa düştü, ardından ikincisi, üçüncüsü... Kendimi daha fazla tutamadım. Hıçkırıklarım boğazımda düğümlendi, yorganı avuçlarımdan içine alıp daha da büzüştüm. Bedenimi cenin pozisyonunda bükerken gözyaşlarımdan sesli bir şekilde akmasına izin verdim.

Uzun zamandır ilk kez bu kadar serbestçe ağlıyordum. Omuzlarımdaki yükü, içimdeki tüm çelişkileri, öfke ile minnet arasında sıkışıp kalmışlığın acısını dışarı atmak istercesine hıçkura hıçkura ağladım. Babamın katili olan bir adamın merhametiyle yüzleşmek, hayatım boyunca inandığım her şeyin bir yalan olma ihtimali, tüm bu gerçekler beni yakıp kavuruyordu.

Hıçkırıklarım boğazımı yakarak dışarı çıktığında, kapının önünde duraksayan ayak seslerini duydum. O an gitmediğini anladım, kapının aralığında sessizce bekliyordu. Duyduğum o ilk ses, beklediğim her şeyin aksine bir fısıltı gibiydi.

“Cemre?” Sesi, şaşkınlık ve hafif bir korkuyla doluydu.

Ayak sesleri hızlandı, panik dolu adımlarla yatağa doğru geldiğini anladım. Hâlâ cenin pozisyonunda, battaniyeye sarılmış bir şekilde duruyordum. Gözlerim sıkıca kapalıydı. Ağlamam daha da şiddetlendi. Artık kendimi saklamak, güçlü görünmek için bir nedenim kalmamıştı. Tüm gardım düşmüştü.

“Cemre iyi misin?”

Endişeyle sorarken bir yandan da iki eli usulca kollarıma uzandı. Beni şefkatli bir dokunuşla doğrultmaya çalıştı. Bedenimin istemsizce nasıl kalsıldığını hissettim ama buna rağmen karşı koymaya mecalim kalmamıştı. O kadar yorgun, o kadar bitkindim ki sadece ona teslim oldum. Onun dokunuşuyla birlikte yavaşça gözlerimi araladım.

Bakışlarımız buluştuğunda yüzündeki ifade içime işledi. Gözlerindeki şaşkınlık, yerini endişe ve hatta belirgin bir korkuya bırakmıştı. Sanki benim canım acıdığı için o da aynı acıyı hissediyormuş gibiydi. İşte o an, kalbimdeki o tarifsiz karmaşa bir kez daha kendini gösterdi.

Ve sonra dudaklarından dökülen üç kelimeyle tüm dünyam altüst oldu.

“Güzelim iyi misin?”

Sesi fısıltıdan halliceydi. Bu kelimeler, tüm o karmaşık duygularımı paramparça etti. Gözlerimi ondan çekemedim. Onun gözlerindeki ifadeye takılı kaldım. Gözlerinde zerre kadar kötülük yoktu. Sadece benim için duyduğu çaresiz bir korku vardı. İşte o an, kalbimde bir şeyler koptu. Bu zamana kadar üzerimde taşıdığım tüm yükler, beslediğim tüm nefret, onun bu bakışı karşısında anlamını yitiriyordu. Bu yüzleşme artık dayanamayacağım bir acıya dönüştü. Hıçkırıklarım boğazımı yırttı, omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

Cihangir tereddüt bile etmeden kollarını bana doladı. O kadar sıkı sarılmıştı ki sanki paramparça olmuş ruhumu bir arada tutmaya çalışıyor gibiydi. Hem de ben, onu yerle bir etmeye yemin etmişken...

Bedenim ilk başta gerilse de ona karşı koyacak gücüm yoktu. Yüzümü istem dışı bir hareketle omzuna gömdüm ve kokusunu içime çektim.

Kokusu; daha önce hiç rastlamadığım, ferahlatıcı ve yakıcı bir karışım. Ağlamam daha da şiddetlendi. Gözyaşlarım tişörtünü ıslatırken kollarının arasında hiç beklemediğim bir şekilde güvende hissettim. İçim ısıdı.

tarifsiz bir huzur bedenimi ele geçirdi. Tüm bu iyi hisler beni daha da kahretti. Ona karşı duyduğum tüm öfke, bu güven duygusuyla çatışıyordu. Bu hisler, en büyük düşmanım olarak gördüğüm bir adama ait olmamalıydı. Bu kabullenemediğim çelişkinin acısıyla hıçkırıklarım boğazımda düğüm- lenirken yüzümü onun omzuna daha da gömdüm.

Bedenim titrerken kolları beni daha da sıkı sardı. Sanki beni tüm dün- yadan saklıyordu.

Kafamı omzuna gömmüş, hıçkırarak ağlamaya devam ediyordum. Her bir gözyaşım içimde biriktirdiğim nefreti, bastırdığım tüm o acıyı dışarı atı- yordu. Cihangir ona karşı koymadığımı, hatta kendimi bıraktığımı hisset- miş olacak ki kollarını daha da sıkılaştırdı. Öyle sıkı sarılıyordu ki sanki tüm yükümü, tüm acımı kendi üzerine alıyordu. Beni bırakmak istemiyordu.

Sadece şimdi değil, hiçbir zaman bırakmayacakmış gibi tutuyordu.

Bu güven hissiyle daha da çok ağladım. Hıçkırıklarım, şimdiye dek sak- lı kalan tüm fırtınalarımı açığa çıkarıyordu. Birden Cihangir'in bir elini saçlarımda hissettim. Parmakları uzun saçlarımda usulca geziniyordu. Ko- nuşmuyordu. Hiçbir şey söylemiyordu. Söyleyecek bir şeyi yoktu belki de. Sadece sarılmaya, saçlarımı okşamaya devam ediyordu. Omzundaki ıslaklık artarken bu dokunuşların altında eziliyor ancak aynı zamanda ilk kez bu kadar güvende hissediyordum.

Kabullenemediğim bu hislerin acısıyla içimde yeniden tanıdık bir öfke yükseldi. Dayanamadım. Kollarımı, onun kollarının arasından kurtarmak için kendimi geri çektim. O ise hâlâ beni bırakmıyordu. Hâlâ sarılıyor ve saçlarımı okşamaya devam ediyordu. Elleri saçlarımı okşarken içimdeki öfke daha da büyüdü. Ne yapıyordu bu adam? Beni iyiliğiyle mi yok etmek istiyordu? Ellerimi göğsüne koydum ve tüm gücümle onu ittim.

Beklenmedik bu hareketimle kolları gevşedi. Fırsattan istifade edip onu biraz daha ittirdim ve kollarından tamamen kurtuldum. Kendini hafifçe geri çekmek zorunda kaldığında titreyen sesimle, "Git!" dedim. Bu kelime boğazımdan bir zehir gibi çıkmıştı.

"Cemre," dediğinde sesi hâlâ endişeli ve korku doluydu.

Bakışlarımı ondan kaçırdım, yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Ne söyleyeceğimi, ne hissedeceğimi bilemiyordum. Birkaç saniye önce onun omzunda ağlamış olmayı, kollarında güvende hissetmeyi kalbim kabul ede- miyordu. Kendimi öfkeli gibi göstermeye çalışarak, "Git!" diye fısıldadım yeniden.

Cihangir gitmedi. Gitmek yerine elini yavaşça uzattı. Parmakları yanaklarımdaki gözyaşlarına dokundu. Nazikçe, usulca sildi gözyaşlarımı. "Gidemem," diye fısıldadı çaresizce. "Seni böyle bırakamam."

O an, sadece birkaç saniyeliğine kalbimdeki o buz eridi. Aslında gitmesini istemediğimi düşündüm. Ne yapacağını bilmeyen küçük bir kız çocuğu gibi sadece yanımda kalmasını istediğimi...

Onun bu sözlerine karşı içimde yükselen anlık yumuşama, boğazıma bir yumruk gibi oturdu. Kalbimdeki buz erise de bu crimeye izin veremeyeceğimi biliyordum.

Elini yanağımdan, sanki dokunuşu zehirliymiş gibi hışımla iterek kendimi ondan geri çektim. "Git dedim sana!" diye bağırdım. Sesim öfkeden çok içimdeki acıyla titriyordu. "Ne diye geldin zaten, defol git!"

Cihangir yanımda kalmak için direniyor gibiydi. Gözlerinde biriken çaresizlik bana daha çok acı veriyordu. Ona bu şansı vermemek için hızla yatağa uzanıp ona sırtımı döndüm. Yatağın üzerindeki battaniyelerden birini ona doğru iterek, "Battaniyeni de al git," diye çıkıştım. Sadece diğer battaniyenin altına girip titreyen bedenimi toparlamaya çalıştım.

Battaniyenin altına girdiğim anda, gözyaşlarım sessizce akmaya devam etti. Hıçkırıkları duyulmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım.

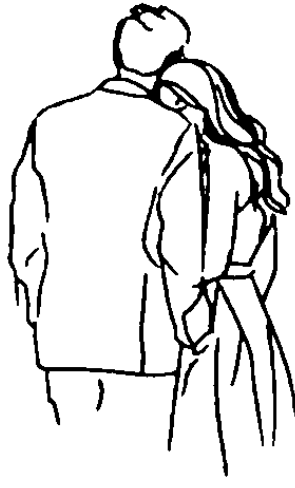
Az sonra Cihangir'in yataktan kalktığını hissettim ama bir türlü gitmiyordu. Ayak seslerini bekledim. Hiçbir ses gelmedi. Ne yapacağını bilemeyecek öylece beklerken, üzerime bir battaniye daha örtüldü. Battaniyenin ağırlığıyla birlikte Cihangir'in elinin de sırtıma değdiğini hissettim. Öfkeyle doğrulmak istedim ama söyledikleri beni durdurdu.

"Hava çok soğuk, sabaha karşı daha soğuk olur," dedi. Sesi o kadar sakin ki tüm öfkem bir anda sönüverdi. "Ben kalamıyorum, en azından battaniye kalsın seninle."

Sözlerinin ardından ayak sesleri duyuldu, sonra o sesler uzaklaştı ve kapının açılıp kapandığını duydum.

Bu sesle gittiğinden emin olup üzerimdeki iki battaniyeye de daha sıkı sarıldım. İçimdeki tüm duygularla, acıyla, öfkeyle ve en önemlisi de minnetle bir kez daha ağlamaya başladım.

Belki de kalbim tükenene kadar ağladım ve o bilinmezliklerin ortasında, Cihangir'in bıraktığı sıcaklıkla uykuya daldım.

10. BÖLÜM

YALANLARIN SONU, YALNIZLIĞIN BAŞLANGICI

A cının, gözyaşlarının sadece zayıflık belirtisi olduğunu düşünürdüm. Güçlü olmak, her şeyi tek başına göğüslemek demekti benim için. Oysa dün gece, tüm duvarlarımdan yıkılmasına izin verdiğimde o yıkıntının altında ezilmek yerine, ilk kez nefes alabildiğimi fark etmiştim. Meğer tüm o kalkanlar beni korumak için değil, tüm bu duyguları içimde hapsetmek içinmiş... Ve o hapishanenin gardiyanı da benmişim.

Bazen en derin yaralarımızı iyileştirmek için o yaranın sahibini görmek gerekirdi. Ve bazen en büyük merhem, en büyük düşmanın ellerinden gelirdi. Cihangir bana dokunduğunda içimdeki buzları eritti. O ana dek taşıdığım tüm nefret, sanki birden anlamını yitirmişti. Şimdi ne ondan nefret edebiliyor ne de ona minnet duyabiliyordum.

Bu düşünceler içinde boğulurken oturduğum arabadan amcamların evine doğru bakmaya devam ettim.

Güneşin ilk ışıklarıyla uyanmış, onun da uyanık olduğunu fark edince orada kalmak istediğimi, beni buraya getirmesini söylemiştim. Garip bir şekilde hiç itiraz etmeden kabul etmişti bunu ve ilk defa istediğim bir şeyi yapıp beni buraya, amcamların evine getirmişti. Belki de dün geceden sonra daha fazla üzerime gelmek istememişti.

O kadar yol gelmiştik, o kadar saat bir arabanın içinde yalnız kalmıştık ancak ne o ne de ben dün geceden bahsetmiştik. Sanki o anlar bir rüya gibi gelip geçmişti. İkimiz de dile getirmiyorduk. Ben onları kabullenemediğim,

hatırlamak dahi istemediğim için susuyordum. Onun neden sustuğuna dair ise hiçbir fikrim yoktu ama konuyu açmaması da işime geliyordu.

Evin önüne gelmemizin üzerinden birkaç dakika geçmişti. Ne o inmemi söylüyordu ne de ben inebiliyordum. Konuşmayı geçtim, birbirimizin yüzüne bile bakamıyorduk sanki çok büyük bir günah işlemişiz gibi...

Aramızdaki sessizliğin giderek büyümesi gerilmeme neden olurken sonunda bu sessizliği bozan o oldu. "O şerefsizle bir daha görüşmeyeceksin, değil mi?"

Bu soruyla ona bakma cesaretinde bulundum. Şerefsiz derken kimden bahsettiğini anlamam pek de zor olmamıştı. "Öyle bir niyetim yok zaten ama sen istediğin için değil, kendim istediğim için görüşmeyeceğim. Gerçek yüzünü az da olsa gördüğüm için görüşmeyeceğim."

"Ne için olduğunun bir önemi yok, görüşme yeter. Çünkü o adam sana zarar verecek, en başından beri tek amacı bu."

Sessiz kaldım, şimdi durup onun hakkında konuşmak istemiyordum. Doğrusu onunla hiçbir şey konuşmak istemiyordum. Bunun nedeni bu kez öfkem falan değildi. Dün gece olanlardan sonra utanıyor olmamdı. Yüzüne her baktığımda, gözlerim onun gözleriyle her buluştuğunda omzunda hıçkırarak ağladığım o anı hatırlıyordum.

Bu yüzden daha fazla yanında kalmak istemedim. Gözlerimi ondan çekip arabanın kapısını açtım. Tam dışarıya doğru bir adım atacaktım ki söylediği şeyi işittim. "Bir şeye ihtiyacın olursa eğer," deyip sustu. Gözlerim yeniden onu bulduğunda cümlesini tamamlayıp tamamlamamak arasında kalmış gibiydi. Ancak tamamlamayı seçmişti. "Bana gelebilirsin." Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

Kirpiklerimin ıslanmasına engel olamazken, "Gelmeyeceğimden emin olabilirsin," dedim düşünmeye dahi gerek duymadan.

Dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. "Biliyorum zaten, yine de sen de bunu bil diye söyledim."

Cevap vermeden indim arabasından. Kapıyı kapatıp amcamların evine doğru ilerledim. Arkama bakmamak için kendimle büyük bir savaş verirken arabanın çalıştığını duydum. Zaten sadece birkaç saniye sonra da yanımdan geçip gitti.

Yanaklarından süzülen birkaç damla yaş silerken önünde durduğum evin kapısına baktım. Burada istenmediğimi biliyordum, kalmak gibi bir

niverim de yoktu zaten ama en azından buraya kadar gelmişken onları görmek istiyordum. Hiç değilse Damla'yı...

Ev'in önündeki birkaç merdiveni çıktım ve zile basıp açmalarını bekledim. Epey beklememe rağmen kapı açılmayınca birkaç kez daha zile bastım ancak yine kapıyı açan olmamıştı. Sanırım evde kimse yoktu. Nerede olabilirler diye düşünürken kapının önünde siyah bir araba durdu ve içinden Koray indi.

Onu görünce şaşırdım. Ne işi vardı bunun burada? Hem de daha buraya geleli sadece birkaç dakika olmuşken. Tesadüf olamayacak kadar garip bir durumdu.

"Cemre," deyip hızla yanıma geldiğinde gözleri üzerimde gezindi. "İyi misin sen? Sana bir şey oldu diye çok korktum."

"Hiçbir şey olmadı da sen niye geldin buraya, neden buradasın?"

"Seni arıyordum, tüm gece her yerde seni aradım. Cihangir seni buldu zannettim, aklım çıktı."

"Bulsa ne olacak ki?"

"Dün gece sen karakoldan çıktıktan sonra çok şey oldu."

"Ne oldu?"

"Cihangir sana çok sinirliydi."

"Sinirli miydi?"

"Onu vurduğun için sana çok sinirliydi. Seni hapse girmekten bile bu yüzden kurtarmış."

Ne saçmalıyordu bu?

"Bunu açıkça söylemekten bile çekinmeden, gözlerimin içine bakarak bu yüzden seni kurtardığını söyledi bana. Elimden kurtulamayacak gibi saçma sapan şeyler söylüyordu."

"Ee?" diye sordum devam etmesi için.

"Onu en son gördüğümde seni bulmak için adamlarını gönderiyordu her tarafa, sonra..." deyip sustu.

"Sonra ne?"

"Sonra duydum ki seni bulmak için buraya kadar gelmişler."

Kaşlarımı çattım, o ise hiç duraksamadan devam etti anlatmaya.

"Senin yerini sormuşlar, amcanlar bilmedikleri için bir şey söyleyememişler tabii ki. Engel olmadığım için üzgünüm ama..."

"Neye engel olmadın?"

“Cemre,” dedi gözlerini kaçırarak.

“Ne oldu söylesene ya! Neye engel olamadın?”

“Cihangir’in adamları amcanı vurdular,” dediği an gözbebeklerim büyüdü.

“Ne?” diye bağırdım endişeyle. “Ne demek vurdular ya?”

“Engel olamadım, buraya geldiğimde çok kalabalıklardı. Hiçbir şey yapamadım.”

Ellerimi yumruk yapıp öfkemi bastırmaya çalıştım. “Amcam yaşıyor mu?”

“Ameliyat oldu, yoğun bakımda.”

“Durumu nasıl?”

“İyi olacak dediler.”

“Cihangir yaptı bunu, öyle mi?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

Başını salladı sadece.

“Emin misin bundan?”

“Başka kim böyle bir şey yapabilir, Cemre? Adamın gözü dönmüştü seni ararken.”

“Haklısın,” diye mırıldandım gözlerinin içine bakarken. “Başka kim yapabilir ki?”

Ona hak vermiş olmamdan dolayı memnun olurken, “Benim gitmem lazım,” dedim ve cevap vermesini beklemeden ona arkamı dönüp yanından uzaklaştım.

“Cemre nereye?” diye seslendi arkamdan. Ben durmayınca yanıma yetişip önüme geçti. “Nereye gidiyorsun?”

“Cihangir’in yanına!”

“Ben sana adam seni her yerde arıyor, bunun için amcanı bile vurdu diyorum sense kendi ayağınla onun yanına mı gidiyorsun?”

“Sen karışma. Neyin tehlikeli olup, neyin olmadığını çok iyi biliyorum,” diye çıkıştım.

“Hiç değilse ben de geleyim seninle.”

Sakin kalmak için kendimle savaştım. “Hayır, istemez,” deyip adımlarımı hızlandırdım. Ama aklıma düşen o düşünceyle olduğum yerde çakılı kaldım. Geriye dönüp yeniden ona baktım. “Seninle konuşmak için geri geleceğim,” dedim bunu yapabilecek kadar her şeyin yolunda gitmesini umut ederek.

“Evimde olacağım, nereye geleceğini biliyorsun.”

Başımı salladıktan sonra önüme döndüm ve adeta kaçarcasına oradan uzaklaştım. Hiç param olmadığından yürümekten başka çarem yoktu.

Bu düşünceyle bir an önce onun yanına varmak isteyip adımlarımı hızlandırdım. Bu hızla birkaç saat sonra evinin önündeydim. Ancak bu kez içeriye girmem pek de kolay olacak gibi değildi. Çünkü kapının önündeki adamlar beni gördükleri an resmen etten bir duvar örmüşlerdi.

İçlerinden biri, “İçeriye giremezsiniz,” dedi. Buraya en son geldiğimde yaşadıklarımdan sonra zaten beni içeriye almalarını beklemiyordum.

“Cihangir’le konuşmam lazım, çağırır mısınız?”

Emin olamayıp birbirlerine baktılar, bir karar vermelerini beklerken içlerinden biri hızlı adımlarla içeriye doğru yöneldi. Sadece kısa bir süre sonra telaşla kapıdan çıkan Cihangir’i gördüm.

Şaşırmış olduğu her halinden belliyken hızlı adımlarla yanıma gelip karşımda durdu. Bir ara gözlerinin ellerime kaydığını fark edince, “Korkma,” dedim alay edercesine. “Seni vurmaya gelmedim bu kez.”

Ellerini arkasında birleştirdi. “Ben de yarım bıraktığın işi bitirirsin diye düşünüyordum,” deyip gözleriyle sol tarafını gösterdi. “Bu kez ıskalama-
man lazım ama. Tam kalbimden vurman gerekiyor ki işimi bitirebilesin.”

“Bir dahakine öyle yaparım,” dedim ve uzatmadan konuya girdim. “Dün gece amcamın evine gitmişsin benim yerimi öğrenmek için. Yerimi öğrenemeyince de amcamı vurmuşsun. Daha doğrusu adamların vurmuş.”

Kaşlarını çattı, yüzündeki ifadeye bakılırsa duyduklarına anlam veremiyordu. “Ben mi yapmışım bunları?”

“Evet, sen.”

Bakışları daha da ciddileşti. “Cemre ben...”

“Sen dün gece benim yanımdaydın,” diye kestim sözünü.

Hiçbir şey söylemedi, sadece sessizce dinledi.

“Beni bulmuştun, intikam almak falan da istemiyordun. Yani amcamın evine gidip onu vurmak ya da adamlarından bunu yapmalarını istemen için hiçbir sebebin yoktu, değil mi?”

Başını salladı onaylarcasına. “Öyle.” Söylediklerimin nereye varacağını merak ediyor gibiydi.

“Bu da demek oluyor ki Koray, amcamı vurdu. Sonra da sana iftira attı.”

“Yine mi o şerefsiz?” diye sordu öfkeyle.

“Onun hem seninle hem de benimle bir derdi var.”

“Nerede gördün onu?”

“Sen beni bıraktıktan hemen sonra geldi.”

“İşe bak arkadaş! İki dakika yalnız bırakıyoruz kızı, şerefsiz hemen dibinde bitiyor!” diye söylendi ağzının içinden.

Koray’ın amcamı vurup bunu da onun üzerine atmaya çalışmasından çok, benim yanıma gelip benimle konuşmasına daha çok takılmış gibiyken yere indirdiği gözleri beni buldu. “Baştan beri sana o adamın iyi biri olmadığını söyleyip duruyorum ama beni dinleyen kim!”

Sessiz kaldığımda kendini biraz sakinleştirip sordu. “Madem bana iftira attığını anladın, niye geldin buraya? Hesap sormak için gelmediğine göre başka bir sebebin olmalı.”

“Senden nefret ediyorum, bunu sakın unutma.”

Afalladı. “O kadar yolu bunu söylemek için mi geldin, Cemre?”

“Hayır, unutma diye bir hatırlattım sadece.”

Sinirle güldü. “Her karşılaşmamızda on kere söylediğin için unutmam mümkün değil zaten.”

“İyi, söylemeye devam edeceğim o zaman.”

Ellerini cebine koydu. “Asıl konuya gelecek misin?”

“Her ne kadar senden nefret etsem de benim...” diye başladım ama kelimeler boğazıma dizildi. Bunu söylemek benim için gerçekten çok zordu ama yine de söylemeyi başardım. “Senin yardımına ihtiyacım var.”

Şaşkınlığı yüzüne yayıldı. “Sen benden yardım mı istiyorsun?”

“Amcamları korumam gerek. Şu an amcamın nasıl olduğundan habirim yok ama ölmediğini biliyorum. Benim onları hem hastanede hem de sonrasında korumam gerek o manyaktan ve bunu tek başıma yapamam.”

“Bu yüzden de benden yardım istiyorsun,” dedi yüzündeki şaşkınlık yerini keyifli bir gülümsemeye bırakırken.

“Evet,” diyebildim sadece.

“Tamam, sen hiç merak etme,” dedi anında. Kabul edip etmemeyi bir an bile olsun düşünmemiştii. “Ben hallederim o şerefsizi.”

Ne demek istediğini anlayınca kaşlarımı çattım. “Buraya sana onu öldür demeye gelmedim.”

"Ya ne için geldin? Tamam halledeceğim işte, sen niye karışyorsun?" diye sorarken sanki dünyanın en normal şeyinden bahsediyormuş gibi rahatı.

"Önce bizimle ne derdi var, onu öğrenelim."

Dilini damağına çarpıtarak cıkladı. "Gerek yok bence, direkt öldürelim. Ölse derdi falan da biter."

"Ya senden bir şey isteyende kabahat, vazgeçtim!" deyip gidecekken kolumdan tutup beni durdurdu.

"Tamam, öldürmeyelim. Senin dediğin gibi önce derdini öğrenelim, sonra öldürelim."

Dişlerimi sıktım. "Öldürmek falan yok, Cihangir!"

"Öldürmeden nasıl kurtulacağız?"

"Eğer derdini öğrenirsek bunun da bir yolunu buluruz. Senin aksine normal insanlar böyle yapıyorlar!"

Keyifsizce yüzünü buruşturdu. "İyi tamam, sen nasıl istersen öyle olsun ama yine de sonrası için söz veremem."

Omuz silktim. "Sonrası beni ilgilendirmez zaten."

Keyfi yeniden yerine gelirken elini uzadı. "Anlaştık o zaman, bu işte beraberiz."

Uzattığı eline bakım. Her ne kadar gerçek babam olmasa da babamın katilinden yardım istemek gururuma dokunuyordu. Ama şu anda bana ondan başka yardım edecek kimse yoktu. O manyak sadece benimle uğraşsa başımın çaresine bakardım bir şekilde ama bana yakın olmak için etrafimdakilere zarar veriyordu. Sanki buraya kendi isteğimle gelmemişim gibi bunları düşünüp kendimi onunla anlamaya ikna ettikten sonra, "Beraberiz," diye onayladım ve uzattığı elini tutup sıktım.

Umarım beni bu eve geldiğime ve elini sıkıştırmaya pişman etmezdi.

Elimi bırakmayıp sınıksız tutmaya devam ederken, "Ama birkaç şartım var," dedi.

Elinin sıcaklığı, bu soğuk havada asla ısınmayacak ellerimi sıcacık ederken elimi çekip kurtardım ondan. "Ne şartı şimdi?"

"Sadece sonradan bir sorun çıkmasın diye kabul etmen gereken birkaç küçük şey."

"Allah Allah, neymiş onlar?" diye sordum üşümeye başlayan ellerimi montumun cebine sokarken.

"Birincisi, ben ne dersem o olacak."

Sinirle güldüm. “Yok ya başka?”

Sanki ben bu soruyu ciddi ciddi sormuşum gibi bir de anlatmaya devam etti. “İkincisi, ya benim seni götüreceğim bir yerde ya da burada, benim evimde kalacaksın. Nerede olacağına sen karar verebilirsin”

Kaşlarımı çattım. “Sebe?”

“Her an nerede olduğunu, nasıl olduğunu bilmem gerek çünkü.”

“Bak, ben böyle bir şey istemiyorum senden. Senden sadece ailemi korumak için yardım istiyorum, kendim için değil,” dedim. Bu durumu yanlış anladığı belliydi.

“Valla senin kimin için yardım istediğin beni hiç ilgilendirmez. Eğer onlara yardım etmemi istiyorsan sen de yardımımı kabul edeceksin.”

“Seninle aynı evde kalmam diyorum, anlamıyor musun?” diye kızdım. Ne diye ısrar ediyordu ki bunun için? Burada olmak, onunla anlaşma yapmak bile benim için çok zorken o benim için her şeyi biraz daha zorlaştırıyordu.

“O zaman sana başka bir ev ayarlayacağım, orada kalacaksın.”

“Hayır,” dedim anında.

Ellerini cebine soktu. “Ben senin şartını kabul ettim. O herife hiçbir şey yapmayacağım sen istemediğin sürece. Senin de benimkileri kabul etmen gerekiyor.”

Bundan asla vazgeçmeyeceğini çok iyi bildiğimden en azından bu iki şartın birinden kurtulmak isteyip, “Tamam, ev konusunu kabul ediyorum fakat öyle her istediğini yapmam,” dedim.

“Tamam, her dediğimi yapmak zorunda değilsin ama öyle her söylediğime de itiraz etmek yok.”

“Bakarız.”

“Bakarız derken?” diye sorguladı. Net bir cevap almadan vazgeçmeyecek gibiydi.

“Tamam, kabul ediyorum işte ya!”

Anında dudakları yana kıvrıldı. “Tamamdır, şimdi anlaştık,” dedi büyük bir keyifle.

“Senden bir şey daha isteyebilir miyim?” diye sordum çekinerek.

“Tabii,” dedi anında.

“Amcamın hangi hastanede olduğunu öğrenebilir misin?”

“Öğrenirim, söylerim çocuklara bulurlar yerini. Gidip görürsün sonra.”

Başımı salladım. "Tamam," dedim. Bir an ne yapacağımı bilemedim o yüzden, "Ben sonra öğrenmek için gelirim o zaman, gideyim şimdi," diye ekledim.

"Hayırdır nereye?" diye sordu. Daha ona cevap veremeden konuşmaya devam edip engel oldu. "Ya da boş ver söyleme, nereye gitmeyi düşündüğün beni ilgilendirmiyor. Çünkü hiçbir yere gitmiyorsun. Daha yeni konuştuk ama anlaşmamızı unuttun herhalde?"

"Unutmadım ama..."

"Aması yok. Bir anlaşma yaptık, uyman lazım. Bugün burada kalacaksın."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Olmaz."

"Cemre," dedi uyarır gibi. "Daha az önce..."

"Burası olmaz," diye düzelttim devam etmesine izin vermeyerek.

"Hı," dedi sonunda derdimi anlayarak. "Tamam, haklısın. O zaman otele götüreceğim seni, orada kalacaksın."

Buna itiraz etmeyip başımı salladım.

"Gitmeden önce biraz içeriye girelim istersen." Bir adım atıp yanıma yaklaştı ve bir anda yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Buz gibi olmuşsun, sıcak bir şeyler içer ısınırsın."

Sıcacık elleri buz gibi olan yanaklarıma temas edince, soğuktan uyuşmuş tenimde karıncalanma hissi oluştu. Yüzümden içime yayılan bu sıcaklıkla kalbim yumuşacık bir hale geldi. Bir an tüm vücudum eriyor, ruhum dinginleşiyor sandım. Bu hissin verdiği şaşkınlık ve rahatsızlık tüm düşüncelerimin önüne geçti. Hızla ellerini itip ondan uzaklaştım.

Elleri boşluğa düşerken bir an afallayıp geri çekildi. Sanki kendisi bile ne yaptığını yeni fark ediyormuş gibiyken bir adım geri gidip uzaklaştı benden.

"Senden yardım istedim ama hepsi bununla sınırlı, sakın arkadaş olduğumuzu falan düşünme."

Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirirken başını hafifçe önüne eğdi ve sessizce mırıldandığı şeyi duydum. "Seninle arkadaş olmaya niyetim yok zaten, Cemre."

Zihnim bu cümlenin altında başka bir anlam ararken, "Benim de!" diye çıktım.

"Sıkıntı yok o zaman," dedi ellerini arkasında birleştirirken. İlerideki adamlardan birine baktı. "Arabamı getirin."

Adamı, onun dediğini yapmak için uzaklaşırken Cihangir'in gözleri beni buldu. Pek umudu yok gibiyken, "Aç mısın peki?" diye sordu. "En azından bir yerde durup bir şeyler yiyelim."

"Aç değilim."

Sinirle güldü. "Bendeki de soru zaten. Açlıktan ölecek olsan dahi bana açım demezsin, değil mi?"

Cevap vermedim, gözlerimi kaçırdım. O sırada adamı arabayı kapıya kadar getirerek arabadan inmişti. Cihangir, "Atla hadi," deyip bindi arabaya, ben de peşinden bindim hemen.

Cihangir arabayı çalıştırırken, "Amcanı bulduktan sonra doktorlarla amcanı benim hastaneme götürmek için konuşalım. Hem orada daha iyi bakarlar ona hem de daha güvende olurlar," dedi.

Bu fikir mantıklı gelince başımı salladım. "Tamam," dememle birlikte bir anda şaşkınca bana döndü.

"Ne dedin?"

"Tamam dedim."

"İtiraz etmeyecek misin?"

"Hayır."

"Ne yani sen şimdi gerek yok biz senin hastanene mi kaldık, hastanenin de senin de Allah belanızı versin diye bağırmayacak mısın?"

"Hayır."

"Neden?"

Sıkıntıyla ofladım. "Ya senin derdin ne? Hem söylediğim şeylere itiraz etme diyorsun hem de etmediğim zaman neden diye soruyorsun, iyi misin?"

"Farkında mısın bilmiyorum ama ilk defa olay çıkarmadan söylediğim bir şeyi kabul ettin, bırak da şaşırayım."

"Uzatma işte, tamam dedim. Haklısın, daha güvende olurlar senin hastanende."

Hâlâ şaşkındı, bunu belli edecek bir tavırla da elini kaldırdı ve bana doğru uzanıp alnıma koydu. Sıcak eli alnıma değdiği an, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ateşin falan mı var diye kontrol ediyorum."

Eline vurdum, kendimi geri çekip elini boşluğa düşürdüm. "Abartma istersen."

O bir şey demediğinde önüme döndüm. Cihangir hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyordu ama çok geçmeden o da önüne döndü. Gergin bir sessizlik içinde

yol almaya başladık. Ne o konuşuyordu ne de ben. Aramızdaki sessizlik o kadar ağırdı ki sanki saatlerdir yoldaymışız gibi geliyordu.

Sonunda araba yavaşladığında otelinin önündeydik. İkimiz de tek kelime etmeden arabadan indik. Cihangir herhangi bir şey söylese onunla gitmekten vazgeçecekmişim gibi sessizce ilerlerken, bu sessizliği işime geldi ve peşinden ilerledim.

Asansörü kullanarak üst kata çıktık. Koridorda bir süre ilerledikten sonra sonunda bir odanın önünde durduk. Cebinden cüzdanını, içinden de bir kart çıkardı ve kapıya okutup açtı. Kimsenin yanına uğramadan kartın cebinden çıkmasından dolayı kendisinin kullandığı bir oda olduğunu anlamam zor olmazken, "Burada kalabilirsin artık," dedi.

Kartı aldım ondan. Bir an teşekkür etmek geldi içimden ama sonra bunu yapamadım. Bu kadar şeyi kabul edip ondan yardım aldığım halde babamı öldürdüğünü düşünüp teşekkür edemedim ona. Ondan yardım almayı bile gururuma yedirmiştim ama bunu yapamamıştım.

Bir an ne yapacağımı bilemediğimden hiçbir şey yapmadan, söylemeden odaya girdim. Yine de bir şeyler söylemem gerek diye düşünüp bunun için ona döndüğüm an, kendisi de benimle beraber içeri girdi.

"Sen de mi burada kalacaksın?" diye sordum telaşla.

"Hayır, kalmayacağım."

"Niye giriyorsun o zaman, git hadi."

"Çok ayıp, misafir sayılınm burada. Sen misafire böyle mi davranıyorsun?"

"Çok haklısın. O kadar yardım ediyorsun, biraz kibar olmam gerekiyordu, değil mi?" diye sordum. Bu uyumlu halim yüzünden heyecanla beni başıyla onaylayınca biraz yaklaştım ona. "Cihangir rica etsem lütfen buradan defolup gider misin?"

Yüzündeki o heyecan da keyifli ifade de yok olup gitti. "Sen zaten ancak bu kadar kibar olabiliirdin," dedi kınayan bir ses tonuyla ve gidip odadaki koltuğa oturdu.

Kapıyı kapatıp yanına gittim. Kendimi yeniden onu kovmak için hazırlarken, "Cemre," dedi sakince. "Birazdan amcamların nerede olduğuna dair haber gelir, gideriz diye bekliyorum. Benim de burada kalmaya niyetim yok, haber bekliyorum."

"En başında söyle o zaman sen de," diye çıkışıp daha sakin bir şekilde ekledim. "O zamana kadar kalabilirsin."

Sessiz kaldı.

“Ben bir elimi yüzümü yıkayayım,” deyip banyoya girdim. Girer girmez lavabonun başına gidip elimi yüzümü yıkadım. Ardından kurularken odanın kapısına vurulduğunu duydum. Yüzümü iyice kuruladıktan sonra havluyu yerine bırakarak banyodan çıktım. Cihangir hâlâ aynı koltuktaydı ve kahvesini içiyordu. Az önce gelenin oda servisi olduğunu anlarken ne ara istedi ne ara geldi kahve anlayamadım.

“Senin için de bir şeyler istemiştin,” dedi ilerideki masayı gözleriyle gösterirken. “Amcanlardan haber gelene kadar bir şeyler ye hadi sen de.”

Gösterdiği masaya yaklaştım. Pizza sipariş ettiğini gördüm. Hem de tam sevdiğim gibi, bol malzemeli ama içinde siyah zeytin olmayanından.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum ona dönerken.

Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Neyi?”

Ne diyeceğimi bilemeyip sustum, neden şimdi böyle bir şey sorma gereği duymuştum ki? Nereden bilecekti içinde siyah zeytin olmayan bol malzemeli pizza sevdiğimi? Muhtemelen tesadüfen sipariş etmişti, altında neden bir şeyler aramaya çalışıyordum ki?

“Cemre?” dedi benden bir cevap alamayınca.

Kendimi toparladım. Şimdi bunu sorarsam yanlış anladığımı fark edeceği için, “Yok bir şey,” deyip yatağın kenarına oturdum.

“Yemeyecek misin?”

“Canım istemiyor şimdi.”

“Canın mı istemiyor, ben aldım diye mi yemiyorsun?” diye sordu sesinde belirgin bir hayal kırıklığı ve bezginlikle.

Sen aldın diye diyemedim. Bu kadar yardımını kabul etmişken, hatta gelip senden yardım isteyen benken hâlâ bir şeyler yapmaya çalışıyor olmanı kabul edemiyorum diyemedim. *Babamın yası ve sana olan öfkem, yumuşamaya başlayan kalbimi her defasında yeni bir darbeye katılaştırmaya zorluyor* diyemedim. *Bana yardım et, hatta git desem de gitme ama yine de bana iyi davranma, iyi davranma ki sana olan nefretimi diri tutmaya gücüm olsun* diyemedim.

Diyemediklerim boğazımda düğümlenip nefesimi keserken, “Neyse,” dedi Cihangir benden bir cevap alamayınca. “Sonra kendin bir şeyler istersin.” Sanki ikisinin sonu da aynı kapıya çıkmıyormuş, ikisinde de onu alacak olan kendisi değilmiş gibi söylemişti bunu.

Islak kirpiklerimden gözyaşlarımın süzülmesine izin vermeyip hemen sildim. Aklıma bana daha önce söylediği o şey geldiğinde, ona karşı ilk defa doğru olduğunu düşündüğüm şeyleri değil de içimden gelenleri söylemek

isteyip bir cesaretle, "Seni kandırıp polise şikâyet ettikten sonra gözaltındayken yanına gelmiştim ya hani?" diye sordum.

Kahvesini yanındaki sehpanın üzerine bırakırken ela gözlerini gözlerime odakladı. "Evet, gelmiştin de nereden çıktı şimdi bu?"

"O gün orada bana bir şeyler söylemiştin, onu da hatırlıyor musun?"

Bu sorum onu düşündürdü. Az sonra hatırlamış olacak ki gözlerini kaçırıp elini ensesine götürdü. "Hatırlıyorum."

"Haklıydın o gün."

Gözleri anında yeniden beni bulduğunda bozguna uğradı. "Ne?"

"Haklıydın işte. Eğer gerçekten seninle başka bir yerde, başka bir zamanda tanışmış olsaydık ve sen babamı öldürmemiş olsaydın..." deyip sustum. Merakla yüzüme bakarken cesaretimi toplayarak ekledim. "Sanırım ben de sana âşık olurdum."

Neye uğradığını şaşırmış gibi bir ifadeyle, belki de varlığının bile farkında olmadığı bir tebessümle yüzüme bakarken ben ona bakamadım ve gözlerimi kaçırdım. "Ama artık böyle bir şey imkânsız, değil mi? Zamanı geriye alamayız, birbirimize yaptıklarımızı unutamayız."

Sessiz kaldığında gözücuyla ona baktım. Son söylediğim bu cümleyle yüzündeki gülümseme solmuştu. "Öyle, unutmamak da en iyisi zaten," derken ayağa kalktı. "İkimiz için de."

Öfkelenmesine bir sebep görmeyip neden öfkelendiğini anlayamazken, "Sen şimdi yemek yemeyecek misin?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sen bilirsin, hadi o zaman gidelim."

"Nereye?"

"Sen banyodayken mesaj geldi. Amcanın kaldırıldığı hastaneyi bulmuş bizim çocuklar, seni oraya götürüyüm. Sonra doktoru izin verirse benim hastaneye getirelim hemen. Sen de burada kalacaksın zaten, yakın olursun onlara."

Konuşarak öfkesini bastırmaya çalışırcasına çok hızlı söylemişti tüm bunları. Bir yandan da koltuğun kenarına atmış olduğu ceketini alıp giymişti.

Sessizce ben de ayağa kalktım. O önden çıkıp gittiğinde, durup arkamda kalan masanın üzerindeki pizzaya baktım. Aç olduğum için değil, buna alışmışım artık ama onun hayal kırıklığıyla *ben aldım diye mi yemiyorsun* sorusu yüzünden yemek istedim. Ancak yapamadım bunu ve onun peşinden sessizce odadan ayrıldım.

Birlikte amcamın kaldığı hastaneye ulaştığımızda tüm yol boyunca ikimiz de tek kelime etmemiştik. Hastanenin önünde durduğumuzda hızla arabadan indim. Cihangir arabayı park ederken ben hastaneye girerek doğrudan danışmaya gittim.

Amcamın dördüncü kattaki yoğun bakımda olduğunu öğrenip doğru-
dan asansöre giderken Cihangir de bana yetişmişti. Biraz sonra duran asan-
sörden hemen inip yoğun bakımın olduğu tarafa doğru ilerlerken Damla'yı
ileride, bir odanın önünde dururken gördüm.

"Sen uzakta dursan iyi olur," dedim Cihangir'e bakarken.

Bunu ne için söylediğimi çok iyi bildiğinden başını salladı. "Tamam,
git sen."

"Hastane konusunu da ben konuşurum."

Yine sadece başını sallayarak beni onayladığında yanından ayrılarak
Damla'ya yaklaştım. Duvara yaslanmış, başını önüne eğmiş şekilde sessizce
ağlıyordu.

"Damla," diye seslendiğim an başını kaldırıp beni gördü. Bir an gözle-
rinde koşup sarılacakmış gibi bir ifade gördüm. Ta ki gözleri arkamda bir
noktaya takılana kadar.

"Bu adamın burada ne işi var?" diye sorduğunda Cihangir'den bahsetti-
ğini anladım. Ona durumu açıklamak istedim ancak o öfkeyle devam edip
engel oldu bana. "Daha doğrusu senin bu adamla ne işin var?"

"O bize yardım edecek."

"Ne demek yardım edecek ya! Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Senin ba-
banı bu adam öldürdü! Benim babamın da burada olmasının sebebi bu
adam!"

"Amcamın vurulmasıyla onun bir ilgisi yok, dün gece..."

"Ne demek yok, Cemre? Bu adam yüzünden vuruldu babam! Bana de-
ğil de babanı öldüren adama mı güveniyorsun?" diye sordu öfkeyle. Amca-
mın durumunu bildiğimden bu öfkesine hak veriyor, onu anlıyordum. Bu
yüzden sakince konuşmaya devam etmek istedim.

"Dün gece o benim yanımdaydı. Beni aramak adına yanınıza gelip size
bir şey yapmak için bir sebebi yoktu."

"Babanı öldürmek için de bir sebebi yoktu ama öldürdü. Bu adam ka-
til, Cemre! Babamın burada olmasının sebebi o olmasa bile senin babanı
öldüren o. Nasıl onu buraya getirirsin?" diye sordu. İşte bu konuda edecek
tek kelimem olmadığından sessiz kaldım. O sırada yanımıza yengem ve
annem gelmişti.

Yengem, "Cemre," diyerek yanıma geldi ve yaşlı gözleriyle gözlerime baktı.

"Sen neredeydin kızım? Annenin yanma gideceğini söylemiştin bize," diye sordu. Ona cevap vermeden anneme baktım. Hiçbir şey söylemeden orada öylece bana bakıyordu.

"Bunları sonra konuşuruz," dedim gözlerimi yeniden yengeme çevirirken. "Amcam nerede, iyi mi?"

"Merak etme, amcan iyi. Daha da iyi olacak inşallah," dediğinde biraz da olsa rahatladım. O sırada yengem de arkamda duran Cihangir'i görmüştü. "Bu kim kızım, arkadaşın mı?"

Benim cevap vermeme fırsat kalmadan Damla araya girdi. "Babamı vuran adamların patronu anne."

Konuşmama fırsat vermeyen Damla'ya öfkeli bir bakış atıp yengeme çevirdim gözlerimi. "Öyle bir şey olmadı yenge."

Yüzüme bile bakmadan, "Cihangir denilen adam bu mu?" diye sordu sadece.

"Ever o ama..." Cümlemini tamamlamama bile izin vermedi.

"Senin bu adamla ne işin var? Neden onu buraya getirdin?" Sesi yükselmişti.

"Babanı öldürdü bu adam senin!" diye araya girdi annem bağırarak.

Yüzüne bile bakmak içimden gelmiyorken bunu yapmak zorunda kaldım. "Sen hiç konuşma! Senin bana bunları söylemeye hakkın yok!" diye tersledim onu.

O bana öfkesini kusmak istemesine bakarken tekrar yengeme döndüm. Şu an benim için tek önemli olan oydu. "Yenge bak o..." dememle yüzüme sert bir tokat yemem bir oldu. Başım hafifçe sağa dönerken yüzüme keskin bir acı yayıldı. Sesim boğazımda takılıp kaldı.

O tokadın acısı yanağımdan çok içimi yaktı. Donup kalmıştım. Etrafımdaki tüm sesler sustu, sadece kendi kalbimin göğüs kafesine vuran gürültüsünü duydum. Artık bir şeyi çok daha iyi biliyordum; yalnızdım.

Yapayalnız.

Herkes beni suçluyordu, kimse bana inanmıyordu. İnanmayı geçtim, dinlemeye dahi tenezzül etmiyorlardı artık.

Kalbim, içine düştüğü bu acının içinde yanıp kavrulurken bileğimdeki bir elin sıcaklığını hissettim. Bu, Cihangir'di. Dokunuşu karanlığın içinden uzanan bir ışık gibiydi. Beni korumak istemesine güçlü bir hamleyle arkasına çekti ve önüme geçti.

Öfkeyle, "Ne oluyor? Ne yaptığını zannediyorsun sen?" diye bağırırken yengeme yaklaştı. "Bu kız sizi korumak için benden bile yardım istedi lan! Siz..." Öfkeyle ve hızla nefes alırken sustu, tiksindircesine baktı onlara. "Siz nasıl insanlarsınız lan!"

Kolundan tutup geri çektim onu. "Sen karışma," derken yengemin karşısında durdum. "Ben sizin için elimden geleni yaparken sen beni dinlemek yerine..." Boğazımdaki yumru yüzünden cümlem yarıda kesildiğinde yutkundum. Kendimi toparlayıp devam ettim. "Bunu mu yapıyorsun bana gerçekten?"

"Cemre boş ver," diyen Cihangir'in sesini duymamla kolumu tutması bir oldu. "Gidelim buradan."

Kolumu çekip kurtardım ondan. "Sen karışma!" diye tekrar kızıp yengeme çevirdim gözlerimi ancak yengem benden önce davranıp öfkesini kismaya devam etti.

"Bu adam senin babanı öldürdü, yetmedi amcanı vurdu! Sen nasıl bu adamla birlikte buraya gelebilirsin? Hiç mi utanmıyorsun? Bir de tüm gece beraberdik diyorsun. Sen bizim kızımız gibiydin, bize böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" diye sorarken bir yandan da gözyaşları akıyordu.

"Önce beni dinleyin yenge. Bir kere de önce beni dinleyin yalvarırım."

"Bizim seni dinlemeye ihtiyacımız yok! Babanın katilini buraya getirerek sen zaten kararını vermişsin, şimdi defol git buradan!"

İçim acıyla doldu bu sözlerle. "Ya siz..." deyip sustum. Derin bir nefes alıp, "Ya siz bir kere beni düşündünüz mü? Bu kız nerede, kiminle, ne yapıyor, yemek yedi mi, öldü mü, kaldı mı dediniz mi?" diye sordum. Hiçbiri cevap vermeyince de devam ettim. "Hepiniz tek tek bana arkanızı döndünüz, bir tek o dönmedi!"

"Babanı öldürdü o, Cemre!" diye bağırdı annem de. Gözlerim hemen onu buldu.

"Babam öyle mi?" diye sordum. Yanına gidip sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla, "Daha geçen gün biz senin ailen değiliz deyip beni kovan sendin. Ne oldu şimdi, ne değişti?" diye sordum ve cevap vermesini bile beklemeden yengemin yanına gittim.

"Amcam beni evden kovmadı mı yenge? O zaman neden Cemre benim kızım gibi demedin, neden engel olmadın amcama?"

Cevap vermedi.

"Peki ya sen, Damla? Bana sen benim kardeşimsin demiyor muydun? Annemin yanında olmadığımı öğrendiğinde hiç korktun mu? Acaba bir şey olmuştur dedin mi?"

Ve tabii ki o da cevap veremedi.

"Ya sizin yaptığınız bu kadar şeye rağmen ben yine de hep sizin için uğraştım. Buraya bile sizin için geldim, sizi korumak için ama buna değer misiniz onu bile bilmiyorum artık," derken omuzlarım çökmüş, sesim yorgun çıkmıştı.

"Bunların hiçbirisi babanı öldüren adamın yanında olmanı haklı çıkar-maz," diyen yengeme baktım ve hayal kırıklığıyla kurdum o cümleyi.

"O zaman siz yanımda olsaydınız da beni babamı öldüren bir adama muhtaç etmeseydiniz."

"Cemre..." Bu sefer ben onun konuşmasına izin vermedim.

"Biliyor musunuz; sizin gerçek yüzünüzü gördükçe, siz bana böyle arkanızı döndükçe ve arkamda duran bu adam bana yardım etmeye çalıştıkça acaba mı diye soruyorum kendime. Acaba babam gerçekten ölmeyi hak edecek bir şey mi yaptı da öldürdü diye soruyorum!"

"Sen nasıl böyle bir şey söylersin? Babanın böyle bir şey yapacağını nasıl düşünürsün?" diye sorarak yanıma gelen anneme baktım.

"Ben sizi tanımıyorum ki anne, ben sizi gerçekten hiç tanımıyorum. Mesela ben senin hangi yemeği sevdiğini bilmiyorum, babaminkini de bil-miyordum. Hangi rengi sevdiğinizi, neleri sevip neleri sevmediğinizi bilmi-yorum. Çünkü siz hiçbir zaman benim yanımda olmadınız. Siz hep başka bir yerdediniz," derken biraz olsun canının yanmasını istiyordum ama yü-zündeki ifadeye bakılırsa sözlerim umurunda bile değildi.

"Seni istememekte gerçekten haklıyım."

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Sözlerim umurunda olmadığı gibi o da aynı şeyi yapıyordu, canımı yakmaya çalışıyordu.

"Aslında biliyor musun, ben de şimdi aynı şeyi düşünüyordum. Sizden şüphelenmekte haklıyım. Siz özellikle de sen anne- gerçekten kötüy-müşsünüz. Bunu çok geç olsa da anladım," dedim. Gözümünden akan birkaç damla gözyaşını silip konuşmaya devam ettim.

"Bundan sonra benim korumam gereken bir ailem yok. İntikamını al-mak isteyeceğim bir babam da yok, zaten hiç olmamış."

"Arkanda duran şu katil için bize bunları söylüyorosan defol git o zaman buradan," diye bağırdı yengem.

“Bunları söylememin tek sebebi sizsiniz, başka hiç kimse değil. Bizim bu halde olmamızın da tek sebebi sizsiniz, başka kimseyi suçlamaya gerek yok.”

“Sen kararını vermişsin, Cemre. Umarım en kısa zamanda yaptığın hatanın farkına varırsın. O arkandaki adam katil, hiç olmamış dediğin babanın katili. Aklın başına geldiğinde umarım senin de canını yakmamış olur,” dedi Damla ve ona cevap vermemi bile beklemeden yanımdan uzaklaştı.

O esnada annem sanki bana değil de bir çöp yığınının bakarmış gibi iğrenircesine yüzüme bakıp, “Nankör,” diye bağırdı sıktığı dişlerinin arasından.

Kalbim o kadar acıdı ki tam da o an ölmeyi diledim. Hemen oracıkta tek nefes dahi almaya fırsat bulamadan ölmek istedim ve bunu isterken karşısında durup onun gözlerine çaresizce bakmaktan başka elimden hiçbir şey gelmedi.

Kendimi hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için zor tutarken onlara sırtımı döndüm. Ayaklarımın beni nereye götüreceğini bilmeden birkaç adım atmıştım ki önümde Cihangir’i gördüm.

Gözlerinin içinde, yaşadığım tüm hayal kırıklığını ve o an içimdeki çaresizliği görüyor gibiydim. Sanki bir ayna tutuyordu bana.

“Hâlâ utanmadan onunla gitmeye kalkıyor!” diye bağırdı annem arkamdan.

Verecek bir cevabım olmadığı için dönüp bakmaya bile gerek duymazken, Cihangir gözlerini benden çekip arkamda kalan anneme baktı birkaç saniye sessizce. Başımı çevirdiğimde annemin de gözlerinin onda olduğunu gördüm. Az öncekinin aksine bütün cesareti kırılmış gibi bir hali vardı.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken Cihangir, “Bir saattir seni dinliyorum,” dedi anneme yaklaşarak. “Ben buradayken, her şeyi duyuyorken utanmadan nasıl böyle konuşabiliyorsun?”

“Ne diyorsun be sen? Şimdi de sen mi...”

Cihangir onu dinlemeye bile gerek duymadan, “Her şeyi sen de biliyorsun,” dedi anneme doğru bir adım daha atıp iyice yaklaşırken.

Bilerek gerilerinde durdum, araya girmedim ve Cihangir’in annemle konuşmasına fırsat verdim. Çünkü neler olacağını kendi gözlerimle görmek istiyordum.

“En başından beri değil belki ama yine de biliyorsun.”

Cihangir, anneme doğru bir adım daha attığında annem hızla geri gitti. “Hiçbir şey bildiğim yok benim!”

“Öyleyse burada böyle bağırp çağırırken, polise neden kocanın katili olduğumu söylemedin?”

Kaşlarımı çattım, sahi neden yapmamışlardı bunu ve ben neden daha önce bunu hiç düşünememiştim?

"Senin yüz-"

"Sakin," diye araya girdi Cihangir. "Sakin benden korktuğunu söyleme. Burada böyle yüzüme karşı katil olduğumu haykırırken polisin karşısında mı benden korkuyorsun?"

Annem yutkunurken gözünün ucuyla bana baktı, sanki bir şey yapmamı bekledi ama kılımı dahi kıpırdatmaya niyetim yoktu. Hatta içten içe Cihangir'in onun üzerine biraz daha gitmesini bile istedim.

"Kocan yıllarca benden kaçarken sen de onun yanındaydın. En az benim bildiğim kadar sen de neler olduğunu çok iyi biliyorsun."

Annemin tımaklarını avucuna batırıp, gergince geriye doğru yarım adım atarak Cihangir'den uzaklaştığını fark ettim.

"Ama utanmadan bana katil diyorsun," dedi annemin ondan uzaklaşmasına izin verip ona daha fazla yaklaşmayarak. "Kızına benimle olduğu için kızılıyorsun," dedi ve alay edercesine bir anlığına güldükten sonra ekledi. "Yıllarca yanında olduğun, hatta beraber kaçtığın adamın nasıl bir şerefsiz olduğunu unutmuş gibisin."

Annem, onun gözlerine bakamıyordu bile.

"Hadi," dedi Cihangir beni göstererek. "Az önce nankör diye bağırıp, babasının katili olan bir adamla gitmekle onu suçlarken sesin çok yüksekti. Şimdi de gerçekleri anlat kızına. Bakayım sesin yine yüksek çıkabilecek mi?"

"Sen kimden neyin hesabını soruyorsun?" diye araya girdi yengem. "Sen nasıl..."

"Sakin," dedi Cihangir bir kez daha. "Hesap sorduğumun bile sesi çıkmıyorken ne olduğunu bilmediğin bir şeyi savunmaya kalkma," dedi ve anneme baktı yeniden. "O şerefsiz kocanla yaşaya yaşaya sen de insanlığını unutmuşsun." Konuşurken ellerini arkasında birleştirdi. "Bundan sonra kuzundan hesap soracak olursan önce vermen gereken başka bir hesap aklına gelsin. Şu saatten sonra Cemre'nin karşısına hesap sormak için dikildiğin an, ben de karşında hesap sormak için bekliyorum olacağım. Bunu sakın aklından çıkarma," dedi. Annemin bir şeyler söylemesini beklemeden onu orada öylece bırakıp yanıma döndü.

"Gidelim mi?" diye sorduğunda az önceki göre sesi kısıktı. Olanlardan sonra burada kalmak istememden çok korkuyor ve sanki biraz daha durursam ruhumun tamamen kılıp parçalanacağını biliyordu.

Az önce gördüklerimden sonra konuşacak gücü kendimde bulamayıp sadece başımı salladım ve ağır adımlarla yanından geçip asansöre doğru yürüdüm. Boğazım öyle bir düğümlenmişti ki nefes almakta zorlanıyordum.

Asansörün kapısı açıldığında başımı çevirip son kez annelere baktım. Annem orada öylece başını öne eğmiş, donmuş gibi duruyordu. Gözlerimi ondan çekip asansöre bindim ve tam karşıdaki aynadan solgun yüzüme baktım. Bambaşka bir insan gibiydim. Aslında öyleydi de. Artık bambaşka biriydim. Ne bir ailem vardı ne güvenebileceğim biri. Bana ait hiçbir şey kalmamıştı bu hayatta. Taşıdığım soyadı bile bana ait değildi artık. İçimde kocaman bir yara vardı. Gün geçtikçe iyileşmek yerine aldığı her darbeye daha da büyüyordu. Ve ben bu yarayla tek başıma, savunmasız bir şekilde yapayalnızdım.

Üzerimde bakışlarını hissedince ona çevirdim gözlerimi. Dudaklarımdan dökülecek bir çift sözü bekler gibi gözlerini benden ayırmıyordu. Bunun için çok bekletmedim ben de onu.

“Tüm bunları sen başlattın ama...” Söylemeye bile dilim varmazken acıyla döküldü o cümle dudaklarımdan. “Ama onların da benden kurtulmak için bir bahaneye ihtiyaçları varmış sanki.”

Tek kelime etmeden uzanıp asansörün düğmesine bastı. Asansör aniden durduğunda irkildim. Daha ne olduğunu anlamaya çalışırken bana dönüp yanıma yaklaşmaya yeltenmesiyle kendimi geri çekmem bir oldu. “Ne yapıyorsun sen ya?”

Beni korkuttuğunu anlamış olacak ki durdu, yeniden yaklaşmaya çalışmadı. Ancak elini kaldırıp yüzüme doğru uzattı. Sanki dokunmaya çekinir gibiydi. Parmakları tenime temas ettiğinde kalbimin sesini duyabiliyordum.

Az önce yengemin vurduğu yanağımda parmakları usul usul gezinirken gözlerimin içine baktı. “Çok acıdı mı?”

Tek bir soruyla, küçücük bir soruyla yanağımda hissettiğim o küçük sızı bir anda yok olup gitti sanki. Öylece durup bakakaldım gözlerine. Ta ki az önce onun hakkında söylenenler kulaklarımda yankılanıp daha şiddetli bir tokat gibi yüzüme çarpana dek.

Ani bir irkilmeyele ondan uzaklaştım. Gözlerimde biriken yaşları geri gönderdim. “Hayır,” dediğimde sesim bir fısıltıdan daha fazlası değildi. Başımı çevirip asansörün göstergesine baktım. “Çalıştır şu asansörü.”

İstedikimi yapmak yerine gözlerimin içine bakmaya devam etti. “Kendini tutmak zorunda değilsin, ağlayabilirsin.”

Ağlama isteğimi bastırmak için dişlerimi sıktım. “Ağlamak istediğimi nereden çıkardın? İstesem kendimi tutmam zaten ağlarım,” diye yalan

söyledim ve uzanıp asansörün düğmesine basmak istedim. Tam o anda beklemediğim bir şey oldu. Aniden öyle bir hamle yaptı ki asansörün düğmesine değil de ona uzanmışım gibi kendimi bir anda tek kolumla ona sarılır halde buldum. O esnada kendisi de kollarını belime dolamış, beni sıkıca kendine çekmişti.

"Bırak beni!" diye bağırdım güçsüzce ve ondan kurtulmaya çalıştım ama nafileydi. Kollarını daha sıkı sardı. "Bırak dedim!" diye bağırdım. Onu itmeye çalıştım ama fayda etmedi, kaya gibi yerinde duruyordu.

"Bırakmıyorum, bırakmayacağım."

"Yapma, bırak," derken artık onu itmiyordum. Direncim kırılmıştı. Omuzlarım çökmüştü ve tüm ağırlığımı ona bırakmıştım.

"Bırakamam, Cemre."

"Cihangir lütfen," diye fısıldadım.

Bu yalvarışımın karşılığı olarak biraz daha sıkı sarıldı. Ve o an, bir kez daha tüm duvarlarım yıkıldı. Bedenimdeki titreme hıçkırıklara dönüştü, gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı.

"Her şey senin yüzünden oldu," deyip sırtına vurdum.

O ise bana daha da sıkı sarıldı.

"Özür dilerim." Titreyen sesindeki o viodan azabını, o samimiyeti hissetmek gözyaşlarımın şiddetini artırdı. "Çok özür dilerim."

Sırtına bir kez daha vurdum. "Ne yapacaksan tek başına yapsaydın, neden girdin ki hayatıma? Hiç kimsem kalmadı benim," dedim. Sesim hıçkırıklarla boğuluyordu.

"Özür dilerim," dedi bir kez daha. Sürekli özür dilemesi içimdeki öfkeyi büyütüyordu. Tüm gücümle onu itip kendimden uzaklaştırdım. Bir an için dengesini kaybetmişti ama hemen toparlandı.

Gözyaşlarımı sildim ve ona bakım. "Özür dileme çünkü..." deyip sustum.

"Çünkü ne?"

"Çünkü onların böyle yapmasında senin hiçbir suçun yok. Zaten en çok da bu yakıyor canımı. Kendi ailem, daha doğrusu ailem bildiğim insanlar bana bunu yapıyorlar, sen değil," dediğimde sesim acıdan titriyordu.

"Cemre-" Konuşmasına izin vermedim.

"Biliyorum. Yanına gelip senden yardım isteyen bendim. Sen de kabul ettin ama görüyorsun, artık korumam gereken kimse yok kendimden başka. Bu yüzden artık beraber olmamıza da gerek yok." dedim. Sesim hüznü doluydu.

"Böyle olmaz, seni bu şekilde-" Yine sözünü kestim.

"Lütfen önce dinle beni."

Başını çaresizce salladı. Küçük asansörde ondan ne kadar uzak durabilirim o kadar uzak durarak devam ettim.

"Az önce de onlara söylerken duyduğun gibi her zaman kendime o soruyu sordum. Babam gerçekten hak etti mi dedim ama sen her seferinde bana babamın anlattığı o kazadan başka hiçbir şey anlatmayarak senden daha çok nefret etmeme sebep oldun. Eğer bana yardım etmek istiyorsan, yanımda olmak istiyorsan gerçekleri anlat. Yoksa senden uzak durmaya da nefret etmeye de devam edeceğim. Çünkü başka türlü elimden gelmiyor. Hiçbir şey bilmeden seni sadece babamın katili olarak görürken senden nefret etmek, sana bağırarak, senden kaçmak dışında elimden başka hiçbir şey gelmiyor."

Sessiz kaldı.

"Kendini az önce nasıl savunduğunu gördüm. Küçük bir imanla annemi nasıl susturduğunu, sana katil diye bağırarak annemin nasıl tek kelime edemediğini gördüm. Gözlerimin önünde annemin sana hak verip nasıl geri adım attığını, başını önüne eğip nasıl yüzüne bakmadığını gördüm ben ya."

"Cemre..."

"Cihangir," dedim. "Bir şey var, benim bilmediğim bir şey. Sadece imanın bile herkesi, annemi bile susturabildiği bir şey."

Gözlerini kaçırdı. Tüm bu sözlerime rağmen anlatmayacağını o kadar iyi biliyordum ki. İçimde zerre umut yoktu ama yine de o cevabı ondan duymalıyım.

"Bir daha bu soruyu benden duymayacaksın ve şu an ne söylersen söyle, yemin ederim sana inanacağım," dedim. Sustum ve yutkunup boğazımdaki yumrudan kurtularak devam ettim. "Babamdan neden nefret ediyorsun bu kadar?"

Kaçırılmış olduğu gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda anlatmayacağından emin oldum. Gözlerinde acı vardı ama o acının sebebi ben değilim. "Kaza yüzünden," dedi. "Kaza dışında hiçbir şey olmadı."

Hayal kırıklığıyla baktım gözlerine, oysa zaten anlatmayacağını bilmiyor muydum? "Tamam," dedim. Bu kadar çabuk kabullenmiş olmam onu afflatı. "Bunu söylemek benim için çok zor Cihangir ama söyleyeceğim. Yalanların insanın canını nasıl yakıtığını çok iyi öğrendiğim için söyleyeceğim."

"Neyi söyleyeceksin?"

Önce uzanıp engel olmasına izin vermeden asansörü yeniden çalıştırdım, ardından gözlerimi yeniden gözlerine çevirdim.

"Ben sana inanıyorum. Ailemin gerçek yüzünü, az önce annemin senin karşında nasıl sustuğunu gördüğüm için inanıyorum sana. Babamın bu sonu hak ettiğini sizin yalanlarınıza rağmen anladım. Sen onlardan biraz daha dürüstsün belki ama artık hayatımda bana yalan söyleyen hiç kimseyi görmek, duymak istemiyorum. Kendisini anlamamı bekleyen ama hiçbir şey anlatmayıp ısrarla yalan söyleyen birine haklı olsa da güvenemem. Bu yüzden sen de git artık, senin yardımını da istemiyorum," dedim ve sonunda duran asansörden hızlıca inip hastaneden çıktım.

Hızla yürüyerek uzaklaşacakken, kolumdan tutarak durdurdu beni. Bir an için bile olsa onun dokunuşuyla her şeyi unutmak istedim ama direndim. "Nereye gidiyorsun?"

"Bana yalan söylemeyecek birinin yanına."

"Kimmiş o?"

"Eğer gelmeyip beni orada rahat bırakacağına inansaydım, söylerdim nereye gideceğimi."

"Koray'ın yanına mı?" diye sordu bir anda.

Sinirlendim. "Oğlum sende Koray travması mı var lan?"

"Lan mı?" diye sordu garip bir tavırla ve ardından, "Hem Koray travması ne lan?" diye ekledi.

"Her şeyi ona bağlıyorsun da böyle bir şeyin vardır belki diye düşündüm. Çünkü bu yaptığının psikolojide bir yeri olsa kesinlikle ismi Koray travması olurdu. O denli hastalıklı bir takıntı bu."

"O isimde bir hastalık olsa ve ben de yakalanmış olsam gider direkt intihar ederdim."

"Keşke olsaymış," diye mınıldandım. "En azından ismi bir işe yarardı o pisliğin de."

"Sen var ya," dedi gözlerini üzerimde gezdirirken. "Harbiden çok vicdansız bir insansın."

"En azından insanım, Cihangir."

Sanki bir şey söyleyecekmış gibi dudaklarını araladı ama tek kelime çıkmadı ağzından. Söyleyecek bir şey bulamadığını fark etmek bu durumda bile gülmek istememe neden olduğunda, "Yine de yardım istediğimde kabul ettiğin için sağ ol," dedim ondan bir şey duymayı beklemeden. "Ama bitti artık, koruyacağım kimse kalmadı. Bundan sonra sen yoluna, ben yoluma."

“Senin o gittiğin ya da gideceğin yol, yol değil. Ben şimdi seni bıraksam, hadi git desem sen nerede yanlış bir yol var gidip onu bulur, o yola girersin. Sonunda ya yine karakola düşersin ya birilerini peşine takarsın ya da o piç yine seni kandırır, gider onun evinde kalırsın.”

Son söylediği şeyle şu travma işi içten içe bana ciddi gelmeye başlarken, “Merak etme, başıma hiçbir şeyin gelmeyeceği bir yere gideceğim bu kez,” dedim.

Gözlerinin kenarı kısıldı, yüzünde şüpheli bir ifade oluştu. Sonra o ifade yerini korku dolu bir ifadeye bıraktı.

Ne düşündüğünü anladığım an, “Korkma, intihar falan etmeye niyetim yok,” dedim o bir şey söylemeden ve ekledim. “Öyle bir niyetim olsa çok önceden yapardım.”

“Tamam, söyle o zaman ben götüreyim seni nereye gideceksen.”

Aslında az önce ona da dediğim gibi beni bıraktıktan sonra bir daha oraya uğramayacağını bilsem kabul ederdim ama bu konuda ona zerre güvenim yoktu. Bu yüzden verdiğim cevap değişmedi. “Gerek yok, kendim gidebilirim.”

Sinirle güldü. “Bana başka bir cevap verdiğin gün, dünyanın sonunun geldiği gündür zaten,” deyip cebindeki ellerini çıkardı. “Yapmayayım diyorum, çok kızacak Cihangir bak biraz sakinleşti sana karşı, bu yüzden sakın yapma deyip duruyorum kendime ama bana başka çare bırakmıyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Neyi?” diye sormamla birlikte kolumun altına doğru eğilmesi ve tepeklak olup kendimi sırtında bulmam bir oldu.

Ağızımdan küçük bir çığlık kaçarken bu kez başım öyle bir döndü ki gözlerimin önü karardı. Aynı zamanda bomboş olan midem altüst oldu ve kusacakmış gibi hissedip elimi dudaklarıma bastırdım.

O tüm bunların farkında olmadan arabasına doğru ilerlerken, “Cihangir,” dedim zorlukla. “Cihangir indir beni.”

“İndirmeyeceğimi çok iyi biliyorsun. Bence sen hiç kendini yorma güzelim.”

Midemin bulantısını bir anlığına bastırıp, “Bana güzelim deme!” diye çıkışuktan sonra elimi telaşla yeniden dudaklarıma bastırdım.

Güldüğünü duydum ancak cevap veremedim. O yürüdükçe başımdaki dönme daha da artarken neyse ki bu daha fazla sürmedi ve arabasının yanına ulaştığımızda sırtından indirdi beni.

Bu, midemdeki bulantının artmasına neden olurken dönen başım yüzünden yer bir anda ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Ayakta kalmak için yanında durduğumuz arabaya tutunurken Cihangir olanın bitenin farkında değildi.

"Sen," dedim yutkunarak. "Sen gerçekten bir gün beni delirteceksin."

"Sen şimdi bunu boş ver de," dedi gözleri üzerimde gezinirken. "İyi misin? Tuhaf görünüyorsun biraz."

"Sırtına aldığın için olabilir mi geri zekâlı?" derken hâlâ başım dönüyordu.

"Hop," dedi uyarırcasına. "Geri zekâlı falan olmuyor ama."

Sanki vuracaktı gibi elimi hafifçe kaldırdım. "Sana şimdi bir tane..."

Gerçekten vuracağım zannetmiş olacak ki telaşla elimi havada tuttu. "Senin şiddete çok eğilimin var, biliyorsun değil mi? İki dakika doğru düzgün konuşulmuyor seninle."

Bir anda aklıma gelen şeyle elimi sıkı sıkı tutan elini çekip ısırdım. Eş zamanlı olarak acıyla, "Lan!" diye bağırp telaşla çekti elini. "Ne yapıyorsun kızım sen? Sana beni ısırma diyorum, sen ısırıp duruyorsun! Bak sonu kötü olacak!"

"Sen de dokunup durma o zaman bana!"

İşaretparmağını kaldırıp tehditkâr bir tavırla yüzümün önünde salladı. "Eğer beni bir daha ısırırsan..." deyip bana doğru eğildi ve yüzünü yüzüme o kadar yaklaştırdı ki geriye kaçmak istedim ancak arkamdaki araba buna izin vermedi. O esnada yarım bıraktığı cümlesini tamamladı. "Öperim seni."

Gözbebeklerim kocaman olurken elimi telaşla dudaklarıma bastırdım. "Bak, sen artık çok ileri gitmeye başladın! Isırırsan öperim, bağıırırsan öperim, ne oluyoruz ya? Sen beni öpmek için bahane falan mı arıyorsun?"

Dudakları hafifçe yana kıvrıldı. "Evet dersem başıma geleceklerden korkuyorum," diye mınıldandı duyabileceğim kadar yüksek ama duymamı istemiyormuş gibi görünecek kadar kısık bir ses tonuyla. Daha normal bir ses tonuyla da sanki az önce hiçbir şey söylememiş gibi, "Hayır," diye ekledi.

Verdiği ilk cevap yüzünden gülmemek için kendimi zor tutarken, "Bir daha ısırırsan sahiden öperim ama," dedi gözleri dudaklarıma kayarken.

Elimi istemsizce bir kez daha dudaklarıma bastırıp geri kaçtım. "Etrafta insanlar var, uzak dur benden!"

Dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. "İnsanlar olmasa seni öpmeme izin vereceksin yani?"

"Ben öyle bir şey mi dedim şimdi ya?"

“Ben öyle anladım.”

“Yanlış anlamışsın.”

“Belki de işime geldiği gibi.”

İma ettiği şey yüzünden ona kızmak için ani bir hamle yaptığımda başımdaki dönme bir anlığına şiddetlendi. Sanki dünya olduğu yerde sallanıyordu. Gözlerimi kırptırdım ama bakışlarım netleşmedi, bulanık görmeye devam ettim. Cihangir yakınımdaydı fakat dediği kulağıma uzaklardan boğuk bir uğultu gibi geliyordu.

Boğazım kurudu, nefesim hızlandı. Dizlerim titrediğinde arabaya yaslandım ama ayaklarımın altındaki zemin kaydı. Midemdeki sancı göğsüme yayıldı, kalbim hızlı hızlı çarptı.

Bir anlığına Cihangir’in yüzünü seçebildiğimde endişeyle bana baktığını fark ettim. Sonra her şey yeniden bulanıklaştı. Kolumu tuttu, bunu hissettiğimde ayakta kalabilmek için bütün ağırlığımı ona verdim. Dudaklarım aralandı, konuşmak istedim ama kelimeler çıkmadı.

Dizlerim çözülüp bedenim ağırlaşırken gördüğüm son şey, onun endişeyle bana bakan gözleri oldu ve ardından söylediği birkaç cümleyi anladım. “Cemre güzelim, ne oldu? İyi misin?”

Sonra sesi de görüntüsü gibi hızla karardı ve her şey sessizliğe gömüldü.

Başımdaki şiddetli ağrıya zorlukla gözlerimi araladığımda beyaz bir tavan gördüm. Keskin bir ilaç kokusu burnuma doldu. Bir an nerede olduğumu anlamadım, sonra yanımda duran serum şişesini ve kolumdaki acıyı hissedince hastanede olduğumu fark ettim. Başım çok fena ağrıyordu ve boğazım kuruydu. Derin bir nefes alıp gözlerimi yeniden kapattığım esnada hiç yabancı olmama o sesi duydum. “Cemre?”

Gözlerimi yeniden açtığımda bu kez gördüğüm ilk şey, başımda dikilen Cihangir oldu. En son neler olduğunu teker teker hatırlasam da bayılmış olmama bir anlam veremeyip, “Ne oldu bana?” diye sordum.

Cihangir yatağın kenarına, yanıma oturdu. “Bir de ne oldu diye soruyormusun sahiden?”

Yatağın kenarlarından tutunup doğrulmaya çalıştım. Bunu fark edince kalkmam için yardımcı olup arkama da bir yastık koydu. Bu şekilde kendimi daha iyi hissettiğimde, “Seninle kavga etmeye hiç niyetim yok, Cihangir. Halim yok çünkü. Ne oldu bana?” dedim sakince.

“Ne olacak?” diye sordu yüksek bir sesle. “Açlıktan bayılmışsın.”

“Ne?”

Elini yüzüne bastırıp sakallarını sıvazlarken konuşmasını sürdürdü. "Ben hayatımda bu kadar utandığımı hatırlamıyorum," dedi sıkıntıyla iç çekerken. "Doktor karşıma geçip bu kadın açlıktan bayılmış dediğinde senin yüzünden kendimden utandım."

Dudaklarımı ısırıp gözlerimi kaçırırken cevap veremedim ona.

"Adamın bana öyle bir bakışı vardı ki *kardeşim senin cebinde beş kuruş para yok muydu, bir şeyler alıp yediremedin mi bu kadına* der gibiydi."

"Abartma."

"Abartma mı? Cemre, adam gözümün içine baka baka açlıktan bayıldığını söyledi bana."

"Biz senin hastanene ne ara geldik ya?" diye sordum konuyu değiştirmek için. "Amcamın olduğu hastanede değil miydik?"

"Değiştir sen konuyu, değiştir."

"Konu falan değiştirdiğim yok, sadece..."

"Söyle, hadi söyle. Sadece ne?"

Sinirlendim. "Olan olmuş işte ne yapayım ya? Ne kızıp duruyorsun?"

"Kızarım! Kızarım hakkım var çünkü! Kaç defa yemek yedirmeye çalıştım kızım ben sana? Bir inattır tutturdun, yemiyorsun hiçbir şey."

Cevap veremedim.

"Kızım ben sırf sen bir şeyler ye diye saçma sapan şeyler yapıp en sevdiğin yemeği bile öğrendim, aldım, getirdim ama sen inadından onu bile yemedin!"

Şaşkınca kalakaldım. Ne demişti o? Ben doğru mu duymuştum?

"Ne dedin sen?" diye sordum.

Kısa bir süreliğine düşündü, yüzünde oluşan ifadeden belli ki az önceki sözlerinin yeni farkına varıyordu. "Ne dedim?" diye sorup bilmezlikten geldi bir de.

"Sen bir şeyler ye diye saçma sapan şeyler yapıp en sevdiğin yemeği bile öğrendim dedin."

"Ben mi dedim onu?"

"Sen dedin, Cihangir."

Elini ensesine attı, gerilmişti. Bir cevap vermesi için ısrarla gözlerinin içine bakarken odanın kapısına birkaç defa vuruldu ve kapı açıldığında Kerem görüldü. "Cihangir dışarıya gelmen lazım," dedi ve bana bakıp gergince tebessüm ettikten sonra ekledi. "Hemen."

Bir sorun olduğu her halinden belliyken Cihangir bunu soruma cevap vermemek için bir kurtuluş yolu olarak görmüştü. Telaşla, "Sen sakın ayağa kalkma, bekle beni," deyip ayaklandı ve Kerem'le birlikte odadan ayrıldı.

Kötü bir şey mi oldu acaba diye düşünürken, aklım hâlâ onun az önce söylediklerinde takılı kalmıştı. *Saçma sapan şeyler yapıp en sevdiğin yemeği bile öğrendim...* Ne demekti bu şimdi? Benim için gerçekten uğraşmış mıydı? Düşündükçe içimde bir yer yumuşadı, kalbimde sıcak bir his belirdi. Beni bu kadar umursamış olma ihtimali nedense iyi gelmişti.

Ama o his uzun sürmedi. Odaya sessizlik çöktükçe düşüncelerim yine kendi karanlığına çekildi. Bir yanım onun söylediklerini düşünüp gülümsemek isterken, diğer yanım olanları hatırlatıp ağlamak istememe neden oluyordu. Bu yüzden zihnimde yankılanan tek şey, bizimkilerin söyledikleri olduğunda içim sıkıntıyla doldu ve zaten kötü hissederken daha da kötü hissetmeye başladım kendimi. Ama bitecekti tüm bunlar yakında. Cihangir'e söylediğim gibi buradan gittiğimde her şey son bulacaktı. Belki unutmayacaktım hiçbir şeyi ama en azından buradan uzak olacaktım. Kalbimde her seferinde yeni bir yara açılmak zorunda kalmayacaktı.

Bu düşünceler arasıdayken beklemediğim birinin bağırış seslerini duydum. "Ya sen neden buradasın abi? Neden bu kızın yanındasın?"

Bu, Yaren'in sesiydi.

"Bağırmadan konuş, Yaren. Hastanedeyiz."

"Abi bu kız seni vurdu ya, vurdu! Sen hâlâ neden ona yardım ediyorsun?" diye bağırmaya devam etti Yaren.

"Yaren sana bağırma dedim!"

"Az kalsın öldürecekti seni! Sen niye beni anlamıyorsun!" diye bağırdı yine Yaren.

Yataktan destek alıp ayağa kalktım. Bir an başım dönse de kendimi toparlayıp kapıya doğru yürümem çok uzun sürmemişti. Bacaklarımda yürüyecek güç olmadığından zorlukla adım atarken odadan çıktım.

Biraz ileride Cihangir'le Yaren kavga ediyor, Begüm'le Kerem de bir köşede sessizce onları dinliyorlardı.

"Yaren yeter! Evde konuşuruz, akşam geleceğim," diyerek kızdı Cihangir ve fark ettiğim kadarıyla Begüm'e baktı. "Yaren'i bir daha sakın buraya getirme."

"Cihangir, ben..."

"Duymak istemiyorum, Begüm. Şimdi al Yaren'i eve götür."

Begüm, Cihangir'i onaylayıp Yaren'in yanına giderken Yaren'in gözleri bir anda beni buldu. Bakışlarındaki öfke belirgin bir nefrete dönerken, "Bir de utanmadan oradan bizi dinliyor ya!" diye bağırdı.

Cihangir, onun bu sözleriyle beni fark ettiği an hızlı adımlarla yanıma geldi. "Sen neden kalktın yataktan?"

Daha ona cevap verememiştim ki Yaren akülü sandalyesini çalıştırmış, yanımıza ulaşmıştı. "Seni iyi biri zannetmiştim ama sen de kötüymüşsün," dedi hayal kırıklığıyla. "Abimi öldürmeye cesaret edecek kadar kötü! O pislik babandan hiçbir farkın yokmuş senin de!"

"Yaren!" diye bağırdı Cihangir.

Yaren susmak yerine devam etti. "Sen hâlâ hangi yüzle abimin yanında-sın ya, hiç mi utanmıyorsun?"

"Ben kötüyüm öyle mi? Sen abinin babamı öldürdüğünü ne çabuk unuttun?" diye sordum.

"Benim abim-" Cümlesini tamamlamasına izin vermedim.

"Peki sen tüm bunlara sebep olduğun için utandın mı?"

"Cemre sus," diye araya girdi Cihangir ve kolumdan tuttu. "Hadi odaya."

"O kaza senin suçun değil miydi? Abinin arabasını kaçırıp o kazaya sebep olan sen değil miydin? Senin hatan yüzünden yaşanmadı mı tüm bunlar? Sen nasıl bakıyorsun utanmadan yüzüme?"

Bu sözleri içimden gelerek söylemiyordum. Bile isteye canını yakmak istiyordum. Canı yansın, öfkelensin, bana duymam gerekenleri söylesin istiyordum. Cihangir'in anneme yaptığı şeyi, onun bana yapmasını istiyordum.

"Senin o pislik baban ölmeyi hak etti. Onun gibi biri için ne senden ne de bir başkasından utanacak değilim."

"Begüm, Yaren'i götür," dedi yine Cihangir ve kolumdan tuttu. Bu kez kurtaramayacağım kadar sıkı bir şekilde tutmuştu. "Sen de benimle gel," deyip çekiştirmeye başladı ve kardeşinden uzaklaştırdı.

O an Yaren'in gözlerindeki o saf nefreti gördüm. Biraz daha üzerine gidersem patlayacağını anladığım an devam ettim bağırmaya. "Sen katilsin! Duyuyor musun beni? Katilsin! Babamın ölümüne neden olan katilsin! O sandalyede oturuyor olman seni masum yapmıyor!" diye bağırmamla Cihangir'in kolumdan tutup beni odanın içine itmesi bir oldu.

Yere düşmekten son anda kurtulup yatağın kenarına tutundum. Az önce tuttuğu kolum acıyla sızlarken kirpiklerim ıslandı. O esnada kapının önünden içeriye doğru bağııyordu.

"Sana Yaren'le konuşurken ağzından çıkanlara dikkat edeceksin demiştim!" Öyle bir bağırdı ki belki de hastanede olan herkes duymuştu onu.

Ona verecek cevabım olduğu halde yapamadım. Yeniden dönmeye başlayan başım yüzünden ayakta bile zor duruyordum çünkü. Düşmemek için yatağın kenarına daha sıkı tutunurken bunu fark edip, "Cemre?" dedi ve telaşla yanıma gelip beni tutmaya çalıştı. Tüm gücümle itip engel oldum ona.

"Uzak dur benden!"

"Tamam, hadi gel yat şu yatağa," dedi sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi.

"Çık odadan!" dedim dişlerimi sıkarak.

"İyi değilsin, şimdi inatlaşmanın zamanı değil."

Tutunduğum yatağı sıktım. "Sana git dedim!"

"Tamam, sen otur şu yatağa. Gideceğim ben."

Hiçbir şey söylemeden yatağın kenarına oturdum. "Bekle burada, doktoru çağırıp geliyorum," deyip hızlı adımlarla odadan çıktı. Başımı ellerimin arasına alıp beklemeye başladım. İçimde tuhaf bir sıkışma vardı. Sanki göğsümün tam ortasında görünmez bir ağırlık duruyordu, nefes almak bile zor geliyordu.

Çok geçmeden odaya birileri girdi, başım o kadar ağrıyordu ki başımı kaldırıp da onlara bakamadım.

Bir adam, "Cemre Hanım," deyip yanıma geldi. "Lütfen yatağa uzanın," diyen doktora baktım. O sırada arkasında duran Cihangir'i gördüm ve öfkem yeniden gün yüzüne çıktı.

"Git buradan!"

"Cemre..."

"Git dedim sana!" diye bağırdım.

"Cemre Hanım, lütfen uzanın şuraya. Muayene etmem gerekiyor." Doktorun sözlerini yine umursamadım, Cihangir'e bakarak bağırmaya devam ettim.

"Git diyorum sana, git! Anlamıyor musun?" diye bağırdığımı halde yanıma gelmek istedi fakat doktor ona engel oldu.

"Lütfen dışarıya çıkın. Sonra konuşursunuz, şimdi iyi değil."

Cihangir önce doktora, sonra bana bakarak istemeye istemeye odadan çıktı. Çıkarken de odanın kapısını çarparak büyük bir gürültü çıkarmıştı.

"Hadi Cemre Hanım, siz de uzanın lütfen," diyen doktora bu kez ısrar etmeden yatağa uzandım. Birkaç soru sorduktan sonra hemen muayeneye başladı. Ardından söylediği tek şey, bir süre yataktan çıkmamam oldu ve

ketektisinden sonra odaya giren hemşireye birkaç saat sonra yeni bir vitamin serumu takmasını söyledi.

Doktor ve hemşire odadan çıktıklarında bir süre öylece oturdum, ta ki kapının açıldığını duyana kadar. Kapı açıldığında da içeriye girenin Cihangir değil de Kerem olduğunu gördüm. Elinde yemek tepsiyi vardı.

"Sana bir şeyler getirdim," deyip yanıma geldi ve tepsiyi kucağıma bırakıp yanımdaki sandalyeye oturdu.

"O nerede?"

"Rahşeye çıktı, hava alacakmış. Çıkmadan önce sana yemek getirmemi istedi. Kendisi getirirse yemezmişsin, öyle dedi."

"Doğru, yemezdim," dedim ve kucağımdaki tepsiye baktım. Toparlanmak için bir şeyler yemeye ihtiyacım vardı. "Ama sen getirdiğin için yiyeceğim," deyip ekmekten bir parça aldım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu arkasına yaslanıp merakla göçelerime bakarken.

Bu haliyle sonra pek de basit bir soru gelmeyeceğini anlasam da, "Tabii," dedim.

"Cihangir'e inanıyor musun artık?" diye sordu ve bunun yeterli olmayacağını düşünmüş gibi devam etti. "Yani tüm bu yaşananların altında, gerçekten onu haklı çıkaracak bir sebep olduğuna inanıyor musun?"

Düşünmeye bile gerek duymadan, omuz silkerek gayet rahat bir tavırla cevap verdim bu sorusuna. "Neyine inanayım ki onun?"

"Söylediklerine. Bak biliyorum baban yüzünden ona çok öfkeliisin ama..."

"Bana saçma sapan bir kazadan bahsediyorlar," diye kestim sözünü. "Bu noktaya gelmemize sebep olamayacak saçma bir bahane. Yalan söyledikleri her hallerinden belli oluyor. Defalarca ona gerçeğin ne olduğunu sordum ama cevap vermedi. Şimdi sen bana, ona inanıyor musun diye soruyorsun. Bana yalan söyleyen birinin neyine inanayım?"

"Kazanın yalan olduğunun farkındasın yani?" diye sordu ve sormasıyla dudaklarının bir anlığına şaşkınlıkla aralanması bir oldu. Ne söylediğinin farkına yeni varıyordu.

"Şimdi de emin oldum işte," dedim başımı önüme çevirirken.

"Cemre bak..."

"Boşuna kendini yorma, ben duyacağımı duydum. Bilmediğim bir şey değil zaten. 22 önce ben sana söyledim yalan olduğunu." Tüm bunları ona

hiç bakmadan söyledikten sonra yemekten de birkaç lokma bir şey yemiştim.

Bir şeyler yedikçe kendimi daha iyi hissettiğimi fark etmek, daha büyük bir iştahla yememe neden olurken tepside ne var ne yoksa hepsini yiyip bitirdim. Kerem bunu fark edince hemen yanıma gelip tepsiyi aldı.

“Teşekkür ederim,” dediğimde tebessüm etti. “Afiyet olsun, başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır, sağ ol.”

“Şunu bırakayım ben, sonra da Cihangir’e bakacağım. Gelirim yeniden yanına ya da Cihangir gelir,” deyip elindeki tepsiyi gösterdikten sonra benden bir şeyler duymayı beklemeden odadan çıktı.

O çıktığı an üzerimdeki örtüyü çekip attım ve ayağa kalktım. Başım yine döndü ama biraz durup kendimi toparlamayı başardım. Daha iyi hissedince odadaki dolaba gittim. Kıyafetlerimin orada olmasını umut ettim ama yoktu.

Üzerimdeki hasta elbisesiyle gidemeyeceğimi düşünürken ilerideki sandalyenin üzerinde duran ceketini fark ettim. Hızla gidip aldım. *En azından üşümeme biraz engel olur* diye içimden geçirip giydiğimde ciğerlerim o tanıdık kokuyla doldu ve ceketin Cihangir’e ait olduğunu anladım.

Kokuyu içime çektiğim an burnumun direği sızladı, boğazım düğümlendi. Sanki o geceki gibi bana sarıldığını hissettim. Kollarını bana sıkıca sarmış, her şeyden koruyor gibiydi. Bir an için gözlerimi kapatıp kendimi o güvenli, huzurlu sarılıştaki buldum. Omuzlarım gevşedi, içime tuhaf bir sıcaklık hissi yayıldı.

Ama bu düşünce hemen kendime gelmeme yetti. Hayır, bunu düşünmem bile yanlıştı. Yaptığı o kadar şeyden sonra şimdi bana yardım etmeye çalışıyordu biliyordum ama yine de onun yanında olamazdım. Onunla birlikte kalamazdım ve eğer bunu şimdi yapmazsam, yapmak için bir daha asla fırsatım olmayacaktı. Çünkü Cihangir buna izin vermeyecekti. Biliyordum, çok geçmeden gittiğim yerde de bulacaktı beni ama en azından o zaman dönmem için hiçbir şey yapamayacaktı. Muhtemelen beni bulduğunda gelip sadece iyi olduğumu görüp gitmek zorunda kalacaktı. Elinden başka hiçbir şey gelmeyecekti.

Vakit kaybetmemek için başım ne kadar dönse de ayakta bilm bile olmadan yavaş adımlarla odadan çıktım. Asansöre binersen onlarla karşılaşma ihtimalim olduğu için merdivenleri kullanmaya karar verip merdivenlere yöneldim.

Çok vaktim olmadığını bildiğimden, kendimi halsiz hissetsem de elimden geldiğince hızlı bir şekilde indim merdivenleri. En alt kata inip doğrudan çıkışa yöneldim, ta ki onların hastaneye girdiklerini fark edene kadar.

Hızla onlara arkamı döndüm ve ilerideki odaya girdim. Odanın boş olması işime gelirken aralık bıraktığım kapıdan dışarıya baktım. Çok geçmeden odanın önünden geçip gittiler ve ilerideki asansörlere yöneldiler. Asansöre bindiklerinde hızla odadan ayrılarak çıkışa yürümeye devam ettim.

Odaya çıkıp yokluğumu fark ettiklerinde peşime düşmeleri en fazla beş dakika sürerdi. Bu yüzden daha da hızlı yürüyüp hastaneden ayrıldım. Buz gibi betona temas eden ayaklarım donarken etraftaki insanların şaşkın bakışlarının farkındaydım.

Bunu umursamadan ileride bekleyen taksilerden birine ulaşip nefes nefese kalmış bir şekilde birine bindim ve telaşla gideceğim yerin adresini verdim. Taksici adresi almıştı ancak ilerlemek yerine durmuş şaşkınca bana bakıyordu.

"Bir şey mi oldu?"

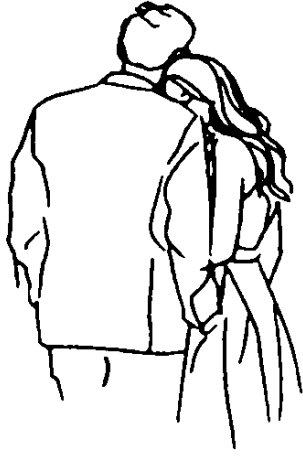
"İyi misiniz?" diye sordu endişeyle.

"İyiyim ama çok acelem var, lütfen hemen gidelim."

Başıyla onayladı ve önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Az sonra taksi hastanenin önünden geçerken hastaneden telaşla çıkan Cihangir'i gördüm.

Taksi hastaneden uzaklaştıkça arkamda bıraktığım Cihangir'i izledim. Yavaş yavaş küçüldü ve en sonunda gözden kaybolduğunda önüme döndüm. Artık ne bana inanmayan bir ailem ne de yalanlarıyla beni korumaya çalışan bir adam vardı. Geriye sadece bana ait olan bir yalnızlık kalmıştı. Uzun zaman sonra bir şeyin bana ait olduğunu yeniden hissedebiliyordum; bu bir yalnızlık olsa dahi...

Bu his, sanki omuzlarımdaki bütün yükü almıştı. Her şeyi arkada bırakmak, kendimle yüzleşmek demekti. Gidecek bir ailem yoktu. Sadece önümde uzanan upuzun bir yol ve bir de ben vardım. Bu andan itibaren kendi yolumun tek sahibiydim ve kendi yıkıntılarımdan yeni bir dünya inşa edebiliyordum. *Yeter ki dönüp arkama bakmıyayım*

II. BÖLÜM

İKİ YARA ARASINDA

Gecenin sessizliğini, vurduğum ahşap kapının sesi bozarken etrafa bakındım. Etrafta hiç kimse yoktu ve sokak karanlıktı ama yine de evlerin pencerelerinden süzülen ışıklar biraz olsun etrafı aydınlatıyordu.

Beni buraya getiren taksici evin önünde parasını almak için beklerken kapıya birkaç kez daha vurdum.

"Geliyorum! Geliyorum! Patlama!"

Babaannemin sesini duyduğum an gözlerim doldu, kirpiklerim ıslandı. Aynı zamanda kalbimde yeşeren o küçük korkuya engel olamadım. Ya bu zamana kadar buraya gelememe sebebim gerçek olursa? Ya o da beni istemezse ve her şey için beni suçlayıp kovarsa? Ne yapacaktım o zaman? Nereye gidecektim?

Bu düşünceler zehirli bir sarmaşık misali ruhumu sarıp beni nefessiz bırakırken, sonunda ahşap kapı açıldı. Onu gördüğüm an gözümde akan birkaç damla yaşa engel olamadım.

"Cemre," dedi şaşkınlık içinde gözlerini üzerimde gezdirirken. "Bu halin ne kızım senin?" Telaşla kollarımı tuttu. "İyi misin? Bu üstündeki de ne böyle?"

Üzerimdeki hasta elbisesinden bahsediyordu. Ona cevap vermek için dudaklarımı araladığımda bir hıçkırık koptu dudaklarımdan ve ağlamaya başladım.

"Cemre," dedi daha da endişeyle ve yüzüme dokunup gözyaşlarımı sil di. "Ağlama, gel hadi. İçeriye gir de konuşalım."

"Taksiyle gelmek zorunda kaldım," dedim zorlukla ağlamamın arasındaydım. "Ödeyecek param..."

"Tamam," diye araya girdi. "Ben hallederim kızım. Hadi sen içeri gir. Geliyorum ben," deyip yanımdan geçti.

O giderken kendimi ayakta duramayacak kadar güçsüz hissedip geri dönmesini bekleyemeden eve girdim.

Salonun kapısını açıp girdiğimde içimi sıcacık bir his sardı. Karşılıklı duran üçlü koltukların üzerinde babaannemin sürekli dizlerinin üzerine örttüğü bir battaniye vardı. Battaniyenin hemen üstünde örgüsü duruyordu. Televizyonda bir dizi açıktı ve yanan soba içeriyi sıcacık etmişti.

Üçlü koltuklardan birine oturduğumda sanki her şey bitmiş gibi hissettim bir anda. Sanki artık güvendedim, yalnız değildim, kimsesiz değildim ama yine de korkuyordum. Ya ona her şeyi anlattığımda o da beni istemezse?

Bu korku, içimi kemirmeye devam ederken kapının kapanma sesini duydum ve sadece birkaç saniye sonra babaannem salona geldi.

Uzun zamandır yaşadığı bel ağrıları yüzünden hafifçe öne doğru eğik yürüyordu ve adımları yavaştı. Bu yavaş adımlarla yanıma gelip oturduğunda nefes nefese kalmıştı. Dizlerimin üzerindeki elimi tutup kendi dizine doğru götürürken, "Anlat bakalım şimdi, ne bu halin?" diye sordu.

Boğazım düğüm düğüm olurken, "Babam," dedim. Nasıl devam edeceğimi bilemezken umursamaz bir tavırla, "Duydum neler olduğunu," dedi.

Haberi olmaması zaten mümkün değildi ama oğlunun ölümüne karşı bu kadar umursamaz görünmesi de normal değildi. *Belki de beni daha fazla üzmemeye çalışıyor* diye düşünüp üzerinde durmadım. Olanı biteni, kendi yaptıklarımı da dahil baştan sona hiçbir şeyi atlamadan anlattım ona. Sonuna kadar dikkatle dinledi. Ne hak verdiğine ne de suçladığına dair herhangi bir şey yaptı. Sadece dinledi.

Anlatacaklarımı bittikten sonra doğrudan kendimi savunma aşamasına geçip, "Biliyorum, ben de suçsuz değilim. Babamı öldüren birinden yardım istemem belki çok saçmaydı ve doğru değildi ama başka çarem de yoktu. Onları tek başıma kim olduğunu, derdinin ne olduğunu bile bilmediğim bir adamdan koruyamazdım babaanne. Belki sen de bana kızacaksın ama yemin ederim başka çarem yoktu. Kalacak evim bile yokken, sokakta kalırken onlara hiçbir faydam olmazdı. O adamdan başka yardım edecek hiç kimse yoktu bana," deyip başımı önüme eğdim ve bekledim; kovmasını ya da beni anlayıp sarılmasını...

“Kızdım,” dedi sesi titrerken. “Hem de çok kızdım ama sana değil kızım. Ben o annen olacak kadına ve amcanlara kızdım. Nasıl sana böyle davranırlar, seni sokağa atmak da ne demek?”

“Anlattım ya, gerçek kızları bile değilmişim. Hiç acımadan annem anlattı bana her şeyi.” Boğazım düğümlenirken ekledim. “Bu durumda senin de gerçek torunun değilim,” dediğim an omzuma vurması bir oldu.

“Eğer bir daha ağzından öyle bir şey duyayım, bu yaşına gelmiş demem döverim seni.”

Buruk bir hisle gülümsedim.

“Sen benim torunumsun. Annen ne demiş baban ne yapmış umurumda değil!”

Bir yandan gülümserken bir yandan merakla sordum. “Sen biliyor muydun bunu?”

Gözlerine hüznün çöktü, bu bile cevabımı almam için yeterli olurken, “Biliyordum ya, bilmez olur muyum?” dedi.

“Neden söylemedin bana?”

“Böyle şey söylenir mi hiç? Hem illa arada kan bağı mı olması gerekiyor? Sen onların kızı, benim de torunumsun. Bunu dile getirmeye ne gerek vardı?”

“Annem söyledi ama,” dedim hüznümlü.

“Halt etmiş o annen! Bir elime geçireyim onu ben, ne yapacağımı çok iyi biliyorum!”

Bir an güldüm istemsizce bu söylediğine ve sordum. “Gerçek ailemi tanıyor musun peki?”

Bir an bile olsun tereddüt etmeden başını olumsuz anlamda salladı. “Tanımıyorum kızım,” dedi. Başını önüne çevirdi ve anlatmaya başladı. “Baban o zamanlar bir adamın yanında çalışıyordu. Şoför gibi bir şeydi, bayağı iyi kazanıyordu. Seni alıp getirdiğinde çok şaşırdık.”

“Yetimhaneden mi almıştı beni?”

“Yok, yetimhaneden değildi çünkü her şey bir anda oldu. Yetimhaneden çocukları öyle çabucak kimseye vermezler evlatlık olarak.”

“Hiç sormadın mı ya da sormadınız mı beni nereden aldığını?”

“Sormaz olur muyuz? Tabii ki sorduk, bize gerçek annenle babanın çok fakir insanlar olduğunu söyledi. Bakamıyorlarmış sana, tanışmışlar işte bir şekilde babanla. Babanın da durumu iyi, almış seni. Tabii biz biraz evlat başta, olmaz dedik. Çocuğu alıp getireceğine ailesine yardımcı oluydu.”

kendi çocuklarını büyütselerdi dedik ama baban hiçbirimizi dinlemedi. Al-
maştı seni bir kere, vargeçmedi senden. Yanlış anlama beni ama baban öyle
çocuk seven bir adam değildi. Fakat garip bir şekilde çok istiyordu seni.
Bırakmam dedi, başka bir şey demedi."

"Siz istemiyor muydunuz beni?"

Titreyen sesimi duyan babaannem sonunda başını kaldırıp yüzüme
baktı. "Olur mu öyle şey? Küçük bebektin sen, ne kötülüğün vardı ki
istemeyelim seni? Bizim tek derdimiz, gerçek annen ve babandı. Bir anneyi,
babayı evladından ayırmak büyük günahdır kızım. Biz günahtan korktuk.
Ailene yardım edelim, sana onlar baksınlar dedik ama olmadı. Babana gü-
cümüz yetmedi."

Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzülürken babaannem devam edi-
yordu anlatmaya.

"Babanın seni almasının sebebi çocuklarının olmamasıydı. Çok istedi-
ler, tedavi oldular ama olmadı. Allah onlara bir çocuk nasip etmedi, belki
de hak etmediklerini bildiği içindir bilmiyorum ama olmadı çocukları işte.
Tabii annen başta itiraz etti. Kendi çocuğumu büyütme istiyorum, başka-
sının çocuğuna bakmam falan dedi ama sonra alıştı sana. Sevdi seni, yani
biz öyle düşünüyorduk. Seni sevdiğini düşünüyorduk."

"Sevmiyormuş," dedim. Çok kolay bir şeymiş gibi söylemiştim bunu
ama aslında kalbim bin parçaya ayrılmıştı. "Kimsem kalmadı benim, iste-
miyorlar artık beni yanlarında."

"Ben varım ya, bu zamana kadar yanıma gelmemen hata," dedi kollarını
hana dolayıp sımsıkı sarılırken.

Hızla hen de ona sarıldım. Kokusunu içime pektikçe daha da sıkı sarı-
lasım gelirken, "Korktum," dedim fısıltıyla. "Babama olanlardan sonra sen
de beni suçlarsın zannettim."

Saçlarını okşadı. "Senin ne suçun var ki seni suçlayayım kızım?"

Başımı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. "Sen gittin mi cenazeye?"

Yüz ifadesi bir anda sertleşti. "Gitmedim."

"Neden?"

"Biliyorsun, konuşmazdık biz zaten babanla."

Doğru söylüyordu, yıllardır konuşmuyorlardı babamla ve nedenine dair
hiç kimse bir şey bilmediği gibi ben de bilmiyordum.

"Ama yine de oğlun o senin, ne yaptı da cenazesine gitmeyecek kadar
nefret ediyorsun ondan?"

“Benimki nefret değil kızım, benimki öfke. Hiç geçmeyecek bir öfke.”

Garip bir his belirdi bir anda içimde. Babaannem ve babam yaklaşık beş yıl önce küsmüşlerdi. Tıpkı Cihangir’in *baban kardeşimin hayatını mahvetti* derken beş yıl öncesinden bahsettiği gibi.

Bu düşünceyle kollarımı ondan ayırıp uzaklaştım, gözlerinin içine baktım. “O adam da -Cihangir de- nefret ediyor babamdan,” dedim konuya girebilmek için.

Gözlerini kaçırdı, sessiz kaldı. İçimdeki şüphe daha da arttı. Doğrudan sorarsam bir şeyler bilse de söylemekten kaçacağını hissedip, “Ona inanıyorum babaanne,” dedim.

Şaşırdı. “İnanıyor musun?”

“Bana hiçbir şey anlatmadı, babama duyduğu öfkenin sebebini bilmiyorum ama onu da kardeşini de tanıdım. Onlara inanmak geliyor içimden. Cihangir’den de hayatıma girdiği o günden de nefret ediyorum. Bana yaptığı her şey için ona olan öfkem bitmiyor ama öyle şeyler oldu ki gözlerimin önünde, ona inanmakta zorluk çekmiyorum.”

Bunları söylerken sesim titredi, babaannem yine sessiz kaldı.

“Ne zaman onu görsem babamı hatırlıyorum. Bu yüzden de canım çok yanıyor ama bazen de her şeyi unutuyorum onun yanında, unutturuyor. Onu gördüğüm zaman aklımla kalbim hep savaşıyor. Aklım o seni kaçırdı, yaralanmana sebep oldu, babanı öldürdü, bu yüzden de o kötü biri diyor ama kalbim...” deyip sustum ve derin bir nefes alıp devam ettim. “Kalbim tam tersini söylüyor. Kalbim sürekli onun iyi biri olduğunu söylüyor bana. Adalet istiyordu, baban hak etmişti, o yüzden kaçırdı seni diyor. Seni yaralayan o değildi, her şey bir kazaydı diyor. Hiç kimse yanında yokken o vardı yanında, başın sıkıştığında ona koştun, o da seni geri çevirmedi diyor. Kalbim bana hep bunları söylüyor babaanne,” dedim ve titrek bir nefes bıraktım dudaklarımdan.

“Arada sıkışıp kaldım ben, ne yapacağımı bilmiyorum. Ona inandığım için, böyle hissettiğim için bile kendimden nefret ediyorum. Ona ne kadar öfkeliysem kendime de o kadar öfkeleniyorum ama sonuç değişmiyor. Kalbim ona inanmaya devam ediyor.”

Gözyaşlarını daha fazla tutamamış, serbest bırakarak sessizce ağlamaya başlamıştım.

“Ya haklıysa gerçekten?” diye sorduğu an az önce aklıma uyuyan tüm şüpheler bir anda yok oldu. Bir şeyler bildiğinden emin oldum.

“Bir insanın birini öldürmek için ne gibi haklı bir sebebi olabilir ki?” diye sordum. Artık aklıma gelen ihtimaller beni çok korkutmaya başlamıştı. Düşünmeye, aklımın ucundan bile geçirmeye korkacağım şeyler geliyordu aklıma. Bu sorunun cevabının canımı yakmasından ölesiye korkuyordum ama öğrenmem gerektiğini biliyordum. Yoksa kalbim ve aklımın arasında sıkışıp ezilecek, yok olup gidecektim belki de.

“Bilmiyorum,” dedi babaannem bir şeyler söylemek yerine. “Hem boş ver artık bunları, geçti gitti bile.” Konuyu değiştirmeye çalıştığı her halinden belli olurken elimden tutup kaldırdı beni. “Gel hadi, şu üstünü başını bir değiştirelim.”

İtiraz etmeden kalktım ayağa. Daha fazla sormaya devam da etmedim. Ne kadar inatçı olduğumu çok iyi biliyordum çünkü. Söylemeyi düşünmüyorsa asla söylemezdi ama ben de vazgeçmiş sayılmazdım. Ne de olsa artık buradaydım, bir şekilde öğrenirdim elbet ne olduğunu. Bunun için en uygun zamanı beklemekten başka çarem yoktu.

Önce beni banyoya götürdü babaannem. Sıcak suyu bile benim için ayarladıktan sonra güzelce yıkanmamı söyleyip çıktı banyodan. Cihangir’in ceketini ve hâlâ üzerimde olan hasta elbisesini çıkardıktan sonra güzel, sıcak bir duş aldım. Uzun zaman sonra bunu yapabilmiş olmak iyi hissettirirken bunu elimden geldiğince uzun tuttum. Ta ki tenimin sıcak su yüzünden buruşmaya başladığını fark edene kadar.

Suyun altından çıkıp havlulardan birini vücuduma sardıktan sonra banyodan çıktım. Çıkarken Cihangir’in ceketini de almayı unutmadım. Babaannem sesleri duyunca hemen yatak odasından çıktı. “Buradayım Cemre, gel,” dediğinde yanına gittim. Yatağının üzerinde çiçekli, uzun elbiselerinden ve örgü yeleklerinden biri duruyordu.

“Bu gece bunlarla idare et, yarın ayarlarız bir şeyler.”

Gülümseyip başımı salladım.

“Sen değiştir üzerini, ben geliyorum,” deyip odadan çıktı. O giderken elimdeki ceket yatağın üzerine bırakıp babaannemin çıkardıklarını giydim. Az sonra aynadaki aksime bakıp onun gibi göründüğümü fark edince kendi halime güldüm ve Cihangir’in ceketini de alıp odadan çıktım.

“Cemre!”

Babaannemin sesiyle doğrudan mutfığa gittiğimde bir şeyler hazırladığını gördüm. Beni görünce yanıma geldi. “Gel hadi,” deyip çekistirerek beni masaya oturttu. “Ye hadi bunları, açsındır sen şimdi. Öyle aç aç yatılmaz.”

Hazırladığı tepsiye baktığımda bir tabak çorba ve biraz ekmek olduğunu gördüm.

“Teşekkür ederim.”

“Hadi hadi, teşekkür edeceğine ye yemeğini.”

Tebessüm ettim ve hastanede bir şeyler yemiş olmama, bu yüzden hiç aç hissetmememe rağmen o kadar uğraşıp hazırladığı için hiç itiraz etmeden hızlıca içtim çorbamı.

Yemekten sonra her ne kadar kendi yapmak istese de izin vermeyip mutfağı toparladım. İşim bittiğinde, “Şimdi git uyu biraz, dinlen,” dedi.

“Sen uyumayacak mısın?”

“Uyuyacağım, giderim ben de şimdi odama,” derken birlikte mutfaktan çıktık. “Sen nerede yatacağını biliyorsun zaten. Temiz çarşafları da serdim ben az önce,” dediği an kocaman gülümsedim.

“Hâlâ duruyor mu o oda?”

“Duruyor tabii, siz hayırsızlar hiç gelmeseniz de odanız hâlâ duruyor,” dedi imayla ve kendi odasına doğru yürüdü. “Hadi iyi geceler sana.”

“İyi geceler.”

O odasına girdiğinde yeniden mutfağa gittim. Sandalyenin üzerinde duran ceketi aldıktan sonra bahsettiği diğer odaya geçtim.

Odaya girip ışıkları açtığım an kocaman gülümsedim. Her şey hâlâ aynıydı, hiçbir şey değişmemişti. Odada iki yatak ve küçük bir dolap vardı. Yataklardan biri bana, diğeri de Damla’ya aitti. Küçükken yaz tatili olduğu zaman Damla’yla buraya gelir ve tüm yaz burada kalırdık. Bu yüzden babaannem de bizim için bir oda hazırlamıştı ve aradan yıllar geçmesine rağmen hâlâ odamız duruyordu.

Odanın kapısını kapatırken elimdeki cekete bakıp iç geçirdim. “Ne yapacağım ben şimdi bunu ya? Çöpe mi atsam?” diye mırıldanırken aslında bunu yapmak istemediğimi en iyi ben biliyordum.

İstemsizce kapıya doğru baktım, birine yakalanmaktan korkar gibi... Ardından ceketi usulca burnuma götürüp kokusunu içime çektim. Bu kokuyla kalbim hızlanırken midemde tuhaf bir his belirdi.

Gözlerim kendiliğinden kapandığında aynı şeyi bir kez daha yapıp ciğerlerimi aynı kokuyla doldurdum. Bununla birlikte dudaklarımda oluşan tatlı tebessümü fark ettiğim an, telaşla ceketi kendimden uzaklaştırıp karşı yatağa doğru attım.

“Ne yapıyorsun kızım sen ya? Kendine gel!”

Kendime kızarken odanın ışıklarını kapattım. İçerisi o kadar karanlık olmuştu ki hiçbir şey göremiyordum. Karanlıkta uyumayı sevdiğim için bu durumu umursamayıp, bir yere çarpmamaya dikkat ederek yatağa gittim ve uzandım. Büyük yorganı üzerime çekip gözlerimi kapattım.

Onu hayatımdan çıkarmıştım bu gece, en kısa zamanda da aklımdan çıkaracak ve bu konuyu sonsuza dek kapatacaktım. Başka hiçbir yol yoktu benim için. Hem şimdi hissettiğim şey, minnet duygusundan başka hiçbir şey değildi. Kimse yokken o benim yanımda olmuş, yardım etmeye çalışmıştı. Hem de hiçbir karşılık beklemeden ya da belki vicdanının sesini bastırmak için. Benim de hissettiğim tek şey, bu yardıma karşı bir minnetti.

Başka hiçbir şey değildi.

Başka hiçbir şey olamazdı.

Olmamalıydı.

Bu, ondan nefret etmek için atan kalbime en büyük ihanet olurdu.

Uyku ve uyanıklık arasında gidip gelirken duyduğum tıkırtılarla kendime geldim. Gözlerimi aralayıp dışarıya kulak verdim ve ses geldiğinden emin oldum. Korku içimi sararken yataktan çıktım. Oda fazlasıyla karanlık olduğundan düşmemek için çok yavaş yürümem gerekiyordu.

Dikkatli adımlarla yürürken gelen seslerin babaanneme ait olmasını umut ettim. Onlardan birinin beni bulma ihtimalinden korkuyordum. Çünkü herkesten ve her şeyden saklanabileceğim bir tek burası kalmıştı, kaçabileceğim başka hiçbir yer yoktu.

Yavaş adımlarla odanın kapısına yürüdüm. Aynı zamanda da çıktığımda Cihangir ya da Koray'la karşılaşmamak adına içimden dua ediyordum. Kapıyı ses çıkmayacak bir şekilde açtım ve dışarıya doğru bir adım attım.

"Babaanne," diye seslendim ama kimse ses vermedi.

"Cihangir sen misin?" diye sordum korkuyla ve mutfığa doğru bir adım daha attım.

"Sen niye uyanıksın bu saatte?"

Karanlık mutfaktan bir anda çıkan babaannemi görünce korkuyla olduğum yerde sıçradım ama aynı zamanda da gördüğüm kişi babaannem olduğu için rahat bir nefes aldım.

"Sesleri duydum da iyi misin diye bakmaya kalktım," diye açıkladım.

“İyiim kızım, su içmeye kalktım sadece. Hadi sen de gir odana, uykun dağılsın. Hem böyle karanlıkta da gezme, ayağın bir yere takılır düşersin.”

“Tamam babaanne.”

O, elinde bir bardak suyla odasına girerken derin bir nefes aldım. Bir an için sahiden de Cihangir’in geldiğini düşünmüştüm.

“Saçmalama, Cemre! Bu kadar çabuk bulacak değil ya seni?” diye mırıldanırken esnedim. Odaya dönsem iyi olacaktı.

Uykum biraz daha dağılmadan odama geçecekken aniden bir el ağzımı kapattı. Kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atmaya başlarken, bağırp babannemden yardım istemeye çalıştım ama ağzımdaki el buna izin vermedi. Çırpınıp ondan kurtulmaya çalışacakken buna da izin vermedi ve beni odanın içine çekti. Ona vurmaya çalıştım ancak bunu da beceremedim.

Tüm bunlar olurken odanın kapısını kapatıp beni kapıya yasladı. Hâlâ elini ağzımdan çekmemişti. Bağırarak için uğraşıyordum ama ağzımdan çıkan şeyler sadece küçük birkaç mırıltı oluyordu. Ellerimle ağzımda duran elini çekmeye çalıştım fakat onu da yapamadım. Sakinleşmeye çalışarak dikkatle yüzüne baktım. Karanlıkta yüzünü göremedim. Yine de çok yakın durduğu için kokusunu alabildim ve bu koku kesinlikle Cihangir’e aitti.

Çırpınmayı anında kestim. Korkumun yerini şaşkınlık ve tuhaf bir teslimiyet aldı. Ellerimi ağzımı kapatan elin bileğine koydum. Onu itmek yerine sanki destek alıyormuşum gibi tutundum. Tek yapabildiğim, karanlıkta seçemediğim yüzüne nefes nefese bakmaktı.

Aramızdaki mesafe bir nefes kadardı. Soluğum göğsümün hızıyla kesik kesik çıkıyordu. O ise daha sakın nefes alıp veriyordu. Sıcak nefesi yüzüme değiyor, tenimi yakıyordu.

Gözlerim zifiri karanlıkta onun gözlerine kilitlenmişti. Konuşamıyordum, bağırıyordum ama bunun nedeni ağzımdaki eli değil, kalbimin delicesine göğsüme çarpıyor olmasıydı.

“Eğer bağırmayacağına söz verirsen elimi çekeceğim,” diye fısıldadı. Başımı sallayarak onu onaylayınca elini usulca çekti.

Bir an ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemeyip susup kaldım karşısında. O da aynı şekilde tek kelime etmezken duvara doğru uzanıp ışıkları açtı. Bu sayede yüzünü daha net görebildim ve kendimi toparlayıp yapmam gerekeni yaptım. “Ne işin var burada, neden geldin?” diye çıktım ama bu

yandan da babaannem duymasın diye elimden geldiği kadar sessiz oldum. Hâlâ uyanık olmalıydı.

Cihangir'den bir açıklama beklerken gözleri üzerimde gezindi ve rahat bir nefes aldı. "İyisin neyse ki."

"Ya ben sana ne diyorum, sen ne diyorsun? Ne diye geldin buraya da?"

"Niye? Sen de beni beklemiyor muydun zaten?"

"Ben senden kaçıp geldim buraya, neden seni bekleyeyim?" diye tersledim onu.

"O yüzden mi Cihangir sen misin diyerek çıktın odadan?"

Bu soruya verecek cevap bulamayıp kapıyı gösterdim. "Defol git buradan!" diye kızdım.

"Dur be kızım, kovmadan önce bir dinle beni."

"Neyini dinleyeceğim ben senin ya?"

"Hastanede olan şey yüzünden kızdığını biliyorum," dedi mahcup gibi görünürken. "Özür dilerim, sen o haldeyken sana öyle davranmamalıydım ama bir anda öfkeyle oldu," dedi gerçekten üzgün bir tavırla.

Yaren'e söylediklerimden sonra beni itmesinden bahsettiğini anlamam zor olmadı. "Kızgın falan değilim, buraya kadar özür dilemek için geldiysen boşuna gelmişsin. Hem sen beni nasıl buldun ya?" diye sordum.

"Ben bulurum," dedi kendinden emin bir tavırla. "Nereye gidersen git, bulurum. Hem sen beni boş ver. Nasıl böyle bir şey yaparsın, Cemre? O halde nasıl kaçarsın hastaneden? Ya başına bir şey gelseydi? Ya düşüp bir yerde bayılsaydın yine? Aklım çıktı bir şey olacak diye. Saatlerdir her yerde seni arıyorum!"

"Aramasaydın, ne diye arıyorsun ki sen beni? Daha kaç kere peşimi bırakmanı söylemek zorunda kalacağım sana?"

"Aramak zorundaydım."

"O nedenmiş?"

"Çünkü," dedi biraz düşünerek. Sonra da aklına gelen ilk bahaneyi söylercesine, "Sende bana ait bir şey var, onu almaya geldim," diye ekledi.

Şaşırdım, bende ona ait ne olabilirdi ki? "Neymiş o?" diye sordum merakla.

Cevap vermeyip etrafa bakındı. Birkaç saniye sonra yatağa doğru yürüdü ve üzerinde duran ceketi alıp bana gösterdi. "İşte bu," dediği an şaşkınca kaldım karşısında. O esnada yanıma geldi.

“Ne yani, bunun için mi geldin? Bir ceket için?”

“Senin için gelmemi mi isterdin?”

“Ne alakası var be! Ben onun için mi söyledim?” diye çıktım.

“Ne için söyledin?”

“Yeter,” dedim. Daha fazla uzatmak istemedim. Çünkü uzadıkça babaanneme yakalanma riskimiz artıyordu. “Hadi al ceketini de git buradan artık.”

“Ben sana saatlerdir seni arıyorum diyorum, sen bu saatte beni kovuyormusun?”

“Ya ne yapacağım?”

“Biraz misafirperver olabilirsin.”

Sinirle güldüm, aklımı kaybedecektim artık. O ise benim bu halimi zerre umursamadan gidip az önce yattığım yatağın kenarına oturdu. Bu umursamazlığı yüzünden öfkeyle ona bakarken aslında gerçekten yorgun görüldüğünün farkındaydım. Sesi yükselen vicdanımın sesini bastırmaya çalışırken o burada kalmak için beni ikna etme çalışmalarına devam etti.

“Farkında mısın bilmiyorum ama ben yaralıyım ve yaram hâlâ iyileşmedi. Hastanedeyken biraz dinleneyim dedim, Cemre Hanım kaçıp gitti. Ben de bu halde peşine düşmek zorunda kaldım,” deyip kenarında oturduğu yatağa uzandı. O yatağa ben bile zor sığarken o hiç sığmamıştı.

“Saçmalıyorsun şu an, burada kalamazsın! Eğer babaannem...” Daha cümlemini bile tamamlayamadan dışarıdan gelen ayak seslerini duydum. Hemen ardından, “Cemre,” diye seslenen babaannemi duyduğum an koşar adımlarla Cihangir’in yanına gittim.

“Kalk hemen, çabuk ol,” dedim telaşla.

“Cemre-”

Elimi ağzına bastırdım. “Konuşma, duyacak! Ne olur kalk hadi.”

Zorluk çıkarmayıp ayağa kalktı. O esnada etrafa bakındım ama onu saklayacak hiçbir yer bulamadım. Bu yüzden kolundan tutup kapının arkasına görürdüm ve odanın kapısını çok az açıp babaanneme baktım.

“Efendim babaanne?”

“Niye uyumadın sen hâlâ? Hem kiminle konuşuyorsun öyle? Sesin dışarıya kadar geliyor.”

“Kiminle konuşacağım babaanne? Sen yanlış duymuşsun,” deyip kırılmaya çalıştım. Sanırım başarılı da oldum çünkü yüzündeki şüpheli ifade yok oldu ve gülümsedi.

"Bugünlerde hep böyle olmayan şeyler duymaya başladım. Tekrar doktora gitsem iyi olacak," deyip söylene söylene odasına gitti. O giderken kapıyı kapatarak içeriye geçtim ve Cihangir'e baktım.

"Hemen gidiyorsun buradan!" diye çıkıştım sessizce.

Dudakları yana kıvrılırken kulağıma doğru eğilip fısıldadı. "Hiçbir yere gitmiyorum, sen de biraz sessiz konuşsan iyi olur. Babaannene yakalanmak istemezsin," deyip göz kırptı ve yatağına gitti, yeniden uzandı. "Hadi ışığı kapat da sen de uyu."

Rahatlığı beni sinirlendirirken yanına gittim. "Ya sen oğlunu öldürdüğün bir kadının evine gelirken, burada böyle uyumaya çalışırken hiç utanmıyor musun?"

Gözlerimin içine baktı bu soruyla. Cevap vermesini beklerken gözlerini yeniden kapattı. "Işığı kapat."

"Ne ışığı be! Ne ışığından bahsediyorsun sen! Ayrıca o kadar yolu buraya uyumak için mi geldin sen ya? Gelir gelmez böyle uyumaya çalışıyorsun!"

Tek gözünü açıp muzip bir bakış attı. "Senin olmadığın yerlerde uyumaya çalışmak eziyet gibi gelmeye başladığı için seni görür görmez uyumaya çalışıyorum," dedi ve aynı muzip tavırla ekledi. "Ayrıca aslında uyumak yerine başka şeylerle oyalanmak daha cazip ama şartlar şimdilik bunu gerektiriyor."

İlk kurduğu cümlelerin alunda yatan o imayı kalbim delicesine hissetse de *aklım kendi kendine bir şeyler çıkarıyorsun* deyip reddetti. Ben de bu karmaşanın içinden kendimi sıyırmak istemesine sadece ikinci cümleye odaklanıp, "Başka şeyler?" diye sordum.

"Başka şeyler," diye tekrar etti söylediğim şeyi. "Değil uykunu, aklını bile kaçırmaya neden olacak şeyler."

Söylediklerinden hiçbir şey anlamayınca gözlerimi devirdim. "Ne diyorsun be gece gece? Sen zaten kaçırmışın aklını!"

Derin bir iç çekti. "Sayende."

"Ben ne yaptım sana?" derken sıkıntıyla ofladım. Belli ki onu göndere-meyecektim. Bu yüzden pes edip diğer yatağı gösterdim. "Kalk bari şuraya yat, orası benim yatağı!"

"Kalkamam."

"Ya sen ne inatçı bir insansın? Kalk diyorum sana, hem ne farkı var ikisinin?"

“Bir farkı yok işte, bu yüzden orada yatmada sorun da yok. Ben bu yatağa yatacağım,” deyip daha rahat bir pozisyona geldi. Yastıklarından biri başının altındayken diğerine sarılmış ve uyuma pozisyonuna geçmişti bile.

“Allah’ım sen bana sabır ver.”

Bu cümleyi bininci kez kurduğumu biliyordum ama Cihangir gibi biri hayatımda var olmaya devam ederse bin kez daha kurabilirdim.

Uzatmak istemeyip pes ettim. Damla’nın yatağına giderek oraya uzandım. Pikeyi üzerime çekip yerleşmeye çalışırken gözlerim onun üzerindeydi.

“Sabah ilk işin buradan gitmek olacak, biliyorsun değil mi?”

“Bakarız.”

Kaşlarımı çattım. “Bakamazsın, gideceksin!”

“Tamam Cemre, uyu hadi,” dediğinde göz devirdim ve uyumak istedim. Fakat o bu odadayken nasıl uyuyacağımı hiç bilmiyordum. Aslında çok da uykum vardı.

Bu yüzden ona arkamı dönüp buradaki varlığını unutmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Başta uyku tutmadı ama gecenin ilerleyen saatlerinde de uykusuzluğa dayanamadım ve uykuya daldım.

“Cemre hadi uyan.”

Babaannemin sesi kulaklarıma gelirken gözlerimi araladım. Onu görür görmez tebessüm ettim ve kollarımı açıp vücudumu esnettim. “Günaydın,” dedim uykulu uykulu.

“Günaydın kızım. Hadi kalk, kahvaltını yap artık,” dedi. Gözlerimle onu onaylarken bir anda aklıma dün gece geldi ve telaşla doğruldum. Diğer yatağa doğru baktım ama Cihangir yoktu.

Yokluğu şaşırmama neden olurken yanımda duran ceketı gördüm. Bu ceket niye başımın ucundaydı ki?

“Babaanne?”

“Efendim?” dedi şaşkınca. Tavırlarım onu şaşırtmıştı.

“Sen ne zaman uyandın?”

“Birkaç saat oluyor, neden sordun?”

“Hiç kimseyi görmedin mi?”

“Kimi göreceğim Cemre, sen iyi misin?” diye sordu endişeyle.

Israrla, “Kimse yoktu yani, emin misin?” diye sormaya devam ettim.

"Evet, eminim."

Sanırım Cihangir beklediğimden, hatta istediğimden daha erken kalkıp gitmişti ve bundan sonra geleceğini de hiç zannetmiyordum.

"İyi misin?"

Babaannem yine aynı soruyu sorarken, Cihangir'in gittiğinden emin olmak adına istemsizce ceketi de aldım. Ayağa kalkıp pencereye gittiğimde dışarıya baktım. Hiç kimse yoktu, arabası da yoktu. Sanırım sahiden de gitmişti.

"Gitmiş," diye mırıldandım.

Babaannem yanıma geldi. "Kim gitmiş Cemre, ne oluyor?"

"Bir şey yok babaanne, rüya görmüşüm galiba," dedim elimdeki cekete bakarken.

"O kadar şey yaşadın, kâbus görmen normaldir ama korkma geçer bu da yakında."

O beni rahatlamaya çalışırken elimdeki cekete uzun uzun bakmayı sürdürdüm. "Kâbus değildi ki. Güzel bir rüyaydı."

Babaannem mırıldandığım şeyi duymuş olacak ki, "Sen iyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. Ceketi yanında durduğum yatağın üzerine gelişigüzel bıraktım ve babaanneme çevirdim bakışlarımı. "Gerçekten bilmiyorum."

Babaannem derin bir nefes aldı. "Sen otur şu yatağına da ben kahvaltını getireyim."

"Sen yorulma. Ben bir şeyler hazırlarım şimdi ikimize de."

"Olur mu hiç öyle şey? Hastasın sen, yat hemen şu yatağa geliyorum ben."

"Babaanne, ben iyiyim."

"Olmaz öyle şey, kızdırma beni. Hadi otur çabuk şu yatağa," deyip odadan çıktı. Peşinden gidersem kuzacağını bildiğim için gidemedim, yatağıma doğru ilerledim. Dün gece üzerinde Cihangir'in uyuduğu yatağıma...

Yatağa oturarak ayaklarımı uzattım ve yorgani ayaklarının üzerine örttüm. O anda biraz önce bıraktığım ceket dikkatimi çekince eğilip aldım.

Gitmişti. İstedğim olmuştu ama ben hâlâ mutlu değildim. Bu yüzden doldu gözlerim ve burada durursam ağlayacağımı bildiğim için babaannenmin odaya gelmesini beklemeyerek odadan çıktım, yanına gittim.

Büyük uğraşlarım sonunda onu hasta olmadığımı ikna etmiş ve salonda ikimiz de kahvaltı yapmıştık. Sonra biraz ona evi temizlemesinde yardımcı olmuştum. O zamana kadar çoktan saat öğlenin ikisi olmuştu. Babaannem biraz salonda dinlendikten sonra bu sefer de akşam yemeği için ayaklanmıştı. Yapacak bir şey olmadığından ben de peşinden gidip yardımcı olmaya çalışmıştım. Aslında biraz işe de yaramaya çalışıyordum. Hem bir şeyler yapmak sürekli onu düşünüp durmama da engel oluyordu. İçimdeki *ya hâlâ buralardaysa* sorusuyla daha kolay başa çıkabiliyordum.

Akşam yemeği de hazır olduğunda, "Ben muhtarın yanına gidiyorum, Cemre," dedi babaannem.

Düşüncelerimden sıyrılıp ona odaklandım. "Neden?"

"Dün ona ilaçlarımı almasını söylemiştim, bugün almıştır kesin. Gidip onları alayım, hemen geleceğim."

"Sen dur babaanne, ben giderim," dedim. Hem biraz hava almış olur hem de etrafı kontrol ederdim. Gidişinin üzerinden saatler geçmişti. Hava kararmak üzereydi artık ve bir ses çıkmamıştı ondan. Yine de buralarda olabilirdi. Belki de babaannem yüzünden gelmeye cesaret edemiyordu. Gidip bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Bu; zihnimde gezinen bir düşünce mi, yoksa kalbimde yer edinen bir umut muydu onu bile bilmiyordum.

"Sen hasta..."

"Ben hasta değilim babaanne," deyip hemen ayağa kalktım.

"İyi sen bilirsin," deyip yeniden koltuğa otururken üzerimdeki elbiseyi fark ettim. Bu elbiseyi evin içinde rahatlıkla giymiştim ama dışarıya çıkarken asla giyemezdim. Daha bunu düşünürken aklıma bir anda yeniden dün gece geldi. Cihangir beni böyle görmüştü. İstemsizce dudaklarımı ısırdım. Sonra da kendimi rahatlatmak için *belki de fark etmemiştir* diye geçirdim içimden. Hem onu az çok tanımaya başlamıştım artık. Fark etmiş olsa dalga geçecek bir şey söylerdi illa ki. *Fark etmemiştir ya* diye içimden geçirirken babaannem, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Benim dışarıya çıkarken giyecek kıyafetim yok ki."

Keyifle güldü.

"Ya babaanne niye gülüyorsun?"

"Bu da sana çok yakıştı ama."

"Yakıştı mı? Ya sen bile dalga geçiyorsun benimle, dışarıda gören herkes güler şimdi halime."

"Yok yok geçmiyorum. Hem ben sana kıyafet ayarladım sabah. Benim odamda duruyor, al da giyin."

"Gerçekten mi, nasıl ayarladın ki?"

"Karşı komşumuz Hatice teyzenin seninle yaşıt bir kızı vardı, hatırladın mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Hatırlamaz olur muyum?" dedim sitem ederek.

"Sabah gittim, ondan aldım bir şeyler."

"Ben onun kıyafetlerini giymem!"

"İyi, böyle git o zaman," deyip bana başka bir seçenek bırakmadığında düşündüm. Üzerimdeki bu elbiseyle çıkmaktansa o kızın kıyafetleri daha makul gelmişti. Hem zaten bu durumdayken seçim yapma şansım çok da yok gibiydi.

"Üf tamam tamam, giyiyorum," deyip salondan ayrılarak babaannemin odasına gittim ve yatağın üzerinde duran kazakla pantolonu giydim. Biraz bol olmuştu ama en azından babaannemin elbisesinden daha iyiydi.

Üzerimi giyinip saçlarımı topladıktan ve babaannemden muhtarın yerini iyice öğrendikten sonra evden çıktım. Hava güne göre biraz daha sıcaktı.

Uzaklaşmak yerine kapının önünde durup sağma soluna bakındım, bir sıkıntı var mı diye kontrol ederken birinin, "Cemre," dediğini duydum.

Sesin sahibini tanıdığım an dudaklarımda beliren tebessüme engel olmadım. Ancak sonra hızla bu tebessümü silip yüzüme her zaman varlığını koruyan öfkeyi yerleştirdim. Kaşlarımı çatırdı ve etrafa bakındım.

"Buradayım, bahçede," diye seslendiğinde karşı evin bahçesine baktım ve onu gördüm. Gözucuyla bizim eve bakıp babaannemin pencerede olmadığından emin olunca hemen yanına gittim.

"Ya sen niye gitmedin hâlâ?"

"Gerçekten gitmemi beklemiyordun herhalde, hem de seninle konuşmadan."

Aksine gerçekten gittiğini düşünmüştüm. Bunu ona söyleyemeyip, "Komşunun bahçesinde ne işin var senin? Girmişsin eve hırsız gibi!" diye kızdım.

"Hırsız gibi mi? Valla bu evdeki insanlar bana senden daha düzgün davrandılar, hem de hiç tanımadıkları halde."

Güldüm. "Hiç tanımadıkları için düzgün davranmışlardır zaten."

Yüzü düştü, söylediğim şeye bozulurken araya başka birinin sesi girdi. "Cihangir! Çay hazır, annem seni çağırıyor," diye seslenip evden çıkan Çağla'yı görünce afalladım. Bunlar hangi ara bu kadar samimi olmuşlardı?

Çağla beni görünce, "Cemre?" deyip yanıma geldi ve küçümseyerek baktı. "Senin ne işin var burada?"

"Ne işim olacak, babaannemin yanına geldim," diye tersledim onu da.

Göz devirip Cihangir'e döndü. "Sen Cemre'yi tanıyor musun?" dedi hesap sorarcasına. Cihangir'in ona cevap vermesine izin vermeden araya girdim.

"Evet, tanıyor. Buraya da benim için geldi zaten."

"Senin için mi geldi? O yüzden mi adamı kovdun?" diye sorduğu an bakışlarım Cihangir'i buldu.

"Bakıyorum da arkamdan bayağı dedikodumu yapmışsın!"

"Cemre ben..." Devam edemedim Çağla araya girdi.

"Bu arada üzerindeki kiler çok yakışmış. Babaannen gelip istediğinde Damla için geldi zannetmiştim. Senin için olduğunu tahmin edememişim."

"Mecbur olduğum için giydim. Yıkayıp gönderirim birkaç güne!"

"Küçükken de böyle saldırgandın, hâlâ aynısın," deyip sinirlerimi bozdu.

"Bu konuda çok haklısın," diye Cihangir'in araya girmesiyle, öfkelenip ellerimi yumruk yaptım. Beyefendi bir de hak veriyordu buna!

"Değil mi?" diye sordu Çağla, Cihangir kendisine hak verince heyecanla. "Biliyor musun, küçükken beni derede boğmaya bile çalıştı."

Çağla'nın sözleriyle Cihangir şaşırıp kaldı. Onu umursamayıp Çağla'yla muhatap oldum. "Keşke başarılı olabilseydim ama maalesef olmadı işte. Bir dahaki sefere artık."

"Gerçekten yaptın mı bunu?" diye sordu Cihangir.

"Evet, yaptım. Hiç de pişman değilim!" dedim. Bunu söylerken tereddüt etmemiştim. Zamanında onu boğmaya çalıştığımda da etmemiştim zaten.

"Senin şiddete değil, cinayete eğilimin varmış," dedi ve Çağla'ya baktı. "Neden seni boğmaya çalıştı?"

Bu soruyla ben de merakla Çağla'nın vereceği cevabı bekledim. "Hiçbir şey yapmamıştım, Cemre bu işte ne yapacağı belli olmuyor," demeyi araya girmem bir oldu.

"Küçükken de yalancıydın, şimdi de yalancısın," deyip Cihangir'e baktım. "Amcamın, bana ve Damla'ya bakmamız için aldığı balıkları dereye atmıştı. Ben de kendisini attım," dedim. Eşzamanlı olarak Cihangir gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Gözümün ucuyla bizim eve baktım, görünürlerde babaannem yoktu. Ona yakalanmamak için daha fazla burada kalmak istemeyip yeniden onlara döndüm.

"Bu arada siz çok yakışmışsınız birbirinize. Resmen tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş," dedim küçümseyici bir tavırla çünkü o da aynı şekilde konuşuyordu. "İkiniz de yalancısınız ne de olsa."

"Ben mi?" diye sordu Cihangir.

"Evet sen! Tam kendine göre birini bulmuşsun artık. Çok iyi arkadaş olursunuz siz."

Çift olursunuz demeye dilim bile varmamıştı.

Cihangir neden kızdığımı anlamaya çalışırcasına yüzüme bakarken, kolumdan tutup onu hafifçe Çağla'ya doğru ittim. "Hadi bak çayın da hazır-mış zaten, git iç!" deyip Çağla'yı gösterdim. "Bundan sonra yalanlarını da buna anlatırsın, zaten gördüğüm kadarıyla yeterince samimi olmuşsunuz," deyip bahçeden çıktım ve uzaklaştım evin önünden.

"Cemre dur bir dakika!" diye seslendi Cihangir arkamdan ancak umursamadan yürümeye devam ettim. Ta ki kolumdan tutup durdurana kadar. Hızla kolumu çekerek ondan kurtardım.

"Ne var, ne istiyorsun?" diye tersledim yine. Ya sonunda bu tavırlarımdan sıkılıp peşimi bırakacaktı ya da dayanamayıp her şeyi anlatacaktı. Bu ikisinden biri olana kadar ona bu şekilde davranmaya kararlıydim. Yoksa ben de meraklı değildim sürekli kavgı halinde olmaya.

Benim bu öfkeli halimin aksine garip bir sevinç içindeyken, "Sen az önce beni kıskandın mı?" diye sordu.

"Ya sen kimsin de ben seni kıskanacağım? Aksine çok mutlu oldum kendin gibi birini bulduğun için! Belki artık peşimi bırakırsın!"

"Bulmak mı? Ne bulması kızım? Birini mi arıyordum ben sanki?"

"Bilmem, ilk gördüğüne yapışmış gibisin de."

"Yapışmış mı? Kızın yüzüne bile bakmadım ben."

"Belli bakmamışsın. Bu yüzden gidip seni kovduğumu bile anlatmışsın."

"Ben ona hiçbir şey anlatmadım. Hem anlatmış olsaydım Cemre'yi tanıyor musun diye sorar mıydı?" dediğinde söylediği şey mantıklı geldi.

"Nereden bildi o zaman seni kovduğumu?"

“Buraya birisi için geldiğimi, o da beni istemediği için sokakta kaldığımı anlattım. Hatta bunu ona bile değil, annesiyle babasına anlattım. O da duydu işte,” diye açıkladı.

“Bana hesap vermek zorunda değilsin.”

“Cemre, güzelim hem hesap soruyorsun benden hem de bana hesap vermek zorunda değilsin diyorsun.”

“Bana güzelim deme diye kaç defa söyleyeceğim sana?”

Ellerini arkasında birleştirdi. “Bir anda çıkıyor ağzımdan,” dedi ve fısıltıyla ekledi. “İçimdeki sana ait kelimeler, seni görünce istemesem de dudaklarımdan dökülüyor.”

Gülümseyesim geldi bir an ama yapamadım. Sanki bunun hoşuma gittiğini fark etmiş ve bundan cesaret almış gibi sordu. “Hâlâ kızgın mısın bana?”

“Kızgın değilim, dün de söyledim bunu sana. Sadece böyle peşimde gezmen sinirlendiriyor artık beni. Biliyorum, babama olanlardan sonra belki de vicdan azabın yüzünden...”

“Babana yaptığım şey için bir an bile olsun vicdan azabı çekmedim, çekmem. Pişman da değilim, asla olmam,” dedi devam etmeme izin vererek. “Eğer sürekli peşinde olmamı buna bağlıyorsan, çok yanılıyorsun.”

“Ya ne için peşimdesin o zaman? Niye bırakmıyorsun peşimi? Yardım etmek için deme, tamam belki başta öyleydi ama şimdi yardım edebileceğin hiçbir şey yok ortada. Ne tehlikeli ve sana bir şey yapacak dediğin birinin yanındayım ne de yalnızım. Babaannemin yanındayım. Beni asla bırakmayacak, zarar vermeyecek biriyleyim. Kalacak bir evim de var, kendimi aç da bırakmıyorum artık. Dün gece geldin, gördün ve emin de oldun her şeyin böyle olduğundan, iyi olduğumdan. Hâlâ neden buradasın? Bana mantıklı tek bir sebep söyle bunun için.”

Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi azalttı. Hafifçe öne doğru eğilip göz hizama geldi ve gözlerini benimkilere odakladı. “Çünkü sen gitmemi istemiyorsun.”

Beklemediğim bu cevapla ne yapacağımı bilemeyip, gergin olduğumu belli etmemek için güldüm. “Elli defa kovdum seni, Cihangir. Ben mi gitmeni istemiyorum? Bari doğru düzgün bir bahane uydur.”

Dudakları yana kıvrıldı. “Sen bana nasıl bakışının farkında bile değilsin,” dedi iç çekerek. “Bana böyle bakmaya devam ettikçe dudakların beni değil elli, elli bin defa kovsa da benim yolum hep senin ardından gider.”

Kalbim bir an durdu gibi oldu, sonra hızlı hızlı çarpmaya başladı. Hızla bakışlarımı toparladım, ona nasıl baktığımın farkında bile olmadığım bakışlarımı düzeltmeye çalıştım. Ta ki onun bu hareketlerimi küçük bir tebessümle izlediğini fark edene kadar.

Yüzüme yalandan bir öfke yerleştirip, "Kes saçmalamayı," diye çıktım.

Ellerini cebine soktu. "Ne zaman güzel bir şey söylesem aynı tepkiyi verdiğinin farkında mısın?" dedi kendinden emin bir tavırla ve mırıldanır-casına ekledi. "Bu da senin kaçış yolun olmalı."

"Bak neyden bahsediyorsun bilmiyorum ama burada kalmanı falan istediğim yok! Dudaklarım da kalbim de bakışlarım da aynı şeyi söylüyor; senin buradan gitmeni, seni daha fazla görmek istemediğimi. Sen sadece bunu anlamak istemiyorsun!"

"Gitmeyeceğimi çok iyi biliyorsun."

"Gideceksin, Cihangir! Bugün olmasa da bir gün elbet pes edip gideceksin!"

"Gitmeyeceğim."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama gitmek zorunda kalacaksın. Ne zamana kadar kalabileceksin ki? Birkaç günlüğüne burada olduğumu düşünüyorsan yanıliyorsun. Ben burada, babaannemin yanında kalacağım artık İstanbul'a yeniden dönmek için bir sebebim yok."

"Senin dönmek için sebebin olmayabilir ama benim kalmak için bir sebebim var."

Sürekli ima ettiği bu şey artık sinirimi bozmaya başladığında, "Burada kalabileceğin bir yer bile yok. Ne yapacaksın, sokakta mı yatacaksın?" diye çıktım.

"Bulurum elbet bir yolunu."

"Ya ben sana gitmeni söylüyorum, sen bana yol bulmaktan bahsediyorsun! Anlamıyor musun sen beni ya? Git diyorum sana, git!"

"Ben de sana gitmeyeceğim diyorum," deyip inat etti. O inat edince benim de aynı şeyi yapasım geliyordu.

"Gideceksin!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Hayır, gitmeyeceğim."

"Evet, gideceksin!" derken öfkeden delirmek üzereydim.

"Hayır."

"Evet."

“Hayır,” dediği an daha fazla dayanamadım.

“Evet dedim sana, evet!” diye bağırdım ve öfkeyle ona tekme atmak istedim ama bir anda ayağımın kaymasıyla bunu yapamadan kendimi çamurun içinde buldum.

Sinirle çığlık atıp yere vurdum, aynı zamanda yerden kalkmaya da çalıştım. O sırada Cihangir’in gülme sesi kulaklarıma geliyordu. “Kendine zarar vermeden duramıyorsun, farkında mısın?”

Ona öfkeli bir bakış atıp üzerime baktım. Her yerim çamur içinde kalmıştı. Yüzümü göremesem de oraya da sıçradığının farkındaydım.

“Kalk hadi, hasta olacaksın şimdi,” derken elini uzattı bana.

“Ne zaman yanımda olsan başıma bir bela açıyorsun, farkında mısın?”

“Ayağın kaydı diye düşmen de mi benim suçum, Cemre?”

“Senin suçun! Sen yanımda olduğun her an başıma gelen her şey senin suçun!” dedim. O sırada halime gülmemek için kendini tuttuğunu fark ettim. “Ya sen bir de gülüyor musun bana?” diye sormamla birlikte çamurlu olan ellerimi biraz daha çamurun içine batırıp sonra da onun yüzüne doğru savurmam bir oldu. Ardından da güldüm. “Kendi haline de gülebilirsin artık.”

Son anda başını diğer tarafa çevirdiğinden çamurun çoğu yüzüne değil, üstüne gelmişti. Bu yüzden üstüne sabır dilercesine baktıktan sonra, “Ne yaptın şimdi?” diye sordu.

“Sana gülebileceğin bir sebep daha verdim işte. Ne güzel oldu, değil mi?” diye sordum bir de.

“Güzel oldu, çok güzel oldu ama...” deyip sustu ve muzip bir şekilde güldü. *Bu gülümsemenin ardından iyi bir şey çıkmaz* diye içimden geçirirken bir anda yere eğildi ve biraz çamur alıp yüzüme attı. Çamurun yüzüme çarpma sesini resmen duymuştum. “Şimdi daha güzel oldu,” diye cümlesini tamamlayıp gülerken yüzümü temizlemeye çalıştım.

Gözlerimdeki çamuru temizlediğimde yaptığım ilk şey, hiç beklemediği bir anda yüzüne bir avuç dolusu çamur fırlatmak oldu. Hemen ardından bu haline kahkahalar içinde gülerken o gözlerine gelen çamuru temizlemeye çalışıyordu.

Gözlerini açmayı başardığı ilk an, “Gel sen buraya, gel,” deyip bir anda üzerime geldi. Kaçmak için bir hamle yapsam da yakalayıp beni çamurun içine yattırdı.

"Lan!" diye bağırdım. "Rezil olacağız. Babaannem ikimizi de öldürür. Kalk üzerimden!" dememe kalmadan yüzüme çamur yiyip susmam bir oldu.

Küçük bir çığlık attım, ona engel olmaya çalıştım. Buna rağmen durmayıp aynı şeyi yapmaya devam ettiğinde ben de rastgele çamur atmaya çalıştım ona.

Attığım çamur gözüne gelmiş olacak ki bir anda durdu. Bu sayede boş anını yakalamış oldum ve hemen onu üzerimden itip yerden kalktım. Saçlarımın içine kadar her yerim çamur olmuştu.

Cihangir yüzünü temizlemeye çalışırken normalde böyle bir şey beni deli gibi öfkeliendirecek olsa da bunu yapamayıp, hem kendi halime güldüm hem de bu kez ben onu itip yere düşürdüm. "Cemre dur!" diye bağırırsa da umursamadan karnının üzerine oturup bana yaptığı şeyin aynısını ona yapmaya başladım, hem de farkında olmadan kahkahalar içinde.

Ancak ben bunu onun kadar uzun yapamadım. Çünkü fiziksel gücünü kullanıp beni bir çırpıda üzerinden atmasıyla çamurun içine düştüm. Zaten her yerim çamur olduğu için değişen pek bir şey olmamıştı.

Doğrulup çamurun içinde oturur pozisyona geldiğimde o bunu çoktan yapmış, yüzünü temizlemeye çalışıyordu. Bir an kendi halimi unutup onun bu haline gülmeye başladım. Bunu duyduğu an başını bana çevirip, "Gülme," dedi ama bunu dediği için dayanamayıp daha çok güldüm. Buna ancak sadece birkaç saniye dayanıp benim kadar olmasa da o da gülmeye başladığında, "Biri seni bu şekilde görse yaşayacağın rezilliği düşünemiyorum," dedim.

Arkamda biri olacak ki bunu duymasıyla birlikte öksürdü. Öksürüğünden bile sesini tanıyıp korkuyla arkamı döndüğüm an, görmeyi beklediğim tek kişi babaannemdi. Yanında ve arkasında durup şakınca bize bakan onlarca köylü değil.

Onları gördüğümde utanç içinde başımı önüme çevirip alttan alttan Cihangir'e baktım, hâlâ kendini temizlemeye çalışıyordu. "Rezil olduk."

Söylediğim şeyi duyup başını kaldırdı, etrafa kısa bir göz attıktan sonra, "Siktir et," dedi ve ekledi. "Umurumda bile değil."

"Benim umurumda ama."

"Başlatan sen oldun, bunun için de beni suçlama bir zahmet."

"E-i çamura sen düşürdün."

İsyan edercesine, “Ayağın kaydı senin, bu da mı benim suçum?” diye sordu.

Ona cevap verecekken araya babaannemin sesi girdi. “Cemre eve!”

Onunla kavga etmeyi bırakıp telaşla ayağa kalktım. Benim aksime Cihangir sakince ayaklanırken babaannemin yanına gittim. “Babaanne, valla benim bir suçum...”

“Eve dedim sana!”

Öyle bir bağırdı ki değil cümleme devam edebilmek, tek kelime edemedim ve sessizce yanından geçip eve doğru yürüdüm. O sırada kendisi hâlâ Cihangir’e bakıyordu.

“Cihangir, hadi gel sen de bizde temizlen,” diyen Çağla’yı duyduğum an durdum ve Cihangir’e baktım. Göz göze geldik, ne yapacağını bekledim. Gözlerini benden çekip Çağla’ya baktı.

“Gerek yok, kendim hallederim,” dediğinde bahaneme odaklandım yeniden. Dün anlattıklarımın sonu Cihangir’i tanımaması mümkün değildi ve babaannemi onunla yalnız bırakmak istemedim.

“Babaanne,” deyip yanına gitmek istedim. O an bana dönüp öyle bir bakış attı ki olduğum yerde kaldım. “Sen hâlâ burada mısın?”

Kızacağını bilsem de söylediğini yapmayıp yanına gittim. “Beraber içeriye girelim, onunla konuşman doğru değil,” deyip koluna girmek istedim ama engel oldu bana.

“Cemre, sana eve dedim! Ben gelmeden de o üstünü başını temizle!”

Her ne kadar bunu yapmak istemesem de onu daha fazla kızdırmak istemedim. El mahkûm uzaklaştım yanından. Birkaç adım attıktan sonra yeniden durdum ve Cihangir’e baktım. Onun da gözleri benim üzerimdeydi, az önceki rahat halinden eser yoktu. Buraya kadar gelirken oğlunu öldürdüğü kadınla yüzleşmeyi hesap edememişti belli ki.

İkisini yalnız bırakmak, konuşmalarına izin vermek istemesem de elimden bir şey gelmediği için önüme dönüp çaresizce eve yürüdüm. Eve girince hemen banyoya gidip kendimi sıcak suyun altına attım. Saçlarımdan çamuru temizlemek hiç de kolay olmayacaktı ve şu anda deli gibi dışarıda ne olduğunu merak ediyordum.

Bu yüzden elimden geldiği kadar hızlı davrandım. Kendimi temizlemeye çalıştım ve ne kadar hızlı olursam olayım temizlenmek biraz zamanımı aldı. Neyse ki sonunda başardım ve temizledim saçlarımı. Ardından da vücudumu temizleyip havluyu vücuduma sardım.

Banyodan çıktığım an dışarıdaki bağırıışları duydum. Telaşla odaya gittiğimde sabah evden çıkmadan önce üzerimden çıkardığım babaannemin elbisesini giyip dışarıya koştum.

Evden çıkar çıkmaz gördüğüm manzara karşısında olduğum yerde kaldım. Koray buradaydı ancak pek de iyi bir halde görünmüyordu. Kaşı ve dudağının kenarı patlamıştı. Cihangir'in yüzünde çamur olduğu için onun ne halde olduğunu anlayamazken Koray, Cihangir'e doğru yürüdü. Cihangir bunu fark ettiğinde o da ona yaklaştı. Cihangir'e atmak istediği yumruktan kurtulduktan sonra ona öyle bir yumruk attı ki Koray sersemleyip yere düştü.

Çıplak ayaklarımla ve ıslak saçlarımla koşarak onları izleyen babaannemin yanına gittim. O ise beni fark etmeyip, "Ayrılın dedim size!" diye bağırdı ve onların yanına ilerledi.

Onun sesiyle ikisi de durup bize baktılar, o sırada babaannem bağırma-ya devam etti. "Kalkın ayağa hemen! Beni bütün köye rezil ettiniz!"

Etrafa bakındım. Resmen herkes bizi izliyordu. Bunu benim gibi Cihangir ve Koray da fark ettiler fakat ikisinin de umurunda olmadı. Ne de olsa burada kendilerini tanıyan hiç kimse yoktu ve belki de bu insanların hayatlarının sonuna kadar bir daha asla görmeyeceklerdi bile.

Cihangir, "Sen... Lan sen kimin peşinden geldin buraya kadar?" diye bağırdı Koray'a, sanki kendi aynısını yapmamış gibi.

Koray da, "Sana ne lan! Sana hesap mı vereceğim?" diye karşılık verdi aynı ses tonuyla.

"Vereceksin, Cemre için geldiysen vereceksin!" diye bağırıp yine üzerine yürüdü Koray'ın.

"Yeter, bağırıp durmayın! Geçin içeriye ikiniz de!"

Bunu söyleyen babaannemle şaşkınca kalakaldım. İkisini de eve mi alacaktı yani? Yok artık! Bu kadan da fazlaydı.

Bu düşünceyle babaannemin yanına gittim. "Babaanne ne diyorsun sen ya? Bunları eve almayacaksın, değil mi? Bırak ne yaparlarsa yapsınlar, ne işleri var bizde?"

"Sen karışma," dedi. Bana da çok sinirliydi. Babaanneme onları istemediğimi söyleyecekken Cihangir'in sesini duydum.

"Sen niye çıktın dışarıya?"

Gözlerim onu bulduğunda telaşla yanıma geldiğini fark ettim. "Hava buz gibi, şu haline bak! Gir hemen eve!" Bu durumda ve babaannemin

yanında bunu rahatça söylemesi şaşırmama neden olurken devam etti. “Şu saça bak, ıslak ıslak çıkmış dışarıya. Bir de hasta olacaksın başımıza!” deyip kolumdan tutup beni içeriye götürecekken babaannem araya girdi.

“Bırak kızımın kolunu,” dedi ve pek de nazik sayılmayacak bir şekilde Cihangir’i benden uzaklaştırdı. “Kendisi yürümeyi biliyor, çok küçükken öğrendi,” deyip onu susturunca keyfim yerine geldi. Cihangir karşılık veremeyince de resmen bundan zevk aldım. O sırada babaannemin gözleri beni buldu. “Oğlan haklı, bu halde dışarıya çıkılır mı? Daha iyileşmedin bile!”

Bu zevkim pek uzun sürmeyip lafları yedikten sonra susarken, Koray ve Cihangir’e baktı. “Size de geçin içeriye dedim, duymadınız mı beni?”

Koray, isteksiz isteksiz bize doğru gelirken Çağla’nın sesini duydum.

“Kendisiyle beraber belalıları da geldi köye, hiç utanmıyor.”

Gözlerim hemen onu buldu. Öfkeme sahip çıkmaya çalışırken bunu fark eden Cihangir, belime dokunup beni içeriye doğru yönlendirdi. “Eve Cemre, şimdi onunla uğraşmanın sırası değil,” deyip o tarafa gitmeme engel oldu.

Söylene söylene önüme döndüm ve Çağla’yı umursamadan eve girdim. Kapının önündeki kalabalık dağılırken bir araba durdu kapıda. Merakla o tarafa bakarken içinden Fırat indi ve Cihangir’in yanına geldi. İçinde kıyafet olduğunu tahmin etmenin pek de zor olmadığı çantayı Cihangir’e uzattı. “Getirdim abi.”

Cihangir çantayı aldı. “Tamam, siz çok ortada görünmeyin,” deyip babaannem eve girin dediği için yanıma geldi.

“Arabanda yedek kıyafet mi taşıyorsun?” diye sordum.

Sanki bir sır verecekmiş gibi kulağıma doğru eğildi. “Ne zaman, kime ne yapacağım belli olmuyor. Sonra da üstüm başım kan oluyor ben de...” Cümlesini tamamlamasına izin vermeden geri çekilerek konuştum.

“Bir de güzel bir şey yapıyormuş gibi anlatıyor,” deyip tiksindircesine ona baktıktan sonra salona yöneldim.

“Banyo nerede, elimi yüzümü yıkayacağım,” diye seslendi arkamdan. Tek kelime etmeden banyonun yerini gösterdim. O da hiçbir şey söylemeden banyoya gitti.

Cihangir’e bakmayı bırakıp salona geçtiğimde Koray’la babaannem de gelmişlerdi.

“Oturun şimdi!”

Neden bunu yaptığımızı anlamasam da gidip koltuğa oturdum. Koray da yanıma geçti.

"Diğeri nerede?" diye sordu babaannem.

"Banyoda elini yüzünü yıkıyor."

"İyi," deyip sessizleşti.

O sırada gözümün ucuyla Koray'a baktım. "Sen niye buradasın?"

"Senin burada olduğunu öğrendiğim için geldim."

"Sebebe?"

"En son geleceğim dedin gittin, bir daha da gelmedin. Hem o kadar şeyden sonra senin Cihangir'le ne işin var?" diye sordu. Bu adam Cihangir'den bile daha çok sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Sanki sen ondan çok farklısın, amcamı senin vurduğunu biliyorum!"

Kendini savunmasına fırsat kalmadan babaannem araya girdi. "Konuşmayın! Ne zaman üçünüzden biri ağzını açsa kavga çıkıyor. Siz insan gibi oturup konuşmayı bilmiyor musunuz?"

Başımı önüme eğdim, ikimiz de cevap veremezken beklemeye başladık. Çok geçmeden banyonun kapısının sesi duyuldu ve az sonra Cihangir salona geldi. Elini yüzünü yıkamış, üstünü değiştirmişti. Siyah bir pantolonla aynı renk bir kazak giymişti. Islak olduğundan saçını da yıkadığını anlarken havluyla saçını kurulayarak ayakta duruyordu.

Gözlerimi Cihangir'den çekemeyip her hareketini dikkade izlerken babaannemin öksürme sesiyle ona baktım. Cihangir'e baktığımı fark etmiş olacak ki kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Utanarak başımı önüme eğdim.

"Sen de geç, otur şuraya," diyen babaannemi Cihangir başıyla onayladı ve elindeki havluyu bir kenara atarak bize baktı, daha doğrusu Koray'a. Sessizce geçip Koray'ın yanına oturmasını beklerken bir anda beni kenara itip Koray'la tam aramıza oturdu. Bu hareketine gülmek istedim ama karşımda sinirli bir şekilde oturan babaannemden korkup bunu yapamadım.

"Şimdi anlatın, derdiniz ne sizin?"

Babaannemin bu sorusuyla Cihangir'le Koray'ın bakışları aynı anda beni buldu.

"Bana ne haklıyorsunuz ya? Ben miyim derdiniz?" diye sorup babaanneme baktım. "Bunların ikisi de birbirinden nefret ediyor, ben de ikisinden. Sırf oradan kurtulmak için kaçıp buraya kadar geldim ama yine kurtulmadım! Benim bir suçum yok yanı anlayacağın," diye savundum kendimi.

"Bu yanımdakinin," diye araya girdi Cihangir, Koray'a dönüp bakmadan onu göstererek ve devam etti. "Ne derdi var ben de bilmiyorum ama Cemre'nin peşinde kuyruğu gibi dolaşmaya devam ediyor. Ne zaman arkamı dönsem dibinde bitiyor kızın."

"Peki ya sen?" diye sordu babaannem.

"Ben ne?"

"Sen ne yapıyorsun burada? Sen ondan önce gelmiştin."

Cihangir'in vereceği bir cevabı olmadığından o kadar emindim ki keyifle onu izleyip ne uyduracak diye beklemeye başladım.

"Ben," dedi uzatarak. Düşünmek için kendine zaman kazandırmaya çalışıyor gibiydi. "Ben şey için," derken aklına aniden bir şey gelmiş gibi keyiflendi. "Ben bunun buraya geleceğini çok iyi bildiğim için ondan önce kalkıp geldim, bir şey yapamam diye."

Söylediği yalan karşısında hayretler içinde ona bakarken sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla konuştum. "Doğrusunu bilmesem ben bile inanacağım şu söylediğine."

Gözlerini bana çevirdi. "Doğrusunu senin de bildiğini hiç sanmıyorum."

"Sorularıma cevap vermiş olsaydın, biliyor olurdum belki!"

"Bağırıp çağıracağına anlamaya çalışsaydın, soruların cevabını kendin fark ederdin belki!"

"Neyini anlamaya çalışacağım be ben senin? Kılımı dahi kıpırdatmam senin için!"

Bu cevabımla bozulduğunu fark ederken yanından kalkarak babaanneme baktım. "Konuşman gereken en son insanları karşına almış, konuşmaya çalışıyorsun," deyip Cihangir'i gösterdim. "Bu babamı öldürdü," dedim. Onun öfkeli tepkisini umursamadan Koray'ı gösterdim. "Bu da beni kandırıp güvenimi kazanmaya çalıştı. Hâlâ benimle derdi ne, onu bile bilmiyorum."

"Cemre-"

"Babaanne," diye kestim sözünü. "Bunların şu anda senin evinde, senin karşında oturuyor olmaları bile çok saçma," deyip Cihangir ve Koray'a baktım. "Biraz gururunuz varsa defolup gidersiniz ikiniz de buradan! Bir daha da gelmezsiniz!"

İkisinin de sesi çıkmazken yeniden babaanneme baktım. "Sen usulün kadar konuşabilirsin bunlarla, belki de hesap sormak istiyordunuz," deyip

gözümün ucuyla Cihangir'e bir bakış attım. "Ama benim ikisiyle de konuşacak hiçbir şeyim yok."

Kimseden bir şey duymayı beklemeden odadan ayrılacakken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu babaannem.

"Hava alacağım, onlar gidince gelirim," deyip imayla ekledim. "Yatıya kalacak halleri yok ya."

Kimse başka bir şey sormazken babaannemin terliklerini giyip bahçeye çıktım. Derin bir nefes alıp temiz havayı içime çektim ve bahçeden ayrıldım. Evin önünden biraz uzaklaşmak için toprak yolda yürüdüm. Başımı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktım.

"Allah'ım, ne olur bitsin artık her şey. Ne olur bitsin, ben çok yorul-
dum," diye fısıldadığımda sesim geceye karıştı.

Başımı önüme eğdim yeniden. Birkaç derin nefes daha alıp iyi hissetmeye çalışıyordum ki birinin varlığını sezdim. Bunu hissettiğim an sağıma doğru baktım; karanlığın içinde zorlukla seçtiğim bir adam duruyordu. Usulca içimi saran korkuyla, "Sen kimsin?" diye sordum.

Durduğu ağacın altından ayrılıp bana doğru birkaç adım attı. "Ben şey..." dedi ve sustu.

"Ne?" diye sorgularken cevabını vermeden arkamda bir yere baktı. "Nereye bakıyorsun sen?" deyip arkamı döndüğüm an ikinci bir adamla karşılaştım. Beni görmesiyle üzerime atılması bir oldu, eli sertçe ağzıma kapandı.

Korkuyla ondan kurtulmak için çırpınırken tüm gücümle elini ısırdım. "Ciha-" diye bağırmaya çalışırken sesim yarıda kesildi. Bu kez de ilk adam elini ağzıma bastırdı ve son çığlığıma engel oldu.

Onlardan kurtulmak için umutsuzca çabalarırken aniden başıma inen keskin bir darbeye dünyam karardı. Hatırladığım son şey, adamlardan birinin beni kucığına alması oldu.

Başımdaki ağrıyla gözlerimi araladığımda buz gibi bir yerde yatığımı hissettim. Elimi başıma götürdüğümde şişmiş olduğunu fark ettim. Sanırım başıma vurdukları için şişmişti ama kim, neden böyle bir şey yapmıştı ki?

"Ayıldın sonunda." Duyduğum sesle başımı yerden kaldırdım ve karşımda dikilen adama baktım. Yanındaki sandalyeyi altına çekip oturduğunda

korkuyla doğruldum. Ayağa kalkacakken omzuma dokundu ve itti, yere düştüm yeniden. "Otur."

Sakin kalmak için derin bir nefes alıp, "Sen kimsin?" diye sordum. Otuzlu yaşlarda bir adamdı. Kirli sakalları ve kısa saçları vardı. Yüzünün sağ kısmında ise derin bir yara izi bulunuyordu.

"Benim kim olduğum önemli değil senin için, işimi gör yeter."

Sinirle güldüm. "Ya sen açıkça söylesene kimin yüzünden buradayım ben? Cihangir mi?"

Yüzünde anlamsız bir ifade oluştu. "Cihangir mi, yine mi o? Az önce de telefonda atıp tutuyordu seni öldürürüm falan diye. Kim bu adam?"

Bu soru beni şaşırttı. "Sen tanımıyor musun onu?"

"Nereden tanıyayım ben onu?"

"Tanımıyorsun nasıl telefonda konuştun?"

"O beni aradı."

"Demek ki tanıyormuş işte seni."

"Hayır, tanımıyor. Ben de onu tanımiyorum. Seni kaçıranın ben olduğumu anlayınca numaramı bulup aramış."

"Aklına ilk sen geldiğine göre seni tanıyormuş."

Dişlerini sıktı. "Lan ben sana aklına ilk ben mi gelmişim dedim? Ben olduğumu anlayınca numaramı bulup aramış dedim!"

"Ee madem tanıımıyorsun Cihangir'i niye kaçırdın o zaman beni?"

"Lan sen ne saçma sapan sorular soruyorsun böyle? Dünyadaki bütün insanların kaçırılma nedenleri sadece o adamı tanımak olabilirmiş gibi."

"Dünyadaki bütün insanları bilmem ama benim başıma gelen kötülüklerin hepsinin sebebi o!"

"Bana ne lan? Bana ne senin başına gelenlerden? İki dakikada beynimi siktin!" deyip ayağa kalktı. "O manyak kim bilmiyorum ama Allah yardımcısı olsun! Nasıl bir kadınsın lan sen?"

Bana kızıp ayağa kalkarak arkasını dönmesiyle birlikte, benim de ayağa kalkıp az önce oturduğu sandalyeyi almam ve bir an bile tereddüt etmeden kafasına geçirmem bir oldu. Vurmamın etkisiyle acı içinde bağırıp yere düştü. Kendini toparlamasına fırsat vermeden yüzünün ortasına tekmemi geçirdim. Burnundan patlayan kanla birlikte acı içinde bağırırken belinde ki silahı çekip aldım.

"Salak! Bir de durmuş açıklama yapıyor bana!" diye bir de alay ettikten sonra vaktimin çok az olduğunu bildiğimden hiç oyalanmadan koşar adımlarla kapıya gittim. Çok büyük bir ihtimalle kapıda adamlar olacaktı. Bu yüzden kapı açılınca arkasında kalacağım bir noktada durup deponun diğer tarafına doğru ateş ettim ve sessizce beklemeye başladım. Çok geçmeden adamlar koşarak birer birer içeriye girdiler.

Hepsi yerde yatan adamın yanına doğru koştu. Silah sesinden sonra onu vurduğumu düşünüyor olmalıydılar. Onlar yerde yatan adama giderlerken ben de kapının arkasından çıkıp kendimi dışarıya attım. Bir an duraksayıp etrafa bakındım. Dışarıda kimsenin kalmamış olması şansın benden yana olduğunu gösterirken nereye gittiğimi bile bilmeden koşmaya başladım, hem de çıplak ayaklarımla...

En azından bir caddeye çıkmam lazım diye düşünürken çok geçmeden koştuğum taraftan iki siyah araba çıktı, yolun ortasında durup arabalardan indiler. Hızla geriye doğru dönüp bu kez de o tarafa koşmaya başladım ama değişen bir şey olmadı, oradan da az önce depoya giren adamlar çıktı. Korkuyla etrafıma baktım, kaçabileceğim başka hiçbir yer yoktu.

Dişlerimi sıkıp ağzımın içinden sıkı bir küfür ederken en büyük kızgınlığım kendimeydi. Bu kadar çabuk yakalanmayı nasıl başardığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"At o silahı yere!" diye bağırdı adamlardan biri, zorluk çıkarmadan istediğini yapıp silahı attım. Bu kadar adamı tek bir silahla atlatamayacağımı biliyordum. Bu yüzden kendimi tehlikeye atmama hiç gerek yoktu.

Ben daha bunu düşünürken adamlardan biri yanıma gelip kolumdan tuttu ve çekiştirmeye başladı. Ayaklarıma batan taşlar canımı acıtsa da sesimi çıkarmadım.

Beni az önce kaçıttığım ve çok fazla uzaklaşamadığım depoya geri götürdüler. Depoya girince kolumu bıraktı. Biraz önce kafasına sandalyeyle, yüzüne de ayağımla vurduğum adam karşımda duruyordu. Üstündeki siyah takım toz ve kan içinde kalmıştı.

Korkusuzca gözlerinin içine bakarken öfkeyle yanıma geldi. "Sen kendini çok mu zeki zannediyorsun? Saçma sapan sorularla akıl karıştırıp kaçabileceğini mi zannettin?"

"Kaçtım zaten," dedim korkmadan. "Yakalanmış olmam bunu değiştirmez."

Öfkeden çenesindeki kas seğirirken hâlâ az da olsa kanamaya devam eden burnunu elinin tersiyle sildi. Elindeki kanı temizlemeden elini bir anda havaya kaldırıp yüzüme sert bir tokat indirdi.

Tokatın etkisiyle sağa doğru savrulup dizlerimin üstüne düştüğümde yanağım acıyla yanıyordu. Bu acıyla kirpiklerim ıslanırken dişlerimi sıktım. O esnada dudağımın kenarında bir sıcaklık hissettim. Dokunduğumda parmağım kan oldu, dudağım patlamıştı. Bu beni canımın acısından daha da çok öfkelenendirirken kolumdan tutup ayağa kaldırdı.

“Bırak!” diye bağırdım ama umursamadan deponun içine doğru götürdü. Bir duvar kenarına götürünce itip yine yere düşürdü ve tekrar adamların yanına gitti. “Aradılar mı?”

“Hayır abi, geri dönmediler.”

“Biraz daha bekleyelim, kızı almak için büyük bir ihtimalle dediğimizi yapacak o Koray.”

Ondan duyduğum bu isimle öfkeyle dizime vurdum. O manyaktan çektiğim yetmiyormuş gibi bir de düşmanından çekiyordum.

“Diğer adam ne olacak, telefonda seni tehdit eden adam?”

“Şu Cihangir mi?”

Cihangir’in ismini duyunca gülümsedim. En azından kaçırıldığımı biliyordu. Yine kendi kendime kaçtığımı düşünseydi, söylediğim o kadar şeyden sonra peşime düşmeme ihtimali bile vardı ama şimdi biliyordum. Beni asla burada bırakmazdı o.

“Evet,” dedi adam az önceki soruya karşılık.

“Merak etme, onunla bir işimiz yok bizim. Şu Koray’dan haber gelsin, gerisi kolay. Neyse, hadi siz çıkın kapıya. Bir haber gelirse hemen bana söyleyin.”

“Emredersin abi,” dedi adam ve dışarıya çıktı.

Onunla yine yalnız kalınca korktuğumu hissettim. O sırada bana döndü ve pis pis sırtarak yanıma geldi. Diz çöküp alayla gözlerimin içine baktı. “Gerek var mıydı böyle bir şeye? Bak canı yanan sen oldun.”

Sessiz kaldım, konuşmak istemiyordum.

“Kim bu Cihangir?” diye sordu benden cevap alamayınca.

“Geldiği zaman tanışırın.”

“Geleceğinden eminsin yani?”

Alayla sorduğu bu soruya cevap vermek istemedim. “Koray’la derdin ne?”

"O ikimizin arasında," dedi açık bir cevap vermek yerine.

"Ben neden buradayım o zaman? Hem de onunla ilgim bile yokken."

"İlgin yokken mi? Kız kardeşi olman yeterince bir ilgi kurmuyor mu aranızda?"

"Kız kardeşi mi?" diye sordum şaşkınlık içinde. "Ne saçmalıyorsun sen ya?"

Kaşlarını çatı. "Kız kardeşi sen değil misin?"

Dişlerimi sıkarak, "Kız kardeşi olduğundan bile haberim yok!" dedim.

Gözlerini kapatırken, "Sizin yapacağınız işi sikeyim!" diye mırıldandı.

Sinirle güldüm. "Bir yanlışlıkla kaçırılmadığım kalmıştı, o da oldu!"

"Bana bak, eğer yalan söylüyorsan..."

"Ne yalan söyleyeceğim be sana! Adamın soyadı ne, onu bile bilmiyorum! Sen bana kardeş diyorsun!"

Bu kez de elini yüzüne bastırdı. "Ben sizin yapacağınız işi hakikaten sikeyim!"

Az sonra elini yüzünden çekip, "Sevgilisi falan mısın?" diye sordu umutla.

"Sana adamın soyadını bile bilmiyorum diyorum. Ne sevgilisi? Benim onunla hiçbir ilgim yok!"

Gözlerini benden çekip düşündü. Şansımı denemek istemeyip, "Zaten yanlış kişiyi kaçırmışsınız, bırakın da beni gideyim," dedim.

"Kes sesini!" diye çıkışıp yanımdan kalktı ve depodan çıkıp gitti.

Bir umut *belki sahiden de onunla bir bağımız olmadığınızı öğrenince bırakır beni* diye düşünürken bir yandan da *ya benimle bir işi olmadığınızı anladığı için öldürürse* diye korkmadan edemiyordum. Acaba gerçeği hiç söylemese miydim? Belki o zaman Cihangir gelene kadar bir şansım olurdu.

"Ya şimdi gelip bir şey yapmaya çalışırsa bu manyak? Salak Cemre! İki dakika dilini tutamıyorsun be kızım!" diye kendi kendime söylendim.

Korkuyla ne yapacağımı bilemezken deponun kapısı bir anda yeniden açıldı ve adam içeriye girdi. Gözlerindeki öfke beni daha da korkuturken hızlı adımlarla bana doğru geldi. Bir şey yapacağını anladığım an telaşla ayağa kalktım. Kaçabileceğim bir yer varmış gibi bunu yapmayı düşünürken yanıma ulaştı. Uzaklaşmama izin vermeyip kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çekti ve eliyle boğazımı kavrayarak nefesimi kesti. "Sen beni salak mı zannediyorsun lan?" derken sırtımı arkamdaki duvara vurup boğazımı biraz daha sıkı.

Ellerim, boğazımdaki ellerini kavrarken nefes alabilmek için bir balık gibi çırpınıyor, bunu yapamadıkça başımın dönüp gözlerimin karardığını hissedebiliyordum.

“Kardeşi değilim diyeceksin, ben de hemen inanıp seni bırakacağım, öyle mi?”

Söyledikleri umurumda bile olmazken ellerini boğazımdan uzaklaştırmak için çabalamaya devam ettim. Her geçen saniye gücüm giderek tükeniyordu. Ona karşı koyamayacağım kadar zayıf düşerken sırtım bir kez daha duvara çarptı.

Gözlerimin önü giderek kararırken ve o bana öfkeyle bir şeyler söylemeye devam ederken bunun böyle olmayacağını anlayıp, son bir umutla ve bütün gücümü toplayarak ayağına sert bir tekme attım. Canının acısıyla boğazımdaki eli gevşediği an, onu itip kendimden uzaklaştırdım.

Nefessizlikten dolayı güçsüz düşen bacaklarım beni taşımazken kendimi yerde buldum ve ancak o an derin bir nefes alabildim. Bu nefes beni birkaç defa öksürtürken sanki bir daha soluk alamayacakmışım gibi hızlı hızlı nefesler almaya başladım.

O esnada duyduğum metalik bir sesle başımı kaldırıp ona baktığımda silahını bana doğrulttuğunu gördüm. “Eğer...” dedim zorlukla ve öksürdüm. Kendimi biraz olsun toparlayıp devam ettim. “Bana bir şey yaparsan, Koray’dan her ne istiyorsan onu elde edemeyeceksin.”

Dudakları yana kıvrıldı. “Öldüğünü bilemeyeceği için hiç sorun yok,” dedi ve elini tetiğe götürdü. Vuracağını anladığım an gözlerimi kapatıp çığlık attım. Eşzamanlı olarak bir silah sesi duyuldu ama ben hiçbir şey hissetmedim. Bu da neydi şimdi?

Telaşla gözlerimi açarak adama baktım. Silahını indirmiş, kapıya doğru yürüyordu. Sanırım dışarıdan gelen o tek atışın ne anlama geldiğini o da çözememişti. O kapıya doğru ilerlerken, ben de aceleyle ilerideki yamuk masaya doğru sürünüp arkasına çöktüm.

Birkaç saniye sonra kıyamet koptu. Dışarıdaki sesler önce iki, üç el atışla başladı. Sonra bir anda ortalık cehenneme döndü. Peş peşe gelen silah sesleri kulaklarımı acıtırken yüksek sesli bir küfrün ardından cam kırılma sesi duydum.

Dizlerimi göğsüme çektim. Ellerim başımı örümeye yetmiyordu ama avuç içlerimi kulaklarıma basıp gürültüyü kesmeye çalıştım. O sırada deponun demir kapısı tekmeleniyor, o gürültü silah seslerine karışıyordu.

Birinin acı dolu, boğuk inlemesini duyunca gözyaşlarım bir sel misali yanaklarımdan aktı. Birilerinin burada olduğumu fark etmesini istemeyip hıçkırıklarımı engellemek için elimi ağzıma bastırdım.

Çok geçmeden kapının büyük bir gürültüyle açıldığını ve duvara çarp-
tığını duydum. Korkuyla sıçrayıp nefesimi tuttum. Gözlerimi de sımsıkı
kapatıp başımı dizlerime koydum.

Korkudan nefes dahi alamazken birinin koluma dokunduğunu hisse-
dince, yine o manyak geldi sanıp can havliyle ittim ve geriye doğru sende-
ledim.

Ta ki görmeyi asla beklemediğim o bitkin, telaşlı yüzü görene kadar.

"Korkma, benim," dediğinde gözyaşlarım bir anda boşaldı ve yere, diz-
lerinin üstüne çöken Cihangir'in boynuna sıkıca sarıldım. Sadece bir süre
önce beni kaçıran adama, şimdi beni başka bir kâbustan kurtardığı için
sarılıyordum.

Ona sarılırken deponun içine doğru baktım. Her zaman onun bahçe-
sinde gördüğüm adamlarla, tanımadığım bir sürü yeni yüz içerideydi. Az
önceki o pislik adamları yere oturtmuş, başlarında bekliyorlardı. Onları bir
daha görmemek için gözlerimi kapattım. Başımı Cihangir'in omzuna gö-
müp daha da sıkı sarıldım.

"Tamam, geçti. Ağlama artık," dedi o da bana sarılırken. Tek eli belim-
deydi, diğeri ise saçlarını okşuyordu. Ondan ayrılmaya hiç niyetim yoktu
ama benden ayrılan o oldu, yine de uzaklaşmadı.

"Cemre..." Sustu, kaşları çanılmıştı. Ardından çenemi tutarak başparma-
ğını dudığımdaki yaranın üzerine götürdü. Bir şey söylemesini beklerken
bu sefer eli yavaşça boynuma doğru kaydı. Az önce o pislik beni boğmaya
çalıştığı için boynumun nasıl görüldüğünü az çok tahmin edebiliyordum.

"Cihangir..." dememle araya girip sorması bir oldu.

"Kim yaptı bunu?"

"Boş ver, önemli değil. Gidelim buradan."

"Cemre," dedi sakince. "Sana kim yaptı diye sordum."

Gözyaşlarıma engel olamazken ona cevap vermek istedim ama buna
fırsat vermeyip kendisi devam etti. Gözleri içerideki adamlara kilitlenmiş-
ti. "Ya da söyleme. Sonuçta diğerleri de susarak buna izin verdiler, değil
mi?" dedi. Sesi artık sakinleşmişti ama bu sakinlik, az önceki öfkeden daha
ürkütücüydü. "Önce seni buradan çıkartalım," dediğinde ben de bunu

istediğimden hemen ayağa kalkmaya yeltendim ancak buna izin vermeyip belimden ve bacaklarımdan kavrayarak kucağına aldı beni.

Kaçmaya çalışırken ayağıma batan taşlardan dolayı canım çok acıdı-ğından buna hiç itiraz etmedim. Kimseyi görmek istemediğimden başımı, yüzümü saklayabileceğim bir şekilde omzuna koyup gözlerimi sıkı sıkı ka-pattım. Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan süzölmeye devam ediyordu. Ancak bu kez korktuğum için değil, yorgun ve tükenmiş hissettiğim için ağlıyordum. Sanki yaşadığım her şey bir dağ olup üstüme yıkılmıştı ve ben bu sefer altından kalkamıyordum.

Biraz ilerledikten sonra yüzüme çarpan soğuk havayla depodan çıktığı-mızı anladım. Az sonra arabanın kapısının açılma sesini duydum ve gözle-rimi araladım. Cihangir beni arka koltuğa oturtturduktan sonra, "Hemen geleceğim," deyip geri çekilecekken bileğinden tuttum. "Gitme."

"Cemre..."

"Lütfen," diye kestim sözünü. "Gitme."

Çünkü oraya ne için geri döndüğünü biliyordum, ne yapacağını da... Yapsın istemiyordum. O adamlara acıdığım için değil, ona sarılmak istedi-ğim içindi. Ona sarılmak, ellerini tutabilmek istiyordum. Eğer şimdi içeriye giderse yaptığını bildiğim o şey yüzünden bunların hiçbirini yapamazdım, yapmazdım.

Bileğini sıkı sıkı tutmaya, gözlerinin içine bakmaya devam ettim yalva-nıcasına.

"Tamam," dedi pes ederek. "İçeriye gitmeyeceğim, sadece bir dakika izin ver."

Gitmeyeceğine güvenirken gevşettim elimi. Buna rağmen çekmedi eli-ni, bekledi. Ta ki ben kendi isteğimle tamamen bileğini bırakana kadar. Ne zaman ki eli boşa düştü ancak o zaman geri çekildi ve uzaklaştı. Sözünü tutarak içeriye gitmedi. Sadece ilerideki bir adamın yanına gidip bir şey-ler söyledi. Adam onu dikkatle dinleyip her söylediğini başıyla onaylarken Cihangir sözlerini bitirmiş olacak ki arabaya doğru geldi. Adam da içeriye doğru gitti.

Cihangir arabaya ulaşip yanıma bindiğinde Fırat da şoför koltuğundaki yerini almıştı. "Nereye gidiyoruz abi?"

"Otele," dedi Cihangir ve bana baktı. Sanki bir şeyler söylememi bekli-yordu. Belki de itiraz edeceğimi, babaannemin yanına gitmek isteyeceğimi düşünmüştü ama tek kelime etmedim.

Fırat arabayı çalıştırırken başımı hafifçe önüme eğdim. Az önce ona sarılmayı isterken -hatta hâlâ isterken- cesaret edip yapamadım bunu. Değil sarılmak, yüzüne bile bakamadım. Bakarsam daha çok ağlayacağımdan korktum.

O esnada gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Sanki bir an bile olsun gözlerini ayırmadan bana bakıyor, bir şeyler söylememi ya da yapmamı bekliyordu.

"Bakma bana öyle," dedim gözlerimi ona çevirmeye cesaret edemedim. "Halime acıyormuş gibi."

"Acımak mı?" diye sordu anında. "Sana acıdığımı mı düşünüyorsun?"

"Senin yerinde olsaydım, benim gibi birine hissedebileceğim tek duygu bu olurdu."

"Oysa benim hissettiğim tek şey, gözlerine her baktığımda tam olarak ait olmam gereken yerde olduğum."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Bana ait hiçbir yer kalmamışken senin ait olduğun yer nasıl ben olabilirim ki?"

Bir şey söylemedi ama sanki verecek bir cevabı var gibiydi. Dudaklarının arasında duran, söylemek istediği ama söyleyemediği o cümleyi hissettim. Gözlerime daha fazla bakamayıp bakışlarını önüne çevirdiğinde, içimden gelen şeyi yaptım ve başımı omzuna koyup gözlerimi kapattım.

Şu an ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini bilmiyordum. Sadece kendi hislerimin farkındaydım. Ne istediğimi biliyordum. Kendime bile itiraf edemesem de onu, beni kaçırıp babamı öldüren bir katil olarak değil de sadece Cihangir olarak görmek istiyordum. Ne zaman yalnız kalsam, ne zaman ağlasam, ne zaman başıma bir şey gelse yanımda olan Cihangir olarak.

Gözlerimi kapatmış ve bulunduğum yerde çok huzurlu olmam, ayrıca sıcaık hissetmem uykumun gelmesine neden olurken uyumamak için çabaladım.

Aradan dakikalar geçti ama biz hâlâ yoldaydık. Arabanın içinde uzun süredir sessizlik hâkimdi ve ben hâlâ kendimi huzurlu hissediyordum. Ayaklarım acıyordu, uykum vardı, canım yanıyordu ama huzurluydum. Keşke bu yolculuk hiç bitmeseydi, bu arabadan hiç inmeseydik. Çünkü o zaman yine bir şeyler olacağını ve yine canımın yanacağını biliyordum.

"Geldik, Cemre," dedi Cihangir ve bu, düşüncelerimin mümkün olmadığını anlamama neden oldu. Gözlerimi aralayıp etrafa baktığımda otelin önünde durduğumuzu gördüm. "Hadi inelim," diyen Cihangir'i başımla

onayladım ve başımı omzundan kaldırıp arabanın kapısını açtım. Dışarıya doğru adım attığım an ayaklarım buz gibi yerle temas etti. Üzerimdeki ince elbiseden dolayı da çok üşüdüm. Yine de umursamayarak önünde durduğum otele baktım. Tam o anda Cihangir yanıma geldi.

Önce otele, sonra da üstüme baktım. Her yerim çamur içindeydi, ayrıca babaannemin elbisesi ve çıplak ayaklarımla gerçekten çok komik görünüyordum. Bu şekilde otele girmekten utandım. Çünkü içeriye girince herkesin tuhaf tuhaf bakacağına emindim. İçeriye girmek için kendi kendimi cesaretlendirmeye çalışırken Cihangir beni kucağına aldı ve kendimi bir anda havada buldum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum şaşkınca.

“Seni bu şekilde kimse görmez.”

Bu işime gelmesine rağmen tek kaşımı kaldırdım. “Farkında mısın bilmiyorum ama bu şekilde daha çok dikkat çekiyorum.”

Dudakları yana kıvrıldı. “Kimse yüzünü görmediği sürece bir sakınca yok bence,” deyip göz kırptı. Ne demek istediğini anlayınca benim de dudaklarım yana kıvrıldı. Otelden içeriye girerken yüzümü göğsüne gömüp sakladım. Beni görmeleri umurumda değildi ama ben onların gözlerindeki acıma duygusunu görmeyi istemiyordum.

“Sana bir şey söylemiştim, hatırlıyor musun?” diye sorduğunu duyduğumda başımı kaldırmadan, gözlerimi açmadan konuştum. “Ne söylemiştin?”

“Başına bir şey gelirse akıllanacaksın demiştim.”

“Yani?” diye sorup merakla cevap vermesini bekledim.

“Başına bir şey geldi ve artık bağırp çağırmıyorsun, yine haklı çıktım.”

“Şu an bunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

“Haklı çıktığım konular üzerinde konuşmayı severim.”

“Belli oluyor, hiç susmuyorsun.”

“Çünkü hep haklıyım,” dediğinde başımı kaldırıp yüzüne bakmak istedim ama etraftaki insanların varlığı bana engel oluyordu.

“Hayatımda senin kadar kibirli bir insan görmedim.”

“Şu an otelin en kalabalık yerindeyiz, indiririm yere görürsün kibri.”

Güldüm. “İndirmezsin.”

Bir anda bırakıyormuş gibi yapınca sıkıca boynuna tutundum. “Tamam tamam, indirirsin ama indirme.”

Güldüğünü duydum. Bir süre sonra asansöre bindiğimizi fark ettim ama beni yine de bırakmadı. Ben de başımı kaldırmadım hiç. Çok geçmeden asansörden indik ve daha önce kaldığım odaya götürdü beni. Odaya girip de kapıyı kapattığında tüm kalabalıktan sıyrılmış, yalnız kalmıştık.

"Evet," dedi uzata uzata. "Geldik," derken beni usulca kucağından indirerek odanın ortasına bıraktı.

"Teşekkür ederim."

"Bu sondu, seni bir daha kucağıma almayacağım," dedi bir anda. Neden şimdi aniden böyle bir şey söylediğini sorgularken devam etti. "Senin yüzünden sakat kalacağım kızım, kaç kilosun sen?"

Bu soru beni sinirlendirdi. "Sen," dedim üzerine doğru yürürken. "Sen bana kilolu mu demek istiyorsun?"

Telaşla başını olumsuz anlamda salladı. "Yok, sadece ağırsın diyorum," diye savundu bir de kendini utanmadan.

"İkisi de aynı şey yalnız! Hem ben sadece elli kiloyum, boyuma göre gayet uygun."

Gülmemek için dudaklarını birbirlerine bastırdı.

"O yüz ifadesi ne?" diye sordum üzerine doğru bir adım daha atarken. "Gülecek misin sen bana?"

Bu soruya cevap vermesine dahi gerek kalmadan gülmeye başladı. "Kızım bari sallıyorsun düzgün salla. Utanmasan kırk kiloyum diyeceksin."

"Dalga geçme benimle, ciddiylim!"

"Cemre senin elli kilo olma ihtimalin, benim fakir olma ihtimalimden daha az."

Verdiği bu örnek yüzünden bir an gülecek gibi oldum ama yine de kendimi çabuk toparladım ve elimden geldiği kadar ciddi durdum karşısında. "Defol git Cihangir buradan!"

"Bak yine kovdun beni, her konuşmamızın sonu senin beni kovmanla bitiyor."

"Sen de bana şişman demeseydin o zaman, git hadi!"

"Ben sana şişman demedim ki."

"Demedin mi? Az önce senin zayıf olma ihtimalin benim fakir olma ihtimalimden daha az dedin sen bana ya!"

"Ben onu ne kadar zengin olduğumu sana bir daha hatırlatmak için söyledim. Yoksa kilolu değilsin, olsan bile ben böyle bir şey söyleyecek bir adam mıyım?"

Şaşkınca kalakaldım. “Lan hem söylüyorsun hem de söyleyecek bir adam mıyım diye soruyorsun! Ayrıca resmen tek övündüğün şey paran. Bir gün iflas falan edersen ne yapacaksın çok merak ediyorum.”

“Hiç merak etme, öyle bir şeyin olma ihtimali bu dünya üzerinde mümkün dahi değil,” deyip yaklaştı ve bileğimden tuttu. Daha ne olduğunu bile anlamama fırsat vermeden beni banyoya götürdü. Merakla ne yapacak diye beklerken beni duşakabinin içindeki oturmak için yapılmış çıkıntının üstüne oturttu. Şaşkınlıkla onu izlediğim sırada, duş başlığını alıp suyu ılık bir şekilde açarak çamurlu ve yaralanmış olan ayaklarımı yıkamaya başladı.

Bunu yapmasını beklemediğimden şaşırıırken telaşla ayaklarımı çektim. “Ben yaparım, gerek yok,” deyip kalkmak istedim.

Başını kaldırdığında kaşlarının çatık olduğunu fark ettim. “Otur Cemre, şimdi ayağın kayıp düşeceksin. Sonra onu da benden bileceksin,” deyip bunu benim yapmamı beklemeden kendisi oturttu beni.

“Gerçekten gerek yok. Bırak ben yaparım, sen içeriye geç,” dedim. Sözlerimi umursamadan çamurlu ayaklarımı yıkamaya devam etti. O kadar yavaş dokunuşları vardı ki küçük cam parçaları ayağımı kesmiş olduğu halde dokunuşu canımı hiç acıtmıyordu.

Bu yüzden onu gülümseyerek izlerken, “Evet, ayakların da temizlendiğine göre şimdi içeriye geçebiliriz,” deyip ayaklandığında ben de kalktım. “Yerler ıslak, dikkatli ol.”

Duvara tutunarak banyodan çıktım. Odaya geçince Cihangir dolaba gitti ve içinden bir şeyler alarak yatağın üzerine bıraktı.

“Şimdilik bunları giy, sabah başka bir şeyler ayarlarız.”

Gözümün ucuyla yatağın üzerine bıraktığı kıyafetlere baktığımda onun kıyafetleri olduğunu gördüm.

“Her ne kadar bunlar sana çok yakışmış olsalar da kirlenmişler biraz,” deyip üzerimdeki elbiseyi gösterdi. Hâlâ babaannemin uzun, çiçekli elbisesini giyiyordum.

“Ya bir şeyle de dalga geçmesen olmuyor mu?”

“Bu sefer dalga geçmedim, gerçekten çok yakışmış,” derken bile gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

İleride olan aynadaki yansımama gözüm takılınca aslında pek de haksız olmadığını fark ettim. Sahiden de komik görünüyordum. Bu düşüncemi belli edip ona cesaret vermeye hiç niyetim yokken yeniden ona baktım. Ancak yüzündeki ifadeyi gördüğüm an dayanamayıp, “Kaçırılma konubunum.”

dedim. Kendimle dalga geçtiğimde Cihangir de kendini tutmayı bırakıp güldü. Ona eşlik ederken yatağın üzerine bıraktığı kıyafetleri aldım. Üzerimi değiştireceğimi anlayıp çıkması gerekirken olduğu yerde durmaya devam edince, "Ne bekliyorsun, dışarıya çıksana," dedim.

"Niye?" diye sordu bir de.

"Herhalde sen odadayken üzerimi değiştirmemi beklemiyorsun."

Elini ensesine attı. "Doğru," deyip kapıya yürüdü. "Beklentim bununla sınırlı değil ne de olsa."

Son söylediği şey bu olup odadan çıkarken, "Ne dedi be o?" diye sordum kendi kendime ve bir yandan da üzerimdeki elbiseyi çıkardım. Dizlerimin üstüne birkaç defa düştüğüm için dizlerim de yaralanmıştı. Artık vücudumda yaralar görmeye alıştığımı düşünürken Cihangir'in benim için çıkardığı kazağı giydim. Eşofmanı da giymek istedim ama giyersem dizlerimdeki yaralar acıyacaktı. Bu yüzden eşofmanı odadaki koltuğun üzerine bırakıp dolaba gittim ve bir şort alıp onu giydim. Daha sonra yatağa uzanıp açıkta kalan bacaklarımın üzerine pikeyi çekerek kapıya baktım.

"Gelebilirsin," diye seslendim. Muhtemelen hemen odanın önünde bekleyen Cihangir hemen içeriye girip yanıma geldi. Yatağın kenarına otururken elini ceketinin iç cebine atıp telefonunu çıkardı ve bana uzattı.

"Bu ne?"

"Telefon Cemre, icat edilmesinin üzerinden bir yüz elli yıl falan geçti."

Gözlerimi devirdim. "Telefon olduğunu biliyorum zaten, bana niye veriyorsun onu sordum."

"Babaanneni ara, çok korkmuştur bu saate kadar. Bizden haber bekliyor," dedi. Ancak o an babaannem aklıma geldi ve telaşlandım.

"Ben onu tamamen unuttum ya."

"Hadi ara, çok merak etmiştir kadın seni."

Uzatmış telefonu aldım ve babaannemin numarasını yazınca kayıtlı olduğunu fark edip şaşırdım. Babaannemi, *Neriman ıyze* diye kaydetmişti. "Babaannemin numarasının sende ne işi var, neden kayıtlı?"

"Köyden seni aramak için çıktığımda aldım, ona da haber verebilmek için."

Bir an şüphe etmiş olsam da hiç düşünmeden mantıklı bir cevap almış olduğumdan, hiç uzatmayıp kayıtlı olan numaraya dokundum ve aradım.

Telefonu kulağıma götürüp babaannemin telefonu açmasını beklerken, Cihangir yatağın kenarından kalktı ve odadan çıktı. Nereye gittiğini merak

ettim ama aniden odadan çıktığı için soramadım. Ben daha onun arkasından bakarken telefon açıldı.

“Alo?”

Sesini duyduğum an gözlerim doldu. “Babaanne,” dedim titreyen sesimle.

“Cemre, kızım,” derken onun da sesi titremişti. “İyi misin kızım, ne oldu sana? Çok merak ettim seni,” dediğinde ağlayacak gibiydi.

“Sen merak etme, ben çok iyiyim,” derken sesimi elimden geldiği kadar düzgün çıkardım. Bir şey olduğunu düşünüp üzülün istemedim.

“Kim yaptı bunu?”

“Bilmiyorum ama bir önemi yok. Bir daha böyle bir şey olmayacak, korkma sen,” derken kendimden fazlasıyla emindim çünkü her ne kadar Cihangir’e engel olsam da haberim dahi olmadan o adamların başlarına ne geleceğini çok iyi biliyordum.

“Cihangir mi kurtardı seni?”

“Hıhı.”

“Yanında mı şimdi?”

“Hayır.”

“Cemre,” dedi kısık bir ses tonuyla. “Bana güveniyor musun kızım?”

“Bu nasıl soru babaanne? Tabii ki güveniyorum sana. Niye sordun ki şimdi böyle bir şey?”

“Bana ne kadar güveniyorsan?” deyip sustu. Sesi giderek azalıyordu. Sanki ağlamaya başlamış da bana bunu belli etmemeye çalışıyor gibiydi. Bu hali beni endişelendirirken, “Ona da öyle güvenebilirsin,” diye tamamladı sözlerini.

Afalladım. “Ne? Ne demek bu şimdi?”

“Duydun işte söyledigimi.”

“Ben,” dedim iç çekerek. “Ben gerçekten seni anlamıyorum. Nasıl böyle bir şey-”

“Cemre,” diye araya girdi. “Senin baban, birinden nefret etmene deecek kadar iyi birisi değildi,” dedi ve ekledi. “Üzülüyorsun, biliyorum ama gerçek bu kızım,” dedi. Sonra da soracağım sorulardan kaçmak için telefonu resmen yüzüne kapattı.

Kapanan telefona öylece bakakaldım. Biliyordu işte. Babam ve Cihangir arasında her ne oluyorsa o da biliyordu bunu. Benim hissettiklerim, sadece

hissederek Cihangir'e karşı kalbimin yumuşadığı o şey her neyse haberdardı ondan. Öyle ki Cihangir'in babamı -öz oğlunu- öldürmüş olmasına bile hak veriyordu.

Göğsümün sıkıştığını hissederken derin nefesler alıp kendimi toparlamaya çalıştım ancak olmuyordu. Nefes alamıyordum sanki. Bu artık Cihangir'e öfke duymam, nefret etmemle ilgili değildi. Bu artık tamamen benimle ilgiliydi.

Aklıma gelen her ihtimal, mideme ağrılar girmesine neden olurken karnıma dokunup yüzümü buruşturdum. O sırada odanın kapısı açıldı ve Cihangir içeriye girdi. Beni böyle gördüğü an telaşla yanıma geldi. "Cemre ne oldu?" derken sesi endişeyle yanıyordu. "İyi misin?"

Ellerimi karnımdan çektim. "İyiyim, bir an midem bulandı sadece."

"Hadi kalk, hastaneye gidelim hemen."

"O kadar abartılacak bir şey yok, geçti bile."

"Olsun, biz yine de gidelim."

Cevap veremedim baktım gözlerinin içine. Hakkı mıydı sahiden? Ne olduğunu öğrenirsem zaten yok olmaya yüz tutan öfkem, nefretim tamamen mi kaybolacaktı? Ya daha da ilerisi olursa? Ya onun yüzüne bile bakamazsam? Haklıyken hesap sormak, hesap sormaya çalışmak kolaydı. Ya haklı olan tarafa o geçerse?

Ona yaptıklarımı, söylediklerimi düşündüm. Sonra da Yaren'e... O lafların altında ezilmekten öyle korkuyordum ki gerçeği öğrenmeye cesaretim dahi kalmamıştı.

"Cemre," dedi Cihangir endişeyle. "Sen gerçekten iyi görünmüyorsun, hadi hastaneye..."

"Yok yok," dedim gözlerimi ondan kaçırırken. "İyiyim ben, yorgunum sadece. Biraz uyuyayım hiçbir şey kalmaz."

"Emin misin?"

"Hıhı, uyursam geçer," deyip konuyu değiştirmek için hâlâ elimde olan telefonu ona uzattım.

"Konuştun mu babaannenle?"

"Evet konuştum, çok korkmuş," deyip aklıma gelen şeyle merakla sordum. "Koray nerede?"

"Niye sordun? Nereden çıktı şimdi o?"

"Niye mi? Başıma gelen işin sorumlusu ama beyefendi ortada yok!"

Yüzünde muzip bir ifade oluştu, bir şeyler olduğunu anladım. “Muhtemelen hâlâ seni arıyordur.”

“Ne demek seni arıyordur? Bilmiyor mu beni bulduğunu?”

“Bir de ona haber mi verecektim? Arayıp dursun sabaha kadar şerefsiz!”

Güldüm. “Haberin var mı bilmiyorum ama yanlışlıkla kaçırmış o adamlar beni.”

“Yanlışlıkla mı?”

“Hıhı,” dedim uzatarak. “Koray’ın bir kız kardeşi varmış herhalde, o zannetmişler beni.”

“Bak işte ben yine haklı çıktım. Sana o adamdan uzak dur demiştim, sen gidip onun evinde kaldın. Tabii gördüler bunu, kız kardeşi budur dediler.”

“Cihangir onun üzerinden ne kadar zaman geçti senin haberin var mı? Ne alakası var şimdi bu ikisinin? Hem kalmadım bile ben onun evinde. Kaçıp gittim hemen.”

“Kalmadığın halde başına bunlar geldi, bir de kalsaydın kim bilir neler olurdu?”

Haline gülmeden edemiyordum. “İkisinin bir alakası olmadığıнын gerçekten farkındasın, değil mi?”

“Bence çok alakası var. O adamın evine gitmeseydin bunların hiçbiri olmazdı.”

Ne söylesem aynı yere dönecekti. Yorgunluktan tartışmaya takatım kalmamıştı. Üzerine gitmeyince o da konuyu kapattı. “Neyse,” dedi. “Hadi sen uyu artık, dinlen biraz.”

“Sen?”

“Giderim birazdan, merak etme.”

“Onun için sormadım,” dediğimde sesim güçsüz ve kısıktı.

“Allah Allah şaşırdım, genelde hep beni kovarsın da.”

Dudaklarımda zoraki, yarını yamalak bir tebessüm belirdi. “Bu sefer kovmayacağımı, yani kovmak için sormadım.”

“Gitmemi istemiyor musun?”

Gözlerimi kaçırdım, evet demem lazımdı. Çünkü yalnız kalmaktan korkuyordum, gitmesini istemiyordum. Burada kalsın istiyordum ama benim gibi biri için bunu söylemek kolay değildi, hem de karşımda o varken. Çünkü ona gitme demek, silahımı bırakmak gibiydi.

“Sen bilirsin, ben seni kovmuyorum,” dedim. Gitme diyememişim ama ima etmiştim sonuçta. Bu kadarını da anlardı herhalde, değil mi?

"Sen korkuyor musun?" diye sorduğunda sesi garip bir şekilde yumuşaktı.

"Hayır, ne alakası var? Sadece bana iyilik yaptın, o yüzden bu seferlik seni koymayacağım diyorum. Gitmek istiyorsan gidebilirsin. Kolundan tutup zorla bağlayacak halim yok ya," dedim. İçimden gitmesin diye yalvanyordum. Gerçekten de yorgunluğumun acısı kadar derin bir yalnızlık korkusu da vardı içimde.

Cihangir bir şey demedi. Ağırlık çöktü odaya. Gidecek miydi, kalacak mıydı? Bir an önce bilmeliydim ki ağırlaşan gözkapaklarıma izin verebile-yim...

Bilinçli düşünmeyi bıraktığım o an, içimdeki çaresizlik kontrolü ele aldı. Utanç, korkumun yanında cılız kalıyordu. Yavaşça, dünyanın en zor hareketini yapar gibi yaklaştım. Eğildim ve Cihangir'in dizine bütün ağırlığımı değil, sadece başımın yükünü bıraktım. Hiç değilse gitmeye kalkarsa hafifçe sarsılır, hemen uyanırdım.

"Cemre?" Şaşkınlık, sesindeki o kısa duraksamayla belli oldu. Hemen gözlerimi kapattım. Utancın yüzümde yarattığı kızarıklığı hissettim ama gitme ihtimalinin verdiği o soğukluk daha baskındı.

Beni itmesini ya da en azından neden yaptığımı sormasını bekledim. Ama o hiçbir şey yapmadı. Birkaç saniye sonra derin bir nefes aldı ve sessizliğini korudu. Sanırım çaresizliğimi görmüştü. Gözlerimi açmaya korkuyordum, onun bakışlarını görmeye korkuyordum çünkü.

Hiçbir şey söylememesi, yapmaması işime gelirken zaten bütün gün gerginlikle ayakta duran bedenim bu huzurla birlikte hızla gevşedi ve ben, Cihangir'in dizinde hemen uykuya daldım.

Gün ışığının yüzüme vurmasıyla gözlerimi araladığımda hissettiğim tek şey, bir ağırlık ve birine sıkı sıkı sarılıyor olduğumdu.

Hâlâ uyku ve uyanıklık arasında gidip geldiğimden ne olduğunu anlayamazken burnumun ucuna birinin saçlarının değmesiyle ve o saçların kokusunun ciğerlerimi doldurmasıyla telaşla gözlerimi araladım.

Üzerimdeki ağırlığın sebebinin bir adam olduğunu fark ettiğimde uykulu uykulu çılgık atıp onu üzerimden ittim ve yatağın diğer ucuna doğru kaçtım.

Kalbim göğüs kafesime hızla vururken o adamın Cihangir olduğunu ancak fark edebildim. İtmemin etkisiyle o da gözlerini açarak uyanmıştı.

Uykulu ve bir o kadar da şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. "Cemre ne yapıyorsun?" Sesi hâlâ uykuluydu.

"Sen miydin ya?" dedim nefes nefese. "Bir an başkası sandım," derken sanki onun olması benim için hiç sorun değilmiş gibi davranıyordum.

"Başkası mı? Başkası kim? Başka kim yatacak lan burada?"

"Ya uykulu uykulu bir an..." Sustum, ne anlatıyordum ben? "Sen ne konuşuyorsun ya oradan öyle, sanki sen yatabilirmişsin gibi! Ne yapıyorsun sen? Ahtapot gibi sarılmışsın resmen!"

Güldü. "Ne gibi?"

"Ahtapot gibi! Hem gülme. Ne gülüyorsun, çok mu komik?" diye çıkıştım.

"Biraz komik sanki." Kızmaya devam edecekken yüzünün kıpkırmızı olduğunu fark ettim. "Ne yapayım kızım, bırakmadın dün gece. Sabaha kadar uyanık mı kalsaydım? Uyumuşum işte, uyurken de şey olmuş," dedi. Durumu açıklıyor olmasını umursamayıp ona yaklaştım ve elimi alnına koydum. Elim alnına değer değmez hissettiğim şeyle hemen geri çektim.

"Sen yanıyorsun."

"Hangi açıdan?"

"Ne açısı be? Ne saçmalıyorsun? Ateşin var, ondan bahsediyorum."

"Ha öyle," dedi sanki az önce başka bir şeyden bahsetmişim gibi. "İyi-yim ben, iyiyim. Bir şeyim yok."

"Ne demek bir şeyim yok? Gözlerinin içi kıpkırmızı olmuş. Kalk hadi bir hastaneye gidelim, hemen karşısı zaten."

"Boş ver, geçer birkaç saate. İyiyim ben."

Inat edeceği tuttu diye içimden geçirirken, "İyi, o zaman gideyim de en azından ilaç alıp geleyim," dedim. Sırf Koray bir yerlerden çıkar diye beni yalnız bırakmayacağını, kalkıp geleceğini çok iyi biliyordum. Eczaneye diye çıkıp hastaneye götürebilirdim en azından onu.

"Kapıdaki adamlara söyle, onlar giderler," dedi. Bu cümleyle aklımdaki tüm fikirler anında yatarken, "Kapıda neden birileri bizi bekliyor ki?" diye sordum. Bir tehlike vardı da ben mi bilmiyordum?

"Dün gece beni kovacağını düşündüğüm için onları çağırdım, sonra da göndermeyi unutmuşum."

Bu açıklama çok inandırıcı gelmese de iyi olmadığının farkında olduğum için uzatmayıp, "Tamam o zaman, adamlara söyleyeyim onlar alsun-lar," deyip kapıya doğru yürüdüm.

"Bu şekilde mi çıkacaksın dışarıya?" diye sorduğunda yeniden ona döndüm. Gözleriyle bacaklarımı gösterdi. Başımı eğip kendime baktığımda, şort bile diyemeyeceğim kadar kısa olan şortun üzerimde olduğunun farkına varıp telaşla yatağın arkasına saklandım.

"Neden başta söylemedin? Bir saattir burada senin karşında duruyorum." Anlamsızca baktı. "Tüm gece birlikteydik zaten, Cemre."

"O farklı, bu farklı."

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünün altında topladı. "Ne farkı var gerçekten çok merak ediyorum, söylesene bir," dedi. Konuşmak için dudaklarımı araladım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı çünkü söyleyecek bir şey bulamadım ve her zamanki taktiğe sığındım. "Kalk git buradan!"

Eşzamanlı olarak kahkaha attı. Kulaklarımda yankılanan bu gülme sesi kalbimi sıcakık ederken, "Ben de ne zaman kovacaksın beni diye bekliyordum," dedi.

"İyi, beklediğin oldu işte! Kalk git şimdi buradan."

Kaşlarını *hayır* anlamında kaldırdı. "Bu haldeki bir insanı bile kovuyorsun ya, ben artık sana bir şey demiyorum. Vicdansız!" derken cümlesini bile zor tamamladı ve öksürdü.

"Hani iyiydin sen?"

"O, beni kovmadan önceydi."

O işi alaya alsa da gerçekten hiç iyi olmadığını farkındaydım, bu yüzden oyalanmak istemedim. Dün gece koltuğun üzerine bıraktığım eşofmanı alıp giydim ve odadan çıktım. Kapıda beni iki adam karşıladı, hemen yanıma geldiler.

"Buyurun Cemre Hanım, bir şey mi istemiştiniz?" diye sordu biri.

"Eczaneye gitmenizi isteyecektim."

"Tabii, ne alalım?" diye sordu adam ama ne aldıracağımı bilmiyordum ki.

"Ateşi olan, öksüren birinin ne kullanması gerekiyorsa ondan versinler." Adam telaşlanmış gibiydi. "Siz iyi misiniz?"

"Ben iyiyim. Biraz acele ederseniz iyi olacak ama."

"Tabii tabii, siz hiç merak etmeyin. Ben hemen hallediyorum."

"Teşekkür ederim," dediğimde yanımdan ayrıldılar. Bu kadar kolay gitmelerinin nedeninin Cihangir'in içeride olmasından kaynaklandığını biliyordum. Yoksa ikisini aynı anda bu kapıdan uzaklaştırmak mümkün dahi olmazdı.

Onlar gözden kaybolunca ben de tekrar önünde durduğum kapıyı açtım. Tam içeriye girecektim ki birinin, "Cemre?" dediğini duyup durdum.

Adamların gittiği yönün tam aksine doğru baktığımda Koray'ı gördüm. Otele nasıl girdi, kaldığımız odayı nasıl buldu, buraya kadar nasıl geldi anlayamayıp şaşkınca ona bakarken, "Senin ne işin var burada?" diye kızdım.

Birkaç adımda yanıma geldi. "İyi misin?" diye sordu sanki olanlara kendisi neden olmamış gibi.

Israrla, "Neden geldin buraya?" diye sordum.

"Bana neden böyle davranıyorsun anlamıyorum."

Gözlerimi devirdim. Bir de utanmadan karşıma geçmiş bunu söylüyordu. "Sana güvenmiyorum," dedim açıkça.

"Babanı öldüren Cihangir'e mi güveniyorsun?"

Sorusu beni kızdırdı. "Bu seni hiç ilgilendirmez!"

"Hâlâ hiçbir şey bilmiyorsun," dediğinde onunla konuşmaya devam etmek istemedim.

"Bence bizim seninle konuşacak hiçbir şeyimiz yok. Cihangir seni görmeden gitsen iyi olacak," deyip odaya girecekken söylediği şeyi duydum.

"Ben her şeyi biliyorum."

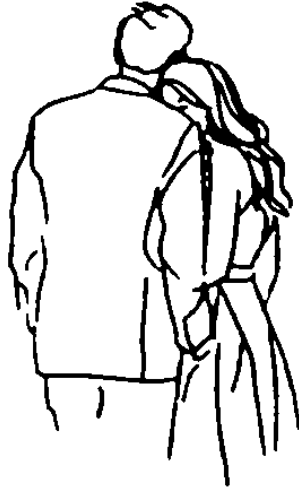
Bu cümle beni durdurdu. "Neyi biliyorsun?"

"Merak ettiğin her şeyi biliyorum, Cemre. Cihangir'in babandan neden bu kadar nefret ettiğini, babanın seni neden ısrarla büyütmek istediğini biliyorum ve eğer benimle gelersen sana her şeyi anlatacağım. Hem de Cihangir'den asla öğrenemeyeceğin kadarını."

Koray, o sözleri söylediğinde gözlerinin içine bakıp kilitlendim. Bir şeyler bildiğinin en başından beri farkındaydım ama şimdi her şeyi anlatmayı teklif etmesi... Bu, bambaşka bir şeydi. Arkamdaki kapının ardında Cihangir vardı, içeride beni bekliyordu. Karşımda ise Koray vardı ve o da bana her şeyi anlatmayı teklif ediyordu. Hem de Cihangir'in bile hiçbir zaman anlatamayacağı kadarını...

Şimdi seçmem gerekiyordu. Ya Koray'la gidip kendim için bu hikâyenin sonunu getirecektim ya da geri dönüp hiçbir şey öğrenmemeye razı olup, neler olduğundan bihaber bir şekilde yaşamaya devam edecektim.

Kapının eşiğinde, kalbim göğsüme vururken tamamen sıkışıp kalmışım. Önümdeki yol, iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Hangi yöne dönssem içimdeki yaralardan biri daha derinden acıyordu. Geriye dönmek bir yara, ileri adım atmak başka bir yaraydı benim için. Ve ben, tam da o iki yara arasında nefesimin bile sustuğunu hissediyordum.

12. BÖLÜM

KARANLIKTA BİR SİĞINAK

Koray karşımda durmuş, merakla ve bir o kadar da dikkatle gözlerime bakıp benden bir cevap beklerken gözlerim onun ve önünde durduğum kapının arasında gidip geldi.

Cihangir içeride beni bekliyordu.

“Hadi, Cemre.”

Koray’ın sesiyle gözlerimi yeniden ona çevirdim. “Ne anlatacaksan burada anlat.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Burada olmaz. Zaten buraya gizlice girdim, yakalanmadan bir an önce çıkmamız gerekiyor,” dediğinde sessiz kaldım. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Yeniden baktım arkamdaki kapıya. Her şeyi öğrenmek istiyordum artık. Sonunda ne olacaksa olsun öğrenmek istiyordum ama yapamazdım yine de. Gidemezdim onunla. Ona güvenmemek bir yana, Cihangir’i burada bırakamazdım. Sanki onu kandırıp odadan çıkmış, kaçmış gibi olurdum.

“Cemre?” diye seslendi yeniden Koray.

“Seninle gelemem,” dediğimde afalladı.

“Ne demek seninle gelemem?” diye sordu. Sanki bu ana kadar geleceğimden çok emin gibiydi.

“Gelemem işte.”

“Sebep?”

“Sana güvenmiyorum,” diyerek yine doğruyu söyledim.

“Şu an gerçekten saçmalıyorsun. Sana hiçbir şey yapmayan bana değil de babanı öldüren Cihangir’e mi güveniyorsun?”

Bu cümle beni sinirlendirdi, daha fazla dayanamayıp patladım. “Hiçbir şey yapmadın mı? Sırf sana güveneyim diye amcamı vurmadın mı?”

“Cemre-”

Konuşmasına izin vermeden araya girdim. “Boşuna yalan söyleme, senin amcamı vurduğun gece Cihangir benim yanımdaydı. Resmen ona iftira attın ve bunu yapabilmek için amcamı vurdun!”

Dudaklarının arasından uzunca bir nefes bıraktı. Kendini savunacak tek kelime dahi edemeyip, “O adam sana zarar veriyor, farkında değil misin? Bense sana her şeyi anlatmayı teklif ediyorum,” dedi.

“İstemiyorum, git buradan hemen!” dedim ve bir an önce gitmesini diledim. Cihangir’le karşılaşması isteyeceğim son şey bile değildi.

“Sana benden başka hiç kimse olanları anlatmayacak ve sen şu anda son şansını kaybediyorsun.”

“Cihangir anlatacak.”

“Kendini haklı çıkarmak için birçok yalan uyduracak desen daha doğru olur belki.”

“Senin doğruyu söyleyeceğin ne malum?”

“Pişman olacaksın, bir gün gerçekten çok pişman olacaksın.”

Belki de haklıydı, belki de pişman olacaktım ama şimdi en doğrusu bu gibiydi. Belki Cihangir’e henüz bu kadar, bunları söyleyecek kadar çok güvenmiyordum ama babaanneme güveniyordum. O, Cihangir’e güvenmemi istemişti benden.

Koray daha fazla konuşmadan arkasını dönüp gitti. O gözden kaybolunca ben de odaya girdim ve halsiz bir şekilde uzanan Cihangir’e doğru yürüdüm. Benim geldiğimi görünce kaşlarını çatı. “Ne bu yüzünün hali, bir şey mi oldu?”

“Yok, ne olacak? Hiçbir şey olmadı,” dedim ve sormaya devam edeceğimi anlayıp konuyu değiştirdim. “Sen iyi misin?”

“İyiyim.”

Biraz daha ona doğru yaklaşıp alnına dokundum. “Hâlâ ateşin var, ılık bir duş alman lazım.”

Bunu yapmaya bile hali yok gibiyken, “Sonra,” dedi.

Koray'ın olduğunu fark edince ısrar etmek istemedim. Belki ilaçları içtikten sonra biraz toparlar diye umut edip, "Hadi bir şeyler iste de adamları ilaçları getirmeye kadar kahvaltı yap." dedim.

Nasını salladı ve uzanıp komodinin üzerinde duran telefonu aldı. Az sonra telefon açılmış olacak ki, "Odama iki kişilik kahvaltı getirin," deyip ruztu. Karşındaki cevap verdikten sonra, "Tamam, bekliyorum," diyerek telefonu kapattı. Gözlerimi ondan çekip yere çevirdim ve düşündüm.

Cihangir, Koray'ın buraya geldiğini öğrenecekti illa ki. Hatta muhtemelen benimle konuştuğunu bile öğrenirdi. Sanırım o öğrenmeden ben anlarsam iyi olacaktı, ondan bir şey saklamak istemedim. Ortaya çıkacağından emin olduğum bir şeyi saklamanın bir manası da yoktu zaten. "Koray buraya geldi."

Aniden doğruldu. O hasta hali birden yok oldu. Sanki bir anda yeniden dirilmişti. "Ne demek buraya geldi? Otele girdiği an benim haberim olurdu."

"Gizli bir şekilde girdiğini söyledi. Az önce dışarıya ilaç istemek için çıktığımda karşılaştık."

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Onun gittiğinden emin olmam lazımdı. Yoksa yine kavga edecektiniz." Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Niye gelmiş?"

"Bana kendisiyle gidersem her şeyi anlatacağını söyledi."

"Her şeyi?" diye sorguladı.

"Senin, babamdan neden nefret ettiğini falan," dedim sadece. Diğerini, babamın beni neden alıp büyütmek istediğini de anlatacağını söylemedim. Çünkü Cihangir hâlâ onu benim gerçek babam olarak biliyordu ve doğrusunu öğrensini istemiyordum, en azından şimdilik.

"Şerefsiz," dedi ağzının içinden. Sonra, "Niye gitmedin?" diye sordu. "Senin de istediğin bu değil miydi zaten?"

"Ona güvenmiyorum."

Dudaklarında küçük bir tebessüm peyda oldu. "Bana güveniyor musun?"

Güveniyorum demek istedim ama dilim varmadı bunu söylemeye. Sonrasında pişman olmaktan çok korktum ve omuz silkip, "Bilmiyorum," dedim.

Beklediği cevap bu değildi muhtemelen, yüzünün düşmesinden belli oluyordu.

"Sana güvenmemi istiyorsan bana bir sebep ver. O, bana her şeyi anlatacak haldedir seni seçtim. Her şeyi bana senin anlatmanı istiyorum, senden duymak istiyorum."

"Cemre..."

"Ama bunu şimdi yapmayacağını da biliyorum," diyerek kestim sözünü. "Nedenini bilmiyorum ama her ne olursa ısrarla saklıyorsun benden, sen de babaannem de."

"Babaannen mi?"

"O da her şeyi biliyor, çok belli bu. Hatta siz önceden tanışıyorsunuz, değil mi? Köye geldiğinde ilk kez görmedi seni."

Konuşmak için dudaklarını araladığı an, "Sakın," diye araya girdim. "Sana güvenmek için bu kadar çabalarken bana sakın yalan söyleme."

Gözlerini kaçırırken sessiz kaldı.

"Tanıştıyordunuz, değil mi?" diye sordum bir kez daha.

Birkaç saniye düşündü, o ara ne düşünüp ne karar verdiyse bunu daha fazla saklamak yerine başını salladı.

"En azından bunun nasıl olduğunu anlat bana, nasıl tanıştınız?"

"Her şey daha yeniyken, yani beş yıl önce her şey yeni başlamışken babanı aramak için gitmiştim yanına."

"Ee?"

Anlatmak istemiyor gibiydi ama en azından bu kadarına mecbur olduğunu o da çok iyi bildiğinden devam etti.

"Orada değildi baban, çoktan yurtdışına kaçmıştı bile."

"Ama yine de babaanneme her şeyi anlattın. Yani sen anlattın ona, bu sayede biliyor babaannem, değil mi?"

Yine sadece başını sallamakla yetindi.

"Anlattığın şey her neyse babaannem babamdan, kendi öz evladından ölesiye nefret etti. Bir daha yüzüne bakmadı," diye mırıldandım.

Sessiz kaldı.

"Sadece bu mu, bir daha görmedin mi onu?"

"Gördüm," dedi gözlerime bakamazken. "Seni bu işlere karıştırmadan önce bir kez daha gitmiştim yanına."

"Neden?"

"O şerefsizi kovalayıp durmaktan, her seferinde başka bir ülkeye kaçmasından sıkılmıştım. Onu bir şekilde buraya, Türkiye'ye getirmem gerekiyordu."

"Babaannemi kaçırmaya kalktığını söyleme bana!"

Bir anda ciddi yüz ifadesi değişti. "O kadar da değil, Cemre!"

"Beni kaçıırken o kadar da değil demedin ama!"

"Babaannen söyledi seni kaçırmamı," deyiverdi bir anda.

Gözbebeklerim irileşti, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Ne?"

Az önce aniden söylediği şeyi bu kez öyle kolay söyleyemeyip, "Babaannen söyledi," diyebildi sadece.

"Dalga geçiyorsun benimle, değil mi?"

Dilini damağına çarpıtarak cıkladı. "Geçmiyorum."

"Babaannem sana böyle bir şey söylemiş olamaz, Cihangir."

Sessiz kaldı.

"Söylemedi, değil mi?"

"Cemre'yi alırsan onu buraya getirebilirsin dedi. Bir tek Cemre için gelir buraya dedi." Şaşkınlığım giderek artarken devam etti anlatmaya. "Sana zarar vermeyeceğimden emindi, hatta bunun için söz bile aldı benden. Sonra da..."

"Sonra da git kaçır dedi sana, öyle mi?"

Yine sessiz kaldı.

"Babamı öldürmene sesini çıkarmamasını geçtim, bir de yardım mı etti sana?"

"Gidip de kadına bağınıp çağırma, anlattığıma pişman etme beni."

Sustum, hiçbir şey diyemedim. Dün gece onunla telefonla konuştuktan sonraki o hisler, bir kez daha kalbimde yer edinip nefesimi keserken gözlerine bakamadım onun. Artık şaşırıyordum bile. Sadece amansız bir korku hissediyordum; öğreneceklerimin altında ezilme korkusu...

"Cemre," dedi Cihangir benden cevap alamayınca. "Gidip olay çıkaramayacaksın, değil mi?"

Başımı olumsuz anlamda sallamakla yetindim. Bu saatten sonra olay çıkarsam ne olacaktı ki? Ama yine de düşünmeden edemiyordum. O böyle bir şeyi teklif etmemiş, onun aklına getirmemiş olsaydı ben yine de yaşarmıydım tüm bunları? Ailemdeki insanları birer birer kaybeder miydim? Yoksa her şey yine aynı mı kalırdı?

Odanın kapısına birkaç defa vurulmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Ona hiçbir şey söylemeden yanından kalkıp kapıyı açtım. Oda servisi kahvaltı getirmişti. Onlara teşekkür edip getirdiklerini alırken adamlar da ilaç alıp gelmişlerdi. Onlardan da ilaçları alarak içeriye geçmiştim.

Hâlâ yataktan çıkmayan Cihangir'in yanına gittiğimde sanki bir şeyler söylememi bekler gibiydi. Bu zamana kadar her ne söyleyip yaptıysa bağıra çağıra tepki verdiğim için böyle bir şeyi öğrendikten sonra da benzer bir şey yapmamı beklemişti muhtemelen. Ancak artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Haksızlık hissi yavaş yavaş kalbimde yer ediniyor ve beni sessizliğin içine çekiyordu. Önceki yaptıklarımın altında ezilmekten korkarken yenilerini yapmak cesaret istiyordu.

Sıradan tepkiler vermiş olmam hâlâ onu şaşırtır gibiyken bir şeyler yemek istemediğini söylese de ona zorla bir şeyler yedirdim. İlk birkaç lokmayı zorla ağzına koyduktan sonra kendisi yemeye devam etmek istemişti zaten. Ben de bir şeyler atıştırmıştım. İkimiz de kahvaltımızı yaptıktan sonra gelen ilaçlardan vermiş, yatağa uzanmasını sağlayarak üstünü örtmüştüm. Bunları yaparken bir ara alnına dokunduğumda sanki ateşi öncesine göre daha da artmış gibiydi ve öksürükleri de sıklaşmıştı.

Gözlerini kapatmış dinlenmeye çalışırken ben de gidip koltuğa oturdum. İlaçların etkisiyle birazdan uyuyacak gibi görünüyordu. O uyurken ara sıra da olsa ateşini kontrol etmeye devam etmem lazımdı. Eğer ilaçların bir faydası olmazsa, ateşi daha da artmaya devam ederse mutlaka hastaneye gitmeliydi.

Bu düşünceler arasında onu izlemeye devam ederken gözlerini hiç açmıyordu. Sadece arada bir öksürüyor ve öksürdükçe boğazı acıyor olacak ki yüzünü buruşturuyordu. Zaman böyle geçip giderken aklıma gelen şeyle bir anlığına güldüm. Bunu duymuş olmalı ki hemen gözlerini araladı. "Kendi kendine mi gülüyorsun sen?"

"Bu durum tuhaf geldi de ona güldüm."

"Nasıl tuhaf?"

"Yani nasıl desem, hani her gün bir şey gerçekleşiyor böyle bir koşuşturmaca falan oluyor ya? Şimdi böyle hiçbir şey olmaması ve bizim burada kavgadan oturma oturma oturabiliyor olmamız tuhaf geldi biraz."

Dudakları hafifçe yana kıvrıldı. "Çok istiyorsan çık dışarıya, zaten mutlaka biri kaçırır seni."

Güldüm. "Öyle oluyor, değil mi?" diye sorarken ayağa kalkıp yanına gittim. Neden yaklaştığımı anlamaya çalışırken elimi alnına koyup ateşini kontrol ettim.

Hissettiğim şeyle, "Ateşin daha da artmış," dedim endişeyle ve yanına oturdum. "İnat etme de hastaneye gidelim."

"Birazdan ilaçların faydası olur."

Ne diye gitmemekte bu kadar inat ettiğini anlayamazken bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl düşerdi ki birinin ateşi? Hiçbir fikrim yoktu.

Biraz daha beklediğimde eğer ateşi düşmezse adamlardan bir doktor çağdırmalarını rica etmeye karar verirken, Cihangir gözlerini dahi açık tutamayıp kapattı. Yanından ayrılamayıp yatağın kenarında oturmaya devam ederken çok geçmeden uykuya daldığını fark ettim. O uyurken onu ürkütmecek bir şekilde bir kez daha alnına ve yanaklarına dokundum, bir değişiklik yoktu.

Aklıma gelen şeyle kalkıp dolaptan tişörtlerinden birini aldım. Tişörtü zorla yırtıp bir bez parçası haline getirdikten sonra banyoya girip soğuk suyla iyice ıslatım ve yanına dönüp alnına koydum. Tişörtteki suyun soğukluğu gittikçe tekrar tekrar ıslatıp aynı şeyi yapmaya devam ettim. Belki az da olsa bir faydası olur diye umuyordum.

Neredeyse yaklaşık bir saat kadar aynı şeyi yaptım. Sanki biraz işe yarıyordu. Ancak onunla o kadar ilgilenmeme rağmen uykusundan ayılmamıştı. Bu da her ne kadar ateşinin düşmeye başladığını fark etsem de endişelenmeme neden olurken, pes edip doktor çağdırmalarını istemeye karar verdim.

Daha az önce alnına koyduğum ıslak bez parçasını alıp komodinin üzerine bıraktım. *Umarım adamlar hâlâ kapıdalar* diye içimden geçirip ayağa kalkacaktım ki elinin bileğimi kavraması bir oldu.

Şaşkınca kalakaldım. "Cihangir," derken yanına oturdum yeniden. Gözlerini hafifçe araladığında içi kızarmış gözleriyle baktı benimkilere. "Sen uyanık mıydın?" diye sordum şaşkınca.

Cevap vermedi, dudagının bir kısmı hafifçe yana kıvrıldı sadece.

"Ne yapacağımı bilemedim ben burada, uyanmıyorsun diye nasıl endişelendim haberin var mı senin?" Sesim fısıltıyla karışık sitem edermiş gibi çıktı.

Cihangir, elini bileğinden hafifçe kaydırıp dudak kenarındaki o alayı kıvrılmayı saklamaya çalışır gibi yalandan öksürdü ve boğazını temizledi.

Gözlerime bakarken sesi hâlâ zayıf ve hırıltılıydı. "Uyanık olduğumu bilseydin bu kadar yardım etmezdin."

"Vicdansız mıyım ben ya!" diye kızdım. Kaşlarım çatılmıştı. Gözlerimi kaçırıp başımı yana çevirdim ve neredeyse duyamayacağı bir fısıltıyla ekledim. "Ederdim."

Sözlerime sadece küçük bir tebessümle karşılık verdi. O an yüzündeki o belli belirsiz gülümseme bana fazlasıyla inatçı ve bir o kadar da umursamaz göründü.

"Tamam neyse," dedim iç geçirerek. "İnat etme de artık hastaneye gidelim."

Dilini damağına çarpıtıp cıkladı. "Gitmem."

Kaşlarım çatıldı, içimdeki sabır hızla tükeniyordu. "Ya ne diye inat ediyorsun sen? Doktordan falan mı korkuyorsun?"

Bakışlarını gözlerime diktiğinde, içinde başka bir şey gizlediğini anladım. "Benim korkum başka."

"Neymiş korkun?"

Gözlerimin içine baktı. Söyleyip söylememekte bir an tereddüt etti sanki. Bu beni daha da büyük bir merakla düşürürken sonunda o cümle döküldü dudaklarından. "İyileşirsem gidersin."

O sözlerle içimde tuhaf bir boşluk oluştu. Dudaklarım titredi, ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Sesi iyice kısılmış bir şekilde ekledi. "Babaannenin yanına dönersin."

Ne diyeceğimi bilemedim. Dudaklarım aralandı ama kelimeler boğazıma düğümlendi. Gözlerim onun gözlerinde asılı kaldı. Dayanamadım, sesim biraz titreyerek çıktı. "Seninle kalmam bu kadar mı önemli?"

Bakışlarını benden ayırmadan yorgun ve boğuk sesiyle konuştu. "Buraya gelirken sana arabada bir şey söylemiştim..."

Sözlerini duyar duymaz arabada konuştuklarımızı hatırladım.

"Senin yerinde olsaydım, benim gibi birine hissedebileceğim tek duygu bu olurdu."

"Oysa benim hissettiğim tek şey, gözlerine her baktığımda tam olarak ait olmam gereken yerde olduğum."

"Bana ait hiçbir yer kalmamışken senin ait olduğun yer nasıl ben olabiliriz ki?"

Neden bu konuyu yeniden açtığını anlayamazken kalbimi göğsümde sıkıştı. Cihangir gözlerimin içine öyle bir bakış ki sanki bütün günümü o

bakışa toplamış gibiydi. Az sonra dudaklarının kenarı hafifçe kıpırdadı. "Senin yok dediğin yer, benim çoktan yuvam oldu bile."

O an kalbim, sanki göğsümün içinden bir anlığına yerinden sökülmiş gibi hissettim. Söylenecek çok şey var gibiyken dudaklarımdan tek bir cümle dahi dökülmedi.

Yorgunluktan mı, yoksa beni bu sessizlikten kurtarmak için miydi bilmiyordum gözlerini kapatıp uyumaya çalışıyormuş gibi yaptı. Bir yandan da, "İstersen duymamış gibi yapabilirsin," diye mırıldandı.

"Ateşin var senin, ateşin!" dedim telaşla ve yüzüne dokundum. "Hem de nasıl var! Ne dediğini bilmiyorsun o yüzden."

Tek gözünü hafifçe açarken, "Hı," dedi yorgunlukla. "Ateşim var, öyle olsun."

Hızla kalktım yanından. Ne yapacağımı bilmez bir tavırla bir sağıma, bir soluma bakındım. Tam o esnada odanın kapısına birkaç defa vuruldu. "Hıh!" dedim heyecanla. "Biri geldi."

Koşarak gidip kapıyı açtığımda aynı adamları gördüm, bu kez ellerinde bir valiz vardı. "Cemre Hanım, abim sabah istemişti ancak geldi."

Valizi aldım, adama küçük bir tebessüm edip içeriye geçtim. "Bunu sen istemişsin."

Başını hafifçe kaldırıp baktı, valizi görünce, "Senin için o," dedi başı yeniden yastığa düşerken. "Giyecek bir şeyler var."

Beni düşünüp bir şeyler yapmış olması hoşuma giderken hem de bu durumda işime geldi ve sırf az önceki konuya yeniden dönmek zorunda kalmamak için, "Ben bir duş alayım o zaman," dedim.

Çıkardığı mınıtlılarla onayladı beni. Hemen uzaklaşmak isteyip valizi açtım, giyebileceğim en uygun şeyleri seçtim ve yeni çamaşırlardan da alıp banyoya girdim. Girer girmez üzerimdekileri çıkarıp kendimi hemen suyun altına attım.

Sıcak su tenime değdiği anda, biraz önce duyduklarım kulaklarımda yeniden yankılandı.

"İyileşirsem gidersin."

Ne biçim bir cümleydi bu? Kalbimin ortasına bırakılmış, yavaşça yayılan bir sızı gibiydi. Beni bu kadar önemseydiğini görmek bir yanıımı yumuşatırken, diğer yanıımı darmadağın etmişti. Su damlaları saç diplerimden süzülürken hangisinin yüzüme düşen damla, hangisinin gözümünden kayan yaş olduğunu ayırt edemedim.

Belki de ilk kez biri gitmemden korkacak kadar kalmamı istemişti. Ama aynı anda içimde bir ses, bunun benim için tehlikeli olduğunu fısıldıyordu. Çünkü bu duyguların içine batarsam çıkış yolunu bir daha bulamayabilirdim.

Suyu biraz daha açtım sıcaklığıyla düşüncelerimi boğmak istercesine ve saçlarımı yıkamaya devam ettim.

Sıcak ve uzun bir düşün ardından kendimi yumuşacık hissetmeye başlamıştım. Bu hisle saçlarımı kuruladım, güzelce topladım ve kıyafetlerimi giydim. Tüm bunları banyoda hallediyor olduğumdan Cihangir'in odada ne yaptığından bihaberdim. Ta ki önce kapıya vurulma sesini, çok geçmeden de onun sesini duyana kadar. "Senin ne işin var burada?"

Kime sormuştu bunu? Kim gelmişti?

"Yaren gönderdi beni. Kızma hemen bana ama o kızın peşinde gezmekten Yaren'in yanına uğramaz oldun. Seni özlüyor, başına bir şey gelecek diye korkuyor."

Bu sesle gelen kişinin Begüm olduğunu anlayıp gözlerimi devirdim. Burada, içeride olduğumu bilip bilmediğini merak ederken devam etti. "Yaren'i nasıl bu kadar boşlarsın anlamıyorum."

"Yaren iyi, Begüm. Her gün konuşuyorum onunla, etrafında bir sürü adam var. Doktoru, hemşiresi, her gün hepsi yanında. Kerem de var. Bir şey olmaz ona," dedi Cihangir. Sesi hâlâ yorgun ve öksürükleri yüzünden hırlulu çıkarken onun gelişinden rahatsız olduğu da ses tonundan belliydi.

"Evet, etrafında bir sürü adam var ama abisi yok ve o abisini özlüyor."

"Yaren çocuk değil, ona küçük bir çocukmuş gibi davranmanın bir anlamı yok. O şekilde daha çok üzülüyor."

"Sen önceden böyle değildin. Bu kız senin hayatına girmeden önce Yaren'i bir gün bile görmeden duramazdın ama şimdi yanına bile gitmiyorsun kızın."

Bir kez daha gözlerimi devirdim. Sanki adamı kolundan tutmuş, bırakmıyordum. Kendi gitmiyordu, yanımdan ayrılmıyordu. Benim mi suçumdu bu?

"Benim anlamadığım şey, sen buraya gelip bana bunun hesabını verme cesaretini nereden buluyorsun?" diye soran Cihangir'in sesi bu kez yüksek çıkmıştı.

"Cihangir, Yaren..."

Cihangir, Begüm'ün devam etmesine izin vermedi. "Yeter dedim sana" diye bağırdı. "Sen arkadaşıysan, ben abisiyim onun. Merak etme, senden çok düşünürüm."

"Tamam, özür dilerim. Hesap sormaya çalışmıyordum," dedi Begüm. Hemen geri adım atmıştı. İkisini dinlemek yerine banyodan çıkacakken Begüm'ün söylediği şeyi duydum. "Neden o kızın peşinde olduğunu biliyorum ama."

"Nedenmiş?"

"Yapma, Cihangir. Herkes farkında bunun. En başından beri tek planın buydu. Senin gibi bir adamın bu kadar zaman onun peşinde gezmesinin nedeni de bu zaten."

"Neyden bahsediyorsun sen?"

"Her şeyin intikamını böyle alıyorsun. Sana güvenmesini sağlayıp sonra onu böyle otel odasına getirerek, onunla birlikte-"

Cihangir araya girerek, "Kes sesini!" diye öyle bir bağırdı ki banyoda olduğum halde irkildim. Tabii Begüm'ün ne söylemek istediğini de çok iyi anlamıştım, bu yüzden bir saniye bile olsun düşünmeden banyodan çıktım.

Beni gördüğü an kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Ne diyorsun sen be?" diye çıktım üzerine yürürken.

"Sen burada mıydın?" diye sordu kekeleyerek.

Kapıyı gösterdim. "Defol git hemen buradan!"

Az önceki korkusu bir anda yok oldu. "Sen kimsin ki beni kovuyorsun? Hem doğruyu söylemiyor muyum? Babanı öldüren bir adamla aynı odada ne yapıyorsan artık onun babanı öldürdüğünü bile unutmuş gibisin! Senin gibi bir kadın-" Devam edemedi çünkü ona tahammül edemedim ve elimi kaldırıp yüzüne sert bir tokat indirdim. Bunu yapmamla üzerime saldırması bir oldu. Boşluğumdan faydalanıp saçlarıma yapıştığı ilk an çılgılık attım.

Acımadan saçlarımı kökünden çekmeye devam ederken ayağına tüm gücümle tekme vurdum. Canının acısıyla bağırıp benden uzaklaşmaya çalışırken, topuklu ayakkabıdan dolayı dengesini sağlayamadı ve yere düştü. O yere düşünce Cihangir'e baktım. Banyonun kapısının önünde durmuş, dudakları şaşkınlıkla aralanmış bir şekilde bize bakıyordu. Bir an düştüğüm bu durumdan utansam da bunu başlatan ben olmadığım için çok da umursamayıp yerden kalkmaya çalışan Begüm'e baktım.

Kalkar kalkmaz öfkeyle bir kez daha üzerime atıldı. Kendimi korumak için ona karşılık vermek zorunda kalırken Cihangir'in yanımıza geldiğini

fark ettim. Begüm'ü kolundan tutup benden uzaklaştırmasıyla birlikte bana doğru döndü ve bir anda kucağına alarak etkisiz hale getirmek istercesine yatağa doğru tabiri caizse resmen fırlattı.

Dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçarken yatağa düştüm ve o sırada onun Begüm'ü kolundan tutup dışarıya çıkardığını gördüm.

Telaşla yatağın üzerinden kalktım. Hâlâ nasıl beni buraya fırlattığını anlayamazken ayaklandım. O esnada Cihangir, Begüm'ü dışarıya doğru itti ve bir şeyler söyledikten sonra kapıyı yüzüne kapatıp içeriye geldi. Ağır adımlarla yanıma gelip karşımda durdu. Kaşlarını çatığından bakışları olabildiğince sertti.

"Ne bakıyorsun bana öyle ya? O saldırdı bana, korumasa mıydım kendimi?"

"Kızı yere düşürdün, Cemre."

Öfkelendim, hasta olmasını umursamadan bu öfkeyle omzuna bir tane vurdum. "Saçlarımı yoldu be benim! Sadece benim mi yaptığım suç oldu? Hem madem bu kadar endişelendin, sen de onunla gitseydin! Gidip teselli etseydin!" dedim ve duyamayacağı kadar bir sesle ekledim. "Onun da isteği buydu zaten."

Omzuna dokundu. "Senin gerçekten şiddete eğilimin var."

Sıkıntıyla ofladım. "Biliyorum, defalarca söyledin bunu."

"Çünkü defalarca kanıtladın bunu bana."

"Daha fazlasını da yapsaydım hak ederdi o! Söylediklerini duymadın mı ya?"

Ancak şimdi hatırlamış olacak ki bunu gözleri öfkeyle kısıldı. "Bak o ne dediğini bilmiyor, ben böyle bir şey-"

"Öyle bir şey olmadığını biliyorum," dedim devam etmesine izin veremeyerek. "Söylediklerine inanıp umursayacağım en son kişi bile değil o kadın."

Şaşırdı, sanırım böyle bir tepki beklemiyordu. Bu konunun daha fazla uzamasını istemediğim için hemen konuyu değiştirdim. "Sen daha iyi misin?"

"İyiyim."

Bu geçiştirici cevaba pek inanmayıp yanına gittim ve alnına dokundum. "Ateşin düşmüş biraz."

"Ben de iyiyim demişim zaten."

"Gerçekten sana iyilik de yaramıyor, tamam bir daha sormayacağım," deyip kapıyı gösterdim. "Madem iyisin, hadi git sen artık."

"Lan ne yaptım da kovuyorsun şimdi?"

"Kovmuyorum," dedim gülerken. "Yaren'in yanına git, kardeşinin yanına. O kadını buraya gönderdiğine göre seni sahiden özlemiş olmalı."

Bir şey diyemedi çünkü haklı olduğumu biliyordu. "Sen peki?"

"Korkma, bir yere kaçmayacağım. Burada olacağım."

"Söz mü?" diye sordu bir de.

"Söz," dedim.

Saare baktığında ben de kontrol ertim ve akşamüzeri beş olduğunu gördüm.

"Gece gelirim," dedi. Gelme desem de geleceğini bildiğimden hiç bunu söyleme zahmetine girmedim. Gidip çekmecenin üzerindeki ilaç poşetini alarak yanına döndüm. "Akşam yemeğinden sonra ilaçlarını da alırsın."

Poşeti elimden alırken, "Sen de bir şeyler ye ama akşam. Arayıp odaya bir şey isteyip istemediğini öğreneceğim," dedi.

Güldüm. "Cihangir, ben çocuk değilim. Yirmi dört yaşında koskoca kadınıym."

"İnadından hiçbir şey yemeyip açlıktan bayılan bir kadın."

Omuz silktim. "Şimdi inat edeceğim hiçbir şey yok ama."

"Öyle olsun bakalım," dedi ve kapıyı gösterdi. "Ben gideyim o zaman." Bunu derken bile gitmeye hiç niyeti yok gibiydi. Sanki gitme desem hemen vazgeçecek bir hali vardı.

Kapıya doğru gitti ama adımları hâlâ isteksizdi, her an geri dönmek için bahane arıyor gibiydi. Kapı kolunu tuttuğunda bile bir süre öylece durdu, bakışlarını bana çevirdi. Gitmek istemediği yüzünden okunuyordu. Bir şey söylersem kalacağını bildiğim için hiçbir şey söylemedim. Derin bir nefes alıp sonunda kapıyı açtı ve çıktı. Ardından odada sadece sessizlik kaldı. Ben de yatağa gidip yavaşça uzandım.

Söylediği gibi gece geleceğini çok iyi bildiğimden, o zamana kadar vakit geçirmek için bir şeyler düşünürken çok geçmemişti ki kapıya birkaç kez vuruldu. "Bir şey unuttu muhtemelen," derken ayağa kalktım. Daha birkaç dakika önce çıkışı için gelenin o olduğundan hiç şüphe etmeyip kapıyı hemen açtığımda yanıldığımı anladım. Karşımda o değil, Begüm vardı.

Sıkıntıyla ofladım. "Yine mi sen ya? Az önce yaptıklarından utanmadan nasıl gelebiliyorsun buraya?"

Konuşmak istedi ama onu dinlemeye niyetim yoktu. “Cihangir gitti ayrıca, boşuna gelmişsin,” derken içimden bir ses zaten bunun farkında olduğunu söylüyordu. O gider gitmez yeniden gelmesi tesadüf olamazdı.

“Gittiğini gördüm,” dediğinde bu düşüncemin doğruluğundan emin oldum.

“İyi, sen de peşinden git hadi o zaman,” deyip kapıyı kapatmak istedim ama ayağını araya koyup engel oldu.

“Yaren seninle konuşmak istiyor.”

Kapıyı yeniden araladım. “Yaren mi?”

“Evet, burada. Az önce geldiğimde de buradaydı zaten, bunun için gelmişti ama Cihangir’in burada olduğunu öğrenince korkup içeriye giremedi.”

“Yaren burada mı?”

“Bekle iki dakika,” dedi ve odanın önünden ayrıldı. Ben de odadan çıktığımda asansörlere doğru değil de merdivenlere doğru gittiğini gördüm. Az sonra da oradan Yaren’in akülü sandalyesini iterek çıkardı.

Bir tuzak olmadığından, burada olduğundan emin olunca yanlarına gittim. “Senin ne işin var burada?”

“Sana hesap mı vereceğim?” diye çıkıştı öfkeyle yanan mavi gözlerini üzerime dikerek.

“Abin seni evde zannediyor, yanına gitmek için çıktı az önce.”

Cevap vermek yerine başını çevirip omzunun üstünden Begüm’e baktı. “Biraz izin verir misin?”

Begüm ondan duyduğu şeyle, “Lobide bekliyorum,” deyip bana tiksiniresine baktıktan sonra yanımızdan uzaklaştı.

“Bu kız seni kullanıyor, Yaren.”

“Bu seni ilgilendirmez.”

Omuz silktim. Ben uyarmıştım, gerisi sahiden de beni hiç ilgilendirmezdi. “Birilerini bulayım, burada olduğunu abine haber versinler.”

“Seninle konuşmak için geldim buraya. Korkup hemen abimi mi çağıracaksın?”

Sıkıntıyla ofladım. “Korktuğum falan yok, evde olmadığını öğrenip ulaşamazsa endişelenir.”

“Abim bu kadar umurundaymış gibi davranma, onu öldürmeye bile kalktın sen!”

Sessiz kaldım.

"Abimden uzak dur, Cemre! Rahat bırak onu!"

"Ben abinden uzak durmaya çalıştım zaten, defalarca kaçtım ondan ama o benden uzak durmuyor."

Yüzünde alaycı bir ifade oluştu. "O sadece sana acıyor."

"Haddini aşma."

"Asıl sen haddini aşıyorsun!" diye bağırdı. "Hiçbir şey bildiğin yok senin!"

Kızgın olmasına hak veriyor olduğumdan bu halî beni sinirlendirmiyordu.

"Bu cümleyi duymaktan gerçekten çok sıkıldım. Madem hiçbir şey bilmiyorum, anlat o zaman. Anlat ki ben de bileyim. Çarp yüzüme gerçekleri. Senin baban bunları yaptı, abim de onu öldürdü de. Pişman et beni, utan-dır yaptıklarından ama sürekli sen hiçbir şey bilmiyorsun deyip durma," dediğimde konuşmak yerine yine susmayı tercih etti. "Susuyorsun yine, herkes gibi sen de susuyorsun. Nedense hiç şaşırmadım buna ama ne olduğunu bile bilmediğim bir şey yüzünden sana hesap verecek değilim. Eğer bir gün anlatmak istersen o zaman çık karşıma. O zaman hesap sor bana, şimdi değil."

Sessiz kaldı.

"Aşağı inmene yardımcı olayım diyeceğim ama benim yardımımı istemezsin muhtemelen. Arayıp birilerini gönderirim yanına. Abine de bir an önce sen haber versen daha iyi olacak. Belki buraya geldiğini söylemek istemezsin, ben söylemeyeceğim çünkü."

O sessizliğini korumaya devam ederken yanından ayrıldım ve kaldığım odaya döndüm. Kapıyı kapatıp doğrudan odadaki telefona gittim. Lobiyi arayıp önce kendimi tanıttıktan sonra Yaren'den bahsedip birilerini göndermelerini istedim. Hemen göndereceklerine dair bir cevap aldıktan sonra telefonu kapattım. Tam o esnada uzaktan gelen tiz bir ses duydum. Yanlış mı duydum, yoksa bir kadın sesi miydi anlamaya çalışırken aynı ses bir kez daha geldi.

Aklıma ilk gelen şey, Yaren olduğundan koşarak odadan çıktım. Onu bıraktığım yerde değildi. Etrafa bakındım, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken aynı sesin bir kez daha gelmesiyle sağa doğru koşmaya başladım. Koridorun sonundan döndüğümde Yaren'in akülü sandalyesinin öylece koridorun ortasında durduğunu, Yaren'in olmadığını gördüm. İleriden bir yerden de Yaren'in sesi geliyordu.

Telaşla koşmaya devam ettim. Bu koridorun da sonuna ulaştığım an onları gördüm. Yangın merdivenlerine açılan kapının oradaydılar. Adamın biri Yaren'i duvarın kenarına oturtmuş, elini de ağzına bastırmış bir şekilde çığlıklarını engelliyordu. Bir yandan da telefonla konuşuyordu.

"Acele edin diyorum size, anlamıyor musunuz? Yangın merdivenlerinin o tarafa getirin arabayı!"

Yaren, adamın elinin altında çırpınıp ondan kurtulmaya çalışırken gözüme takılan ilk şey, adamın belindeki kabarıklıktı. Muhtemelen silahı vardı. Öylece yanlarına gidip bir şeyler yapmaya çalışırsam Yaren'e de bana da zarar vermeye çalışabilirdi ama hiçbir şey yapmadan da duramazdım.

Bu seslere rağmen etrafta kimsenin görünmemesi bu katın boş olduğunu anlamam için yeterli olurken, bağırp yardım istemenin bir faydası olmayacağını da farkındaydım.

Fark edilmeden bir şeyler yapmam gerekiyor diye içimden geçirirken ilerideki yangın tüpü gözüme çarptı ve bir an bile olsun düşünmeden gidip aldım. Adam, Yaren'in sesinden benim ayak seslerimi duymazken yanlarına ulaştım. Yaren, beni fark ettiğinde gözleri irileşti. Bu, adamın da başını bana doğru çevirmeye yeltenmesine neden olduğunda daha fazla oyalanmadan elimdeki tüpü adamın kafasına indirdim.

Acı içinde bağırp yere yığıldı. Kollarım tüpün ağırlığını daha fazla taşıyamadığında yere attım. Yerde acı içinde kıvranan adamın belindeki silahı bir çırpıda çekip aldım ve silahı havaya kaldırıp bir el ateş ettim. Tek amacım zaten buraya gelmek üzere olan adamların daha hızlı gelmesini sağlamaktı.

Eşzamanlı olarak Yaren avazı çıktığı kadar korkuyla çığlık attı. Yanına oturup onu teselli ederek, korkma demek istesem de yapamadım. Sadece önünde durup birkaç metre ileride, yerde acı içinde kıvranan adama silah doğrultabiliyordum.

Tüpü çok fazla sert vuramamış olacağım ki kafasını kırdığım halde bayıltamamıştım onu. Can havliyle yerde kıvranıp duruyordu. *Ayağa kalkması an meselesi* diye düşünürken duvardan tutunup ayağa kalkmaya çalışarak beni çok bekletmedi.

"Sakin," dedim elim tetiğin üzerindeyken. "Sakin yaklaşma. İki dakika içinde herkes burada olacak, gebertirler seni!"

Adamın, sözlerimi çok umursamadığını fark ederken Yaren hâlâ arkamdaydı ve ağlama sesleri geliyordu.

"Seni de geberteceğim," dedi silah bende olmasına rağmen üzerime yürürken. "Onlar gelene kadar ben işimi halletmiş olurum!" deyip üzerime atılmasıyla birlikte korkuyla parmağımı tetiğe bastırdım.

Yaren, bir kez daha bağıırken onun sesine adamın acı dolu haykırışı karıştı.

Sımsıkı kapattığım gözlerimi araladığımda adamı yerde, kanlar içinde yatarken gördüm. Silah elimden yere düştüğünde korkudan tir tir titriyorum ve duyduğum tek şey, hıçkırıklar içinde ağlayan Yaren'di. Ta ki başka bir ses araya girene kadar.

"Yaren!" Sesin geldiği yöne baktığımda Cihangir'in, Kerem'in ve bir sürü adamın koşarak bize doğru geldiğini gördüm. Arkalarından da Begüm geliyordu. Yanımıza ilk gelen kişi Cihangir oldu. Önce yerde kanlar içinde yatan adama, sonra bana, en son da Yaren'e baktı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyor ama anlayamıyor gibiydi.

"Abi," dedi Yaren ağlarken. Cihangir telaşla onun yanına oturdu.

"İyi misin abiciğim, bir yerine bir şey oldu mu?" diye sordu endişeyle ve Yaren'i kontrol etti. O sırada Begüm ve Kerem de yanlarına oturmuşlardı.

Benimse yine hiç kimsem yoktu, yine yalnızdım. Kalbim bunun acısıyla sızlarken burada kalmak istemedim ve sessizce ayağa kalktım. Gidecek bir yerim yoktu, zaten gitmeye niyetim de yoktu. Sadece buradan uzaklaşmak, yalnız kalmak istedim. Zaten yalnızdım, daha ne kadar yalnız kalabilirsem...

Bir süre yürüdükten sonra diğer merdivenlere açılan kapıyı gördüm. Oyalanmadan kapıyı açıp içeriye girdim ve gidip merdivenlere oturdum.

Birini vurmuştum ben, hatta belki de çoktan öldürmüştüm bile.

Başımı ellerimin arasına aldım. Gözyaşlarım bir sel misali yanaklarımdan akarken adamın görüntüsünü silmeye çalıştım aklımdan. *Ya öbür adam? Katil mi olacağım ben?*

Mideme ağnlar girip de gözyaşlarım giderek hızlanırken, boğazımdan çıkan sessiz bir hıçkırık yankılandı merdiven boşluğunda.

Tam o sırada uzaktan yankılanan bir ses duydum. "Cemre!"

Cihangir'in sesi öyle bir çaresizlikle çıkmıştı ki bir an için nefesim kesildi. Daha ona ses veremeden bir kez daha, "Cemre!" dedi ve kapı hızla açıldı. Ardından Cihangir'in telaşlı bakışlarıyla göz göze geldim. Bir an durdu, nefes nefese bana baktı. Sonra adımlarını yavaşlatarak yanıma geldi, hiçbir şey demeden yanımda durdu bir süre. Sonra sessizce merdivene oturdu. "Kayboldun sandım yine," derken soluk soluğaydı. "İyi misin?"

Başımı önüme çevirdim, cevap vermek yerine başımı olumsuz anlamda salladım sadece ve sordum. “Yaren nasıl?”

“Sayende iyi.”

“Sevindim.”

Koluma dokundu, çekinircesine sadece parmaklarının ucu temas etmişti tenime. “Ölmedi.”

“Ne?”

“Vurduğun adam, ölmedi.”

“Ben onu gördüm, her yeri kan olmuştu ve hareketsiz yatıyordu. Nasıl ölmez?”

“Beni de vurduğunda öyle olmuştu Cemre ama bak karşında oturuyorum,” dedi. Sözleri bir anlığına nefesimi kesti. Gözlerimi kaçırdım, ne cevap vereceğimi bilemedim. İçimde bir yer sızladı.

“Gerçekten ölmedi mi?” diye sorabildim sadece.

“Gerçekten ölmedi, hastaneye götürdüler.”

“Kim ki o? Derdi neymiş?”

“Yaşarsa öğreneceğim.”

Neden aceleyle hastaneye götürdüklerini böylece anlarken, “Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Hiçbir şey.”

“Ne demek hiçbir şey? Polis gelmeyecek mi?”

“Merak etme, hastaneden vurulduğuna dair bir bilgi çıkmadığı sürece polis gelmez. O da çıkmayacağına göre bir şey olmayacak,” dedi. Nasıl bu kadar emin olabiliyordu ki?

“Ya çıkarsa?”

“Korkma, ben hallettim.” Doğru ya hastane adamındı zaten. “Hadi odaya gidelim, üzerini değiştir,” dediğinde üzerime baktım ve kan sıçradığını fark ettim.

“Gidelim,” dedim hiç itiraz etmeden. Bir an önce üzerimi değiştirip bu kıyafetlerden kurtulmak isteyerek ayağa kalktım. Cihangir de benimle beraber kalkınca merdivenlerin olduğu yerden otelin koridoruna geçtik ve odaya yürüdük.

Odanın olduğu koridora gelince Begüm’ün, Kerem’in ve Yaren’in odanın önünde olduklarını gördüm. Her ne kadar kimseyle konuşmak istemesem de el mahkûm yanlarına gitmek zorunda kalırken, bizi fark eden Kerem yanıma geldi.

“İyi misin?” diye sordu endişeyle.

“İyiyim,” dedim. Kerem bir şey söyleyecek gibiyken Yaren araya girdi.

“Cemre?”

Bakışlarım onu bulduğunda gözlerinin şiştiğini fark ettim. Çok fazla ağlamıştı ve hâlâ gözleri dolu doluydu. Bakamadım ona, gözlerimi kaçırdım.

“Üzerimi değiştirsem iyi olacak,” deyip bir şey söylemelerini beklemeden odaya girdim. Doğrudan valize gidip giyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Tam o anda odanın kapısı açıldı, o tarafa döndüm ve Yaren’i gördüm. Akülü sandalyesi olduğu için böyle yerlerde istediği gibi gidebiliyordu. Yanıma gelirken kapıyı da kapatmıştı.

“Neden geldin?”

“Biraz konuşalım mı?” diye sorduğunda başımı sallamakla yetindim. O esnada biraz daha yaklaştı bana, durduğunda ise başını kaldırıp gözlerime baktı.

“Teşekkür ederim,” derken bu olay yaşanmadan önceki halinden eser kalmamıştı.

“Kendim için yaptım. Adam bana saldırıyordu, teşekkür etmene gerek yok.”

“Hayır, sen oraya benim için döndün. Hayatımı kurtardın.”

“Boş ver şimdi bunları, oldu bitti işte. Konuşmaya gerek yok.”

“Peki, sen bilirsin,” dedi. O an onun da üzerinin kirlendiğini fark ettim. Düştüğü için her yeri toz olmuştu, birkaç yerinde de kan vardı.

“Üzerini değiştirmek ister misin?” diye sordum. Kanı gördükçe rahatsız olacağını bildiğim için böyle kalması içime sinmemişti.

“Yanımda hiç kıyafetim yok.”

Valizi gösterdim. “Orada yeteri kadar var.”

“Ben şey,” deyip sustu, çekiniyordu.

“Yardım ederim, merak etme,” deyip valizden bir kazakla eşofman alıp tekrar ona baktım.

“Hadi değiştirelim, tabii istersen.”

Başıyla onayladı beni ve tuttuğum kazağa uzandı. “Kazağı ben giyebilirim,” deyip aldı, ardından da üzerindeki kirli kazağı çıkarıp temiz olanı giydi.

“Sanırım sıra eşofmanda,” deyip elimdeki eşofmanı gösterdim. “Sana yardım edip ayağa kaldırayım, sen de bana tutun. Ben o sırada pantolonunu çıkarırım, olur mu?”

“Olur,” dedi. Ellerinden tutup onu dikkatlice ayağa kaldırdım. Yaren omuzlarımdan destek alıp ayakta kalmaya çalışırken pantolonunu çıkardım ve onu tekrar yerine oturttum. Daha sonra önünde diz çöküp bacaklarında kalan pantolonu tamamen çıkarttım. Ardından yatağın üzerine bıraktığım eşofmanı alıp bacaklarından geçirdim.

“Tekrar kalkman gerekiyor,” derken ayağa kalktım ve elimi uzattım. Gülümseyerek elimi tuttu. Onu yine dikkatlice ayağa kaldırıncaya omuzlarımdan tutundu. Eşofmanı düzgünce yukarıya çekip tekrar sandalye oturttum.

“Bitti bile,” dedim birkaç adım geri gidip ondan uzaklaşırken.

O an gözlerinin dolduğunu fark ettim. Az önceki halinden sonra aniden değişen ruh hali yüzünden şaşkınca ona bakarken, “Sana söylediğim her şey için çok özür dilerim, Cemre. Sinirliydim, kendime hâkim olamadım,” dedi.

Yatağın kenarına oturdum. “O sandalyede oturmak seni masum yapmıyor demiştim, daha sonra da katil demiştim. Yani ikimiz de körü davrandık birbirimize.”

Sessiz kaldı.

“Seni kızdırıp, kışkırtıp patlamana neden olarak bir şeyler öğrenmek için söyledim hepsini ama yine de doğru değildi. Ben de özür dilerim.”

Gülümsedi. “Unutalım o zaman her şeyi.”

“Unutalım,” dedim gülümsemeye çalışırken. Ona karşı samimiydim ancak aklım olanlardayken içten bir şekilde gülümseyemiyordum. Çünkü o adam ölürse katil olacaktım. Bu düşünceyi zihnimden atamıyordum.

“Sana sarılabilir miyim o zaman?” diye sorduğunda şaşırmadan edemedim. Az önce yaşanan şeye rağmen davranışlarının bir anda bana karşı bu kadar değişmiş olması garipti ama yine de samimiyetine güvenmek istedim. Hafifçe başımı salladım ve ona doğru eğilip ilk sarılan ben oldum. Ellerini hemen belime doladı o da.

“Ben gerçekten sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Buraya seni koymak için gelmiştim. Hayatımızdan çık, abimi rahat bırak demeye gelmiştim ama sen benim hayatımı kurtardın,” dedi. Ona cevap vermemeye fırsat kalmadan kapı açıldı ve Cihangir içeriye girdiğinde şaşkınca kaldı.

Ardından da dudaklarında küçük bir tebessüm oluştu, tek kelime etmeden sessizce çıktı odadan. O sırada Yaren'den ayrıldım.

"Boş ver şimdi bunları, ben gelmeseydim zaten abin yetişirdi. O adam sana hiçbir şey yapamazdı," dedim ve konuyu değiştirmek adına, "Burada kalmak ister misin?" diye sordum.

"Burada, seninle birlikte mi?" diye sorunca başımı salladım.

"Evet, ben de yalnızım zaten."

"Abim ne der ki?"

"Abine ben söylerim."

"Olur o zaman."

"Sen bekle burada, ben abinle konuşup geliyorum."

"Tamam, bekliyorum," dediğinde odadan çıktım.

Dışarıya çıkınca Cihangir'in kapının önünde, duvara yaslanmış bir şekilde durduğunu gördüm. Beni görünce hemen yanıma geldi.

"Yaren burada kalabilir mi?" diye sorduğumda afalladı.

"Anlaşamadığınızı düşünüyordum, şimdi birlikte mi kalmak istiyorsunuz?"

"Biz aramızda hallettik o konuyu. Kalabilir mi?" diye sordum yeniden.

"Eve gitse daha iyi olur."

"Neden? Burada kalsa ne olacak ki?"

Cevap vermedi.

"Ona bir şey yapacağımdan korkmuyorsun, değil mi?"

"Saçmalama, Cemre."

"O zaman sorun ne?"

"Yaren buraya seni kovmak için geldi, yani öyleymiş az önce öğrendim ben de. Muhtemelen bunu sen de biliyorsun ama hâlâ biz anlaştık diyorsun. Biliyorum, belki çok acımasızca bir soru olacak ama sana bir şey sormam gerekiyor," dediğinde kaşlarımı çattım. Oyalanmadan sordu sorusunu. "Yaren'i kullanıyor musun?"

"Ne demek şimdi bu?" diye sordum çünkü gerçekten anlamamıştım.

"Gerçekleri sana anlatması için ona yakın davranıp onu kandırıyor musun?"

Öfke, damarlarımda gezinirken bir adım geri atıp ondan uzaklaştım. O kadar şeyden sonra nasıl böyle bir şeyi sorabilirdi bana?

"Bunu yaptığıma gerçekten inanıyor musun?"

“Sadece sordum. Hem bana hem de Yaren’e birdenbire bu kadar iyi ve sakın davranman sence de tuhaf değil mi? İkimizi de kandırıp bir şeyler öğrenmeye çalışıyor gibisin.”

Bu sözlerle öfkem yok olurken hayal kırıklığıyla baktım gözlerinin içine. “Böyle bir günde bile bunları düşünecek kadar kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordum üzüntümü bastırmaya çalışırken.

“Öyle bir şey söylemedim. Sadece daha düne kadar ikimize de nefretini kusarken, bir anda bu kadar değişmiş olmanın nedenini öğrenmeye çalışıyorum.”

“Bir nedeni vardı sen bu soruyu sormadan önce,” deyip bir adım daha geri gittim. “Şimdi o nedenin hiçbir önemi yok.”

“Cemre...”

“Kardeşini de al git buradan. Ben de babaannemin yanına döneceğim zaten artık. Kimse ayak bağı olmasın,” deyip konuşmasına fırsat vermeden odaya girdim. Yaren merakla bana bakarken yanına gittim.

“Abin izin vermedi, seni eve götürmek istiyor. Üzgünüm ama onunla gitmen lazım,” dedim. Yatağın üzerinde duran ve kendim için çıkardığım kıyafetleri aldım. O an Cihangir de odaya girdi.

“Cemre,” deyip yanıma gelmek istedi ama buna izin vermeden arkamda duran banyoya girdim ve kapıyı kilitledim.

Üzerimdeki kirli kıyafetleri çıkarıp temiz olanları giydim. Ardından elimi yüzümü yıkayıp kendimi toparlamaya çalıştım. O sırada içeriden gelen kapı sesini duydum. Sanırım Cihangir, Yaren’i de alıp gitmişti.

Yine de biraz daha bekledim. Odadan ses gelmeyince gittiklerinden emin olup odaya geçtim. Henüz otelde olduklarını bildiğim için hemen gitmek yerine biraz oyalanmaya karar verip yatağın kenarına oturdum. “Salak ya! Gerçekten salak! Kandırıyormuşum kendilerini!” Kendi kendime söylenirken öfkeyle yatağa vurdum. “Yaren’in gözüne girmek için adamı da sen mi tuttun da deseydin bari bir de!”

Sinirim bir türlü geçmezken söylenmeye devam ettim. Ta ki yeterince beklediğimden emin olup onlar da otelden ayrılmışlardır artık diye düşünene kadar. Bu düşünceyle kalkıp montumu giydim. Daha yarım saat öncesine kadar bunu yapmaya hiç niyetim yokken, hatta babaannemin sözlerinden sonra burada biraz daha kalmayı bile düşünürken sadece birkaç cümlesiyle yine her şeyi mahvetmişti.

Ona olan öfkemi bir türlü bastıramazken odadan ayrıldım, asansöre binip en alt kata indim ve otele çıkımd. Taksikle gitmek çok masraflı olduğundan başka bir yol bulmalıydım. Köye giden bir minibüs falan var mıydı acaba? Hiçbir fikrim yoktu ki. Varsa bile nereden bineceğimi bilmiyordum. Hem bu saatte bir şeyler bulmak da çok zordu.

En kolay nasıl gidebilirim diye düşünürken birinin, "Cemre," diye seslendiğini duydum. Cihangir'e ait olduğunu hemen anladığım bu ses, bana sakın kalmam için derin bir nefes aldırırken ona doğru döndüm.

Arabasından inmiş, yanıma geliyordu. Eve gitmemiş miydi bu? Yanıma ulaşp karşımda durduğunda, "Nereye?" diye sordu sabır dilercesine.

"Babaannemin yanına."

"Tamam," dedi beklediğimin aksine hemen kabullenerek. "Önce biraz konuşalım mı? Sonra ben götürürüm seni."

"Konuşmayalım," dedim düşünmeden. "Gerek yok, götürmene de gerek yok. Köye giden minibüsler var, onlardan birine bineceğim," dedim henüz bundan emin bile değiken. Olmayabilirdi de sonuçta.

Sanki açıkça konuşmayalım dediğimi duymamış gibi, "Az önce öyle söylemek istemedim sana," dedi.

"Ne söylemek istedin peki? Açıkça sizi kandırmaya çalıştığımı söyledin sen bana, Cihangir. Ya ben her şeye rağmen sana güvenmeye, inanmaya çalışıyorum. Senin yaptığın her şeye rağmen hiçbir şey bilmeden sana inanmak için çabalıyorum. Seni anlamaya çalışıyorum. Sen gelip bana kardeşini kullandığımı söylüyorsun."

Hiçbir şey diyemedi.

"Bir şeyler öğrenmek için bir oyun çevirmeme, numara yapmama gerek yoktu benim. Bugün Koray geldiğinde her şeyi öğrenme şansım vardı zaten ama ben gitmedim onunla, seninle kalmayı seçtim. Karşılık olarak da ağzımın payını aldım, çok sağ ol."

Konuşmak için bir çaba içine girmezken devam ettim.

"Keşke senin yanında kalacağıma Koray'la gitseydim."

İşte bunu duyduğunda yüz ifadesi bir anda sertleşti.

"Ama babaannemin yanına gittiğimde ulaşacağım ona bir şekilde. Sen haklıymışsın, ben yanlış tarafı seçmişim diyeceğim."

"Yanlış benim, doğru o mu?"

"Aynen öyle! Bizzat sen kanıtladın bunu bana. Senin sürekli her şeyi mahvetmek dışında yaptığın bir şey yok. O ise bana her şeyi anlatmaktan

bahsediyor. Bu yüzden bir de ona şans vereceğim, belki o senin aksine birini kandırıp onu kullanacak kadar aşağılık bir insan olduğumu düşünmüyordur. Belki de düşündüğümün aksine iyi bir insandır,” dedim aslında gerçek düşüncelerim bu olmadığı halde. Tek amacım onu kızdırmaktı. Hak etmişti çünkü bunu.

“Şans vereceksin,” diye tekrar etti söylediğimi. O kadar söylediğim şey içinde buna mı takılmıştı yani?

“Evet, onu da dinlemek lazım bence. Hatta keşke bugün buradayken yapsaydım bunu. Hiç kalmasaydım seninle, direkt onunla gitseydim.”

“Sence ben buna izin verir miydin?”

“Senin ruhun bile duymazdı.”

“Emin misin?”

“Evet eminim ve sen de emin ol, bu otel hiç de güvenli değil. Önce Koray, sonra da o adam rahatlıkla girdi içeriye.”

“İyi, biz de daha güvenli bir yere gideriz o zaman,” dedi ve ben daha ne olduğunu bile anlayamadan kolumun altına girdi, bacaklarımdan tuttu. Eşzamanlı olarak tepetaklak oldum ve kendimi onun sırtında buldum.

Anında sırtına bir tane vurdum. “Şunu yapmaktan vazgeç artık, indir beni ya!”

“Neymiş, o şerefsiz şans verecekmiş!”

Sırtına tüm gücümle vurdum. “Yemin ederim, nefret ediyorum senden!”

Arabanın yanına ulaştığımızda önce kapıyı açtı, sonra sırtından indirdi beni ve kaçamayacağım kadar yakınımda durup gözlerimin içine baktı. “Etmiyorsun.”

“Ediyorum!” derken arabasına vurdum.

“Şiddet eğilimin sadece insanlara yönelik değilmiş.”

“Bunu yeni mi fark ettin sen? Zaten sadece insanlara yönelik olsaydı seninle ilgili bir durum olmayacaktı ortada.”

Söylediğim şeye bir cevap vermek yerine, “Bin arabaya, Cemre,” dedi.

“Binmeyeceğim,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Tamam, zevkle ben bindiririm o zaman,” deyip yeniden kucagına alacakmış gibi bir hamle yapuğunda bunu yapmasına fırsat vermeden ıslak arabaya bindim.

Arkamdan güldüğünü duyarken kapıyı kapattı. İnip kaçabilme şansım olduğunu bilsem de sonunda yakalanacağımı çok iyi bildiğimden bu şansı değerlendirmeyip arabaya binmesini bekledim.

Az sonra arabaya binip çalıştırdığında, "Babaanneme götürüyorsun beni, değil mi?" diye sordum.

"Daha çok sevdiğin bir yere gidiyoruz."

"Öyleyse umarım yalnız kalacağımız bir yere gidiyoruzdur, bizden başka hiç kimsenin olmayacağı bir yere."

Kafasını bir anda bana çevirdi, gözbebekleri büyümüştü. Bu halinin farkında mıydı acaba? "Anlamadım?"

"Böyle etraf ormanlık falan olsun, kimse bizi bulamasın orada. Sadece ikimiz olalım."

Yutkundu. Gözleri bir anlığına üzerimde gezindi. Ne düşündüğünü anlamamak mümkün değildi. "Sebep?"

"Yalnız kalacağımız bir yere gidelim ki seni öldürürken görgü şahidi falan olmasın," dediğim an değişti bakışları.

"Ben de diyorum ne diyor..." dedi toparlanmaya çalışarak. Sonra önüne döndü ve arabayı biraz daha hızlı sürdü.

"Ne anladın ki?" diye sordum az önceki bakışlardan sonra ne anladığını çok iyi bilirken.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı sadece, bütün keyfi kaçmıştı.

İçimden bu haline gülmek gelirken bunu sessizce yaptım. Her ne kadar şu an yumuşamak, onun bunu düşünmesine sebep olacak bir şey yapmak istemesem de dayanamayarak, "Ateşin var mı hâlâ?" diye sordum çünkü en son ateşi vardı. Ancak bunu sormuş olmama rağmen onun cevap vermesini beklemeden, "Tabii bu merakım da sana yalan geliyorsa, yani seni kandırmak için uğraşmaya devam ettiğimi düşünüyorsan cevap vermeyebilirsiniz," dedim imayla.

"Cemre," dedi sakince. "Ben öyle bir şey söylemek istemedim sana, sadece..." deyip sustu. Kendini bile açıklayamadı.

"Tam olarak onu söylemek istedin sen ve söyledin de."

"Yaren bu konuda çok hassas. Eğer ona bir şeyler sormak, ısrar etmek gibi bir niyetin varsa diye uyarmak için..."

"Her şeyi öğrenmek istediğini biliyorum ama Yaren bu konuda çok hassas. Cemre. Bu gece de çok korktu zaten. Lütfen ona bir şeyler sorma, üzerine gitme," dedi nefes dahi almadan ve ekledi. "Söylemen gereken şey

buydu, karşıma geçip onu kandırıyor musun diye sormak değil! Derdini bu şekilde anlatabilirdin, ben de anlardım seni!”

Arabayı bir anda sağa çekti ve bedenini bana çevirdi. “Özür dilerim.” Bunu yapmasını beklemediğimden afallarken devam etti. “Seni kırdığım için de yanlış anlamana sebep olacak şeyler söylediğim için de özür dilerim.”

Önüme dönerek kollarımı göğsümün altında toplarken arkama yaslandım. Ne diye özür dilemişti ki şimdi? Artık gönül rahatlığıyla kızamazdım da.

“Şimdi nereye götürmemi istiyorsun seni?” diye sordu. “Benimle gelmek istiyor musun, yoksa babaannenin yanına mı döneceksin?”

İşte bu, beklediğim bir soru değildi. Ona doğru dönerken, “Benim istediğim yere mi gideceğiz?” diye sordum şaşkın olduğumu belli edecek bir tavırla.

Başını salladı. “Evet.”

Beni zorla arabaya bindiren kendisi değilmiş gibi bir anda her şeyi bana bırakması şüphelenmeme neden olduğunda, “Babaannemin yanına bıraktıktan sonra sen geri dönecek misin?” diye sordum emin olmak için. Bu manyak benimle orada kalmaya bile çalışabilirdi çünkü. Yapmadığı şey değildi ne de olsa...

“Mecburen.”

İşte bu da beklediğim bir cevap değildi.

“Beni bırakacak ve geri döneceksin yani sahiden, öyle mi?”

“Orada kalacak bir yerim olmadığına göre dönmek zorunda kalacağım,” dedi derin bir iç çekerken ve ekledi. “Yaren’in yanına giderim muhtemelen.”

“Sahi,” dedim yeni aklıma gelmiş gibi. “O iyi, değil mi? Umarım yalnız bırakmamışsındır kızı.”

“İyi,” dedi. “Yalnız da değil, Begüm yanında.”

Bu duyduğumdan rahatsız olduğumu belli etmemeye çalıştım. Ne de olsa bu benim üzerime düşen bir şey değildi ama yine de onu uyarmak isteyip, “O kadın, Yaren’i kullanıyor,” dedim.

“Farkındayım.”

Bu cevapla kaşlarımı çattım. “Ve buna izin mi veriyorsun?”

“Yaren’in başka arkadaşı yok, o tek arkadaşı. Onu da uzaklaştırıramam kardeşimden,” dedi kendisi de bundan pek memnun değilmiş gibi. “Ona zarar verecek bir şey yapmadığı sürece görüşmelerine engel olamam.”

"Yaren'i ne için kullandığının da farkında mısın?" diye sordum. Bunun farkında olmayacak kadar aptal bir adam olamazdı. Çünkü açıkça ortadaydı o kadının Yaren'i ona yakın olmak için kullandığı.

Sorumun cevabını çok iyi biliyor olacak ki cevap veremezken bir anlık cesaretle. "Her nereye gidiyorsan seninle geleceğim," dedim. Şaşkın gözleri anında beni buldu. "Ama yanlış anlama, hâlâ hasta gibi görüldüğün için geleceğim. Düşüp bir yerde kalma diye, insanlığımdan yani başka bir şey yok."

Düpedüz yalandı. Kendime bile zor itiraf etmiş olsam da o kadının evde olduğunu öğrendikten sonra eve dönmesini istemiyordum. Sanki sonsuza kadar Begüm'ü ondan uzak tutabilecekmişim gibi...

"Ben devam ediyorum o zaman," dedi sanki hâlâ duyduğu şeyin doğruluğuna inanamıyormuş ve tekrar duymak istiyormuş gibi.

"Dönmek istersem, her nereye gideceksek beni orada zorla tutmak yok ama," dedim işaretparmağımı tehditkâr bir tavırla kaldırırken.

Başını sağa sola salladı. "Asla."

"Söz mü?"

"Söz."

"İyi," dedim yeniden önüme dönüp arkama yaslanırken. "Gidebiliriz o zaman."

Aldığı bu cevapla hemen arabayı çalıştırdı, *umarım daha öncekiler gibi pişman olmam* diye içimden geçirirken gözümün ucuyla ona baktım. Keyfi gayet yerindeydi. Bu hali tebessüm ettirdi bana ancak sonra hızla bunu saklamaya çalıştı.

Nereye gittiğimizi bilmesem de biraz ilerleyince daha önce kaldığımız, ona ilk defa sarıldığım o dağ evine gittiğimizi anladım. Yaklaşık yarım saat kadar sonra da o eve ulaştığımızda birlikte arabadan indik ve eve girdik.

Aslında bu ev ona karşı ilk kez duvarlarımın yıkıldığını, nefretim azaldığını hissettiğim o evdi. Bu yüzden garip hissettiriyordu burası bana, içeriye adım attığım ilk an bunu hissetmeye başlamıştım zaten.

Ben durmuş evin içine bakınırken Cihangir doğruca şömineye gitti. Ben de salona geçip tekli koltuğa oturdum ve onu izledim. Önce düzgünce odunları yerleştirdi. Sonra cebinden bir çakmak çıkardı ve küçük bir çiranın ucunu yakıp yerleştirdiği odunların arasına attı. Kısa sürede çıtırtılar yayılmaya başladı ve çok geçmeden ateşin sıcaklığı yavaş yavaş odayı sardı.

Cihangir şöminenin önünden kalkıp karşımdaki diğer tekli koltuğa da kendisi oturduğunda gözleri bende idi. Bense bunun farkında olduğum halde ona bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyordum.

Bunu yanlış yorumlamış olacak ki, "Hâlâ kızgın mısın bana?" diye sordu.

"Kızgın falan değilim," dedim ona bakmadan ve duyacağından emin olduğum kadar kısık bir ses tonuyla ekledim. "Kızgın olsam buraya kadar gelmem herhalde."

"Niye yüzüme bakmıyorsun o zaman?"

Sırf bunun doğru olmadığını kanıtlamak istercesine ona baktığımda, arabada ve yolda karanlıktan fark edemediğim şeyi fark ettim. Gözlerinin içi daha da kızarmıştı sanki. "Sen iyi misin?" diye sordum endişeyle sorusuna cevap vermek yerine.

"İyiyim, ne oldu ki?"

Sesi gerçekten de oteldekinin aksine iyi çıkıyor olsa da pek iyi görünmediği için dayanamadım ve ayağa kalkarak yanına gittim. Elim alnına koyup ateşini kontrol ettim.

Elim alnına değdiğinde teninin sıcaklığını hemen hissettim. Ellerim soğuktu, o yüzden fark daha da belirgindi. Sıcaktı teni ama kendi vücudunun sıcaklığıydı bu, ateşi yoktu. Bir an teninin sıcaklığını bu denli hissedince içimde bir şey kıpırdadı, hemen bastırdım o hissi.

"Ateşin yok," diye mırıldandım.

Elim hâlâ alnındayken ona ilk dokunduğumda kapattığı gözlerini araladı ve derin bir iç çekti. "Hasta olmaktan nefret ederdim," dedi gözlerimin içine bakarken. "Sanırım ilk kez sevdim."

Söylediklerini duyduğumda istemsizce dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrıldı. Gözlerim ondan ayrılamazken içimde yine bir kıpırtı hissettim. Ne olduğunu anlamadan, buna kendimi bırakmak istedim ama bunu hissettiğimi fark ettiğim ilk an hemen toparlandım ve elimi alnından çektim.

Boşluğa düşen ellerimi nereye koyacağımı bilemeyip parmaklarımla oynarken, "Saçmalama," dedim sesimin düzgün çıkmasına dikkat ederek. "Hasta olmak sevilir miymiş hiç?"

"Haklısın," dedi ağzının içinden. "Aslında sevdiğim şey hasta olmak değil," derken gözlerini gözlerimden bir saniye bile olsun ayırmadı. "Sensin"

Bir anda söylediği şeyle neye uğradığımı şaşırdım. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmış öylece ona bakarken, keyifle izledi bu halimi. Kalbim öyle bir çarpı ki her an göğüs kafesimi parçalayıp çıkacak gibiydi.

Cihangir'in bakışları gözlerime kilitlenmiş, bir an olsun başka bir yere bakmazken ne diyeceğimi bilemediğimi anlamış gibi, "Senin benimle ilgilenmen demek istemiştin," diye düzeltti az önce söylediği şeyi.

Yurkunup kupkuru olan boğazımı ıslatmaya çalıştım ve ardından, "Hemen iyileş o zaman, seninle daha fazla uğraşmaya hiç niyetim yok çünkü," deyip sırf buradan hemen kaçabilmek için yalandan esnedim. "Uykum geldi zaten benim."

Bu yaptığım, dudaklarında küçük bir tebessüm belirmesine neden oldu sadece. Sanki zaten bunu yapmamı, kaçmamı bekliyor gibiydi.

"Ben gideyim en iyisi," dedim yanından uzaklaşırken. Cihangir hiçbir şey demediğinde birkaç adım geri gidip uzaklaştım ondan. "İyi geceler sana."

Gözleriyle ilerideki üçlü koltuğu gösterdi. "Yatak odası soğuk olabilir, burada uyu istersen."

"Yok," dedim yavaş yavaş uzaklaşmaya devam ederken. "Üşürsem gelirim."

Belli belirsiz omuz silktri. "Sen bilirsin."

Aldığım bu cevaptan sonra hızla ayrıldım salondan ve yatak odasına doğru yürüdüm. O esnada arkamdan seslendi. "İyi geceler, Cemre."

Zaten iyi geceler demiş olduğumdan, tekrar etmeye gerek duymayıp sadece omzumun üstünden bakarak küçük bir tebessüm etmekle yetindim ve ardından önüme döndüm. Daha hızlı adımlarla yatak odasına ulaşmak için hiç dönüp ona bakmadım. Ardından hızla odaya girdim ve girer girmez de kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım.

Elim istemsizce kalbime gittiğinde hâlâ çok hızlı olduğunu fark ettim. Birkaç derin nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Bir yandan da dışarıya kulak verdim. Ses yoktu, peşimden gelmeye çalışmamıştı yani. Bunun rahatlığıyla bir kez daha derin bir nefes aldıktan sonra doğrudan dolaba yöneldim. Onun kıyafetlerinden üzerime en olabilecek şeyleri bulup giydim ve yatağa girdim.

Oysa hiç uykum yoktu. Saat de daha dokuzu yeni geçiyordu ama salondan kaçmak için başka bahane bulamamıştım.

Yine de yorganı üzerime çektim, gözlerimi kapattım. En azından belki biraz dinlenirim diye düşündüm ama ne yaparsan yapayım bir türlü uykuya dalamadım. Yatağın içinde bir sağa, bir sola döndüm. Bir süre tavana

baktım, sonra yastığı çevirdim. Belki bir faydası olur diye soğuk tarafına başımı koydum.

Zaman bir türlü geçmek bilmiyor, uykum da gelmiyordu. Uykum gelmeyince gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım belki gevşerim diye ama yine bir faydası olmadı.

Ne kadar süre geçti bilmiyordum; belki bir saat, belki biraz daha fazla. En sonunda pes edip gözlerimi açtım. Kapının altından hâlâ salondan gelen ışık süzülüyordu. *Cihangir de uyumamış herhalde* diye düşündüm. Yatakta biraz daha dönüp durdum ama boşunaydı. Uyuyamayacağımdan emin olduğumda kalktım ve odadan çıktım.

Salona gittiğimde Cihangir'i üçlü koltuğun tam ortasında, sırtını yaslamış otururken buldum. Orta sehpanın üzerinde ise yarısı çoktan bitmiş bir viski şişesi duruyordu.

Orada olduğumu fark etmeden elindeki kadehte olan viskiyi tek dikişte içti, ardından şişeye uzanıp yeni bir kadeh daha doldurdu. Bu neydi şimdi? Nereden çıkmıştı gece gece bu?

"Ne yapıyorsun sen?" diye sorduğumda ancak beni fark etti.

"Uyumadın mı sen hâlâ?"

"Uyku tutmadı," derken yanına oturdum. "Sen ne yapıyorsun gecenin bu saatinde?"

"Beni de uyku tutmadı," derken daha yeni doldurduğu bardaktaki alkolü yine aynı şekilde içerek tekrar doldurdu.

"Çok hızlı gitmiyor musun sence de?"

"Bir şey olmaz. Yola çıkacak değiliz, sabah döneceğiz zaten."

"İlaç almıştın ama bugün," dedim bir şey olmasından korkarak.

"Bir şey olmaz," dedi yine. "Yeterince vakit geçti üzerinden."

O böyle dese de endişelenmeden edemezken bir yandan da içten içe ona eşlik etmek istedim. Az sonra bu isteğim ağır bastığında dayanamadım ve uzanıp sehpanın üzerinde duran diğer kadehi de ben aldım, sehpa da ona doğru uzattım. "Ben de içmek istiyorum o zaman."

Önüne uzattığım kadehe gözücuyla baktıktan sonra gözleri beni buldu "Emin misin?"

"Evet."

"Daha önce içtin mi?"

Heyecanla, "İlk olacak," diye yanıtladım.

"Olmaz o zaman."

"Niye olmaz ya?"

"Olmaz. Midene dokunur, kötü olursun."

"Olmam," dedim tıpkı onun gibi kendimden emin bir şekilde ve uzanıp kendi kadehimi kendim doldurdum. Engel olmaya çalışsa da buna izin vermeyip hızla bir yudum aldım. Ancak o yudumu alır almaz yüzümü buruşturdum çünkü hem boğazım yanmıştı hem de midem bulanmıştı.

"Al işte, illa inat edeceksin," diyen Cihangir'i umursamadan bir yudum daha aldım. Bir kez daha boğazım alevler içinde yanarken, "İyi, iç hadi o zaman. Başka yok ama sana," deyip kendisi de içmeye devam etti.

Kadehimdeki alkolü, acısına alışmaya çalışarak ağır ağır bitirdim. İlk kadeh bittiğinde sadece dilimde uyuşukluk ve içimde hafif bir ısınma vardı. Onu zor ikna edip bir kadeh daha almış, o kadehi biraz daha hızlı içmeyi başarmıştım.

Ancak ikinci kadehin yarısından sonra etrafımdaki her şey yavaş yavaş daha yumuşak görünmeye başlamıştı. Keyifli bir sersemlik çöküyordu üzerime. Gözlerimi kısmış, nedenini anlayamadığım bir şekilde gülümsüyordum. Cihangir'e baktığımda onun da bana gülümsediğini gördüm.

Kadehimdeki alkol bitince bir süre öylece oturdum, gözlerim sabit bir noktaya dalmıştı. Başım yavaş yavaş dönerken sanki içimden bir düşünce aniden dışarı fırlamış gibi konuştum. "Biliyor musun, yarın yaptıklarımı hatırlamayacağıma emin olsaydım birçok şey yapardım."

Cihangir, kadehinden bir yudum daha alırken gözlerini benden ayırmadan sordu. "Ne yapardın mesela?"

"Ağlardım, bağıra bağıra hem de." Bunu derken bile ıslanan kirpiklerimi hissettim.

"Seni tutan şey ne?"

"Bilmiyorum, sadece öyle bir şeyi yaptıktan sonra hatırlamak ister miyim emin değilim." Bunları söylerken düzgün konuştuğumu varsayıyordum ama Cihangir'in yüz ifadesine bakılırsa söylediklerimi zar zor anlar gibi bir hali vardı.

"Sadece ağlar mıydın?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır," diye fısıldadım ve bir sır verecekmiş gibi ona doğru eğilip gülümsedim. "Sana sarılırdım bir de."

Dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Sen ne yapardın?" diye sordum gülümsemeye devam ederken.

Az önce benim yaptığım gibi bana doğru eğildi. "Seni öperdim."

Kalbimin bir an durduğunu hissettim. Bu itiraf, alkolün yarattığı sersemliği bıçak gibi kesti. İstemsizce güldüm ama sesim titrek çıktı. "Seni rutan şey ne?"

"Bilmem," dedi sertçe nefes alıp iç geçirirken.

"Ya unutursak?"

Bu sorumla Cihangir elindeki bardağa baktı ve bir saniye duraksadı. "O zaman seni öpmediğim için pişman olurum herhalde."

"Yarın sabah unutmazsak eğer, bu söylediklerimizi hatırlayacağımızı biliyorsun, değil mi?"

"Siktir et, bunu umursayan kim? Hem söyledik bir kere."

"Unutmuş gibi yaparız biz de," derken bakışlarım onu buldu. Aynı anda o da bana dönünce göz göze geldik.

"Niye bakıyorsun öyle?" diye sordu.

O an düşünmek için zamanım yoktu. Hiçbir şey söylemeden, alkolün verdiği cesaretle uzandım ve ona sımsıkı sarıldım. "Bunu da unutmuş gibi yapamaz mısın?"

Bir an duraksadı, şaşırmış gibiydi. Önce karşılık vermedi, sonra o da kollarını belime sarıp beni sıktı. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Bir süre sonra elini saçlarımda hissettim. Saçlarımı okşamayı hafifçe tebessüm etmeme neden olurken ve hep bu anın içinde kalmak isterken buna izin vermeyip yavaşça geri çekildi, gözlerime baktı.

"Bir şartla unuturum," dediğinde sesi boğuktu.

"Neymiş o?" diye sorduğum an belimi sıkıca kavradı ve beni aniden kendine çekti. Tereddüt etmeden dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni öptü.

Şaşkınlıkla donup kaldım. Geri çekilmek istedim ama vücudum hareket etmeyi reddetti. İlk şokun ardından öpüşü derinleşti. Ağzımdaki acı viski tadı, onun baskın öpüşüyle karıştı.

Ellerimi istemsizce göğsüne koydum. İtmek istedim ama yapamadım. Sanki zihnimdeki her bir düşünce dağılıp kaybolmuş gibi ne bir şey düşünabiliyor ne de yapabiliyordum.

Dudakları, son bir umut kırıntısıymış gibi benimkine usulca bir kez daha değip geri çekildiğinde, göğsüm hızlı ve kesik nefeslerin ritmiyle bir fırına gibi inip kalkıyordu.

"Sen de bunu unutursan anlarız."

Ağırlaşan gözkapaklarımı zorlukla araladım. Bakışlarım onun gözlerine kilitlendi. "Olur, unuturum."

O da benim gibi nefes nefeseydi. Gözleri hâlâ dudaklarımdaydı. "Ama bence daha fazla unutmak zorunda kalacağımız şeyler yapmadan odana dönsen iyi olacak."

Bu sözleri duymazlıktan geldim.

"Cihangir," diye fısıldadım.

"Söyle güzelim."

Yüzümdeki o kendinden geçmiş gülümseme yeniden belirdi. "Bana *güzelim* demeni çok seviyorum."

Dudakları keyifli bir kavisle yukarı kıvrıldı, gözlerinin içi parladı. Memnuniyet tüm yüzüne yayıldı. "Biliyorum."

"Ve senden nefret etmiyorum."

Bu itirafla Cihangir'in bakışları derinleşti, gözlerindeki o tedirginlik bir anlığına silindi. "Onu da biliyorum."

Hemen ardından aramızdaki minicik mesafeyi eritti. Nefesi dudaklarımın hemen üzerindeydi. Parmakları saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu sefer öpersen unutmam, haberin olsun," diye fısıldadım.

Kalbim göğüs kafesimde çırpınırken sesini onun da duyduğuna emindim.

"Ben de sana bir şey itiraf edeyim mi?" Parmakları yanağımda yavaşça geziyordu bunu sorarken.

Merakla yutkundum. "Et hadi."

"Çok güzelsin." Sözleri dudaklarından dökülürken, gözleri tüm yüzümü ezberlemek istercesine yüzümün her yerinde geziniyordu. "Ve ben sana bakmaya doyamıyorum."

Bu itiraf beni savunmasız bıraktı. Utanma ve heyecan karışımı bir sıcaklık yayıldı yüzüme. "Sen de çok güzel kokuyorsun," deyip gerçekten de düşündüğümün bu olduğunu kanıtlamak istercesine kokusunu içime çektim. "Kokunu unutmak istemiyorum."

"Yüzünün her ayrıntısını ezberlemek istiyorum."

Elimi yüzüne götürdüm, parmak uçlarım kirli sakallarına dokundu. "Sana git desem de gitmeni hiç istemiyorum."

Avucunu yanağımanın üzerine bastırdı. "Uyandığımda seni görmek istiyorum."

"Ben de uyurken sana sarılmak istiyorum."

Söylediklerimin ağırlığıyla yorgun düştüm, uyumamak için kendimle savaştım.

“Benimle yaşa, hiç gitme istiyorum.” Sesi bir anda çaresiz, boğuk bir yalvarışa dönüştü. “Gideceksin diye aklım çıkıyor.”

Bu sözü kalbimi burktu. Parmaklarım elini buldu ve sıkıca kavradı. “Beni hiçbir zaman bırakma, elimi hep tut istiyorum.”

“Yanında olmama izin vermeni istiyorum.”

“Sebebi her ne olursa olsun yanımda olmanı istiyorum. Sonunda canım acıyacak olsa bile yanımda ol istiyorum.” Bunu söylerken dudaklarım titremişti.

Cihangir’in gözleri şefkat ve acıyla doldu. Boğazında bir yumru oluşmuş gibiydi. “Benim tek sebebim sensin, Cemre. Yaptığım her şeyin sebebi sensin. Hep de sen kal istiyorum.”

Gözlerim dolarken tüm cesaretimi topladım. “Her şeyi unutmak ve seni sevmek istiyorum.”

“Her şeyi unutmanı ve beni sevmeni istiyorum,” dediğinde sanki tüm cesaretini o cümleye sığdırmış gibiydi.

Kirpiklerim ıslandı. “Bu mümkün mü?” Gözkapaklarım yorgunluktan kapanmak üzereydi.

Gözleri sanki bir cevap arıyordu. “Bize engel olan ne?”

Başımı çevirerek göz teması kurmaktan kaçındım. “Sen, ben, Yaren ve...” deyip sustum. Tepkisinden korkarken fısıldarcasına ekledim. “Babam.”

“Baban,” diye mırıldandı. Kaşları çatılmıştı bile.

“Sana son bir şey daha itiraf edeyim mi?” diye sordum konuşmak artık zor gelmeye başlarken ve derin bir uykunun içine çekilirken.

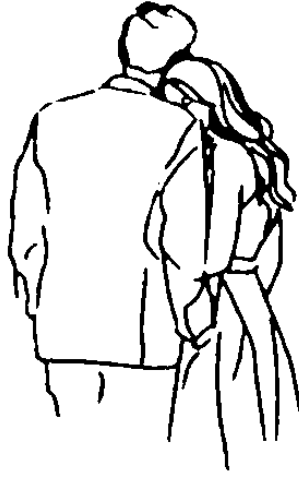
“Et hadi.”

Dudaklarım titredi, kelimeler dilimin ucunda asılı kaldı bir süre. Sonunda güçlükle fısıldadım. “O benim gerçek babam değilmiş.”

Cihangir’in gözleri büyüdü, bakışları dondu. Dudakları aralanmıştı ama kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi tek kelime çıkmadı ağzından. Yüzündeki şaşkınlık her saniye giderek artarken bir anlığına zaman durmuştu sanki.

Bense tüm korkularımı ve beklentilerimi bırakmış bir halde ona bakarken içimde ansızın bir huzur hissettim. O sessizlikte kaçmanın değil durmanın, bütün karmaşanın ortasında kendi yerimi, kendi sığınagımı bulmanın huzuru vardı.

Garipti ama herkesin kaçtığı yerde durup onun karanlığında kendimi bulmuştum.

13. BÖLÜM

HİÇ YAŞANMAMIŞ İHTİMALLER

Midemin aşırı derecede bulanmasıyla gözlerimi açtım ve daha kendime gelemeden telaşla yataktan çıkıp banyoya koştum. Sanırım o şeyi içmek hiç bana göre değildi.

Klozetin başına oturup midemdeki her şeyi çıkardıktan ve kendimi biraz daha iyi hissettikten sonra elimi yüzümü yıkayıp banyodan çıktım.

Yatağın kenarına oturup ağrıyan başımı ellerimin arasına almıştım ki aniden aklıma gelen şeyle gözlerim irileşti, parmaklarım istemsizce dudaklarıma dokundu.

Dün gece beni öpmüştü.

Telaşla kalktım oturduğum yerden. Sadece beni öpmüş olmasını da değil, sonrasında olan her şeyi de bir bir hatırlıyordum. Ne yaptığımı, ne söylediğimi, Cihangir'in söylediklerini en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum hem de. Dün gece bunları hatırlayacağımı çok iyi bilerek, hatta bunu göze alarak yapmamış mıydım bunları zaten? Sarhoş değildim ki ben dün gece.

Peki ya o? O da hatırlıyor muydu? Ben ilk defa içmeme rağmen her şey aklımdaydı. O alışık olmalıydı içmeye. Yani onun da hatırlaması gerekiyordu, değil mi? En az benim kadar onun da her şeyin farkında olması lazımdı.

Bu sorunun cevabını ancak yanına gidince alabileceğim için tüm cesaretimi toplayıp odadan çıktım, salona doğru ilerledim. Salona girdiğimde onun da yeni uyandığını fark ettim.

O hâlâ beni fark etmezken orta sehpayaya doğru baktım. Dün içtiği viski şişesi tamamen boştu, nereden çıktığını anlamadığım bir diğeri ise yarıya

inmişti. Oysa dün gece ben uyurken ortada sadece bir tane vardı, diğeri nereden çıkmıştı ki? Ben uyuduktan sonra da devam mı etmişti? Yoksa kendime bu kadar güvenirken hatırlamadığım kısımlar mı vardı? Hem bir dakika, ben dün gece en son koltukta değil miydim? Odaya nasıl gitmiştim? Ya ben uyuduktan sonra o götürmüştü ya da sahiden hatırlamadığım bir şeyler olmuştu.

Cihangir hâlâ salonda olduğumun farkında değilken başını tutarak kalktı oturduğu koltuktan. Kalkıp olduğum tarafa döner dönmez de beni fark etti. Ben de ancak o an yüzünü görebildiğimde gözlerinin içinin kızarıklık olduğunu ve küçücük kaldığını fark ettim. Yüzünde de hafif bir şişlik vardı ve şu an sersem gibi görünüyordu.

“Günaydın,” dedi yanıma doğru gelirken. Heyecanla durup ondan en ufak bir şey yapmasını bekledim. “Ben bir elimi yüzümü yıkayayım,” dedi söylemesini beklediğim o kadar şeyin aksine ve yanımdan geçip banyoya doğru gitti.

Arkasından şaşkınca baktım. Beni öpmesini, ona yaptığım itirafları, onun bana yaptıklarını geçtim; son söylediğim şeyden sonra bu sabah ilk iş benden her şeyi anlatmamı isteyeceğini düşünüyordum.

“Acaba unuttu mu?” diye sordum kendi kendime. Gerçekten unutmuş muydu, yoksa unutmuş gibi mi yapıyordu? Fakat unutmuş gibi yapması çok küçük bir ihtimaldi. Çünkü her şeyi unutmuş gibi yapsa da ona son söylediğim şeyi unutmuş gibi yapıp görmezden gelemezdi.

Arkasından bakmayı bırakıp koltuğa oturdum. Elim istemsiz bir şekilde dudaklarıma gittiğinde dudaklarımı büzdüm. “Unutmuş olamazsın ya!” diye mırıldandım.

O kadar şeyi söylemek benim için kolay değildi ama alkolün verdiği cesaretle her şeyi teker teker söylemiştim. Bu zamana kadar ona bakıp söyleyemediğim, boğazıma düğümlenen her şeyi sonunda söylemiştim ve her şeyi unutmuştu, öyle mi? Buna inanamıyordum.

“Başım çatlayacak gibi ağrıyor,” dediğini duyduğumda omzumun üstünden ona baktım. Kendini biraz toparlayıp banyodan çıktığını gördüm. Çok geçmeden salona gelip tam karşıma oturdu. Bir şekilde ona hatırlayıp hatırlamadığını sormam gerekiyordu.

“Benim de midem bulanıyor,” deyip konuya girdim.

Başını kaldırdı ve şaşkın olduğunu düşündüğüm yüz ifadesiyle bana baktı. “Neden?”

"Neden mi?" diye sordum ve hâlâ sehpanın üzerinde duran şişeleri göstererek, "Onları beraber içtik ya?" dedim.

"Ne demek beraber içtik?"

"Hatırlamıyor musun?" diye sordum şaşkınca. Bu kadar mı unutmuştu yani?

"Hayır, gerçekten beraber mi içtik?" Gerçekten hiçbir şey hatırlamadığından emin olunca gözlerim doldu nedensizce ve bunu fark etmesin diye başka bir yere bakarak konuştum.

"Evet," derken sesim fısıltı gibi çıktı.

"Sonra?"

"Sonra ne?"

"Sonra ne oldu yani?" diye sormaya devam etti. Oturup da anlatacak halim yoktu.

"Sonra ne olacak? Uyuduk," deyip kısa bir cevap verdim ve şüpheyle sordum. "Sen gerçekten hatırlamıyor musun, yoksa numara mı yapıyorsun? Bak eğer benimle dalga geçmek için numara yapıyorsan..."

"Cemre neden numara yapayım? Hatırlamıyorum işte," dediğinde yalan söyler gibi bir hali de yoktu. Unutmuştu yani sahiden.

Beni öptüğünü bile hem de...

"Neyse, hadi kalk bir şeyler yiyelim."

Sanki insanda iştah bırakmış gibi bir de kalk bir şeyler yiyelim diyordu. "Midem bulanıyor, yemeyeceğim," derken yüzüne bile bakmadım.

"İyi işte ancak bir şeyler yersen geçer."

"İstemiyorum dedim," derken istemediğim halde çıkmış oldum ona. "Hem gidelim artık buradan. Getirdin beni bu dağın başına zorla, sıkıntıdan patlayacağım."

"Zorla mı? Kızım biz dün buraya gelirken yolda konuşmadık mı? Seninle gelmek istiyorum demedin mi?"

"Aa en azından o kadarını hatırlıyorsun!"

Kaşlarını çattı. "Sen bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?"

"Ya ne ima edeceğim sana?" deyip önüme döndüm. "İstemiyorum bir şey yemek falan, git sen ye!"

"Cemre, sen normalde de tuhaftın ama bugün daha bir değişik olmuşsun," dediği an öfkeme yenik düşüp arkamdaki kirlenti aldığım gibi ona fırlattım.

“Sensin değişik!”

Kirlent omzuna çarpıp yere düşerken dudakları yana kıvrıldı ve ayağa kalktı. Tek kelime etmeyip mutfığa yürüyünce öfkeyle baktım arkasından.

Resmen her şeyi unutmuştu, ciddi ciddi unutmuştu. Bunu düşündükçe daha da öfkelenip orta sehpaye doğru vurdum. “İçmeyi bilmiyorsan içme kardeşim! Ben senin sarhoşluğunu çekmek zorunda mıyım?”

Yeniden arkama baktım, görünürde olmadığından emin olup içimden geldiği gibi söylenmeye devam ettim.

“Pis sarhoş! Öpüp unuttu resmen! Madem unutacaksın ne diye öpüyorsun! Bir de kucığına aldı beni ya! Ben de hepsine izin verdim salak gibi!” derken kafama vurdum kendime olan öfkemle.

Sonra istemsizce yeniden dudaklarıma dokundum. Sanki bir anda az önceki öfkem tuzla buz olup gitti. Dudaklarım hafifçe yana kıvrıldı, engel olamadım buna. Dudaklarının sıcaklığı hâlâ dudaklarımın üzerindeymiş gibi hissettim bir an. Kalbim hızlandı yeniden. O sıcak his bir kez daha tüm vücudumu sardı. Söylediği her cümleyi birer birer hatırladım, hatırladıkça genişledi yüzümdeki gülümsemem.

“Sonunda kafayı da yedin demek ki.”

Sesini duyduğum an hızla elimi dudaklarımdan çektim. Yüzümdeki gülümsemeyi telaşla silerek hızla ona döndüm. Bir bardak su alıp salona gelmişti. “Ne gülüyorsun tek başına?”

“Sana ne?” deyip önüme döndüm. Karşıma oturduğunda, “Ne zaman gideceğiz?” diye sordum.

“Sen niye sabah sabah bana bu kadar sinirli olduğunu söylemediğin sürece bir yere gitmeyeceğiz.”

“Sinirli falan değilim, sıkıldım. Ayrıca babaannemin yanına gitmek istiyorum artık, konuşmam lazım onunla.”

Cebinden telefonu çıkarıp bana uzattı. “Al, ara konuş.”

“Sadece konuşmak değil, onu görmek de istiyorum.”

“Görüntülü ara o zaman.”

Öfkeden kendimi sıkarken gözlerimi ondan çekmedim ve bu öfkeyle ona bakmaya devam ettim. Bakışlarımı fark etmesi çok uzun sürmedi.

“Niye bakıyorsun öyle?”

“Seni öldürürsem kaç yıl hapiste kalırım onu düşünüyordum.”

“Sanırım on iki ila on sekiz yıl arası bir şeydi.”

“Ağır tahrik var ama.”

Yüzündeki o alaycı ifade büyüdü. “İşte o zaman tam on sekiz yıl ceza almazsın on yıl falan alırsın.”

“Denesem mi acaba?”

Dirseklerini dizinin üzerine koyup bana doğru eğildi. “Bir dene istersen, genelde öldürmek konusunda başarılı olamıyorsun ama belki bu sefer olur,” dedi ve arkasına yaslandı. “Bu arada dün gece...” dedi ama telefonuna mesaj gelince devam edemedi.

Dayanamayıp, “Dün gece ne?” diye sordum heyecanla. Beni duymadı ve telefonuna bakmaya devam etti. “Dün gece ne ya? Bir şey söylesene!”

Sonunda başını kaldırdı telefondan. “Sakin ol, dün gece rahat uyudun mu diye soracaktım.”

Beklediğim şeyi duyamayınca sinirle kalktım ayağa. “Uyudum uyudum, merak etme!”

“Ben ne dedim şimdi kızım, sen yine niye kızılıyorsun bana? İnsan gibi bir şey sordum.”

Cevap vermeden mutfığa gittim. O arkamdan söylenmeye devam ederken midemdeki bulantı kendini belli etti, boğazım da çok kurumuştı.

Raftan bir bardak aldım ve dolaba doğru ilerledim. Tam dolabı açacakken köşede gördüğüm şeyle ve onunla göz göze gelmemle birlikte elimden bardağı yere atıp çığılığı bastım.

“Cemre!” diye bağırdı Cihangir salondan.

Koşarak salona gittim.

“Cemre ne oluyor?” diye sordu endişeyle bana doğru gelirken.

Yarı yolda karşılaştığımızda durmayıp korkudan kucağına atladım. “Orada!” diye bağırırken boynuna sımsıkı sarıldım, bacaklarımı da beline doladım. Şu an o beni tutmuyordu ama ben ona o kadar sıkı tutunmuştum ki düşmem imkânsızdı.

“Kim orada?” diye sordu kendini bana duyurmak için bağırarak.

“Orada işte ya, bana bakıyordu,” dedim rüylerim diken diken olurken.

“Kim sana bakıyordu lan? Pencerede miydi? Kızım bir bırak beni, bırak da dağıtayım ağzını burnunu!” deyip beni bırakmaya çalışınca daha da sıkı sarıldım.

“Olmaz olmaz inemem, inersen ısırır beni.”

Duraksadı, kasılan vücudu gevşedi. “Ne yapar?” diye sordu şaşkınca.

Usluca geri çekilip yüzüne baktım. “Isırır,” dedim sakince ve midem gördüğüm şeyle daha da bulanırken, “İyy,” dedim kusacakmış gibi. “Tüylü tüylü.”

Kaşlarını çattı. “Cemre, güzelim sen ne gördün?”

“Fare,” dedim bunu derken bile tiksiniirken.

Dümdüz bir surat ifadesiyle bakarken, “Fare yüzünden mi bağırdın bu kadar?” diye sordu.

“Ya ne için bağıracajım! Kim bilir nereye kaçtı şimdi, her yerde olabilir,” dedim beni indirmemesi için sıkı sıkı ona tutunurken.

“Ben de ne sandım! Aklımı çıkardın! Ayrıca bu ev sürekli temizleniyor, fare falan olmaz.”

“Ya sanki fare eve girmeden önce temiz mi diye kontrol edip temizse girmemeyeyim mi diyor? Hayvanla göz göze geldim resmen, gördüm diyorum işte ya! Yemin ederim vardı.”

“Tamam in, bir de ben bakayım o zaman.”

Dilimi damağıma çarpıtarak cıkıldım. “Hayır inemem. Isırır, üzerime falan gelir. Hayatta inmem!”

“Güzelim,” dedi beni sakinleştirmek istercesine. “Fare falan varsa da o senden korkup kaçır zaten,” deyip masaya doğru yürüdü. “Dur şu sandalyenin üzerinde, gidip bir bakayım ben de.”

İstemeye istemeye başımı salladığımda beni bıraktı. Sandalyede ayakta durmuş, ona üstten üstten bakıyordum.

“Nerede gördün?”

“Dolabın arkasındaydı ama kaçmıştır şimdiye oradan.”

Bir şey söylemeden mutfaja doğru gitti, ben de salonda yerlere baktım ama görünürlerde hiçbir şey yoktu. Yine de sanki her an bir yerden çıkıp üzerime gelecekmiş gibi hissediyordum.

Ben daha bunları düşünürken Cihangir elleri cebinde mutfaktan çıktı. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki bir şeyle alay edeceği çok belliydi. Ne olduğunu anlamaya çalışırken yanıma geldi.

“Buldun mu, yakaladın mı?”

“Buldum.”

“Ya bak varmış demek ki değil mi? Bir de inanmıyordun.”

“Varmış.”

"Nasıl yakalayacaksın?" diye sordum ve cevap vermesini beklemeden devam ettim. "Ya da boş ver, biz çıkalım hemen buradan. Sen sonra halledersin."

"Gerek yok, hallettim bile ben. Yakaladım."

Afalladım. "Yakaladın mı? Nasıl yakaladın ya, iki dakika bile olmadı mutfağa gideli! Çocuk mu kandırıyorsun be sen? Burada kalayım diye yapıyorsan çok beklersin, ölsem de kalmam artık burada!"

"Yalan söylemiyorum, yakaladım. Hatta bak burada..." deyip cebindeki elini çıkardı. Elinde tüylü bir şey görmemle o şeyi bana doğru atması bir oldu.

Avazım çıktığı kadar bağırırken sandalyenin üstünden atlayıp kaçmaya çalıştım. Ancak atladığımda yere değil de o tüylü şeye bastığımı hissettiğim ilk an, bir kez daha çığlık attım ve salonun diğer ucuna doğru kaçtım.

Kendimi burada güvende hissedip yaptığından dolayı ona kızacakken, gözüm hâlâ yerde durmaya devam eden şeye takıldı ve ancak o an fark edebildim gerçek değil de oyuncak bir fare olduğunu.

"Oyuncaktan korkmuşsun," dedi yerdeki oyuncağa ayağının ucuyla hafifçe vurup oyuncak olduğunu bana kanıtlamak istercesine.

"Ne işi var bu oyuncağın bu evde ya?"

"Geçen hafta adamlardan biri ailesiyle buraya gelmek için izin istemişti, çocuğunundur herhalde."

O açıklama yaparken yanına gittim. "Madem oyuncakmış, insan gibi söylesene be! Ne korkutuyorsun beni?"

Yüzünde muzip bir ifade oluştu. "Belki yeniden kucağıma atlarsın diye."

Karnına doğru vurdum. "Dalga geçme benimle! Hem bu ne biçim oyuncak? Çocuğa böyle oyuncak mı alınır?" diye kızdım.

"Cihangir ısırarak beni, ne olur kurtar beni," dedi taklidimi yapmaya çalışarak.

"Ben sana kurtar beni demedim!" dedim. Buna rağmen gülmeye devam edince, "Gülüp durma! Zaten çok sinirliyim sana," diye kızdım.

"Hıh işte ben de bunun nedenini merak ediyorum. Ne yaptım kızım ben sana? Niye sinirlisin?"

Cevap veremedim.

"Dün sana kötü bir şey mi söyledim ya da yanlış bir şey mi yaptım fark etmeden?"

"Hayır."

“Ne oldu o zaman?”

“Hiçbir şey,” dedim. Yanından uzaklaşmak istedim ama bileğimden tutup izin vermedi.

“Cemre,” dedi beni yanına çekerken. “Belli ki bir şey olmuş işte, söyle ne olduğunu ben de anlayayım,” derken bana doğru bir adım atmıştı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak bakışlarını gözlerime kilitledi.

“Bir şey yok,” dedim ama sesim zayıf çıkınca söylediklerime ben bile inanmadım.

Bir adım daha attı. O yaklaşıncaya geri çekilmek istedim ama olduğum yerde kaldım. Gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

“Doğruyu söyle,” dedi alçak bir sesle. Dudaklarının kıpırdayışı bile kalbimi hızlandırmaya yetti.

Elini kaldırıp yavaşça yanağıma dokundu. Parmağının sıcaklığı tenime değince nefesim hızlandı. Gözlerimi kaçırdım ama çenemi hafifçe kaldırıp tekrar ona bakmamı sağladı.

O sırada gözlerim istemsizce dudaklarına kaydı. Aklıma dün gece geldi. Beni kucağına alışı, dudaklarının bana değdiği o an... Hatırladıkça içimde bir şeyler sıkıştı. Ben hiçbir şeyi unutmamıştım, o ise hiçbir şey hatırlamıyordu. Öfkemin tek sebebi de buydu işte. “Cihangir,” dedim kısık sesle.

Yüzünü biraz daha bana doğru yaklaştırdı. Nefesi dudaklarıma değiyordu artık. Gözlerimdeki en ufak hareketi bile takip ediyor gibiydi.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki söylediklerini duymuyordum. Ne cevap vereceğimi unutmuştum, tek düşündüğüm onun daha da yaklaşmasıydı.

Biraz daha eğildi. Dudakları dudaklarıma değecek gibiydi. Kendimi onun beni bir kez daha öpmesine hazırlarken gözlerim usulca kapandı.

Dudaklarının sıcaklığını bir anlığına, hatta sadece bir saniyeliğine dudaklarımda hissettim. Kalbim anında deli gibi çarpmaya başladı. Dizlerim heyecandan titrerken bir şeyler yapmasını bekledim ancak o yeni bir hamle yapamamıştı ki bir anda kapı çaldı.

Kapının sesini duyduğum an, bir rüyadan uyanıyormuşçasına telaşla gözlerimi açtım. Gördüğüm ilk şey, Cihangir’in öfkeli gözleri olurken hızla ondan uzaklaştım.

Başını hafifçe yukarı kaldırırken elini yüzüne bastırıp gözlerini ovaladı. “Ben senin kapı gibi zamanlamamı sikeyim,” dedi dişlerini sıkarak ve ağzının içinden küfür etmeye devam ederken kapıya doğru gitti.

Gülmek için dudaklarımı birbirlerine bastırırken elimi kalbimin üzerine koydum. O uzaklaşmış, anın içinden çoktan çıkmıştı ama kalbim hâlâ deli gibi atmaya devam ediyordu. Daha dakikalar önce kendime onun beni öpmesine izin verdiğim için kızarken bunu bir kez daha yapmıştım. Bu kez kendime kızamıyordum bile.

Ben hâlâ olduğum yerde durmaya devam edip heyecanımı bastırmaya çalışırken Cihangir kapıyı açtı. "Umarım söyleyeceğin önemli bir şeydir oğlum. Yoksa bu kapıyı söküp senin bir yerine..."

Edeceği küfür yüzünden gözlerim irileşirken, "Abi valla önemli bir şey," diyerek araya girip onu susturan Fırat'ı duydum. "Defalarca aradım ama ulaşamadım, gelmek zorunda kaldım."

Bu sözlerden sonra Cihangir gözünün ucuyla bana baktıktan sonra evden çıktı. Heyecanım yerini korkuya bırakırken *kötü bir şey olmamıştır umarım* diye içimden geçirdim. *Pencereden izlesem mi acaba onları* diye düşünürken buna gerek kalmadan Cihangir hızla içeriye girdi. "Gidiyoruz."

"Bir şey mi oldu?"

Cevap vermeden askıdan aldığı ceketini bana attı. "Bunu giy, dışarı çok soğuk," dedi. Yere düşen ceketini alırken tekrar sordum.

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Olmadı ama hemen gitmemiz lazım, hadi çabuk ol."

Uzatmayıp ceketini giydim. O sırada Cihangir salondaki çekmeceye gitti ve silahını alıp beline yerleştirdi. Daha sonra o da ceketini giyip yanıma geldi.

"Hadi gidelim," deyip telaşla evden çıktı. Peşinden ben de hızla çıktım. Aceleyle arabaya gidip binince, ben de hızlanarak oyalanmadan arabaya bindim.

Yolda defalarca ne olduğunu sormuştum ama hiçbirine cevap vermemiş ve beni otele getirmişti. *Beni bırakıp gidecek mi* diye düşünürken otelin önünde olanları görüp şaşırıp kaldım. Koray ve adamları otelin önünde duruyorlardı, Cihangir'in adamları da onların içeriye girmelerine izin vermiyorlardı.

Cihangir belindeki silahı çıkartıp arabadan inince ben de hemen peşinden indim.

"Ne oluyor lan burada?" diye bağırırken yanlarına gitti.

"Sonunda gelebildiniz," dedi Koray arkasında onlarca adam dururken.

Bu kez çok ileriye gitmişti, Cihangir bu sefer onu kesin öldürürdü.

"Sen canına mı susadın lan? Kimin otelini basıyorsun?" diye bağırdı Cihangir ve kendine doğrultulmuş silahları umursamadan Koray'a yaklaşarak yüzünün ortasına yumruk attı.

Kerem, Cihangir'i zorlukla tutarken Koray da sanki kendisini yere düşürecek bir yumruk yememiş gibi kolaylıkla kalktı yerden. Burnundan akan kanı temizlerken gözleri bir anda beni buldu. "Cemre."

Birkaç adım geri gidip Cihangir'in adamlarına yaklaştım. "Uzak dur benden," diye uyardım onu.

"Buraya senin için geldim."

"Sana seninle gelmeyeceğimi söyledim."

"Hayır hayır, buraya seni almaya gelmedim. Buraya seni biriyle tanıştırmaya geldim."

"Kiminle?"

"O gün, benim evime gelip telefon konuşmamı duyduğun gün konuştuğum kişiyle," diye yanıtladı sorumu.

Sessiz kalıp devam etmesini bekledim.

"En başından beri bana kim olduğumu, neden senin peşinde olup yardım etmeye çalıştığımı sorup duruyordun. Sana o soruların cevabını vermeye geldim."

Onu dikkatle dinlerken, Cihangir dinlemeye tahammül edememiş olacak ki araya girip Koray'a silahını doğrulttu. "Seni bu sefer öldüreceğim," dedi dişlerini sıkarak.

Bu kadar insanın içinde bunu yapma ihtimalinden dolayı korkarak onlara bakarken, kalabalığın içinde Koray'ın adamlarının arasında bir kadın fark ettim. Endişeyle yaklaştı bu tarafa, daha doğrusu bana.

"Cemre," dedi benden birkaç adım uzakta durduğunda. Uzun boylu, zayıf bir kadındı. Kahverengi saçları ve aynı renk gözleri vardı. Gözlerinin etrafındaki birkaç kırışıklık orta yaşlarda olduğunu belli ediyordu.

"Siz kimsiniz, adımı nereden biliyorsunuz?"

Samimi bir şekilde gülümsedi ve bana biraz daha yaklaşıp sanki çok normal, çok sıradan bir şey söylüyormuş gibi kurdu o cümleyi.

"Annenim ben, Cemre," dediği an buz kestim. Damarlarımda akan kanın bile soğuduğunu hissettim.

Annenim mi demişti o?

Sanki bütün dünya sessizliğe bürünmüştü bir anda. Kalbim deli gibi atıyor, nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerimi kadına kilitlenmiş, aklıma

neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gerçekten doğru mu duymuştum, yoksa zihnim beni yamltıyor muydu?

Şaşkın gözlerimi Cihangir'e çevirdiğimde onun da ifadesinin benimkinden farklı olmadığını gördüm. Öyle ki Koray'a doğrulttuğu silahı bile indirmişti.

Gözlerimi ondan çekip karşımda duran ve annem olduğunu iddia eden kadına baktım.

Gerçek anne ve babamın bir yerlerde yaşadığını biliyor, daha doğrusu düşünüyordum. Hatta bir gün onların karşıma çıkacağını bile tahmin etmiş, istemiştim ama şimdi değildi. Bu kadın benim annem falan değildi. Koray sadece yalan söylüyordu. Ona inanmam için nasıl amcamı vurduysa şimdi de gerçek ailemi kullanıyordu.

Herkesin bana şaşkınca baktığını görünce, önce birkaç adım geri gidip sonra onlara arkamı döndüm ve koşmaya başladım.

Nefesim kesilene, gücüm kalmayana kadar koştum. Nereye gittiğimi bile bilmiyor, sadece arkamda bıraktığım gerçeklikten uzaklaşma isteğiyle koşuyordum. Çünkü arkamda bıraktığım gerçek; yakın olmak, kabul etmek istemediğim bir gerçektir.

"Cemre!" diye bağırdı Cihangir ama durmadım, koşmaya devam ettim. Koşarken doldu gözlerim ve gözyaşlarım aktı.

Dakikalar sonra koşamayacak kadar güçsüz hissedip durduğumda otele yakın olan sahile ulaştığımı fark ettim. Ağır adımlarla gidip ilerideki banka oturdum ve gözyaşlarımı sildim.

O kadın benim annem olamazdı, olmamalıydı. Onunla karşılaşmaya henüz hazır değildim. Şu an böyle bir şey olmasını istemiyordum, kendimi o kadar güçlü hissetmiyordum.

"Cemre!" Sesin geldiği yöne baktığımda Cihangir'in koşarak yanıma geldiğini gördüm. Hemen gözlerimi ondan çekip kendimi toparlamaya çalıştım. Aslında ona bu konudaki gerçeği dün gece söylemiştim ama o unutmuştu ve ben şimdi her şeyi yeniden anlatmayı hiç istemiyordum, buna cesaretim yoktu. Hatta bu konuda tek kelime bile etmek istemiyordum.

Koşarak yanıma gelip oturduğunda dönüp ona bakmadım ama nefes nefese kaldığı gelen seslerden belliydi.

"Cemre o..." diye konuşmaya başladığında devam etmesine izin vermiyip araya girdim.

“Kola içmeyi hiç sevmem. İçtiğim zaman midem bulanır. Herhalde gazlı ya ondandır,” dedim. Başımı çevirip ona baktım ve şaşkın olduğunu gördüm.

“Kola mı?” diye sordu anlamsızca.

“Kahveyi de bol şekerli içerim çünkü diğer türlü çok acı oluyor, sevmiyorum.”

“Cemre...” Yine konuşmasına izin vermedim.

“Küçükken kırmızı bir bisikletim vardı, amcam almıştı. Çok severdim onu, tüm gün binerdim. Defalarca kez düştüm ama binmekten hiç vazgeçmedim. Bu yüzden küçükken her yerim sürekli yara olurdu,” diye devam ettim. Hâlâ şaşkın bir şekilde bana bakarken konuşacak gibi oldu ama yine izin vermedim.

“Bir keresinde de Damla’yla tüm hafta harçlıklarımızı biriktirip hafta sonu o paranın hepsiyle dondurma alıp yemiştik. Akşam olunca da hastanelik olmuştuk,” deyip güldüm. Cihangir ne yapmaya çalıştığını anlamış gibi sessizleşti ama yine de devam ettim.

“Sonra amcam hastanede bize bir ay evden çıkmamıza izin vermeyeceğini söyledi. Biz de Damla’yla hastaneden kaçtık ama daha hastanenin karşı caddesine geçmeden bana araba çarptı.

Cihangir’in gözbebekleri büyüdü. “Ne?” diye sordu şaşkınca.

“Araba çarptı,” diye yineledim. “Sonra tabii beni görevliler tekrar hastaneye götürdü ve tam iki hafta hastanede kaldım.”

“Bu yaşına kadar nasıl geldin gerçekten çok merak ediyorum.”

“Şans eseri yaşamışım işte.”

İç çekti. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Cemre. O kadından-” Yine aynı konuyu açınca devam etmesine izin vermeden araya girdim.

“Bir keresinde de babaannem-” Bu sefer o konuşmama izin vermedi.

“Cemre tamam,” dedi bir anda ve susturdu beni. “Kendini zorlayarak bunları anlatmana gerek yok. Söz veriyorum, sen anlatana kadar hiçbir şey sormayacağım.”

Gözlerimi kaçırdım, konuşmak istemeyip parmaklarımla oynamaya başladım.

“Yalnız senin de ne tuhaf çocukluk anıların varmış, bu sayede öğrenmiş oldum.”

Gözümün ucuyla baktım ona. “Çocukluk işte,” derken içimde buruk bir his oluştu. başımı önüme eğdim. “Aslında biliyor musun, yaptığım her

şeyin bir sebebi vardı ama kimse anlamıyordu. Mesela Damla'yla o dondurmaları yerken hasta olacağımı, hastaneye gideceğimi çok iyi biliyordum."

"Neden yedin o zaman?"

"Doğum gününe birkaç gün vardı. Annemle babam hiç gelmezlerdi doğum gününe. Sürekli işimiz var falan derlerdi. Ben de belki hastanede kalırsam gelirler diye düşünmüştüm."

"Geldiler mi peki?"

Sorduğu soruyu duyunca gözlerim onu buldu. Merakla bana bakıyordu. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, gelmediler. Zaten gelmeyeceklerini öğrendiğim zaman hastaneden kaçtım."

"Arabanın önüne de bilerek atladım deme bana."

Histerik bir şekilde güldüm. "O kadar da değil," dedim. Tebessüm etti ama onun tebessümü bile buruk olurken gözlerim doldu. "Daha kötüsü ne biliyor musun? Hastanede olmama rağmen gelmediler ve ben o sene doğum günümü hastane odasında kutlamak zorunda kaldım. Yani anlayacağın olan yine bana oldu."

Hiçbir şey söyleyemedi.

"O zamanlar sadece iş derdim ama şimdi anlıyorum neden gelmediklerini, neden beni istemediklerini."

"Ne zaman öğrendin?"

"Seninle otele karşılaştığımız ilk gün var ya, hani Koray'la kavga etmiştiniz?" diye sorduğumda başını salladı.

"Evet."

"Ondan bir gece önce öğrendim. Zaten o yüzden otele kalmıştım."

"O şerefsiz nereden biliyordu?"

Koray'dan bahsettiğini anlamam zor olmadı. "Babam anlatmış."

"Hâlâ baba diyorsun ona."

Kaşlarımı çattım. "Ne dememi bekliyorsun?"

"O adam senin baban değilmiş," dedi. Sanki içinde bir yerlerde buna seviniyor gibi bir hali vardı.

Oturup burada onunla bunu konuşmak istemiyordum. "Gitsek iyi olacak," dedim. Kolumdan tutup durdurdu beni. "Ne oldu?"

"O kadın hâlâ otele. Seni bekleyeceğini, gitmeyeceğini söyledi."

Anında gitmekten vazgeçtim. "O zaman şey yapalım," deyip sustum ve etrafıma baktım.

"Ne yapalım?"

"Şey işte," derken hâlâ etrafa bakıyordum çünkü söyleyecek bir şey bulamamıştım.

"Ne işte?"

"Oturalım," dediğimde anlamsızca baktı yüzüme. "Hava çok güzel, oturalım burada," deyip tekrar kalktığım banka oturdum.

"Cemre saçmalama. Hava buz gibi, kalk hadi."

Kaşlarımı *hayır* anlamında kaldırdım. "Bence gayet sıcak," dedim ve ağzımın içinden mırıldandım. "Gitmek istemiyorum."

"Cemre..."

"Şimdi değil, onunla şimdi karşılaşmaya hazır değilim. Cesaretim yok."

"Ben yanında olacağım," dedi güven verici bir ifadeyle ama şu an hiçbir şey bu konuda bana cesaret veremezdi.

"İstemiyorum," dedim inatla fakat aslında bunun inatla da bir ilgisi yoktu. Gerçekten istemiyordum, en azından şimdilik.

"Burada mı oturacaksın?"

"Evet," deyip kolumu ondan kurtardım ve tekrar oturdum.

"Bence seni kucağıma almam hoşuna gidiyor," dediği an telaşla kendimi savunmaya geçtim.

"Ne alakası var ya?"

"Şimdi gelmeyeceğim dediğin için seni kucağıma alacağımı çok iyi biliyorsun. Bu yüzden de böyle yapıyorsun," dedi ve cevap vermemi beklemeden devam etti. "Ama böyle şeyler yapmana hiç gerek yok. İstemen yeterli, zevkle alırım."

"Öyle bir şey istediğim falan yok benim, uydurma," dedim. O an yüzünde öyle bir ifade oluştu ki ne yapacağını anladım ve telaşla, "Arkana bak önce bir istersen," dediğimde dönüp arkasına baktı. İlerideki polisleri gördü.

"Yemin ederim sapık var diye bağırırım, gider sabaha kadar o soğuk nezarethanede yatarsın."

"Bence sen kıyamazsın bana."

"Öyle bir kıyarım ki neye uğradığını şaşırırsın."

Derin bir iç çekti. "Ben seni gördüğüm ilk gün neye uğradığımı şaşır-dım zaten be kızım."

İçimde garip bir sıcaklık hissettim. Hem gülümsemek istedim hem de ne demek istediğini tam anlayamadım ama yine de tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti bu söylediği.

Sanki bir tepki vermeme istercesine yüzüme baktığını fark edince, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Kes saçmalamayı demeyecek misin?" Bu soru yüzünden anlamsızca ona bakarken bunu fark etmiş olacak ki, "Ne zaman güzel bir şey söylesem aynı tepkiyi veriyorsun da," diye ekledi.

Gözlerimi kustum. "Güzel bir şey söyledin yani?"

Kaşlarını çattı. "Bunu yeni mi fark ediyorsun?"

Sessiz kaldım. Bu onu güldürdü. "Biz bu gidişle hiç ilerleyemeyeceğiz belli ki."

"Hangi konuda?"

Kirli sakallarını sabır dilercesine sıvazladı. "Daha konuya bile hâkim değilsin, görünen o ki bizim seninle sonuca ulaşmamız için daha çok var."

Sıkıntıyla ofladım. "Ne diyorsun be sen? Türkçe dersindeymişiz gibi yok konu, yok sonuç," diye çıkıştım.

Gözlerini boğaza çevirip bir kez daha derin bir nefes alırken arkasına yaslandı. "Ben çok yanlış kişiyi seçtim." Hâlâ kendi kendine neyin çilesini çekiyormuş gibi görüldüğünü anlayamazken, "Söyle güzelim söyle, sen ne diyorsun?" diye sordu.

Şu an çok daha önemli bir konumuz olduğu için güzelim demiş olmasını bile duymazlıktan gelip, "Anlaşalım diyorum," dedim oturduğum bankta tamamen ona doğru dönerken. "Başka bir yere gidelim. O otele gitmek istemiyorum."

"Benim evime gelirsen olabilir," dediği an omzuna vurdum.

"Asla!"

"O zaman otele gidiyoruz," deyip itiraz etmeme fırsat vermeden devam etti. "Ben seni o kadını görmene kalmadan yukarıya çıkartırım, kadını da otele gönderirim. Ne zaman istersen o zaman konuşursun onunla. Ondan önce sen istemediğin sürece karşına çıkmaz."

"Söz mü?"

"Söz."

Tek bir sözü yetti çünkü bir zamanlar ondan nefret eden kalbim, şimdi onun sözünü tutacağından emindi. "Tamam o zaman," dedim. "Gidelim."

Ona güvenmiş olmamdan dolayı memnun olurken birinin bize seslendiğini duyup arkasına doğru baktım. Cihangir de arkasını dönerken bize doğru koşarak gelen Fırat'ı gördüm. Olabildiğince hızlıca koşup yanımıza geldiğinde nefes nefeseydi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Cihangir, ben de merakla Fırat'ın bir şeyler söylemesini bekledim.

"Abi," dedi nefesini düzene sokmaya çalışırken. "Yaren iyi değilmiş. Evdekiler sana ulaşamayınca beni aradılar."

Cihangir telaşla ayağa kalktı. "Ne demek iyi değilmiş, neyi varmış?"

"Ben de bilmiyorum abi, doktoru geldikten sonra olmuş her şey. Her ne olduysa Yaren bir anda ağlamaya başlamış. Sakinleştiremiyorlarmış."

Duyduklarım ile endişelenmeden edemezken ben de ayağa kalktım.

"Sen Cemre'yi otele bırak, hemen eve gel," dedi Cihangir ve bana baktı. "Fırat'la git, ben sonra geleceğim," deyip gidecekken kolundan tutup durdum.

"Ben de seninle geleyim," dedim. Ardından, "Lütfen," diye ekledim.

Birkaç saniye düşündükten sonra başını salladı. "Acele et o zaman," dedi ve koşmaya başladı. Oyalanmadan ben de peşinden gittim.

Bir süre koştuktan sonra otelin önüne gelmiştik. Cihangir arabasına binerken o kadını yine kapının önünde gördüm. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sanki göğsümden çıkacak gibiydi. Bana öz annem olduğunu söyleyen birine bakıyordum ama ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. İçimde ne sevinç vardı ne de öfke. Bir yanımdan inanmak isterken, diğer yanımdan kaçmak istiyordum ondan. Beni fark etmemesinden cesaret alıp ona bakmaya devam etmek istesem de buna fırsatım olmadı.

"Cemre hadi!" diye seslenen Cihangir'i duyunca ona bakmayı bıraktım ve arabaya bindim. Ben binince Cihangir arabayı hemen çalıştırdı.

Ellerine baktığımda direksiyonu gergince sıkırtığını gördüm. Ne olduğunu gerçekten çok merak ederken sorup üzerine girmek istemedim ve sustum.

Dakikalar sonra eve ulaştığımızda Cihangir hızlıca arabadan indi ve beni beklemeden koşarak eve girdi. Neden bu kadar çok telaşlandığını anlayamazken ben de peşinden gidip eve girdim. Cihangir çoktan üst kata çıkmıştı. Onları yalnız bırakmam gerektiğini düşünerek bu kez peşinden gitmek yerine salona geçtim ve koltuğa oturdum.

Bir süre sonra merdivenlerden gelen seslerle arkamı döndüm. Tanımadığım ve daha önce görmediğim iki adam konuşarak aşağıya iniyorlardı. Sanırım Yaren'in doktorlarıydı. Merakıma yenik düşüp oturduğum yerden kalktım ve yanlarına gittim.

"Merhaba," dediğimde ikisinin de dikkatini çektim.

"Merhaba," dedi ikisi de aynı anda.

"Yaren nasıl?"

"Siz kimsiniz?" diye sordu yaşlı olan.

"Arkadaşıyım ben."

"Yaren Hanım şimdi daha iyi."

"Nesi vardı peki?"

Benimle konuşan doktor diğerine baktı, ardından da gözleri yeniden beni buldu. "Bunu size bizim söylememiz doğru değil, iyi günler," dedi adam ve ikisi de yanımdan geçip evden çıktı. Arkalarından bakmayı bırakıp yanında durduğum merdivenlerden yukarıya çıktım.

İkinci kata geldiğimde Cihangir'in Yaren'in odasının olduğu kattan sinirli bir şekilde indiğini gördüm. Beni görünce duraksadı. Gözlerindeki öfkeyi görmemek mümkün değildi. Ne olduğunu soracakken gözlerini benden çekti. Daha sonra hiçbir şey söylemeden son birkaç merdiveni de inip yanımdan geçti ve kendi odasına gitti. Odaya girdiğinde kapıyı çarparak kapattı. Öfkesinin sebebi ben miydim, neden böyle davranmıştı ki şimdi?

Belki de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır diye düşünüp yanına gitmek istemedim. Ancak Yaren'i görmek istedim. En son iyi davranıyordu bana. Bundan cesaret alıp beni görmekten rahatsız olmayacağını düşünerek üst kata çıktım, odasının önünde durup kapıya birkaç defa vurdum. Gel sesini duvar duymaz içeriye girdim. Yatağında oturuyordu, dikkatle baktığımda gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm.

Beni görünce afalladı. "Cemre?"

"Gelebilir miyim?" diye sordum. Başını sallayarak beni onayladığında vavaş adımlarla yanına gittim ve yatağın kenarına oturdum.

"İyi misin?"

Bu sorum gözlerini doldururken başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır."

Yalandan da olsa iyiyim diyemeyecek kadar kötü görünüyordu zaten. "Biliyorum, bana anlatmak istemezsin ama eğer anlatmak istersen de dinlerim."

Gözlerini kaçırdığında cevabımı almış oldum. “Boş ver,” dedim ve elini tuttum. “Anlatmak zorunda değilsin ama senin için yapabileceğim bir şey varsa söyleyebilirsin.”

“Abimin yanına gidebilirsin benim için.”

“Senin için mi? Sebep?”

“Üzüldü biraz sanırım,” dedi çekinerek. “İstemedem üzdüm onu.”

Dilimi damağıma çarpıtarak cıkıladım. “Hayatta gitmem. Az önce buraya çıkarken karşılaştım, çok sinirliydi.”

Güldü. “Sen bu kadar korkuyor muydun abimden ya?”

“Ne korkacağım ondan ya?”

“O zaman hadi in yanına, lütfen. Benim için bir şey yapacağını söylemedin mi? Bunu istiyorum işte senden.”

Gözlerimi kıstım. “Sen sanki bir şey çeviriyorsun gibi geldi bana daha çok.”

Dudaklarını büzdü. “Ne çevireceğim, Cemre ya? Zaten moralim bozuk.”

Bu numaracı tavrına hiç inanmayıp, “Yalancı,” dediğimde anında gülmeye başladı.

“Ne yapayım ama ya? Üzüldüm onu üzdüğüm için ama seni görür görmez düzelir hemen morali onun.”

“O ne demek ya? Beni görünce neden düzelsin ki morali?”

“Sanki sen bilmiyorsun sebebini,” derken arkasına yaslandı. Yüzünde muzip bir ifade vardı ve kendi kendine gülümsemeye devam ediyordu.

İma ettiği şeyi anlamam, gerilmeme ve utanmama neden olurken, “Yok nereden bileyim ben sebebini? Bilmiyorum ben hiçbir şey,” dedim.

“Tabii tabii,” deyip güldü.

Konuyu değiştirmek isteyip, “Ben bakayım abine ya,” dedim yanından kalkarken. “Yalnız kalmasın şimdi yazık,” derken kendi söylediğim şeye kendim bile inanmıyordum.

“Bak tabii, bak,” dedi Yaren güldüğünü saklamaya gerek duymadan.

Hızla çıktım odasından ve alt kata indim. Ona dediğimi yapıp Cihan-gir’in yanına mı gitsem, yoksa salona mı insem karar veremedim. Daha sonra en azından bir ne yaptığına bakayım diye düşünüp odasına yöneldim. Odanın önüne ulaşınca kapıya vurmaya akıl edemedim odaya girdim

Girer girmez de olduğum yerde kaldım. Cihangir banyodan çıkmıştı. Üzerinde belindeki havludan başka bir şey yoktu. Henüz beni fark etmemişti ve küçük bir havluyla saçlarını kurulamaya çalışıyordu.

Gözlerim istemsizce yüzünden vücuduna doğru kaydı. Saçından damlayan su damlaları göğsünden süzülüyor, karnındaki kasların oluşturduğu çizgide ilerliyordu.

Tüm vücudumun terlediğini hissettim. Sanki tenim alev alev yanıyor gibiyken ne yapacağımı bilemedim. Kapı eşiğinde öylece dikilmiş; yanlış bir şey yaptığımı, kapıya vurmadan içeriye girdiğimi bile unutmuştum.

Ta ki o saçlarını kurulamayı bırakıp da havluyu yüzünden uzaklaştıran dek.

Göz göze geldiğimiz ilk an, yanaklarım alev alev yandı. Kıpırmızı olduğumu tahmin edebiliyordum.

"Cemre?" dedi şaşırılmış bir tavırla.

"Ben şey," dedim telaşla. "Ben şey için geldim, sonra şey olunca, şey yapamadım, şey yapamayınca..."

Öyle bir bakışı vardı ki devam edemeyip sustum.

"Bu anlattığından ne anlamam gerekiyordu?" diye sordu gülecek gibiyken. "Kurduğun cümleden şey kelimesini çıkarınca geriye hiçbir şey kalmıyor da."

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp heyecanımı bastırmaya çalıştım. "Sana bakmak için gelmiştim de kapıyı çalmayı akıl edemedim bir anda kusura bakma." Konuşurken vücuduna değil de gözlerine bakmak için kendi içimde verdiğim savaşın fark edilmemesini umuyordum.

"Yüzüne ne oldu?"

Elim istemsizce yüzüme gitti. "Ne olmuş yüzüme?"

"Kızarmışsın."

"Sıcak," dedim telaşla. "Evin içi fazla sıcak da ondan herhalde."

"Ateşin falan mı var?" deyip o haliyle bana doğru geldiği an elimi kaldırdım. "Sakin!" dediğimde olduğu yerde kaldı. "Yaklaşma o halinle bana."

"Halim?" derken sahiden neyden bahsettiğimi anlamamış gibiydi ancak anlaması pek de uzun sürmemiş, anında yüzünde muzip bir ifade oluşmuştu. "Hi," dedi uzata uzata. "Anladım."

"Neyi anladın ya? Neyi anlamış olabilirsiniz ki?"

Az önce gelme dememe rağmen birkaç adım daha attı bana doğru ancak neyse ki hâlâ yeterli mesafe vardı aramızda. "Sen kendini tutamamaktan korkuyorsun."

"Ne tutamayacağım be ben kendimi! Şu..." deyip karnındaki kaslara doğru baktım. Bu, çaktırmadan yutkunmama neden olduğunda, "Şu..." dedim bir kez daha ve dilim varmasa da devam ettim. "Şu göbeğe bakıp mı tutamayacağım kendimi!"

Yüz ifadesi anında değişti. "Göbek mi? İnsan şunu derken bir gördüğünden utanır," dedi kibirli kibirli ve ekledi. "Kas onlar."

Sinirini daha da bozmak için güldüm. "Kaslı erkek görmesek yedireceksin."

"Gördün yani?"

Dudaklarım yana kıvrıldı. "Dışarıda senin gibi binlercesi var."

İnşallah yalan söylediğim çok anlaşılmıyordur.

"Hepsine tek tek baktın yani?"

"Bakamaz mıyım?"

"Sapık mısın kızım sen, ne bakıyorsun elin adamlarına?" diye çıkıştı.

"Sen bakmıyorsun sanki."

Yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. "Cemre manyak mıyım ben, niye bakayım adamlara?" demesiyle kahkahayı bastım.

"Ya sen adamlara bakmayacaksın zaten. Kadınlara bakacaksın," deyip gülmeye devam ettim.

Gülsem de içten içe vereceği cevabı merakla beklerken, "Ha öyle dese-ne, o olabilir," dedi.

"Olabilir," diye tekrar ettim. "Bakıyorsun yani?"

"Bakamaz mıyım?"

"Bakarsan bak be! Bana ne, çok umurumdaydı sanki!"

"Değil mi?"

"Değil!"

"Öyle olsun," dedi sesi az önceki kadar güçlü çıkmazken. Gerisini geri döndü ve yatağın üzerine bıraktığı kıyafetleri aldı. "Bekle burada," dedi sanki çıkınca bir şey söyleyecekmiş gibi.

Bu yüzden odadan ayrılmak yerine bekledim. Sadece birkaç dakika içinde giyinmiş ve az önce kurularken dağıttığı saçlarını düzeltilmiş bir şekilde banyodan çıkıp yanıma gelmişti. "Konuşmamız gereken bir şey var, daha doğrusu bilmen gereken bir şey var."

O kadar ciddileşmişti ki gerilmeden edemedim. "Neymiş o?"

"Biz yokken, yani burada değilken..."

O daha cümlesini tamamlayamadan dışarıdan bağırış sesleri gelmeye başladı.

"Anlatacaklarım da geldi işte," dedi pencereye doğru giderken.

"Ne oluyor?" diye sordum. Dışarıya bakarken sorumu cevaplamadı. Durmayıp yanma gittim, bahçeye baktım. Annem ve yengem bahçede bağıyorlardı.

"Bunların ne işi var burada?"

"Bilmiyorum, biz yokken de gelmişler. Evde olmadığımızı öğrenince birkaç saat sonra geleceğiz deyip gitmişler. Az önce bunu anlatmaya çalışıyordum işte."

Dertlerinin ne olduğunu öğrenmek için hemen yanlarına gitmek isteyip kapıya yöneldim ama Cihangir bileğimden tutup engel oldu bana. "Sen inme."

"Ne?"

"İnme, ben gidip dertleri neymiş öğreneyim."

"Ama..."

"Cemre," dedi sakince ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Onlar seni üzüyorlar, her seferinde canını yakıyorlar. O kadın sana vurdu, diğeri de evinden kovdu. Şimdi buraya iyi bir şey için geldiklerine inanmıyorsun, değil mi?"

Cevap veremedim. Avuçlarının sıcaklığı hâlâ yanağımdayken, "Güven bana," dedi parmakları yanağımı okşarken. "Bir kez olsun güven, yalvarırım."

Gözlerim doldu ama yine de bakışlarımı ondan kaçırmadım. Bir yanım koşup annemin ne diyeceğini öğrenmek istiyor, diğer yanım bir kez daha kırılmaktan korkuyordu. Cihangir ise karşımda durmuş öyle bir bakıyordu ki gözlerime, sanki benden bile daha çok korkuyordu kırılacak olmamdan. Hayır diyemedim bu yüzden ona ve yutkundum. Nefesimi tutup sessizce başımı salladım. "Ama iyi bir şey için geldilerse..." dedim umutla, oysa olanlardan sonra böyle bir şey olmayacağını farkındaydım.

"O zaman onlarla konuşacaksın, söz veriyorum o zaman seni çağıracağım ama öncesinde inip benim konuşmama fırsat ver."

Gözümünden bir damla yaş aktı. Cihangir hemen o yaşı silerken, "Tamam," dedim ve bunu söylemek hâlâ benim için zor olsa da, "Güveniyorum sana," diye ekledim.

Gülümsedi, gözümünden akan bir diğer yaş da silerken ellerini uzaklaştırdı yanağımdan.

Biz konuşurken bahçeden gelen sesler daha da artmıştı. Bizimkiler resmen ortalığı ayağa kaldırıyorlardı. Cihangir de aynı şeyleri duyduğundan daha fazla oyalanmadan odadan ayrıldı.

O giderken ben de koşarak pencereye gidip açtım. Bizimkiler burada olduğumu fark etmeyip kapıdaki adamlarla tartışmaya devam ediyorlarken, çok geçmeden Cihangir'in evden çıktığını gördüm. Çıkar çıkmaz başını kaldırıp bana baktı, ardından annemlerin yanına yürüdü.

Her ne kadar pencere açık olsa da Cihangir yanlarına ulaştığında sesizleştikleri, normal bir şekilde konuşmaya başladıkları için konuştuklarını anlayamıyordum ama tartışıyor gibiydiler.

Dertlerinin ne olduğunu giderek daha çok merak etmeye başlarken burada olduğumu fark eden ilk yengem oldu ve beni görür görmez, "Cemre!" diye bağırdı. "Hadi kızım, aşağıya gel."

Gözlerimi Cihangir'e çevirdim, ondan bir şeyler bekledim aşağıya inmek için. Kendimi o kadar savunmasız ve güçsüz hissediyordum, aklım o kadar karışık ki onun dudaklarından dökülecek tek bir cümleyi, gözlerinde göreceğim umut dolu tek bir bakışı bekledim.

"Cemre, kızım seninle konuşmam lazım. Hadi lütfen gel," diye seslenen annemi duysam da dönüp ona bakmadım. Bana sen benim kızım değilsin diye bağıırken şimdi kızım diye sesleniyordu. O kelimeyi yeniden duymak içimi burktu; sanki bir yara kabuk bağlamaya çalışırken biri yeniden kanatmış gibiydi. O ses, eskiden içimi ısıtırdı. Şimdi sadece canımı yakıyordu. O bana seslenmeye devam etse de Cihangir'e bakmaya devam ettim. Ondaki bir şeyler bekledim aşağıya inmek için.

Sonunda yaptığı beklediğim o şeyi ve başını hafifçe salladı. Anında yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. İyi bir şey için gelmişlerdi demek ki. Kalbim büyük bir sevinçle dolup taşarken koşarak ayrıldım odadan ve bahçeye indim. Ben yanlarına gidecekken annem beni görür görmez koşarak yanıma geldi ve boynuma sarıldı.

"Cemre özür dilerim kızım, çok özür dilerim. Yaptığım her şey için çok özür dilerim," derken geri çekildi. Kollarımdan sıkı sıkı tutarken gözyaşları içinde gözlerime baktı. "Çok üzgündüm, sağlıklı düşünemiyordum. Her şey senin yüzünden oldu zannettim, sana öyle davrandım. Yapmamam gereken şeyler yaptım, söylememem gereken şeyler söyledim. Ne olur affet beni."

Her kelimesinde gözyaşları daha da hızlanıyor, gözyaşlarına boğuluyordu. O gece bana onları söyleyen kadınla şu an karşımda duran kadın farklı kişilerdi sanki.

"Ben de çok özür dilerim, Cemre," diyerek yanıma gelen yengeme baktım. "Seni dinlemediğim için, sana vurduğum için çok özür dilerim. Amcan seni kovduğunda sessiz kaldığım için de özür dilerim. O da şimdi çok pişman, hastanede seni bekliyor."

İçim garip bir şüphe hissiyle dolduğunda ayaklarım benden izinsiz hareketlendi, birkaç adım geri gidip onlardan uzaklaştım.

"Siz neden birdenbire bu kadar değiştiniz anlamıyorum."

"Hatamızı anladık, seni almaya geldik. Sen haklıydın. Seni bu adama biz mecbur ettik, bu yüzden burada kalıyorsun. Babanı öldüren-"

"Sakın," diye araya girdim. "Sakın o konuya girme."

"Tamam kızım," dedi gayet sakince ve yeniden bana yaklaşmaya çalıştı. "Bizimle gel Cemre, buraya kadar seni almak için geldik kızım. Kalma bu adamın evinde, kendine de bize de yapma bunu."

Gözümün ucuyla ileride duran, o kadar şey söylenmesine rağmen hiç müdahale etmeyen Cihangir'e baktım. Ellerini arkasında birleştirmiş, dinliyordu sadece.

"Biz buradan gideceğiz, Cemre," dedi annem. "Babanla," deyip gözücuyla Cihangir'e öfkeli bir bakış atıp gözlerini yeniden bana çevirdi. "Babanla buraya gelmeden önce kaldığımız yere döneceğiz."

"Yurtdışına mı gideceksiniz?"

"Evet, İngiltere'ye dönüyoruz. Orada yaşamaya karar verdik."

"Hepiniz mi?"

"Evet, hepimiz," diye cevapladı yengem sorumu ve yanıma geldi. "Amcanın biraz toparlanmasını bekliyoruz gitmek için. Yeniden aile olacağız, sen olmadan olmaz. Bu yüzden sen de geleceksin bizimle. Seni almaya geldik buraya."

Tekrar Cihangir'e çevirdim bakışlarımı. Hiçbir şey söylemeden sadece saf bir öfkeyle bizi izliyordu. Ancak bu öfkesine rağmen hiçbir şey yapmıyordu. Onların konuşmasına, benim dinlememe fırsat veriyordu.

"Bizimle geliyor musun, Cemre?" diye soran anneme rağmen Cihangir'e bakmaya devam ettim, onlar gibi o da cevabımı bekliyordu.

"Ondan mı korkuyorsun?" diye sordu annem ona bakıyor olmamı yanlış yorumlayarak.

Cihangir bunu duyunca daha fazla uzakta kalmak yerine sonunda bir şeyler yaptı ve yanıma geldi. Sanki bizimkilerin kendisi için söyledikleri umurunda değilmiş gibi onlara tek kelime etmezken, "Gitmek istiyor musun?" diye sordu gözlerime bakarak.

Sadece bana baktı, ne yengeme ne anneme tek bir söz etti. O bakışlarda hep aynı şey vardı; sanki şimdi düşsem tutup yeniden kaldıracaktı beni. Sonra da bunu yaptığını bana hissettirmemek için birkaç şey söyleyecek, beni kızdıracak, kavga çıkaracak, bir şekilde unutturacaktı beni kaldıranın kendisi olduğunu. Herkesten önce göğsümdeki en büyük yarayı açan o olmuştu, sonra diğerleri de teker teker aynı şeyi yaşatmışlardı bana. Ama o farklıydı. Herkes göğsüme bir yara bırakırken Cihangir o yaraları sarmış, hatta onlardan bana kanat yapmıştı. Acıyı uçurum değil, yol yapan tek insandı o. Uğraşmıştı en azından bunun için. Çabalamıştı benim için.

Hâlâ gözlerime bakıp bir şeyler duymayı beklediğini fark ettiğimde, "Cihangir," dedim sesim titrerken. "Ben..." Sustum, söyleyemedim bir şey.

"Sen ne?"

"Ben," dedim zorlukla, sanki dokunsa ağlaya ağlaya söyleyecektim söylemek istediklerimi. "Belki de gitsem iyi olacak."

Sustu önce birkaç saniye, ardından ağır ağır yutkundu. "Gitmek mi istiyorsun?"

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Her şeyi düzeltmek için bir daha şansım olmayabilir."

"Her şeyi onlar olmadan da düzeltebilirsin."

"Nasıl peki? Nereye kadar böyle devam edeceğim? Senin otelinde, evinde, oradan oraya sürüklenerek yaşamaya daha ne kadar devam edebilirim ki?"

Cevap veremedi.

O sırada annemin sesini duydum. "Bir de bundan izin mi alıyorsun?"

Öfkeyle ona döndüm. "İzin almıyorum, sadece söylüyorum. En azından buna hakkı var, değil mi? Siz yokken o vardı ya hani yanımda!"

Bu tepkiyi beklemiyor olacak ki afalladı, yanımıza kadar yaklaşmış olmasına rağmen geri adım attı. "Tamam haklısın, bir şey demedim. Biz seni ileride bekliyoruz," deyip birkaç adım daha geri attı, sonra arkasını dönüp yengemin yanına gitti.

O giderken tekrar Cihangir'e baktım. "Ne düşündüğünü biliyorum, o kadar şeyden sonra onlara güvenip affettiğim için kıızıyorsun belki bana," derken ona yaklaştım. Dolan gözlerimle gözlerinin içine baktım. "Ama affetmedim, hiçbir zaman da affetmeyeceğim. Bana yaptıklarını hiçbir zaman unutmayacağım. Aslında doğruyu söylemem gerekirse onlarla yaşamak da istemiyorum."

"Öyleyse niye gidiyorsun, Cemre? Niye gitmek istiyorsun?"

“Seninle de kalamam ki. Böyle hayatımı bomboş yaşamaya devam edemem. Hayatımı kendi başıma kurabilmem için önce bir düzenin içinde olmam lazım. Bunu da bir tek onların yanında yapabilirim.”

“Bir gün onlardan da kaçmak için gidiyorsun yani onlarla?”

Cevap veremedim.

“Babaannen var,” dedi umutla. “Onlarla başka bir ülkeye gitmek, onlarla yaşamak zorunda değilsin. Boş ver bunları, seni onun yanına götüreyim. Tamam, benimle kalma ama en azından burada ol.”

“En doğrusu onlarla gitmem, bunu sen de biliyorsun.”

Bütün umutları yok oldu, gözlerinin içindeki o umut dolu ışığın söndüğünü hissedebildim. “Sen kararını vermişsin bile.”

Yine ona cevap veremezken ıslak yanaklarımı sildim.

“Peki,” dedi daha fazla bir şey söylemek yerine. “Sen bilirsin. Madem istediğin bu, istediğin gibi olsun her şey.”

Kalbime bir bıçak saplanıyormuş gibi hissederken, “Göremeyiz belki bir daha birbirimizi,” dedim.

“Büyük bir ihtimalle.”

“Yaren...”

“Ben, Yaren’e gittiğini söylerim.”

“Peki,” dedim. Ağlamak istiyordum ama bu saçmalığı tabii ki yapmayacaktım. “Hoşça kal o zaman.”

Başını salladı, hoşça kal bile demedi.

Dayanamadım ve ona biraz daha yaklaşıp sımsıkı sarıldım. Babamın katiline bu şekilde veda edeceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi.

Ben ona sımsıkı sarılırken o bana sarılmadı ve sarılmayacağını anlayınca da geri çekildim. Sadece gözlerimin içine bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Bu yüzden bir şey söylemesini de beklemedim, birkaç adım geri gidip ondan uzaklaştım ve annemlerin yanına yürüdüm.

Sanırım bu sefer gerçekten her şey bitmişti ve eski haline dönecekti.

Annemlerin yanına gittiğimde duraksayıp Cihangir’e baktım. Ellerini cebine koymuş, beni izliyordu. Göz göze gelince hemen gözlerimi ondan çektim ve annemlere döndüm.

Arkamı döndüğüm o son anda, tüm ihtimallerin sessizliğini hissettim. Hepsi bir yük gibi omzuma kondu.

Meğer en ağır yük, hiç yaşanmamış ihtimallerin ağırlığıymış.

14. BÖLÜM

KANAMAYAN YARA

Aklım arkamda kalan ve bana baktığından emin olduğum Cihangir'deyken, anneme ve yengeme bakmaya devam ediyordum. Bir yandan da içimde kendimi her şeyin güzel olacağına, yoluna gireceğine inandırmaya çalışıyordum.

Annem, "Bu sefer her şey çok güzel olacak Cemre, söz veriyorum sana," dediğinde gözlerim onu buldu. Bir şeyler söylemem gerekiyordu belki ama içimden gelmedi. Dönüp Cihangir'e baktım, gözleri tam da hissettiğim gibi bendeydi. Gülümsemek geldi içimden ona ama yapamadım ve o gözlerini benden çekmezken ben çekmek zorunda kaldım.

"Hadi arabaya binin de bir an önce gidelim buradan," dedi annem.

Dayanamadım ve bir kez daha arkamı dönerek Cihangir'e baktım. Hâlâ aynı yerde duruyordu ve hâlâ bana bakıyordu. Birkaç saniyeliğine kesişen bakışlarımı önüme çevirdim.

"Cemre, hadi kızım binsene artık," dedi yengem.

Birkaç adım atıp ilerideki arabaya gittim. Kapıyı açtım ancak binemedim. *Ya doğru olan bu değilse diye düşünmeden edemedim. Ya yanlış olursa yapıyorsam? Ya bu ani değişimlerinin başka bir sebebi varsa?*

Korku içimde büyürken artık geri dönüş olmadığını biliyordum. Başka bir yol kalmadığı için arabaya binmeye yeltendiğim anda, kolumdan tutularak geriye çekildim.

"Ne oluyor ya?" diye şaşkınca sorarken Cihangir'in beni yeniden eve doğru götürdüğünü fark ettim. Delirmiş miydi bu?

"Cihangir ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınca. Cevap vermedi ve yürürken beni de kendisiyle beraber götürmeye devam etti.

"Nereye götürüyorsun kızımı?" diye bağırdı annem arkamızdan. Cihangir'in kolumu tuttuğu eline birkaç defa vurup kendimi kurtarmaya çalışırken bir yandan da konuştum.

"Bıraksana beni, ne oluyor?" diye sordum yine. Cevap vermeden çekiştirmeye devam etti. Ta ki Fırat'ın yanına ulaşana kadar. Onun yanına ulaştığımızda durdu.

"Gönderin şunları, kapıda bağırp durmasınlar," dedi. Fırat hemen onun dediğini yapmak için yanımızdan uzaklaşırken gözleri sonunda beni buldu.

"Saçmalıyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun gerçekten anlamıyorum," dedim ve yine ondan tek kelime duyamadım. Eve doğru yürüdük birlikte. Daha doğrusu o yürüdü, beni de peşinden sürükledi. O esnada annemler hâlâ arkamdan bağıyorlardı.

Cihangir beni zorla eve götürdüğünde ve salona girdiğimizde artık duracak zannetmiştim ama durmayıp üst kata yönelmişti. Merdivenlerdeyken artık buna sabredemeyip bağırdım.

"Ya yeter, çekiştirip durma! Manyak mısın sen?" Bağırmış olmamı bile umursamadı. Üst kata çıkarak onun odasına girdik. Odaya girince kapıyı kapattıktan sonra nihayet kolumu bıraktı. Elimden geldiğince sakince sordum.

"Ne oldu şimdi, neden buradayım?"

"Yapamam," dedi.

"Neyi yapamazsın?"

"Gönderemem seni onlarla."

"Ne?"

"Gönderemem Cemre, yapamam. Benden istediğin her şeyi yaparım, yemin ederim yaparım ama bu olmaz. Bunu yapamam. Seni onlarla gönderemem."

"Ne demek gönderemem, ne demek yapamam ya? Daha az önce gidiyordum ben, senin de sesin çıkmıyordu. Ne değişti şimdi?"

"Tam iki kere," deyip sustu ve gözlerimin içine baktı. "Ben sana git dedim Cemre, sesimi çıkarmadım. İstedığın bu zannettim ama sen iki kere dönüp arkana baktın. Binemedin bile o arabaya."

"Ben arkama baktım çünkü..." deyip sustum.

"Çünkü ne?"

Bir an bu cümlelerin devamı için uyduracak bir şeyler aradım ama bulamadım, sonra bir şeyler uydurmaya gerek görmeyip gözlerinin içine bakarak "Çünküşünü sen unuttun," dedim.

Afalladı. "Anlamadım?"

"Anlamasan da olur zaten artık," deyip pencereye doğru giderek bahçeye baktım. Kimse yoktu. Onları zorla göndermiş olmalıydılar. Ancak bu durum garipti. Bizimkiler ne çabuk pes edip gitmişlerdi öyle? Nasıl korkuturlarsa artık!

Pencereden çekilip yanına döndüm. "Gitmişler bile."

"Bir daha da gelmeye cesaret etmezler umarım."

"Tek başlarına gelemezler belki ama polisi alıp geleceklerdir."

Ellerini arkasında birleştirdi. "Onu da o zaman düşünürüz."

Sessiz kaldım.

"Hadi, bırak bana kızmayı da aşağı inip bir şeyler yiyelim. Hiçbir şey yemedin daha."

"Ben sana polis diyorum, sen bana yemek diyorsun, Cihangir! Şimdi polisi alıp gelirlerse ne olacak?"

"Sen benimle kalmak istediğini söylersen hiçbir şey olmaz."

"Asla söylemem."

"O zaman kız kaçırmaktan içeri atarlar beni."

Omuz silktim. "İşime gelir işte benim de."

"Tamam," dedi yanıma gelirken. "Madem işine gelir, bekleyelim o zaman polisi. Geldikleri zaman şikâyet edersin beni."

Rahatlığı sinirimi bozarken, "Gel hadi aşağıya, pizza söyledim senin için birazdan gelir," dedi ve arkasını dönüp kapıya yöneldi. "Hem de sevdiğin gibi içinde siyah zeytin olmayanından."

Odadan çıkmadan önceki son sözü bu olduğunda afalladım. En sevdiğin mi demişti o? Doğruydu, en sevdiğimdi ama o bunu nereden bilebilirdi ki? Bunu düşünürken aklıma hastanede daha önce söylediği şey geldi. Doğru ya önceden de bahsetmişti bundan. *Saçma sapan şeyler yapıp en sevdiğin yemeği bile öğrendim* demişti. Sonrasında o kadar çok şey olmuştu ki bunu ona sormak aklımın ucundan dahi geçmemişti. Şimdi hatırlamamı istercesine yeniden söylemişti. Aşağıya indiğimde bunu mutlaka öğrenmeyi aklıma not ederken tekrar pencereye yöneldim, dışarıya doğru bakımdım. Geri gelecekler miydi sahiden? Polisler gelirler miydi? Gelbeler de Cihangir'i şikâyet edemezdik ki.

Yatağın kenarına oturup başımı ellerimin arasına aldım. Ona söylediklerimde haklıydım, ciddiym de. Çünkü doğrusu oydu. Hayatımı bu şekilde bomboş yaşamaya devam edemezdim. Bir şekilde yeniden hayatımı kurmaya çalışmam lazımdı ama ona da onlarla gitmeme engel olduğu için kızamıyordum. Çünkü o da haklıydı. O arabaya binememiştim, gidememiştim onlarla. Ama burada kalmak da istemiyordum. Ne burada ne de otelde... Ve bunun onunla bir ilgisi yoktu. Benimle vardı, hissettiklerimle. Kendimi bir sığıntı gibi hissediyordum burada da otelde de. Her ne kadar o böyle hissetmem için herhangi bir şey yapmıyor olsa da ben hissediyordum.

Yatağın kenarından kalktım ve odadan çıktım. Salona indiğimde kimseyi göremedim. O sırada mutfaktan ses geldiğini duyup o tarafa yöneldim. Mutfak kapısına geldiğimde camın ardında, bahçeye açılan kapının dışında Begüm'le Cihangir'i gördüm.

Yan yana durmuşlardı. Begüm bir şeyler anlatıyordu, yüzünde o kendinden emin gülümseme vardı. Cihangir ise başını hafif yana eğmiş, onu dinlerken gülümsüyordu. O gülüşü görünce içimde bir huzursuzluk belirdi.

Bir süre bakakaldım. Begüm arada kahkaha atıyor, gözlerini kısarak Cihangir'e bakıyordu. Cihangir'in yüzünde ise rahat bir ifade vardı; sanki çok mutluymuş gibi görünüyordu.

İçim daraldı. Onların bu kadar yakın görünmesi beni olduğum yere çiviledi.

Sonra Begüm'ün eli kalktı. Hiç düşünmeden Cihangir'in yanağına ve sakallarına dokundu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir an sonra da aralarındaki mesafe kısaldı. Sanki birazdan daha da yaklaşacaklardı.

Gözlerim doldu. Nefesim boğazımda düğümlendi. Cihangir kendini hiç de geri çekecekmiş gibi görünmüyorken olacak şeyi görmek istemedim. Cesaretim yoktu buna. Kapının önünden aceleyle geri çekildim. Kalbim küt küt atıyordu.

Onları bir saniye daha izlesem parçalanacakmışım gibi hissettim.

Salona gittiğimde dizlerimin titrediğini hissederken koltuğa oturdum. Midemde güçlü bir ağrı vardı, nefes alamıyordum. Sanki biri kalbimi avuçlarının arasına almış, yok etmek istercesine sıkıyordu.

"Cemre."

Duyduğum sesle arkamı döndüm ve eve giren Kerem'i gördüm. "Ne yapıyorsun burada tek başına?" diye sorarken yanıma geldi. "Ve iyi misin? Yüzün bembeyaz olmuş."

Kendimi toparlamaya çalıştım. “İyiyim, yok bir şeyim.”

“Emin misin?”

“Hıhı.”

“Cihangir nerede?”

Öfkeyle yumruk yaptım ellerimi. Tırnaklarımı avucuma batırıp bu öfkemi bastırmaya çalıştım. “Bilmiyorum.”

“Evde değil mi? Arabasını bahçede gördüm ama.”

“Evdeydi, az önce buralardaydı zaten. Gelir şimdi,” dedim. Mutfakta olduğunu söylemedim. Onları öyle gördüğümü kimsenin bilmesini istemiyordum.

“Yaren’le aranız düzelmiş sanırım. Tek arkadaşı Begüm’dü, şimdi senden de öyle bahsediyor. Begüm kadar seni de sevmeye başladı.”

O kadının ismini bile duymak sinirlerimi altüst ederken elimden geldiğince bunu belli etmemeye çalıştım. “Bence sadece ona yardım ettiğim için bana iyi davranıyor ama olsun, benim için bir sorun yok.”

“Yapma Cemre, Yaren öyle biri değil. Seni sevmeseydi değil onu kurtarmak, onun yerine ölseydin bile sana böyle davranmazdı,” dedi kendinden fazla emin bir şekilde.

“Bilmiyorum,” dedim sadece.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Cihangir sana gerçekleri anlattı mı?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır.”

“Neden buradasın o zaman?” Bu sorunun gelmesini beklemediğimden cevap veremezken devam etti. “Yanlış anlama lütfen, tabii ki burada ne kadar kalmak istiyorsan kalabilirsin ama sadece merak ediyorum. Babanın yaşadığı zamanlarda bile Cihangir’den nefret ediyordun, buradayken ortalığı birbirine katıyordun. Şimdi babanı öldürdü ama onunla beraber kalıyorsun ve eskisi kadar öfkeli değilsin ona. Bu bana biraz tuhaf geldi,” dedi. Bu durumun dışarıdan nasıl görüldüğünün ben de farkındaydım.

“Haklısın, burada olmam fazlasıyla saçma ama zamanla çok şey değişti. Nedensiz bir şekilde hiçbir şey bilmediğim halde ona güvenmeye başladım. Sonra...” deyip sustum. Babaannemden, onun Cihangir hakkında söylediklerinden bahsetmek istemedim.

“Sonra ne?”

"Boş ver, öyle işte," diye mırıldandım.

Bu halimi yanlış yorumlamış olacak ki, "Cihangir'e âşık mı oldun?" diye soruverdi bir anda.

"Ne?"

"Yanlış anlama beni lütfen. Yargılamak için söylemiyorum, aksine eğer böyle bir şey varsa aramızda en çok sevinen-"

Ayağa kalktım. "Ne diyorsun sen ya? Âşık falan değilim ona, aramızda da hiçbir şey yok!" diye çıktım aslında sadece sohbet etmeye çalıştığımı fark etsem de. Ancak az önce gördüğüm manzaradan sonra birinden bunu duymak, öfkelenmeme neden olmuştu.

"Özür dilerim, ben kötü açıdan söylemedim zaten. Sadece..." deyip sustu, gerilmişti. "Merak ettim yani, kusura bakma. Gerçekten kötü bir amaçla söylemedim."

"Biliyorum," dedim daha sakın bir tavırla. "Ama öyle bir şey yok, gerçekten yok. Ben gidiyordum bugün zaten. Eğer o beni zorla tekrar eve getirmemiş olsaydı çoktan gitmiş bile olurdu."

Sustu, hiçbir şey diyemedi ama ben yine de devam ettim.

"Kurtulamıyorum bir türlü ondan. Defalarca çıkarmaya çalıştım onu hayatımdan ama her seferinde hayatıma yeniden girdi bir şekilde. Yapışıp kaldı resmen hayatıma! Hayır dememden bile anladığı yok!" Tüm bu sözlerimin nedeninin canımın acısı olduğunu biliyordum; az önce gördüklerimin acısı...

"Onun gibi birini sevmek, âşık olmak benim için intihar etmekten farksız. Ona âşık olacağıma gidip bir uçurumdan atlasam daha az zarar görürüm herhalde!"

Kerem konuşmak istedi ama izin vermeyip devam ettim.

"Bir kere anlayışsız birisi. Her şeyden önce kaba herifin teki. Kolumdan tutup oradan ortaya sürüklemekten başka yaptığı hiçbir şey yok! Ne hayır dememden anlıyor ne de istemiyorum dememden!"

Kerem söylediklerim karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

"Hem..." deyip sustum. Sırf sözlerimin acıyla kurulmuş olduğunu değil de gerçekten hissettiğimin bu olduğunu ona kanıtlamak istercesine, "Ben başkasına âşığım," dedim.

"Ne?"

“Tüm bunlar başlamadan önce ben zaten bir başkasını seviyordum. Hâlâ da öyle ve senin o arkadaşın hayatıma yapışıp kalmasaydı, her şey benim için çok farklı olabilirdi.”

“Anladım,” dedi aslında bunları ona neden söylediğimi anlayamamış gibiyken. “Kusura bakma, patavatsızca konuştum ben. Saçmaladım.”

Sessiz kaldım bu kez.

O sırada arkamda bir ayak sesi duydum. Dönüp baktığımda Cihangir’in mutfaktan çıktığını gördüm. Gözleri bana değmezken Kerem’e bakarak, “Hayırdır?” diye sordu.

“Seninle bir şey konuşmam gerekiyordu, o yüzden geldim. Sonra Cemre’yle karşılaşınca konuşmaya dalmışız.”

Onlar konuşurken mutfağa doğru baktım. Begüm neredeydi? Hâlâ burada mıydı? Gitmiş miydi acaba? Sevgili miydi yani şimdi bunlar? Birlikte miydi artık?

Bu düşünceler bile mideme ağrılar girmesi için yeterli olurken Cihangir’in gözleri sonunda beni buldu. “Pizzan gelmiş. Mutfakta, masanın üzerinde duruyor.”

“Canım istemiyor,” dedim sesimin düzgün çıkmasına dikkat ederek. “Sonra yerim.”

“Keyfin bilir.” İlk defa ısrar etmek yerine kabullenirken dümdüz bir ses tonu ve aynı şekilde dümdüz bakışları vardı. Bu tavrı yüzünden boğazıma bir yumru oturduğunu hissettim. Bu kadar çabuk mu değişmişti yani Begüm’le yakınlaşınca?

Dolan gözlerimi, ıslanan kirpiklerimi saklamak için gözlerimi kaçırdıkça polis arabalarının sesleri gelmeye başladı. “Hıh,” dedi Cihangir kısa bir anlığına ve bezmişçesine gülerek. “Geldiler işte.”

O daha kendi kendine konuşurken Fırat koşarak içeriye girdi. “Abi, polisler geldi.”

Kerem telaşla hiçbir şey söylemeden evden çıkarken Cihangir’in tek bir duygu belirtisi bile göstermeyen gözleri beni buldu. Sanki bir şey söyleyecek gibiydi ama yapmadı bunu, tek kelime etmeden evden çıktı.

Gelenlerin bizimkiler olduğunu bildiğimden oyalanmadan ben de bahçeye çıktım. Onlara doğru giderken polislerin arkasından eve giren annem koşarak yanıma geldi ve hemen boynuma sarıldı. Amcam ve yengim uzaklardan bizi izliyorlardı.

"Cemre iyi misin kızım? Bu adam sana bir şey yaptı mı?" diye sordu, sanki zaten günlerdir o adamın yanında değilmişim de bugün bana bir şey yapacakmış gibi...

Ona cevap vermeyince benden ayrıldı. Yanımıza gelen polis memuruna bakıp, "Bakın memur bey, kızım burada işte," deyip Cihangir'i gösterdi. "Bu adam kızımı zorla tutuyor burada."

Orta yaşlı, uzun boylu olan polis, "Bu adam sizi evinde zorla mı tutuyor?" diye sordu.

Gözlerimi Cihangir'e çevirdim. Öfkeyle, hatta daha çok tiksindircesine bizimkilere bakıyordu.

"Hayır," dedim gözlerimi polise çevirirken. Her ne kadar olanlardan sonra buradan gitmek istesem de bunu yaparken onun başını belaya sokmayacaktım, o kadar da değildi. "Kimse beni burada zorla tutmuyor. Burada kendi isteğimle kalıyorum. Bir yanlış anlaşılma olmuş."

"Bakın eğer korkuyorsanız..." Polis memurunun cümlesini tamamlamasına izin vermeden konuştum.

"Hayır, korktuğum falan yok. Burası arkadaşımın evi ve ben de kendi isteğimle kalıyorum," deyip Cihangir'e baktım.

Söylediklerime şaşmıştı. Ne bekliyordu ki onu şikâyet edeceğimi mi? Benim yapamadığım şeyi yapmamı sağlamıştı aslında o. Asla yanımda olmayan, beni her seferinde yalnız bırakan, arkasını dönen, sözleriyle canımı yakan, hatta vuran aileme arkamı dönebilmemi sağlamıştı. Bir noktada haklıydı da. Hayatımı yeniden kurmak için, en azından bunun için çabalamak adına onların yanımda olmasına ihtiyacım yoktu.

"Siz de duydunuz memur bey, burada kimsenin zorla tutulduğu falan yok," diyerek yanımıza geldi Cihangir ve Fırat'a baktı. "Beyefendilere yolu göster," deyip annemlere döndü. "Siz de siktirin gidin lan şimdi evimden! Yeter, ben daha sizinle ne kadar uğraşacağım?" Sözleri yüzünden şaşkınca ona bakarken arkasındaki adama baktı. "Atın şunları, bir daha da evin önünden bile geçirmeyin."

Olduğum yerde öylece durmuş yaptıklarını izlerken ve adamlar bizimkileri evden atarlarken yanıma geldi. "Sana gelince," dedi öfkesini bastırmak için çabalar gibiyken. "Ben bazı şeyleri yanlış anlamışım sanırım."

Kaşlarımı çattım. "Neyi yanlış anlamışsın?"

"Çoğu şeyi," dediğinde sesi benimle eskiden konuştuğu gibi yumuşak değildi. "İstediklerinle istediğin yere gidebilirsin, sana engel olmayacağım."

Gördüklerimden sonra bu sözler karşısında hayal kırıklığına uğrayan kalbim, Cihangir bana ihanet ediyormuş gibi hissederken o devam etti.

"İstedığın kadar burada kalabilirsin, seni kovacak değilim ama gitmek istersen de kimse sana engel olmayacak."

"Şimdi gitmek istesem beni durduramayacaksın yani?"

Sustu birkaç saniye, cevap veremedi. Ardından yutkundu. "Neden durdurayım? Bunun için bir sebebim mi var?"

"Yok mu?"

"Yok," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Daha birkaç saat önce bunu yapamayacağını söylüyordun, şimdi de yapmak için bir sebebin olmadığını söylüyorsun," derken sesimin titremesine engel olamamıştım.

"Bazı şeyleri yanlış anlamışım dedim ya."

O bazı şeylerin ne olduğunu çok iyi biliyordum ama bunu yapıyor olmasını aklım almıyordu. Madem Begüm kendisini öpmek istediğinde geri çekilmeyip buna izin verecek kadar ona bir şeyler hissediyordu ve onun tarafından öpülünce beni böyle hayatından çıkarmaya çalışacaktı, neden o kadar zaman yanımda olmak için çabalamıştı? Neden dağ evinde bana öyle şeyler söylemişti? Sarhoş saçmalığı mıydı hepsi?

"Yanlış anladığın şeylerin farkına şimdi mi vardın?" diye sordum boğuklaşan sesimle.

"Varmak zorunda bırakıldım diyelim."

Dayanamadım, "Pek zorundaymışsın gibi görünmüyordun, gayet mutluydun," deyiverdim.

"Ne demek bu şimdi?"

"Bir de anlamamazlıktan gelme, Cihangir ya! Ben bilmiyor muyum zann ediyorsun neden böyle bir anda değiştiğini?"

"Değiştiğim falan yok benim! Ne zann ediyordun? Sürekli senin peşinden koşacağımı, hayatına yapışıp kalacağını falan mı?" deyip acımasızca tamamladı sözlerini. "Sürekli senin peşinde koşup sorunlarınla uğraşamam."

"Uğraş diyen olmadı zaten sana!" diye çıktım. Nasıl böyle bir şey söylerdi bana? Sanki bu zamana kadar zorla çekmişim onu bu işlerin içine. Ben onu hayatımdan çıkarmaya çalıştıkça ısrarla giren kendisi olmuştu. Şimdi de bunu yüzüme çarpıyordu. Hem de başka bir kadınla yakınlaşma için...

"Bundan sonra uğraşmaya hiç niyetim yok zaten. Sen nasıl mutlu olacaksan, kimin uğraşmasından mutlu olacaksan onun yanına gidebilirsin."

"Öyle mi?"

"Öyle. Cemre."

"Peki," dedim. Başka bir şey söylemeden yanından ayrıldım ve eve doğru yöneldim.

Bakışlarını sırtımda hissettiğimde muhtemelen ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu ama dönüp bakmadım ona. Eve girdiğimde doğrudan üst kata, onun odasına çıktım. Aynanın karşısına geçip saçlarımı sıkı sıkı topladıktan sonra koltuğun üzerinde duran montumu alıp giydim.

Zaten alacak başka bir şeyim olmadığı için oyalanmadan odadan ayrıldım. O sırada Begüm ve Cihangir'in sesini duydum. Merdivenlere yöneldiğimde konuşarak üst kata çıktıklarını gördüm, beni fark etmemişlerdi.

Hâlâ aklım almıyordu Cihangir'in ona yaklaşıp bana böyle davranmaya başlamasını. Hem de yaptığı ve söylediği o kadar şeyden sonra. Yalanmış meğer hepsi, ben de aptal gibi ona inanıp güvenmiştim.

Gözyaşlarımı sildim. Alt katın merdivenlerine yönelip aşağıya indim ve bahçeye çıktım. Adamların hepsi bahçedeydi ama Cihangir zaten gitmek istediğimde beni kimsenin durduramayacağını söylemişti.

Bahçeye çıkınca hızlanıp büyük demir kapıya doğru yürüdüm. Çoktan akşam olmuştu ve bu saatte nereye gideceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Kapının yanına ulaşınca oyalanmadan kapıyı açtım. Tam evden çıkacakken duyduğum sesle durdum. "Cemre."

Arkamı döndüğümde Fırat'ı gördüm.

"Efendim?" dediğimde çoktan yanıma gelmişti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Gidebileceğimi söylememiş miydiniz?"

"Ben değil, abim söyledi ama haberi var gittiğinden değil mi?"

Sinirle güldüm. "Adam az önce beni açıkça kovdu. Sence ben gidiyorum diye haber vermeme gerek mi var? Gitmemi bekliyor zaten."

Fırat bu çıkışımdan sonra bir şey diyemedi. Ben de ona daha fazla bir şey söylemeye gerek duymayıp ayrıldım evden. Bir süre yürüdüm. Nereye gideceğimi bilmediğim için boş boş yürüyordum sokaklarda. Sonra bir şekilde köye gitmek için bir yol bulmam gerektiğini fark edip bir taksi durağına gittim. Oradaki şoförlerden köylere giden bir otobüs olduğunu ve bizim köye gidenin nereden kalktığını öğrendikten sonra oraya kadar

vârüdüm. Neyse ki çok uzak sayılmazdı. Fakat oraya ulaştığımda çoktan ~~hava~~ kararıştı ve seferler durmuştu. Bir sonraki seferin sabah yedi buçukta olduğunu öğrendikten sonra oradan da ayrıldım.

Vakit geçtikçe her yer sakinleşmeye başlıyordu ve kalabalık, sokaklardan çekiliyordu. Bu da beni korkutuyordu. Bu yüzden daha fazla vakit geçmesini beklemeden en yakındaki hastaneye yürüdüm. Hastanenin önüne gelince acile girdim ve bulduğum ilk yere oturdum. Geceyi geçirmek için buradan daha güvenli bir yer bulamazdım, hem dışarısına göre sıcaktı da.

Oturduğum sandalyede geriye doğru yaslandım ve ellerimi göğsümün altında birleştirip etraftaki insanları izlemeye başladım.

Başımı ağrıtabilecek kadar yüksek gelen sesler yüzünden uykumdan ayılıp gözlerimi araladığımda gördüğüm ilk şey, tanımadığım insanlar oldu ve şaşkın gözlerle etrafıma bakındım. Hâlâ hastanenin acilindeydim ve ne arıyacağımı bile hatırlamıyordum. En son hatırladığım şey, sabaha karşı acilin kapısından doğum yaptığı için bağıarak giren bir kadındı.

Bulduğum durum yüzünden halime üzülmürken ayağa kalktım ve gözlerimi ovalayıp kendime gelmeye çalıştım. O sırada tam karşımda duran büyük saate baktığımda sabahın yedisi olduğunu gördüm.

Geç kaldığımı fark edince koşarak hastaneden çıktım, çünkü durağa gidip beklemeye başladım. Üstünde bizim köyün isminin yazılı olan otobüsü gördüğümde hemen bindim. Kart okutmam gerektiği için utanarak otobüstekilerden rica ettim. Aralarından genç bir kız hemen yanıma gelip kartını benim için okuttu, gülümseyip teşekkür ettikten sonra gidip boş bir yere oturdum.

Bunun için kendime kızıyor olsam da Cihangir'i düşünmeden edemiyordum. Acaba gittiğimi ilk öğrendiğinde ne yapmıştı? Sevinmişti belki de. Ne de olsa sevgilisinin rahatsız olacağı biri kalmamıştı artık ayağının altında.

Düşündükçe hırslanıp mideme ağrılar girmesine neden olurken, bu hissin de yakında geçeceğini biliyordum. Şimdi sadece kandırılmış, hatta belki de kullanılmış olmanın acısı vardı içimde.

Kırk dakika kadar sonra otobüs bizim köyün girişinde durduğunda inen birkaç kişiyle birlikte ben de indim ve doğrudan babaannemin evine doğru yürüdüm.

Evlin önüne ulaştığımda *umarım uyanıktır* diye içimden geçirip kapıyı birkaç defa vurdum. Anında içeriden sesler gelmeye başladı. Sonra da sadece birkaç saniye sonra kapı babaannem tarafından açıldı.

Onu görünce gülümsedim, buruk bir gülümseme olduğunu belli etmemek için çabalarken neşeli çıkarmaya çalıştığım sesimle, "Ben geldim," dedim.

Beni gördüğü için şaşırmasını beklerken, "Cemre," dedi titreyen sesiyle ve telaşla boynuma sarıldı. "Kızım neredeydin sen?"

"Ben hemen gelmek istedim olanlardan sonra ama fırsat olmadı bir türlü. Bak geldim işte artık," dediğimde ayrıldı benden.

"Tüm gece korkudan uyuyamadım, sen hâlâ geldim diyorsun."

"Tüm gece mi?"

"Evet, tüm gece gelmeni bekledim."

"Neden?"

"Neden mi? Cihangir beni aradı, senin buraya gelip gelmediğini sordu. Sonra yok bir şey, oteldeymiş öğrendim falan deyip beni kandırmaya çalıştı ama anladım ben onun yanında olmadığını. Yine bir şey oldu zannettim!"

"Bu adam harbiden manyak, babaanne," diye çıktım bir anda.

"Ne?"

"Boş ver," deyip eve girdim. "Konuşmaya geçecek bir şey yok."

"Çok korkmuştu bir şey oldu diye, sesinden anlaşılıyordu. Dur ben arayayım da ona haber vereyim," deyip salona gitmek için hareketlendiğinde telaşla kapıyı kapattım. Peşinden gidip önünde durarak engel oldum ona.

"Hayır, aramayacaksın."

Birkaç saniye yüzüme sessizce baktıktan sonra sıkıntıyla iç geçirdi. "Belki ki yine bir şeyler olmuş," dedi bundan hiç şüphesi yok gibiyken. "Hadi içeriye geçelim de anlat olanları."

Başımı sallayıp yeniden kapının yanına dönüp ayakkabılarımı çıkardım. Peşinden ben de salona geçtiğimde koltuğa oturdum, babaannem de hemen yanıma gelip oturdu.

"Yine kaçtın onun yanından, değil mi? Ben sana onun yanında kalabilirsin, ona güvenebilirsiniz demedim mi?"

"Dedin. Ben de güvendim zaten ona, hem kaçtığım falan da yok. O beni kovdu, ben de çıktım evden. Sonradan bir de çok umurundaymış gibi seni arayıp burada olup olmadığını sormuş. Vicdanını rahatlatmaya çalışıyordu muhtemelen."

"Seni kovdu mu?" diye sordu şaşkınca.

"Evet." deyip ona annemlerin oraya gelmesinden başlayıp sonrasında ~~abaları~~ reker reker anlattım. "Sen bana ona güvenebilirsin dedin. Ben de ~~bana~~ yapmaya çalıştım. Yaptım da ama Cihangir resmen o kadın ona yaklaşıp, sımsıkı onu öpünce benden nasıl kurtulacağını bilemedi ya! Annemlerin gelmesini de bahane edip resmen kovdu beni. Yok neymiş de bazı şeyleri yanlış anlamış falan! Saçma sapan şeyler söyleyip durdu!"

Babaannem akli karışmış gibiyken, "Böyle mi davrandı gerçekten, öfkeli olduğun için abartıyor musun yoksa?" diye sordu.

"Babaanne valla böyle davrandı ya. İki dakika öncesinde sana pizza aldım, gel ye diyen adam aşağı indiğimde kardeşinin arkadaşıyla birlikteydi. Konuşup gülüşüyorlardı, sonra o kadın onu öpmeye kalktı. Ben de salona geçtim o sırada. Onun başka bir arkadaşı vardı evde, onunla konuşuyorduk. O sırada bizimkiler geldi polislerle. Önce onları, sonra da beni kovdu evden. Gözümün içine baka baka senin peşinde mi koşup duracağım, sürekli sorunlarınla mı uğraşacağım dedi. Nasıl kalsaydım o evde ben?"

"Yok," dedi bana sarılıp saçlarımı okşarken. "İyi yapmışsın gelmekle."

Sonunda bana hak vermesinden dolayı mutlu olurken, "Burada kalacağım artık," dedim ve çekinerek ekledim. "Tabii sen de istersen."

Geri çekildi. "O nasıl söz? İsterim tabii, istediğin kadar kalabilirsin."

"Bir iş de bulmam lazım ama. Çalışmam gerekiyor benim, para kazanmam lazım."

"Köyde mi?" diye sordu.

"Yok, burada ne işi olacak? Ama en azından kendime bir ev tutup düzen kurana kadar buraya yakın bir yerlerde iş bulup para kazanmam lazım artık."

"Bunları sonra düşünürsün, bir şey yedin mi sen?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Yemedim."

"Kalk hadi o zaman, bir şeyler ye önce."

Başımı salladım, yanından kalkıp mutfığa gittim. "Bir de arayıp beni sormuş ya, manyak bu adam resmen!" diye söylenip dolaptan kahvaltılık-ları çıkardım. Bir şeyler yiyerek güzelce karnımı doyurup yeniden salona geçtim.

Babaannem her zamanki yerinde oturmuş, televizyon izliyordu. Ben de karşısına oturdum. Bir şey söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi

Günün tamamında babaannemle hiçbir şey yapmadan oturmuş ve televizyon izlemiştik. Bir ara çok sıkıldığımı fark edince gidip biraz hava almamı söylemişti. Bu benim de işime gelmişti. Evden çıkmadan önce de gidebileceğim, bir şeyler alabileceğim bir yer varmış gibi lazım olur diye para bile vermişti. Ben de gidip biraz hava almış, epey dolaşmış, sonra dışarıda da yapacak bir şey bulamayınca mecburen yeniden eve dönmüştüm. Döndüğümde babaannem hâlâ televizyonun karşısındaydı ve örgüsüyle uğraşmaya devam ediyordu.

Acıktığımı söylediğimde birlikte mutfığa geçerek bir şeyler hazırlayıp yedik. Yemeğin ardından ben bulaşıkları hallederken o da yeniden salona döndü. İşimi bitirip peşinden gittiğimde her ne kadar bunu sıkıcı bulsam da yapacak başka hiçbir şey olmadığından, ben de onun gibi televizyonun karşısına oturup tekrarı izlediği yemek programına baktım.

"Bunlar da hiçbir şey bilmiyorlar. O hamur öyle mi açılır?" diyen babaannemi sanki hamurun nasıl açıldığını ben çok biliyormuşum gibi onaylarcasına başımı salladım. Çok geçmemişti ki beni bu durumdan kurtaran kapının çalması oldu.

"Kim geldi?" diye sorup duvardaki saate baktım, dokuz olmak üzereydi. Babaannem gözünü televizyondan ayırmadan cevap verdi.

"Komşulardan biridir."

Onun verdiği bu cevaba rağmen içimde garip bir his peyda olsa da ayaklandım ve gidip hâlâ ısrarla çalmakta olan kapıyı açtım. Kapıyı açar açmaz gördüğüm kişiyle donup kaldım. Cihangir buradaydı.

"Merhaba güzelim."

Bir de utanmadan güzelim diyordu bana. "Senin ne işin var be yine burada?"

Tam o sırada içeriden babaannemin sesini duydum. "Kim gelmiş, Cemre?" diye seslendi. Aralık olan kapıyı biraz daha kapatarak konuştum. "Yanlış gelmişler," diye seslendim içeriye doğru ve yeniden Cihangir'e döndüm.

"Git buradan!" dedim dişlerimi sıkarak.

"Senin için gelmedim," dedi dümdüz bir ses tonuyla. "Keyfimden kalıp gelmedim o kadar yolu zaten!"

"Kimin için geldin ya?"

"Babaannen çağırıldı."

O sırada babaannem bir kez daha, "Cemre," diye seslendi.

"Geliyorum," dedikten sonra yeniden Cihangir'e baktım. "Yalan söyleme. defol git şimdi buradan! Yeter, düş artık yakamdan! Senden kurtuluş yok mu ya?"

Söylediklerim onu kızdırdı, bunu fark edebildim. Çenesini sıkarak sustu, tek kelime bile çıkmadı ağzından ama gözleri bakışlarımı delip geçiyordu. O esnada babaannem bir kez daha, "Cemre," dedi. Bu kez sesi çok yakından geldiğinden dönüp arkama baktım. "Kim geldi?" diye sordu yanıma gelirken.

"Ben," diye seslendi Cihangir.

"Sen mi geldin oğlum?" diye soran babaannem, benim yapmadığım şeyi yapıp kapıyı iyice açarak Cihangir'i eve alırken şaşkınca kalakaldım.

"Bunu sahiden sen mi çağırdın?" diye sordum.

"Ben çağırdım."

"Sebep?"

"Birazdan anlarsın," dedi babaannem ve Cihangir'e baktı. "Tam zamanında geldin oğlum."

"Niye çağırdınız beni buraya?" diye sordu Cihangir. Kaşları çatılıydı, belli ki çağırılma sebebinden onun da haberi yoktu. Bu ne saçma şeydi böyle? Babaannem ne yapmaya çalışıyordu ki şimdi?

"Birazdan anlarsınız dedim ya," diyerek ona da net bir cevap vermedi babaannem.

"Babanne senin bununla ne işin olabilir ki?" dedim bir cevap alabilmek umuduyla.

"Siz boş verin şimdi bunu," dedi sanki şu an en önemli konumuz bu değilmiş gibi ve sordu. "Sizin aranızda kaç yaş var?"

Afalladım. Bu da neydi şimdi? Gözümün ucuyla Cihangir'e baktım. O da pek bir şey anlamış gibi görünmezken soruya cevap veren o oldu. "Dört."

Doğrusu bunu ben de şimdi öğrenmiş sayılırdım, demek beyefendi yirmi sekiz yaşındaydı.

"Niye sordun ki şimdi bunu?" diye sordum.

"Tam beklediğim gibi işte," dedi ve keyifle ekledi. "Abın yanında senin."

Cihangir'in bakışları bir anda keskinleşti, gözleri öfkeyle büyüdü. Aklığı nefes boğazına takıldı sanki. "Ne?" diye ilk tepkiyi gösteren o oldu. "Ne abisi?"

"Seni buraya bu yüzden çağırdım, tanıdığım başka kimse yoktu. Bu gece burada olman lazım senin, bir süredir yapmaya çalıştığın gibi Cemre'ye abilik yapman lazım yine."

"Abilik mi?" diye sordu Cihangir. "Ne abiliği? Ben mi abilik yapmaya çalışmışım?" Başını hızla bana çevirdi. "Kızım sen de bir şey söylesene!" dedi ama bunu demesine rağmen benden bir şeyler duymayı beklemeden devam etti. "Aramızda dört yaş var diye abisi mi oluyorum hemen? İnsanlar aralarında kaç yaş varken evleniyorlar sizin haberiniz var mı?"

"Ne evliliği be!" diye çıktım anında.

"Örnek verdim, Cemre. Şu konuşmada takıldığın tek kısım bu mu şimdi?" dedi. Sesindeki öfke gittikçe artıyordu. Sonra babaanneme baktı. Çenesini sıkmış, neredeyse dişlerini gıcırdatıyordu. "Ben kimsenin abisi falan değilim! Siz beni buraya bunları söylemek için mi çağırdınız?"

Onun bu kadar sinirlenmesi içten içe hoşuma giderken bunu belli etmemeye çalıştım.

"Kavga edip durmayın yine! En azından bu akşam bırakın şu kavgayı!"

En azından bu akşam mı demişti o? Artık bir şeyler döndüğünden emindim. "Babaanne sen ne çeviriyorsun ya? Anlatsana biz de bilelim," diye sormamla kapıya birkaç kez vurulması bir oldu.

"Cevabınız da geldi işte," dedi kapıyı göstererek. "Aç hadi kapıyı."

Hiçbir şey söylemeden zaten yanında durduğum kapıyı merakla açtım. Hiç tanımadığım insanları gördüm karşımda.

"Merhaba kızım," dedi bir kadın ve gülümsedi. Orta yaşlarda, kısa boylu, başörtülü biriydi. Yanındaki adam biraz uzunca, seyrek saçlıydı. Sanırım evliydi ve kapıyı açtığım andan beri garip bir şekilde bana gülerek bakan, elinde çiçek olan da oğulları olmalıydı.

"Merhaba," dedim.

O sırada babaannem ile Cihangir bana doğru yaklaştılar.

"Geldiniz mi? Hadi geçin içeriye, ne bekliyorsunuz burada?" dedi babaannem ve bana baktı. "Hadi Cemre, açsana kapıyı," deyince kapıyı iyice açtım.

"Buyurun," dediğimde Cihangir'e baktım. Omuzları kasılmış, rahatsız olmuştu. Gelenler içeriye girerken benim yaşlarımda olan çocuk yanıma geldi ve elindeki çiçeği uzattı.

"Bu çiçekler sizin için," dediğinde istemsizce Cihangir'e baktım. Onun bakışları buz gibiydi, sanki çocuğu oracıkta öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Benim için mi?"

Gülümsedi. "Evet."

Bir alaka kuramasam da tebessüm etmeye çalışıp çiçekleri elinden aldım. "Teşekkür ederim," dedim ve gözüm tekrar Cihangir'e kaydı. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki şu an arkasında birleştirdiği ellerini yumruk yaptığını az çok tahmin edebiliyordum.

Hepsi tek tek içeriye girerken babaannemin kolundan tutup durdurdum.

"Babaanne ne oluyor burada, kim bunlar?" diye sordum. Cihangir de aynı merakla ona bakıyordu.

Babaannem gözlerini Cihangir ve benim aramda gezdirdikten sonra sanki çok güzel bir şey söyleyecekmiş gibi kocaman gülümsedi ve o cümle döküldü dudaklarından. "Seni istemeye geldiler, Cemre."

Ben de Cihangir de babaanneme büyük bir şaşkınlıkla ve hatta dehşetle bakarken, babaannem karşımızda kendinden emin bir şekilde durmuş gözlerimizin içine bakıyordu.

"Ne yapmaya geldiler?" diye gürleyen ses tüm evde yankılandı. Bu sorunun sahibi Cihangir'di.

Bense ağzımı bile açamadım, büyük bir şaşkınlıkla babaanneme bakmayı sürdürdüm sadece. Yapmaya çalıştığım tek şey; şaka mı yapıyordu, yoksa ciddi miydi bunu anlamaktı ama şu an yüzünde olan ifadeye bakılırsa hiç de şaka yapar gibi bir hali yoktu.

"Siz ne dediğinizin farkında mısınız?" diye sormaya devam eden Cihangir'in sesi hâlâ yüksek çıkıyordu. Gözleri kararmış, çenesi kasılmıştı. Sinirini gizlemeye çalışsa da bakışları öfkesini ele veriyordu.

"Babaanne ne demek şimdi bu?" diye sordum ben de sonunda sessizliğimi bozarak ve biraz yüksek bir ses tonuyla.

"Aa başımda bağırıp durmayın! Hem karışmayın siz öyle her şeye, ben ne yaptığımı biliyorum."

"Ne demek karışmayın ya? Hem beni evlendirmeye çalışıyorsun hem de karışmayın diyorsun!"

"Bu gece bir geçsin önce, sonra konuşuruz bunları. Hadi sen şu üstünü başını bir düzelt."

"Bir de onlar için giyinip süslenecek mi?" diye çıkıştı Cihangir. "Siz ne yaptığınızın farkında mısınız sahiden, yoksa dalga mı geçiyorsunuz bizzat?"

"Sen karışma," diyerek babaannem ona da kızdı ve konuşmaya devam etti. "Şimdi ben içeriye giriyorum, siz de gelin peşimden," deyip cevap vermemizi bile beklemeden salona geçti.

"Cemre," dedi o esnada Cihangir dişlerini sıkı sıkı. "O içeridekilerin burada ne işleri olduğunu bana da anlatacak mısın?"

"Nereden bileyim ben ya?"

"Senin haberin var mıydı böyle bir şeyden?"

Sorduğu saçma soruyu duyunca sinirlendim.

"Vardı ya, olmaz olur mu? Sabahtan beri ne zaman gelecekler diye heyecanla bekliyordum. Neyse ki geldiler sonunda. Hadi beni verin de hemen evleneyim!"

"Cemre bak beni sinirlendirme, zaten kendimi zor tutuyorum," deyip bir anda elimdeki çiçeği çekti ve bir köşeye attı. "Bir de tutuyor şunu elinde," diye de kızdı.

Kaşlanımı çattım. "Sen niye bu kadar sinirlendin ben anlamıyorum ki. Sana ne, seni niye ilgilendiriyor bu kadar?" diye sormuş olmam onu biraz daha kızdırdı.

"Bir de soruyor musun?"

"Evet," dememle kolumdan tutması bir oldu.

"Yürü, gidiyoruz buradan."

"Cihangir saçmalama, nereye gideceğiz?"

"Asıl sen saçmalama. Tanımadığın herifin teki babaannenin inadı yüzünden seni istemeye gelmiş, bir de içeriye mi gireceksin?" diye sorarken dişlerini sıkıyordu öfkeden.

"Seninle gelmektense içeriye girerim daha iyi," dediğimde ellerini yumruk yaptığını fark ettim.

"Cemre bak yemin ederim çok sinirliyim, bir de sen üzerime gelme. Dayanamayıp içeri girer o içeridekinin ağzını burnunu dağıtırım şimdi!"

Kolumu ondan kurtardım. "Şu tavırların o kadar garip ki sanki sevgilini istemeye gelmişler! Merak etme, uslu uslu bekliyordur şimdi seni evinizde!"

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne sevgilisi? Kim bekliyormuş beni evde?"

Ona cevap verecekken, "Cemre!" diye araya girdi babaannem.

Ses tonundan bile hemen içeriye girmemiz gerektiğini anlayıp kapıya yöneldiğim an, Cihangir kolumdan tuttu. "Madem benimle gelmiyorsun, içeri de girme. Şimdi odana git ve ben sana çık diyene kadar çıkma dışarıya."

Belli ki senin de haberin yokmuş. Bu yüzden ben onları halledeceğim, merak etme."

"Kendi işimi kendim hallederim ben, asıl sen merak etme."

"Cemre bak..." Konuşmasına izin vermedim.

"Hadi babaannem kızmadan içeriye girelim," dedim ve sırf onu biraz daha kızdırmak için ekledim. "Cihangir abi."

Bunu der demez beni yakalamasın diye doğrudan içeriye kaçtım. Salona girince hiçbir şey yapmadan babaannemin yanına oturdum.

"Ellerini öpsene," diye fısıldadı babaannem kulağıma. Omuz silktim, kalkmadım yeniden.

Benim peşimden Cihangir de salona girdi. Yüz ifadesine gülmemek için kendimi zor tuttum. Köşede duran sandalyeyi aldı ve karşılıklı duran iki koltuğun tam arasına, yüksek bir gürültüyle koyup oturdu. Ellerini iki dizinin üstüne koymuş, dizlerini sallıyordu. Yüzüne baktığımda az önce bana çiçek veren çocuğa, yani damat adayına sinirle baktığını gördüm.

"Cemre'ydi değil mi kızım?" diye soran kadına baktım.

"Evet," diye araya girdi Cihangir. Benim yerime cevap verdiğinden kadın afalladı.

"Ben de Zeynep," diye kendini tanıttığında gülümsedim.

"Ben de Hasan," dedi kocası da. Aynı şekilde ona da gülümsedim.

"Memnun oldum," dedim. Adam da bana gülümserken oğlu konuştu.

"Ben de Oğuz," dediğinde çocuğa baktım ve sadece başımı salladım.

"Sorduk mu lan sana?" diye çıkıştı Cihangir anında.

"Anlamadım beyefendi?" diye soran Oğuz da benim dışımdaki herkes gibi şaşkındı.

"Ben sana anlatırım bir ara," dedi Cihangir tehditkâr bir tavırla. Ortam gerilince adının Zeynep olduğunu öğrendiğim kadın araya girdi.

"Sen nasılsın, Neriman abla?" diye sorup konuyu değiştirince babaannem konuştu.

"Çok şükür iyiyim, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," diyen kadının gözleri beni buldu. "Sen nasılsın kızım?"

"İyiyim, siz?"

"Ben de iyiyim," deyip bu sefer de Cihangir'e döndü.

"Sen nasılsın oğlum?"

"İyi," diyen Cihangir hâlâ Oğuz'a bakıyordu.

"Bu delikanlı kim? Daha önce hiç görmemiştim," diye soran Hasan amca. Cihangir'e bakıyordu

İşte şimdi elime onunla uğraşmak için güzel bir fırsat geçmişti. "O benim abim"

Cihangir bir anda bana baktı. "Abin?" dedi şaşkınca. Gülmek için kendimi çok zor tuttum.

"Cemre doğru söylüyor, abisi sayılır Cihangir onun," dedi babaannem. Cihangir onu duyunca biraz daha sinirlendi.

"Seninle sonra konuşacağız," dedi oturduğu yerden sadece benim duya-bileceğim bir ses tonuyla ve bakışlarını benden çekip tekrar Oğuz'a odaklandı. O esnada yine sessizlik olmuştu. Bu sefer sessizliği bozan Hasan amca oldu.

"Nasılsın, Neriman abla?" Al işte, yine başa dönmüştük ve bu durum giderek komik olmaya başlamıştı.

"Çok şükür iyiyim, sen nasılsın?" dedi babaannem.

"Ben de iyiyim," dedi adam ve bu sefer de bana baktı. "Sen nasılsın kızım?"

Bu konuşmayı zaten az önce yapmıştık diyerek içimden geçirirken cevap verdim. "İyiyim, siz?"

"Ben de iyiyim," dedi. Cihangir'e baktı. "Sen nasılsın oğlum?"

Cihangir adama ters ters baktıktan sonra, "İyi," deyip yine aynı cevabı vererek Oğuz'a çevirdi bakışlarını. Resmen çocuğu bakışlarıyla öldürüyordu. Oğuz'a doğru baktım. *Umarım buraya gelirken çok da umudu yoktur bir şeyler olacağından* diye içimden geçirmeden edemezken bir anda gözlerini bana çevirdi ve göz göze geldik. Ona baktığımı fark edince karşılık olarak gülümsedi. Yanlış anlaşılmış olma korkusuyla ne yapacağımı bilemezken araya yine aynı ses girdi.

"Önüne bak lan!" diye bağırdı Cihangir bir anda, bu yüzden herkes şaşkınca birbirine baktı. Oğuz'a döndüğümde korkuyla başını önüne çevirdiğini fark ettim. Muhtemelen çocukcağız bu manyağı gerçek abim zannettiği için kendince saygı duymaya çalışıp karşılık bile vermiyordu.

Tüm bunların sorumlusu olan babaanneme içten içe sinirlenirken onun da, "Birileri bağırma devam ederse bir daha bu evin önünden bile geçemeyecek," dediğini duydum.

Bu, herkesin sessizleşmesine neden olduğunda bu sessizliği bozan Oğuz oldu. "Nasılsın Neriman..."

Devam edemedi çünkü Cihangir cümlesini tamamlamasına izin vermeden işaretparmağını kaldırıp tehdit eder gibi konuştu. “Eğer bir kere daha nasıl olduğumuzu sorarsan senin ağzını burnunu kırarım,” dedi. Daha fazla kendimi tutmayıp güldüm. Bu sefer de öfkeyle bana döndü. “Sen de gülüp durma karşımda!” diye bana da kızdı.

Zeynep teyze ve Hasan amcanın bakışlarından sonra babaannem bir şeyler yapma ihtiyacı hissetmiş olacak ki, “Siz onun kusuruna bakmayın. Kardeşini çok sever, sizin geleceğinizden de haberi yoktu. Sinirlendi biraz,” diye açıklamaya çalıştı durumu.

Başımı hafifçe önüme eğip yüzümü saklamaya çalıştım, gülmeme bir türlü engel olamıyordum.

“Kardeşmiş,” diye mırıldandı Cihangir ağzının içinden. “Sizin kardeşinizi si-” Göz göze geldiğimiz an duraksadı, ardından etmek üzere olduğu küfrün devamını ağzının içinden tamamladı.

O esnada babaannem hafifçe kolumu dürttü. “Hadi Cemre, kalk kahve yap kızım.”

Onu başımla onayladım. Tam ayağa kalkacakken Cihangir araya girdi.

“Kahve falan kalmadı evde,” dedi. Söylediği yalan yüzünden ne yapacağımı bilemeyip el mahkûm yeniden yerime otururken bir yandan da babaanneme baktım. Bu gece bitince büyük ihtimalle iyi bir azar bizi bekliyordu. Çünkü şu anda kaşlarını çatmış Cihangir’e bakıyordu ama Cihangir’in pek fazla umurunda gibi durmuyordu.

“Olsun, biz çay da içeriz,” diyen Hasan amcayla tekrar ayağa kalkmak için hareket ettim ama Cihangir yine engel oldu. “Çay da bitti.”

Hasan amca, Zeynep teyze ve Oğuz aynı anda babaanneme bakmaya başladılar. Babaannem tam onlara bir şey söyleyecekken Cihangir aniden ayağa kalktı.

“İkram edecek bir şey olmadığına göre yeter bu kadar eğlence. Elimden bir kaza çıkmadan evinize gitseniz iyi olacak.”

“Anlamadım?” dedi Zeynep teyze.

“Anlamayacak bir şey yok, ziyaretin kisası makbuldür. Bizde verecek kız falan yok zaten. Biz onu başkasına vermiştik, verdiğimizizi unutmuşuz. Hadi dağılın şimdi.”

Hızla ayağa kalkıp yanına gittim. “Ne yapıyorsun sen? Otur şuraya!” diye kızdım.

"Sen kaçma iki dakika!" deyip tekrar onlara döndü. "Gidiyor musunuz yoksa, ben sizi göndereyim mi?"

Hasan amca sinirle ayağa kalktı. "Ben böyle terbiyesizlik görmedim, yürüyün gidiyoruz!" dediğinde Zeynep teyzeyle Oğuz da ayaklandılar.

"İyi, şimdi gördünüz işte!" diye bağırdı yine Cihangir, kenara çekildim.

"Bir durun, sakın olun," diyen babaannem herkesi sakinleştirmeye çalışırken Zeynep teyze konuştu.

"Böyle olmadı Neriman abla, sen bize kızın manyak bir abisi olduğunu söylemedin." Babaannem daha kadına cevap veremedi Cihangir, Oğuz'un yanına gitti ve ensesinden tutup kapıya doğru yavaşça itti.

"Hadi, al ananı babanı git buradan. Bir daha da bu evin kapısının önünden bile geçmek yok." Oğuz sadece başını sallamış ve annesini çekiştirmeye başlamıştı. Onun bu haline içten içe üzüldükten hep beraber hızla evden çıktılar. Salonda Cihangir'le yalnız kaldığımızda yanına gittim.

"Ne yaptığını zannediyorsun sen ya, ne bu şimdi?"

"Cemre sus."

"Susmuyorum ya, susmayacağım da! Ne hakkın var senin böyle bir şey yapmaya, ne zannediyorsun sen kendini?"

Hızla ayağa kalktı. "Ne oluyor sana, çok mu heveslisin o sünepeyle evlenmeye?"

"İnsanlar hakkında düzgün konuş! Ayrıca sana ne! Benim kiminle evleneceğim seni hiç ilgilendirmez."

"Vardır zaten senin aklında birileri. Ben yapışıp kalmasaydım hayatına, kurtulabilseydin benden daha mutlu olurdun belki de şimdi."

Söylemek istediğim bütün cümleler dilimin ucunda kaldı. Bunlar aslında benim sözlerim değil miydi? Kerem'e söylediğim o saçma yalanı duymuş muydu? Bu tavırlarının sebebi bu muydu? Begüm peki? Begüm yüzünden böyle davranmıyor muydu bana? Ama görmüştüm ben onları.

"Günlerdir it gibi peşinde geziyorum lan ben senin! Yapmadığın, söylemediğin şey kalmadı ama yine de bırakmadım ben seni! Her seferinde geldim lan ben sana! Ne zaman ihtiyacın olsa yanında oldum, olmaya da devam ederdim ama sen," deyip sustu.

"Ben ne?" diye sordum.

"Sen: seni hak etmeyen, senin yanında olmayan bir şeref-" Sözünü kesen şey araya giren babaannem oldu.

“Ne yapıyorsunuz siz?” diye bağırdığında ona çevirdim bakışlarımı. “Ne bu bağırışlar böyle?”

“Babaanne...” Tamamlamama izin vermeden elini kaldırdı ve beni susturdu.

“Çocuk musunuz siz? Bir derdiniz varsa oturun konuşun. Bağırarak neye varacaksınız?” diye kızmaya devam etti ve öfkeli gözlerini Cihangir’e çevirdi. “Sen niye benim evime gelen misafirleri kovuyorsun? Senin yüzünden rezil oldum!”

“Hak ettiler ki kovdu!” diye girdim araya. Cihangir bile kendisine destek çıkmış olmama şaşırıırken devam ettim. “Sen gerçekten neden böyle bir şey yaptın ya?”

“Gelmeyi çok istediler, ben de gelin dedim. Ne var bunda? Hemen evlendirdik mi sanki seni?”

Sıkıntıyla ofladım. “Bu zamanda böyle şey mi olur?”

“Niye olmayacakmış?”

“Babaanne benim onların geleceğinden haberim bile yoktu. Keşke önce bana bir sorsaydın, o zaman bu gece kimse kimseye rezil olmayacaktı. O insanlar da boş yere buraya kadar gelip bu duruma düşmemiş olacaktı.”

“Sorsaydım kabul edecek miydin sanki?”

“Hayır tabii ki.”

“İşte bu yüzden sormadım.”

“Ya zaten tam da bu yüzden sorman gerekiyordu!” diye çıkıştım ve bir kez daha ofladım. “Hem sen böyle bir şey yapacak biri değilsin babaanne. Ben eminim bunun altından da başka bir şey çıkacak.”

Gözleri ikimizin arasında gezindikten sonra, “Öğrenmem gereken bir şey vardı, onu öğrendim,” diye mırıldandı ağzının içinden.

“Ne demek şimdi bu?” diye sordum hemen.

“Ne demekse demek, boş ver. Oldu bitti işte, uzatmaya gerek yok,” dediğinde Cihangir’e baktım. Sessizce bizi dinliyordu, sanki aklına bir şey takılmış da tüm bu konuşmadan soyutlanıp onu düşünüyormuş gibiydi.

Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu merak ederken tekrar babaanneme dönüp, “Bir daha böyle bir şey yapma,” dedim.

“Tamam dedim Cemre, uzatma.”

“Ben artık gitsem iyi olacak,” diyerek sessizliğini bozdu Cihangir. Neye ki sonunda gitmesi gerektiğinin farkına varmıştı.

"Bence de çok iyi olacak," diye mırıldandım.

"Olmaz öyle şey. Gecenin bu saatinde yola çıkılmaz." diye itiraz etti babaannem.

"Ama babaanne..."

"Yeter. Cemre," dediğinde susmak zorunda kaldım.

"Bir şey olmaz, hem gitmem daha iyi," dedi Cihangir. Umarım inat eder de giderdi. Bir gece daha çekemeyecektim onu.

"Bence de," dedim sanki bunu kendi kendime söylüyormuşum gibi ama bir yandan onun da duyabileceği bir ses tonuyla. Beklediğim de odu. duydu bunu.

"Olmaz dedim. bu saatte hiçbir yere gidemezsin. Cemre'nin ikindi odada bir tane boş yatak var, orada uyursun," diyen babaanneme böyle bir şeyi reddif ettiği için şaşkınca bakarken, Cihangir'in anında değişen muzip bakışları beni buldu. Bu bakışlarının ne anlama geldiğini hemen anlayıp telaşla itiraza geçtim.

"Babaanne ne yapıyorsun sen? Olur mu öyle şey?" diye sordum ve gözlerimle Cihangir'i gösterip devam ettim. "Onunla aynı odada kalmama izin vermeyeceksin herhalde."

"Ne olacak sanki? Kardeş kardeş yatarsınız işte, hem belki aranızdaki sorunu da halledersiniz."

"Kardeş kardeş," diye mırıldandım ve Cihangir'e baktım. Az önce gideyim diyen kendisi değilmiş gibi bu isteğinden çoktan vazgeçmişti, gözlerinden bile belli oluyordu.

"Bence de çok haklısınız, bu saatte gitmesem daha iyi olacak," deyip bana baktı. "Hadi gel, kardeş kardeş yatmaya gidelim," deyip elini omzuma atınca onu itmeğe çalıştım ama yerinden hareket bile etmemişti. Bir de üstüne daha keyifli bir tavırla, "İyi geceler o zaman," demişti babaanneme.

"İyi geceler," diye karşılık veren babaanneme öfkeyle ve bir o kadar da şaşkınca bakarken Cihangir kolumdan tuttu.

"Tek bir bağırma sesi bile duyarsam ikinizi de kapıya koyarım," diye tehdit etti babaannem.

"Sen hiç merak etme Neriman teyze, biz uslu uslu uyuyacağız," dedi Cihangir ve gözlerini bana çevirdi. "Hadi Cemre, bana kalacağım odayı göster," deyip beni odaya çekti.

"Sanki daha önce görmedin," dedim.

"Sen gel, gel de kardeş kimmiş göstereyim ben sana," derken bir de beyefendinin sesi keyifli çıkıyordu.

Ben değil de o beni odaya götürüp kapıyı kapattıktan sonra karşımda durdu. Bir şey söyleyecek gibiydi ama bir yandan da aklını kurcalayan her neyse onu düşünmeye devam ediyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Ben aslında çok yanlış yaptım," dedi bir anda. "O kulkuyruğa bir tane geçirmeliydim."

"Ne?" diye sordum. Ne yani bir saattir düşünceli olmasının sebebi bu saçma şey miydi?

"Sen duymadın mı babaannenin söylediği şeyi? Israrla gelmek istemişler. Demek ki o şerefsiz seni daha önce görmüş. Görmekle kalmayıp beğenmiş, beğenmekle kalmayıp istemiş. İstemekle bile kalmamış ısrar etmiş. Ben ne yaptım? Kapıya koymakla yetindim onu sadece. Benim ona birkaç tane geçirmem, seni gördüğü gözünü, beğendiği hislerini, istemeye yeltenmediği cesaretini, ısrar ettiği dilini bile tek tek si-"

"Sakın!" diye girdim araya. "Küfredip durmasına sen ya!"

"Herifin yapmadığı şey kalmamış, benim küfretmem mi sorun oldu şimdi?"

Onunla daha fazla tartışmak istemiyordum çünkü ne kadar tartışsak tartışalım sonunda beni haksız çıkartacak veya susturacak bir şeyler yapacağını zaten çok iyi biliyordum. "Ne yaparsan yap, Cihangir," dedim bu yüzden ve gidip kendi yatağıma değil de Damla'nın yatağına geçtim. Ancak yatmak yerine arkama yaslanıp kollarımı da göğsümün altında topladım.

Bu sessizliğim, onun da bir şeyler söylemeye devam edememesine neden olurken karşıdaki diğer yatağa gidip kenarına oturdu. "En azından git diye tutturmadın bu kez."

"İster kal, ister git. Bundan sonra bana bulaşma yeter."

Hafifçe önüne eğilmiş, dirseklerini dizlerinin üstüne koymuş bir şekilde sordu. "İyi biri mi bari?"

Sorduğu soruyu anlamayınca gözlerimi ona çevirdim. "Kim?"

"O işte," dediğinde anlamsızca bakmaya devam ettim yüzüne. O urada anlamadığımı fark etmiş olacak ki açıkladı. "Kerem'e söylediğin kış. Haru şu bütün bu olanlardan önce sevdiğin, ben olmasaydım, sana yapıp kalmasaydım, her şeyin sizin için farklı olacağı adam."

Ciddi ciddi duymuştu Kerem'e söylediklerimi, yetmemiş bir de inanmıştı.

"Sen onu duydun mu?"

"Duymuşum ki soruyorum."

Uzatmak istemeyip yalan olduğundan bahsedecekken aklıma Begüm'le onu mutfakta gördüğüm hal geldi. Bunu yapmaktan vazgeçip, "Çok iyi biri," dedim.

Anında değişti o sakın tavırları. Ela gözleri karardı, gözbebekleri öfkeyle büyüdü. "Dün gece babaanneni aradım, buraya gelmemişsin," dedi tereddüt etmeden. Oysa bunu saklamak isteyeceğini düşünmüştüm. "Onun yanında mıydın?"

Bu soruyu sorarken resmen kıvranıyordu karşımda.

"Hıhı," dedim hiç düşünmeden. "Ona gittim."

Yumruk yaptığı ellerini fark ettim. "Onunlaydın yani tüm gece?"

Sessiz kaldım, o ise öfkeyle devam etti. "Madem o kadar iyi biri, bu kadar şey olurken neden seni yalnız bırakıyor?" diye sordu haklı olarak.

"Bu kadar şey olduğundan haberi yoktu çünkü. Hem kendisi yanımda olmasa da her zaman yanımda olduğunu hissettiriyor."

"Hisle falan olmaz o işler. Madem o kadar iyi, gelip seni korusaydı Neymiş de kendisi yanında değilmiş de hissettiriyormuş. Ben onun hislerini sikeyim!"

"Küfretme diyorum sana ya! Anlamıyor musun?"

Sanki söylediğim şeyi duymamış gibi, "O da seni seviyor mu?" diye sordu.

"Bilmem, emin değilim."

"Nasıl bir cevap bu şimdi?"

"Ne bileyim ya seviyor mu sevmiyor mu? Daha önce açıkça hiç söylemedi."

"Sen anlat onu bana, ben sevip sevmedigine karar veririm."

"Sen mi?"

"Evet ben. Anlat hadi," dedi ısrarla.

"Ne anlatayım?"

Bu soruyla kashlarını çattı, sanki çok kötü bir şey söylemişim gibi sinirlendi. "Birlikte neler yaptınız onu anlat."

"Bir keresinde ona yemek yapmıştım."

Gözlerindeki öfke daha da belirginleşti. “Biz isteyince bağırıp çağırıyor-sun ama elin adamlarına yapıyorsun, öyle mi?”

“Böyle yapacaksan anlatmıyorum.”

“Tamam sustum, anlat hadi.”

“Ne zaman kötü hissetsem hep yanımda oluyor, ellerimi tutuyordu.”

“Ben onun ellerini de sikeyim!” diye mırıldandı ağzının içinden. Bu kez duymamış gibi yaptım.

“Devam et,” dediğinde alttan alttan gülmeye devam ederken konuştum.

“Beraber de uyumuştuk.”

Ve işte o an öfkesi bir kat daha attı, öfkeden delirmek üzere gibiydi.

“Lan sen elin adamıyla niye uyuyorsun?”

“Sana ne? Kiminle istersem onunla uyurum,” dedim sırf onu biraz daha sinir etmek için.

“Bana bak kızım, eğer o şerefsizi bulursam var ya...”

“Bulursan ne? Ne yaparsın?” diye sorup söyleyeceği her şeyi ona yut-rurdum.

“Devam et, kim bilir daha neler duyacağız?” derken öfkeden kıpkırmızı olmuştu artık.

“Birkaç defa da sarılmıştık.”

Yine kendi kendine bir şeyler mırıldandı ağzının içinden. Küfür ettiğine yemin edebilirdim. “Devam et.”

“Daha ne anlatayım, bitti işte.” Bu sorumla gözlerimin içine baktı.

“Hiç öptü mü seni?”

“Niye bu kadar merak ediyorsun?”

“Bir şey sordum sana.”

“Evet, iki defa öptü.”

Yumruk yaptığı eliyle yatağa vurdu. “Şerefsiz,” deyip başını önüne çe-virdi.

“Ee ne diyorsun, sence o da seviyor mu beni?”

Bu sorumla gözleri beni buldu ve bir an bile olsun düşünmeden ko-nuşmaya başladı. “O adamdan bir bok olmaz Cemre, ben sana söyleyeyim Onun sevgiyle falan bir işi yok. Onun derdi başka, sen güven bana.”

“Uydurma.”

Kaşlarını çatı. “Ben çok ciddiylim, o şerefsiz her kimse uzak dur ondan. Ondan sana hayır gelmez,” dedi kendinden fazlasıyla emin bir şekilde

“Ben dursam da o benden uzak durmuyor.”

“Sen söyle bana onun kim olduğunu, ben nasıl uzak duruluyormuş öğretilirim ona.”

“Aslında haklısın,” dedim başımı önüme çevirirken. “Hiçbir şey olmaz ondan.”

“Aynen öyle.”

“Güvenilir biri değil bir kere. Ne istediğini bile bilmiyor.”

Sessizdi, dikkatle dinliyordu beni.

“Dün onu başka bir kadınla gördüm. Bu yüzden kalmadım yanında, buraya geldim.”

“Ben sana dedim o şerefsizden bir bok olmaz diye!”

Bu cümleyi kendisi için kurduğunu bilse ne yapardı acaba?

“Bir de iyi biri diyorsun onun için!”

“Yine de öyle biri,” dedim düşünmeden. Kendisi hakkında konuştuğumuzu bilmediği için rahatlıkla söyleyebiliyordum. “Beni sevmemesi, başkasını sevmesi onu kötü biri yapmaz.”

“Yine de bir geri zekâlılık, bir şerefsizlik varmış,” dediğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. “Öpmüş kızım seni adam,” derken boynundaki damarlar belirginleşmişti. “Âşık etmiş seni kendine, sonra da başkasına gitmiş. Sen de hâlâ iyi biri diyorsun! Ben onun iyiliğini sikeyim!”

“Öyle, değil mi?” diye sordum küfretmiş olmasını bu kez umursamarak. “Şerefsiz.”

“Şerefsiz ya! Hem de ne şerefsiz!” diye onayladı bir de beni. “Sen dinle beni, uzak dur ondan! Sakın yaklaştırma bir daha yanına!”

“Yaklaştırmam, sen hiç merak etme.”

“Aferin, bak söz dinleyince nasıl da güzel anlaşıyoruz.”

“Değil mi?” diye sordum tonlayarak. “Sen çok güzel abilik yapıyorsun bana sahiden ya.”

“Cemre başlama yine abi diye! Nereden çıktı kızım bu abi mevzusu?”

“Ne bileyim, babaannem öyle deyince ben de öyle hissetmeye başladım,” deyip gülümsedim ama gülümserken dişlerimi sıkıp devam ettim. “Öyle şeyler yapıyor ya da bazen yapmıyorsun ki aramızdaki ilişkiyi başka hiçbir şekilde açıklayamıyorum. Ne güzel işte, bir abim oldu artık benim de.”

İşaretparmağını kaldırdı. “Eğer bana bir kez daha abi dersen,” dedi gözleri üzerimde gezinirken. “Sana abin olmadığımı göstermek zorunda kalırım.”

Önüme dönüp alayla güldüm. “Ya git yat Allah aşkına, gösterecekmiş! Ne gösterecekse!” deyip yatağa uzanmak istedim ancak bunu yaparken onun ayağa kalktığını fark ettiğim an, bir şey yapacak zannedip telaşla ben de ayağa kalktım. Koşarak kapıya gitmek istedim ama kolumdan tuttuğu gibi yakaladı beni, yanına çekti.

Babaannem yüzünden sesli tepki veremeyip elinden kurtulmaya çalışırken, ayağımın kayması ve arkamdaki yatağa doğru savrulmam bir oldu. Bunun korkusuyla ona daha da sıkı tutunduğum için Cihangir’i de benimle birlikte yatağa çekmiştim.

Bütün ağırlığıyla üzerime düşmesi, bir anlığına acıyla bağırmama neden olduğunda nefes bile alamadım. Cihangir, kollarından destek alıp vücudunun ağırlığını üzerimden almak için hareketlendiğinde yataktan bir çatırdama sesi geldi.

Yatağın kırıldığını anladığım an, gözlerim yerinden çıkacakmış gibi irileşti. “Yatağı kırdık,” dedim ona bir tane vururken. “Allah seni kahretmesin, yatağı kırdık resmen!”

Bunu kendisi de beklemiyor olacak ki bir anlığına, sadece küçük bir anlığına şaşırır gibi oldu ama sonra aklına bir şey gelmiş gibi dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “İtiraf et, kırılma sebebi çok daha zevkli bir şey olabilirdi.”

İma ettiği şeyi anladığımda göğsüne bir tane daha vurdum. “Ne diyor-sun sen ya! Terbiyesiz!”

“Biraz daha bağırırsan babaannen biraz yanlış anlayabilir. Sabah da kırık yatağı gördüğünde...”

“Bana bak, sabah babaannem bu yatağı böyle gördüğünde o aklından geçenleri ima edecek en ufak bir şey söylersen yemin ederim seni öldürürüm bu sefer!”

“Söz veremem,” dedi keyifle. “Abin olmadığımı bir şekilde onun da anlamaya başlaması lazım.”

“Bak sakın! Sen beni rezil mi edeceksin ya?”

Gözleri dudaklarıma kaydı. Bunu fark ettiğimde iki elimi de göğsüne koydum. “Hem kalksana üzerimden!”

Gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Cemre," diye fısıldadı ismimi yüzüme yaklaşırken. "Yatağa kırılmaya devam etmesi için çok güzel bir sebep verebiliriz bence şu an."

"Bak sen iyice terbiyesizleştin!"

Göğsündeki elim, kalbinin delirmiş gibi atışını hissediyordu.

"Cihangir," dedim hissettiğim kalp atışları yüzünden sesim güçsüzleşirken. "Kalk üzerimden."

Sesimi ben bile zor duyarken, beni duymuyormuş gibi yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. Hatta o kadar yaklaştı ki aramızda artık mesafe kalmamıştı. Nefesini dudaklarımda hissettikçe kalbim göğüs kafesimi zorluyordu.

Engel olmamı beklercesine ağır ağır yaklaştırdı dudaklarını dudaklarıma. Engel olabilecek zamanım olsa da o gücü bulamadım kendimde. Kalbim bu denli hızlanırken yapamadım bunu.

Bundan cesaret almış olacak ki dudakları hafifçe dudaklarıma dokundu. Bu küçücük temasla dudaklarımdan alevler içinde yandığını hissettim. Ancak öpmemi beni bu kez. Dudakları dudaklarımdan üzerinde oyalanırken aklımı daha da kaybetmemi istercesine fısıldayarak konuştu. "Ben senin abin değilim, Cemre."

Konuştukça dudaklarıma sürtünen o sıcaklık, tüm vücudumu bir anda ateşe verdi.

"Olamam."

Sıcak nefesi dudaklarımdan içeri süzülüyordu sanki. Bu hisle başım dönmeye başlamıştı.

"Sen de artık bunun farkına varmalısın bence," derken dudakları yana kıvrıldı. Sadece birkaç saniye öylece durdu. Sonra beklediğimin aksine dudaklarının baskısını artırıp beni öpmek yerine geri çekilmek için bir hamle yapınca, panikle ceketinin yakasını sıkıca kavradım. Uzaklaşmasına izin vermedim.

"Cemre?" diye fısıldadı şaşkınlık ve bunu yapmamı sağladığı için zafer karışımı bir ifadeyle bakarken. Cevap vermedim, konuşacak takatım yoktu. Bu yüzden tek kelime etmeden onu kendime sertçe çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Belki de ilk kez içimden gelen şeyi yapıp onu öptüm.

Cihangir birkaç saniyelik şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra vücudumu çöken yatağın üzerine daha sert bastırdı. Dudaklarını araladı, karşılık

vermeye başladığında dili sabırsız bir aceleyle benimkini buldu. Bunu hissettiğim an, kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Bir yandan da karşılık vermeye çalıştım ona.

Bedenimin her hücresi ona çekiliyordu sanki. Ellerimi boynunun arkasına kenetledim, saçlarını kökünden kavrayıp onu daha da kendime çektim.

Dudaklarım, onun dudaklarıyla örtülüyken nefes almam için geri çekildi. Ancak durmadı, dudakları boynuma inerken elleri de kalçama indi. Kot pantolonun kalın kumaşını acımasızca avuçladı ve beni yukarı, tamamen ona yapışacak şekilde çekti. Şimdi aramızda nefes alacak bile yer kalmamıştı.

Dudaklarının sıcaklığı tenimde gezinirken gözlerimi usulca kapattım, sanki bir rüyanın içine dalıyormuş gibi...

Ta ki babaannemin, "Cemre," diye seslendiğini duyana kadar.

Bunu duyduğum an hiç istemediğim halde o rüyanın içinden çıktım. Daha kendimi toparlayamadan tüm gücümle onu üzerimden ittim. Cihangir resmen yataktan aşağıya doğru savrulurken ayaklarımın ucundaki battaniyeyi telaşla üzerime çekip başımdan aşırıdım.

Tam o sırada odanın kapısı açıldı bir anda. Şu an Cihangir'in nasıl ve ne durumda olduğunu az çok tahmin edebiliyordum.

Dudaklarımı ısırırken kesik ve hızlı nefesler alıyor ama bir yandan da bu nefeslerin sessiz olması için battaniyenin altında elimden geleni yapıyordum.

"Oğlum," dediğini duydum babaannemin. "Ne yapıyorsun sen öyle yerde?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirlerine bastırıp uyuyor gibi davranmaya devam ettim.

"Şey yapıyorum," dedi Cihangir, sesi hâlâ nefes nefeseydi.

"Ne yapıyorsun?"

"Cemre uyudu da yatağından ses geliyordu, ona bakıyorum yere oturmuş."

Helal olsun, çok iyi kıvırmıştı.

"Ses mi geliyordu?"

İkisi de fısıldayarak konuşuyorlardı, sanki ben gerçekten uyuyormuşum gibi. Tabii babaanneme göre öyleydi de.

"Hı," dedi sesi hâlâ soluklanırken. "Bu yatağın ayağı kırılmış."

"Nasıl kırılmış?"

"Paslanmış bunun ayakları, ondan kırılmış sanırım."

"Çok eski o yataklar, ondandır."

"Biraz daha gelmeseydin, ben tam kıracaktım aslında," dedi hiç utanmadan bir de sitem eder gibi.

"Ne?"

"Çok uğraştım diyorum, az kalsın tam kırıyordum. İflah olmaz aruk bu," dedi ve ekledi. "Ben de olmam."

Gülmemek çok zor gelmeye başladığında babaannemin Cihangir'e olan ruhaf bakışlarını az çok tahmin edebiliyordum.

"Uğraşma daha fazla kalsın öyle. Uyu sen de sonra bir ara değiştiririz biz onu."

"O öyle kalır da ben böyle nasıl kalacağım onu bilmiyorum."

"Oğlum sen iyi olduğuna emin misin?" diye sordu babaannem.

"Ateş bastı beni, çok sıcakmış bu oda. Bir de yatakla uğraşınca daha da terledim."

Bir oturup babaanneme ne yaptığımızı anlatmadığı kalmıştı. Ne yapıyordu bu manyak? Susup gönderseydi ya kadını!

"Çık bir hava al istersen."

"Yok," dedi ve babaannemin duymasından çekinmeyerek ekledi. "Benim almak istediğim burada."

"Ne?"

"Pencere diyorum, pencere. Onu açarım şimdi biraz."

"İyi," dedi. Babaannemin sesi artık ruhaf çıkmaya başlamıştı. "İyi geceler o zaman sana."

"Bakalım, onu birazdan anlayacağız."

Bu sefer neyi ima ettiğini ben de anlayamazken odanın kapısının kapandığını duydum. Ancak buna rağmen kalkmak için acele etmedim. Gidip gitmediğinden emin olmak istedim.

Ta ki Cihangir'in, "Gitti gitti, kalk," dediğini duyana kadar.

Battaniyeyi üzerimden attığım gibi ona doğru döndüm, hâlâ yatağın önünde oturuyordu. "Ya sen manyak mısın? Ne anlatıyorsun iki saattir? Ses duydum da ona baktım, bir şey yokmuş deyip göndersene kadını!"

Gözleri dudaklarıma kaydı. "Olur," dedi yaklaşımaya çalışırken. "Bir daha geldiğinde öyle yaparım ama önce bir daha gelmesini sağlamalıyız.

Hızla kendimi geri çektim. "Çok beklersin!"

"Valla çoktandır bekliyorum zaten."

Bu cümlesiyle sinirle güldüm. “Arada da dayanamayıp başkalarına mı gittin?”

“Ne?”

“Yok bir şey! Git yat!”

“Git yat mı? Az önceki şeyden sonra bana söyleyeceğin bu mu?”

“Senin hak ettiğin bu!” deyip arkamı döndüm ve battaniyeyi yeniden üzerime çektim. Kalbim, yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ama bir yandan da kendime öfkeliydim. Nasıl yapmıştım bunu? Nasıl öpmüştüm onu? Hem de Begüm’le onu öyle gördükten sonra!

“Kıza bak arkadaş! Önce beni yatağa attı, sonra öpüp yataktan düşürdü, şimdi de almıyor yanına! Resmen kullanıp attı beni!”

Söylediği şeyle sahiden de her şeyin böyle geliştiğini fark edip kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken, “Bari sabah komodinin üzerine paramı da bırakmayı unutma!” dediği an tutamadım kendimi daha fazla ve gülmeye başladım.

“Bir de gülüyor! Gül sen, gül. Babaannene dua et, bugün kurtardı seni elimden. Bir dahakine ne yapacaksın acaba?”

“Bir daha diye bir şey asla olmayacağı için sorun yok,” deyip yeniden arkamı döndüm ona ve mırıldandım. “Bugün de olmaması lazımdı zaten.”

“Niye?” diye sordu sesinde anlayamadığım bir hayal kırıklığıyla. “O adam yüzünden mi?”

Öfkeyle ona döndüm. “O adam yüzünden!” dedim öfkemi kusarcasına. “O geri zekâlı başkasını öpmemiş olsaydı böyle olmayacaktı!”

“Lan benim ne suçum var? Şerefsizin biri gitmiş elin kadını öpmüş, benim sevdiğim kad-” deyip sustu. Gözlerimdeki öfkeye baktı bir anlığına. O cümlelerin nasıl devam edeceğini merak ederken, “Cemre Hanım’a göre yine tek suçlu benim! Başkasının öptüğü kadının hesabını bile benden soruyor!” diye devam etti. “Benim ne suçum var kızım?”

“Erkek değil misiniz, hepiniz aynısınız! Hiçbirinize güven olmaz!”

Cevap veremediğinde yeniden battaniyemin altına girdim. O ağzının içinden söylenerek uzaklaşırken hiç sesimi çıkarmadım.

Şerefsiz diye bahsettiğinin bizzat kendisi olduğunu, bu öfkenin ona ait olduğunu bilmeden gerçekten başka bir adam varmış gibi kukanması inanılmaz bir acıydı. Çaresizliğim, ona gerçeği söylemek yerine bu yalanın arkasına sığınmayı seçiyordu.

Kalbimdeki kırgınlık, öfkeyle birlikte yorganın altına gömüldü.

Birisi kapıyı kıracak gibi çalıyordu ama o kadar uykum vardı ki gözümü açamıyordum. Bu yüzden de homurdanıp yastığıma biraz daha sarıldım.

“Cemre.”

Cihangir’in uykulu sesini duydum, buna rağmen gözlerimi açmadım. “Ne?” dedim sadece.

“Kalk şu kapıya bak.”

Sıcak yatağıma biraz daha yerleştim. “Ayakların var, kalk sen bak,” deyip tekrar uyku pozisyonuna geçtim ama biri hâlâ deli gibi kapıya vuruyordu.

“Burası senin babaannenin evi, kalk bak hadi.”

Yine Cihangir’in uykulu sesini duyunca battaniyeyi biraz daha üstüme çektim. “Çok uykum var.”

“Benim de,” dedi ve ekledi. “Siktir et o zaman, çalar çalar gider.”

“Aynen,” deyip tekrar uykuya dalmaya çalıştım. Kapıdaki bir türlü vurmaktan vazgeçmezken ve ben buna rağmen yeniden uykuya dalmak üzereyken, yüzüme yediğim yastıkla aniden yataktan sıçrayarak kalktım.

“Ne oluyor ya?” derken sesim biraz yüksek çıkmıştı. Biraz olsun kendime geldiğimde bir yanıma düşen yastığa, bir de karşıda yatan Cihangir’e hakırım. “Ne yapıyorsun ya sen?” diye kızdım.

Gözleri kapalıyken cevap verdi bana. “Uyandığına göre kalk şu kapıya bak. Sabah sabah uykumun içine ettiler.”

Bana attığı yastığı tekrar ona attım. “Manyak mısın sen?” Yastık yüzüne çarpıp yere düştü ama çok da umurunda olmadı. Sinirle ayağa kalkıp yanına gittim ama tam o an kapı daha da şiddetli çalmaya başlayınca odadan çıktım.

“Ne oluyor be sabah sabah?” diye söylenerek kapıya gidip açtım. Tam kapıdakilere bağırarakken gördüğüm kişilerle şaşkınca kaldım.

“Sizin ne işiniz var burada?” diye sorduğumda annem bana doğru bir adım attı.

“Asıl senin ne işin var burada? Babanı öldüren bir adamın yanında kalıp bizi kapının önüne koyarken utanmadın, bir de babaannenin evine mi geldin?”

Tavırları yine tamamen değişmiş, yeniden bana düşman olmuşlardı.

“Emin ol babamı öldüren o adam babaannemin umurunda değil, hatta onu çok seviyor bile diyebilirim.”

“Seni tanıyamıyorum, Cemre. Sen böyle biri değildin, ne oldu sana?” dedi amcam. Kolunda bir kol askısı vardı ve omzundaki kabanlıktan

omzunun sarılı olduğunu tahmin edebiliyordum. Yine de her şeye rağmen toparlanmış görünüyordu.

İçten içe onu iyi görmüş olmaktan dolayı mutlu olduğumu fark ettirmemeye çalışıp, "Siz sanki eskisi gibiymişsiniz de tek değişen benmişim gibi davranmayın, komik oluyorsunuz," dedim.

"Sana kızamıyorum bile artık," dedi annem. "Gerçekten de aklını kaybetmişsin ve o katile ciddi ciddi güveniyorsun," dedi. Ona cevap vereceken arkalarından bir anda babaannem çıktı ve yanımıza geldi.

"Ne oluyor burada?"

"Bir şey olduğu yok babaanne, annemler her zamanki gibi hesap sormaya gelmişler."

"Ne hesabı?" diye sordu babaannem. O sırada araya hiç girmemesi gereken birinin sesi girdi.

"Kim kime hesap soruyor?" diyen Cihangir'in arkamda durduğunu hissederken ben hariç herkes ona bakıyordu.

"Lan senin annemin evinde ne işin var?" diye bağırdı amcam.

"Amca sakın ol," dememle öfkesinin hedefi ben oldum.

"Sen kes sesini!"

"Ne bağıırıyorsun lan kıza?" diye bağırان Cihangir bir anda amcamın üzerine yürüyünce hemen araya girdim.

"Tamam dur." Beni umursamadan gitmeye çalışırken kolundan tuttum. "Lütfen," dediğimde sesim yalvarır gibi çıkınca geri çekildi.

Bu sefer babaannem araya girdi. "Siz bağıırıp çağırmaktan başka hiçbir şey bilmez misiniz?"

"Anne, bu adamın senin evinde ne işi var? Oğlunu öldürdü bu adam senin!"

Babaannem, "Bilmiyor muyum zannediyorsun?" diye çıkışınca amcam şaşırıp kaldı. O sırada annem bir anda kolumdan tutup beni kendine çekti ve Cihangir'i gösterdi.

"Bu çok güvendiğin adam var ya..."

Cümleye giriş tarzından bile ne söyleyeceğini çok iyi anlayıp, "Ben sürekli aynı şeyleri duymaktan çok sıkıldım," diye kestim sözünü ve kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ama buna izin vermedi, konuşmaya devam etti.

"Dün bizim yanımızdaydı."

Afalladım, bu da ne demekti şimdi?

Cihangir'e bunun doğru olup olmadığını sormak için döndüğümde kaşlarını çatmış, anneme baktığını gördüm. "Sus!" dedi dişlerini sıkarak. İşte o an bir şeyler olduğundan emin oldum.

"Görüyorsun değil mi, nasıl susturmaya çalışıyor beni?"

"Neden sizin yanınızdaydı?" diye sordum. Annem cevap verecekken Cihangir yine araya girdi.

"Sana sus dedim!"

Öfkeyle ona döndüm. "Neden gittin oraya, niye susturmaya çalışıyorsun annemi?"

"Sen evden ayrıldıktan sonra orada mısın diye gittim, onlarla gideceksin zannettim ve gittim. Başka bir şey yok."

Annem hızla araya girdi. "Bize para teklif etti."

Kaşlarımı çatıtm. "Ne parası?"

Bu soruyla dudakları yana kıvrıldı. "Senin yanına yaklaşmazsak, bir daha karşına çıkmazsak, senden uzak durup senin hayatından çıkarsak bize istediğimiz kadar para vereceğini söyledi."

Şaşkınca Cihangir'e döndüm. Bakışları bende değildi, öfkeden büyümüş gözlerini annemin üzerine dikmişti.

"Bu kadar da değil," dedi annem ve devam etti. "Eğer parayı alıp buradan gidersek ve geri dönmezsek her ay para vermeye devam edeceğini söyledi."

Annemin söylediği şeyler beni güldürdü. "Başka atacak iftira bulamadın mı?" diye sordum ona dönerken. "Niye böyle bir şey yapsın ki?" deyip ondan cevap almayı beklemeden Cihangir'e döndüm. "Yapmazsın, değil mi? Böyle saçma bir şey yapmak için bir sebebin yok senin."

Gözlerini sonunda annemden çekip bana baktı. Tek bir bakışıyla içimdeki bütün umut parçalandı. "Senin için yaptım," dedi sesi az önceki kadar güçlü çıkmazken. "Seni daha fazla üzemesinler diye."

Kalbim, duyduklarımın ağırlığı altında ezilirken bu kez ne hesap soracak güç bulabildim kendimde ne de bağırıp çağırarak. "Peki," dedim bu yüzden ve hatta zorla da olsa tebessüm ettim. Ağlamak istemiyordum çünkü.

Cihangir, bu tek kelimelik tepkinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken onlara arkamı döndüm ve eve girdim. Hiçbir şey söylemeden odama gidip, yatağıma oturduktan sonra sırtımı arkama yasladım. Dizlerimi kırıp bacaklarımı kendime çektim, başımı dizlerime koydum.

Dışarıdan bağırma sesleri gelmeye devam ederken hiç kimsenin sesini duymak istemedim. Sadece kendi zihnimin sesini duyup düşüncelerime odaklanmak istedim ama buna izin vermediler. Kavga etmeye devam ettiler.

Ellerimi kulaklarıma bastırdım. “Yeter, yeter, yeter! Susun artık ne olur. Susun, susun, susun...”

“Cemre?” Cihangir’in sesini duyunca sesim bıçak gibi kesildi ama başımı kaldırmadım. Yanıma geldi, yatağın kenarına oturdu. “Önce beni dinle, anlatayım neden yaptığımı. Sonra kızacaksan kız ama yalvarırım bağırıp çağırmadan önce dinle beni.”

Başımı dizlerimden kaldırıp gözlerine baktım. Zaten ne bağırarak ne de bir açıklaması olmasa da hesap soracak gücüm vardı artık. “Dinliyorum.”

Bağırıp çağırmadan sahiden de dinlemeyi kabul etmiş olmam onu şaşırtsa da işine gelmiş gibi hızla anlatmaya başladı. “Onlara para teklif ettim, daha doğrusu sadece annene teklifi ettim çünkü gerçekten paraya ihtiyacı vardı.”

“İhtiyacı mı vardı?”

“Babanın bütün borçları annene kalmış.”

“Ne borcu?” diye sordum. Bildiğim kadarıyla babamın öyle büyük borçları yoktu. Fakat hangi bildiğim doğru çıkmıştı ki bu zamana kadar?

“Ne borcu olduğunu bilmiyorum ama kime olduğunu biliyorum, tefecinin tekine. Muhtemelen buradan tekrar kaçmayı düşünürken, yani seni alıp kaçmayı düşünürken para lazımdı. O yüzden almış olmalı ama seninle buradan gidemeyince paranın hepsini bir şekilde yemiş.”

Şaşkınlığım daha da arttı.

“Ben onu öldürdükten sonra da borç annene kaldı. Annen de ödeyemediği için o şerefsizler parayı faizlendirmişler ve annenin ödeyemeyeceği bir miktara gelmiş. Sadece birkaç gün önce anneni tehdit ettiklerini öğrendim.”

Tüm bunlardan bihaber olmam içten içe beni üzerken devam etti.

“Annenler yurtdışına bu yüzden gitmek istediler, adamlardan kaçmak için. Ben de dün gece eğer gerçekten buradan giderlerse onlara para vereceğimi, her ay da vermeye devam edeceğimi, buradaki borcu da kapatacağımı söyledim. Hem annenleri o adamlardan kurtarmak hem de seni annenlerden kurtarmak istedim.”

“Bana neden anlatmadın?”

“Engel olmaya çalışacaktın ve hiçbir şey yapamayacağın halde bir şeyler yapmaya çalışacak, yine kendini tehlikeye atacaktın.”

"Annem kabul etti mi?" diye sorduğumda cevap veremedi, ısrarla sormaya devam ettim.

"Beni bırakıp parayı almayı kabul etti mi? Korkma, onlar hakkında üy-
leyeceğin hiçbir şey üzmez artık beni. Merak ediyorum sadece. Kabul etti
mi?"

Yine cevap veremedi ama bu kez başını salladı. Kalbim o an öyle bir
acıdı ki bu acı tüm vücudumu sardı. "Bunları bana daha önce anlatman
lazımdı."

"Zaten yüzün bir an bile olsun gerçekten gülmüyor be kızım, nasıl an-
latsaydım bunları sana?"

Kirpiklerim ıslandı, ağlamamak için kendimi tutarken devam etti.

"Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama ben kötü bir şey yapmadım. O
insanların sana daha fazla zarar vermelerini istemedim sadece. Gerçek ailen
bile değiller."

Son söylediği beni kızdırırken konuşmama fırsat vermeden devam etti.

"Ama emin ol bunu aranızdaki kan bağı için söylemiyorum, Cemre.
Onların sana yaptıkları için söylüyorum. Baban öldüğü gün o anne dediğin
kadınla, amca dediğin adam seni kapının önüne koydular."

Kızamadım bile bu kez ona, haklı değil miydi ne de olsa?

"Hak verme istersen bana, hatta kız ama yalvarırım anlamaya da çalış.
Neden yaptığımı anlamaya çalış."

"Cihangir," dedim sakince. "Bir daha onlarla asla konuşmayacaksın, on-
lar bunun için çabalasalar bile onlardan uzak duracaksın."

Düşünmeye gerek bile duymadan, "Söz," dedi. "Söz veriyorum, asla ol-
mayacak böyle bir şey."

"Ne kadar verdin peki onlara?"

"Sadece borçlarını kapattım. Aslında biraz da annenden umudu kesip
senin peşine düşerler, sana bela olmaya çalışırlar diye yaptım. Bir de onlara
buradan gidebilecekleri kadar para verdim."

"Sonra da her ay vermeye devam edecektin, annem bunları gelip anlat-
masaydı."

Cevap veremedi, gözlerini kaçırdı.

"Yapmayacaksın, tek kuruş bile vermeyeceksin artık. Eğer böyle bir şey
yaparsan o zaman seni anlamaya çalışmam. Yemin ederim, bir daha yüzüne
bile bakmam."

"Yapmayacağım," dedi anında. "Söz veriyorum, yapmayacağım."

Başımı önüme eğdim, kelimeler boğazımda düğümlendi. Gözyaşlarım yanaklarıma döküldükçe içimden taşan acıyı saklayamaz oldum. O an Cihangir kollarını bana doladı, sımsıkı sardı beni. Bir eli belimdeyken, diğer diyle başımı göğsüne bastırdı. Kalbinin güçlü vuruşları kulaklarımda yankılandı, sanki dünyada tutunabileceğim tek şey o sestti.

“İzin versen,” dedi yavaşça, sesi titriyordu. Önce söylemekten çekinir gibi sustu, sonra dudaklarından döküldü sözler. “Seni çekip alsam tüm bunların içinden.”

Nefesim boğazımda düğümlendi, gözyaşlarım onun göğsüne aktı. Artık kalbimin bu kadar yorulmasına alışmıştım.

“Bir daha hiç ağlamasan,” dediğinde hayatı boyunca tek istediği buymuş gibiydi.

O bunları söylerken bile dışarıda annemle babaannemin kavga sesleri hâlâ yankılanıyordu. “Dinlesene,” dedim çaresizce. “Sence bu mümkün mü?”

Kolları gevşemedi, aksine daha da sıkı sardı beni. Sanki omuzlarımdaki tüm yükü üzerimden alıp kendine yüklemek ister gibiydi. “İzin versen mümkün kılmak için elimden geleni yaparım.”

O an kollarında kaybolmak istedim. Başımı göğsüne yaslamışken kulaklarım sadece kalbinin ritmini duyuyordu. Kollarım kendiliğinden etrafına dolanmış, onu bırakmak istemiyordu. Gözlerimi kapattım ve onun yanımda olduğunu hissetmeye çalıştım. Aslında sadece varlığını hissetmek bile yetiyordu. Dudaklarım bile sustu, hiç konuşmak istemedim. Tek arzum; onun yanında, tam burada kalmaktı.

Ta ki o odaya girerken kapattığı kapı bir anda gürültüyle açılana kadar.

Bir rüyadan ayılıyormuşçasına Cihangir’in kollarından uzaklaştığımda annem çoktan görmüştü bizi. Bu, öfkesini daha da katladı. “Şimdi anladım!” dedi hayretler içindeyken. “Şimdi anladım senin derdini!”

Öfkeyle ayağa kalktım. “Neymiş benim derdim?”

Cihangir’i gösterdi. “Ona âşık mı oldun? Yaptıklarının sebebi bu mu?”

O anda tüm oda sessizleşti. Kalbim sanki bir an durdu; şaşkınlığım öyle büyüktü ki ne diyeceğimi bilemedim.

Tam o sırada, sessizliği bölen hafif bir mırıldanma geldi. “Keşke.” Cihangir’in anında bunu söyleyen Cihangir’i buldu. Ne demişti o? Keşke mi? Doğru mu duymuştum ben?

Duyduğumu, hatta herkesin duyduğunu fark etse de söylediğinden ~~bu~~ de pişman değilmiş gibi gözlerime bakarken içim bir tuhaf oldu. Tek kelime edemedim.

Ama annem yine susmadı, bağırarak yeniden sordu. "Babanın katiline şık mı oldun sen?"

Yeniden ona döndüm ama cevap vermedim. *Hayır* demedim. Cevabım hayır olduğu için değil, cevap vermek istemediğim için. Kendimi savunmak istemediğim için. Belki de doğruyu söylediği için...

"İkiniz bir olup hayatımızı mahvettiniz!" diye bağırmaya devam etti annem. "Kocamı öldürdüğünüz yetmiyormuş gibi o tefeciler bile sizin yüzünüzden başımıza bela oldular!"

"Bari bu kadarını yapma," dedim sesim çok da güçlü çıkmazken. "Bari bu yüzden bizi suçlama!"

Cihangir'i gösterdi. "Bu adam tüm bunları yapmamış olsaydı, baban asla buraya dönmemiş olacaktı ve şu an böyle bir borç olmayacaktı ortada."

Cihangir'e baktığımda sakince oturduğunu gördüm. Annemin sözlerine karşılık bu kez hiçbir şey söylemiyordu. Daha doğrusu karışmak istemiyor gibi bir hali vardı.

"Babam buradan bizi kaçırmak için o parayı tefeciden aldı. Peki ya sonra ne oldu, onu da biliyor musun?" diye sorduğumda tek kelime bile etmedi. "Bilmiyorsun," dedim cevap alamayınca ve devam ettim. "O beni kurtaracağına, buradan kaçıracağına ben onu defalarca kurtardım! O ise her seferinde bana arkasını dönüp, beni yalnız bırakıp kaçtı! Parayı da benim için değil, kendisi için harcamış. Böyle bir paranın varlığından bile haberim yoktu!"

"Şimdi de üste mi çıkmaya çalışıyorsun?"

"Sadece sana doğruları söylüyorum. Çünkü senin bencilce kendini düşünmekten başka yaptığın hiçbir şey yok!"

"Düzgün konuş, ben senin annemim!" diye çıkıştı.

İşte bu cümle beni güldürdü.

"Sen misin benim annem?" diye sordum alayla. "Sen kendine anne mi diyorsun?"

"Terbiyesizlik yapma!"

"Yapıyorum, yapacağım. Çünkü sen hak ediyorsun. Aslında ben bir şeyi çok merak ediyorum ya. Ne değişti? Bana vurup, sen benim kızım değilsin diyerek yüzüme kapıyı çarptığın günden sonra ne değişti de birden kızım demeye başladın?"

"Bir hata yaptım, çok sinirliydim. Meğer hata falan da değilmiş aslında, ~~sen~~ bunu gerçekten hak ediyormuşsun!" dedi. Buna inanacak kadar aptal ~~değildim~~.

"Hâlâ yalan söylüyorsun. Seni artık çok iyi tanıyorum. Bir çıkarın ol-
~~ması~~ydı buradan beni almadan giderdin. Zaten senin için tuhaf bir şey ~~değil~~ bu. Yıllarca bırakıp gittin beni. Arkana bile bakmadan yine giderdin."

"Evet, giderdim ama bu sefer gitmedim ve sana geldim. Fakat sen bi-
zimle gelmek yerine bu adamı seçtin!" deyip Cihangir'i gösterdi ve devam etti. "Bak güvendiğin adama, arkandan çevirdiği işlere bak. Parasıyla bizi senden uzaklaştırmaya çalıştı."

Cihangir konu kendisine gelmiş olmasına rağmen sessizce bizi dinli-
yordu.

"Madem onun yaptığı bu kadar kötü bir şeydi, neden kabul ettin? Niye aldın o parayı?"

Sessiz kaldı.

"Bana bağıırıp çağırıyorsun ona güvendiğim için, sen neden onun pa-
rasını aldın? Niye onun parasıyla kendini kurtarmaya çalıştın? Bana böyle bağıırıp çağırırken neden dönüp ona tek kelime edemiyorsun? Bak burada, karşında duruyor o da! Ama hiçbir şey yapamıyorsun bana bağıırıp çağır-
maktan başka çünkü benim hiçbir şey bilmediğimin farkındasın. Yüzüne çarpacak hiçbir şeyim olmadığını çok iyi biliyorsun. Fakat o seni susturu-
yor, gözlerine bile bakamıyorsun onun. Tıpkı hastanede olduğu gibi, değil mi?"

Yine cevap veremedi, sessizliğini sürdürmeye devam etti.

"Her ne olduysa bunu sen de biliyorsun, bu yüzden sen de korkuyorsun
ondan. Belki sen de babam gibi..." Sustum, devam edemedim. Bu kadarını söylemeye bile dilim varmadı.

Gözümünden bir damla yaş süzülüp yanağımı ıslatırken, "Keşke," diye mırıldandım. "Keşke en başından bıraksaydınız da o fakir deyip beni aldığ-
nız ailede kalsaydım. Hiç değilse belki birazcık, çok azıcık mutlu olurdum. Sizin gibi insanları hiç tanımazdım."

"Sen gerçekten nankörsün. Senin için yaptığımız o kadar şeyden sonra bunları söylüyorsun ya, inanamıyorum sana," dediğinde daha fazla davana
mayıp patladım.

"Yeter, nankör deyip durma bana! Siz benim için hiçbir şey yapmadınız. Benim için bir şeyler yapan sadece amcam ve yengemdi. Sen babamla ber-
likte her gün gezip eğlenirken ben onların evinde bu uğuru gibi yaşadım."

Sizin umurunuzda bile olmadı!" diye bağırdım. Sözlerim, onun gözlerimin içine alaycı bir ifadeyle bakmasına neden oldu.

"Senin için amcanla yengen bir şeyler yaptı, öyle mi?"

"Hiç değilse yanımda oldular."

"Seni sevdikleri için mi yanında oldular zannediyorsun?"

Kalbime bir ağrı saplandı, olan o kadar şeyden sonra bunun da altından bir şey çıkacağını anlarken gözlerimin içine bakarak acımasızca devam etti.

"Onlar sen yanlarında kalıyorsun, sana bakıyorlar diye babandan her ay para alıyorlardı. Bakıcı gibi yani anlayacağın."

"Yalan söylüyorsun."

"Baban öldüğü zaman seni neden kapıya koydular zannediyorsun? Çünkü artık para alamayacaklardı. Bu yüzden de bir şeyleri bahane edip ilk fırsatta seni kapının önüne koydular," dediğinde istemsizce babaanneme baktım. O da şaşkınca dinliyordu olanları. Ona bakmaya devam ederken Cihangir'in ayağa kalktığını fark edip tekrar anneme döndüm.

"Yalan söylüyorsun."

"İster inan, ister inanma gerçekler bunlar."

"Sana inanmıyorum, canımı acıtmak için bilerek yapıyorsun."

Dudakları yana kıvrıldı. "Acınacak haldesin zaten, bunun için uğraşma gerek bile yok," deyip yüzünü buruşturdu ve devam etti. "Herkes gibi ben de acıyorum sana sadece."

"Kes sesini!" diye bağırarak araya girdi Cihangir.

Sanki duyduklarım yetmiyormuş gibi yanına yaklaştım onun. Zehirli dilinden güzel birkaç cümle dökülmesini beklemek bile aptallıkken umutla, "O kadar zaman hiç mi sevmedin beni?" diye sordum.

"Hiç sevmedim ve bunun da yeni farkına vardım. Senin de dediğin gibi keşke baban seni alıp getirmeseydi, keşke gerçek ailenle yaşasaydın ve biz hiç tanışmamış olsaydık."

Dolan gözlerime engel olamadım. "Keşke," diye mırıldandım.

"Yıllarca herkes seni sadece gerçek bile olmayan babanın parası için sevdi. Hatta ben bile seni Engin için sevmeye çalıştım çünkü seni sevmeseydim benden ayrılacaktı."

Babaannem dayanamıyormuş gibi girdi araya. Daha fazla konuşmasına fırsat vermeyip onu iterek odadan çıkardı. Cihangir arkalarından kapıyı çarparak kapattı. Ardından bana döndü, yanıma gelmek için hamle yaptığı an elimi kaldırdım. "Dur orada!"

Ne olduğunu anlamamış gibiyken kaldı olduğu yerde. "Ne oluyor?"

"Sadece bir dakikan var," dedim ilk defa bu konuda kendimden bu kadar eminken.

"Ne diyorsun, Cemre?"

"Ben artık kendimi boş cümlelerle savunmak istemiyorum."

Anlamsızca baktı yüzüme.

"Bilmediğim bir şeyi savunmaya devam etmek de istemiyorum."

Neyden bahsettiğimi anlamaya başlamış gibiydi.

"Ben, senin yüzünden her seferinde bu lafları işitip de susup kalmak istemiyorum."

"Cemre..."

"Sadece bir dakikan var," diye yineledim. "Bir dakika içinde bana anlatman gereken her şeyi anlatmazsan..." deyip sustum. Söyleyeceğim şeye vereceği tepkiyi az çok tahmin ediyordum.

"Anlatmazsam ne? Ne yapacaksın?"

"Koray'a gideceğim her şeyi anlatması için."

Gözleri öfkeyle karardı.

"İster beni kullanacak olsun, ister öldürecek olsun, ister başka bir şey yapacak olsun. Umurumda bile değil." Konuşmak istedi ancak devam edip engel oldum ona. "Buna izin vermeyeceğini söyleyeceksin, değil mi? Hatta bunu yapmayayım diye elinden geleni yapacağını düşünüyorsundur ama artık engel olamazsın bana."

Bir şey yapacakmış gibi bir adım daha attı bana doğru.

Hızla geri gittim. "Eğer engel olmak için yine beni bir yerlere götürmeye, zorla tutmaya çalışırsan yemin ederim bu kez kendimi öldürürüm!"

Attığı adımı geri çekti.

"Benim artık ne senin sessizliğine ne de diğerlerinin sesine dayanacak gücüm kaldı."

Başını belli belirsiz sağa sola salladı. "Yapamam bunu," dedi çaresizce ve az önce korkuyla geri aldığı adımı yeniden attı. "En azından şimdi değil. İyi değilsin, Cemre. Sen de..."

"Şimdi!" diye bağırdım. "Artık sonrası diye bir şey yok! Şimdi anlatacaksın. Sadece bir dakikan var. Daha fazla değil."

Yine salladı başını sağa sola ve elini yanında durduğu kapıya doğru uzattı. Bunu yaptığını fark ettiğim an, "Eğer bu odadan hiçbir şey anlamadan çıkarsan, bir daha asla yüzüne bakmam!" dedim.

Eli kapının kolunda öylece kaldı.

"Burada zorla kalmaya çalışıp burnumun dibinde yaşayacak olsan da alıp beni bir yerde zorla tutmaya kalksan da sana yemin ederim bir daha yüzüne hakmam, sesimi bile duyamazsın."

Eli kapının kolundan uzaklaştı. Gidemedi, kaldı olduğu yerde ama bakmadı da bana.

Pes etmeyip daha da gittim üzerine. "Otuz saniyen kaldı sadece."

Başını yavaşça kaldırdı. Gözleri kırmızıya çalmış, damar damar olmuştu. Dudaklarından kelimeler bir türlü dökülemiyordu. Yutkunduydu, elleri yanlarına düştü. Bir anlık sessizlik çöktü üzerimize.

Derin bir nefes aldı. Ellerini yumruk yaptı, sonra avuçlarını sıkıp bıraktı. Tekrar adım attı yanıma gelmek istercesine ama yapamayıp geri çekildi. Sonra bir kez daha kapıya yöneldi fakat onu da yapamadı, kaldı öylece ve başını öne eğdi. Birkaç saniye hiçbir şey yapmadı, sadece orada durup nefesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Sonra tüm hareketleri yavaşladı. Aklına bir şey gelmiş gibi bir an için tüm çaresizliği yok oldu gözlerimin önünde. Gözleri öfkeyle parladı, bakışları bana kilitlendi. Omuzları dikleşti, dudakları sertleşti ve elleri yumruk oldu.

Bunu söylemeye onu mecbur ettiğim için sanki bir an beni hiç affetmeyecekmiş gibi baktı gözlerime ve ardından derin bir nefes aldı. Sonra durdu bir saniye daha ve tek cümleyle bütün dünyamı başıma yıktı. "Baban, kardeşime tecavüz etti."

Büyük bir gürültü koptu sandım ama duyduğum tek şey, kendi kalbimin göğüs kafesine çarpan sağır edici sesiydi. Duyduklarıma inanmak için zorladım kendimi. Bu kadar acımasız bir gerçeği, bu kadar yıkıcı bir itirafı sığdıracabileceğim hiçbir köşesi yoktu zihnimin. Gözlerimi kocaman açtım, karşımda dimdik duran Cihangir'in suratına baktım. Bazı sırlar, bombanın pimini çekip etrafa saçılmasını beklemekten daha tehlikeliydi ve bütün dünyam, patlayan o bombayla birlikte sessizce paramparça olmuştu.

Gözlerimden ne bir damla yaş aktı ne de dilimden tek bir kelime döküldü. Görünmez bir el beni derin bir sessizliğe çekti. İçimdeki boşluk büyüyordu. Her nefeste daha da ağırlaşıyor, bedenimle ruhum birbirinden ayrılıyordu. Bazı yaralar kanamazdı. Sadece içeride birikir, insanı sessizce ve derinden çürütürdü.

Ve ben, artık kanamayan yaralarımın sessizliğinde, kendi göğüs kafesimde çürüyordum.

15. BÖLÜM

GÖĞÜSKAFESİNDEKİ TAŞ

Dünya hâlâ yerli yerinde gibiydi ama ben yok olmuştum. Her ses, her nefes, her ışık bana yabancı geliyordu. Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş, ağır bir sessizliğin içinde savruluyordum. Cihangir'in yüzü, söyledikleri ve söyleyemedikleri hâlâ zihnimde yankılanıyordu. Her an yeniden çarpan kalbimle birlikte içimde bir boşluk büyüyor, göğsümde kırık bir ağırlık gibi duruyordu.

"Cemre."

Sesini duydum ama cevap veremedim ona. Bakamadım bile. Zihnim sadece ondan duyduğum son şeyi düşünüyordu. Canımı daha da yakmak istencesine geçmişe götürüyordu beni. Babamı getiriyordu gözlerimin önüne. Bana sarıldığı, kızım deyip öptüğü, saçlarımı okşadığı her bir anı teker teker önüme seriyordu.

Dizlerim titriyor, başım dönüyor, midem bulanıyordu. Dudaklarımı aralamıştım ancak konuşmak için değil, nefes alabilmek için.

Hızlı ve kısa nefesler alıyordum ama sanki bu nefesler ciğerlerime ulaşmıyor, boğazımda kalıyor, göğsümü sıkıştırıyordu.

Midemde bir baskı vardı. Bu baskı içimde kalan o nefesle birleşince kalbim hızlanıyor, göğsüm süratle inip kalkıyordu. Saatlerdir solukluğum bu şekilde koşmuş gibiydim.

"Cemre."

Cihangir'in sesini duydum tekrar ama yine bakamadım ona. Gözlerimin önündeki babamdan kurtulamadım. Acı çektirmek istercesine orada duruyor; bana sarılmaya, beni öpmeye devam ediyordu.

"Cemre."

Cihangir'in sesini bir kez daha duymamla kollarımda ellerini hissetmem bir oldu. Buna rağmen başımı yerden kaldırıp da bakamadım ona. Orada, gözlerimin önündeki babamın beni sevmeye devam edişini izlemeye devam ettim.

İzledikçe midemdeki o baskı arttı. Nefesim göğsümde daha da sıkıştı.

Cihangir kollarımı bıraktı, boşluğa düşüyor gibi oldum ama henüz yere çakılmamıştım ki yüzümü avuçlarının arasına aldı. Kendine bakmamı sağlamaya çalıştı.

"Cemre bana bak."

Duydum ama bakamadım, babamdan gözlerimi çekemedim. Saçlarımı okşuyordu şimdi. Nefesim daha da hızlandı bunu görünce.

Sonra bir an Yaren geldi gözlerimin önüne.

Cihangir yüzüme birkaç defa vurdu canımı yakmadan. "Cemre... Cemre, güzelim yalvarırım bana bak."

Gözlerimin içine bakan Yaren'in bakışlarından kaçmak için çevirdim gözlerimi ona. Ela bakışlarıyla kesişti bakışlarım. Endişeyle yanıyordu gözleri.

Hareket etti dudakları az sonra, bir şeyler söyledi ama kulaklarım kendi sesimle o kadar meşguldü ki duyamadım onu.

"Senin hatan yüzünden yaşanmadı mı tüm bunlar? Sen nasıl bakıyorsun utanmadan yüzüme?"

"O sandalyede oturuyor olman seni masum yapmıyor!"

"Kardeşinin hiç mi suçu yok?"

Sesler, midemdeki baskıyı daha da artırdı. Cihangir yüzümü avuçlarının arasına almış, gözlerimi kendine sabitlemiş bir halde kendini bana duyurmak istercesine bir şeyler söylemeye devam ederken kurtuldum ellerinden. O arkamdan bağırırken koşar adımlarla banyoya gittim, klozete zor ulaşıp midemdeki her şeyi çıkardım.

Kusmak, midemdeki baskıyı daha da artırırken bir kez daha yaptım bunu. Sonra kalkmak istedim soğuk banyo zemininden ancak yapamadım. Dizlerimin beni taşıyacağına güvenmeyip kendimi yere bıraktım.

Hâlâ oradaydı babam, gözlerimin önündeydi. O elleriyle bana dokunmaya devam ediyordu.

Sadece birkaç saniye sonra Cihangir telaşla yanıma oturdu. Bir şeyler söylerken yeniden dokundu yüzüme ve kendisine bakmamı sağladı.

Gözlerim, gözleriyle temas ettiğinde yine kendi sesimle meşgul oldum.

"O çok güvendiğin ailen umarım bir gün seni kendi sözlerinin altında ezmez. Cemre."

"Sen benim için hiç tasalanma, Cihangir. Benim ailem altında ezileceğim hiçbir şey yapmaz."

Yapmışlardı.

Başım döndü, bedenim ağırlaştı. Zihnimdaki sesler bir uğultuya döndü. Gözlerim, onun gözlerini göremez oldu.

Bir şey olduğunu anlamış gibi tuttu vücudumu, kollarıyla sardı bedenimi ve yere yığılmama engel olup beni kendine çekti. Sıcak nefesi yüzüme değdi, elleri titriyordu.

Nefesim kesilmiş, kalbim deli gibi çarparken başımı omzuna yasladım. Kokusu, ciğerlerimi doldurduğunda dakikalardır ilk kez nefes aldığımı hissettim.

Ama bu nefes bir anda ağırlaştı, midemdeki bulantı ve göğsümdeki ağırlıkla birleşti. Tüm bedenim bir tuhafılık içinde titredi. Dizlerim, ellerim, kollarım bana ait olmaktan çıkmış gibiydi.

Cihangir hâlâ beni sıkıca tutuyordu. Sıcak varlığı, nefesi, sesi bir anda her şeyi bastırdı ve en sonunda kendimi tamamen bıraktım. Gözkapaklarım ağır ağır kapandı ve sonsuz bir karanlığın içine çekildim.

Bedenim hâlâ ağırdı ama bu sefer öyle bir ağırlık yokmuş gibi boşlukta sallanıyordum. Zihnim bulanıktı, düşüncelerim birbirine dolanmıştı. Kalbim hâlâ hızlı çarpıyordu. Midemde hafif bir bulantı vardı ve göğsümdeki ağırlık hâlâ duruyordu ama yavaş yavaş çevremi fark etmeye başlıyordum.

Bir hastane odasıındaydım. Tavandaki beyaz ışık doğrudan gözüme vuruyor, gözlerimi tam anlamıyla açmama engel oluyordu.

Kendimi zorlamayıp kapadım gözlerimi. Tekrar uyumak istedim ama düşüncelerim buna fırsat vermedi. Cihangir'in söylediği şey, beynimin içinde dönüp durdu. Ta ki o sesi başka bir ses bölene kadar.

Kapının açılma sesiyle o tarafa baktım ve odaya giren Cihangir'i gördüm. Beni uyanık görmek, yorgun gözlerinde bir ışık parlamasına neden olurken kapatmak üzere olduğu kapının ardında bir anlığına annemi gördüm. O kısa an, Cihangir'in kapıyı tamamen kapatmasıyla kesilirken bana doğru geldi.

Yanıma ulaşmasını beklemeden yatağın kenarından tutunup ayağa kalkmaya çalıştım. Bunu yapınca telaşla yanıma ulaştı. "Cemre dur. Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedim, engel olmasına da izin vermeyip kalktım ayağa. Hâlâ yüzüne bakamıyordum. Gözlerim, gözlerine değmesin diye çabalıyordum.

"Cemre dur dedim, nereye gideceksin böyle?" deyip engel olmaya çalışmaya devam ettiğinde bileğini tuttum.

Yüzüne bakmadan, "Gitmeyeceğim," dedim gözlerim kapıdayken. "Sadece bir dakika. Lütfen," deyip onu kenara çektikten sonra kapıya doğru yürüdüm.

Arkamdan bir şeyler söylemeye devam etse de dinlemedim onu. Başımın dönüyor olmasını da umursamadım ve odadan çıktım. Annem oradaydı, ileride bekliyordu. Neden peşimden buraya geldiğini anlamazken yanına yürüdüm.

Beni fark edince önce şaşırды, sonra gerildi. "Cemre? Uyandın mı?"

Cevap vermeden yanına ulaştım. Cihangir'in sadece bir adım arkamda olduğunu görmesem de biliyordum. Düşersen tutacak kadar yakınımdaydı.

Onun arkamdaki varlığını hissederken yalvarırcasına baktım gözlerinin içine. "Yanıldım ben. Sen bilmiyordun, değil mi?"

"Ne? Neyi bilmiyordum?"

Kolundan tutup yanıma çektim onu. "Bilmen imkânsız. Bilseydin sevmezdin onu. Boşanırdın, arkasından ağlamazdın."

Neyden bahsettiğimi sonunda anlamış gibiydi. Kolunu çekip kurtarmaya çalışırken cevap vermedi. Daha sıkı tuttum kolunu. "Yanıldım ben. Bilmiyordun, değil mi?"

Bu kez bir cevap vermesini bekledim ama o yine sessiz kaldı. Bu kez gözleri dolmuştu.

"Cevap versene!" diye bağırdım onu tuttuğum kolundan sarsarken.

"Biliyordum."

Duyduğum şey, karnıma bir kez daha yumruk yemiş gibi hissetmeme neden olurken ve midem bulanırken tuttuğum kolunu bıraktım. Titreyen dimi üzerime sildim. Ellerim kirlenmiş gibi hissediyordum.

"Sen," deyip sustum ve derin bir nefes aldım. Konuşmak daha önce hiç bu kadar zor ve can acıtıcı olmamıştı. "Sen ne iğrenç bir insansın?" diye sorduğum an gözlerindeki öfke gün yüzüne çıktı.

"Onu seviyordum."

Kendimi yine kusacakmış gibi hissettim. "Seviyordun," diye yineledim ve tıpkı onun gibi ben de öfkeyle baktım gözlerinin içine. "Küçücük bir kıza..." Biri boğazımı sıkıyormuş gibi hissettiğimde sustum, zorlukla yutkunup devam ettim. "Dokunduğunu bile bile mi?"

Cevap veremedi.

"Midemi bulandırıyor sun," dedim. Gözlerindeki öfke daha da arttığında devam ettim. "Sen gerçekten midemi bulandırıyor sun," derken Cihangir'e baktım. "Seviyormuş, duydun mu?" deyip ağlamaya başladım.

Yanıma yaklaşmak, beni ayakta tutmak istedi ama izin vermedim. "Yok yok, dokunma bana," dedim birkaç adım geri giderken. "Daha yıkamadım ellerimi."

Cihangir, anlamsızca yüzüme bakarken çıktığım odaya doğru yürüdüm yeniden.

"Yıkamadım ellerimi daha ben," derken odaya girerek doğrudan odanın banyosuna geçtim. Lavabonun başında durup tırnaklarımı avuçlarıma sürterek ellerimi yıkamaya çalıştım. Sonra onun en son yanağımdan öptüğünü hatırladım. Sıvı sabunu bol bol elime sıktıktan sonra hepsini yanağıma sürdüm. Avucuma yaptığım gibi yüzümü de tırnaklarımı geçire geçire yıkamaya çalıştım.

Cihangir yanımda durmuş, beni izlerken köpük içinde kalan yüzümü yıkadım. Sonra bir kez daha sıvı sabuna uzandım, avuçlarımla sabunla doldurmak isterken Cihangir kollarımdan tutup yanına çekti beni. Yaraladığım yanaklarıma içi gidermiş gibi bakarken, "Senin suçun yok," deyip yüzümü avuçlarımla arasına aldı. "Sen hiçbir şey yapmadın, senin suçun yok."

"B-babam, babam değildi ki o benim."

Başını salladı. "Değildi, olsaydı da senin hiçbir suçun olmazdı yine de."

"Babam değildi," diye yineledim. "Bana da dokundu, öptü, varıldı." Daha devam edecekken nefesim kesildi, gözyaşlarım akmaya başladı.

Cihangir çok olmuş, ne diyeceğini bilememiş bir şekilde bana bakarken devam ettim.

"Ya bunları yaparken başka bir şey hissettiyse? Kızı bile değilmişim, ya bana..."

"Şşt," dedi beni sakinleştirmek istercesine ve yüzümü elleriyle kavradı. "Düşünme bunları, yalvarırım düşünme. Yapma kendine bunu."

Düşünme diyordu ama düşünmemek o kadar kolay değildi ki. Başımı önüme eğdim, sessizce akıttım gözyaşlarımı. Cihangir hafifçe kendine çekti beni, sımsıkı sardı kollarını. Elleriyle saçlarımı okşadı.

Geri çekilmek istemedim. Başımı göğsüne koydum. Kalbinin atışını dinlerken ellerimi beline dolayarak ben de ona sarıldım.

"Söz veriyorum, bundan sonra her şey daha güzel olacak."

Buna inancım yoktu, inanmak için çabalayacak gücüm de yoktu. Bir şey olmasını istediğim de yoktu zaten artık. Güzel ya da kötü hiçbir şey olmasın istiyordum. Bir köşede unutulmak, yalnız kalmak, bir başıma olmak istiyordum. Bu istekten kendimi kurtarmak için kollarımı daha da sıkı sardım ona.

"Gel hadi," dedi geri çekilmek yerine hâlâ sarılmaya devam ederken. "Dinlenmen lazım senin." Bunu derken ayrıldı benden ve sanki birkaç adım atıp odadaki yatağa geçemeyecekmişim gibi kucağına aldı.

Bunu yapmasına izin verdim. Hatta başımı omzuna koydum. Banyo-dan çıkardı beni, yatağa götürdü ve usulca üzerine bıraktı. Ardından kendisi de yatağın kenarına oturdu. "Ağrın var mı?"

Yalan söylemek istemedim, başımı belli belirsiz salladım. "Başım çok ağrıyor."

"Doktora söyleyeyim, bir baksın," deyip yanımdan kalktı. "Hemen döneneceğim."

Aceleyle odadan çıkıp giderken gözlerimi kapattım. Geri dönene kadar biraz dinlenmek istedim. Ancak daha odadan çıkalı çok olmamıştı ki odanın kapısı yeniden açıldı. *Bir şey söylemeyi mi unuttu* diye düşünürken kapıya doğru baktım ve içeri giren Yaren'i gördüm.

Sanki bir suç işlerken yakalanmışım gibi telaşla doğruldum. Yüzündeki gülümsemeyle bana bakarken boğazım düğümlendi.

"Uyanmışsın," dedi neşeyle. "Abimle telefonda konuştuğumda uyuduğunu söylemişti."

Biliyor muydu her şeyi? Öğrendiğimden haberi var mıydı? Cihangir belki de bana anlattığını kardeşine söylemişti.

“Başka bir şey için abimi aramıştım. Hastanede olduğunu söyleyince hemen gelmek istedim. Ona bile haber veremedim.”

Yataktan ayaklarımı sarkıttım.

“Ama iyi görünmüyorsun hâlâ, yüzün bembeyaz. Doktor bir şey söyledi mi? Neyin varmış?”

O konuşmasını sürdürürken ayağa kalktım. Cevap veremeyip dolu gözlerimle baktım gözlerine.

Babam, benim babam ona... Düşünmek bile midemi bulandırıyor.

“Cemre,” dedi endişeyle. “Sen titriyorsun,” derken akülü sandalyesiyle bana yaklaşmak istedi ancak hızla uzaklaşıp engel oldum ona. “Gelme.”

Durdu. “Ne oluyor?” diye sordu.

“Özür dilerim,” dedim gözyaşları içinde.

“Ne için?”

“Her şey için, yaşadığın her şey için özür dilerim. Söylediklerim için de yaptıklarım için de...” Daha devam edecekken gözyaşlarım susturdu beni.

Şaşkınca kaldı karşımda, neyden bahsettiğimi anlamış olacak ki gözleri doldu. “Biliyorsun,” dediğinde başımı önüme eğdim ve ağlamaya devam ettim.

“Ağlama lütfen, senin bir suçun yok ki.”

Hâlâ bana iyi davranıyordu. O kadar şeye rağmen hâlâ bunu yapmaktan vazgeçmemişti. Onun bu yaptığının altında ezilirken elimden özür dilemekten başka hiçbir şey gelmiyordu.

“Özür dilerim.”

“Lütfen sakın ol,” deyip yaklaşmak istedi ama izin vermedim. “Tamam, tamam gelmiyorum yanına. Sen otur hadi, ben abimi çağırıp geleyim ya da gel abimin yanına gidelim birlikte ama ağlama artık lütfen.”

Kalbim her sözünün altında eziliyor, parçalarına ayrılıyordu. Nefes alamadığımı hissettiğimde, “Benim... Benim nefes almam lazım biraz,” deyip kapıya yöneldim.

“Cemre dur, nereye gidiyorsun tek başına?”

“Nefes alacağım sadece, nefes almam lazım,” deyip çıktım odaya.

Arkamdan seslenmeye devam etti ama durmayıp odanın önünden uzaklaştım. Kaçmıyordum bu kez. Gerçekten sadece birazcık nefes almaya

ihtiyacım vardı. Boğuluyordum burada. Onu gördükçe, onunla konuştuğumda nefesim daha da kesiliyordu. Her kelimesi, her bakışı içimde öyle bir acı bırakıyordu ki bu acı, insanı ikiye ayıracak cinstendi. Ya çürütür ya da yeniden doğmasına neden olurdu.

Beni çürütüyordu.

Asansöre bindiğimde kapı kapanırken derin bir nefes almaya çalıştım ama olmuyordu. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu, içim daralıyordu. Katlar tek tek geçerken ekrana baktım, sanki hiç inmeyecek gibiydi.

En alt kata gelince kapı açıldı. Hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdüm. Bahçeye çıktığımda soğuk hava yüzüme vurdu. Derin derin nefes aldım, ciğerlerim yanıyor gibiydi.

Biraz yürüdükten sonra bir ağacın arkasında boş bir bank bulup oturdum. Ellerimle yüzümü kapatarak biraz sakinleşmeye çalıştım. Ama kolay değildi. Ne kadar nefes alırsam alayım, içimdeki sıkışma geçmiyordu. Gözümün önünden onun yüzü, Yaren'in yüzü gitmiyordu. Kendi sözlerim zihnimin içinde yankılanıyor, başıma ağırlar girmesine neden oluyordu.

Sert esen rüzgâr üşümeme neden olsa da yeniden hastaneye girmek istemedim. Orası boğuyordu beni, nefes alamıyordum. Cihangir gelir, bulurdu zaten şimdi beni burada. O zaman beni buradan götürmesini isteyecektim ondan.

Soğuk hava yüzüme çarptıkça nefes alabildiğimi hissettim. Başımı gökyüzüne kaldırıp derin derin nefesler aldım. Aniden bir kargaşa sesi duydum. Sesin geldiği yöne baktığımda Cihangir'i gördüm. Yanında birkaç adam daha vardı. Telaşlıydı. Gözleri etrafı tarıyor, sanki her an beni bulacakmış gibi bakıyordu. İçimde bir ağırlık hissettim, yine kaçtığımı sanıyordu. Kalbim sıkıştı. Onu böyle endişelendirdiğim için kendime kızdım. Suçluluk bütün benliğimi sardı.

Arkasında kaldığım ağacın gövdesi beni görmesine engel oluyordu. Çıkıp, "Buradayım," demek üzereydim ki gözüm hastane kapısına kaydı.

Yaren... akülü sandalyesiyle dışarı çıkıyordu. Sandalyeyi iten adam, Cihangir'in adamlarından biriydi. Yaren'in yüzü solgundu, dudakları titriyordu. Onu öyle görünce boğazım düğümlendi. İçimdeki suçluluk hissi, göğsüme oturmuş ağır bir taş gibi bastırıyordu. Nefes almaya çalıştıkça daha çok daralıyordum. Az önce çıkıp kendimi gösterecekken, şimdi bunu yapmaya cesaret edemedim.

Cihangir bir anda Yaren'i fark etti. Telaşla yanına koştu. Yaren başını kaldırdığında gözleri yaşlarla doluydu. "Abi," dedi titrek bir sesle. "Ben bir şey yapmadım. Yemin ederim, ben hiçbir şey yapmadım. Onu görmek için geldim ama o gitti. Vallahi bir şey yapmadım."

Sözleri çaresizce dökülüyordu dudaklarından. Ellerini kucağında sıkıyor, kendini savunmaya çalışıyordu.

Cihangir'in Yaren'in önünde diz çöktüğünü gördüm. Ellerini tutarken, "Tamam abiciğim. Korkma sen, ağlama," dedi.

Ama Yaren'in gözyaşları durmadı. "Abi vallahi ben onu üzecek hiçbir şey söylemedim. Konuşamadım bile. Beni görünce ağlamaya başladı, sonra da gitti."

Cihangir hiç tereddüt etmeden sarıldı ona. Kollarının arasına çekip başını okşadı.

"Tamam abiciğim," dedi yeniden. "Ağlama artık, senin hiçbir suçun yok."

O an nefesim göğsümde düğümlendi. Onların bu halini izlerken aslında yanlarında bana ait bir yer olmadığını fark ettim. Ne kadar istersem isteyeyim, onların hayatına ait değildim. Ben, onların dünyasında olmayı hak etmiyordum. Ben, onların hayatlarını mahvedenlerin yanındaydım.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Babam yüzünden hayatları mahvolmuştu. Bunu düşündükçe daha çok ağladım.

Çok istedim yanlarına gitmeyi ama sanki görünmez zincirlerle bağlanmış gibiydim. Ne kadar istesem de gidemiyordum. Cesaretim yoktu buna.

O sırada Yaren'in ağlaması daha da arttı. Cihangir çaresizlikle ona sarıldı, sonra bir anda kollarına aldı. Küçük, kırılgan bir çocuk gibi taşıdı kardeşini. Onu kucağında hastaneye doğru götürürken arkasından baktım, içim paramparça oldu.

Bunun bile benim yüzümden olduğunu düşündüm. Bu yüzden yanlarına gitmek istedim, *buradayım* demek istedim ama ikisinin de yüzüne bakacak cesareti bulamadım kendimde. Ayaklarım geri geri gitti. Sonunda dönüp hastaneden çıktım.

Nereye gittiğimi bilmeden, boş boş yürüdüm önce. Sonra aklıma tek bir yer geldi. Gidecek başka hiçbir yerim yoktu. Elimi kaldırıp bir taksi durdurdum. Kapıyı açıp bindim.

Dakikalar süren yolculuğun sonunda taksi yavaşladı. Camdan dışarı bakınca ağaçların içinden beliren o evi gördüm, Cihangir'in beni daha önce getirdiği dağ evini...

Takvimin ilmiyi kıldıkça bulmamızın verdiği, ~~gizli~~ ~~gizli~~ ve
kendi kalem parçası çıktım ve işte takvimi yapılmış olan ~~takvim~~.

Wahik hawo vixilim xaxxaxinda xax xaxxaxim. Hixxax xaxx hawo hawo
xaxx. Never ki xaxx xaxxaxim xaxxaxim.

Evin önüne ulaşıldığında ilk yaptığım, kapının yanındaki sekoyu görmek oldu. Hatırlıyordum Cihangir beni buraya getirdiğinde aniden oradan çıkarmıştı. Yanılmış olmamayı umut ederek eğilip sekoyu katedtim. Anahtar hâlâ oradaydı.

Kapıyı açtığımda içeriden soğuk bir hava yayılırken etrafa bakınca
kondaki camın perdeleri yarı kapalıydı. Ortadaki sehpanın üzerinde kupa-
lar ve bira şişeleri duruyordu. Her şey bıraktığımız gibiydi ama bu
arını değildim.

Yavaşça salona doğru ilerledim. Koltuğun kenarına oturup dizlerim üzerinde ellerimi kenetledim ama parmaklarımın titremesini bastıramadım.

Zamanın nasıl geçtiğini bilmeden öylece kaldım.

Geçen dakikaların ardından camdan içeri giren gün ışığı soldu ve tükendi. Gün, sessizce yerini geceye bıraktı. Ben ise hâlâ aynı yerde aynı düşüncelerle, hiçbir şey yapmadan duruyordum.

O ilk geceyi koltukta uyuyarak geçirdim. Uyandığımda sabah olmuştu. Karnım açtı ama mutfakla salon arasındaki mesafe bile koca bir dağ gibiydi.

Önce bir süre hiçbir şey yapmadan oturdum. Sonra pes edip kalarak su içtim, bir parça ekmek yedim ve yeniden salona döndüm. Gün açılırliyordu ama zaman geçsin diye ne bir şey yapmak istiyor ne de bir şey düşünüyordum.

Koltukta otururken akşamı erdim. Hava karardığında yatak odasına geçtim. Kendi kıyafetlerim beni sıkmaya başladığı için dolabı açtım ve Cihangir'e ait bir tişörtle bir şort buldum. Üzerimi değiştirip yatağa öyk girdim.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda yine sabah olmuştu. Yataktan çıkmayı hiç istemeyip ikinci günü de yatakta geçirdim. Perdeleri çekmedim, ışıkları açmadım. Sadece öylece tavana baktım. Cihangir geldi bir ara aklıma. Eğer beni arasaydı çoktan bulmuş olurdu ama ne gelen vardı ne de giden. Belki de vazgeçmişti, belki de artık istemiyordu. Onun yerinde ben olsam öyle yapardım çünkü.

Ben hiçbir şeyi hak etmiyordum.

Bu düşünce kalbimi daha da sıkıştırdı.

"Nefes almaya çalışırken bile aynı halde buldum kendimi. Bir koltukta, ellerim bir duvara dayanmış haldeyken. Bazen ağladım, bazen ağlayamadım. Su içmek için koltuğumda bile ayakta duracak gücü bulamıyordum. Bazen bir sırtlar vermek istedim ama ağızma koymaya çalışırken her kelime biterken midemi bulandırıyor. Ne yemek ne su içmek mümkün görünmüyor. Nefes almak dahi hak ettiğim bir şey değilmiş gibiydi.

Bir an daha çıkmayı, biraz hava almayı düşündüm ama sonra korktu. Çölde bir yerim yoktu zaten. Yalnızlığımın içinde boğulmak daha kolaydı.

Bu da gün boyunca zaman ağır ağır aktı, saatler birbirinin üstüne devrildi. Bazen hiç aynı yerde kaldım; suçlulukla, pişmanlıkla, onların hayatına dokunmak istemediğimi düşünerek.

Her düşünce biraz daha boğdu beni. Düşünmek istemesem de Cihangir her türlü aklımdan çıkaramadım. Belki arayıp da bulmamıştı, belki de geçirmişti. İkinci ihtimal içimi en çok acıtan şeydi. O ihtimal her an aklımda oturmuş, sanki yeterince canımı acıtan şey yokmuş gibi kalıyordu. Her köşeyi de o yakıyordu.

Gecce gece çöktüğünde yavaşça yatak odasına doğru yürüdüm. Burası daha karanlık olduğundan uykuya dalmak da zihnimdeki düşüncelere rağmen daha kolay hale geliyordu.

Çarımde Cihangir'in burada bulduğum dizlerime kadar uzanan tişörtün altında ise sadece tişört yüzünden belli bile olmayan bir şort varken uykuya girdim. Battaniyeyi üzerime çekip gözlerimi kapatarak zihnimi boşaltmaya ve biraz olsun uyuma çalıştım. Tam uykunun eşiğine geldiğimde araba sesi duydum. Kalbim bir anda hızlandı, nefesim daraldı.

Hemen yataktan fırladım. Kimin geldiğini görmek için salondaki bahçe bakan pencereye koşmak isteyip, telaşla odadan çıktım ancak daha sönük ulaşamamıştım ki kilidin çevrilme sesini duydum.

Duyduğum sesle olduğum yerde çakıldım. Etrafta kendimi korumak için ne varsa gözlerimle hızlıca tararken kapı bir anda açıldı.

Onu gördüğüm an, elim ayağım kesildi. Cihangir'di bu. Üstelik elinde bir silah vardı. Bir an göz göze geldik. Şaşkınlıkla ona bakarken nefesim kesildi, içimde bir şeyler titredi.

"Cemre?"

Sesi beklemediği bir şeyle karşılaşmış gibiydi. Aceleci ve biraz da sert çıkmıştı. Gözleri beni baştan aşağı süzdü. Kayıp bir şeyi bulmuş gibi rahatladı ama aynı anda endişeli de görünüyordu. O an, karmaşık duygularla dolu olduğunu gördüm.

Gözlerim doldu, dudaklarım kırırdadı ama sesim çıkmadı. Hiçbir şey açıklayacak gücüm yoktu ama yine de kendimi zorlayıp söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Gidecek başka bir yerim yoktu. Sadece biraz yalnız kalmak istedim."

Beni korkutmamak için silahı beline koyduğunu gördüm. Yaklaştıkça nefesim kesiliyordu, itiraz etsem de yanımda buldum onu. Yanıma ulaşır ulaşmaz bana sımsıkı sarıldı.

"Çok şükür," diyerek saçlarımı öptü. "Bir şey oldu zannettim." Yine saçlarımı öptü, daha sıkı sarıldı. "Yaşıyorsun, çok şükür yaşıyorsun."

Elleri saçlarımda dolaşırken hıçkırıklarımda daha da büyüdü. "Çok özür dilerim," dedim ağlarken. Kelimeler ağzımdan düşe düşe çıkıyordu.

"Ağlama Cemre, yalvarırım ağlama."

"Sana yaptığım her şey için, Yaren'e yaptığım her şey için özür dilerim."

"Senin hiçbir suçun yok."

"Keşke onunla birlikte beni de öldürseydin," dedim boğuk bir sesle, gözlerim hâlâ yaşlarla doluydu.

"Söyleme böyle, yalvarırım yapma artık bunu kendine."

O bunu dediği halde, "Neden buradasın ki?" diye sordum. "Burada olmaman gerekiyordu senin."

"Sen buradasın," dedi anında. "Başka nereye gidebilirdim ki?"

Gözümünden bir damla yaş süzülüyordu. "Senin," dedim burnumu çekerken. "Senin benden nefret etmen gerekiyor."

"Belki de," diye fısıldadı. "Ama kalbim bana ihanet edip seni istiyor."

Geri çekilip gözlerine bakan ben oldum. "Olmaman lazım... Benim yanımda olmaman lazım senin. Kalbin sana ihanet etmemeli. Senin benden nefret etmen lazım."

Gözlerini yüzümün her zerresini aklına kazımak istercesine gezdirdi tenimde. "Sikmişim nefretini," dedi bakışları dudaklarıma kayarken. "Seni her gördüğümde kalbim böyle atarken ben senden nasıl nefret edeyim kızım?"

Cevap veremedim, gözlerimi kaçırmak istedim ama buna bile izin vermedi. Yüzüm avuçlarının arasındayken kendisine bakmamı sağladı.

"Üç gündür ben ne haldeyim, biliyor musun? Bakmadığım yer kalmadı, başına bir şey geldi diye aklım çıktı."

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Üç gündür hep burada mıydın?" Başımı sallamakla yetindim sadece. "Neden kaçun?"

“Yalnız kalmak istedim biraz.”

“Bunu bana da söyleyebilirdin.”

“Söylesem yalnız bırakacak mıydın?”

Cevabı düşünmeden geldi. “Hayır.”

“Bu yüzden söylemedim işte,” dedim. Gözlerimi kısaca kaçırıp sonra merakla ona döndüm. “Beni nasıl buldun?”

“Tasadüf diyelim.”

Dudaklarının kenarında beliren o küçücük gülümseme içimdeki gerginliği daha da artırdı. Gözlerimi ondan ayırmadan, gitmesini istemediğimi anlatabilmek için hep onun bana sorduğu o en basit soruyu bir nefes gibi fısıldadım. “Aç mısın?”

Cihangir’in gülümsemesi genişlediğinde sorduğum sorunun ne anlama geldiğini anladığını fark ettim. Başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır ama çok uykum var,” dediğinde burada kalacağını anladım ama bir yandan da bu cümle yüzünden içimde bir suçluluk dalgası kabardı.

“Benim yüzümden,” dedim kısık bir sesle.

“Evet, senin yüzünden,” dedi beni teselli etmek yerine. “Sadece bu da değil, senin yüzünden üç gündür banyo yapmıyorum ben be!” diye çıkıştı yalandan bir kızgınlıkla.

Dudaklarım istemsizce yana kıvrıldı, içimden geçen bütün suçlulukla birlikte ilk kez bir gülümseme belirdi yüzümde.

“Ha şöyle gül biraz, ne o öyle sürekli ağlıyorsun? Hiç sana yakışmıyor, ağlamak yok artık.”

Sessizce başımı sallayarak onu onayladım. Sonra kolumdan tutup salondaki koltuğa oturttu beni. O da yanımda oturdu. O sırada iyi görünmediğinin farkındaydım. Gözlerinin içi kızarık ve olduğundan küçüktü. Yorgun ve uykusuz olduğu her halinden belliydi.

“Hadi sen duş al, sonra da uyu istersen biraz,” dedim bu şekilde benimle oturmak zorunda hissetmesine gönlüm razı olmazken.

“Beni uyutup yine mi kaçacaksın?”

“Hayır,” dedim telaşla söylediği şeyde ciddi olduğunu düşünerek. “Val-la kaçmayacağım, senin için dedim. Kötü görünüyorsun, biraz rahatlarsın diye.”

Anında yüzünde muzip bir ifade belirdi. “Rahatlamak için başka yollar da var aslında,” dedi. Ben daha ne ima ettiğini anlamaya çalışırken ekledi. “Duş aşamasına sonradan geçiliyor ama.”

Anladığım şeyle bir tane vurdum omzuna. "Ya sen terbiyesiz bir adam çıktın böyle! Gelir gelmez şu söylediğin şeye bak! Aklın fikrin nerede senin ya?" diye kızıp yanından kalkmak istedim ama bileğimden tutup engel oldu bana.

"Asıl senin aklın fikrin nerede? Ben onu mu ima ettim şimdi?"

"Ya neyi ima ettin?"

"Masaj," dedi anında. "Masajla da rahatlayabilir bir insan, sonra da duş alır işte."

"Ya bir git, nasıl da çeviriyorsun lafı hemen!"

Ben ona kızarken öylece durup bir şey düşünüyormuş gibi haktı yüzüme.

"Ne bakıyorsun be öyle?"

"Lafı çevirmem mi hoşuna gitmedi, yoksa hiç ima etmemiş olma ihtimalim mi onu anlamaya çalışıyorum. Ona göre seni öpüp öpmemeye karar vereceğim."

Hâlâ aynı şeyi yapmaya devam edince bir tane daha vurdum omzuna. "Kalk git buradan ya! Nereden geldin sen yine?" deyip kalkmak istedim yanından ama bileğimden tutup yine engel oldu bana.

"Tamam tamam, kızma. Otur hadi."

Sanki gödecek bir yerim varmış, olsa da şu an o buna izin verecekmiş gibi kalkmıyken yeniden oturdum yanına. Aslında böyle yaparak aklıma dağıtmaya çalıştığının farkındaydım ama ne yaparsa yapsın, kalbimi pişmanlık ve suçluluk duygusundan uzaklaştırılamıyordum. Bu yüzden başını yok olmak istercesine daha da önüme eğdim. "Ben çok utanıyorum, Cihangir."

"Ben de utanmalıyım, kaç yaşına geldin hâlâ ısıyorsun önüne geleni."

Başta afalladım, bu da nereden çıktı diye düşünürken ne yapmaya çalıştığını anladım ve dudaklarımdan kenarı belli belirsiz kıvrıldı. "Sen buraya kadar beni güldürmeye mi geldin ya?"

"Güldürmeyi başarabiliyorlarsa ne mutlu bana."

Gözlerimin içine haktı. Bakışı uzun sürdü ama rahatsız etmedi bu beni.

"Başarıyorsun," dedim.

Doğruydı ama bunu söylerken suş ısıyormuşum gibi gözlerimi yine yere kaydı.

"Aferin o zaman bana," dediğinde kendimi tutmadım ve güldüm. "Ez şöyle bakalım, sen neyden bahsediyordun?"

Aklıma gelen şeyler yine midemin bulanmasına neden olurken boğazım düğümlendi. "Onun Yaren'e yaptıklarından çok utanıyorum. Sana bakarken, Yaren'in karşısındayken, hatta herhangi biriyle göz göze gelince bile."

Sessiz kaldığında devam ettim.

"Hastaneden kaçmadım aslında ben, bu kez o niyetle çıkmamıştım bahçeye. Yaren gelince kalamadım orada, nefes alamadım. Biraz nefes almak isteyip çıktım dışarıya."

"Çıkmışken de bir kaçayım mı dedin?"

Bir anlığına güldürdü söylediği bu şey beni. "Hemen geleceğini biliyordum, seni bekledim bahçede."

"Hemen çıktım ama yoktun, gitmiştin bile."

"Gitmemiştim, oradaydım. Yanına gelecektim hatta ama..." Sustum, başımı yeniden önüme eğdim.

"Ama ne?"

"Yaren geldi yanına, ağlıyordu. Onu fark edince kardeşinin yanına gittin. Uzaktan baktım size, gelemedim yanına. Sizin yanınızda kendime bir yer göremedim. Yaren'in o halde olmasının sebebi..."

"Sen değilsin," diye girdi araya. "Baban olmadığını daha yeni öğrendiğin bir şerefsiz tek suçlu. Sen değilsin. Hiçbir zaman sen olmadın. Hiçbir zaman da olmayacaksın."

Sustum, devam etti.

"Cemre," dedi yüzüme dokunup önüme eğdiğim başımı kaldırırken. "Hiçbir zaman suçlamadım zaten. Bir an bile olsun aklımdan ucundan geçmedi böyle bir şey. Mecbur kaldığım için seni bu işe bulaştırmak zorunda kaldım, başka yolum kalmadığı için. Eğer başka bir yolum olsaydı karşına bile çıkmazdım."

"Gerçek kızı olsaydım, gerçeği asla öğrenememiş olsaydık yine de böyle düşünür müydün?"

"Ben beş yıl aradım babanı, tam beş yıl. Daha ilk gün öğrenmişim bir kızı olduğunu. O zaman bile suçlamadım seni. Ulaşabileceğim bir durumdaydın. Benden haberin bile yokken savunmasızdın. Buna rağmen uzak durdum senden. Babanın yaptıkları için seni suçlayıp da karşına çıkmadım," derken yanaklarımı okşuyordu parmakları.

"Eğer seni bu işe bulaştırırken böyle olacağını, her şeyin bu noktaya geleceğini, senin böyle..." deyip sustu. Sesi çatallanırken devam etti. "Böyle karşımda acı çekeceğini bilseydim, tahmin edebilseydim asla yapmazdım

Biraz elden çıktı gibi yaptıktan sonra, "Fırat da var inrerle 1'47 hıfı, oenw ar de 11 da sevdi seni," dedi

İnatmadım daha fazla. "Sen sevmiyor musun beni?" diye sordum

"Yarı cıkarı kadar olmasa da ben de severim seni."

Hafifce kendimi geri çektim. "Doğru, seveceğin o kadar kişi varken etrafında ben aklına gelmemişimdir."

"Ne demek bu şimdi?"

"Beğüm aklını çok meşgul ediyor olmalı demek," dedim çekinip utanmak yerine.

Atıladı. "Ne?"

"Şaşırmış gibi yapma bir de ya."

"Cemre," dedi hâlâ şaşırmış gibi görünürken. "Bizim ikimizi aynı cümlede kullanman bile olası bir ihtimal değilken, onun aklımı meşgul ettiğini söylemen şaşırilacak bir şey."

Kaşlarımı çatıttım. "Hıhı," dedim sitem edercesine. "O yüzden o kadar mutlu görünüyordun."

"Ne zaman?"

Bilmezlikten mi geliyordu, yoksa sahiden de anlamamış mıydı?

"İkinizi gördüm."

"İkimizi?"

"Evet."

Derin bir nefes aldı. "Nerede?"

"Mutfaktaki bahçe kapısının orada, beni evden kovduğun gün."

"Birincisi, ben seni evden kovmadım. Sana yapışıp kalmak istemedim," dedi imayla ve cevap vermeme fırsat vermeden devam etti. "İkincisi, biz sadece konuşuyorduk."

"Ya ne yaptığınızı görmemiş olsam inanacağım şu söylediğine!"

"Kızım ne yapmışız biz? Söyle, ben de bileyim ne yaptığımı."

"O sana bir şey anlatıyordu, sen de onun ağzına düşecekmiş gibi gülüyordun," dedim devamından bahsetmek yerine.

"Hı," dedi keyifle. Bu keyfini saklamamış olması bile sinirlerimi bozarken ekledi. "Ama çok güzel bir şeyden bahsediyordu."

"Allah Allah neyden bahsediyormuş?" diye sordum. Bu kadar hoşuna giden şeyin ne olduğunu merak etmiştim.

"Ağzının içine bakın. şimdi bile tıpkı o günkü gibi gülümserken, 'Senden.' dedi. 'Senden bahsediyordu.'"

Meltem "Benden mi?"

"Evet, daha doğrusu ağzımı arıyordu benim. Muhtemelen senin hakkında ne düşündüğümü merak etmişti."

Kalbim deli gibi çarparken, "Ee?" diye sordum.

"Güzel bir kadın olduğunu söylüyordu. Hoşuma gitti bunu söylemesi, ben de güldüm."

Kalbim daha da hızlı atarken içim sıcacık olmuştu. Ancak o anların detaylarını da gördüğüm için bu söylediğiyle yelkenleri hemen suya indirmeyip, "Ağzının içine düşerek gülmek zorunda mıydın?" diye sordum.

"Aklım seninle o kadar meşguldü ki etrafımda ne olup bittiğinin, hatta kimin senden bahsettiğinin bile farkında değildim."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Uydurma."

"Cemre," dedi fısıldar gibi. "Hâlâ farkında değil misin? Şu hayatta aklı-mı meşgul edebilecek tek kadın sensin."

Ayak parmaklarımın ucundan itibaren vücudumu bir alevin sardığını hissederken sırf bu histen kurtulmak için, "O yüzden mi dokundu sana?" diye çıkıştım.

"Yüzümde bir şey olduğunu söyleyip almaya çalıştı, ne olduğunu fark edemedi yaklaşımtı bile," dedi bir an bile olsun düşünmeden.

"Ama öpmek için yaklaştı sana, gördüm. Sen de geri çekilecek gibi durmuyordun."

"Çekildim ama," dedi anında.

"Yalan söyleme."

"Kızım niye yalan söyleyeyim? Çekildim işte."

"Öpüşmediniz yani?"

"Cemre," dedi uyarıcı bir şekilde. Buna rağmen şüpheyi baktım ona. "Kamera kaydını göstereyim istersen."

"Kamera mı?"

"Evin her yerinde kamera var, çekmiştir o anı da illa. Göstereyim, sen de rahat et ben de."

Güldüm. "Yok, o kadarına gerek yok."

"O değil de," dedi keyifle. "Sen bayağı bayağı kıskanmışsın beni."

"Ben ağlam."

Gözyaşlarımda çok acıydı.

Gözyaşlarımda çok acıydı, birkaç damla gözyaşı süzülür yanaklarımdan. Onu bu kadar düşünürken ben de heklendiyordum. O başkasından bahsettiği- ni anladıkça ben de düşünmek hencike, acımasızcaydı ama daha kolaydı. Gözyaşlarımda çok acıydı, birkaç damla gözyaşı süzülür yanaklarımdan. Onu bu kadar düşünürken ben de heklendiyordum. O başkasından bahsettiği- ni anladıkça ben de düşünmek hencike, acımasızcaydı ama daha kolaydı. Gözyaşlarımda çok acıydı, birkaç damla gözyaşı süzülür yanaklarımdan. Onu bu kadar düşünürken ben de heklendiyordum. O başkasından bahsettiği- ni anladıkça ben de düşünmek hencike, acımasızcaydı ama daha kolaydı.

Oncu onu değil, kendime bile itiraf edemiyordum hislerimi; öfkeden, utanmaktan. Şimdiye içimde büyüyordu hisler, kabullenmek zorunda bırakı- vordu beni. Kabullenmiştim de zaten ama bu kez de ona söyleyemiyordum; pişmanlıktan, suçluluktan.

"Çok mu?" diye sordu sesi az önceki kadar güçlü çıkmazken. "Çok mu ağlam?"

Gözyaşlarım hızlandı, kendimin bile zor anlayacağım şekilde cevap ver- dim. "Bilmiyorum."

Hareket eden âdemelmasından yutkunduğunu fark ettim. "Niye ağlı- vorsun peki?"

"Çünkü bunu ona hiçbir zaman söylemeyeceğim."

"Neden?"

Başımı önüme eğdim. Gözyaşlarım hızlanırken, "Bilmiyorum," dedim sadece. Oysa çok iyi biliyordum bu sorunun cevabını.

"İyi hissedeceksen," dedi tırnaklarını parmak uçlarına batırdığını fark ederken. "Seni onun yanına götürebilirim." Ve ekledi. "Tabii istersen."

Önüme eğdiğim başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Gözyaşlarımı takip etti ela gözleri. "Ağlamazsın belki o zaman."

Başımı belli belirsiz sağa sola sallarken dilimi damağıma çarpıtarak cık- ladım. "İstemem."

Sanki bunu yapmaya onu mecbur bırakmadığım için minnetle baktı gözlerime.

"Ama sen gitme, kal burada," dedim ve ben de onun gibi ekledim. "Ta- bü istersen."

"İsterim," dedi benim aksime. "Sen böyle ağlarken gidemem ki zaten."

Tek kelime etmeden ona iyice yaklaşıp sımsıkı sarıldım boynuna. Cığerlerim onun kokusuyla dolarken yaşlı gözlerimi sımsıkı kapattım.

Cihangir'in boynuna sarılmışken ne kadar saçma bir şey yaptığımın farkındaydım. Birkaç dakika önce yalan da olsa başka birini sevdiğimi söylemiştim ona, şimdiyse sanki her şeyi unuttur gibi ona sıkı sıkı sarılıyordum. Bunun kafasında neye dönüştüğünü, hakkımda ne düşündüğünü az çok tahmin ediyordum ama umurumda bile değildi. Sadece o an orada kalmak istiyordum, sıcacık kollarının arasında. Birinin beni gerçekten bırakmayacağını hissedebileceğim bir yerde.

O da sarıldı hana, üstelik öylesine değil. Sanki ben çözülürsem birlikte dağılacakmışız gibi tuttu beni. Bir süre nefesimizi bile duyar oldum. Sonra belli belirsiz bir şekilde, kokumu içine çektiğini fark ettim. Öyle yavaş, öyle derin bir nefes aldı ki... Bir anlığına kalbim atmayı unuttu sanki. İçimde istemsizce bir şey kımıldadı, dudaklarımin ucuna minicik bir tebessüm yerleşti. Ama hemen fark etmesin diye başımı daha da göğsüne gömdüm.

Cihangir'in kolları bir anda daha sıkı sardı beni. Sonra belimden tuttu, bacaklarımdan kavradı. O an nefesim kesildi. Kalbim sanki kaburgalarımin arasına uğmadı. Gerçekten beni kucığına çekeceğini sandım. O kadar yakındık ki içimden geçenleri bile duysa şaşırırmazdım. Ne yapacağını bilemedim, ellerim refleksle omzuna tutundu.

Ve düşündüğüm şey oldu, kucığına çekti beni ama aynı anda ayağı da kalktı. Bapım hâlâ onun omzundaydı, nefesi saçlarıma değiyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki eminim o da duyuyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim sesimi kısıp, titrek bir şekilde çıkarırken.

"Seni yatağına götürüyorum," dedi gayet sakin bir tonda.

Bir anda bapımı kaldırdım. "Ne?" dedim şaşkınlıkla ve istemsizce biraz yüksek sesle.

Dudaklarımin kenarı belli belirsiz kıvrıldı. O gülümseyişi sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibiydi. "Seni yatağına götürüyorum," diye tekrarladı bu kez daha yavaş, adımlarını sürdürürken.

İma ettiğini düşündüğüm şeyle şaşınca ona bakarken kalbim deli gibi çarpıyordu. O kadar yakındık ki nefes almak bile garipti. Bir yandan düşüncelerim yüzünden utandım, bir yandan da içime ruhaf bir sıcaklık yayıldı.

Sanki her hissettiğim şeyi gözlerime bakarak anlıyormuş gibi gözlerini benimkilerden bir an bile olsun ayırmazken, "Uyuman için," diye ekledi.

Yanlış anladığımı ve o yanlış şeyin fazlasıyla farkında olduğunu anladığım an kalbim birden hızla çarpmaya başladı. Yanaklarım ısındı, utancımı gizlemeye çalıştım ama başaramadım. Başaramayınca gözlerine de bakamadım ve utançla başımı tekrar omzuna koydum.

Cihangir sessiz kaldı. Çoktan önüne ulaştığımız yatak odasına girdi ve yatağa doğru yürüdü. Yatağa yaklaşınca beni dikkatle bıraktı ama hemen geri çekilmedi. Üzerime doğru eğildi, öyle yakın duruyordu ki nefesini yüzümde hissettim.

Tüm vücudum kasılırken başımı yastığa koydum. O ise yatağın kenarında oturuyordu ve bana doğru eğilmişti. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. Elleri hâlâ yanımdaydı, hareket etmeden duruyordu. Aldığı her nefesin bana değmesi kalbimi daha da hızlı attırıyordu.

Bu yakınlık beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Kalbim deli gibi atıyor, nefesimi kontrol edemiyordum. O an hissettiğim her şey kanıyordu; utanç, sıcaklık, güven, hepsi bir aradaydı.

Cihangir hafifçe elini kaldırarak yüzüme dokundu ve ağladığımı için ıslak olan yanaklarımı silmeye başladı.

O parmaklar yanaklarımda gezindikçe içimde bir şey kıpırdandı. Hem utandım hem de tarifsiz bir huzur hissettim. Kalbim hızlıca çarpıyordu ama sanki bir yandan da duruyordu. Tüm korkularım ve karışık hislerim onun dokunuşunda yumuşuyor, içimdeki fırtına bir an olsun duraklıyordu. Onun sıcaklığı bana hem güven veriyor hem de öylesine derin bir yakınlık hissettiriyordu ki nefesimi kontrol etmek zorlaşıyordu.

Cihangir parmağını yanağımdan yavaşça çekti. Sanki bunu hiç yapmak istemiyormuş gibi duruyordu. "Hadi uyu biraz," dediğinde sesi normalden daha yumuşaktı.

Kendisinin salona döneceğini anladım. Üç gündür olduğu gibi yine yalnız kalacağımı düşündüm ve bu kez bunu istemediğimden içim sıkıydı. Bu sefer, bunun bana iyi gelmeyeceğini biliyordum. Kalbim yanıp tutuşuyordu, ona daha fazla yakın olmak istiyordum ama aynı zamanda ondan uzaklaşmak zorundaydım da. İçimde öyle bir karışıklık vardı ki ne hissettiğimi kendim bile tam olarak çözemiyordum.

"Gidecek misin?" diye sordum. Oysa bu sorunun cevabını çok iyi biliyordum. Beni günler sonra bulmuşken asla bırakıp gitmezdi. Benden gidebileceği en uzak yer salondtu.

"Salonda olacağım."

Tam da tahmin ettiğim o cevap gelmişti. Kalbim kalması için ona yalvarmak isterken, dilim bunu yapamadı. Söyleyemedi.

O ise sanki benden bir şeyler duymak istercesine karşımda durmaya devam etti. Yalnız kalmak istemediğimi fark etmiş de bunu benden duymayı bekler gibi bir hali vardı ama yapamadım bunu.

Benden bir şeyler duymayacağından emin olmuş olacak ki, "İyi geceler," dedi kendini geri çekerken.

Kirpiklerim ıslandı, karanlık odada bunu fark etmesi mümkün olmadığından gizlemeye gerek duymadım. "İyi geceler."

Kalktı yatağın yanından ve sanki ben bunu yapamazmışım gibi ayaklarımın ucundaki battaniyeyi üzerime örttü. Ardından uzaklaştı ve sanki hâlâ bir şeyler duymayı bekliyormuş gibi ağır adımlarla kapıya doğru yürüyüp odadan çıktı. Kapıyı sessizce çekti ve karanlık koridorda gözden kayboldu.

Onun yokluğunu hissettiğim anda birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan süzüldü, az önce kuruladığı yanaklarım yeniden ıslandı.

Yan dönüp battaniyeyi biraz daha üzerime çektim. Ayaklarımı karnıma çekerken içimde hem boşluk hem de sıcak bir huzur vardı. Kalbim hâlâ hızlı hızlı çarpıyordu. Onu istiyor ama aynı zamanda ondan uzak durmam gerektiğini de biliyordum.

Aynı odada bulunmasak da ona bu kadar yakın olmak tuhaf bir şekilde her şeyi susturuyordu benim için. Savaşmam gereken hisler bile onun varlığının gölgesinde kalıyor, görünmüyorlardı. Cihangir sanki beni her şeyden koruyormuş gibiydi ve ben onun yanında birine güvenmenin ne demek olduğunu iliklerimde hissediyordum. Hiç kimseye bu kadar güvenmemiştim. Hiç kimse bana onun verdiği kadar sakinlik ve koruma hissi vermemişti.

Nefesimi yavaşça düzenlerken gözlerim ağırlaştı. Uyku sessiz adımlarla üzerime çökmeye başladı. Tüm karışık hislerim, onun sıcaklığı ve güveniyle yavaş yavaş yumuşuyordu. İçimde, onun yanında her şeyin biraz daha güvenli olduğunu fark ettim. Sanki tüm dünya kaybolda da onun varlığı bana yetiyordu ve en sessiz dokunuşunda bile tüm korkularım anlamsızlaşıyordu. Bazen güven, gerçekten de en sessiz dokunuşlarda saklıydı. Onun yanındayken tüm dünya kaybolda da ben güvendeydim.

"Cemre, Cemre uyansana kızım ya!" Birinin bana seslendiğini duyarken gözlerimi araladım. Uyku sersemliğini üzerimden atıp kendime gelmeye çalışırken, başımda dikilen kişinin Damla olduğunu görüp şaşkınca kaldım.

"Damla?" deyip telaşla doğruldum.

"Sonunda uyandın kızım ya! Kalk hadi, seni bekliyoruz masada kaç saatır."

Errafıma bakındım. Onların evinde, kendi odamdaydım. Nasıl olmuştu? Ne ara gelmiştim buraya ben? Bu düşüncelerle şaşkın gözlerimi ona çevirdim. "Ben neden buradayım? Nasıl geldim buraya?"

"Vallahi her zaman aynı soruyu ben de kendime soruyorum. Benim şu an böyle beş yıldızlı bir otelde falan tatil yapmam gerekiyordu aslında," dedi gülerek.

Anlamsızca baktım yüzüne.

Omzumdan sarstı beni. "Sen uyandın ama beynin uyanmadı herhalde daha. Kalk bir elini yüzünü yıka, kendine gel," deyip gülerek odadan çıktı.

Telaşla yataktan kalktım. Peşinden hızla odadan çıktığım anda yüksek bir ses duydum. "Sürpriz!"

Olduğum yerde donup kaldım. Karşımda annem, yengem, amcam ve babam duruyordu.

Babam...

Gözlerimin önünde ölen babam.

Şerefsiz, adi bir insan olduğunu en acı şekilde öğrendiğimi babam.

Göğsüm sıkıştı onunla göz göze geldiğimde, nefes almakta bile zorlandım.

O sırada annem bana doğru yürüdü. "Cemre, seni çok özledim," dedi ve yanağımdan öpüp sımsıkı sarıldı. Kollarımı havada kaldı, ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden hiçbir şey yapmazken sadece babama bakmaya devam ettim.

Az sonra annem yavaşça ayrıldı benden. Sanki ancak o an bedenim serbest kalmış gibi korku dolu birkaç adımda babama yaklaştım. "Sen... Sen yaşıyorsun."

Babam şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Ne diyorsun kızım sen? Yaşıyorum tabii."

"Yaşıyorsun," dedim bir kez daha. Sesim bu kez titremedi ama kulağımı karmakarışıklı.

Babam bir adım yaklaştı. "Cemre, sen iyi misin kızım? Rengin ama bembeyaz oldun."

O sırada Damla gülerek araya girdi. "Bu yine rüya görmüş," dedi keyifle olduğu her halinden belliyken.

Damla'ya bakarken annemin güldüğünü duydum. "Ah, Cemre," dedi babama dönerken. "Hatırlıyor musun? Küçükken de böyleydi. Rüya görür, sonra günlerce onun gerçek olduğuna inanır, yetmezmiş gibi bizi de inandırmaya çalışırdı."

Annemin sözleriyle herkes bir anda gülmeye başladı. Ben gülmedim. Sadece sessizce baktım hepsine. Kafamın içinde yaşadıklarım dönüp duruyordu. Nasıl olurdu? Bir insan bu kadar gerçekçi bir rüya görebilir miydi?

Amcam gülerek, "Uzun süredir sizi görmüyordu, artık rüyalarında görmeye başlamış," dedi.

Herkes buna daha çok gülmeye başladı.

Babam da gülerek araya girdi. "Sürpriz yaptık işte, geldik bugün."

Hepsi fazlasıyla eğleniyor gibi görünüyorken onlara şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordum. O anda annem yanıma gelip koluma dokundu.

"Hadi, elini yüzünü yıka da kendine gel."

Bir an durdum. Annemin dokunuşu, babamın bakışı, amcam ve yengenin gülüşleri... Hepsi o kadar gerçekti ki kalbim hafifledi. İçimden gelen bir gülümseme yayıldı yüzüme. Gerçekten buradaydım. Gerçekten rüyaydı her şey.

Kalbim hızla atmaya başlarken gördüklerimi düşündüm ve hüngür hüngür ağlamak geldi içimden.

O esnada Damla hafifçe koluma vurdu. "Hadi, yüzünü yıkayıp gel de kahvaltı yapalım. Çok acıktım ya."

Ben de hevesle başımı salladım. "Geliyorum hemen," dedim ve banyoya yöneldim.

Banyoya doğru birkaç adım attım ama bir anda durdum. İçimden bir ses, gördüğüm şeyin doğru olup olmadığını anlamamı istediğinde yüzümdeki gülümsemeyle arkamı döndüm.

Döner dönmez damarlarımda akan kanın dahi donduğunu hissettim.

Babam salonun ortasında kanlar içinde yatıyordu. Tıpkı onun ölüsünü gördüğüm o günkü hali gibiydi. Etrafta başka kimse yoktu. Ne annem ne amcam ne yengem ne de Damla kalmıştı.

Vücudum dondu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Nefesim kesildi. Sonra bütün bedenim titremeye başladı. Korku öyle bir bastırdı ki üstüme dilim tutuldu, nefes almakta zorlandım. Ardından boğuk, korku dolu bir çığlık yükseldi dudaklarımdan.

Ve bir anda irkilerek uyandım.

Nefesim kesik kesikti, gözlerim etrafta gezindi. Dağ evinde, yatak odasıydım. Ter içinde kalmıştım. Kalbim deli gibi atıyordu. Nefesim düzensizdi. Göğsüm hızla kalkıp iniyor, bütün bedenim titriyordu. Bir anda gözyaşlarım akmaya başladı, engel olamadım buna ve titreyen ellerimle yorganı sıkı sıkı tuttum.

O sırada odanın kapısı bir anda açıldı. "Cemre!"

Cihangir'in sesini duyunca irkildim. Telaşla içeriye girdi, yüzü endişe ve korku doluydu. Koşarak yanıma geldiğinde yatağın kenarına oturdu.

Onu gördüğüm anda rüya tekrar gözlerimin önünde canlandı. Babamın o gün gördüğüm kanlar içindeki hali geldi gözlerimin önüne. Sonra Cihangir'in onun için anlattıklarını hatırladım. Midem bulandı bir an.

Cihangir hemen yüzümü ellerinin arasına aldı. "Cemre, güzelim iyi misin?" diye sordu endişeyle.

Cevap veremedim. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Hâlâ rüyanın etkisindeydim. Derin ve hızlı nefesler alıyordum, gözyaşlarım sessizce akıyordu.

Cihangir'in gözlerindeki korkuyu, endişeyi hissedebiliyordum. "Kâbus mu gördün?" diye sordu titreyen sesiyle.

Cevap veremedim. Gördüğüm kâbusu anlatmak istemedim. Öğrendiklerimden sonra bile hâlâ babama bir sevgi beslediğimi düşünüp benden tiksimesinden korktum. Kelimeler boğazımda takılı kaldı. Gözyaşlarım sessizce akarken içimden gelen şeyi yaptım ve boynuna sarılıp başımı göğsüne koydum.

O da anında bana sarıldı ve eliyle başımı göğsüne bastırdı. "Tamam güzelim, geçti," dedi sakinleştirici bir sesle saçlarımı okşayarak.

O an derin bir nefes aldığımı hissettim. Sanki ilk kez gerçekten nefes alıyordum. Aldığım nefeste onun kokusunu da içime çektim.

Vücudum hâlâ titrerken daha da sıkı sarıldım ona. Bunu yaptığımı hissettğinde o da beni daha sıkı sarmaladı kollarıyla. Bir yandan da kulaklarına "Geçti," diye fısıldamaya devam etti.

Sesi beni biraz daha sakinleştirdi. İçimdeki panik yavaşça azalmaya başladı ama hâlâ onun yanında olmaya, onun sıcaklığına sarılmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden ondan ayrılmadım. Onun da benden ayrılmasına izin vermek istemiyormuşçasına ellerimi sırtında birbirlerine kenetledim. O da bunu fark ettikçe saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye devam ediyordu.

Bir süre sonra aldığım nefesin düzene girmesinden sakinleştiğimi düşünmüş olacak ki fısıldayarak sordu. "Dışarıya çıkmak ister misin?" Henüz cevap verememiştim ki ekledi. "Belki hava almak istersin."

Başımı belli belirsiz sağa sola salladım. "Hayır, uyumak istiyorum sadece."

Cihangir, cevabımı alınca yavaşça benden ayrıldı ve yatağa uzanman sağlayıp battaniyeyi üzerime örttü. "Tamam, hadi uyu o zaman biraz."

Tam elini battaniyeden çekecekken bir anda elini tuttum. Teninin sıcaklığı içime işledi, içim sıcak oldu ve utanarak sordum. "Gitmesen olmaz mı?"

Anlamamış gibi baktı.

"Burada uyusan olur mu?" diye daha açık oldum ve sonra hafifçe yana kayıp ona yer açtım. "Hem yatak çok büyük, ikimiz de sığarız."

Bir an bana öyle şaşkınlıkla bakakaldı, duyduklarına inanamıyormuş gibi. Sonra bunu gerçekten istediğimden emin olunca başını hafifçe salladı. "Olur."

Bu cevabı alınca biraz daha yana kaydım, ona iyice yer açtım. Cihangir yatağa girdi. Sanki beni rahatsız etmek istemiyormuş gibi yatağın ucunda, çok ucunda durdu. Hatta her an düşecekmiş gibiydi.

Bu haline hafifçe tebessüm ettim. "Rahat olabilirsin."

Bunu duyunca muzip bir ifadeyle bana baktı. "İstediyim kadar mı?"

Bir an o ifadenin altında bir neden arayıp aklımdan geçenleri anlamaya çalıştım ama anlayamadım. Körü bir şey düşünmüyordur herhalde diye içimden geçirip, "İstediyim kadar," diye yanıtladım sorusunu.

Bu cevabı alınca yatağa iyice yerleşti. Dikkatle onu izlerken yanıma yaklaştı ve ne olduğunu bile anlayamadan kendimi bir anda onun kollarının arasında buldum, sımsıkı sarıldı.

Şaşkınlıktan nefesim kesilirken kolları beni daha da sardığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Ne yapacağımı bilemeden başımı hafifçe kaldırdım, gözlerim onun gözlerine takıldı. "Ne yapıyorsun?" dedim kısık bir sesle ve hâlâ sarılmasına izin vermeye devam ederken.

Hiç bozuntuya vermedi. O rahat haliyle, "İstediğim kadar rahat edebileceğimi söylemiştin," dedi.

"Bundan bahsetmemiştim ama."

Gözlerimin içine baktı, sesi alçaldı. "Rahat edebileceğim tek yer burası, Cemre," dedi kolları beni daha sıkı sararken.

Sözleri içimde yankılandı. Sanki kalbimin en derin yerine dokundu o cümle. Bir an nefesim kesildi, sonra yavaşça verdim. Onun sarılması kötü hissettirmiyordu, hatta tam tersine içimdeki fırtınayı biraz olsun dindiriyordu.

Kendimi durduramadım. Ona biraz daha yaklaşarak kollarımı yavaşça vücuduna doladım ve başımı göğsüne koydum. Kalp atışını duyunca içim garip bir şekilde rahatladı.

"Benim de bunu yapmamda sorun yoktur umarım," dedim sessizce.

Cihangir, başını biraz eğip fısıldar gibi konuştu. "Sen bana böyle sarıldığında dünyada hiçbir şey sorun olmuyor."

Söylediği o son cümle içimde yankılandıkça kalbim biraz daha hızlandı. Sanki bulunduğum yerden, hatta kendimden bile uzaklaşıp sadece o anın içinde kalmıştım. Onun sesi, nefesi, sıcaklığı hepsi birbirine karıştı. Garipti ama kendimi ilk kez bu kadar güvende hissediyordum.

Cihangir bir şey demeden elini başıma götürdü ve parmaklarını yavaşça saçlarımin arasından geçirmeye başladı. Gözkapaklarım ağırlaştı.

"Uyu hadi," diye mırıldandı alçak bir sesle.

Sesinde öyle bir yumuşaklık vardı ki itiraz edemedim. Gözlerimi kapattım, başımı biraz daha göğsüne yasladım ve derin bir nefes alarak uyumaya çalıştım ama olmadı. Kalbim hâlâ yerinden çıkacak gibi atıyor, nefesim bir türlü düzene girmiyordu. Cihangir saçlarıminı okşayarak sakinleştirmeye çalışıyordu ama zihnim susmuyordu. Her gözümü kapayışında o rüya yeniden canlanıyordu gözlerimin önünde.

Bir süre sonra pes ettim. Gözlerimi araladım ama başımı göğsünden kaldırmadım. Bir süre onun kalp atışlarını dinledim. Sonra içimden geçen şeyi söylemek istedim ona.

"Cihangir," dedim fısıldayarak.

"Efendim güzelim?" dedi o yumuşak sesiyle.

Tam o anda gözümden bir damla yaş süzülüp göğsüne düştü.

"Sana yaptıklarım için özür dilerim," dedim kısık bir sesle. Kelime boğazuma takıla takıla çıktı.

Cihangir bir süre sessiz kaldı. Sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi nefesini tuttu. Sadece kalbinin ritmini hissediyordum.

Sonra sessizliği kendi sesiyle bozdu. "Isırdığın zamanlar için söylüyorum geç bile kaldın özür dilemekte," dedi.

Bu sözle istemsizce güldüm. "Sen taktın bu ısırma olayına, ben şimdiki bundan mı bahsediyorum?"

Alaycı bir ses tonuyla. "Çok acıtıyor ama kızım," diye karşılık verdi.

Bir kez daha güldüm, bu sefer biraz daha içtendi. Gülmem kesildiğinde aramıza sessizlik çöktü. Ne o konuştu ne de ben.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından nefesimi tuttum ve alçak bir sesle. "Ondan bahsetmediğimi biliyorsun," dedim yeniden konuyu açmak için.

Hiçbir şey söylemedi, eğilip saçlarımdan öptü. Dudaklarının sıcaklığı değiştiğinde içimden bir ürperti geçti. Dudaklarını saçlarımdan uzaklaştırırken yumuşak bir sesle. "Buş ver şimdi bunları," dedi ve bu kez eli yüzümü buldu. Parmak uçlarıyla yanığımı okşamaya başladı. "Geçti, bitti her şey."

O dokunuşla birlikte gözlerim doldu. Onun sesiyle, parmaklarının sıcaklığıyla içimde bir yer yeniden yumuşadı. Sanki uzun süredir göğsümde kalp yerine bir taş taşıyordum fakat şimdi taş gibi olan kalbim nihayet çözülüyordu.

Bunun etkisiyle içimden geçenleri söylemeye devam ettim. "Benim gerçekten de senden ve babaannemden başka kimsem kalmadı."

"Neyse, rakibim çok da güçlü biri değilmiş, hâlâ bir şansım varmış."

Bir yandan söylediği şeyi gülerken bir yandan, "Ne şans?" diye sordum merakla.

Cihangir derin bir nefes çekti, bunu başımın altındaki göğsünün inip kalkmasından rahatlıkla anlayabildim. Soruma cevap vermedi, belki de vermek istemeyip. "Cemre," diye fısıldadı ismimi.

"Efendim?"

"Güveniyor musun artık bana?"

Bir anda neden böyle bir soru sorduğunu anlayamasam da istemsizce gülümsedim. "Bu halimize bakınca sorunun cevabı yeterince açık değil mi?" dedim hislerimi saklamadan.

"Ben senden duymak istiyorum belki."

Yeniden uyku bastırıldığını fark ederken esnedim. Gözlerimi kapattım ve mırıldanırçasına cevap verdim ona. "Güveniyorum," dedim ve uykunun içine çekilirken ekledim. "Çok güveniyorum."

Göremesem de şu an yüzünde oluşan o küçük tebessümü, o keyifli ifadeyi hissedebiliyordum. Bu beni de mutlu ederken o saçlarımı okşamaya devam etti.

Sanki her dokunuşunda vücudum biraz daha gevşiyor, kalbimin ritmi yavaşlıyor, dünyadan tamamen uzaklaşıyordum.

Sonunda yavaş yavaş uykunun kollarına bırakmıştım kendimi. Hâlâ Cihangir'in saçlarımı okşayışını ve bana sıkı sıkı sarılışını hissetmeye devam ederek sessizce dalıp gittim.

Gözlerimi yavaşça açtım. Güneş perdelerin arasından süzülüyor, odayı aydınlatıyordu. Dün gece olanlar aklıma geldi; onun kollarında oluşum, saçlarımı okşayışı, sessiz fısıltıları...

Dudaklarımda tatlı bir tebessüm belirirken onu görmek için sağıma doğru baktım ancak yanımda değildi. Acaba ben uyuduktan sonra mı çıktı, yoksa erkenden kalkıp odadan mı ayrıldı diye düşünmeden edemezken saate baktım, daha sabahın sekiziydi.

Birkaç saniye daha oyalanıp iyice uykumu açtıktan sonra yavaşça yataktan kalktım.

Ağır adımlarla odadan çıkıp salona doğru yürüdüm. Hâlâ uykunun sersemliği üzerimdeydi ve dün gecenin etkisi kalbimde hafifçe çarpıyordu. Salona yaklaştığımda Cihangir'i gördüm. Arkası dönüktü ve telefonla konuşuyordu. "Gördüm dün gece mesajını, sen yazdıklarımı yaptın mı?"

Telefondaki her kimse cevap vermiş olacak ki Cihangir devam etti. "Tamam, bir sıkıntı çıkmasın sakın. Söylediklerimi harfiyen yapın."

Kiminle ne konuştuğunu merak ederken, "Ne zaman?" diye sordu ve devam etti. "Ona göre çıkacağım ben de buradan."

İçimde bir merak ve hafif bir tedirginlik oluştu. Nereye gidecekti ki? Bir sorun mu vardı acaba? Ya yine kötü bir şey olduysa?

"Oğlum niye daha önce haber vermiyorsun? Ben hâlâ buradayım, çımadım yola. Cemre de burada!"

İsmimin geçmesi merakımı daha da artırsa da onu dinlemeyi bırak banyoya gittim. Sanki öncesinde beni daha kötü durumlarda görmem gibi şimdi böyle görsün istemeyip, elimi yüzümü yıkadım. Ardından dağımış saçlarımı topladım ve kendime çekidüzen verdim.

İşlerimi bitirip banyodan çıktığımda doğrudan Cihangir'in yanına gittim. Telefon konuşması bitmişti. Beni görünce sanki bir an gerilir gibi oldu. Bu haline bir anlam veremezken, "Uyandın mı?" diye sordu.

"Evet, biraz oluyor."

Bir an sessizlik oldu, dayanamayıp sordum. "Az önce telefonla konuşuyordun, bir sorun var gibiydi. Kötü bir şey mi oldu?"

Sanki daha da gerildi, ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Bunu fark ettiğim an, bir sorun olduğundan emin oldum. Ancak o başını hafifçe sağa sola sallayarak, "Bir sorun yok," dedi.

Karşımdaki halinden sonra bu söylediğine inanmazken derin bir nefes aldı ve ekledi. "Ama gidip halletmem gereken bir şeyler var."

"Benim için burada kalmak zorunda değilsin. İşlerin varsa gidebilirsin," deyip çekinerek, hatta bayağı utanarak ekledim. "İstersen sonra yine gelebilirsin."

Bunu derken sesim resmen işlerini bitirip hemen yeniden buraya gelmesi için yalvarıyordu ona.

Bir adım atarak aramızdaki mesafeyi azalttı. "Ama seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

Dudaklarımda buruk bir tebessüm peyda olurken omuz silktim. "Ben zaten üç gündür burada yalnızım."

Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi iyice kapattıktan sonra ellerini kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Çünkü ben senin nerede olduğunu bilmiyordum," dedi parmakları nazikçe yanığımda gezinirken. "Şimdi biliyorum ve seni yalnız bırakamam."

Taşlaştığını düşündüğüm kalbim, bu sözleyle biraz daha çözüldü sanki. Meğer birinin bırakamayacağı kişi olmak, yüreğe güneş gibi doğarmış ve insan, bırakılamayacak biri olduğunu ilk kez böyle anlarım.

"Hadi, sen de benimle gel," dedi aniden aklına gelmiş gibi değil de ilk andan beri bunu düşünüyormuş gibi bir hali varken. "Çok fazla işim yok, halledip dönerim. Sen de biraz hava almış olursun. Sıkılmadın mı burada?"

Sıkılmış değildim, aslında evden çıkmayı da hiç düşünmüyordum ama neler olduğunu da merak ediyordum ve bunu ancak onunla gidersem öğrenebilirdim. Bu yüzden, "Sıkıldım," diyerek yalan söyledim. "Ben de geleyim seninle."

Aldığı cevap hoşuna gitmiş gibi hafifçe gülümsedi. "Hadi o zaman, hazırlan hemen çıkalım."

Oyalanmadan yanından uzaklaşarak yatak odasına yöneldim. Üzerimde onun tişörtü ve şortu vardı. Hızla çıkarıp yerine kendi kıyafetlerimi giydim ve salona geri döndüm ama Cihangir yoktu. Kapıya yönelip evden çıktığımda ileride, arabasının yanında beni beklerken gördüm onu ve kapıyı kapatıp yanına vardım.

Telefondaki gözleri beni bulduğu an, "Hava çok soğuk, neden montunu giymedin?" diye sordu.

"Buraya gelirken montum yoktu," dedim çekinerek.

Cevabımı duyunca derin bir nefes aldı, sonra üzerindeki montun fermuarını indirdi. Ne yapacağını anlayıp, "Buna gerek yok," diye itiraz ettim ama beni dinlemedi. Montunu nazikçe omuzlarıma bıraktı. "Olsun sen yine de giy, üşütme."

Sözleri, montunun ısıtamayacağı kadar içimi ısıtırken giydim montunu ve ona teşekkür ettim.

"Hadi gidelim artık," dedi ve şoför tarafına doğru ilerledi.

Tam o anda bir silah sesi çınladı kulaklarımda ve eşzamanlı olarak hemen yanında durduğum arabanın camı patladı. Şok içinde bir çığlık attım. Patlayan camın minik parçaları yüzüme isabet ederken gözlerimi kısarak kendimi geri çekmeye çalıştım.

Cihangir'in endişeyle, "Cemre!" diye bağırdığını duydum.

Sanki bir işe yarayacakmış gibi kollarımla kendimi korumaya çalışırken göğsümde keskin bir acı hissettim. Sanki bir yumrukla göğsüme vurulmuş gibi nefesim aniden daraldı. Aynı anda sağ bacağıma saplanan bir sızi, dengemi tamamen kaybetmeme neden oldu. Dizlerim titredi, bacaklarımın bağı çözüldü ve yere doğru savruldu.

Yere düştüğümde ilk başta ne olduğunu anlamadım. Birkaç saniye boyunca sadece sersemlemiş gibi kaldım. Toprağın soğukluğu hemen tenime işledi. Etrafımdaki sesler birden çok uzaktan gelmeye başladı. Nefes almamı zorlaştırıyor, göğsümdeki acı her nefeste biraz daha büyüyordu. Ellerimi yere koyup doğrulmaya çalıştım ama gücüm yetmedi, vücudum bana itaat etmiyordu. Sanki bacaklarım bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Tek istediğim oradan kalkmak, normale dönmekti ama başaramadım. İçimde hafif bir

korku, biraz da çaresizlik vardı. Birinin gelip bana yardım etmesini bekle dim sadece. Yerde yatarken burnuma toprak ve kan kokusu karışık bir şekilde geliyordu. Göğsümde keskin bir ağrı ve bacağımda yanma hissi vardı.

Cihangir bir kez daha, "Cemre!" diye bağırdı.

Bulanık gören gözlerim zorlukla onu bulduğunda ağaçlık alana doğru rastgele ateş ettiğini gördüm. O esnada silah sesleri sustu. Ağaçlık alandan birilerinin koşturma sesleri gelmeye başladı ve sadece birkaç saniye içinde Cihangir hızla yanımda belirdi. Dizleri toprağa çarptığında yere çöktü.

Ela gözleri endişeyle yanarken, "Cemre güzelim," dedi.

Yüzüne baktığımda, korkunun neye benzediğini ilk kez bu kadar net gördüm. Gözlerim onun gözlerinde asılı kaldı bir an. Belki de ölüyordum, belki de aldığım son nefeslerdi bunlar ama buna rağmen mutlu hissettim bir an kendimi. Çünkü ölümü hissettiğim bu anda, sevdiğimi kendime bile zor itiraf ettiğim adam benim için korkuyordu.

Hiçbir şeyden korkmadığını düşündüğüm adam, benim için korkuyordu.

Sanki acı bile anlamını yitirmişti artık.

Ağzından tek kelime bile çıkmıyordu ama gözleri, dudaklarından dökülmeyen her kelimeyi birer birer fısıldıyordu.

Titreyen elleriyle sonunda bana dokunmaya cesaret ettiğinde yaptığı ilk şey, canımı yakmamaya dikkat ederek beni kucağına almak oldu.

Göğsümdeki baskı, bacağımdaki ağrı o kadar artmıştı ki bu acıyla kesilen nefesim gözlerimin önünün kararmasına neden oluyordu ve gözlerim karardıkça, sesler giderek boğuk bir uğultu haline geliyordu.

Cihangir arka koltuğa uzanmamı sağladıktan sonra kendisi de telaşla şoför koltuğuna geçti. Bir şeyler söylediğini duyabiliyordum ama acı vücuduma öyle bir yayılmıştı ve zihnim bu acıyla o kadar meşguldü ki ne söylediğini anlamıyordum.

Araba birden harekete geçti. Sanki o an içimdeki acı da daha derine indi. Her şey bulanıktı. Ne kadar zaman geçti, nereye gidiyorduk bilmiyordum. Sadece vücudumun bir yerinden, sıcak bir şeyin aktığını hissediyordum.

Her saniye nefes almak biraz daha zorlaştı. Sanki göğsümün içinde biri yumruğunu sıkıyor, hava geçmesine izin vermiyordu. Ağzımı araladım ama kelimeler çıkmadı. Dudaklarımda kuruyan bir acı kaldı sadece.

Cihangir'in sesi uzaktan geldi önce, sonra biraz daha yaklaştı. "Korkma güzelim," dedi. "Korkma, hiçbir şey olmayacak."

Sesi çatallanmıştı. Her zamanki gibi sakin değildi. Ona inanmak istedim ama içimde bir yer, bu cümledeki korkuyu duyabiliyordu.

Gözlerimi açık tutmaya çalışırken görüntüler birbirine karıştı.

O anda Cihangir bir eliyle direksiyona daha da sıkı sarılırken diğer elini arkaya, bana doğru uzattı. "Yetiyeceğiz hastaneye, korkma güzelim."

Gözlerim uzanan eline kaydı. Parmaklarının arasında kendi kanım vardı. Benim kanımla koyu kırmızıya dönmüş eli telaşla bana ulaşmaya çalışıyordu.

İçimdeki ağrı, göğsümün üzerinde bir ağırlık gibi her nefesimi bastırıyordu. O eli tutmak, ona tutunmak istedim. Bunu yaparsam acılarım biraz hafifleyecek, karanlık biraz dağılacak gibi... Ama vücudumdan tüm gücüm çekilmişti sanki.

Buna rağmen elimi kaldırmaya çalıştım, parmaklarım titreyerek onun parmaklarına yaklaşıırken birden içimde kalan o ufacık güç de yok oldu. Parmaklarımın ucunda parmaklarının sıcaklığını hissettiğimde elim boşluğa düştü. Gözlerimin önündeki ışık söndü ve yola baktığı için bunu fark etmeyen Cihangir'in söylediği son şeyi duydum. "Buradayım, seni bırakmayacağım."

Ve ben, o karanlıkta bile ona inanmak istedim.

Her şeyin tükendiği, geriye sadece soğuk bir boşluğun kaldığı anlar vardır. Karanlığın içinde yavaşça erirken, elini uzatsan bile hiçbir şeye dokunamayacağını anladığın o derin sessizliğin dipsiz kuyusunda kaybolduğunda, sanki geriye kendin için yapacak hiçbir şey kalmamıştır. Oysa gerçek bu değildir. Çünkü bazen en karanlık anlar bile bizi tekrar ayakta tutacak ışığı içinde saklıyordur.

Kendimi zorlayarak gözlerimi araladığımda gördüğüm ilk şey, bembeyaz bir tavan oldu. Tavandaki ışık gözlerimi alırken gözkapaklarımı birkaç defa kapatıp açıp ışığa alışmaya çalıştım. Az sonra bunu başardığımda gözlerimi etrafı gezdirip bir hastane odasında olduğumu fark ettim.

Göğsümde derin bir ağrı vardı, nefes almaya çalıştıkça bu ağrı daha da artıyordu. Bacağımda ise bir yanma hissi vardı.

Son olanlar teker teker aklıma geldiğinde vurulduğum gerçeğiyle yüzleştim ve hâlâ yaşıyor olmamı bir mucizeye bağlayarak boş gözlerle etrafıma bakmaya devam ettim.

Neden kimse yoktu? Neden yalnızdım ışıklar yandığı halde karanlık hissettiğim bu odada?

Ne ayağa kalkacak ne birine seslenecek gücü kendimde bulabildiğimde birilerinin uyandığını kendiliğinden fark etmelerini beklemeye karar verdim.

O esnada bileğime soğuk bir metal temas etti. Bunun ne olduğunu anlayamayıp bakmak için sağ kolumu kaldırmaya çalıştığımda o metal sesini duydum ve kolumu yataktan sadece birkaç santim uzaklaştırabilirdim.

Kendimi biraz zorlayıp başımı hafifçe kaldırdım. İşte o an gördüğüm tek şey, bileğimde takılı olan bir kelepçeydi. Bu, göğsüme sanki bir kez daha kurşun yemişim gibi hissetmeme neden olurken ve neler olduğunu anlayamazken odanın kapısı açıldı.

Gözlerim hızla o tarafa kaydığı anda doktor olduğunu tahmin edebildiğim beyaz önlüklü bir adam gördüm.

Gözlerimin açık olduğunu fark ettiğinde, "Cemre Hanım," dedi yanıma gelirken ve baş ucumda durdu. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Göğsüne ve bacağına kurşun yemiş bir kadın, yatağa kelepçeli olarak uyandığında nasıl hissediyorsa öyle hissediyorum diye bir cevap vermek istesem de bu kadar uzun cümle kurmaya ne gücüm vardı ne de tahammülüm.

"Bunun sebebini açıklayacak mısınız?" diye sordum zorlukla bileğimdaki kelepçeyi göstererek.

"Sizinle konuşmak için gelecekdik," dedi doktor bu konu üzerine konuşmak istemiyor gibi görünürken.

"Kim gelecek? Neler olduğunu anlatır mısınız lütfen?"

Sanki bunu duymamış gibi, "Bacağınızı hareket ettirmeye çalışır mısınız?" diye sordu.

Hiç itiraz etmeden istediğini yaptım, yaralı olduğunu hissettiğimi bacağımı canımı acıtmayacak kadar hareket ettirdim. Doktor bir yandan bunu izlerken bir yandan da, "Şanslıymışsınız," dedi ve gözleri beni buldu. "Cebinizdeki saat sizi korumuş."

Bu söylediğinden hiçbir şey anlamazken bunu fark etmiş gibi devamı etti.

"Göğsünüze de bir kurşun isabet etmiş aslında ancak üzerinizdeki montun iç cebindeki saate denk gelmiş kurşun."

Başta neyden bahsettiğini anlayamadım. Daha sonra tüm bu olanlardan önce Cihangir'le bir yere gideceğimizi, onun arabasının yanında olduğumuzu ve hava soğuk olduğu için bana verdiği montu hatırladım. Saat onun cebinde olmalıydı. Bir saat mi kurtarmıştı şimdi benim hayatımı?

Sahi Cihangir, o neredeydi? Bekliyor muydu kapıda beni? Doktordan çağırmasını istesem gelir miydi yanıma? Gelir ve şu bileğimdaki saçma kelepçenin ne olduğunu anlatır mıydı bana?

Ben bu düşünceler içindeyken doktor muayenesine devam etti. Birkaç defa daha neden bu halde olduğumu, neden bileğimdeki bir kelepçe olduğunu sorsam da cevap alamadım. En sonunda odadan çıkıp gittiğinde korku dolu gözlerle kapıya doğru bakmaya devam ettim. Çok geçmeden kapı yeniden açıldı. Cihangir'in gelmesini umut ettim.

Beni bu haldeyken, bu karmaşanın ortasından çekip çıkartacak bir tek o vardı.

Ancak beklediğim olmadı. Gelen Cihangir değildi. Hiç tanımadığım, yüzünü ilk defa gördüğümünden emin olduğum bir adamdı.

"Siz kimsiniz?" diye sordum göğsümdeki ağrı bana nefes dahi aldırılmazken.

Uzun boylu, orta yaşlı, hafif kırlaşmış saçları olan, solgun tenli bir adamdı. Yanıma geldiğinde yatağın kenarında durdu, ellerini arkasında birleştirmişti. "Başkomiser Vedat Kaya," diye tanıttı kendini.

Gözlerim istemsizce bileğimdeki kelepçeye kaydı. Zihnimde korkunç ihtimaller birbirine karışırken başkomiserin sesi odada yankılandı. "Cinayet şüphelisi olarak gözaltına alındınız, Cemre Hanım."

Şaşkınlık ve dehşet içinde gözlerim büyüdü, nefesim kesildi. "Ne? Ne diyorsunuz siz ya? Ne cinayetinden bahsediyorsunuz?" diye fısıldadım neredeyse.

"Babanız," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Resmiyette amcanız olarak görünen babanız," diye düzelttikten sonra devam etti. "Engin Başaran'ı öldürme şüphesiyle gözaltına alındınız."

Söylediklerini idrak edemiyor, etsem de bu olanlara bir anlam veremiyor olmak, gözlerimin boş boş bakmasına sebep oluyordu. "Babanız öldürüldükten sonra kimliği belirsiz kişiler tarafından, yanında yaşadığınız amcanızın evinin önüne bırakılmıştı cesedi."

Sessiz kaldım. Bunların şu anda bileğimdeki bir kelepçe olmasına neden olacak kadar benimle ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışırken başkomiser devam etti.

"Şahısların kimlikleri tespit edilmeye çalışılırken, gelen bir ihbarla babanızın öldürüldüğü dağ evine ulaştık ve etrafta yapılan incelemeler sonucunda bir silaha ulaştık."

Kalbim göğsüme korkuyla vuruyordu. Sesim titrerken, "Bunların benimle ne ilgisi var?" diye sordum.

"Silah üzerinde bulunan parmak izi size aitti, Cemre Hanım."

Gözbebeklerim aniden büyüdü. Nefes alamıyordum; bu kez göğsümdeki ağrı değil, göğsümdeki ağırlık nefesimi kesiyordu.

"Silahta yapılan incelemeler sonucunda, babanızı öldüren kurşunun o silahtan çıktığı belirlendi. Daha detaylı inceleme devam ediyor ama sonucun değişmeyeceği kanısındayız."

Her cümle yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu. Baba demeye bile utandığım o adama bunu yapan Cihangir olmuştı. Cihangir'in silahıyla ölmüştü o. Ve şimdi o silahın üzerinde benim parmak izim mi vardı?

Nasıl olurdu bu? Mümkün müydü? Kim yapardı bunu hana?

"B-hir yanlışlık olmalı," dedim korkudan titreyerek ve başkomiserin gözlerinin içine bakmaya çalışarak. "Ben böyle bir şey yapmadım! Ben kimseyi öldürmedim!"

"Silahta parmak iziniz vardı," dedi tüm söylediklerimi umursamadan.

"Yapmadım diyorum!" diye bağırdım gücümün verdiği kadar. "Kimseyi öldürmedim!"

Bir yandan bağırırken, bir yandan doğrulmaya çalıştım. Göğsümdeki ve bacağımıdaki ağrı yüzünden bunu yaparken zorlansam da hayardım.

"Sakin olun lütfen," dedi başkomiser sanki çok sıradan şeylerden bahsetmiş de ben abartıyormuşum gibi.

Bu yüzden onu dinlemedim ve hayarabilecekmışım gibi bileğini çekip kepçeyle kurtulmaya çalıştım. Bir yandan da bağırmaya devam ediyordum. "Çıkarın şunu! Ben hiçbir şey yapmadım! Kimseyi öldürmedim!" Sürdü aynı şeyleri söyleyip, korkudan akan gözyaşlarımı içinde bileğini kurtarmaya çalışırken tüm bunlar başımda dökülen başkomiserin umurunda bile olmadı.

Bunu fark edince korkuyla gözyaşlarım daha da hızlandı. Bacığımın en ufak hareketinde bile acılar içinde kıvrılırken bunu umursamayıp ayağa kalkmaya çalıştım.

Ancak o zaman başkomiseri. "Cemre Hanım," diyerek engel olmaya çalıştı bana.

Bacağımıdaki acıya rağmen ayağa kalktım. Her adımda sanki bir bıçak kemiğime saplanıyordu. Nefesim keşildi, dudaklarımdan acı dolu bir inilti çıktı ama duramadım. "Çıkarın şunu!" diye bağırdım. Kepçeyle bileğini tüm gücümle çektim. Demir bileğimi kesti, buna rağmen çekiştirmeye devam ettiğimde yatak sallandı.

Başkomiser yanıma daha da yaklaşıp engel olmak için çabalamaya devam etti. "Cemre Hanım sakın olun!" dedi ama umursamadım.

"Ben yapmadım!" diye bağırdım. Sesim çatallandı, gözyaşlarım yanaklarıma aktı.

"Hemşire!" diye bağırdı başkomiser, sesi gittikçe yükseldi. Kurtulma umuduyla bileğimi daha da sert çektim. öyle ki bu kez yatak bana doğru kaydı. "Hemşire çabuk gelin!" diye bir kez daha bağırdı başkomiser. O an dizlerim çözüldü, bacağımdaki acıya yenik düşüp yatağın kenarına yıkıldım. Ama bileğimi bırakmadım, kelepçeyi çekmeye devam ettim. Sanki yeterince istersem o soğuk demir sonunda pes edecek, beni bırakacakmış gibi...

Kapı bir anda açıldı, hemşireler telaşla içeri girdi. Nefes nefese olduklarından koşmuş gibiydiler. O an bacağımdan aşağı süzülen sıcaklığı hissettim. Gözüm yere kaydı, kan damlalarının beyaz zemine düşüp yayıldığını gördüm. Acı, bacağımın içini yakıyordu ama hissettiğim tek şey korkuydu. "Ben yapmadım! Kimseyi öldürmedim!" diye bağırdım. Boğazımı yandı ama susturamadım kendimi.

Hemşirelerden biri kolumdan, diğeri belimden tuttu. Arkalarından gelen hastabakıcı da yardım etmeye çalıştı. "Cemre Hanım lütfen," dedi biri ama umursamadım.

Kelepçeli elimle onları ittiğimde demir, bileğimi biraz daha kesti. "Bırakın! Dokunmayın bana!"

Hemşireler beni zorla yatağa yatırmaya çalışsalar da direnmeye devam ettim. Bacağımdan akan kan çarşafa bulaştı. Canım öyle bir yandı ki bu acıyla daha da çok bağırmaya devam etmek isteyip, "Ben yapmadım," diye haykırdım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken hemşirenin omuzlarıma bastırmasıyla sırtım yatağa yapıştı. Yeniden doğrulmak istedim ama öyle bir kuvvet uyguladı ki buna gücüm yetmedi. Bu yüzden sadece acı içinde beni bırakmaları için bağırmaya devam ettim.

O esnada başka bir hemşire elinde bir iğneyle telaşla içeriye girdi. "Sakinleşmesi gerekiyor," dedi. Kendi bağırışlarım arasında bunu zorlukla duyduğumda ne yapacaklarını anlayıp daha da çok bağırmaya başladım. "Ben yapmadım! Yemin ederim ben yapmadım!"

Kimse beni dinlemezken aklıma bir anda Cihangir geldi. Kalbim sanki bir anlığına yeniden atmaya başladı. Beni bir tek o kurtarabilirdi bu durumun içinden.

"Cihangir," diye mırıldandım. Sonra eğer buradaysa -ki o beni bu durumda asla bırakıp gitmezdi- gelmesi için son bir güçle haykırdım ismini.

Bir yandan omzuma bastırılmış ellerle mücadele etmeye çalışıyordum "Cihangir!"

İğnenin sivri ucunun tenime girdiğini hissederken umutla aralık olan kapıya doğru baktım ama beklediğim olmadı, Cihangir gelmedi. Tüm bunlar olurken neredeydi? Bırakmazdı ki beni.

Biliyordum, bunu asla yapmazdı.

İğnenin etkisiyle tenimde bir yanma hissederken az sonra olacakları çok iyi bildiğimden direnmeyi bıraktım. İleride duran ve olanları izleyen başkomisere baktım, gözlerimden yaşlar süzülürken, "Cihangir, Cihangir Arslan," dedim umutla. "O bana yardım eder," dedim titreyerek. "Ben yapmadım, yemin ederim ben yapmadım. Ne olur, gelsin buraya. Lütfen gelsin."

Sesim giderek güçsüzleşti, neredeyse ben bile zor duymaya başlamıştım kendimi. Sakinleştirici, damarlarıma karıştıkça vücudum ağırlaştı. Kollarım sanki bana ait değilmiş gibi oldu. Gözlerim bulanıklaştı, sesler birbirine karıştı. Hemşirenin elini kolumda hissettim ama karşı koyamadım. Dudaklarım güçsüzce aralandı. "Cihangir," dedim bir kez daha umutla.

Tam o anda, bulanık bakışlarımla yanıma yaklaştığını gördüğüm başkomiserin sesini işittim. "Babanızın öldürüldüğü yeri ihbar eden kişi, Cihangir Arslan'dı."

Cümle kulağıma çarptığında dünya bir anlığına sustu. Hayır, aslında sustu demek yanlıştı bu hissettiğim şey için. Dünya anlamını yitirmişti. Her şeyin rengi soldu sanki bir anda, zaten karanlığa gömülmüş olan hayatımda olmayan renkleri bile kaybetmişim gibi hissettim. İçimde öyle derin bir boşluk açıldı ki sanki dipsiz bir kuyu vardı ve ben o kuyuda ne birinin sesini duyuyor ne de birini görüyordum.

Gözlerim doldu ama gözyaşı akmadı. Dudağım titredi. Bir yanımı hâlâ duyduğum şeye inanmamaya çalışırken *yanlış duydum o yapmaz bana bunu, o bana yardım eder* diye geçirdim içimden ama aklım, o cümlelerin gerçek olduğunu söylüyordu bana. Başkomiserin yalan söyleyecek hali yoktu ya.

Bu gerçeklikle o anda kendimi tamamen yalnız hissettim. Beni koruyacağını düşündüğümü kişi, tam tersine en büyük acıyı vermişti.

Vücudum sakinleştiricinin etkisiyle daha da ağırlaşıırken gözlerim bir kez daha aralık olan kapıya takıldı.

Ve onu gördüm.

Ellerini arkasında birleştirmişti ve bir heykel gibi hareketsizdi. Gözleri doğrudan bende idi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu; ne üzüntü ne pişmanlık ne de nefret.

Bomboştu.

Soğuktu.

O an kalbim durdu. İhanetin tüm ağırlığı üzerime çöktü.

İçimden bir şey koptu. Gözlerim anında dolarken demir parmaklıkların arkasındayken kurduğu o cümleyi hatırladım.

"Kendini en güvende hissettiğin an, işte o an bugünle yüzleşeceksin."

Her şey bu cümleyle daha da yerine otururken dün geceki konuşmamızı hatırladım.

"Güveniyor musun artık bana?"

"Bu halimize bakınca sorunun cevabı yeterince açık değil mi?"

"Ben senden duymak istiyorum belki."

"Güveniyorum, çok güveniyorum."

Şimdi bu sözler, bir hançer misali zihnime saplanırken zehirli bir sarmaşık gibi de boğazıma düğümlenip boğdu beni.

Her şey yıkılmıştı.

Damarlarımda gezinen sakinleştiricinin etkisiyle gözlerim kapanmaya başlarken göğüs kafesindeki o taş bu kez daha da ağırdı. Sanki içimde gömülü tüm umutların başına kendi ellerimle bir mezar taşı koymuştum ve mezarın karanlığı tüm göğsümü sarmış, geriye hiçbir ışık ve umut bırakmamıştı.

Cihangir, tüm bunları kendi elleriyle yapmıştı.

Oysa ben, o ellerin beni kurtaracağına inanmıştım. Farkında bile olmadan her darbede o ellere biraz daha sıkı tutunmuştum.

Güvendiğim ellerde sığınak ararken meğer kendi celladımı kutsuyormuşum.

Ve beni asıl öldüren; kalbime saplanan soğuk bıçak değil, onu tutan eldi.

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜR

Sevgili okurlarım.

Bu kitabın yolculuğunda yanımda olduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum. Sayfalarımı okumanız, kelimelerime değer vermeniz ve bana bu yolculukta eşlik etmeniz benim için çok kıymetli.

Aileme ise ayrı bir teşekkür etmek istiyorum. Her zaman yanımda olduğunuz, bana güven verdiğiniz ve sevginizle güç kattığınız için size minnettarım.

Sizlerle bu bağı kurabilmek, kelimelerimin hayat bulmasını görmek, yazmanın en güzel yanlarından biri oldu benim için. Benimle olduğunuz ve hislerimi paylaştığınız için içtenlikle teşekkür ederim.

Sevgilerle,

Gizem Aslan.

GİZEM ASLAN

Gizem Aslan, 24 Şubat 2002 doğumludur. Lisans öğrencisi olarak eğitimini sürdürürken, aynı zamanda çocukluk yıllarından beri kelimelere sığınarak kendi hikâyelerini yazmaya devam etmektedir.

Aşka Düşüş, yazarın Pukka Yayınları'ndan basılacak ilk kitabıdır. Yazmak, onun için kendini bulduğu bir yolculuktur.

gizzemaslan